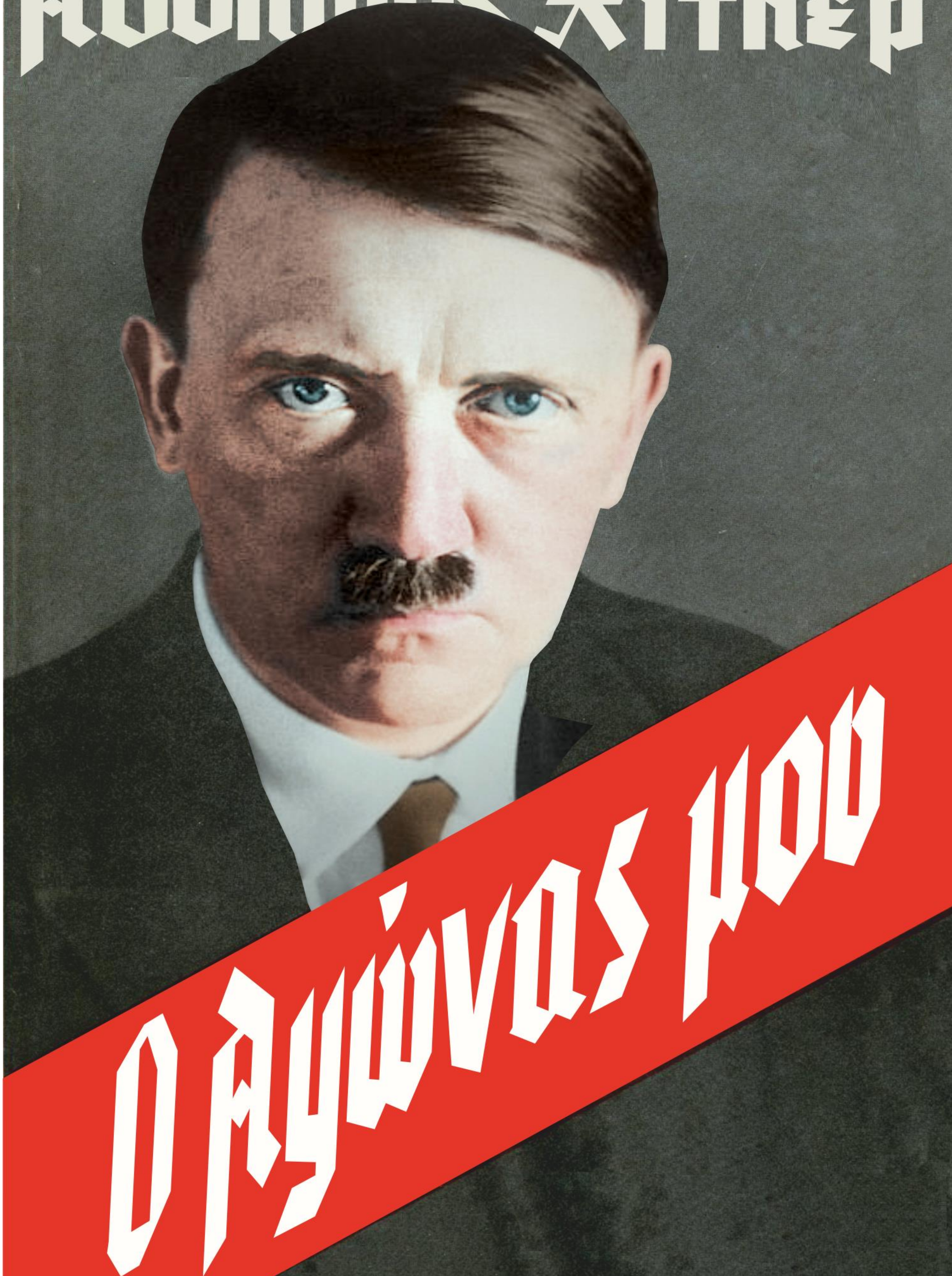
Αδόλφος Χίτλερ

Ο Αγώνας μου

ADOLF HITLER / MEIN KAMPF

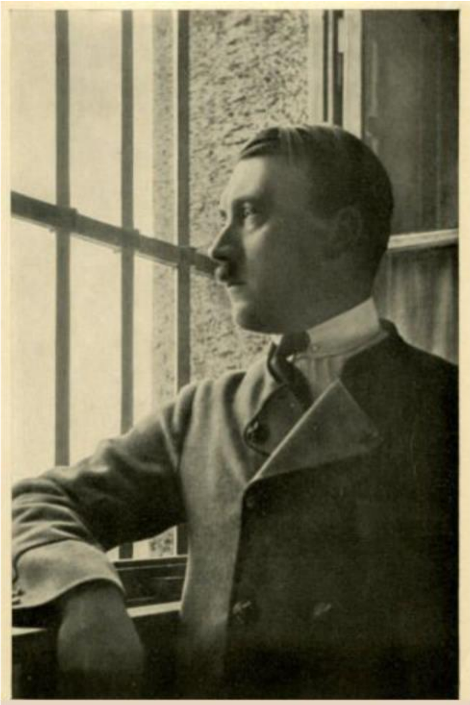
ADOLF HITLER
ΑΝΤΟΛΦ ΧΙΤΛΕΡ

MEIN KAMPF
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΟΥ

Zwei Bände in einem Band
Ungekürzte Ausgabe

Δύο Τόμοι σε ένα Μέρος
Απόδοση χωρίς Περικοπές

Πρόλογος

1924 – Φυλακή φρουρίου Λάντσμπεργκ

Την 1η Απριλίου 1924, με βάση την ετυμηγορία του Λαϊκού Δικαστηρίου του Μονάχου εκείνης της ημέρας, ξεκινούσε η φυλάκισή μου στο φρούριο Λάντσμπεργκ αμ Λεχ (Landsberg am Lech).

Έτσι, μετά από χρόνια αδιάκοπης εργασίας, αυτό μου έδωσε για πρώτη φορά την ευκαιρία να ξεκινήσω ένα έργο, που ζητούσαν πολλοί και το οποίο θεώρησα ότι θα ήταν χρήσιμο για το Κίνημα. Έτσι αποφάσισα, όχι μόνο να διευκρινίσω τους στόχους του Κινήματός μας σε δύο τόμους, αλλά και να σκιαγραφήσω την εικόνα της ανάπτυξής του. Θα μάθουμε περισσότερα απ' αυτήν παρά από οποιαδήποτε καθαρά δογματική πραγματεία.

Συγχρόνως είχα και την ευκαιρία, να δώσω μια περιγραφή του δικού μου γίγνεσθαι, στο βαθμό που αυτό είναι απαραίτητο για την κατανόηση τόσο του πρώτου όσο και του δεύτερου τόμου και μπορεί να χρησιμεύσει για να καταστρέψει τις άθλιες μυθοπλασίες για το άτομό μου, που έχουν δημιουργηθεί από τον εβραϊκό Τύπο.

Με αυτό το έργο, δεν απευθύνομαι σε ξένους, αλλά σε εκείνους τους οπαδούς του κινήματος των οποίων οι καρδιές ανήκουν σε αυτό και των οποίων τα μυαλά επιθυμούν τώρα μια πιο βαθιά διαφώτιση.

Ξέρω ότι μπορεί κανείς να κερδίσει ανθρώπους κυρίως μέσω του προφορικού λόγου και λιγότερο μέσω του γραπτού λόγου, ότι κάθε μεγάλο κίνημα σε αυτή τη γη οφείλει την ανάπτυξή του στους μεγάλους ρήτορες και όχι στους μεγάλους συγγραφείς.

Όμως, προκειμένου μια θεωρία να εκπροσωπηθεί ομοιόμορφα και ενιαία, αυτά που είναι θεμελιώδη γι' αυτήν πρέπει να καταγραφούν για πάντα. Αυτοί οι δύο τόμοι πρέπει να θεωρηθούν ως δομικά στοιχεία τα οποία προσθέτω στο κοινό έργο.

Λάντσμπεργκ αμ Λεχ.
Φρούριο φυλάκισης.

ο Συγγραφέας

Στις 9 Νοεμβρίου 1923, 12:30 το απόγευμα, έπεσαν μπροστά στο Φέλντχερνχαλε και στον προαύλιο χώρο του πρώην Υπουργείου Πολέμου στο Μόναχο, οι ακόλουθοι άνδρες, πιστοί στον ακράδαντο πόθο τους για την ανάσταση του λαού τους.

Άλφαρθ, Φελίξ, έμπορος, γενν. 5 Ιουλ. 1901
Μπώριεντλ, Αντρέας, καπελάς, γενν. 4 Μαΐ. 1879
Καζέλα, Τίοντορ, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 8 Αυγ. 1900
Έχρλιχ, Βίλχελμ, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 19 Αυγ. 1894
Φάουστ, Μάρτιν, τραπεζικό στέλεχος, γενν. 27 Ιαν. 1901
Χέενμπεργκερ, Άντ., κλειδαράς, γενν. 28 Σεπτ. 1902
Κέρνερ, Όσκαρ, έμπορος, γενν. 4 Ιαν. 1875
Κούν, Κάρλ, επικεφαλής σερβιτόρος, γενν. 26 Ιουλ. 1897
Λαφόρς, Κάρλ, σπουδαστής μηχανικός, γενν. 28 Οκτ. 1904
Νόϊμπαουερ, Κούρτ, σερβιτόρος, γενν. 27 Μαρ. 1899
Πάπ, Κλάους φον, έμπορος, γενν. 16 Αυγ. 1904
Πφόρντεν, Τίοντορ φον ντερ, σύμβουλος στο Ανώτερο Επαρχιακό Δικαστήριο, γενν. 14 Μαΐ. 1873
Ρίκμερς, Γιόχαν, απόστρατος Ίλαρχος, γενν. 7 Μαΐ. 1881
Σέμπνερ-Ρίχτερ, Μαξ Έρβιν φον, καθηγητής Μηχανικής, γενν. 9 Ιαν. 1884
Στράνσκι, Λόρενς, Ρίτερ φον, μηχανικός, γενν. 14 Μαρτ. 1899
Βόλφ, Βίλχελμ, έμπορος, γενν. 19 Οκτ. 1898

Οι λεγόμενες ,,εθνικές αρχές“
αρνήθηκαν στους νεκρούς ήρωες
ένα κοινό τάφο.

Γι’αυτό και τους αφιερώνω στη συλλογική μνήμη τους τον πρώτο τόμο του έργου αυτού, διότι η μνήμη αυτών των μαρτύρων μπορεί να είναι μια μόνιμη πηγή φωτός για τους οπαδούς του Κινήματός μας.

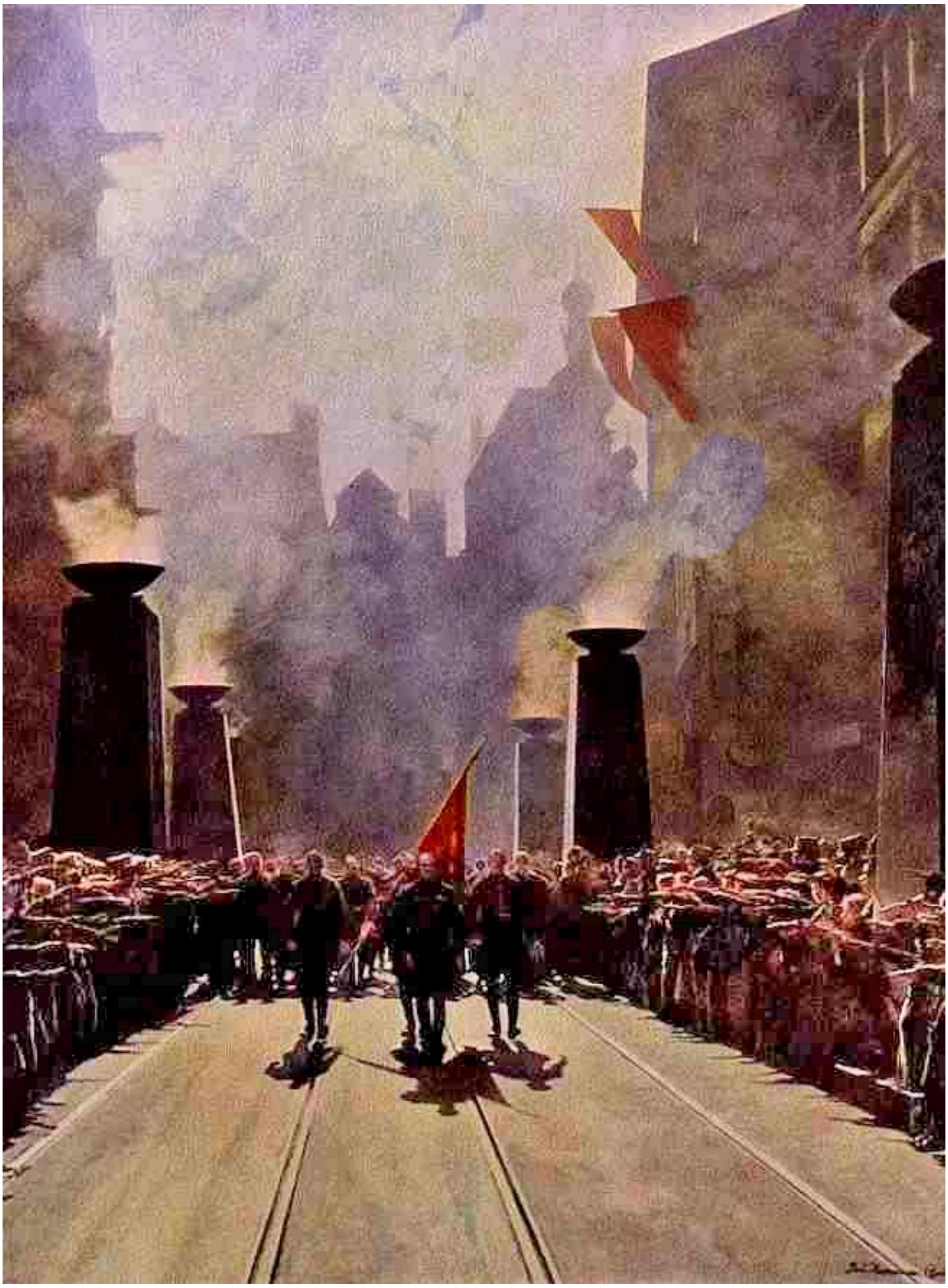
Λάντσμπεργκ αμ Λεχ, Φρούριο φυλάκισης, 16 Οκτωβρίου 1924

Αδόλφος Χίτλερ

ANTON HECHENBERGER
SCHLOSSER
ANDREAS BAURIEDL
HUTMACHER
MARTIN FAUST
BANKBEAMTER
WILHELM WOLF
KAUFMANN.
THEODOR CASELLA
LEUTNANT a. D.
THEODOR von der PFORDTEN
RAT AM OBERSTEN LANDESGERICHT
HANS RICKMERS
RITTMEISTER a. D.
CARL LAFORCE
CAND. JNG.
OSKAR KÖRNER
KAUFMANN.
DR. MAX ERWIN v. SCHEUBNER-RICHTER
OBLTN. BEAUFTRAGTER d. KAMPFBUNDES
KARL NEUBAUER
LORENZ RITTER v. STRANSKY-GRIFFENFELD
JNG. OBERLEUTNANT a. D.
KLAUS MAXIMILIAN v. PAPE
KARL KUHN

«Και όμως, νικήσατε»
„Und ihr habt doch gesiegt“

Παλιοί Μαχητές - 9 Νοεμβρίου 1923

Πρώτος Τόμος

ΕΝΑΣ ΔΙΑΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

1ο Κεφάλαιο

Στο σπίτι των γονέων

Σήμερα θεωρώ τυχερό πεπρωμένο, που η μοίρα έκανε το Μπράουναου αμ Ινν (Braunau am Inn) τον τόπο γέννησής μου. Άλλωστε, αυτή η μικρή πόλη βρίσκεται στα σύνορα αυτών των δύο γερμανικών κρατών, των οποίων η επανένωση φαίνεται να είναι έργο ζωής που πρέπει να επιτευχθεί με κάθε κόστος, τουλάχιστον από εμάς τους νεότερους!

Μπράουναου Άμ Ίνν

Η γερμανική Αυστρία πρέπει να επιστρέψει στη μεγάλη γερμανική μητέρα-πατρίδα και μάλιστα χωρίς να ληφθεί υπόψη οποιοσδήποτε οικονομικός λόγος. Όχι, όχι: ακόμα κι αν αυτή η ενοποίηση, ήταν άσχετη από οικονομική άποψη, ναι, ακόμα κι αν ήταν επιζήμια, θα έπρεπε να γίνει. **Το ίδιο αίμα ανήκει σε ένα κοινό Ράιχ**. Το γερμανικό έθνος δεν έχει κανένα ηθικό δικαίωμα στην πολιτική αποικιακή δραστηριότητα, εφόσον δεν είναι σε θέση να συμπεριλάβει ούτε τα δικά του παιδιά σε ένα κοινό κράτος. Μόνο όταν τα σύνορα του Ράιχ περικλείουν και τον τε-

λευταίο Γερμανό και δεν μπορεί να τους προσφέρει την εξασφάλιση της διατροφής τους, τότε η δυστυχία του δικού του λαού γεννά το ηθικό δικαίωμα να αποκτήσει ξένη γη και έδαφος. Το άροτρο τότε γίνεται σπαθί και από τα δάκρυα του πολέμου φυτρώνει το καθημερινό ψωμί για

τις επόμενες γενιές. Αυτή λοιπόν η μικρή συνοριακή πόλη μου φαινόταν να είναι το σύμβολο ενός μεγάλου καθήκοντος. Αλλά και από μια άλλη άποψη ορθώνεται σαν προειδοποίηση στη σημερινή εποχή. Πριν από περισσότερα από εκατό χρόνια, αυτή η ασήμαντη φωλιά, σαν σκηνή ενός τραγικού δυστυχήματος που έπληξε ολόκληρο το γερμανικό έθνος, είχε το προνόμιο να απαθανατιστεί για πάντα στα χρονικά τουλάχιστον της γερμανικής ιστορίας. Την εποχή της πιο μεγάλης ταπείνωσης της πατρίδας μας, έπεσε εδώ για την πολυαγαπημένη του και άτυχη Γερμανία ο Γιόχανς Παλμ, ένας αστός βιβλιοπώλης από την Νυρεμβέργη, ασυμβίβαστος «εθνικιστής» και εχθρός των Γάλλων. Είχε αρνηθεί πεισματικά να αποκαλύψει τα ονόματα των συνεργατών του, ή καλύτερα των βασικών ενόχων που ήταν κυρίως υπεύθυνοι. Έτσι όπως ο Λεο Σλάγκετερ. Ο πρώτος, όπως και ο τελευταίος, καταγγέλθηκε από κυβερνητικό εκπρόσωπο στις γαλλικές αρχές. Ένας διευθυντής της αστυνομίας από το Άουγκσμπουργκ κέρδισε αυτή τη θλιβερή φήμη και έτσι έδωσε το παράδειγμα στις νέες γερμανικές αρχές του Ράιχ του κυρίου Σέβερινγκ.

Γιόχαν Φίλιπ Παλμ (1768 - 1806)

Σ’ αυτήν τη μικρή πόλη του Ινν, που ακτινοβολεί από τις χρυσές ακτίνες του γερμανικού μαρτυρίου, βαυαρική στο αίμα, αυστριακή όμως σαν κράτος, ζούσαν οι γονείς μου στα τέλη της δεκαετίας του ’80 του περασμένου αιώνα· ο πατέρας σαν ευσυνείδητος δημόσιος υπάλληλος, η μητέρα φρόντιζε το νοικοκυριό και κυρίως αφοσιωμένη σε εμάς τα παιδιά με στοργική φροντίδα. Θυμάμαι μόνο ελάχιστα από εκείνη την εποχή, γιατί μετά από λίγα μόλις χρόνια ο πατέρας μου έπρεπε να φύγει από τη μικρή συνοριακή πόλη, που είχα αρχίσει να αγαπώ τόσο πολύ και

να αναλάβει ένα νέο πόστο πιο μακριά στην κοιλάδα του Ινν, στο Πασσάου· δηλαδή στην ίδια τη Γερμανία.

Αλόις Χίτλερ, πατέρας του Αδόλφου
7 Ιουνίου 1837 – 3 Ιανουαρίου 1903

Εκείνη την εποχή, η μοίρα ενός Αυστριακού τελωνειακού υπαλλήλου λεγόταν συχνά «περιπλάνηση». Λίγο καιρό αργότερα που πήγα κι εγώ, ο πατέρας μετατέθηκε στο Λιντς και εκεί τελικά συνταξιοδοτήθηκε. Φυσικά, αυτό δεν σήμαινε «ξεκούραση» για τον ηλικιωμένο κύριο. Σαν γιος ενός φτωχού, μικρού αγρότη, δεν του άρεζε να μένει ούτε μια φορά στο σπίτι. Σε ηλικία ούτε καν δεκατριών ετών, το αγοράκι τότε μάζεψε το σακίδιό του και έφυγε τρέχοντας από την πατρίδα του, το Βάλντφιρτελ (Waldviertel). Παρά τις συμβουλές «έμπειρων» χωρικών, μετανάστευσε στη Βιέννη για να μάθει εκεί ένα χειρωνακτικό επάγγελμα. Αυτό έγινε τη δεκαετία του ’50 του περασμένου αιώνα. Μια οδυνηρή απόφαση, να βγει στο δρόμο για το άγνωστο με τρία γκόλντεν* στην τσέπη. Όταν ο δεκατριάχρονος είχε κλείσει τα δεκαεπτά, είχε περάσει τις τελικές εξετάσεις μαθητείας σαν τεχνίτης, αλλά δεν ήταν ικανοποιημένος. Μάλλον το αντίθετο. Η μακροχρόνια περίοδος των κακουχιών εκείνης της εποχής, η αιώνια φτώχεια και η μιζέρια ενίσχυσαν την απόφασή του να εγκαταλείψει ξανά την τέχνη για να γίνει κάτι «ανώτερο». Αν κάποτε η θέση του εφημέριου εμφανιζόταν στο φτωχόπαιδο του χωριού σαν η επιτομή όλων των ανθρωπίνως εφικτών επιτευγμάτων, τώρα που η μεγαλούπολη είχε διευρύνει τις προοπτικές του, πρόσεξε την αξιοπρέπεια ενός δημόσιου υπαλλήλου. Με την επιμονή κάποιου που μέσα από τις κακουχίες και τη δυστυχία είχε «γεράσει» ενώ ήταν μόλις στα μισά της νιότης του, ο δεκαεπτάχρονος έμεινε σταθερός στη νέα του απόφαση – και έγινε δημόσιος υπάλληλος. Μετά από σχεδόν είκοσι τρία χρόνια, νομίζω, κατάφερε να πετύχει το στόχο του. Τώρα φαινόταν να έχει εκπληρωθεί η προϋπόθεση για ένα όρκο, που είχε δώσει κάποτε το φτωχό αγόρι, να μην επιστρέψει στο χωριό του μέχρι να γίνει «κάποιος».

Τώρα ο στόχος είχε επιτευχθεί, μόνο που στο χωριό κανείς δεν μπορούσε να τον θυμηθεί σαν μικρό αγόρι και αυτός ο ίδιος είχε γίνει ξένος στο χωριό.

Δεδομένου ότι τελικά συνταξιοδοτήθηκε στα πενήντα έξι του, δεν μπορούσε να αντέξει αυτή την ανάπαυση «κάνοντας τίποτα» ούτε μια μέρα. Αγόρασε ένα αγρόκτημα στα περίχωρα του χωριού Λάμπαχ (Lam-

* Γκόλντεν: χρυσό νόμισμα (Σ.τ.μ)

bach) της Άνω Αυστρίας, το καλλιέργησε και έτσι επέστρεψε στην καταγωγή του πατέρα του στον κύκλο μιας μακράς πολυάσχολης ζωής.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ήταν που πιθανότατα σχημάτισα τα πρώτα μου ιδανικά. Οι πολλές περιπλανήσεις στην ύπαιθρο, ο μακρύς δρόμος για το σχολείο, καθώς οι συναναστροφές με πολύ γερά αγόρια, που πολλές φορές γέμιζαν τη μητέρα με σοβαρές ανησυχίες, με έκαναν να γίνω οτιδήποτε άλλο εκτός από σπιτόγατος. Έτσι, ακόμα κι αν τότε δεν είχα σκεφτεί καθόλου σοβαρά το ζήτημα της επιλογής ενός επαγγέλματος στη ζωή μου, εν τούτοις από την αρχή σε καμία περίπτωση η συμπάθειά μου δεν ήταν σύμφωνη με την πορεία της ζωής του πατέρα μου. Νομίζω ότι από τότε το ρητορικό μου ταλέντο διαμορφωνόταν με τη μορφή των λίγο-πολύ έντονων λογομαχιών με τους συντρόφους μου. Είχα γίνει ένας μικρός αρχηγός ταραξιών, που μάθαινε εύκολα στο σχολείο και τότε μάλιστα πολύ καλά, αλλά ήταν μάλλον αρκετά δύσκολο να τον χειριστείς. Δεδομένου ότι στον ελεύθερο χρόνο μου έπαιρνα μαθήματα τραγουδιού στη χορωδία της εκκλησίας του μοναστηριού στο Λάμπαχ, είχα την καλύτερη ευκαιρία, να «μεθάω» πότε-πότε από την γιορταστική μεγαλοπρέπεια των εξαιρετικά λαμπρών εκκλησιαστικών τελετών. Τι πιο φυσικό για μένα, όπως ακριβώς φαινόταν κάποτε ο παπάς του χωριού στον πατέρα μου όταν ήταν μικρός, να θεωρώ τον Ηγούμενο τώρα σαν ένα πολύ επιθυμητό ιδανικό. Τουλάχιστον κατά διαστήματα αυτό συνέβη για λίγο. Αλλά αφού ο πατέρας για ευνόητους λόγους δεν μπορούσε να εκτιμήσει τα ρητορικά χαρίσματα του καβγατζή αγοριού του, για να βγάλει από αυτά κάποια ευνοϊκά συμπεράσματα για το μέλλον του βλασταριού του, φυσικά δεν μπορούσε να καταλάβει τέτοιες νεανικές ιδέες. Πρέπει να παρακολουθούσε με ανησυχία αυτή τη σύγκρουση στη φύση μου.

Πράγματι, η προσωρινή λαχτάρα γι' αυτό το επάγγελμα δεν άργησε να εξαφανιστεί, για να αφήσει χώρο σε ελπίδες, που ταίριαζαν καλύτερα στην ιδιοσυγκρασία μου. Ψάχνοντας στη βιβλιοθήκη του πατέρα μου, έπεσα πάνω σε βιβλία στρατιωτικού περιεχομένου, συμπεριλαμβανομένης μιας δημοφιλούς έκδοσης του Γερμανο-Γαλλικού πολέμου του 1870/71. Ήταν δύο τόμοι εικονογραφημένου περιοδικού από εκείνα τα χρόνια, που έγιναν πλέον το αγαπημένο μου ανάγνωσμα. Δεν πέρασε πολύς καιρός και ο μεγάλος ηρωικός αγώνας είχε γίνει η μεγαλύτερη εσωτερική μου εμπειρία. Από τότε ενθουσιαζόμουν όλο και περισσότερο με οτιδήποτε είχε να κάνει με τον πόλεμο ή τουλάχιστον με το στρατό.

Αλλά αυτό έμελλε να γίνει σημαντικό για μένα και από άλλες απόψεις. Για πρώτη φορά αναρωτήθηκα, αν και με αρκετά ασαφή τρόπο, αν υπάρ-

χει και ποια ήταν η διαφορά μεταξύ των Γερμανών που έδωσαν αυτές τις μάχες και των άλλων; Γιατί δεν πολέμησε και η Αυστρία σε αυτόν τον πόλεμο, γιατί όχι ο πατέρας και όχι όλοι οι άλλοι;

Δεν είμαστε ίδιοι με όλους τους άλλους Γερμανούς;

Δεν είμαστε όλοι μαζί; Αυτό το πρόβλημα άρχισε για πρώτη φορά να τρυπώνει στο μικρό μου μυαλό. Με κρυφή ζήλεια έπρεπε να ακούσω την απάντηση στο ερώτημα, που έθετα πολύ διστακτικά, ότι όλοι οι Γερμανοί δεν είχαν την τύχη να ανήκουν στο Ράιχ του Μπίσμαρκ.

Αυτό δεν μπορούσα να το καταλάβω.

Θα έπρεπε να μελετήσω.

Από όλο τον χαρακτήρα μου και ακόμη περισσότερο την ιδιοσυγκρασία μου, ο πατέρας μου νόμιζε ότι μπορούσε να βγάλει το συμπέρασμα ότι το κλασσικό γυμνάσιο θα αποτελούσε μια αντίθεση με την ψυχολογία μου. Του φαινόταν ότι θα μου ταίριαζε καλύτερα ένα πρακτικό σχολείο μέσης εκπαίδευσης. Το προφανές ταλέντο μου στο σχέδιο ενίσχυσε ιδιαίτερα αυτή τη γνώμη του· ένα μάθημα που ήταν πεπεισμένος ότι είχε παραμεληθεί στα αυστριακά γυμνάσια. Ίσως όμως και το σκληρό έργο της ζωής του να ήταν και ο καθοριστικός παράγοντας, που τον έκανε να δίνει μικρή αξία στις κλασσικές σπουδές, καθώς στα μάτια του δεν είχαν πρακτική αξία. Κατά βάση όμως είχε την άποψη ότι, όπως κι αυτός, έτσι και ο γιος του έπρεπε φυσικά να γίνει δημόσιος υπάλληλος. Οι δυσκολίες στα νιάτα του τον έκαναν να υπερεκτιμήσει αυτό που είχε πετύχει αργότερα, καθώς αυτό ήταν αποκλειστικά αποτέλεσμα της δικής του σιδερένιας εργατικότητας και ενεργητικότητας. Ήταν η περηφάνια του αυτοδημιούργητου, που τον ώθησε, να θέλει να φέρει και το γιο του στην ίδια κι αν ήταν δυνατόν φυσικά σε ανώτερη θέση στη ζωή, και ακόμη περισσότερο που μέσα από την εργατικότητά του στη δικιά του ζωή μπόρεσε να κάνει πιο εύκολη τη ζωή για το παιδί του.

Η σκέψη μιας απόρριψης αυτού, που κάποτε για εκείνον ήταν το περιεχόμενο μιας ολόκληρης ζωής, του φαινόταν αδιανόητη. Η απόφαση του πατέρα λοιπόν ήταν απλή, οριστική και ξεκάθαρη, αυτονόητη στα μάτια του. Τέλος θα ήταν εντελώς απαράδεκτο για την αυταρχική του φύση που είχε απ' το δικό του σκληρό αγώνα επιβίωσης όλη του τη ζωή, να αφήσει την τελική απόφαση για τέτοια θέματα στο αγόρι, που στα μάτια του ήταν άπειρο και επομένως ανεύθυνο. Θα μπορούσε να θεωρηθεί και σαν μια σοβαρή και κατακριτέα αδυναμία στην άσκηση της γονικής εξουσίας και ευθύνης όσον αφορά το μέλλον του παιδιού του, κάτι που δεν θα μπορούσε ενδεχομένως να ταιριάζει με την άλλη άποψή του για την εκπλήρωση των καθηκόντων.

Κι όμως έπρεπε να γίνει αλλιώς.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, όταν ήμουν μόλις έντεκα χρονών τότε, ένιωσα τον εαυτό μου αναγκασμένο να εναντιωθεί. Ανεξάρτητα από το πόσο σκληρός και αποφασιστικός μπορεί να ήταν ο πατέρας μου στην υλοποίηση των σχεδίων και των απόψεών του, ο γιος του ήταν εξίσου πεισματάρης και ανυπότακτος απορρίπτοντας μια σκέψη στην οποία έδινε ελάχιστη ή καθόλου αξία.

Ο Αδόλφος Χίτλερ στην ηλικία των 11 ετών

Δεν ήθελα να γίνω δημόσιος υπάλληλος.

Ούτε η πειθώ ούτε οι «αυστηρές» προειδοποιήσεις μπόρεσαν να αλλάξουν κάτι σε αυτήν την αντίθεση. Δεν ήθελα να γίνω δημόσιος υπάλληλος, όχι και πάλι όχι. Όλες οι προσπάθειες, που έκανε θέλοντας να μου ξυπνήσει την αγάπη ή τη συμπάθεια για αυτό το επάγγελμα με περιγραφές από τη ζωή του ίδιου του πατέρα, κατέληγαν στο αντίθετο. Η σκέψη ότι μια μέρα μπορεί να κάθομαι σε ένα γραφείο σαν σκλάβος μου έφερνε ναυτία· ότι δεν θα ήμουν κύριος του χρόνου μου, αλλά θα αναγκαζόμουν να περάσω όλη μου τη ζωή συμπληρώνοντας έντυπα.

Τι είδους σκέψεις θα μπορούσε να εμπνεύσει μια τέτοια προοπτική σε ένα αγόρι που ήταν πραγματικά κάθε άλλο, παρά «φρόνιμο» με τη συνηθισμένη έννοια! Οι γελοία εύκολες σχολικές εργασίες μου έδιναν τόσο πολύ ελεύθερο χρόνο που ο ήλιος με έβλεπε περισσότερο από το δωμάτιο. Σήμερα, όταν οι πολιτικοί μου αντίπαλοι εξετάζουν τη ζωή μου με ενδελεχή προσήλωση μέχρι την εποχή της παιδικής μου ηλικίας, για να μπορέσουν επιτέλους να αποδείξουν τι ελεεινά κόλπα συνήθιζε να κάνει αυτός ο «Χίτλερ» στα παιδικά του χρόνια, ευχαριστώ τον Ουρανό, που μπορώ να ανατρέξω σε εκείνες τις ευτυχισμένες μέρες και να βρω χρήσιμη την ανάμνησή τους. Τα χωράφια και τα δάση ήταν τότε το πεδίο ξιφασκίας στο οποίο λύνονταν όλες οι «διαφορές».

Ακόμη και η εκούσια φοίτηση στο πρακτικό γυμνάσιο λίγα πράγματα μπορούσε να κάνει για να το σταματήσει.

Φυσικά τώρα έπρεπε να πολεμήσω για μια άλλη διαφορά.

Όσο η πρόθεση του πατέρα, για να γίνω δημόσιος υπάλληλος, ερχόταν σε αντίθεση μόνο με τη βασική μου αποστροφή για το επάγγελμα του δημόσιου υπάλληλου, η σύγκρουση ήταν εύκολα υποφερτή. Όσο μπορούσα κάπως να κρατάω μέσα μου τις απόψεις μου μπορούσα να αποφεύγω τις συνεχείς διαμάχες. Η δική μου σταθερή απόφαση να μην

γίνω μια μέρα δημόσιος υπάλληλος ήταν αρκετή για να ηρεμήσω εντελώς μέσα μου. Αυτή η απόφαση που πήρα όμως ήταν αμετάκλητη. Το πρόβλημα έγινε πιο δύσκολο, όταν το σχέδιο του πατέρα ήρθε σε αντίθεση με ένα δικό μου. Αυτό συνέβη στην ηλικία των δώδεκα ετών. Σήμερα ούτε εγώ ο ίδιος δεν ξέρω πώς προέκυψε, αλλά μια μέρα κατάλαβα ότι θα γίνω ζωγράφος, καλλιτέχνης ζωγράφος. Το ταλέντο μου στο σχέδιο ήταν βέβαιο, ήταν μάλιστα ένας από τους λόγους που ο πατέρας μου με έστειλε στο πρακτικό γυμνάσιο, αλλά ποτέ μα ποτέ δεν θα σκεφτόταν να με αφήσει να εκπαιδευτώ επαγγελματικά σε μια τέτοια κατεύθυνση. Το αντίθετο. Όταν για πρώτη φορά, μετά την νέα απόρριψη της αγαπημένης ιδέας του πατέρα μου, με ρώτησε τι ήταν αυτό που ήθελα να γίνω, και του εξέφρασα σχεδόν αυτόματα την απόφαση που είχα πάρει στο μεταξύ, ο πατέρας μου στην αρχή έμεινε άφωνος.

«Ζωγράφος;! Καλλιτέχνης ζωγράφος;!»

Αμφέβαλλε για τη λογική μου, ίσως πίστευε ότι δεν άκουσε ή δεν κατάλαβε σωστά. Όταν όμως του εξήγησα σχετικά και είδε τη σοβαρότητα της πρόθεσής μου, εναντιώθηκε με αυτή την αποφασιστικότητα που ήταν χαρακτηριστικό του. Η απόφασή του εδώ ήταν εξαιρετικά απλή και οποιαδήποτε αξιολόγηση των πραγματικών μου ικανοτήτων ήταν εκτός συζήτησης.

«Καλλιτέχνης ζωγράφος, όχι, όσο ζω, ποτέ.» Αλλά επειδή ο γιος του τώρα είχε κληρονομήσει, μαζί με διάφορες άλλες ιδιότητες, μια παρόμοια αδιαλλαξία, έτσι ανταπέδωσε μια παρόμοια απάντηση. Τώρα φυσικά με την αντίθετη έννοια.

Και οι δυο πλευρές επέμεναν. Ο πατέρας δεν άφηνε το «ποτέ» του και εγώ δυνάμωνα το δικό μου «κι όμως».

Ομολογουμένως, αυτό δεν είχε πολύ ευχάριστες συνέπειες. Ο ηλικιωμένος κύριος ήταν πικραμένος και όντως ήμουν κι εγώ, όσο κι αν τον αγαπούσα. Ο πατέρας, μου απαγόρευσε να έχω κάθε ελπίδα ότι θα εκπαιδευόμουν ποτέ σαν ζωγράφος. Έκανα ένα βήμα παραπέρα και δήλωσα ότι δεν θα σπουδάσω τίποτε άλλο. Επειδή φυσικά με τέτοιες «δηλώσεις» το παρατράβηξα, σε βαθμό που ο ηλικιωμένος κύριος αποφάσισε τώρα να διεκδικήσει ανελέητα τη γονική του εξουσία, από τότε έμεινα σιωπηλός, αλλά πραγματοποίησα την απειλή μου. Πίστευα ότι, μόλις ο πατέρας έβλεπε την έλλειψη προόδου στο πρακτικό γυμνάσιο, με το καλό ή με το άγριο, θα με άφηνε να ακολουθήσω το ευτυχισμένο μου όνειρο.

Δεν ξέρω αν αυτός ο υπολογισμός ήταν σωστός. Στην αρχή το μόνο

σίγουρο ήταν η προφανής αποτυχία μου στο σχολείο. Μάθαινα ό,τι μου άρεζε, ειδικά όλα όσα πίστευα ότι θα χρειαζόμουν αργότερα σαν ζωγράφος. Οτιδήποτε μου φαινόταν ανούσιο από αυτή την άποψη, ή δεν με προσέλκυε με κάποιο τρόπο, το σαμποτάριζα εντελώς. Οι σχολικοί μου έλεγχοι ήταν πάντα στα άκρα του καλού ή του κακού, ανάλογα με το αντικείμενο και το ενδιαφέρον που είχε για μένα. Εκτός από το «αξιέπαινος» και το «άριστα», υπήρχε και το «αρκετά καλά» ή το «ανεπαρκής». Μακράν οι καλύτεροι βαθμοί μου ήταν στη γεωγραφία και ακόμη περισσότερο στη παγκόσμια ιστορία. Τα δύο αγαπημένα μαθήματα στα οποία ήμουν πρώτος στην τάξη.

Τώρα, μετά από τόσα χρόνια, όταν εξετάζω το αποτέλεσμα αυτής της περιόδου, βλέπω δύο γεγονότα σαν ιδιαίτερα σημαντικά που ξεχωρίζουν στα μάτια μου.

Πρώτον: **έγινα εθνικιστής**.

Δεύτερον: **έμαθα να κατανοώ και να αντιλαμβάνομαι το αληθινό νόημα της ιστορίας**.

Η παλιά Αυστρία ήταν ένα **«κράτος εθνικοτήτων»**.

Βασικά, τουλάχιστον εκείνη την εποχή, οι πολίτες του γερμανικού Ράιχ δεν μπορούσαν να αντιληφθούν τι σημασία αυτού του γεγονότος για την καθημερινότητα του ατόμου σε ένα τέτοιο κράτος. Μετά τη θαυμάσια θριαμβευτική πορεία των νικηφόρων στρατευμάτων στον Γερμανο-Γαλλικό Πόλεμο, αποξενώνονταν ολοένα και περισσότερο από το γερμανισμό πέρα από τα σύνορά τους, εν μέρει επειδή δεν καταδεχόντουσαν πια να τους εκτιμήσουν ή απλά επειδή δεν είχαν τη δυνατότητα. Ήταν πολύ εύκολο να συγχέουν την εκφυλισμένη δυναστεία, ιδιαίτερα όσον αφορά τους Γερμανούς της Αυστρίας, με το λαό που ήταν ουσιαστικά υγιής.

Δεν συνειδητοποιούσαν ότι αν οι Γερμανοί στην Αυστρία δεν είχαν πραγματικά το καθαρότερο αίμα, δεν θα μπορούσαν ποτέ να αφήσουν τη σφραγίδα του χαρακτήρα τους σε ένα κράτος 52 εκατομμυρίων κατοίκων τόσο απόλυτα, ώστε να δημιουργηθεί ακόμα και στη Γερμανία η εντύπωση, έστω και λανθασμένα, ότι η Αυστρία είναι γερμανικό κράτος. Ένας παραλογισμός με τις πιο ολέθριες συνέπειες, αλλά παρόλα αυτά ήταν και μια θαυμάσια μαρτυρία του χαρακτήρα των δέκα εκατομμυρίων Γερμανών της Όστμαρκ. Πολύ λίγοι Γερμανοί του Ράιχ

είχαν έστω και την παραμικρή ιδέα για τον αιώνιο, αδυσώπητο αγώνα που δινόταν για τη γερμανική γλώσσα, για τα γερμανικά σχολεία και για τον γερμανικό τρόπο ζωής. Μόνο σήμερα, που έχει επιβληθεί αυτή η θλιβερή δυστυχία σε πολλά εκατομμύρια του λαού μας έξω απ' το Ράιχ και κάτω από ξένη κυριαρχία, που ονειρεύονται την κοινή πατρίδα και, λαχταρώντας την, προσπαθούν να διατηρήσουν τουλάχιστον το ιερό δικαίωμα στη μητρική τους γλώσσα, καταλαβαίνει κανείς σε ευρύτερους κύκλους τι σημαίνει να είσαι αναγκασμένος να παλεύεις για την εθνικότητά σου. Τώρα μπορεί ίσως ο ένας ή ο άλλος να εκτιμήσει το μεγαλείο του γερμανισμού της παλιάς Όστμαρκ του Ράιχ, που αφημένη στην τύχη της, προστάτευε για αιώνες το Ράιχ από την Ανατολή και τελικά διατήρησε τα σύνορα της γερμανικής γλώσσας μέσα από έναν εξαντλητικό ανταρτοπόλεμο, σε μια εποχή, που το Ράιχ ενδιαφερόταν για τις αποικίες, αλλά όχι για την ίδια του τη σάρκα και το αίμα μπροστά στη πόρτα του.

Όπως παντού και πάντα, όπως σε κάθε αγώνα και στον γλωσσικό αγώνα της παλιάς Αυστρίας υπήρχαν τρία στρώματα: **οι αγωνιστές, οι μετριοπαθείς και οι προδότες**.

Αυτό το κοσκίνισμα άρχιζε απ' το σχολείο. Γιατί το αξιοσημείωτο στον γλωσσικό αγώνα είναι ότι τα κύματά του πλημμυρίζουν ίσως πιο έντονα το σχολείο, που είναι το φυτώριο για την επόμενη γενιά. Αυτή η μάχη δίνεται για χάρη του παιδιού και το πρώτο κάλεσμα αυτής της διαμάχης απευθύνεται στο παιδί:

«Γερμανόπουλο, μην ξεχνάς ότι είσαι Γερμανός», και «κοριτσάκι, σκέψου ότι μια μέρα θα γίνεις Γερμανίδα μητέρα!».

Όποιος γνωρίζει την ψυχή της νιότης, θα καταλάβει πως μόνο αυτή ανοίγει τα αυτιά της σε ένα τέτοιο κάλεσμα μάχης με τη μεγαλύτερη χαρά. Με εκατοντάδες τρόπους θα δώσει τότε αυτή τη μάχη, με τον δικό της τρόπο και με τα δικά της όπλα. Θα αρνηθεί να τραγουδήσει τραγούδια που δεν είναι γερμανικά, θα εγκωμιάσει ακόμη περισσότερο το γερμανικό ηρωικό μεγαλείο όσο περισσότερο θέλουν να την αποξενώσουν απ' αυτό· θα πεινάσει για να εξασφαλίσει μερικές δεκάρες για το ταμείο του αγώνα των μεγάλων· θα είναι απίστευτα εύθικτη απέναντι στον μη γερμανό δάσκαλο και συνάμα επαναστάτρια· θα φοράει τα απαγορευμένα διακριτικά της εθνικότητάς της και θα είναι ευτυχισμένη αν τιμωρηθεί, ή ακόμα κι αν ξυλοκοπηθεί γι' αυτό. Είναι λοιπόν, σε μικρή κλίμακα, μια πιστή αντιγραφή των μεγάλων, συχνά με μια καλύτερη και πιο ειλικρινή νοοτροπία.

Κι εγώ είχα κάποτε την ευκαιρία να συμμετάσχω στις διαμάχες ανάμεσα στις εθνότητες της παλιάς Αυστρίας σε σχετικά μικρή ηλικία. Κάναμε εράνους για την Σούντμαρκ* (Südmark) και για τη σχολική ένωση, τονίζαμε τις πεποιθήσεις μας με τα στάχυα καλαμποκιού και τα

* Südmark: Περιοχές νότια της σημερινής Αυστρίας στη σημερινή Σλοβενία (Σ.τ.μ)

μαυρο-κοκκινα-χρυσά χρώματα, χαιρετιόμασταν με το «Χάιλ» και αντί για τον αυτοκρατορικό ύμνο τραγουδάγαμε το «Η Γερμανία πάνω απ' όλα», παρά τις προειδοποιήσεις και τις τιμωρίες. Μ' αυτό τον τρόπο ο νέος ήταν πολιτικά εκπαιδευμένος σε μια εποχή που οι υπήκοοι του λεγόμενου εθνικού τους κράτους δεν ήξεραν τίποτα άλλο για την εθνικότητά τους παρά μόνο τη γλώσσα. Είναι αυτονόητο ότι τότε δεν ήμουν από τους μετριοπαθείς. Σε σύντομο χρονικό διάστημα είχα γίνει ένας φανατικός «Γερμανός εθνικιστής», αν και αυτό δεν ήταν το ίδιο με τη σημερινή αντίληψη του κόμματός μας.

Αυτή η εξέλιξη σημείωσε ραγδαία πρόοδο μέσα μου και σε ηλικία δεκαπέντε χρονών ήξερα να ξεχωρίζω τη διαφορά μεταξύ του δυναστικού **«πατριωτισμού»** και του λαϊκού **«εθνικισμού»**· και εκείνη την εποχή προτιμούσα μόνο το δεύτερο.

Για όσους δεν μπήκαν ποτέ στον κόπο να μελετήσουν τις εσωτερικές συνθήκες της μοναρχίας των Αψβούργων, ένα τέτοιο γεγονός μπορεί να μην είναι απολύτως σαφές. Σε αυτό το κράτος έπρεπε να διδάσκεται στο σχολείο μόνο το μάθημα της παγκόσμιας ιστορίας καθώς στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ιδιαίτερη ιστορία της Αυστρίας. Η μοίρα αυτού του κράτους ήταν τόσο στενά συνδεδεμένη με τη ζωή και την εξέλιξη όλων των Γερμανών, που φαίνεται αδιανόητη η διαίρεση της ιστορίας σε γερμανική και αυστριακή. Μάλιστα, όταν η Γερμανία άρχισε τελικά να χωρίζεται σε δύο σφαίρες εξουσίας, αυτός ο διχασμός έγινε μέρος της γερμανικής ιστορίας.

Τα εμβλήματα της παλιάς αυτοκρατορικής δόξας, που φυλάσσονται στη Βιέννη, έμοιαζαν να ασκούν ακόμα μια μαγευτική γοητεία σαν υπόσχεση μιας αιώνιας κοινότητας.

Η ενστικτώδης κραυγή του γερμανοαυστριακού λαού, στις μέρες της κατάρρευσης του κράτους των Αψβούργων, για ενοποίηση με τη γερμανική μητέρα-πατρίδα ήταν μόνο το αποτέλεσμα μιας λαχτάρας που κοιμόταν βαθιά στις καρδιές ολόκληρου του λαού γι' αυτήν την επιστροφή στην πατρίδα των προγόνων, που δεν ξεχάστηκε ποτέ. Αυτό όμως δεν θα μπορούσε ποτέ να εξηγηθεί αν η ιστορική παιδεία του κάθε γερμανοαυστριακού δεν ήταν η αιτία μιας τέτοιας γενικής λαχτάρας. Μέσα της βρίσκεται ένα πηγάδι που δεν στερεύει ποτέ· το οποίο, ειδικά σε καιρούς λήθης, σαν σιωπηλή υπενθύμιση, πέρα από κάθε πρόσκαιρη ευημερία, θα ψιθυρίζει πάντα για ένα καινούργιο μέλλον μέσα από τη μνήμη του παρελθόντος.

Η διδασκαλία της παγκόσμιας ιστορίας στα λεγόμενα σχολεία μέσης εκπαίδευσης εξακολουθεί φυσικά και σήμερα να αντιμετωπίζει προβλήματα. Λίγοι δάσκαλοι συνειδητοποιούν ότι ο σκοπός της διδασκαλίας της ιστορίας δεν μπορεί να είναι ποτέ των ποτών η αποστήθιση και η απομνημόνευση ιστορικών ημερομηνιών και γεγονότων· ότι δεν έχει σημασία για τον νέο να μάθει πότε ακριβώς έγινε αυτή ή εκείνη η μάχη, πότε γεννήθηκε ένας στρατάρχης ή ακόμα και

πότε ένας (συνήθως πολύ ασήμαντος) μονάρχης έβαλε το στέμμα των προγόνων του στο κεφάλι του. Όχι, μα τον αληθινό Θεό, αυτό έχει λίγη σημασία.

«Μαθαίνω» ιστορία σημαίνει αναζήτηση και εύρεση των δυνάμεων, που οδηγούν σαν αίτια σε εκείνα τα αποτελέσματα, που μετά βλέπουμε μπροστά στα μάτια μας σαν ιστορικά γεγονότα.

Και εδώ, η τέχνη της μελέτης και της μάθησης είναι: **να διατηρείς ό,τι είναι ουσιώδες και να ξεχάσεις ό,τι δεν είναι ουσιώδες**.

Ήταν ίσως καθοριστικό για όλη μου τη μετέπειτα ζωή ότι η τύχη μου έφερε κάποτε έναν καθηγητή ιστορίας που ήταν από τους ελάχιστους που ήξεραν πώς να εφαρμόσουν αυτή την αρχή στη διδασκαλία και στις εξετάσεις. Στον τότε καθηγητή μου δρ. Λίοπολντ Πετς, στο πρακτικό λύκειο του Λιντς, ενσαρκωνόταν αυτή η αρχή με έναν πραγματικά ιδανικό τρόπο. Ένας ηλικιωμένος κύριος, με εξίσου καλοσυνάτη αλλά και με αποφασιστική συμπεριφορά, μπορούσε όχι μόνο να μας συνεπάρει, αλλά και να μας παρασύρει πραγματικά με την εκθαμβωτική ευγλωττία του. Ακόμα και σήμερα θυμάμαι με ένα άγγιγμα συγκίνησης αυτόν τον γκριζομάλλη άνδρα, που τόσο συχνά με τη φλόγα του λόγου του μας έκανε να ξεχνάμε το παρόν, μας μετέφερε πίσω σε περασμένες εποχές και μετέτρεπε τη στεγνή ιστορική μνήμη σε ζωντανή πραγματικότητα από το ομιχλώδες πέπλο χιλιάδων ετών. Μέναμε εκεί καθισμένοι, συχνά εκστασιασμένοι, ξεσπώντας μερικές φορές ακόμη και σε δάκρυα.

Δρ. Λίοπολντ Πετς

Το ευτύχημα ήταν ακόμη μεγαλύτερο, καθώς αυτός ο δάσκαλος ήξερε πώς να φωτίζει το παρελθόν με παραδείγματα από το παρόν, αλλά και πώς να αντλεί από το παρελθόν αναφορές για το παρόν. Έτσι λοιπόν μας έκανε να καταλαβαίνουμε, περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον, όλα τα καθημερινά προβλήματα, που τότε μας έκοβαν την ανάσα. Ο μικρός εθνικός φανατισμός μας γινόταν γι’ αυτόν ένα μέσο για την εκπαίδευσή μας, με το οποίο, πολλές φορές επικαλούμενος το αίσθημα της εθνικής τιμής, έβαζε σε τάξη εμάς τους άτακτους, πιο γρήγορα από ό,τι θα ήταν ποτέ δυνατό με οποιοδήποτε άλλο μέσο.

Αυτός ο δάσκαλος έκανε την ιστορία το αγαπημένο μου μάθημα.

Ομολογουμένως, μάλλον άθελά του, από τότε έγινα ένας νεαρός επαναστάτης.

Ποιος θα μπορούσε να μελετήσει τη γερμανική ιστορία με έναν τέτοιο δάσκαλο χωρίς να γίνει εχθρός του κράτους, του οποίου ο Αυτοκρατορικός του Οίκος άσκησε τόσο καταστροφική επιρροή στις τύχες του γερμανικού έθνους;

Ποιος τελικά, θα μπορούσε να παραμείνει πιστός απέναντι στον Αυτοκράτορα μιας δυναστείας που, στο παρελθόν και στο παρόν, έχει προδώσει επανειλημμένα τα συμφέροντα του γερμανικού λαού για χάρη επαίσχυντου προσωπικού οφέλους;

Δεν ξέραμε τότε σαν νέοι, ότι αυτό το αυστριακό κράτος δεν αγαπούσε εμάς τους Γερμανούς και μάλιστα καθόλου;

Οτιδήποτε βλέπαμε γύρω μας κάθε μέρα ήταν μια επιβεβαίωση των διδαγμάτων της ιστορίας για τα έργα του Οίκου των Αψβούργων. Στο βορρά και στο νότο το δηλητήριο των ξένων εθνών κατάτρωγε το κορμί της εθνικότητάς μας και ακόμα και η Βιέννη γινόταν όλο και περισσότερο μια μη γερμανική πόλη. Ο «Οίκος του Αρχιδούκα» ευνοούσε τους Τσέχους, όπου ήταν δυνατόν και ήταν η γροθιά της θεάς της αιώνιας δικαιοσύνης και της αδυσώπητης τιμωρίας, που χτύπησε τον πιο θανάσιμο εχθρό του αυστριακού γερμανισμού, τον Αρχιδούκα Φραγκίσκο Φερδινάνδο, όταν έπεσε από τις σφαίρες που ο ίδιος βοήθησε να χαλκευτούν. Άλλωστε ήταν αυτός που πατρονάριζε τον εκσλαβισμό της Αυστρίας που προωθούνταν από ψηλά.

Τα βάρη που επιβάλλονταν στο γερμανικό λαό ήταν τεράστια, οι θυσίες του σε φόρους και αίμα ήταν απίστευτες κι όμως όποιος δεν ήταν εντελώς τυφλός έπρεπε να συνειδητοποιήσει ότι όλα αυτά ήταν μάταια. Αυτό που μας πλήγωνε περισσότερο ήταν ακόμα το γεγονός ότι όλο αυτό το σύστημα εξαγνιζόταν ηθικά από τη συνθήκη με την Γερμανία, με την οποία η αργή εξόντωση του γερμανισμού στην παλιά αυστριακή μοναρχία φαινόταν κατά κάποιο τρόπο να επικυρώνεται λίγο πολύ από την ίδια τη Γερμανία. Η υποκρισία των Αψβούργων, με την οποία έδιναν την εντύπωση στον υπόλοιπο κόσμο, ότι η Αυστρία παρέμενε ακόμη γερμανικό κράτος, αύξανε το μίσος εναντίον αυτού του Οίκου και ταυτόχρονα προκαλούσε ένα πνεύμα εξέγερσης και περιφρόνησης.

Μόνο στο ίδιο το Ράιχ όσοι ήταν «επωφελούμενοι» εκείνη την εποχή δεν έβλεπαν τίποτε από όλα αυτά. Σαν τυφλωμένοι, περπατούσαν δίπλα σε ένα πτώμα και πίστευαν ότι έβλεπαν στα σημάδια της αποσύνθεσής του ενδείξεις μιας «αναγέννησης».

Το μικρόβιο του επικείμενου παγκόσμιου πολέμου, αλλά και της κατάρρευσης, βρισκόταν στην ανίερη συμμαχία του νεαρού Ράιχ και του αυστριακού ψευδοκράτους.

Στη συνέχεια αυτού του βιβλίου θα ασχοληθώ με αυτό το πρόβλημα πιο διεξοδικά. Θα αρκεστώ εδώ μόνο να επισημάνω, ότι βασικά από τις πρώτες μέρες της νιότης μου κατέληξα σε ένα συμπέρασμα, που δεν με άφησε ποτέ, αλλά μόνο μεγάλωνε:

Δηλαδή, ότι η διαφύλαξη της γερμανικότητας προϋπέθετε την καταστροφή της Αυστρίας και, επιπλέον, ότι το εθνικό αίσθημα δεν ταυτίζεται με τον δυναστικό πατριωτισμό· ότι πάνω απ' όλα ο Αψβουργικός Οίκος του Αρχιδούκα ήταν προορισμένος να γίνει η συμφορά του γερμανικού έθνους.

Από τότε είχα αρχίσει να αντλώ τη γνώση που απέκτησα από αυτές τις διαπιστώσεις: παθιασμένη αγάπη για τη γερμανοαυστριακή πατρίδα μου, βαθύ μίσος για το αυστριακό κράτος.

Το είδος της ιστορικής σκέψης που διδάχτηκα στο σχολείο δεν με εγκατέλειψε ποτέ στα χρόνια που ακολούθησαν. Η παγκόσμια ιστορία γινόταν όλο και περισσότερο μια ανεξάντλητη πηγή κατανόησης των ιστορικών πράξεων του παρόντος, δηλαδή της πολιτικής. Δεν ήθελα να την «διδαχτώ», αλλά να με διδάξει.

Αν είχα γίνει τόσο νωρίς «επαναστάτης» στην πολιτική, δεν άργησα να γίνω το ίδιο και στα ζητήματα της τέχνης.

Η αυστριακή επαρχιακή πρωτεύουσα εκείνη την εποχή είχε ένα θέατρο, που σχετικά δεν ήταν άσχημο. Παίζονταν σχεδόν τα πάντα. Σε ηλικία δώδεκα χρονών είδα για πρώτη φορά «Γουλιέλμο Τέλλο» και μερικούς μήνες αργότερα τον «Λόενγκριν», την πρώτη όπερα της ζωής μου. Με ένα χτύπημα κατακτήθηκα. Ο νεανικός ενθουσιασμός μου για τον δάσκαλο του Μπαϊρόιτ δεν είχε όρια. Πάντα από τότε τα έργα του με τραβούσαν και σήμερα νιώθω ιδιαίτερα τυχερός απ’ το ότι η λιτότητα αυτών των επαρχιακών παραστάσεων μου έδωσε τη δυνατότητα να εκτιμήσω περισσότερο άλλες πολύ καλύτερες που παρακολούθησα αργότερα.

Όλα αυτά, ειδικά αφού είχα περάσει τα χρόνια της εφηβείας (τα οποία ήταν πολύ οδυνηρά για μένα), ενίσχυσαν τη βαθιά μου εσωτερική απέχθεια για ένα επάγγελμα σαν αυτό που είχε επιλέξει ο πατέρας μου για μένα. Πίστευα όλο και περισσότερο ότι δεν θα ήμουν ποτέ ευτυχισμένος σαν δημόσιος υπάλληλος. Δεδομένου ότι το ταλέντο μου στο σχέδιο είχε αναγνωριστεί και στο πρακτικό λύκειο, η απόφασή μου ήταν ακόμη πιο επίμονη.

Ούτε τα παρακάλια ούτε οι απειλές δεν μπόρεσαν να αλλάξουν κάτι σε αυτό.

Ήθελα να γίνω ζωγράφος και με καμία δύναμη στον κόσμο δημόσιος υπάλληλος.

Το μόνο παράξενο ήταν ότι όσο περνούσαν τα χρόνια είχα όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την αρχιτεκτονική.

Την θεωρούσα τότε σαν μια φυσική προσθήκη στις καλλιτεχνικές μου ικανότητες και μέσα μου χαιρόμουν, για την διεύρυνση των οριζόντων της καλλιτεχνικής μου δραστηριότητας.

Δεν το φανταζόμουν ότι μια μέρα τα πράγματα θα εξελίσσονταν διαφορετικά.

Το ζήτημα του επαγγέλματός μου επρόκειτο να αποφασιστεί πιο γρήγορα από ό,τι περίμενα.

Όταν ήμουν δεκατριών χρονών, έχασα ξαφνικά τον πατέρα μου. Ένα εγκεφαλικό χτύπησε τον κατά τα άλλα ρωμαλέο κύριο και έβαλε τέλος στις επίγειες περιπλανήσεις του με τον πιο ανώδυνο τρόπο, βυθίζοντάς μας όλους σε βαθύτατη θλίψη. Αυτό που λαχταρούσε περισσότερο, να βοηθήσει τον γιο του να βρει ένα επάγγελμα για να τον προστατέψει από τις δικές του ταλαιπωρίες, φαινόταν τότε να έχει αποτύχει. Είχε βάλει όμως μέσα μου τους σπόρους, έστω και τελείως ασυνείδητα, για ένα μέλλον που ούτε αυτός ούτε εγώ μπορούσαμε τότε να καταλάβουμε.

Στην αρχή τίποτα δεν άλλαξε επιφανειακά.

Η μητέρα μου ένιωθε υποχρεωμένη να συνεχίσει την ανατροφή μου σύμφωνα με τις επιθυμίες του πατέρα μου, δηλαδή ότι έπρεπε να σπουδάσω για μια καριέρα δημοσίου υπαλλήλου. Εγώ ο ίδιος ήμουν πιο αποφασισμένος από ποτέ, ότι σε καμία περίπτωση δεν θα γινόμουν δημόσιος υπάλληλος. Όσο το πρόγραμμα σπουδών και η κατάρτιση του λυκείου, με απομάκρυναν από το ιδανικό μου, γινόμουν πιο αδιάφορος μέσα μου. Ξαφνικά μια αρρώστια ήρθε να με βοηθήσει και ξεκαθάρισε το επίμαχο θέμα του πατρικού σπιτιού. Η σοβαρή μου πνευμονοπάθεια έκανε έναν γιατρό να συμβουλέψει επειγόντως τη μητέρα μου, πως για κανένα λόγο δεν έπρεπε να πάω αργότερα σ’ ένα γραφείο. Η συμμετοχή στο πρακτικό λύκειο έπρεπε επίσης να διακοπεί για τουλάχιστον ένα χρόνο. Αυτό που λαχταρούσα τόσο καιρό στη σιωπή, αυτό για το οποίο πάλευα πάντα, τώρα με αυτό το γεγονός, έγινε ξαφνικά πραγματικότητα σχεδόν από μόνο του.

Κλάρα Πέλτσλ Χίτλερ, μητέρα του Αδόλφου
12 Αυγούστου 1860 – 21 Δεκεμβρίου 1907

Επηρεασμένη από τον φόβο της αρρώστιας μου η μητέρα μου τελικά συμφώνησε, να αφήσω το πρακτικό λύκειο και να παρακολουθήσω αργότερα την Ακαδημία.

Ήταν οι πιο ευτυχισμένες μέρες, που μου φάνηκαν σχεδόν σαν ένα όμορφο όνειρο· και που επρόκειτο να μείνουν μόνο όνειρο. Δύο χρόνια αργότερα, ο θάνατος της μητέρας έβαλε απότομα τέλος σε όλα τα υπέροχα σχέδια.

Ήταν η κατάληξη μιας μακράς, επώδυνης ασθένειας, που απ’ την αρχή άφηνε ελάχιστες προοπτικές ανάκαμψης. Παρόλα αυτά, το χτύπημα για μένα ήταν ιδιαίτερα τρομερό. Σεβόμουν τον πατέρα μου, αλλά αγαπούσα τη μητέρα μου.

Η ανάγκη και η σκληρή πραγματικότητα με ανάγκασαν τώρα να πάρω

μια γρήγορη απόφαση. Οι λίγες οικονομίες του πατέρα είχαν εξαντληθεί σε μεγάλο βαθμό από τη σοβαρή ασθένεια της μητέρας· το επίδομα του ορφανού που μου αναλογούσε δεν ήταν αρκετό ούτε καν να ζήσω, κατά κάποιον τρόπο σαν να μου δόθηκε η εντολή να κερδίζω μόνος μου το ψωμί μου.

Με μια βαλίτσα στο χέρι γεμάτη ρούχα και εσώρουχα, και με μια ακλόνητη θέληση στην καρδιά, πήγα στη Βιέννη. Αυτό που κατάφερε ο πατέρας 50 χρόνια νωρίτερα, ήλπιζα κι εγώ να το αρπάξω από τη μοίρα· ήθελα κι εγώ να γίνω «κάποιος», όμως σε καμία περίπτωση δημόσιος υπάλληλος.

2ο Κεφάλαιο

Χρόνια σπουδών και δυστυχίας στη Βιέννη

Όταν πέθανε η μητέρα μου η μοίρα μου είχε ήδη πάρει την απόφασή της από μια άποψη.

Τους τελευταίους μήνες της ασθένειάς της πήγα στη Βιέννη για να δώσω εισαγωγικές εξετάσεις για την Ακαδημία Καλών Τεχνών. Εξοπλισμένος με ένα χοντρό πακέτο από σχέδια, ξεκίνησα τότε, πεπεισμένος, ότι θα μπορούσα να περάσω εύκολα τις εξετάσεις. Στο πρακτικό λύκειο ήμουν μακράν ο καλύτερος σχεδιαστής στην τάξη μου· από τότε η ικανότητά μου είχε αναπτυχθεί τόσο εξαιρετικά, που η ικανοποίησή μου με έκανε περήφανο και χαρούμενο για να ελπίζω για το καλύτερο.

Μερικές φορές υπήρχε μια και μόνη αμφιβολία: το ταλέντο μου στη ζωγραφική φαινόταν να ξεπερνιέται από το ταλέντο μου στο σχέδιο, ειδικά σε όλους σχεδόν τους τομείς της αρχιτεκτονικής. Ταυτόχρονα, το ενδιαφέρον μου για την αρχιτεκτονική μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Αυτό επιταχύνθηκε από τότε που, δεν ήμουν ακόμη 16 χρονών, μου επέτρεψαν να πάω στη Βιέννη για μια επίσκεψη δύο εβδομάδων για πρώτη φορά. Πήγα εκεί, για να μελετήσω την έκθεση ζωγραφικής στο Χοφ Μουζέουμ (Hofmuseums), αλλά τα μάτια μου τα είχα σχεδόν μόνο για το κτίριο του μουσείου. Περνούσα τη μέρα περπατώντας απ’ το ένα αξιοθέατο στο άλλο από νωρίς το πρωί μέχρι αργά το βράδυ, αλλά πάντα τα κτίρια ήταν αυτά που πρώτα και κύρια με γοήτευαν. Μπορούσα να στέκομαι μπροστά στην Όπερα για ώρες, να θαυμάζω το Κοινοβούλιο

για ώρες· ολόκληρη η οδός Ρινγκ (Ringstraße) μου φαινόταν σαν ένα παραμύθι από τις «Χίλιες και μια νύχτες».

Τώρα λοιπόν βρισκόμουν στην όμορφη πόλη για δεύτερη φορά και περίμενα με διακαή ανυπομονησία, αλλά και με περήφανη αυτοπεποίθηση, το αποτέλεσμα των εισαγωγικών μου εξετάσεων. Ήμουν τόσο σίγουρος για την επιτυχία μου, που η απόρριψη που μου ανακοινώθηκε με χτύπησε σαν κεραυνός απ' τον ουρανό. Κι όμως έτσι ήταν. Όταν παρουσιάστηκα στον πρύτανη και ζήτησα εξηγήσεις για τους λόγους για τους οποίους δεν έγινα δεκτός στη Σχολή Ζωγραφικής που ανήκε στην Ακαδημία, ο κύριος με διαβεβαίωσε, ότι τα σχέδια που έφερα μαζί μου έδειχναν ξεκάθαρα ότι δεν ήμουν κατάλληλος για ζωγράφος, αλλά η ικανότητά μου στον τομέα της αρχιτεκτονικής ήταν εμφανής· δεν θα πήγαινα ποτέ στη Σχολή Ζωγραφικής, αλλά μόνο στην Αρχιτεκτονική Σχολή της εν λόγω Ακαδημίας. Στην αρχή δεν μπορούσαν να πιστέψουν το γεγονός, ότι ως εκείνη τη στιγμή δεν είχα παρακολουθήσει ποτέ μαθήματα στην Αρχιτεκτονική Σχολή ούτε είχα πάρει ειδικά μαθήματα αρχιτεκτονικής.

Απογοητευμένος, έφυγα από το υπέροχο μέγαρο Χάνσεν της πλατείας Σίλλερ, αμφιβάλλοντας για τον εαυτό μου πρώτη φορά στα χρόνια της νεανικής μου ζωής. Γιατί αυτό που είχα ακούσει εκεί για τις ικανότητές μου, μου φάνηκε σαν μια δυνατή λάμψη που αποκάλυψε ξαφνικά μια διχογνωμία, από την οποία υπέφερα καιρό, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω ξεκάθαρα στον εαυτό μου τα γιατί και τα διότι.

Το μέγαρο Χάνσεν στην πλατεία Σίλλερ στη Βιέννη

Έτσι σε μερικές μέρες κατάλαβα κι εγώ ο ίδιος, ότι μια μέρα θα γινόμουν αρχιτέκτονας.

Φυσικά, ο δρόμος ήταν απίστευτα δύσκολος· γιατί ό,τι είχα παραμελήσει από πείσμα στο πρακτικό λύκειο, τώρα έπρεπε να πάρει σκληρή εκδίκηση. Η φοίτηση στη σχολή αρχιτεκτονικής της Ακαδημίας εξαρτιόταν από τη φοίτηση στην Τεχνική Οικοδομική Σχολή και η εισαγωγή σ' αυτήν προϋπέθετε ένα απολυτήριο λυκείου. Και αυτό απλά δεν το είχα. Από ανθρώπινη σκοπιά, δεν ήταν πλέον δυνατό να εκπληρώσω το όνειρό μου ως καλλιτέχνης.

Όταν, μετά το θάνατο της μητέρας μου, πήγα για τρίτη φορά στη Βιέννη και αυτή τη φορά για πολλά χρόνια, το διάστημα που είχε μεσολαβήσει με βοήθησε να ξαναβρώ την ψυχραιμία και την αποφασιστικότητά μου. Η παλιά μου αυτοπεποίθηση είχε επιστρέψει και είχα τα μάτια μου σταθερά καρφωμένα στον στόχο. Ήθελα να γίνω αρχιτέκτονας και τα εμπόδια που υπήρχαν εκεί δεν υπήρχαν για να σηκώσω τα χέρια ψηλά μπροστά σ' αυτά, αλλά για να τα ξεπεράσω. Και ήθελα να ξεπεράσω αυτά εμπόδια, έχοντας πάντα στο μυαλό την εικόνα

του πατέρα, που κάποτε ξεκίνησε σαν το παιδί ενός τσαγκάρη του χωριού και έγινε δημόσιος υπάλληλος. Η βάση μου ήταν καλύτερη, η δυνατότητα να αγωνιστώ πολύ πιο εύκολη· και αυτό που τότε μου φάνηκε ότι ήταν η σκληρότητα της μοίρας σήμερα το βλέπω σαν σοφία της Θείας Πρόνοιας. Με τη θεά της δυστυχίας να με παίρνει στην αγκαλιά της και συχνά να με απειλεί ότι θα με τσακίσει, η θέληση για αντίσταση μεγάλωνε και τελικά κέρδισε η θέληση.

Ευχαριστώ εκείνον τον καιρό, που μ' έκανε σκληρό και μπορώ να είμαι σκληρός. Και περισσότερο από αυτό τον ευχαριστώ, που με απέκοψε απ' το κενό της εύκολης ζωής, που μ' αποτράβηξε απ' τα πούπουλα του κανακάρη της μαμάς και μου έδωσε για καινούργια μητέρα την κυρία της φροντίδας, ότι με έριξε άθελά μου σ' έναν κόσμο φτώχειας και εξαθλίωσης και έτσι με έκανε να γνωρίσω εκείνους για τους οποίους έπρεπε να αγωνιστώ αργότερα.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, τα μάτια μου αντίκρισαν για πρώτη φορά τους δύο κινδύνους, που ως τότε τους γνώριζα μόνο ονομαστικά, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υποπτευόμουν την τρομερή σημασία τους για την ύπαρξη του γερμανικού λαού: τον μαρξισμό και τον εβραϊσμό.

Η Βιέννη, η πόλη που τόσοι πολλοί την θεωρούν σαν την επιτομή της χαράς και της ξεγνοιασιάς, σαν ένα γιορταστικό μέρος για χαρούμενους ανθρώπους, για μένα δυστυχώς είναι μόνο η ζωντανή ανάμνηση της πιο θλιβερής περιόδου της ζωής μου.

Ακόμα και σήμερα, αυτή η πόλη μπορεί να μου ξυπνήσει μόνο σκοτεινές σκέψεις. Στο όνομα αυτής της «πόλης των Φαιάκων» (εκλεπτυσμένων) εμπεριέχονται πέντε χρόνια φτώχειας και δυστυχίας. Πέντε χρόνια στα οποία εγώ, πρώτα σαν ανειδίκευτος εργάτης και μετά σαν ζωγράφος, έπρεπε να κερδίζω το ψωμί μου· το αληθινά λιγοστό ψωμί μου, που ποτέ δεν ήταν αρκετό για να ικανοποιήσει ούτε τη συνηθισμένη πείνα. Εκείνη την εποχή η πείνα ήταν ο πιστός μου φύλακας, ο μόνος που δεν με εγκατέλειψε σχεδόν ποτέ, ο σύντροφος που μοιραζόταν τα πάντα μαζί μου. Κάθε βιβλίο που αγόραζα προσέλκυε τη συμμετοχή του· μια επίσκεψή μου στην Όπερα τον έκανε να μου κάνει συντροφιά για μέρες· ήταν ένας συνεχής αγώνας με τον αδυσώπητο φίλο μου. Κι όμως σ' αυτό το διάστημα έμαθα πράγματα όσα ποτέ άλλοτε. Εκτός από την αρχιτεκτονική μου, εκτός από τις σπάνιες σωτήριες επισκέψεις στην Όπερα, η μόνη μου χαρά ήταν τα περισσότερα βιβλία.

Διάβασα πολύ εκείνη την εποχή, και μάλιστα μεθοδικά. Όσος ελεύθερος χρόνος μου απόμενε από τη δουλειά μου τον χρησιμοποιούσα εξ ολοκλήρου για τη μελέτη. Μέσα σε λίγα χρόνια, έβαλα έτσι τα θεμέ-

λια των γνώσεών μου, στις οποίες βασίζομαι μέχρι και σήμερα.

Αλλά επιπλέον απ' αυτό, σε αυτό το διάστημα διαμορφώθηκε μέσα μου μια εικόνα του κόσμου και μια κοσμοθεωρία, που έγιναν το γρανιτένιο θεμέλιο των σημερινών μου ενεργειών. Θα πρέπει να προσθέσω, ότι σ' αυτό το θεμέλιο από τότε πρόσθεσα πολύ λίγα πράγματα και δεν χρειάστηκε να αλλάξω τίποτα.

Αντιθέτως.

Σήμερα πιστεύω ακράδαντα ότι, γενικά μιλώντας, κατά βάση όλες οι δημιουργικές σκέψεις εμφανίζονται στη νεανική ηλικία του ανθρώπου, αν υπάρχουν τέτοιες. Κάνω μια διάκριση μεταξύ της σοφίας των γερόντων, που μπορεί να θεωρηθεί μόνο σαν αποτέλεσμα των εμπειριών μιας μακρόχρονης ζωής με μεγαλύτερη εμβάθυνση και προνοητικότητα και της δημιουργικής ιδιοφυΐας της νεότητας, που σπέρνει σκέψεις και ιδέες με ανεξάντλητη γονιμότητα, χωρίς να είναι σε θέση να τις αξιοποιήσει αμέσως, ακριβώς επειδή είναι τόσο πλούσιες. Αυτή είναι που παρέχει τα οικοδομικά υλικά και τα σχέδια για το μέλλον και από αυτήν τα σοφότερα γηρατειά παίρνουν τις πέτρες και χτίζουν το οικοδόμημα, εφόσον η λεγόμενη σοφία των γηρατειών δεν έχει καταπνίξει τη δημιουργική μεγαλοφυΐα της νιότης.

Η ζωή που είχα ζήσει μέχρι εκείνο το σημείο στο σπίτι του πατέρα μου διέφερε ελάχιστα ή καθόλου από τη ζωή όλων των άλλων. Μπορούσα να περιμένω τη νέα μέρα χωρίς καμία ανησυχία και δεν υπήρχε κοινωνικό πρόβλημα για μένα. Το περιβάλλον της νιότης μου αποτελούνταν από κύκλους της μικροαστικής τάξης, δηλαδή από έναν κόσμο που είχε πολύ λίγους δεσμούς με τους καθαρά χειρώνακτες. Διότι όσο παράξενο κι αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως, το χάσμα μεταξύ αυτής της τάξης, που σε καμία περίπτωση δεν βρίσκεται και σε τόσο καλή οικονομική κατάσταση θέση, και των χειρωνακτών εργατών είναι συχνά βαθύτερο από ό,τι θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί. Ο λόγος γι' αυτό το χάσμα, που μπορούμε να το πούμε σχεδόν εχθρότητα, έγκειται στον φόβο, που κυριαρχεί σε μια κοινωνική ομάδα, που μόλις ανέβηκε πάνω από το επίπεδο του χειρώνακτα εργάτη, μήπως ξαναβυθιστεί στην παλιά της κατάσταση ή μήπως συνεχίσει να συγκαταλέγεται μ' αυτούς. Επιπλέον, πολλοί έχουν την αποκρουστική ανάμνηση της πολιτιστικής εξαθλίωσης αυτής της κατώτερης τάξης, τη συχνή αγένεια στις μεταξύ τους συναναστροφές, δεδομένου ότι, όσο χαμηλή κι αν είναι η δική τους θέση στην κοινωνική ζωή, θεωρούν αφόρητο βάρος να αναγκάζονται να έχουν οποιαδήποτε επαφή με το αυτό το πολιτιστικό και βιοτικό επίπεδο από το οποίο έχουν περάσει.

Και έτσι συμβαίνει συχνά, οι άνθρωποι των ανώτερων κοινωνικών

τάξεων να πλησιάζουν τους συνανθρώπους τους, που είναι στο χαμηλότερο κοινωνικό επίπεδο, με περισσότερη ευκολία από ό,τι οι νεόπλουτοι.

Διότι με τη λέξη νεόπλουτος εννοώ τον καθένα που ανέβηκε με τις δικές του δυνάμεις σε μια κοινωνική θέση ανώτερη από αυτήν στην οποία ανήκε στο παρελθόν.

Στην περίπτωση ενός τέτοιου ατόμου ο πολύ σκληρός αγώνας στο τέλος σκοτώνει τον οίκτο. Η επίπονη πάλη του καθενός για ύπαρξη σκοτώνει την ευαισθησία του για τη δυστυχία όσων έχουν μείνει πίσω.

Από αυτή την άποψη η μοίρα με λυπήθηκε. Αναγκάζοντάς με να ξαναγυρίσω στον κόσμο της αθλιότητας και της υλικής ανασφάλειας, που κάποτε είχε αφήσει ο πατέρας μου στη ζωή του, μου έβγαλε από τα μάτια τις παρωπίδες μιας στενής, μικροαστικής ανατροφής. Μόνο τότε γνώρισα τους ανθρώπους· έμαθα τότε να ξεχωρίζω μέσα από τις κούφιες λάμψεις του παρουσιαστικού τους και την άγρια όψη τους την αληθινή εσωτερική φύση τους.

Η Βιέννη ανήκε ήδη από τις αρχές του αιώνα στις πιο κοινωνικά χειρότερες πόλεις.

Ο εκθαμβωτικός πλούτος και η φρικτή φτώχεια εναλλάσσονταν απότομα. Στο κέντρο και στις κεντρικές συνοικίες μπορούσε κανείς πραγματικά να νιώσει τον σφυγμό μιας αυτοκρατορίας 52 εκατομμυρίων, με όλη την αμφίβολη μαγεία ενός κράτους διαφόρων εθνοτήτων. Η Αυλή με το εκθαμβωτικό της μεγαλείο ενεργούσε σαν μαγνήτης στον πλούτο και στο πνεύμα του υπόλοιπου κράτους. Σ' αυτό προσθέστε και τον ισχυρό συγκεντρωτισμό της ίδιας της μοναρχίας των Αψβούργων.

Βιέννη - Ανάκτορο Χόφμπουργκ

Σ' αυτόν τον συγκεντρωτισμό υπήρχε η μοναδική δυνατότητα, για να συγκρατηθεί αυτή η μάζα των εθνών σε μια σταθερή μορφή. Το αποτέλεσμα όμως αυτού ήταν και μια υπέρμετρη συγκέντρωση υψηλών και ανώτατων εξουσιών στην πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας και έδρα του αυτοκράτορα.

Όμως, η Βιέννη δεν ήταν μόνο το πολιτικό και πνευματικό κέντρο της παλιάς μοναρχίας του Δούναβη, αλλά και το οικονομικό κέντρο. Απέναντι στο στρατό των αξιωματούχων της ανωτάτης ιεραρχίας, των δημοσίων υπαλλήλων, των καλλιτεχνών και των διανοουμένων, στεκόταν ένας ακόμη μεγαλύτερος στρατός αυτός των εργατών, στον

πλούτο των αριστοκρατών και των εμπόρων μια τρομερή φτώχεια. Χιλιάδες άνεργοι περιπλανιόντουσαν μπροστά στα παλάτια της Ρίνγκστρασσε και κάτω από αυτή την αψίδα του θριάμβου της παλιάς Αυστρίας μέσα στο σκοτάδι και τον βούρκο των υπονόμων της, κατοικούσαν οι άστεγοι.

Σχεδόν σε καμιά άλλη πόλη της Γερμανίας δεν μπορούσες να μελετήσεις τόσο καλά το κοινωνικό πρόβλημα όσο στη Βιέννη. Αλλά μην ξεγελιέστε. Αυτή η «μελέτη» δεν ήταν δυνατό να γίνει αφ’ υψηλού. Όποιος δεν βρέθηκε ο ίδιος στο σφίξιμο αυτής της στραγγαλιστικής οχιάς, δεν θα γνωρίσει ποτέ τα δηλητηριώδη δόντια της. Σε κάθε άλλη περίπτωση δεν βγαίνει τίποτε εκτός από επιφανειακή φλυαρία ή ψεύτικο συναισθηματισμό. Και τα δύο είναι βλαβερά. Το ένα επειδή δεν μπαίνει στην καρδιά του προβλήματος, το άλλο επειδή το προσπερνά. Δεν ξέρω τι είναι πιο φρικτό: η αγνόηση της κοινωνικής δυστυχίας, σαν αυτή που βλέπει καθημερινά, η πλειοψηφία των ευνοουμένων της τύχης και οι νεόπλουτοι ή αυτή η υπεροπτική και ενίοτε αγενής και ενοχλητική, αλλά πάντα ευγενική συγκατάβαση μερικών καλοντυμένων γυναικών με φούστες ή παντελόνια που «νιώθουν τον λαό». Φυσικά τέτοια άτομα αμαρτάνουν περισσότερο από όσο μπορούν να φανταστούν λόγω έλλειψης ενστικτώδους κατανόησης. Κατά συνέπεια, προς έκπληξή τους, το αποτέλεσμα μιας κοινωνικής «στάσης» που ασκούν είναι πάντα μηδέν, αλλά συχνά και μια αγανακτισμένη απόρριψη· πράγμα που φυσικά θεωρούν σαν απόδειξη της αχαριστίας του λαού.

Το γεγονός ότι μια κοινωνική δραστηριότητα δεν έχει καμία σχέση με αυτήν τη συμπεριφορά, και κυρίως δεν πρέπει να διεκδικεί ευγνωμοσύνες, αφού δεν έχει σκοπό να μοιράζει χάρες αλλά να αποκαθιστά τη δικαιοσύνη, δεν φαίνεται να έχει νόημα σε τέτοιου είδους απρόθυμα μυαλά.

Φυλάχτηκα από τον πειρασμό να μελετήσω το κοινωνικό ζήτημα με τέτοιο τρόπο. Με το να με ρίξει στην εξαθλίωση, η φτώχεια δεν φαινόταν να με προσκαλούσε για να «μάθω», αλλά μάλλον ήθελε να την δοκιμάσω μόνος μου. Δεν ήταν προς τιμή της, που το κουνέλι επέζησε της εγχείρησης σώο και αβλαβές.

Αν τώρα θελήσω να προσπαθήσω, να αναπαράγω σήμερα τη διαδοχή των εντυπώσεών μου από εκείνη την εποχή, διαπιστώνω ότι μπορώ να το κάνω μόνο κατά προσέγγιση· εδώ θα περιγράψω μόνο τις πιο ουσιώδεις εντυπώσεις και τις πιο συγκλονιστικές για μένα με τα λίγα μαθήματα που αποκόμισα σε αυτό το διάστημα.

Εκείνες τις μέρες δεν ήταν πολύ δύσκολο για μένα να βρω δουλειά, αφού ποτέ δεν είχα πάρει καμιά ειδικότητα, αλλά έπρεπε να προσπαθώ να κερδίζω το καθημερινό μου ψωμί σαν λεγόμενος ανειδίκευτος εργάτης και μερικές φορές σαν περιστασιακός εργάτης.

Έτσι βρέθηκα στην ίδια κατάσταση με όλους εκείνους που τίναζαν από τα πόδια τους τη σκόνη της Ευρώπης, με την αμετάκλητη πρόθεση να βάλουν τα θεμέλια μιας νέας ύπαρξης στον Νέο Κόσμο και να αποκτήσουν για τον εαυτό τους ένα νέο σπίτι. Απελευθερωμένοι από όλες τις παραλυτικές προκαταλήψεις του παρελθόντος περί επαγγέλματος και θέσης, περίγυρου και παραδόσεων, άρπαζαν κάθε κέρδος που τους προσφερόταν, καταπιάνονταν με κάθε δουλειά, συνειδητοποιώντας σταδιακά ότι η τίμια δουλειά, ανεξαρτήτως του είδους της, δεν είναι ντροπή. Έτσι κι εγώ ήμουν αποφασισμένος να πηδήξω και με τα δύο πόδια σε αυτό που για μένα ήταν ένας νέος κόσμος και να προχωρήσω στον δικό μου δρόμο.

Σύντομα ανακάλυψα ότι υπήρχε πάντα κάποια δουλειά, αλλά έμαθα επίσης ότι μπορούσε να χαθεί το ίδιο γρήγορα και εύκολα.

Η αβεβαιότητα του να μπορώ να κερδίζω το καθημερινό μου ψωμί, μου φάνηκε σύντομα σαν ένα από τα πιο δύσκολα μειονεκτήματα της νέας μου ζωής.

Βεβαίως, ο «ειδικευμένος» εργάτης δεν θα πεταχτεί στο δρόμο τόσο συχνά όσο ο ανειδίκευτος· αλλά ούτε κι αυτός είναι εντελώς απρόσβλητος από αυτή τη μοίρα. Στην περίπτωσή του, αντί να πεινάσει από έλλειψη εργασίας, κινδυνεύει από το λουκέτο της επιχείρησης ή την απεργία.

Εδώ το στοιχείο της αβεβαιότητας του μεροκάματου ήταν το πιο πικρό χαρακτηριστικό ολόκληρης της οικονομίας.

Ο νεαρός αγρότης που πάει στη μεγάλη πόλη, που προσελκύεται από την υποτιθέμενη ευκολότερη δουλειά, που μπορεί να είναι και πραγματικότητα, τις λιγότερες ώρες εργασίας, αλλά κυρίως από το εκθαμβωτικό φως που μπορεί να εκπέμπει η μεγαλούπολη, είναι ακόμα συνηθισμένος να κερδίζει σταθερό μισθό. Συνήθως εγκαταλείπει την παλιά του θέση μόνο όταν υπάρχει τουλάχιστον η προοπτική μιας καινούργιας. Τέλος η έλλειψη εργατών σε αγροκτήματα είναι μεγάλη, επομένως, η πιθανότητα μακροχρόνιας ανεργίας στη ύπαιθρο είναι πολύ μικρή. Τώρα είναι λάθος να πιστεύουμε εκ των προτέρων ότι το παλικάρι που πηγαίνει στη μεγάλη πόλη είναι κατώτερος απ' αυτούς που μένουν στα χωράφια και συνεχίζουν να ζουν τίμια. Όχι, αντιθέτως, η πείρα έχει αποδείξει ότι όλα τα μεταναστευτικά στοιχεία αποτελούνται από τις πιο υγιείς και ενεργητικές φύσεις και όχι το αντίστροφο. Σ' αυτούς τους «μετανάστες» δεν συμπεριλαμβάνω μόνο εκείνους που μετανάστευσαν

στην Αμερική, αλλά και τον νεαρό αγρότη, που αποφασίζει να εγκαταλείψει το χωριό της καταγωγής του και να πάει σε μια μεγάλη άγνωστη πόλη. Και αυτός είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει μια αβέβαιη μοίρα. Συνήθως έρχεται στη μεγάλη πόλη με λίγα χρήματα, οπότε δεν απογοητεύεται την πρώτη μέρα, αν η ατυχία τον εμποδίσει να βρει δουλειά για πολύ καιρό. Αλλά όταν η δουλειά που θα βρει χαθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα, τότε η κατάσταση χειροτερεύει. Το να βρει μια άλλη είναι συχνά δύσκολο, αν όχι αδύνατον, ειδικά μέσα στο χειμώνα. Οι πρώτες εβδομάδες είναι υποφερτές. Παίρνει το επίδομα ανεργίας απ' το ταμείο του συνδικάτου του και τα βγάζει πέρα όσο καλύτερα μπορεί. Μόνο, όταν έχει εξαντλήσει και την τελευταία δεκάρα του και το τελευταίο πφένιχ του και το ταμείο του συνδικάτου σταματήσει να του παρέχει στήριξη λόγω της μεγάλης περιόδου ανεργίας, έρχεται η μεγάλη εξαθλίωση. Τώρα περιφέρεται πεινασμένος, συχνά βάζει ενέχυρο και πουλά ό,τι έχει και δεν έχει, τα ρούχα του γίνονται όλο και πιο άθλια και έτσι βυθίζεται σε ένα περιβάλλον, το οποίο μετά τη σωματική εξαθλίωση δηλητηριάζει και την ψυχή του. Αν μετά μείνει και άστεγος και αν αυτό γίνει τον χειμώνα (όπως συμβαίνει συχνά), η δυστυχία του γίνεται μεγαλύτερη. Στο τέλος ξαναβρίσκει κάποια δουλειά, μόνο που η ιστορία επαναλαμβάνεται. Τη δεύτερη φορά θα συμβούν τα ίδια, την τρίτη ίσως και χειρότερα, μέχρι σιγά-σιγά να μάθει να υπομένει με αδιαφορία αυτή την αιώνια αβεβαιότητα. Τελικά η επανάληψη γίνεται συνήθεια.

Με αυτόν τον τρόπο, ο κατά τα άλλα εργατικός άνθρωπος αμβλύνει όλες του τις απόψεις για τη ζωή και σταδιακά ωριμάζει για να γίνει όργανο εκείνων που τον χρησιμοποιούν μόνο για ταπεινά κέρδη. Έχει μείνει τόσες πολλές φορές άνεργος χωρίς να φταίει, που πλέον αδιαφορεί λίγο-πολύ αν η απεργία στην οποία συμμετέχει έχει σκοπό τη διεκδίκηση οικονομικών δικαιωμάτων ή την καταστροφή κρατικών, κοινωνικών και πολιτιστικών αξιών γενικά. Αν και δεν θέλει να κάνει απεργία, εντούτοις συμμετέχει στην απεργία από καθαρή αδιαφορία.

Μπόρεσα να παρακολουθήσω αυτή τη διαδικασία με τα ίδια μου τα μάτια σε χιλιάδες παραδείγματα. Και όσο περισσότερο την παρατηρούσα τόσο περισσότερο μεγάλωνε η αποστροφή μου γι' αυτή την πόλη των εκατομμυρίων που πρώτα προσέλκυε λαίμαργα τους ανθρώπους στους κόλπους της και μετά τους συνέτριβε ανελέητα.

Όταν ήρθαν, αισθάνονταν ότι ανήκαν στο λαό της· αν έμεναν, χάνονταν για πάντα.

Κι εμένα με είχε σύρει έτσι η ζωή στην κοσμοπολίτικη πόλη, και γι' αυτό μπόρεσα να βιώσω αυτή τη μοίρα και να γευτώ τις επιπτώσεις σωματικά και ψυχικά. Είδα και κάτι άλλο: οι γρήγορες εναλλαγές από τη δουλειά στην ανεργία, καθώς και η συνεχής διακύμανση που προκαλεί αυτό στα έσοδα και στα έξοδα διαβίωσης, κατέστρεφαν μακροπρόθεσμα την αίσθηση της οικονομίας για πολλούς καθώς και τον προγραμματισμό

ενός έξυπνου τρόπου ζωής. Το σώμα φαινόταν να συνηθίζει σιγά-σιγά, να ζει στην καλοπέραση στις καλές περιόδους και να πεινά στις κακές. Πράγματι, η πείνα ανατρέπει κάθε σχέδιο για μια λογική διαχείριση του μισθού στις καλύτερες περιόδους, παρουσιάζοντας σε αυτούς που βασανίζονται απ’ αυτήν έναν επίμονο αντικατοπτρισμό αντιπαραβάλλοντας την εικόνα μιας ευκατάστατης ζωής και ξέρει πώς να μεταλλάξει αυτό το όνειρο σε έναν αρρωστημένο πόθο, ο οποίος γίνεται το τέλος κάθε αυτοσυγκράτησης μόλις το επιτρέψουν ο μισθός και τα έσοδα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα ότι εκείνος που δύσκολα ξαναβρίσκει δουλειά, αμέσως, με τον πιο παράλογο τρόπο, ξεχνά όλους τους προγραμματισμούς για να ζήσει στο έπακρο τη μέρα. Αυτό οδηγεί ακόμη και στην ανατροπή του μικρού εβδομαδιαίου προϋπολογισμού, αφού και εδώ λείπει ο έξυπνος προγραμματισμός· στην αρχή φτάνει για πέντε μέρες αντί για εφτά, αργότερα μόνο για τρεις, τελικά μόλις για μια μέρα, για να ξοδευτεί στο τέλος σε ένα βράδυ.

Στο σπίτι συνήθως υπάρχουν γυναίκα και παιδιά. Πολλές φορές μολύνονται και αυτοί από έναν τέτοιο τρόπο ζωής, ειδικά όταν ο άνδρας είναι καλός μαζί τους και θέλει να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί γι’ αυτούς και τους αγαπά με τον τρόπο του. Τότε το βδομαδιάτικο ξοδεύεται από κοινού στο σπίτι μέσα σε δύο ή τρεις μέρες· τρώνε και πίνουν όσο υπάρχουν χρήματα και τις τελευταίες μέρες πεινάνε όλοι μαζί. Τότε η γυναίκα περιπλανιέται κρυφά στη γειτονιά και στον περίγυρο, δανείζεται λίγα, κάνει μικρά χρέη στον μπακάλη και προσπαθεί έτσι να ξεπεράσει τις τελευταίες δύσκολες μέρες της βδομάδας. Το μεσημέρι κάθονται όλοι μαζί μπροστά σε φτωχά πιάτα, μερικές φορές χωρίς τίποτα και περιμένουν τη μέρα της πληρωμής που θα ’ρθει, μιλούν γι’ αυτήν, κάνουν σχέδια και ενώ πεινάνε ονειρεύονται την ευτυχία που πρόκειται να έρθει.

Έτσι τα μικρά παιδιά εξοικειώνονται με αυτή τη κακομοιριά από τα πρώτα τους χρόνια.

Όλα αυτά όμως τελειώνουν άσχημα όταν ο άνδρας τραβήξει από την αρχή τον δικό του δρόμο και η γυναίκα του, για χάρη των παιδιών της, του γκρινιάζει. Τότε αρχίζουν οι καβγάδες και οι διαπληκτισμοί και όσο ο άνδρας αποξενώνεται από τη γυναίκα του, καταλήγει στο αλκοόλ. Κάθε Σάββατο είναι μεθυσμένος και με το ένστικτο της αυτοσυντήρησης για τον εαυτό της και για τα παιδιά της η γυναίκα παλεύει τρέχοντας πίσω του όλο τον δρόμο απ’ το εργοστάσιο μέχρι την ταβέρνα για να του αρπάξει μερικές δεκάρες. Όταν τελικά επιστρέφει στο σπίτι την Κυριακή ή τη Δευτέρα το βράδυ μεθυσμένος και βάναυσος, αλλά πάντα απαλλαγμένος από την τελευταία δεκάρα και το τελευταίο πφένιχ, τότε εκτυλίσσονται σκηνές που ο Θεός να σε φυλάει.

Είχα πραγματική εμπειρία από όλα αυτά σε εκατοντάδες παραδείγματα, στην αρχή ήμουν αηδιασμένος ή μάλλον αγανακτισμένος, για να καταλάβω αργότερα όλη την τραγωδία αυτής της συμφοράς, και

να καταλάβω τις βαθιές αιτίες της. Δυστυχισμένα θύματα των κακών συνθηκών.

Οι συνθήκες στέγασης ήταν ακόμα χειρότερες εκείνη την εποχή, η στεγαστική δυστυχία του Βιεννέζου ανειδίκευτου εργάτη ήταν φρικτή. Ανατριχιάζω ακόμα και σήμερα όταν σκέφτομαι αυτές τις άθλιες τρώγλες, τους ξενώνες και τα πολυάνθρωπα καταλύματα, αυτές τις ζοφερές εικόνες σκουπιδιών, της αηδιαστικής βρωμιάς και της αποκρουστικής δυσωδίας.

Τι θα γίνει ή τι πρέπει να γίνει μια μέρα, αν από αυτές τις φτωχογειτονιές αυτός ο χείμαρρος των απελευθερωμένων σκλάβων ξεχυθεί πάνω στους άλλους, τον ασυνείδητο υπόλοιπο κόσμο και στους συμπολίτες του;

Γιατί αυτός ο υπόλοιπος κόσμος είναι ασυνείδητος.

Αφήνει απλώς ασυνείδητα την κατάσταση να διαιωνίζεται, χωρίς καν να υποψιάζεται ότι η έλλειψη ενστίκτου του θα οδηγήσει αργά ή γρήγορα τη μοίρα να πάρει την εκδίκησή της, αν κανείς δεν την κατευνάσει όσο είναι ακόμη καιρός.

Βιέννη 1908 - Άστεγοι που ζουν στους υπονόμους

Πόσο ευγνώμων είμαι σήμερα σε εκείνη την Θεία Πρόνοια που με έστειλε σε ένα τέτοιο σχολείο. Σ’ αυτό δεν μπορούσα πια να σαμποτάρω αυτά που δεν μου άρεζαν. Με μεγάλωσε γρήγορα και μου έδωσε ένα βαθύ μάθημα.

Αν δεν ήθελα να απελπιστώ από τους ανθρώπους του τότε περίγυρού μου, έπρεπε να μάθω να διακρίνω τα εξωτερικά χαρακτηριστικά τους και τον τρόπο ζωής τους και τους λόγους που τους οδήγησαν σ’ αυτή την κατάπτωση. Μόνο τότε θα μπορούσα να υπομένω όλα αυτά χωρίς να απογοητεύομαι. Γιατί, από όλη αυτή τη δυστυχία και την απελπισία, τη βρωμιά και την εξωτερική υποβάθμιση, δεν έβγαιναν άνθρωποι, αλλά θλιβερά αποτελέσματα θλιβερών νόμων· οι δυσκολίες του αγώνα για τη δική μου ζωή, που δεν ήταν ευκολότερη, με εμπόδισαν να συνθηκολογήσω με τον οικτρό συναισθηματισμό μπροστά στη θέα αυτών των εκφυλιστικών αποτελεσμάτων αυτής της διαδικασίας.

Όχι, με αυτόν τρόπο δεν θα γινόταν κατανοητό.

Από τότε διαπίστωσα ότι μόνο δύο δρόμοι θα μπορούσαν να οδηγήσουν στον στόχο της βελτίωσης αυτών των συνθηκών:

Το βαθύτερο αίσθημα κοινωνικής ευθύνης για τη δημιουργία καλύτερων θεμελίων για την εξέλιξή μας σε συνδυασμό με τη στυγνή αποφασιστικότητα για τη συντριβή των αδιόρθωτων αποφύσεων.

Ακριβώς όπως η φύση δεν εστιάζει την προσοχή της στη διατήρηση

αυτού που ήδη υπάρχει, αλλά στην αναπαραγωγή των απογόνων, σαν φορέα του είδους, έτσι και στην ανθρώπινη ζωή δεν μπορεί να τίθεται θέμα τεχνητού εξευγενισμού των υπαρχόντων κακών πραγμάτων, κάτι που στην περίπτωση της ανθρώπινης φύσης είναι ενενήντα εννέα τοις εκατό αδύνατο, παρά να εξασφαλίσουμε από την αρχή υγιέστερους δρόμους για μια μελλοντική εξέλιξη.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα μου για επιβίωση στη Βιέννη, αντιλήφθηκα πολύ ξεκάθαρα ότι

η κοινωνική δράση δεν πρέπει ποτέ μα ποτέ να βλέπει το καθήκον της σε εξίσου γελοίες όσο και ανούσιες φιλανθρωπίες, αλλά περισσότερο στην εξάλειψη τέτοιων θεμελιωδών ελλείψεων στην οργάνωση της οικονομικής και πολιτιστικής μας ζωής, που επιφέρουν αναγκαστικά τον εκφυλισμό του ατόμου ή τουλάχιστον το οδηγούν σε έναν τέτοιο εκφυλισμό.

Η δυσκολία της χρησιμοποίησης κάθε μέσου, ακόμη και του πιο δραστικού, κατά της εγκληματικότητας, που είναι εχθρική προς το κράτος, έγκειται κυρίως στην αβεβαιότητα της κρίσης μας για τα εσωτερικά κίνητρα ή τις αιτίες αυτού του σύγχρονου φαινομένου.

Αυτή η αβεβαιότητα βασίζεται αποκλειστικά σε ένα αίσθημα προσωπικής ενοχής που αισθάνεται κάθε άτομο επειδή επέτρεψε αυτήν την τραγωδία εξαχρείωσης· αλλά αυτό το αίσθημα παραλύει κάθε προσπάθεια για τη λήψη μιας σοβαρής και σταθερής απόφασης για δράση, επειδή οι άνθρωποι τους οποίους αφορά, είναι δειλοί και λιγόψυχοι για να εφαρμόσουν ακόμη και τα πιο απαραίτητα μέτρα για την αυτοσυντήρηση.

Μόνο όταν κάποια εποχή δεν θα στοιχειώνεται πια από τις σκιές της δικής της αίσθησης της ενοχής, μαζί με την εσωτερική γαλήνη θα αποκτήσει και την εξωτερική δύναμη να κόψει δραστικά και ανελέητα τις άγριες παραφυάδες και να ξεριζώσει τα ζιζάνια.

Δεδομένου ότι το αυστριακό κράτος δεν είχε σχεδόν καθόλου μια κοινωνική νομολογία και νομοθεσία, η αδυναμία του στην καταπολέμηση ακόμη και των πιο κακών περιστατικών ήταν εντυπωσιακά έκδηλη.

Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που με τρόμαζε περισσότερο εκείνη την εποχή: η οικονομική δυστυχία εκείνων που ήταν τότε σύντροφοί μου, η ηθική τους χυδαιότητα ή το χαμηλό επίπεδο της πνευματικής τους κουλτούρας.

Πόσο συχνά δεν ξεσπά η αστική μας τάξη με ηθική αγανάκτηση όταν ακούει από το στόμα κάποιου άθλιου αλήτη να λέει ότι δεν τον ενδιαφέρει αν είναι Γερμανός ή όχι, ότι νιώθει εξίσου άνετα παντού, αρκεί να έχει μόνο τα μέσα επιβίωσής του.

Τότε διαμαρτύρονται δριμύτατα για μια τέτοια έλλειψη «εθνικής υπερηφάνειας» και εκφράζουν έντονα τη φρίκη τους για μια τέτοια στάση.

Όμως πόσοι απ' αυτούς αναρωτήθηκαν πραγματικά για ποιο λόγο η δική τους στάση είναι καλύτερη;

Πόσοι απ' αυτούς καταλαβαίνουν ότι η δικαιολογημένη τους περηφάνια, που είναι μέλη ενός τόσο προικισμένου λαού, προκύπτει από τον ατέλειωτο αριθμό των μεμονωμένων αναμνήσεων που τους θυμίζουν το μεγαλείο της πατρίδας και του έθνους σε όλους τους τομείς της καλλιτεχνικής και πολιτιστικής ζωής;

Πόσοι απ' αυτούς συνειδητοποιούν ότι η υπερηφάνεια για την πατρίδα εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη γνώση του μεγαλείου της σε όλους αυτούς τους τομείς;

Σκέφτηκαν ποτέ οι αστικοί μας κύκλοι σε πόσο γελοίο βαθμό αυτή η προϋπόθεση της υπερηφάνειας για την πατρίδα έχει μεταδοθεί στον «λαό»;

Ας μην πει κανείς ότι «σε άλλες χώρες τα πράγματα δεν είναι διαφορετικά», και ότι «παρ' όλα αυτά» εκεί οι εργάτες αναγνωρίζουν την εθνικότητά τους. Ακόμα κι αν ήταν έτσι, δεν θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν δικαιολογία για τις δικές μας παραλείψεις. Δεν είναι όμως έτσι. Γιατί αυτό που περιγράφουμε πάντα σαν «σοβινιστική» παιδεία, στην περίπτωση του γαλλικού λαού, λόγου χάρη, δεν είναι τίποτε άλλο από την υπερβολική έμφαση στο μεγαλείο της Γαλλίας σε όλους τους τομείς του πολιτισμού ή όπως θέλουν να λένε οι Γάλλοι του «πολιτιστικού». Ο νεαρός Γάλλος δεν ανατρέφεται για να είναι αντικειμενικός, αλλά για να έχει την πιο υποκειμενική άποψη που μπορεί να φανταστεί κανείς, όσον αφορά τη σημασία του πολιτικού ή πολιτιστικού μεγαλείου της πατρίδας του.

Αυτή η εκπαίδευση θα πρέπει πάντα να περιορίζεται σε ιδέες γενικής φύσεως, οι οποίες, αν είναι απαραίτητο, πρέπει να χαράζονται στη μνήμη και στα συναισθήματα του λαού με συνεχή επανάληψη.

Στην περίπτωσή μας, όμως, εκτός από το αρνητικό σφάλμα των παραλείψεών μας, υπάρχει και η θετική διαστρέβλωση των όσων ελάχιστων έχει μάθει το άτομο στο σχολείο. Οι αρουραίοι που δηλητηριάζουν πολιτικά το έθνος μας, ροκανίζουν από τις καρδιές και τις αναμνήσεις των πλατιών μαζών ακόμα και αυτά τα λίγα, που η φτώχεια και η εξαθλίωση δεν τους άφησε να τα ολοκληρώσουν.

Απλά φανταστείτε το εξής:

Σε ένα υπόγειο διαμέρισμα, που αποτελείται από δύο αποπνικτικά δωμάτια, ζει μια επταμελής εργατική οικογένεια. Ανάμεσα στα πέντε παιδιά ας υποθέσουμε ότι το ένα είναι αγόρι τριών ετών. Αυτή είναι η ηλικία που το παιδί αρχίζει να καταλαβαίνει και να συνειδητοποιεί. Στην περίπτωση των προικισμένων, ίχνη από αυτή την περίοδο μπορούν να βρεθούν ακόμα και μέχρι τα βαθιά γεράματα. Μάλιστα η στενότητα και ο

συνωστισμός της κατοικίας δεν οδηγούν σε ευχάριστες καταστάσεις. Έτσι κατ' αυτό τον τρόπο συχνά προκύπτουν καυγάδες και ξεσπάσματα. Αυτοί οι άνθρωποι δύσκολα μπορεί να ειπωθεί ότι ζουν ο ένας με τον άλλον, αλλά μάλλον ο ένας πάνω στον άλλον. Κάθε διαφωνία, ακόμη και η πιο μικρή, που θα μπορούσε να διευθετηθεί σε ένα ευρύχωρο διαμέρισμα με μια ήρεμη απομόνωση και να επιλυθεί από μόνη της, εδώ οδηγεί σε μια ατέρμονη αηδιαστική διαφωνία. Όσον αφορά τα παιδιά η κατάσταση είναι ανεκτή από αυτή την άποψη· σε τέτοιες συνθήκες τσακώνονται διαρκώς μεταξύ τους, αλλά οι καβγάδες ξεχνιούνται γρήγορα και εντελώς. Όταν όμως αυτή η σύγκρουση γίνεται μεταξύ των ίδιων των γονιών και μάλιστα καθημερινά, σε μορφές ωμής βίας που δεν μπορεί κανείς να φανταστεί, τότε, αν και είναι πολύ αργά, τα αποτελέσματα ενός τέτοιου παραδείγματος γίνονται αργότερα εμφανή στα παιδιά. Είναι δύσκολο για όποιον δεν είναι εξοικειωμένος με ένα τέτοιο περιβάλλον να φανταστεί το είδος του χαρακτήρα που θα διαμορφώσουν αναπόφευκτα αυτές οι φιλονικίες αν πάρουν τη μορφή βίαιων επιθέσεων του πατέρα προς τη μητέρα ή κακομεταχείρισης κάτω από την επήρεια της μέθης. Στην ηλικία των έξι ετών, το δυστυχισμένο αγοράκι ξέρει πράγματα, που ακόμη και ένας ενήλικας θα έβρισκε αποκρουστικά. Δηλητηριασμένος ηθικά, υποσιτισμένος σωματικά, με το φτωχό κεφαλάκι γεμάτο ψείρες, αυτός ο νεαρός «πολίτης» πηγαίνει στο δημοτικό σχολείο. Ότι μόλις και μετά βίας μαθαίνει να διαβάζει και να γράφει, είναι λίγο-πολύ τα πάντα. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για μάθηση στο σπίτι. Αντιθέτως. Η ίδια η μητέρα και ο πατέρας μιλούν μπροστά στα παιδιά με τον πιο απαξιωτικό τρόπο για τον δάσκαλο και το σχολείο και προτιμούν να βρίζουν απ' το να πάρουν το μικρό τους βλαστάρι στα γόνατά τους και να το λογικέψουν. Ό,τι ακούει ο μικρούλης στο σπίτι δεν οδηγεί στην ενίσχυση του σεβασμού προς τον αγαπητό συνάνθρωπο. Τίποτα καλό δεν απομένει στην ανθρωπότητα, κανένας θεσμός δεν μένει στο απυρόβλητο· από τον δάσκαλο μέχρι την κορυφή του κράτους. Δεν έχει σημασία αν πρόκειται για τη θρησκεία ή την ηθική γενικά, για το κράτος ή την κοινωνία, δεν έχει σημασία, όλα προσβάλλονται και διασύρονται με τον πιο πρόστυχο τρόπο στη λάσπη μιας χυδαίας νοοτροπίας. Όταν ο νεαρός φεύγει από το σχολείο, σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών, είναι δύσκολο να πούμε ποιο είναι το πιο εντυπωσιακό σ' αυτόν: η απίστευτη άγνοιά του όσον αφορά την πραγματική γνώση και ικανότητα ή η κυνική αναίδεια στη συμπεριφορά του, που συνδυασμένη από αυτή την ηλικία κιόλας με μια ανηθικότητα σε κάνει να ανατριχιάζεις.

Τι εξέλιξη όμως μπορεί να έχει ένας τέτοιος άνθρωπος, που δεν σέβεται σχεδόν τίποτα πια, που δεν έχει βιώσει ποτέ τίποτα το ευγενές, αλλά, αντίθετα, έχει γνωρίσει από κοντά το κατώτερο είδος ανθρώπινης ύπαρξης, στην οποία πρόκειται τώρα να βγει;

Το παιδί των τριών χρόνων έχει γίνει ένας δεκαπεντάχρονος υβριστής

κάθε εξουσίας. Ο νεαρός άνδρας έχει έρθει σε επαφή μόνο με τον βούρκο και τη βρομιά και δεν έχει δει ακόμη τίποτα που θα μπορούσε να του εμπνεύσει ανώτερο ενθουσιασμό.

Τώρα όμως μπαίνει στο σχολείο αυτής της ζωής.

Θα ακολουθήσει την ίδια ζωή, που είχε διδαχτεί από τον πατέρα του στα παιδικά του χρόνια. Θα περιφέρεται τριγύρω και θα γυρίζει στο σπίτι ο Θεός ξέρει πότε, θα χτυπά κι αυτός το απαρηγόρητο πλάσμα που κάποτε ήταν μάνα του, θα βλαστημάει το Θεό και τον κόσμο και τελικά θα καταδικαστεί για κάποιο λόγο και θα καταλήξει σε ένα αναμορφωτήριο.

Εκεί θα πάρει το τελευταίο λουστράρισμα.

Οι αγαπητοί αστοί σύγχρονοί του όμως εκπλήσσονται από την έλλειψη «πατριωτικού ενθουσιασμού» αυτού του νεαρού «πολίτη».

Μέρα με τη μέρα ο αστικός κόσμος βλέπει στο θέατρο και στον κινηματογράφο, στα έντυπα που διαφθείρουν και στον βρώμικο Τύπο, πώς ξεχύνεται με τους κουβάδες το δηλητήριο πάνω στον λαό και μετά μένει έκπληκτος από τα χαμηλά «ηθικά πρότυπα» και την «εθνική αδιαφορία» των μαζών αυτού του λαού. Λες και η κακογουστιά του κινηματογράφου, τα σκουπίδια του Τύπου και τ' άλλα παρόμοια θα μπορούσαν να εμφυσήσουν τη γνώση του πατριωτικού μεγαλείου. Για να μην πω για την πρώιμη εκπαίδευση του ατόμου.

Τότε έμαθα και κατάλαβα, γρήγορα και διεξοδικά, αυτό που δεν είχα συνειδητοποιήσει ποτέ πριν:

Το ζήτημα της «εθνικοποίησης» ενός λαού είναι πρωτίστως ζήτημα δημιουργίας υγιών κοινωνικών συνθηκών σαν θεμέλιο μιας πιθανής εκπαίδευσης του ατόμου. Γιατί μόνο όποιος γνωρίζει το πολιτιστικό, οικονομικό, αλλά κυρίως το πολιτικό μεγαλείο της πατρίδας του μέσα από την ανατροφή του και το σχολείο μπορεί και θα κερδίσει μέσα του την περηφάνια που έχει το προνόμιο να είναι μέλος ενός τέτοιου λαού. Και μπορώ να παλέψω μόνο για κάτι που αγαπώ, αγαπώ μόνο αυτό που σέβομαι και σέβομαι αυτό που τουλάχιστον γνωρίζω.

Μόλις ξύπνησε το ενδιαφέρον μου για τα κοινωνικά ζητήματα, άρχισα να τα μελετώ με όλη τη δέουσα επιμέλεια. Μου αποκαλύφθηκε έτσι ένας νέος και άγνωστος μέχρι τότε κόσμος.

Γύρω στα 1909 με 1910, η κατάστασή μου βελτιώθηκε κάπως στο βαθμό που δεν χρειαζόταν πια να δουλεύω σαν ανειδίκευτος εργάτης για να κερδίζω το καθημερινό μου ψωμί. Εκείνη την εποχή δούλευα ανεξάρτητα σαν μικρός σχεδιαστής και ακουαρελίστας. Όσο φτωχό κι αν ήταν από την άποψη των κερδών – μόλις που μπορούσα να ζήσω – ήταν

καλό για το επάγγελμα που είχα διαλέξει. Τώρα πια δεν ήμουν όπως παλιά πεθαμένος απ’ την κούραση το βράδυ μετά την επιστροφή απ’ τη δουλειά, ανίκανος να διαβάσω ένα βιβλίο χωρίς να με πάρει ο ύπνος σε σύντομο χρονικό διάστημα. Η τωρινή μου δουλειά δεν ήταν άσχετη με το μελλοντικό μου επάγγελμα. Τώρα μπορούσα κι εγώ σαν κύριος του χρόνου μου να τον μοιράσω πολύ καλύτερα, από ό,τι ήταν δυνατόν προηγουμένως.

Ζωγράφιζα για να βγάζω το ψωμί μου και μελετούσα από ευχαρίστηση.

Έτσι μπορούσα να αποκτήσω το απαραίτητο θεωρητικό συμπλήρωμα στην δική μου πραγματική εμπειρία πάνω στο κοινωνικό πρόβλημα. Μελετούσα σχεδόν ό,τι βιβλία μπορούσα να βρω σχετικά μ’ αυτό το θέμα, και για τα υπόλοιπα βυθιζόμουν στις σκέψεις μου.

Βιέννη Χόφ Όπερα - Πρωτότυπη Ακουαρέλα του Αδόλφου Χίτλερ

Νομίζω ότι οι γύρω μου εκείνη την εποχή μάλλον πίστευαν ότι ήμουν παράξενος.

Ήταν φυσικό να αφοσιωθώ με ζήλο στην αγάπη μου για την αρχιτεκτονική. Μου φαινόταν, δίπλα στη μουσική σαν την βασίλισσα των τεχνών: κάτω από τέτοιες συνθήκες, η ενασχόλησή μου μαζί της δεν καθόλου «δουλειά», αλλά η μεγαλύτερη ευτυχία. Μπορούσα να διαβάζω ή να ζωγραφίζω μέχρι αργά το βράδυ και δεν κουραζόμουν ποτέ. Αυτό ενίσχυε την πεποίθησή μου ότι το όμορφο όνειρό μου για το μέλλον θα γινόταν πραγματικότητα, έστω και μετά από πολλά χρόνια. Ήμουν απόλυτα πεπεισμένος ότι μια μέρα θα έκανα όνομα σαν αρχιτέκτονας.

Το γεγονός ότι, παράλληλα έδειχνα το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για οτιδήποτε είχε να κάνει με την πολιτική, δεν μου φαινόταν να σημαίνει κάτι σπουδαίο. Το αντίθετο: στα μάτια μου αυτό ήταν το αυτονόητο καθήκον κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου γενικά. Όποιος δεν ήξερε καλά αυτά τα ζητήματα έχανε το δικαίωμα σε κάθε κριτική και κάθε παράπονο.

Οπότε μελέτησα και έμαθα πολλά κι εδώ.

Φυσικά κατάλαβα ότι το «διάβασμα» για μένα είχε διαφορετική σημασία απ’ αυτή που έχει για τους περισσότερους απ’ τους λεγόμενους «διανοούμενούς» μας.

Γνώρισα ανθρώπους που «διαβάζουν» ασταμάτητα, το ένα βιβλίο μετά το άλλο, τη μια σελίδα μετά την άλλη και όμως δεν θα τους έλεγα «καλοδιαβασμένους». Φυσικά, έχουν μια τεράστια ποσότητα «γνώσης»,

αλλά ο εγκέφαλός τους φαίνεται ανίκανος πώς να ταξινομήσει και να αξιοποιήσει αυτό το υλικό που έχουν απορροφήσει. Τους λείπει η τέχνη να ξεχωρίζουν στο βιβλίο αυτό που είναι πολύτιμο απ' το άχρηστο, να κρατούν το ένα στο μυαλό τους για πάντα, και το άλλο, αν είναι δυνατόν, να μην του δίνουν καθόλου σημασία, και σε καμία περίπτωση να μην το σέρνουν μαζί τους σαν άχρηστο βάρος. Ακόμα και το διάβασμα δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά μέσο για έναν σκοπό. Καταρχάς θα πρέπει να συμβάλει στην πλήρωση του πλαισίου που αποτελείται απ' τα προσόντα και τις ικανότητες που διαθέτει το κάθε άτομο· συνεπώς πρέπει να παρέχει τα εργαλεία και την πρώτη ύλη που χρειάζεται το άτομο για το επάγγελμα της ζωής του, ανεξάρτητα από το αν αυτό βοηθά απλώς να κερδίσει το ψωμί του ή αντιπροσωπεύει την εκπλήρωση ενός ανώτερου σκοπού· δευτερευόντως, όμως, έχει σκοπό τη διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένης αντίληψης του κόσμου που ζούμε. Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, είναι απαραίτητο το περιεχόμενο αυτών που διάβασε να μην αποθηκεύεται στη μνήμη σαν μια σειρά από κεφάλαια ή βιβλία, αλλά να τοποθετείται σαν ένα μικρό λιθαράκι που παίρνει τη θέση που του αναλογεί πάνω σε ένα μωσαϊκό της γενικής εικόνας του κόσμου και απλά βοηθάει να σχηματιστεί αυτή η εικόνα στο μυαλό του αναγνώστη. Διαφορετικά, θα προκύψει μόνο ένα μπερδεμένο συνονθύλευμα χαοτικών εννοιών χωρίς καμιά αξία, που απ' την άλλη μεριά κάνουν αλαζόνα τον δύστυχο κάτοχό τους. Γιατί αυτός πλέον πιστεύει με κάθε σοβαρότητα ότι είναι «μορφωμένος», ότι καταλαβαίνει πολλά για τη ζωή κι ότι έχει γνώσεις, ενώ με κάθε νέα αύξηση αυτού του είδους της «μόρφωσης» ουσιαστικά αποξενώνεται όλο και περισσότερο από τον κόσμο, μέχρι που καταλήγει σε κανένα σανατόριο ή γίνεται «πολιτικός» σε κάποιο κοινοβούλιο.

Ένα τέτοιο μυαλό ποτέ δεν θα καταφέρει να βγάλει απ' την ακαταστασία των «γνώσεών» του αυτό που θα του χρειαστεί μια δεδομένη στιγμή, αφού το πνευματικό του συνονθύλευμα δεν έχει συγκεντρωθεί με βάση τις ανάγκες της ζωής, αλλά με βάση την αλληλουχία των βιβλίων, με τη σειρά που τα διάβαζε και με τη σειρά που μπήκε το περιεχόμενό τους στον εγκέφαλό του. Αν η μοίρα του ζητήσει για τις ανάγκες της καθημερινής ζωής να εφαρμόσει αυτά που έχει διαβάσει, θα πρέπει επίσης να του πει και το βιβλίο και τον αριθμό της σελίδας, γιατί αλλιώς ο καημενούλης δεν θα μπορούσε να βρει το σωστό σε όλη του τη ζωή. Επειδή όμως η μοίρα δεν κάνει έτσι, αυτοί οι πολυδιαβασμένοι διανοούμενοι σε κάθε δύσκολη περίσταση βρίσκονται σε μια κατάσταση απελπιστικής αμηχανίας, ψάχνουν σπασμωδικά για ανάλογες περιπτώσεις και με θλιβερή βεβαιότητα φυσικά βρίσκουν λάθος συνταγές.

Αν τα πράγματα δεν είναι έτσι, δεν μπορούμε να εξηγήσουμε την πολιτική συμπεριφορά των λόγιων κυβερνητικών ηρώων μας στις ανώτερες θέσεις, εκτός κι αν επιλέξουμε να υποθέσουμε ότι αυτό δεν

είναι μια παθολογική κατάσταση αλλά μια άθλια ατιμία.

Όποιος όμως έχει την τέχνη της σωστής ανάγνωσης, καθώς μελετάει οποιοδήποτε βιβλίο, περιοδικό ή φυλλάδιο, η ικανότητα αυτή θα του επιστήσει την προσοχή σε αυτό που αξίζει τον κόπο να θυμάται, είτε γιατί ικανοποιεί τις προσωπικές του ανάγκες είτε έχει αξία σαν γενική γνώση. Αυτό που μαθαίνει κατ' αυτό τον τρόπο, το ενσωματώνει στην ανάλογη εικόνα που έχει ήδη σχηματίσει μέσα του για αυτό ή εκείνο το πράγμα και αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα είτε να τη διορθώσει είτε να την συμπληρώσει, δηλαδή είτε θα αυξήσει την ορθότητα είτε την σαφήνειά της. Τώρα, όταν η ζωή θέτει ξαφνικά κάποιο πρόβλημα προς εξέταση ή λύση, η μνήμη εκείνου, που έχει έναν τέτοιο τρόπο ανάγνωσης, αρπάζει αμέσως το πρότυπο της ήδη υπάρχουσας οπτικής εικόνας και απ' αυτήν βγάζει όλα εκείνα τα μεμονωμένα στοιχεία που σχετίζονται με αυτό το θέμα και που έχουν συγκεντρωθεί από διάβασμα δεκαετιών και τα υποβάλλει στο μυαλό για εξέταση και αναθεώρηση, μέχρι το πρόβλημα να διαφωτιστεί ή να επιλυθεί.

Μόνο τότε το διάβασμα αποκτά νόημα και σκοπό.

Ένας ομιλητής, για παράδειγμα, που δεν προετοιμάστηκε μ' αυτό το πνεύμα που παρέχει τα απαραίτητα στοιχεία, δεν θα είναι ποτέ σε θέση να υπερασπιστεί τη γνώμη του συζητώντας μ' έναν που θα 'χει αντιρρήσεις, ακόμα κι αν αυτή η γνώμη ανταποκρίνεται χίλιες φορές στην αλήθεια ή στην πραγματικότητα. Σε κάθε συζήτηση η μνήμη του θα τον απογοητεύει: δεν θα βρίσκει επιχειρήματα ούτε για να υποστηρίξει αυτά που ισχυρίζεται ούτε για να αντικρούσει τον αντίπαλό του. Εφόσον πρόκειται για έναν απλό ομιλητή, τα πράγματα είναι απλά, είναι θέμα ντροπής του ίδιου του ατόμου, όταν όμως η μοίρα ορίζει σαν αρχηγό κράτους έναν τέτοιο ξερόλα αλλά ανίκανο τότε τα πράγματα σοβαρεύουν.

Από την εποχή που ήμουν πολύ νέος προσπαθούσα να διαβάζω με τον σωστό τρόπο και σε αυτό ευτυχώς με βοήθησε η μνήμη και η ευφυΐα μου. Και εξεταζόμενο με αυτή την έννοια, η διαμονή μου στη Βιέννη ήταν ιδιαίτερα χρήσιμη και αποδοτική για μένα. Οι εμπειρίες της καθημερινής ζωής αποτέλεσαν το ερέθισμα για μια ολοένα νέα μελέτη των πιο διαφορετικών προβλημάτων. Καθώς ήμουν σε θέση να τεκμηριώνω την πραγματικότητα στη θεωρία και να δοκιμάζω τη θεωρία έναντι της πραγματικότητας, γλύτωσα από τον κίνδυνο της σχολαστικής θεωρίας αφενός και, αφετέρου, από τις ρεαλιστικές ακρότητες.

Αυτή την εποχή η εμπειρία της καθημερινότητας με βοήθησε και μου κίνησε το ενδιαφέρον για μια πιο ενδελεχή θεωρητική μελέτη σε δύο σημαντικά ζητήματα, εκτός απ' το κοινωνικό.

Ποιος ξέρει πότε θα είχα εμβαθύνει στη διδασκαλία και στην ουσία του μαρξισμού, αν εκείνη η περίοδος δεν με είχε ρίξει κυριολεκτικά με τα μούτρα πάνω σ' αυτό το πρόβλημα!

Αυτά που ήξερα για τη Σοσιαλδημοκρατία στα νιάτα μου ήταν ελάχιστα και ως επί το πλείστον λάθος.

Το γεγονός ότι πρωτοστατούσε στον αγώνα για την καθολική και τη μυστική ψηφοφορία μου έδινε μια εσωτερική ικανοποίηση. Ακόμη και τότε η λογική μου, μου έλεγε ότι αυτό θα αποδυνάμωνε το καθεστώς των Αψβούργων, το οποίο μισούσα τόσο πολύ. Πεπεισμένος, ότι το κράτος του Δούναβη δεν θα μπορούσε ποτέ να επιβιώσει παρά μόνο με τη θυσία του γερμανικού στοιχείου, αλλά ότι ακόμη και το τίμημα του σταδιακού εκσλαβισμού του γερμανικού στοιχείου δεν θα σήμαινε σε καμία περίπτωση την εγγύηση ενός πραγματικά βιώσιμου Ράιχ, αφού η δύναμη των Σλάβων πρέπει να θεωρηθεί εξαιρετικά αμφίβολο στήριγμα ενός κράτους, επικροτούσα κάθε εξέλιξη που, κατά τη γνώμη μου, θα οδηγούσε στην κατάρρευση αυτού του αδύναμου κράτους που καταδίκαζε δέκα εκατομμύρια Γερμανούς σε θάνατο. Όσο περισσότερο το γλωσσικό χάος διέβρωνε και κατέστρεφε το κοινοβούλιο, τόσο περισσότερο πλησίαζε η ώρα της κατάρρευσης αυτής της βαβυλωνιακής αυτοκρατορίας και μαζί της η ώρα της ελευθερίας για τον γερμανοαυστριακό λαό μου. Μόνο έτσι θα μπορούσε μια μέρα να επανασυνδεθεί με τη μητέρα πατρίδα.

Οπότε αυτή η δραστηριότητα των Σοσιαλδημοκρατών δεν μου ήταν αντιπαθής. Το γεγονός ότι τελικά προσπαθούσαν να βοηθήσουν στην βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών, καθώς το αφελές μυαλό μου τότε ήταν ακόμα αρκετά ανόητο για να το πιστέψω, μου φαινόταν σαν ένας επιπλέον λόγος για να μιλάω υπέρ τους παρά εναντίον τους. Αυτό που με απογοήτευσε περισσότερο ήταν η εχθρική τους στάση απέναντι στον αγώνα για τη διατήρηση του γερμανισμού, οι άθλιες φιλοφρονήσεις τους για να έχουν την εύνοια των Σλάβων «συντρόφων» τους, οι οποίοι δέχονταν αυτή την ερωτοτροπία υπό την προϋπόθεση ότι συνοδεύονταν και από πρακτικές παραχωρήσεις, αλλά κατά τα άλλα διατηρούσαν την αλαζονική περηφάνια τους, δίνοντας στους ενοχλητικούς ζητιάνους την ανταμοιβή που τους άξιζε.

Έτσι, στα δεκαεπτά μου, η λέξη «μαρξισμός» μου ήταν ακόμα ελάχιστα γνωστή, ενώ «σοσιαλδημοκρατία» και σοσιαλισμός μου φαινόταν πανομοιότυποι όροι. Κι εδώ χρειάστηκε η γροθιά της μοίρας για να ανοίξω τα μάτια μου σε αυτή την εξωφρενική εξαπάτηση των λαών.

Μέχρι τότε είχα γνωρίσει το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα μόνο σαν θεατής κάποιων μαζικών διαδηλώσεων, χωρίς να έχω την παραμικρή εικόνα για τη νοοτροπία των υποστηρικτών του ή ακόμα και κάποια γνώση για τη φύση της θεωρητικής του πλευράς, έτσι ήρθα μονομιάς σε επαφή με τα προϊόντα της γαλούχησης και της «κοσμοθεωρίας» του. Και

αυτό που θα χρειαζόταν δεκαετίες για να γίνει, κάτω από άλλες συνθήκες, τώρα το αντιλήφθηκα μέσα σε λίγους μήνες: ότι κάτω από τον μανδύα της κοινωνικής αρετής και της αγάπης του πλησίον κρυβόταν μια πανούκλα απ' την οποία η ανθρωπότητα έπρεπε να απαλλάξει τον πλανήτη μας όσο το δυνατόν γρηγορότερα, προτού ο ίδιος ο πλανήτης απαλλαχτεί από την ανθρωπότητα.

Η πρώτη μου συνάντηση με τους Σοσιαλδημοκράτες έγινε στην οικοδομή.

Από την αρχή δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Τα ρούχα μου ήταν ακόμα κάπως περιποιημένα, η γλώσσα μου καλλιεργημένη και οι τρόποι μου συγκρατημένοι. Είχα ακόμα τόσα πολλά να σκεφτώ για το μέλλον μου, που δεν μπορούσα παρά να δώσω λίγη προσοχή στους γύρω μου. Έψαχνα για δουλειά μόνο για να μην πεθάνω απ' την πείνα, για να μπορέσω να φροντίσω, έστω και καθυστερημένα, την περαιτέρω μόρφωσή μου. Ίσως να μην είχα δώσει καμία σημασία στο νέο μου περιβάλλον, αν δεν είχε συμβεί ένα γεγονός την τρίτη ή την τέταρτη ημέρα που έπιασα δουλειά, που με ανάγκασε αμέσως να πάρω μια συγκεκριμένη θέση. Με κάλεσαν να γραφτώ στο συνδικάτο.

Οι γνώσεις μου για την οργάνωση των συνδικάτων ήταν ακόμη μηδενικές τότε. Δεν μπορούσα να αποδείξω ούτε την χρησιμότητα ούτε την αχρηστία της ύπαρξής τους. Επειδή μου είπαν, ότι έπρεπε να ενταχθώ, αρνήθηκα. Αυτό το δικαιολόγησα λέγοντας ότι δεν έχω ιδέα του πράγματος, αλλά και δεν θα ανεχόμουν να με υποχρεώσει κανένας. Ίσως το πρώτο να ήταν ο λόγος που δεν με πέταξαν αμέσως έξω. Μπορεί να ήλπιζαν ότι σε μερικές μέρες θα με προσηλύτιζαν ή θα γινόμουν πιο υπάκουος. Δε κάθε περίπτωση, είχαν κάνει μεγάλο λάθος. Ακόμα και να το ήθελα μέχρι τότε, μετά από δεκατέσσερις μέρες δεν το ήθελα πια. Σ' αυτές τις δεκατέσσερις μέρες γνώρισα καλύτερα το περιβάλλον μου, έτσι που καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα με υποχρέωνε να γίνω μέλος ενός οργανισμού του οποίου οι υποστηρικτές εν τω μεταξύ μου είχαν παρουσιαστεί με ένα τόσο άσχημο τρόπο.

Τις πρώτες μέρες ήμουν θυμωμένος.

Τα μεσημέρια κάποιοι απ' τους εργάτες πήγαιναν στις πλησιέστερες ταβέρνες, ενώ κάποιοι άλλοι παρέμεναν στο εργοτάξιο και εκεί έτρωγαν ως επί το πλείστον ένα πολύ φτωχό γεύμα. Αυτοί ήταν οι παντρεμένοι, που οι γυναίκες τους, τους έφερναν τη σούπα του μεσημεριανού σε άθλια κατσαρόλια. Προς το τέλος της εβδομάδας ο αριθμός αυτών που παρέμεναν στο εργοτάξιο μεγάλωνε· το γιατί, το κατάλαβα αργότερα. Ο λόγος τώρα ήταν τα πολιτικά.

Έπινα το μπουκάλι με το γάλα μου και έτρωγα το ξεροκόμματό μου κάπου παράμερα και παρατηρούσα προσεκτικά το καινούριο μου περιβάλλον ή αναλογιζόμουν την άθλια τύχη μου. Παρ' όλα αυτά άκουγα περισσότερα από αρκετά· συχνά νόμιζα ότι κάποιοι με πλησίαζαν εσκεμμένα, ίσως για να προκαλέσουν κάποιο σχολιασμό μου. Σε κάθε

περίπτωση όμως, αυτά που άκουγα, ήταν αρκετά για να με κάνουν έξω φρενών. Εκεί απέρριπταν τα πάντα: το έθνος, σαν μια εφεύρεση της «καπιταλιστικής» – πόσο φορές δεν αναγκάστηκα να ακούσω μόνο αυτή τη φράση – τάξης· τη πατρίδα, σαν μέσο της αστικής τάξης για την εκμετάλλευση των εργαζομένων· την εξουσία του νόμου σαν μέσο καταπίεσης του προλεταριάτου· το σχολείο, σαν ίδρυμα για την αναπαραγωγή σκλάβων, αλλά και δεσμοφυλάκων· τη θρησκεία, σαν μέσο για την αποβλάκωση του λαού που τον προόριζαν για εκμετάλλευση· την ηθική, σαν ένδειξη ηλίθιας προβατοειδούς υπομονής κ.λ.π. Δεν υπήρχε τίποτα απολύτως που να μην το σύρουν στα περιττώματα μιας φοβερής αβύσσου.

Στην αρχή προσπάθησα να μείνω σιωπηλός, αλλά αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ. Άρχισα να παίρνω θέση, άρχισα να διαφωνώ. Αλλά στο τέλος συνειδητοποίησα ότι αυτό ήταν μάταιο όσο δεν είχα κάποιες γνώσεις σχετικά με τα αμφισβητούμενα ζητήματα. Έτσι λοιπόν άρχισα να αναζητώ τις πηγές από τις οποίες άντλησαν την υποτιθέμενη σοφία τους. Τώρα ήταν η σειρά μου να διαβάσω το ένα βιβλίο μετά το άλλο, το ένα φυλλάδιο μετά το άλλο.

Τώρα στην οικοδομή η συζήτηση συχνά άναβε. Διαφωνούσα, καλύτερα ενημερωμένος από μέρα σε μέρα και από τους ίδιους τους συνομιλητές μου πάνω στις γνώσεις τους, ώσπου μια μέρα χρησιμοποίησαν εκείνο το μέσο, που φυσικά νικά τη λογική πιο εύκολα: ο τρόμος, η βία. Κάποιοι απ’ τους εκπρόσωπους της αντίθετης πλευράς με ανάγκασαν, να φύγω αμέσως απ’ την οικοδομή αλλιώς θα με πετούσαν από τη σκαλωσιά. Επειδή ήμουν μόνος και η αντίσταση φαινόταν μάταιη, προτίμησα να ακολουθήσω την πρώτη συμβουλή, πλουσιότερος όμως από μια νέα εμπειρία.

Έφυγα, γεμάτος αηδία, αλλά ταυτόχρονα και τόσο αποφασισμένος, που μου ήταν εντελώς αδύνατο να γυρίσω την πλάτη στο όλο αυτό το θέμα. Όχι, αφού πέρασε η αρχική μου αγανάκτηση, το πείσμα πήρε ξανά το πάνω χέρι. Ήμουν αποφασισμένος, παρ’ όλα αυτά, να επιστρέψω σε μια οικοδομή. Σε αυτή την απόφαση με ενίσχυε και η πείνα, η οποία λίγες βδομάδες αργότερα, αφού ξόδεψα τα μικρά μεροκάματα που είχα αποταμιεύσει, με αγκάλιασε στην άκαρδη αγκαλιά της. Τώρα έπρεπε, είτε το ήθελα είτε όχι. Και το παιχνίδι άρχισε πάλι από την αρχή, για να τελειώσει όπως και την πρώτη φορά.

Εκείνη την εποχή γινόταν μια πάλη μέσα μου: αξίζουν αυτοί οι άνθρωποι να ανήκουν σε ένα μεγάλο έθνος;

Ένα βασανιστικό ερώτημα· γιατί αν η απάντηση ήταν ναι, τότε ο αγώνας για την εθνικότητά μας πραγματικά δεν αξίζει πλέον το κόπο ούτε τις θυσίες που πρέπει να κάνουν οι καλύτεροι για τέτοια αποβράσματα· αλλά εάν η απάντηση ήταν όχι, τότε ο λαός μας είναι ήδη φτωχός σε **ανθρώπους**.

Εκείνες τις μέρες της αγωνιώδους αμφιβολίας και του συλλογισμού

έβλεπα μπροστά μου την διείσδυση στη μάζα, εκείνων που δεν μπορούσαν πλέον να συγκαταλέγονται στο έθνος τους, να διογκώνεται σε έναν απειλητικό στρατό.

Με πόσο εντελώς διαφορετικά συναισθήματα, παρακολουθούσα μερικές μέρες αργότερα, τις ατέλειωτες γραμμές των τετράδων, των Βιεννέζων εργατών που παρέλαυναν σε μια μαζική διαδήλωση! Στάθηκα εκεί σχεδόν για δύο ώρες και παρακολουθούσα με κομμένη την ανάσα τον τεράστιο ανθρώπινο δρακοσκώληκα που κυλούσε αργά μπροστά μου. Σε μια αγχώδη κατάθλιψη τελικά έφυγα από την πλατεία και περπάτησα προς το σπίτι. Καθ' οδόν σε ένα καπνοπωλείο είδα την «Arbeiterzeitung» (Εφημερίδα των Εργατών), το επίσημο όργανο της παλαιάς αυστριακής σοσιαλδημοκρατίας. Την έβρισκα και σ' ένα φτηνό καφενείο, όπου πήγαινα συχνά για να διαβάσω εφημερίδες· αλλά μέχρι στιγμής δεν είχα καταφέρει να αναγκάσω τον εαυτό μου να κοιτάξει αυτή την άθλια φυλλάδα για περισσότερο από δύο λεπτά, γιατί το ύφος και ο τόνος της μου έκαιγαν το μυαλό σαν βιτριόλι. Τώρα όμως κάτω από τη δυσάρεστη εντύπωση της διαδήλωσης μια φωνή μέσα μου με παρότρυνε να αγοράσω αυτή την εφημερίδα μια φορά και να τη διαβάσω καλά. Το βράδυ φρόντισα γι' αυτό, ξεπερνώντας το θυμό, που μερικές φορές μεγάλωνε μέσα μου, γι' αυτό το ασταμάτητο ξεχείλισμα ψεύδους.

Τώρα, διαβάζοντας καθημερινά τον σοσιαλδημοκρατικό Τύπο, μπορούσα να μελετήσω την εσωτερική φύση αυτών των πολυσύνθετων εννοιών περισσότερο απ' την οποιαδήποτε θεωρητική βιβλιογραφία.

Τι διαφορά υπήρχε ανάμεσα στις εκθαμβωτικές εκφράσεις της ελευθερίας, της ομορφιάς και της αξιοπρέπειας στη θεωρητική λογοτεχνία, στην ασάφεια των περίτεχνων λέξεων, που φαινομενικά εκφράζουν την κοπιαστική εργασία της βαθυστόχαστης σοφίας, στην αποκρουστική ανθρώπινη ηθική – όλα γραμμένα με την απίστευτη αναίδεια μιας προφητικής βεβαιότητας – και στον βάρβαρο ημερήσιο Τύπο του σωτήριου δόγματος της νέας ανθρωπότητας, που δεν πτοούνταν από καμία ατιμία, που χρησιμοποιούσε κάθε μέσο συκοφαντίας και που δούλευε με πραγματική δεξιοτεχνία το ψέμα! Το ένα απευθύνονταν στα ηλίθια κορόιδα της μεσαίας τάξης και φυσικά και στα ανώτερα «ευφυή στρώματα», το άλλο στις μάζες.

1907 Βιέννη - Ο Αδόλφος σε ηλικία 18 ετών

Για μένα, αυτή η εμβάθυνση στη λογοτεχνία και τον Τύπο αυτής της θεωρίας και της οργάνωσης, σήμαινε την επανεύρεση του δρόμου προς τον λαό μου.

Αυτό που μου φαίνονταν αρχικά σαν ένα αγεφύρωτο χάσμα, τώρα έγινε η αφορμή για μια μεγαλύτερη αγάπη από ό,τι κάθε άλλη φορά.

Μόνο ένας ανόητος θα μπορούσε να καταδικάσει το θύμα, γνωρίζοντας αυτό το τεράστιο έργο της δηλητηρίασης. Όσο περισσότερο γινόμουν αυτοαπασχολούμενος τα επόμενα χρόνια, τόσο πιο πολύ αυξάνονταν η καθαρότητα στο βλέμμα μου και συνάμα η σύλληψη των βαθύτερων αιτίων της επιτυχίας των σοσιαλδημοκρατών. Τώρα καταλάβαινα τη σημασία της ωμής απαίτησης, να κρατούν μόνο κόκκινες εφημερίδες, να παρακολουθούν μόνο κόκκινες συγκεντρώσεις, να διαβάζουν κόκκινα βιβλία κ.λ.π. Με τρισδιάστατη διαύγεια είδα μπροστά στα μάτια μου τις αναπόφευκτες συνέπειες αυτού του δόγματος της μισαλλοδοξίας.

Η ψυχή της πλατιάς μάζας δεν είναι δεκτική στους ανίκανους και στους αδύναμους.

Όπως η γυναίκα, της οποίας οι ψυχικές ευαισθησίες καθορίζονται λιγότερο από την αφηρημένη λογική και περισσότερο από έναν απροσδιόριστο συναισθηματικό πόθο για μια δύναμη που θα συμπληρώσει τη δικής της φύση, και γι’ αυτό προτιμά να υποταχτεί σε έναν δυνατό παρά να κυριαρχήσει σε έναν αδύναμο, έτσι και η μάζα προτιμά έναν ισχυρό αρχηγό παρά έναν ικέτη και νιώθει μέσα της πιο ικανοποιημένη από μια θεωρία που δεν ανέχεται καμιά άλλη δίπλα της παρά να εγκρίνει την ελευθερία του φιλελευθερισμού· συνήθως με αυτήν μπορεί να πετύχει λίγα πράγματα και αισθάνεται παραμελημένη. Γνωρίζει ελάχιστα για την ανηλεή τρομοκρατία του πνεύματος που ασκείται πάνω της, την εξοργιστική προσβολή της ανθρώπινης ελευθερίας της, επειδή δεν ιδέα για τον βαθύ παραλογισμό όλης της θεωρίας. Βλέπει μόνο τις εκδηλώσεις της αμείλικτης δύναμης και την σκληρότητα των μοχθηρών τους εκφράσεων στις οποίες τελικά πάντα υποτάσσεται.

Εάν η σοσιαλδημοκρατία βρεθεί αντιμέτωπη με ένα δόγμα που είναι καλύτερης αξιοπιστίας αλλά εφαρμόζεται με την ίδια σκληρότητα, τότε αυτό το δόγμα θα θριαμβεύσει, αν και μετά από έναν πολύ δύσκολο αγώνα.

Πριν περάσουν μόνο δύο χρόνια, ήταν ξεκάθαρα για μένα τόσο η θεωρία όσο και τα τεχνικά εργαλεία που μεταχειρίζονταν οι σοσιαλδημοκράτες.

Κατάλαβα την περιβόητη πνευματική τρομοκρατία που ασκούσε αυτό το κίνημα κυρίως στην αστική τάξη, που δεν είναι ικανή να αντιμετωπίσει τέτοιου είδους επιθέσεις ούτε ηθικά ούτε πνευματικά, εκπέμποντας πάντα, ένα συγκεκριμένο σύνθημα καταιγισμού ψεμάτων και συκοφαντιών εναντίον του αντιπάλου που θεωρούσε σαν τον πιο επικίνδυνο, μέχρι που να σπάσουν τα νεύρα των προσβαλλόμενων και να θυσιάσουν το μισητό πρόσωπο μόνο και μόνο για να ξαναβρούν την ησυχία τους.

Η ησυχία όμως δεν αποκτάται με αυτόν τον τρόπο.

Το παιγνίδι ξαναρχίζει, και επαναλαμβάνεται μέχρις ότου ο φόβος από αυτά τα άγρια κοπρόσκυλα να μετατραπεί σε παράλυση.

Δεδομένου ότι η σοσιαλδημοκρατία γνωρίζει καλύτερα την αξία της δύναμης από τη δική της εμπειρία, γι' αυτό το λόγο επιτίθεται περισσότερο σε αυτούς που οσφραίνεται ότι έχουν κάτι σπάνιο στη φύση τους. Αντίθετα, παινεύει κάθε αδύναμο της άλλης πλευράς, άλλοτε προσεκτικά, άλλοτε χωρίς καμία επιφύλαξη, ανάλογα με την άποψη που έχει σχηματίσει για την πνευματική του ποιότητα.

Φοβάται λιγότερο μια αδύναμη, άβουλη ιδιοφυΐα από μια δυνατή φύση, ακόμα κι αν έχει μέτρια ευφυΐα.

Αυτούς που είναι αδύναμοι στο πνεύμα και στη δύναμη ταυτόχρονα, τους ενθαρρύνει ανεπιφύλακτα.

Ξέρει πώς να δημιουργεί την εντύπωση ότι μόνο αυτή είναι ο προστάτης της ειρήνης, ενώ την ίδια στιγμή με ύπουλη προσοχή αλλά χωρίς να παραβλέπει τον τελικό της στόχο, κατακτά τη μια θέση μετά την άλλη, άλλοτε με σιωπηλούς εκβιασμούς και άλλοτε με καθαρή ληστεία, χρησιμοποιώντας αυτές τις τακτικές τη στιγμή που η προσοχή του κοινού είναι στραμμένη σε άλλα θέματα από τα οποία είτε δεν θέλει να εκτραπεί είτε όταν το κοινό θεωρεί ένα περιστατικό πολύ ασήμαντο, δημιουργεί ένα σκάνδαλο σχετικά με αυτό και έτσι να προκαλέσει και πάλι την οργή του κακοήθους αντιπάλου.

Είναι μια τακτική που ανακαλύφθηκε μετά από ακριβή υπολογισμό όλων των ανθρώπινων αδυναμιών, το αποτέλεσμα της οποίας πρέπει να οδηγήσει στην επιτυχία, με σχεδόν μαθηματική ακρίβεια, εάν η άλλη πλευρά δεν μάθει πώς να καταπολεμά το δηλητηριώδες αέριο με δηλητηριώδες αέριο.

Οι αδύναμες φύσεις πρέπει να μάθουν πως αυτό είναι ζήτημα ύπαρξης ή μη ύπαρξης.

Έτσι άρχισα να καταλαβαίνω κι εγώ τη σημασία που έχει η σωματική τρομοκρατία για το άτομο και τις μάζες.

Και εδώ επίσης οι σοσιαλδημοκράτες είχαν υπολογίσει με ακρίβεια την ψυχολογική επίδραση.

Η τρομοκρατία στους χώρους εργασίας, στα εργοστάσια, στις αίθουσες συγκεντρώσεων και με αφορμή τις μαζικές διαδηλώσεις θα συνοδεύεται πάντα από την επιτυχία, αρκεί να μην αντιμετωπίζεται από μια παρόμοια τρομοκρατία.

Φυσικά τότε το κόμμα θα βάλει τις φωνές και θα ζητήσει ουρλιάζοντας την προστασία του κράτους που μόλις προ ολίγου έβριζε, για να φτάσει στο σκοπό του μέσα στη γενική αναστάτωση που θα δημιουργήσει – δηλαδή: θα βρει ένα χαϊβάνι υψηλόβαθμο αξιωματούχο που, με την ανόητη ελπίδα ότι ίσως έτσι θα αποκτήσει αργότερα την εύνοια του τρομερού εχθρού, θα βοηθήσει να τσακιστούν οι αντίπαλοι αυτής της παγκόσμιας πανούκλας.

Το ποια εντύπωση δημιουργεί ένα τέτοιο χτύπημα στο μυαλό της πλατιάς μάζας τόσο των οπαδών όσο και των αντιπάλων, μπορεί να το καταλάβει μόνο κάποιος που γνωρίζει καλά την ψυχή ενός λαού όχι απ' τα βιβλία αλλά από την ίδια τη ζωή. Γιατί ενώ στις τάξεις των οπαδών του η νίκη που πέτυχαν εμφανίζεται σαν θρίαμβος των δίκαιων αιτημάτων τους, οι ηττημένοι αντίπαλοι τις περισσότερες φορές απελπίζονται για την επιτυχία οποιασδήποτε περαιτέρω αντίστασης.

Όσο περισσότερα μάθαινα για τις μεθόδους της σωματικής τρομοκρατίας, τόσο μεγάλωνε μέσα μου η επιείκεια για τις εκατοντάδες χιλιάδες που υπέκυψαν σε αυτήν.

Ευχαριστώ από καρδιάς τη ζωή μου εκείνη την εποχή, ότι μόνο αυτή με ξανάφερε κοντά στο λαό μου, ότι μου έμαθε να ξεχωρίζω τα θύματα από τους λαοπλάνους.

Τα προϊόντα αυτής της ανθρώπινης αποπλάνησης δεν μπορούν παρά να χαρακτηριστούν μόνο θύματα. Γιατί αν τώρα επιχειρούσα να σκιαγραφήσω τη φύση αυτών των «κατώτερων» στρωμάτων, από μερικές εικόνες της ζωής, η εικόνα που θα έδινα δεν θα ήταν ολοκληρωμένη, χωρίς τη διαβεβαίωση, ότι και σε αυτά τα βάθη βρήκα ακόμα κάποιο φως εκεί, με τη μορφή μιας συχνά σπάνιας προθυμίας για θυσίες, της πιο πιστής συντροφικότητας, της εξαιρετικής λιτότητας και της συγκρατημένης σεμνότητας, προπάντων ανάμεσα στους μεγαλύτερους σε ηλικία εργάτες. Ακόμα κι αν αυτές οι αρετές εξαφανίζονται όλο και περισσότερο στις νεότερες γενιές, πράγμα που οφείλεται στην επίδραση των μεγαλουπόλεων, υπάρχουν ακόμα πολλοί νέοι εδώ που το υγιές αίμα τους καταφέρνει να επικρατήσει στην αθλιότητα της ζωής. Αν αυτοί οι συχνά καλοσυνάτοι, γενναίοι άνθρωποι, εντάχθηκαν εντούτοις στις τάξεις των θανάσιμων εχθρών της εθνικότητάς μας στην πολιτική τους δραστηριότητα και τους βοήθησαν να ισχυροποιήσουν τις τάξεις τους, αυτό συνέβη επειδή ούτε κατάλαβαν ούτε μπόρεσαν να καταλάβουν τη χυδαιότητα της νέας ιδεολογίας, στο ότι κανείς άλλος δεν μπήκε στον κόπο να τους φροντίσει και τέλος, στο ότι οι κοινωνικές συνθήκες ήταν ισχυρότερες από την όποια θέλησή τους να αντισταθούν. Η ανάγκη, στην οποία αργά ή γρήγορα υπέκυψαν, τους οδήγησε στο στρατόπεδο της σοσιαλδημοκρατίας.

Δεδομένου ότι η αστική τάξη σε αναρίθμητες περιπτώσεις αντιτάχθηκε με τον πιο αδέξιο αλλά και πιο ανήθικο τρόπο στις δικαιολογημένες απαιτήσεις ακόμα και στις ανθρώπινες, συχνά χωρίς να αντλήσει ή να περιμένει κάποιο όφελος από μια τέτοια στάση, ακόμα και ο πιο τίμιος εργάτης παρασύρθηκε από τη συνδικαλιστική του οργάνωση στην πολιτική δράση.

Αρχικά εκατομμύρια εργάτες ήταν σίγουρα κατά βάθος εχθροί του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, αλλά η αντίστασή τους ηττήθηκε από τον παράλογο μερικές φορές τρόπο με τον οποίο τα αστικά κόμματα έπαιρναν θέση ενάντια σε κάθε αίτημα κοινωνικής φύσεως. Η στενόμυα-

λη απόρριψη όλων των προσπαθειών βελτίωσης των συνθηκών εργασίας, της ασφάλειας των εργατών στα μηχανήματα, της απαγόρευσης της εργασίας των παιδιών και της προστασίας των γυναικών, τουλάχιστον τους μήνες που έφερναν στα σπλάχνα τους τούς μελλοντικούς εθνοσυντρόφους μας, βοήθησε την Σοσιαλδημοκρατία, που ανέλαβε με ευγνωμοσύνη κάθε τέτοια περίπτωση άθλιας στάσης, να οδηγήσει τις μάζες στα δίχτυα της. Η πολιτική «αστική τάξη» δεν θα μπορέσει ποτέ να επανορθώσει τα σφάλματα που έκανε τότε. Γιατί αντιστεκόμενη σε κάθε προσπάθεια εξάλειψης των κοινωνικών αδικιών, έσπειρε το μίσος και με τη στάση της η ίδια δικαιολόγησε τους ισχυρούς των θανάσιμων εχθρών όλης της εθνικότητάς μας, ότι μόνο το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα εκπροσωπούσε τα συμφέροντα των εργαζομένων.

Έτσι αρχικά δημιούργησε την ηθική δικαιολογία πάνω στην οποία στηρίχτηκε στην πραγματικότητα η ύπαρξη των συνδικάτων, της οργάνωσης, που ανέκαθεν παρείχε τις μεγαλύτερες υπηρεσίες καθοδήγησης του πολιτικού κόμματος.

Στα χρόνια της μαθητείας μου στη Βιέννη αναγκάστηκα, είτε ήθελα είτε όχι, να πάρω θέση στο ζήτημα των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Δεδομένου ότι τα έβλεπα σαν αναπόσπαστο κομμάτι του ίδιου του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, η απόφασή μου ήταν γρήγορη και – λανθασμένη.

Φυσικά τα απέρριψα κατηγορηματικά.

Και σε αυτό το πολύ σημαντικό ζήτημα, η ίδια η μοίρα μου έδωσε μαθήματα.

Το αποτέλεσμα ήταν η ανατροπή της αρχικής μου κρίσης.

Στην ηλικία των είκοσι χρόνων είχα μάθει να διακρίνω τη διαφορά ανάμεσα στα συνδικάτα που είχαν σκοπό να υπερασπιστούν τα γενικά κοινωνικά δικαιώματα των εργατών και να αγωνιστούν για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης ειδικότερα, από τα συνδικάτα που ήταν όργανα του κόμματος στην πολιτική ταξική πάλη.

Το γεγονός ότι οι Σοσιαλδημοκράτες κατάλαβαν την τεράστια σημασία του συνδικαλιστικού κινήματος τους εξασφάλισε αυτό το όργανο και συνεπώς την επιτυχία τους· το γεγονός ότι η αστική τάξη δεν το κατάλαβε αυτό, της κόστισε την πολιτική της θέση. Νόμιζε ότι θα μπορούσε να βάλει τέλος σε μια λογική πορεία προβάλλοντας συνεχώς ανόητες «απορρίψεις», αλλά στην πραγματικότητα την έστρεψε σε παράλογα μονοπάτια. Γιατί το να ισχυριστούμε ότι το συνδικαλιστικό κίνημα ήταν εχθρικό προς την πατρίδα, ήταν ανόητο αλλά και ανακριβές. Μάλλον το αντίθετο είναι σωστό. Αν η συνδικαλιστική δραστηριότητα στοχεύει στην βελτίωση της θέσης ενός από τους πυλώνες του έθνους και την πραγματοποιεί, όχι μόνο δεν είναι εχθρική προς την πατρίδα ή το κράτος, αλλά είναι «εθνική» με την πλήρη σημασία της λέξης. Με αυτόν τον τρόπο βοηθά στη δημιουργία εκείνων των κοινωνικών συνθηκών χωρίς τις οποίες μια γενική εθνική εκπαίδευση θα ήταν αδιανόητη. Προ-

σφέρει την υψηλότερη υπηρεσία εξαλείφοντας τα κοινωνικά καρκινώματα και χτυπώντας τόσο τους ψυχικούς όσο και τους σωματικούς παθογόνους παράγοντες και συντελεί έτσι στην γενική εξυγίανση του εθνικού σώματος.

Άρα το ερώτημα της αναγκαιότητάς τους είναι πραγματικά περιττό.

Όσο υπάρχουν άνθρωποι μεταξύ των εργοδοτών με μικρή κοινωνική ευαισθησία ή ακόμη και με έλλειψη του αισθήματος του καθήκοντος και του δικαίου, είναι όχι μόνο δικαίωμα αλλά και καθήκον των εργαζομένων τους, που αποτελούν μέρος της εθνικότητάς μας, να προστατεύουν τα συμφέροντα του ευρέως κοινού απέναντι στην απληστία ή στον παραλογισμό του ενός· γιατί η διατήρηση της πίστης και της νομιμοφροσύνης του εθνικού σώματος είναι προς το συμφέρον του έθνους, όπως και η προστασία της υγείας του λαού.

Και τα δύο απειλούνται σοβαρά από ανάξιους εργοδότες που δεν θεωρούν τον εαυτό τους σαν μέλος όλης της εθνικής κοινότητας. Από τα καταστροφικά αποτελέσματα της απληστίας ή της αναλγησίας τους θα υπάρξουν σοβαρές ζημιές στο μέλλον.

Η εξάλειψη των αιτιών μιας τέτοιας εξέλιξης είναι μέγιστη προσφορά στο έθνος, και όχι το αντίστροφο.

Μην πείτε ότι κάθε άτομο είναι ελεύθερο να κινηθεί αναλόγως των επιπτώσεων από μια πραγματική ή υποτιθέμενη αδικία που του έγινε, δηλαδή να φύγει. Όχι! Αυτό είναι υποκρισία και πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν προσπάθεια αποπροσανατολισμού. Η εξάλειψη των κακών, αντικοινωνικών συνθηκών είτε είναι προς το συμφέρον του έθνους είτε όχι. Αν ναι, τότε ο αγώνας εναντίον τους πρέπει να διεξαχθεί με όπλα που προσφέρουν την προοπτική επιτυχίας. Ο μεμονωμένος όμως εργάτης δεν είναι ποτέ σε θέση να αντιταχτεί στη δύναμη ενός μεγάλου επιχειρηματία, γιατί εδώ δεν είναι ζήτημα νίκης της ανώτερης δικαιοσύνης – γιατί αν αναγνωριζόταν αυτή, ο όλος αγώνας θα σταματούσε, γιατί δεν θα είχε λόγο να γίνει – αλλά ζήτημα της μεγαλύτερης δύναμης. Εάν τα πράγματα ήταν διαφορετικά, το αίσθημα της δικαιοσύνης που θα υπήρχε και μόνο θα έδινε ένα έντιμο τέλος στη διαμάχη, ή πιο σωστά, μια τέτοια διαμάχη δεν θα μπορούσε ποτέ να προκύψει.

Όχι, αν η αντικοινωνική ή η ανάρμοστη μεταχείριση των ανθρώπων, μας προτρέπει σε αντίσταση, τότε αυτός ο αγώνας, εφόσον οι νομικές, δικαστικές αρχές δεν επέμβουν για την εξάλειψη αυτών των κακών, μπορεί να κριθεί μόνο από την απόφαση της μεγαλύτερης δύναμης. Μ’ αυτό γίνεται αυτονόητο, ότι η δύναμη που συγκεντρώνει στα χέρια του ένας εργοδότης μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο από τη δύναμη πολλών εργαζομένων ενωμένων σε ένα σώμα, για να έχουν από την αρχή την πιθανότητα της νίκης.

Έτσι η συνδικαλιστική οργάνωση με την πρακτική επίδραση στην καθημερινή ζωή μπορεί να οδηγήσει σε μια ενίσχυση της κοινωνικής

ιδέας και επομένως σε μια εξάλειψη όλων των αιτιών προστριβών που αποτελούν συνεχή πηγή δυσαρέσκειας και παραπόνων.

Το γεγονός ότι δεν συμβαίνει αυτό φταίνε σε μεγάλο βαθμό όσοι ήξεραν πώς να βάζουν εμπόδια σε οποιαδήποτε νομική ρύθμιση κοινωνικών αδικιών ή που την απέτρεπαν με την πολιτική τους επιρροή.

Στο βαθμό που η πολιτική αστική τάξη δεν κατάλαβε τη σημασία της συνδικαλιστικής οργάνωσης ή, καλύτερα, δεν ήθελε να την καταλάβει και αντιστεκόταν στις εργατικές διεκδικήσεις, η σοσιαλδημοκρατία ανέλαβε το αμφιλεγόμενο κίνημα. Με αυτόν τον τρόπο, έφτιαξε διορατικά μια σταθερή βάση, που έχει αποδειχτεί αρκετές φορές σε κρίσιμες περιστάσεις το τελευταίο στήριγμα. Φυσικά έτσι παραμερίστηκε σταδιακά ο πραγματικός σκοπός, για να δημιουργηθεί χώρος για νέους σκοπούς.

Η σοσιαλδημοκρατία ποτέ δεν σκέφτηκε να περιορίσει το συνδικαλιστικό κίνημα, που μόλις είχε πάρει με το μέρος της, στον αρχικό του σκοπό.

Όχι, δεν το εννοούσε έτσι.

Μέσα σε λίγες δεκαετίες, από το χέρι των ειδικών της, αυτό που είχε δημιουργηθεί για την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων του ανθρώπου είχε γίνει ένα όργανο για τη συντριβή της εθνικής οικονομίας. Δεν τους εμπόδισαν καθόλου τα συμφέροντα των εργαζομένων. Γιατί και στην πολιτική, η χρήση της οικονομικής πίεσης επιτρέπει πάντα τον εκβιασμό, όσο είναι διαθέσιμη σε επαρκή βαθμό η αναγκαία ασυνειδησία από τη μια μεριά και η ανόητη υπομονή από την άλλη.

Αφίσα Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος

Κάτι που ίσχυε και για τις δύο πλευρές σε αυτή την περίπτωση.

Ήδη από τις αρχές του αιώνα το συνδικαλιστικό κίνημα είχε πάψει προ πολλού να εξυπηρετεί τον προηγούμενο σκοπό του. Χρόνο με το χρόνο βρισκόταν όλο και περισσότερο στον πολιτικό έλεγχο της σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής, ώσπου τελικά έφτασε να χρησιμεύει μόνο σαν πολιορκητικός κριός στην ταξική πάλη. Σκοπός του ήταν να συντρίψει, με συνεχώς επαναλαμβανόμενα χτυπήματα, το οικονομικό οικοδόμημα το οποίο είχε χτιστεί με πολύ κόπο, για να μπορέσει το ίδιο εύκολα, να επιφέρει την κατάρρευση του κρατικού οικοδομήματος, αφού θα είχαν καταρρεύσει τα οικονομικά του θεμέλια. Η εκπροσώπηση όλων

των πραγματικών συμφερόντων της εργατικής τάξης μειωνόταν όλο και περισσότερο, μέχρις ότου η πολιτική πονηριά θεώρησε ότι δεν ήταν καθόλου ωφέλιμο να καλύψει τις κοινωνικές και ακόμη και τις πολιτιστικές ανάγκες της πλατιάς μάζας, γιατί διαφορετικά διέτρεχε τον κίνδυνο, αν κάποτε ικανοποιούνταν τα αιτήματά της, να μην μπορεί να συνεχίσει να την χρησιμοποιεί για πάντα σαν μια άβουλη μαχητική δύναμη.

Μια τέτοια, ζοφερή προοπτική προκαλούσε στους ηγέτες της ταξικής πάλης έναν τέτοιο τρόμο, που τελικά απέρριπταν αμέσως οποιαδήποτε ευεργετική κοινωνική εξυγίανση που ήταν αληθινά αποτελεσματική και μάλιστα πήραν και μια σταθερή θέση εναντίον τους. Δεν χρειάστηκε ποτέ να μπουν στον κόπο να δώσουν μια εξήγηση για την ακατανόητη στάση τους.

Δεν χρειάστηκε ποτέ να μπουν στον κόπο να δώσουν μια εξήγηση για την ακατανόητη στάση τους.

Κάνοντας τις απαιτήσεις τους όλο και πιο υπερβολικές, η δυνατότητα ικανοποίησής τους μειωνόταν και τα όποια βελτιωτικά μέτρα λαμβάνονταν φαινόντουσαν μηδαμινά και ασήμαντα ώστε να μπορούν να πείθουν πάντα τις μάζες ότι είχαν να κάνουν με μια διαβολική προσπάθεια αποδυνάμωσης, αν ίσως όχι παράλυσης, της αγωνιστικής δύναμης της εργατικής τάξης με τον πιο φτηνό τρόπο μέσα από μια τέτοια γελοία ικανοποίηση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων της. Δεδομένης της φτωχής ικανότητας σκέψης της πλατιάς μάζας, δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν η επιτυχία των μεθόδων που έβρισκαν.

Στο αστικό στρατόπεδο, ο κόσμος ήταν εξοργισμένος απ' αυτή την προφανή ανεντιμότητα της σοσιαλδημοκρατικής τακτικής, χωρίς όμως να βγάλει το παραμικρό συμπέρασμα για τις κατευθυντήριες γραμμές των δικών του ενεργειών. Ο φόβος των σοσιαλδημοκρατών, για οποιαδήποτε πραγματική έξοδο της εργατικής τάξης από τα βάθη της πολιτιστικής και κοινωνικής της εξαθλίωσης θα έπρεπε να είχε οδηγήσει τα αστικά κόμματα στις πιο ενεργητικές προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση για να αποσπάσουν σταδιακά από τα χέρια των υποστηρικτών της ταξικής πάλης αυτό το όργανο.

Όμως δεν έκαναν τίποτα.

Η αστική τάξη αντί να επιτεθεί από τη μεριά της και να πάρει τη θέση του εχθρού, προτίμησε να μείνει κολλημένη στον τοίχο και τελικά κατέφυγε σε εντελώς ανεπαρκή και προσωρινά μέτρα, τα οποία, επειδή ήταν πολύ αργά, ήταν αναποτελεσματικά και επιπλέον απορρίφθηκαν εύκολα επειδή ήταν πολύ ασήμαντα. Έτσι, στην πραγματικότητα, όλα παρέμειναν ίδια και μόνο η δυσαρέσκεια ήταν μεγαλύτερη από πριν.

Ακόμη και τότε, τα «ελεύθερα συνδικάτα» κρέμονταν σαν απειλητικά σύννεφα καταιγίδας πάνω από τον πολιτικό ορίζοντα και την ύπαρξη του ατόμου.

Ήταν ένα από τα πιο φριχτά όργανα τρομοκρατίας ενάντια στην ασφά-

λεια και την ανεξαρτησία της εθνικής οικονομίας, τη σταθερότητα του κράτους και την ελευθερία του ατόμου.

Τα «ελεύθερα συνδικάτα» ήταν κυρίως αυτά που μετέτρεψαν την έννοια της δημοκρατίας σε μια αποκρουστικά γελοία φράση που βεβήλωνε την ελευθερία και χλεύαζε την αδελφοσύνη στην πρόταση «Κι αν δεν θέλεις να γίνεις σύντροφος, θα σου σπάσουμε το κεφάλι».

Έτσι γνώρισα εκείνη την εποχή αυτόν τον φίλο της ανθρωπότητας. Με το πέρασμα των χρόνων η άποψή μου γι’ αυτόν διευρύνθηκε και εκβαθύνθηκε, και δεν χρειάστηκε να την αλλάξω.

Όσο περισσότερο αποκτούσα μια εικόνα για την εξωτερική φύση της σοσιαλδημοκρατίας, τόσο μεγαλύτερη ήταν η λαχτάρα μου να εισχωρήσω στον πυρήνα αυτής της θεωρίας.

Η επίσημη κομματική βιβλιογραφία ελάχιστα μπορούσε να μου χρησιμεύσει. Όσον αφορά τα οικονομικά ζητήματα οι ισχυρισμοί της είναι λανθασμένοι και οι αποδείξεις της αβάσιμες· όσον αφορά τους πολιτικούς της στόχους η στάση της είναι ανειλικρινής. Επιπλέον ένιωθα ιδιαίτερη απέχθεια από την νεωτεριστική διφορούμενη φρασεολογία και τον τρόπο που ήταν γραμμένη. Με μια τεράστια σπατάλη λέξεων, ασαφούς περιεχομένου ή ακατανόητου νοήματος μπερδεύονται προτάσεις που υποτίθεται ότι είναι εξίσου πνευματώδεις αλλά και δίχως νόημα. Μόνο ο παρηκμασμένος μποέμης της μεγαλούπολής μας μπορεί να νοιώσει άνετα σε αυτόν τον λαβύρινθο του συλλογισμού, και να αποκομίσει μια «εσωτερική εμπειρία» από αυτή τη σαβούρα του λογοτεχνικού ντανταϊσμού, που υποστηριζόταν από την παροιμιώδη ηλιθιότητα ενός μέρους του λαού μας, που αισθάνεται μια βαθιά σοφία σε ό,τι είναι ακατανόητο.

Γερμανικός Νταντα̈ισμός

Συγκρίνοντας απλώς τη θεωρητική ανακρίβεια και τις ανοησίες αυτής της θεωρίας με την πραγματικότητα των εξωτερικών εκδηλώσεών του, απέκτησα σταδιακά μια σαφή εικόνα για τους βαθύτερους σκοπούς της.

Τέτοιες στιγμές είχα σκοτεινά προαισθήματα και φοβόμουν κάτι κακό. Έβλεπα μπροστά μου μια θεωρία, που αποτελούνταν από εγωισμό και

μίσος, που σύμφωνα με τους μαθηματικούς νόμους μπορούσε να οδηγήσει στη νίκη, αλλά μαζί της θα έφερνε και το τέλος της ανθρωπότητας.

Στο μεταξύ είχα μάθει να καταλαβαίνω τη σχέση ανάμεσα σε αυτήν την θεωρία της καταστροφής και τη φύση ενός λαού που μέχρι τότε μου φαινόταν τόσο καλός όσο και άγνωστος.

Μόνο η γνώση του Εβραϊσμού προσφέρει το κλειδί για την κατανόηση των βαθύτερων και επομένως των πραγματικών προθέσεων της σοσιαλδημοκρατίας.

Όποιος γνωρίζει αυτόν τον λαό, θα δει να πέφτει από τα μάτια του σαν πέπλο η λανθασμένη αντίληψη για το σκοπό και τη σημασία αυτού του κόμματος και από την ομίχλη και την καταχνιά των κοινωνικών φράσεων να αναδύεται η φρικτή γκριμάτσα του μαρξισμού.

Σήμερα μου είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να πω πότε η λέξη «Εβραίος» ξύπνησε μέσα μου για πρώτη φορά αυτά τα ιδιαίτερα συναισθήματα. Στο πατρικό μου σπίτι δεν θυμάμαι καν να είχα ακούσει αυτή τη λέξη όσο ζούσε ο πατέρας μου. Πιστεύω ότι ο ηλικιωμένος κύριος θα θεωρούσε κάθε ιδιαίτερη έμφαση σε αυτόν τον όρο σαν πολιτιστική οπισθοδρόμηση. Στη διάρκεια της ζωής του είχε καταλήξει σε λίγο-πολύ κοσμοπολίτικες απόψεις, οι οποίες, παρά τα έντονα εθνικά του φρονήματα, όχι μόνο παρέμειναν ανέπαφες αλλά επηρέασαν κι εμένα.

Ακόμη και στο σχολείο δεν υπήρχε κανένας λόγος, που θα μπορούσε να με οδηγήσει σε μια αλλαγή αυτής της εικόνας που είχε αποτυπώσει.

Στο πρακτικό λύκειο γνώρισα ένα εβραιόπαιδο, που όλοι μας του συμπεριφερόμασταν επιφυλακτικά, αλλά μόνο επειδή δεν τον εμπιστευόμασταν ιδιαίτερα για την εχεμύθειά του, έχοντας μάθει από διάφορα περιστατικά· καμία άλλη σκέψη δεν με απασχολούσε, όπως και τους άλλους.

Μόνον όταν έγινα δεκατεσσάρων ή δεκαπέντε ετών, άκουγα πιο συχνά τη λέξη «Εβραίος», μερικές φορές σε σχέση με πολιτικές συζητήσεις. Ένιωθα μια ελαφρά απέχθεια γι' αυτό και δεν μπορούσα να απαλλαγώ από το δυσάρεστο συναίσθημα που πάντα με κυρίευε, όταν ξεσπούσαν μπροστά μου τσακωμοί για θρησκευτικά ζητήματα.

Εκείνη την εποχή όμως, δεν έβλεπα αυτό το θέμα σαν κάτι άλλο.

Το Λιντς είχε πολύ λίγους Εβραίους. Με το πέρασμα των αιώνων, το παρουσιαστικό τους είχε εξευρωπαϊστεί και είχε γίνει ανθρώπινο· μάλιστα κι εγώ τους πέρναγα για Γερμανούς. Ο παραλογισμός αυτής της εντύπωσης δεν μου ήταν πολύ ξεκάθαρος, γιατί το μόνο διακριτικό γνώρισμα που έβλεπα σ' αυτούς ήταν η διαφορετική θρησκεία τους. Το

ότι τους καταδίωκαν γι' αυτό, όπως νόμιζα, μερικές φορές η αποστροφή μου για τα δυσμενή σχόλια εναντίον τους γινόταν απεχθής.

Δεν είχα ιδέα για την ύπαρξη μιας συστηματικής εναντίωσης κατά των Εβραίων.

Έτσι πήγα στη Βιέννη.

Μπερδεμένος από το πλήθος των εντυπώσεων στον αρχιτεκτονικό τομέα, θλιμμένος από τις δυσκολίες της δικής μου μοίρας, στην αρχή δεν είχα καμία εικόνα για την εσωτερική διαστρωμάτωση του λαού της πελώριας αυτής πόλης. Αν και εκείνα τα χρόνια η Βιέννη είχε γύρω στις διακόσιες χιλιάδες Εβραίους μέσα σε δύο εκατομμύρια κατοίκους, εγώ δεν τους έβλεπα. Τα μάτια και οι αισθήσεις μου τις πρώτες βδομάδες δεν μπορούσαν να ανταπεξέλθουν στο βάρος τόσων πολλών αξιών και εντυπώσεων. Μόνο όταν σταδιακά αποκαταστάθηκε πάλι μέσα μου η ηρεμία και άρχισαν να ξεκαθαρίζουν οι εικόνες ενθουσιασμού, άρχισα να παρατηρώ πιο προσεκτικά τον καινούργιο κόσμο που με περιέβαλλε και ανάμεσα στα άλλα και το εβραϊκό ζήτημα.

Δεν θέλω εδώ να ισχυριστώ ότι ο τρόπος με τον οποίο γνώρισα αυτό το ζήτημα μου φάνηκε ιδιαίτερα ευχάριστος. Στον Εβραίο εξακολουθούσα να βλέπω μόνο έναν άνθρωπο που ήταν διαφορετικής θρησκείας, και επομένως, για λόγους ανθρώπινης ανεκτικότητας, συνέχισα να αποδοκιμάζω τις θρησκευτικές διαμάχες και σε αυτήν την περίπτωση. Ο τόνος, ειδικά αυτός που υιοθέτησε ο αντισημιτικός βιεννέζικος Τύπος, μου φαινόταν ανάξιος της πολιτιστικής παράδοσης ενός μεγάλου λαού. Πιεζόμουν από την ανάμνηση ορισμένων γεγονότων του Μεσαίωνα, που δεν ήθελα να δω να επαναλαμβάνονται. Δεδομένου ότι οι εν λόγω εφημερίδες δεν έχαιραν ιδιαίτερης εκτίμησης – τον λόγο γι' αυτό, εκείνη την εποχή, δεν τον ήξερα ακριβώς – τις θεωρούσα περισσότερο σαν προϊόντα μίσους και φθόνου, παρά σαν αποτελέσματα μιας ολοκληρωμένης, έστω και λανθασμένης, άποψης.

Αυτή η άποψή μου ενδυναμώθηκε μέσα μου από τον, όπως μου φαινόταν, πολύ πιο αξιοπρεπή τρόπο με τον οποίο ο πραγματικά μεγάλος Τύπος απαντούσε σ' όλες αυτές τις επιθέσεις ή, πράγμα που μου φαινόταν ακόμα πιο σωστό, δεν τις ανέφερε καθόλου, αλλά απλώς έμενε σιωπηλός.

Διάβαζα με ανυπομονησία το λεγόμενο παγκόσμιο Τύπο [«Neue Freie Presse» (Νέος Ελεύθερος Τύπος), «Wiener Tagblatt» (Καθημερινή της Βιέννης) κ.λ.π.], και με έμενα κατάπληκτος με το εύρος των όσων προσέφεραν στον αναγνώστη και με την αντικειμενικότητα της λεπτομερούς παρουσίασης. Εκτιμούσα τον ευγενικό τόνο και στην πραγματικότητα μόνο το φανταχτερό τους στυλ ήταν που μερικές φορές δεν με ικανοποιούσε ή μάλλον με προδιάθετε δυσάρεστα. Αλλά έτσι μπορούσε να εκφραστεί ο παλμός όλης της κοσμοπολίτικης πόλης.

Δεδομένου ότι τότε θεωρούσα ακόμη τη Βιέννη σαν μια τέτοια πόλη, σκεφτόμουν ότι η εξήγηση που έδινα στον εαυτό μου ήταν η μόνη πιθα-

νή.

Όμως αυτό που με απωθούσε επανειλημμένα ήταν ο αναξιοπρεπής τρόπος με τον οποίο αυτός ο Τύπος κολάκευε την Αυλή. Δεν μπορούσε να γίνει στο Χόφμπουργκ το παραμικρό που να μη μεταφερθεί στον αναγνώστη είτε με τόνους εκστατικού ενθουσιασμού ή με τα πιο σπαρακτικά συναισθήματα, μια στάση που ειδικά όταν είχε να κάνει με τον «σοφότερο μονάρχη» όλων των εποχών, έμοιαζε με την ερωτοτροπία ενός αγριόκουρκου.

Μου φαίνονταν εξεζητημένο.

Αυτό έριξε στα μάτια μου τις πρώτες κηλίδες για τη φιλελεύθερη δημοκρατία.

Το να επιζητάς την εύνοια αυτής της Αυλής, και με τέτοιες χυδαίες μορφές, ήταν σαν να θυσιάζεις την αξιοπρέπεια του έθνους.

Αυτή ήταν η πρώτη σκιά που έμελλε να σκιάζει την πνευματική μου σχέση με τον «μεγάλο» βιεννέζικο Τύπο.

Όπως έκανα πάντα πριν, έτσι και στη Βιέννη, παρακολουθούσα όλες τις εκδηλώσεις στη Γερμανία με τον μεγαλύτερο ενθουσιασμό, ανεξάρτητα από το αν ήταν πολιτικό ή πολιτιστικό θέμα. Με υπερηφάνεια και θαυμασμό συνέκρινα την άνοδο του Ράιχ με την παρακμή του αυστριακού κράτους. Αλλά αν τα γεγονότα της εξωτερικής πολιτικής μού προξενούσαν ως επί το πλείστον αμέριστη χαρά, τότε τα όχι και τόσο ευχάριστα στο εσωτερικό συχνά με γέμιζαν με κακές σκέψεις. Ο αγώνας που διεξαγόταν εναντίον του Γουλιέλμου Β' εκείνη την εποχή δεν είχε την έγκρισή μου. Έβλεπα σε αυτόν όχι μόνο τον αυτοκράτορα της Γερμανίας, αλλά πρώτα και κύρια τον δημιουργό ενός γερμανικού στόλου. Οι απαγορεύσεις ομιλίας που επιβλήθηκαν στον αυτοκράτορα από το Ράιχσταγκ με εξόργιζαν τόσο πολύ γιατί προέρχονταν από ένα μέρος που, κατά τη γνώμη μου, δεν είχε κανέναν λόγο να το κάνει, αφού άλλωστε σε μία μόνο συνεδρίαση αυτές οι κοινοβουλευτικές χήνες φλυαρούσαν όλες μαζί τόσες πολλές ανοησίες, που μια ολόκληρη δυναστεία αυτοκρατόρων σε αιώνες, συμπεριλαμβανομένων και των πιο κουτών, δεν θα μπορούσε ποτέ να καταφέρει.

Κάϊζερ της Γερμανίας - Γουλιέλμος Β΄

Ήμουν έξαλλος, να βλέπω μέσα σ' αυτό το κράτος, τον κάθε μισότρελο όχι μόνον να παίρνει το λόγο για την κριτική του, αλλά να παίρνει και μια θέση στο Ράιχσταγκ και να ξαμολιέται εναντίον του έθνους σαν «νομοθέτης» και τον φορέα του αυτοκρατορικού στέμματος

να δέχεται τις «επιπλήξεις» από την πιο άθλια συνέλευση φαφλατάδων όλων των εποχών.

Αλλά ήμουν ακόμη πιο αγανακτισμένος, που ο ίδιος ο βιεννέζικος Τύπος, έκανε τις πιο δουλοπρεπείς υποκλίσεις μπροστά και στο τελευταίο παλιάλογο της Αυλής και έπεφτε σε έκσταση αν καμιά φορά κανένα απ' αυτά κουνούσε την ουρά του σε απάντηση, τώρα ασκούσε κριτική στον Γερμανό αυτοκράτορα με φαινομενικό ενδιαφέρον αλλά και, όπως μου φαινόταν, με καλυμμένο δόλο. Φυσικά δεν ήθελε να ανακατευτεί στις υποθέσεις του γερμανικού Ράιχ – όχι, Θεός φυλάξοι! – αλλά βάζοντας το δάχτυλο σε αυτές τις πληγές με τον πιο φιλικό τρόπο, εκπλήρωνε το καθήκον που επιβάλλει το πνεύμα της αμοιβαίας συμμαχίας τους και, από την άλλη, εκπλήρωνε τις απαιτήσεις της δημοσιογραφικής αλήθειας, κ.λ.π. Και τώρα λοιπόν βύθιζε αυτό το δάχτυλο στην πληγή με όλη του την ευχαρίστηση.

Σε τέτοιες περιπτώσεις μού ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι.

Αυτό ήταν που με έκανε να κοιτάζω όλο και πιο προσεκτικά τον μεγάλο Τύπο.

Ότι μία από τις αντισημιτικές εφημερίδες, η «Deutsche Volksblatt» (Γερμανική Λαϊκή Εφημερίδα), συμπεριφέρθηκε πιο αξιοπρεπώς σε ένα τέτοιο θέμα, αναγκάστηκα μία φορά να το αναγνωρίσω.

Αυτό που μου έσπαγε τα νεύρα, ήταν η αποκρουστική λατρεία που ήδη προωθούσε εκείνη την εποχή ο μεγάλος Τύπος για τη Γαλλία. Έπρεπε να ντρέπεται κανείς που είναι Γερμανός όταν διάβαζε αυτούς τους γλυκούς ύμνους επαίνων για το «μεγάλο πολιτισμένο έθνος». Αυτή η άθλια γαλλομανία μ' έκανε πολλές φορές να σκίσω εκείνες τις περίφημες «παγκόσμιες εφημερίδες». Τώρα κάπου-κάπου επέλεγα την «Volksblatt» (Λαϊκή Εφημερίδα), που ασφαλώς μου φαινόταν πολύ κατώτερη, αλλά σε αυτά τα θέματα φαινόταν κάπως πιο αγνή. Δεν συμφωνούσα με τον οξύ αντισημιτικό της τόνο, αλλά από καιρό σε καιρό έβρισκα στα άρθρα της επιχειρήματα που μ' έκαναν να σκέφτομαι.

Δρ. Κάρλ Λούεγκερ

Όπως και να 'χει το πράγμα, με αυτές τις αφορμές γνώρισα σιγά-σιγά έναν άνθρωπο και ένα κίνημα που εκείνη την εποχή καθόριζαν τη μοίρα της Βιέννης: τον δρ. Καρλ Λούεγκερ και το χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα.

Όταν πρωτοήρθα στη Βιέννη, ήμουν εχθρικός και προς τον άνθρωπο και προς το κόμμα.

Στα μάτια μου, ο άνθρωπος και το

κίνημα φαινόντουσαν «αντιδραστικοί».

Η κοινή λογική της δικαιοσύνης όμως, θα άλλαζε αυτή την κρίση στο βαθμό που είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τον άνθρωπο και το έργο· και σιγά-σιγά η δίκαιη κρίση εξελίχθηκε σε απροκάλυπτο θαυμασμό. Σήμερα, ακόμη περισσότερο από ό,τι συνήθιζα, βλέπω τον άνθρωπο σαν τον πιο ισχυρό Γερμανό δήμαρχο όλων των εποχών.

Πόσες από τις εκούσιες αντιλήψεις μου δεν σαρώθηκαν και από τη ριζική αλλαγή που έγινε μέσα μου μόλις γνώρισα το χριστιανο-σοσιαλιστικό κίνημα!

Εάν σιγά-σιγά οι απόψεις μου για τον αντισημιτισμό άρχισαν με την πάροδο του χρόνου να υποκύπτουν, τότε αυτή ήταν ίσως η πιο δύσκολη αλλαγή μου απ' όλες.

Μου κόστισε τους περισσότερους από τους εσωτερικούς ψυχικούς αγώνες και μόνο μετά από μήνες πάλης μεταξύ της λογικής και του συναισθήματος, η νίκη άρχισε να πλησιάζει στο πλευρό της λογικής. Δύο χρόνια αργότερα, το συναίσθημα ακολούθησε τη λογική και από εδώ και πέρα έγινε ο πιο πιστός φύλακας και σύμβουλός της.

Κατά τη διάρκεια αυτής της πάλης ανάμεσα στην πνευματική μου εκπαίδευση και στην ψυχρή λογική, τα μαθήματα απ' τις εικόνες στους δρόμους της Βιέννης μού είχαν προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες. Ήρθε ο καιρός, που δεν περιπλανιόμουν πια στα τυφλά μέσα στους δρόμους της μεγάλης πόλης όπως τις πρώτες μέρες, αλλά με τα μάτια μου ανοιχτά κοιτούσα και τους ανθρώπους εκτός από τα κτίρια.

Μια φορά, καθώς περπατούσα στο κέντρο της πόλης, συνάντησα ξαφνικά μια παρουσία με μακρύ καφτάνι με μαύρες μπούκλες.

Εβραίοι στη Βιέννη του 1900

Εβραίος είναι και αυτός; ήταν η πρώτη μου σκέψη.

Φυσικά στο Λιντς δεν έμοιαζαν έτσι. Παρατήρησα τον άνδρα κρυφά και προσεκτικά, αλλά όσο περισσότερο κοιτούσα αυτό το παράξενο πρόσωπο και περιεργαζόμουν συστηματικά τα χαρακτηριστικά του, τόσο περισσότερο το αρχικό μου ερώτημα έπαιρνε μια νέα μορφή στο μυαλό μου:

Αυτός είναι και Γερμανός;

Όπως πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις, άρχισα να αναζητώ τη λύση των αμφιβολιών μου μέσα στα βιβλία. Αγόρασα τότε με λίγες δεκάρες τα πρώτα αντισημιτικά φυλλάδια της ζωής μου. Δυστυχώς όλα ξεκινούσαν από τη θέση ότι, καταρχήν, ο αναγνώστης γνώριζε ήδη ή καταλάβαινε ως ένα βαθμό το εβραϊκό ζήτημα. Τέλος, ο τόνος τους ήταν ως επί το πλείστον τέτοιος που με γέμισαν με νέες αμφιβολίες λόγω των εν μέρει

επίπεδων και εξαιρετικά αντιεπιστημονικών ισχυρισμών.

Μετά ξανάπεσα πάλι για βδομάδες στις πρώτες μου εντυπώσεις, μπορεί και μήνες.

Το θέμα μου φαινόταν τόσο εξωφρενικό, οι κατηγορίες τόσο υπερβολικές, που βασανισμένος από το φόβο μήπως κάνω λάθος, άρχισα και πάλι να ανησυχώ και να διστάζω.

Φυσικά, δεν μπορούσα πλέον να αμφιβάλλω για το γεγονός ότι αυτοί δεν ήταν Γερμανοί μιας ιδιαίτερης θρησκείας, αλλά ένας λαός από μόνοι τους· γιατί από τότε που είχα αρχίσει να ασχολούμαι με αυτό το ζήτημα, όταν οι Εβραίοι τράβηξαν για πρώτη φορά την προσοχή μου, άρχισα να βλέπω τη Βιέννη κάτω από διαφορετικό πρίσμα από πριν. Όπου κι αν πήγαινα, τώρα έβλεπα Εβραίους και όσο περισσότερο τους έβλεπα, τόσο πιο καθαρά ξεχώριζαν στα μάτια μου από τους άλλους ανθρώπους. Το κέντρο της πόλης και ιδιαίτερα οι συνοικίες που ήταν στα βόρεια του καναλιού του Δούναβη είχαν κατακλυστεί από ένα λαό, που ακόμα και εξωτερικά δεν είχε καμιά ομοιότητα με το γερμανικό.

Αλλά ακόμα κι αν εξακολουθούσα να είχα αμφιβολίες, ο δισταγμός μου τελικά αφαιρέθηκε από την συμπεριφορά ενός μέρους των ίδιων των Εβραίων.

Ένα μεγάλο κίνημα ανάμεσά τους, που ήταν αρκετά εξαπλωμένο στη Βιέννη, έκαμνε έντονη την εμφάνισή του για την επιβεβαίωση του φυλετικού χαρακτήρα του εβραϊσμού: ο Σιωνισμός.

Ασφαλώς, φαινόταν ότι μόνο ένα μέρος των Εβραίων ενέκρινε αυτή τη θέση, αλλά η μεγάλη πλειοψηφία την καταδίκαζε και μάλιστα ενδόμυχα την απέρριπτε. Με προσεκτικότερη εξέταση όμως, αυτή η εντύπωση διαλυόταν σε ένα βρομερό σύννεφο δικαιολογιών, που τις είχαν δημιουργήσει για λόγους καθαρής σκοπιμότητας και για να μην πουν ψέματα. Διότι ο λεγόμενος εβραϊσμός της φιλελεύθερης σκέψης δεν απέρριπτε τους Σιωνιστές σαν μη Εβραίους, αλλά μόνο σαν Εβραίους που ομολογούσαν δημόσια με ένα μη πρακτικό, ίσως ακόμη και επικίνδυνο τρόπο, την προσήλωσή τους στον εβραϊσμό.

Μέσα τους όμως στους δεσμούς που τους ένωναν τίποτα δεν άλλαζε.

Αυτή η φαινομενική πάλη μεταξύ των Σιωνιστών και των φιλελεύθερων Εβραίων με αηδίασε σε σύντομο χρονικό διάστημα· ήταν πέρα για πέρα αναληθής, επομένως ψεύτικη και δεν ταίριαζε με την ηθική ευγένεια και αγνότητα που πάντα διεκδικούσε αυτός ο λαός.

Γενικά η ηθική και η οποιαδήποτε άλλη καθαριότητα αυτού του λαού αποτελούσε από μόνο του ένα ιδιαίτερο ζήτημα. Μπορούσες να δεις από την εξωτερική τους εμφάνιση ότι δεν αγαπούσαν το νερό και δυστυχώς πολύ συχνά ακόμη και με κλειστά μάτια. Αργότερα η μυρωδιά αυτών των ατόμων που φορούσαν καφτάνια μερικές φορές μου έφερνε ναυτία. Επιπλέον, υπήρχε η ακάθαρτη ενδυμασία τους και η αντιηρωική εμφάνισή τους.

Όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να είναι πολύ ελκυστικά· αλλά έφταναν

στην αποστροφή, όταν πέρα από τη σωματική βρομιά ανακάλυπτες ξαφνικά και την ηθική ακαθαρσία αυτού του εκλεκτού λαού.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα, τίποτα δεν με προβλημάτιζε τόσο πολύ όσο η βαθμιαία αυξανόμενη αντίληψη για τον τρόπο με τον οποίο οι Εβραίοι δραστηριοποιούνταν σε ορισμένους τομείς.

Υπήρχε βρομιά ή ατιμία οποιασδήποτε μορφής, ειδικά στην πολιτιστική ζωή, που να μην συμμετείχε τουλάχιστον ένας Εβραίος;

Μόλις βύθιζες το νυστέρι προσεκτικά σε ένα τέτοιο απόστημα, θα ανακάλυπτες εκεί έναν μικρό Εβραίο, όπως το σκουλήκι στο σώμα που σαπίζει, συχνά τρομαγμένος από το ξαφνικό φως.

Στο μυαλό μου ο εβραϊσμός είχε ένα μεγάλο μερίδιο ευθύνης καθώς γνώρισα τη δραστηριότητά του στον Τύπο, στην τέχνη, στη λογοτεχνία και στο θέατρο. Τώρα όλες οι στομφώδεις διαβεβαιώσεις τους είχαν είτε μικρό είτε κανένα αποτέλεσμα. Αρκούσε να κοιτάξει κανείς μια από τις διαφημιστικές πινακίδες, να μελετήσει τα ονόματα των πνευματικών δημιουργών αυτών των απαίσιων κατασκευασμάτων για τον κινηματογράφο και το θέατρο, που διαφημίζονταν εκεί, για να γίνει εχθρός τους για πολύ καιρό. Ήταν μια πανούκλα, μια πνευματική πανούκλα, χειρότερη κι απ’ τον μαύρο θάνατο του παρελθόντος, με τον οποίο είχαν μολυνθεί οι άνθρωποι. Και σε τι ποσότητες παρασκευάζονταν και διανέμονταν αυτό το δηλητήριο! Φυσικά, όσο πιο χαμηλό είναι το πνευματικό και ηθικό επίπεδο ενός από αυτούς τους βιομηχάνους της τέχνης, τόσο πιο μεγάλη είναι η παραγωγικότητά του και ένας τέτοιος παλιάνθρωπος καταλήγει να εκσφενδονίζει σαν μηχανή περιδίνησης τις βρομιές του στο πρόσωπο της υπόλοιπης ανθρωπότητας. Ταυτόχρονα, σκεφτείτε τον ατέλειωτο αριθμό τους· σκεφτείτε ότι στη θέση ενός Γκαίτε η φύση μπορεί εύκολα να βάλει δέκα χιλιάδες τέτοιους ρυπογράφους στο πετσί του κόσμου, που τώρα δηλητηριάζουν τις ψυχές σαν μικροβιοφορείς του χειρότερου είδους.

Ήταν τρομερό, αλλά δεν μπορούσε να παραβλεφθεί ότι ακριβώς είναι ο Εβραίος, που σε τεράστιους αριθμούς, φαινόταν να είχε επιλεγεί από τη φύση γι’ αυτό το επαίσχυντο πεπρωμένο.

Μήπως σ’ αυτό οφείλεται το ότι ονομάζονται εκλεκτοί;

Εκείνη την εποχή άρχισα να εξετάζω προσεκτικά τα ονόματα όλων των παραγωγών αυτών των βρώμικων προϊόντων της δημόσιας καλλιτεχνικής ζωής. Το αποτέλεσμα ήταν όλο και πιο δυσμενές για την προηγούμενη στάση μου απέναντι στους Εβραίους. Ακόμα κι αν το συναίσθημα προσπάθησε να αντιταχθεί στη λογική χιλιάδες φορές, το μυαλό έπρεπε να βγάλει τα συμπεράσματά του.

Το γεγονός ότι τα εννέα δέκατα απ’ όλες τις λογοτεχνικές ακαθαρσίες, τα καλλιτεχνικά σκουπίδια και τις θεατρικές ανοησίες προέρχονταν από ένα λαό που αποτελεί μόλις το ένα εκατοστό του πληθυσμού της χώρας δεν μπορεί να αμφισβητηθεί· έτσι ακριβώς ήταν.

Άρχισα να εξετάζω ακόμη και τον αγαπητό μου «παγκόσμιο Τύπο»

από μια τέτοια οπτική γωνία.

Όσο πιο εμπεριστατωμένα όμως ακουμπούσα εδώ τον ανιχνευτή, τόσο περισσότερο μειωνόταν η γοητεία του αντικειμένου του παλιού θαυμασμού μου. Το στυλ του ήταν πάντα ανυπόφορο, έπρεπε να απορρίψω το περιεχόμενο ως επιφανειακό και κούφιο, η αντικειμενικότητα των ειδήσεων μου φαινόταν τώρα περισσότερο ψεύτικη παρά αληθινή· οι συντάκτες όμως ήταν – Εβραίοι.

Χιλιάδες πράγματα που πριν ούτε τα πρόσεχα, τώρα τραβούσαν την προσοχή μου και άλλα πάλι, που κάποτε μου έδιναν τροφή για προβληματισμό, άρχιζα τώρα να τα ξεδιαλύνω και να τα καταλαβαίνω.

Έβλεπα τώρα τη φιλελεύθερη συμπεριφορά αυτού του Τύπου κάτω από ένα διαφορετικό πρίσμα, ο ευγενικός τόνος με τον οποίο απαντούσε στις επιθέσεις και η μέθοδός του να τις καταδικάζει με τη σιωπή μού φαίνονταν τώρα σαν ένα τέχνασμα που ήταν τόσο έξυπνο όσο και σατανικό· οι διθυραμβικές γραπτές θεατρικές κριτικές τους ίσχυαν πάντα για Εβραίους συγγραφείς και η αποδοκιμασία τους δεν χτυπούσε κανέναν άλλον παρά τους Γερμανούς. Οι ήπιες ειρωνείες που έκανε στον Γουλιέλμο Β' ήταν τόσο συχνές που πρόδιναν ένα σύστημα, καθώς και οι άφθονες εκδηλώσεις θαυμασμού της γαλλικής κουλτούρας και του πολιτισμού. Το κακόγουστο περιεχόμενο της νουβέλας μου φαινόταν τώρα απρεπές και στη γλώσσα διέκρινα τον τόνο ενός ξένου λαού· το πνεύμα του όλου πράγματος ήταν τόσο φανερά επιζήμιο για τον γερμανισμό, που δεν μπορούσε παρά να είναι σκόπιμο.

Ποιος όμως είχε συμφέρον απ’ αυτά;

Όλα αυτά ήταν απλώς σύμπτωση;

Άρχισα σιγά-σιγά να προβληματίζομαι.

Η εξέλιξη όμως επιταχύνθηκε από διαπιστώσεις, που έκανα από μια σειρά πάνω σε άλλες διαδικασίες. Ήταν η γενική αντίληψη για τα ήθη και την ηθική που μπορούσε να δει κανείς να επιδεικνύεται ανοιχτά και να ασκείται από ένα μεγάλο μέρος του εβραϊσμού.

Εδώ και πάλι οι δρόμοι μού έδωσαν μερικές φορές σκληρά και οδυνηρά παραδείγματα.

Η σχέση μεταξύ του εβραϊσμού και της πορνείας και ακόμη περισσότερο με το εμπόριο λευκής σαρκός, θα μπορούσε να μελετηθεί στη Βιέννη περισσότερο απ’ όλες τις άλλες δυτικοευρωπαϊκές πόλεις, ίσως με εξαίρεση τα λιμάνια της Νότιας Γαλλίας. Περπατώντας στους δρόμους και στα σοκάκια της Λίοπολντστατ το βράδυ, είτε το ήθελες είτε όχι, σε κάθε βήμα γινόσουν μάρτυρας σε σκηνές που τις αγνοεί η πλειονότητα του γερμανικού λαού μέχρι που ο πόλεμος έδωσε την ευκαιρία στους μαχητές του Ανατολικού Μετώπου να δουν κάτι παρόμοιο ή μάλλον να αναγκαστούν να ζήσουν.

Όταν αναγνώρισα για πρώτη φορά στο πρόσωπο του Εβραίου τον ψυχρό και εξίσου ξεδιάντροπο ενορχηστρωτή αυτής της επιχείρησης της εξοργιστικής εκμετάλλευσης των αποβρασμάτων της μεγαλούπολης, ένα

ελαφρύ ρίγος διαπέρασε την πλάτη μου.

Μετά όμως με πλημμύρισε η οργή.

Τώρα δεν απέφευγα πλέον τη συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα, όχι, τώρα την επιδίωκα. Αλλά καθώς έμαθα να αναζητώ τον Εβραίο σε όλες τις κατευθύνσεις της πολιτιστικής και της καλλιτεχνικής ζωής και τις διάφορες εκδηλώσεις του, ξαφνικά τον συνάντησα σε μια θέση που δεν περίμενα ποτέ ότι θα τον βρω.

Αναγνωρίζοντας τον Εβραίο σαν ηγέτη της σοσιαλδημοκρατίας, άρχισαν ξαφνικά να ανοίγουν τα μάτια μου. Μια μακρά εσωτερική ψυχική πάλη έφτασε στο τέλος της.

Στις καθημερινές συζητήσεις μου με τους συναδέλφους μου, είχα κιόλας παρατηρήσει την εκπληκτική ευελιξία με την οποία άλλαζαν γνώμη πάνω στο ίδιο ζήτημα, μερικές φορές μέσα σε διάστημα λίγων ημερών, συχνά μόνο λίγων ωρών. Μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πώς άνθρωποι που όταν τους μιλούσες μόνους τους, είχαν κάποιες λογικές απόψεις, ξαφνικά τις έχαναν, μόλις βρίσκονταν κάτω από την επήρεια της μάζας. Συχνά ήταν απελπιστικό. Όταν, μετά από ώρες πειθούς ήμουν ήδη πεπεισμένος ότι αυτή τη φορά είχα σπάσει επιτέλους τον πάγο ή είχα ξεκαθαρίσει κάποιες ανοησίες μέσα τους και ήμουν πραγματικά χαρούμενος για την επιτυχία μου, τότε την άλλη μέρα έβλεπα, ότι δυστυχώς θα έπρεπε να ξαναρχίσω απ' την αρχή· ήταν όλα για το τίποτα. Όπως ένα εκκρεμές με την αιώνια κίνησή του, έτσι και η παραφροσύνη των απόψεών τους φαινόταν να ταλαντεύεται ξανά και ξανά.

Ήμουν ακόμη σε θέση να καταλάβω τα πάντα: το ότι ήταν δυσαρεστημένοι με την τύχη τους και καταριούνταν τη μοίρα που συχνά τους χτύπαγε τόσο σκληρά· ότι μισούσαν τους εργοδότες τους που τους θεωρούσαν άκαρδους επιτελεστές αυτής της μοίρας· ότι καταριούνταν τις αρχές, που κατά τη γνώμη τους δεν είχαν καμία αίσθηση της κατάστασης· ότι διαδήλωναν κατά των τιμών των τροφίμων και έβγαιναν στους δρόμους για τα αιτήματά τους, όλα αυτά θα μπορούσα να τα καταλάβω τουλάχιστον σε σχέση με τη λογική. Εκείνο όμως που δεν μπορούσα να καταλάβω ήταν το απέραντο μίσος που έβλεπα να νιώθουν για το ίδιο το έθνος τους, λοιδορώντας το μεγαλείο του, βεβηλώνοντας την ιστορία του και σέρνοντας στον βούρκο τους σπουδαίους άνδρες του.

Αυτός ο αγώνας ενάντια στο ίδιο τους το είδος, την ίδια την καταγωγή τους, την ίδια την πατρίδα τους, ήταν τόσο ανώφελος όσο και ακατανόητος. Ήταν αφύσικος.

Θα μπορούσε κανείς να τους γιατρέψει προσωρινά από αυτό το ελάττωμα, αλλά μόνο για μερικές μέρες ή το πολύ-πολύ για λίγες βδομάδες. Αν όμως αργότερα συναντούσες αυτόν που πίστευες ότι είχες θεραπεύσει, είχε γίνει πάλι ο ίδιος.

Είχε ξαναπέσει στην αφύσικη κατάστασή του.

Σταδιακά κατάλαβα ότι ο σοσιαλδημοκρατικός τύπος διευθύνονταν κυρίως από Εβραίους· αλλά δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία σε αυτό το γεγονός, καθώς η κατάσταση ήταν η ίδια με τις άλλες εφημερίδες. Ίσως μόνο ένα πράγμα ήταν εντυπωσιακό: δεν υπήρχε ούτε μια εφημερίδα με Εβραίους που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν πραγματικά εθνική, σύμφωνα με την εκπαίδευσή μου και την αντίληψή μου.

Καθώς το ξεπερνούσα, προσπάθησα να διαβάσω άρθρα αυτού του είδους που δημοσιεύτηκαν στον μαρξιστικό Τύπο, αλλά η αποστροφή μου ήταν τόσο μεγάλη, που τώρα αναζήτησα συνοπτικά να γνωρίσω καλύτερα τους κατασκευαστές αυτών των αχρειοτήτων.

Ξεκινώντας από τον αρχισυντάκτη, όλοι τους ήταν Εβραίοι.

Πήρα τα σοσιαλδημοκρατικά φυλλάδια που μπόρεσα να βρω με κάποιο τρόπο και πρόσεξα τα ονόματα των συγγραφέων τους: Εβραίοι. Παρατήρησα τα ονόματα σχεδόν όλων των ηγετών· ως επί το πλείστον ήταν κι αυτοί μέλη του «εκλεκτού λαού», είτε σαν εκπρόσωποι στο Ράιχσρατ είτε σαν γραμματείς των συνδικάτων, υπεύθυνοι της οργάνωσης ή ταραχοποιοί των δρόμων. Αποκαλύπτονταν πάντα η ίδια αλλόκοτη εικόνα. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα ονόματά τους: Αούστερλιτς, Ντάβιντ, Άντλερ, Έλλενμπογκεν κ.λ.π. Ένα πράγμα ήταν πλέον ξεκάθα-ρο για μένα: το κόμμα, με τους απλούς εκπροσώπους του οποίου έπρεπε να δώσω τον πιο άγριο αγώνα για μήνες, βρισκόταν σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια ενός ξένου λαού· γιατί ήξερα ήδη οριστικά, προς μεγάλη μου χαρά και ικανοποίηση, ότι ο Εβραίος δεν ήταν Γερμανός.

Αυστριακό Κοινοβούλιο (Reichsrat)

Τώρα λοιπόν γνώριζα πλήρως τον διαφθορέα του λαού μας.

Ένας χρόνος παραμονής μου στη Βιέννη ήταν αρκετός για να με πείσει ότι κανένας εργάτης δεν θα μπορούσε να είναι τόσο πεισματάρης ώστε να μην υποκύψει σε μια πιο λογική άποψη και σε πιο λογικές εξηγήσεις. Σιγά-σιγά έμαθα τη θεωρία τους και τη χρησιμοποίησα σαν όπλο στον αγώνα για τις δικές μου πεποιθήσεις.

Η επιτυχία τώρα ήταν σχεδόν πάντα με το μέρος μου.

Η μεγάλη μάζα μπορούσε να σωθεί, αν και μόνο μετά από μεγάλες θυσίες σε χρόνο και υπομονή.

Όμως ένας Εβραίος ποτέ δεν θα μπορούσε να απελευθερωθεί από τις

αντιλήψεις του.

Εκείνη την εποχή ήμουν ακόμα αρκετά αφελής ώστε να θέλω να τους κάνω να καταλάβουν τον παραλογισμό της θεωρίας τους, μιλούσα στο μικρό μου κύκλο με τη γλώσσα μου να πονάει και το λαιμό μου να βραχνιάζει και πίστευα ότι θα κατάφερνα να τους πείσω για την καταστροφικότητα της μαρξιστικής τους παραφροσύνης· το μόνο που κατάφερνα ήταν ακριβώς το αντίθετο. Φαινόταν ότι όσο μεγάλωνε η συνειδητοποίηση τους για την καταστροφική επίδραση των σοσιαλδημοκρατικών θεωριών και την εκπλήρωσή τους, ενισχυόταν η αποφασιστικότητά τους.

Όσο περισσότερο καβγάδιζα μαζί τους, τόσο περισσότερο μάθαινα τη διαλεκτική τους. Στην αρχή βασίζονταν στην ηλιθιότητα του αντιπάλου τους, και στη συνέχεια, όταν δεν έβρισκαν διέξοδο, απλά προσποιούνταν ότι ήταν ηλίθιοι. Αν όλο αυτό δεν ωφελούσε, υποκρίνονταν ότι δεν κατάλαβαν καλά ή, αν αιφνιδιάζονταν άλλαζαν θέμα στη στιγμή, παρέθεταν τα αυτονόητα, τα οποία όμως αν τα αποδεχόσουν, αμέσως αναφέρονταν σε εντελώς διαφορετικά θέματα και μετά αν και πάλι δέχονταν επίθεση, υποχωρούσαν και ισχυρίζονταν ότι δεν ήξεραν ακριβώς για τι πράγμα μιλούσες. Αν άγγιζες έναν από αυτούς τους αποστόλους, το χέρι σου γέμιζε με βλέννα, που ξέφευγε μέσα από τα δάχτυλά σου και την επόμενη στιγμή έπαιρνε ένα άλλο σχήμα. Αν όμως κατάφερνες σε κάποιον απ’ αυτούς ένα τόσο αποφασιστικό χτύπημα, μπροστά σε άλλους, έτσι που να μην μπορεί παρά να συμφωνήσει με τη γνώμη σου, κι αν νόμιζες ότι κατ’ αυτόν τον τρόπο έκανες ένα βήμα μπροστά, την επόμενη μέρα έμενες έκπληκτος. Ο Εβραίος έκανε πως δεν θυμόταν το παραμικρό για το χθες, θα συνέχιζε τις παλιές του ανοησίες σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και όταν αγανακτισμένος του ζητούσες να εξηγηθεί, έκανε τον έκπληκτο, ότι δεν θυμόταν απολύτως τίποτα εκτός από το ότι είχε αποδείξει την ορθότητα των απόψεών του την προηγούμενη μέρα.

Πολλές φορές έμενα εκεί σαστισμένος.

Δεν ήξερα τι να θαυμάσω περισσότερο: την ευφράδειά τους ή την τέχνη τους στο ψέμα.

Είχα αρχίσει σιγά-σιγά να τους μισώ.

Όμως όλα αυτά είχαν και κάτι καλό, ότι εξετάζοντας και μελετώντας με προσοχή του πραγματικούς φορείς ή τουλάχιστον τους προπαγανδιστές της σοσιαλδημοκρατίας, η αγάπη μου για τον λαό μου μεγάλωνε. Μπροστά στη διαβολική επιτηδειότητα αυτών των απατεώνων, ποιος θα μπορούσε να καταραστεί τα δύστυχα θύματά τους; Πόσο δύσκολο ήταν, ακόμη και για μένα, να τα βγάλω πέρα με τη διαλεκτική ψευδολογία αυτής της φυλής! Πόσο μάταιη όμως ήταν μια τέτοια επιτυχία απέναντι σε ανθρώπους που διαστρεβλώνουν την αλήθεια, που χωρίς ενδοιασμό αρνούνται τη λέξη που μόλις είχαν ξεστομίσει, για να τη διεκδικήσουν και πάλι το επόμενο κιόλας λεπτό!

Όχι. Όσο περισσότερο γνώριζα τον Εβραίο, τόσο πιο πολύ συγχωρούσα τον εργάτη.

Στα μάτια μου η μεγαλύτερη ενοχή δεν ανήκε σε αυτόν αλλά σε όλους εκείνους που δεν θεωρούσαν σημαντικό να μπουν στον κόπο να τον λυπηθούν, να δώσουν με σιδερένια δικαιοσύνη στο γιο του λαού ό,τι του αναλογεί, αλλά τον διαφθορέα και τον αποπλανητή να τον στήσουν στον τοίχο.

Ενθαρρυμένος από τις εμπειρίες της καθημερινότητας, άρχισα τώρα να ανιχνεύω τις πηγές της μαρξιστικής θεωρίας. Τα αποτελέσματά της μου είχαν γίνει σαφή από μεμονωμένες περιπτώσεις, κάθε μέρα οι επιτυχίες της ήταν φανερές στα παρατηρητικά μου μάτια και με λίγη φαντασία μπορούσα να φανταστώ τις συνέπειες. Το μόνο ερώτημα ήταν αν οι ιδρυτές της είχαν προβλέψει τα αποτελέσματα του έργου τους στο τελικό στάδιο ή αν και οι ίδιοι ήταν θύματα μιας πλάνης.

Κατά τη γνώμη μου, και τα δύο ήταν πιθανά.

Στη μία περίπτωση, ήταν καθήκον κάθε σκεπτόμενου ανθρώπου να αντιταχθεί σε αυτό το ολέθριο κίνημα για να αποτρέψει ίσως τελικά τα χειρότερα, στην άλλη περίπτωση όμως έπρεπε να δεχτούμε ότι οι υπεύθυνοι εμπνευστές αυτής της αρρώστιας των λαών ήταν πραγματικοί δαίμονες· γιατί μόνο το μυαλό ενός τέρατος – όχι ενός ανθρώπου – θα μπορούσε να συλλάβει το πλάνο για έναν οργανισμό που η δραστηριότητά του θα είχε σαν αποτέλεσμα την κατάρρευση του ανθρώπινου πολιτισμού και άρα την ερήμωση του κόσμου.

Σε αυτήν την περίπτωση, η έσχατη λύση ήταν να πολεμήσουμε, να πολεμήσουμε με όλα τα όπλα που μπορούσε να επινοήσει το ανθρώπινο μυαλό, τη λογική και τη θέληση, ανεξάρτητα από το σε ποιον η μοίρα θα στρέψει την εύνοιά της.

Άρχισα λοιπόν να μελετώ σε βάθος τους ιδρυτές αυτής της θεωρίας, για να καταλάβω τα βασικά του κινήματος. Το γεγονός ότι έφτασα στον στόχο μου πιο γρήγορα από ό,τι είχα τολμήσει ίσως να ελπίζω στην αρχή οφειλόταν αποκλειστικά στη γνώση του εβραϊκού ζητήματος που είχα τώρα αποκτήσει, αν και εκείνη την εποχή όχι και τόσο βαθιά. Μόνο αυτή μου έδωσε τη δυνατότητα να κάνω μια πρακτική σύγκριση ανάμεσα στην πραγματικότητα και στη θεωρητική ψευδολογία των θεμελιωτών της σοσιαλδημοκρατίας, αφού με είχε μάθει να κατανοώ τη γλώσσα του εβραϊκού λαού· ο οποίος μιλάει για να κρύψει ή τουλάχιστον για να καλύψει τις σκέψεις του· ο πραγματικός του σκοπός δεν πρόκειται επομένως να βρεθεί μέσα στα ίδια τα κείμενα, αλλά ελλοχεύει καλά κρυμμένος ανάμεσά τους.

Για μένα ήταν η εποχή της μεγαλύτερης μεταβολής που χρειάστηκε να περάσω μέσα μου.

Από αναποφάσιστος κοσμοπολίτης είχα γίνει φανατικός αντισημίτης.

Για μια φορά ακόμη – θα 'ταν η τελευταία – μου ήρθαν με βαθύ τρόμο ανήσυχες σκέψεις.

Καθώς διερευνούσα τις δραστηριότητες του εβραϊκού λαού σε μεγάλες περιόδους της ανθρώπινης ιστορίας, μου γεννήθηκε ξαφνικά το ανησυχητικό ερώτημα μήπως το ανεξιχνίαστο πεπρωμένο, για λόγους άγνωστους σε εμάς τους κοινούς θνητούς, είχε πάρει την αμετάβλητη απόφαση για τελική νίκη αυτού του μικρού λαού;

Μήπως η γη προορίζεται να δοθεί σ' αυτόν λαό, που ζει μόνο για τον υλικό κόσμο, σαν ανταμοιβή;

Έχουμε αντικειμενικό δικαίωμα να αγωνιστούμε για την αυτοσυντήρησή μας, ή αυτό δικαιολογείται μόνο υποκειμενικά μέσα στο μυαλό μας;

Καθώς βυθιζόμουν στη θεωρία του μαρξισμού και έτσι με νηφάλια καθαρότητα υπέβαλα τις δραστηριότητες του εβραϊκού λαού σε λεπτομερή παρατήρηση, η ίδια η μοίρα μού έδωσε την απάντησή της.

Η εβραϊκή θεωρία του μαρξισμού απορρίπτει την αριστοκρατική αρχή της φύσης και αντικαθιστά το αιώνιο προνόμιο της δύναμης και της ισχύος με την αριθμητική πλειοψηφία και το νεκρό της βάρος. Έτσι αρνείται την αξία της προσωπικότητας του ανθρώπου, αμφισβητεί την έννοια της εθνικότητας και της φυλής και έτσι στερεί από την ανθρωπότητα τη βασική προϋπόθεση της ύπαρξής της και του πολιτισμού της. Αν αυτή η θεωρία αποτελούσε τη βάση του σύμπαντος, θα οδηγούσε στο τέλος κάθε τάξης που μπορεί να νοήσει ο άνθρωπος. Και όπως σε αυτόν τον μεγαλύτερο οργανισμό που γνωρίζουμε, μόνο το χάος θα μπορούσε να προκύψει από την εφαρμογή ενός τέτοιου νόμου, έτσι και στη γη θα μπορούσε να είναι μόνο η καταστροφή των κατοίκων αυτού του πλανήτη.

Αν ο Εβραίος με τη βοήθεια της μαρξιστικής του πεποίθησης θριαμβεύσει πάνω στους άλλους λαούς αυτού του κόσμου, τότε το στέμμα του θα ήταν το επικήδειο στεφάνι της ανθρωπότητας και ο πλανήτης, όπως έκανε πριν από εκατομμύρια χρόνια, θα περιφέρονταν στους αιθέρες χωρίς ανθρώπους.

Η αιώνια φύση εκδικείται αδυσώπητα την παράβαση των εντολών της.

Έτσι, σήμερα πιστεύω ότι ενεργώ σύμφωνα με τη θέληση του Παντοδύναμου Δημιουργού: **υπερασπίζοντας τον εαυτό μου ενάντια στον Εβραίο, αγωνίζομαι για το έργο του Κυρίου**.

3ο Κεφάλαιο

Γενικές Πολιτικές Παρατηρήσεις από την εποχή που ήμουν στη Βιέννη

Σήμερα είμαι πεπεισμένος, ότι γενικά ο άνδρας, με εξαίρεση τις περιπτώσεις των πολύ ιδιαίτερων ταλέντων, δεν πρέπει να δραστηριοποιείται ενεργά στην πολιτική πριν απ' τα τριάντα του χρόνια. Δεν θα 'πρεπε να το κάνει αυτό, δεδομένου ότι μέχρι τότε διαμορφώνει πρώτα μια γενική πλατφόρμα, στην οποία θα στηριχτεί για να προχωρήσει στην εξέταση των διαφόρων πολιτικών προβλημάτων και τελικά θα καθορίσει τη δική του θέση γι' αυτά. Μόνο αφού έχει αποκτήσει μια βασική ιδεολογία και την επακόλουθη σταθερότητα της δικής του προσέγγισης στα επιμέρους καθημερινά προβλήματα, πρέπει ή μπορεί πλέον, τουλάχιστον σαν ένας ώριμος εσωτερικά άνδρας, να συμμετάσχει στην πολιτική καθοδήγηση της κοινότητας.

Αν γίνει διαφορετικά, διατρέχει τον κίνδυνο είτε να χρειαστεί να αλλάξει την προηγούμενη θέση του σε βασικά ζητήματα είτε, παρά την καλύτερη γνώση και αντίληψη που πιθανώς έχει αποκτήσει, να εμμείνει σε μια άποψη που η λογική και η πεποίθηση έχουν απορρίψει εδώ και καιρό. Στην πρώτη περίπτωση, αυτό θα είναι πολύ ντροπιαστικό γι' αυτόν προσωπικά, αφού, με τις δικές του αμφιταλαντεύσεις, εύλογα δεν θα μπορεί να περιμένει από τους οπαδούς του να τον ακολουθούν με την ίδια πίστη και με την ίδια ακλόνητη σταθερότητα με την οποία τον ακολουθούσαν και πριν· για όσους καθοδηγούνταν από αυτόν, από την

άλλη πλευρά, μια τέτοια μεταστροφή από την πλευρά του ηγέτη θα προκαλέσει σύγχυση και όχι σπάνια κάποιο αίσθημα ντροπής απέναντι σε εκείνους στους οποίους μέχρι τότε αντιτίθονταν. Στη δεύτερη περίπτωση, συμβαίνει κάτι που, ιδιαίτερα σήμερα, το αντιμετωπίζουμε συχνά: στο βαθμό που ο ηγέτης δεν πιστεύει σε αυτά που λέει, τα επιχειρήματά του γίνονται ρηχά και επιφανειακά, γι' αυτό προσπαθεί να τα αναπληρώσει με την βδελυγμία στην επιλογή των μέσων του. Ενώ ο ίδιος δεν σκέφτεται πλέον να υπερασπιστεί σοβαρά τα πολιτικά του οράματα (κανείς δεν πεθαίνει για κάτι στο οποίο δεν πιστεύει ο ίδιος), οι απαιτήσεις του απ' τους οπαδούς του γίνονται αντίστοιχα μεγαλύτερες και πιο ξεδιάντροπες, μέχρι να καταλήξει να θυσιάσει το τελευταίο ίχνος της ιδιότητάς του σαν αρχηγός και να μετατραπεί σε πολιτικό· δηλαδή, σε εκείνο το είδος του ανθρώπου του οποίου η μόνη αληθινή πεποίθηση είναι η έλλειψη πεποίθησης, σε συνδυασμό με μια προσβλητική αυθάδεια και συχνά μια ξεδιάντροπα ανεπτυγμένη τέχνη του ψέματος.

Αν ένας τέτοιος άνθρωπος τότε, για κακή τύχη της αξιοπρεπούς ανθρωπότητας, μπει σε ένα κοινοβούλιο, θα πρέπει να ξέρει κανείς από την αρχή πως η πολιτική του δραστηριότητα στο εξής θα περιοριστεί μόνο στην εξασφάλιση του επιούσιου για τον ίδιο και την οικογένειά του. Όσο περισσότερο η γυναίκα και τα παιδιά του εξαρτώνται απ' αυτόν τον αγώνα, τόσο πιο επίμονα θα αγωνίζεται για την κοινοβουλευτική του έδρα. Αυτό και μόνο θα κάνει κάθε άλλο άνθρωπο, που προσανατολίζεται στην πολιτική, προσωπικό του εχθρό· σε κάθε νέο κίνημα θα υποπτεύεται την πιθανή αρχή του τέλους του και σε κάθε άνθρωπο με οποιοδήποτε χάρισμα θα βλέπει έναν κίνδυνο που είναι πιθανό να τον απειλήσει μέσω αυτού του ανθρώπου.

Θα πω περισσότερα γι' αυτό το είδος των κοινοβουλευτικών κοριών αργότερα.

Ακόμα και ο τριαντάχρονος έχει ακόμα πολλά να μάθει στην πορεία της ζωής του, αλλά αυτά θα είναι μόνο μια προσθήκη και ολοκλήρωση του πλαισίου που του παρέχει η κοσμοθεωρία που έχει βασικά υιοθετήσει. Οι νέες εμπειρίες του δεν θα είναι μια αναθεώρηση των αρχών της κοσμοθεωρίας του, αλλά μια πρόσθετη μάθηση, και οι οπαδοί του δεν θα χρειαστεί να πνίξουν το δυσάρεστο συναίσθημα ότι μέχρι τώρα γελάστηκαν από αυτόν, αλλά αντίθετα: αλλά αντίθετα η φανερή οργανική ωρίμανσή του αρχηγού τους θα τους δίνει ικανοποίηση, αφού, όταν μαθαίνει, εμβαθύνει τη δική τους φιλοσοφία. Αυτό θα είναι και μια ακόμα απόδειξη της ορθότητας των προηγούμενων ιδεών τους.

Ένας αρχηγός, που εγκαταλείπει την πλατφόρμα της βασικής κοσμοθεωρίας του, επειδή την έχει αναγνωρίσει σαν λανθασμένη, συμπεριφέρεται με εντιμότητα μόνο εάν είναι έτοιμος να υποστεί την έσχατη συνέπεια, αναγνωρίζοντας το σφάλμα των μέχρι τώρα αντιλήψεών του. Σε μια τέτοια περίπτωση πρέπει, τουλάχιστον, να αποκηρύξει δημόσια την άσκηση οποιασδήποτε περαιτέρω πολιτικής

δραστηριότητας. Γιατί από τη στιγμή που έχει υποπέσει μια φορά σε λάθος σε στοιχεία θεμελιώδους σημασίας, υπάρχει πιθανότητα να συμβεί και δεύτερη φορά. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν έχει ακόμη το δικαίωμα να συνεχίσει να διεκδικεί την εμπιστοσύνη των συμπολιτών του ή ακόμα και να απαιτεί κάτι τέτοιο.

Ο γενικός εκφυλισμός του συρφετού, ο οποίος αυτή τη στιγμή αισθάνεται ότι καλείται να «κάνει» πολιτική, δείχνει το πόσο λίγη αξιοπρέπεια συναντάμε σήμερα.

Σχεδόν κανένας από αυτούς δεν είναι ικανός γι’ αυτήν.

Τότε απέφευγα προσεκτικά οποιαδήποτε δημόσια εμφάνιση, αν και νομίζω ότι είχα μελετήσει την πολιτική περισσότερο από πολλούς άλλους. Μόνο σε πολύ μικρές ομάδες μιλούσα, γι’ αυτό που με συγκινούσε και με προσείλκυε μέσα μου. Αυτή η ομιλία στους πιο στενούς κύκλους είχε πολλά καλά σημεία: έμαθα να «μιλάω» λιγότερο, αλλά και να καταλαβαίνω τους ανθρώπους από τις απόψεις τους και τις αντιρρήσεις τους, που συχνά ήταν εξαιρετικά πρωτόγονες. Μ’ αυτόν τον τρόπο, χωρίς να χάνω χρόνο, εκπαίδευα τον εαυτό μου και είχα την ευκαιρία να συνεχίζω τη συμπλήρωση της μόρφωσής μου. Είναι βέβαιο ότι πουθενά αλλού στη Γερμανία τότε, δεν ήταν τόσο ευνοϊκή η ευκαιρία γι’ αυτό όσο στη Βιέννη.

Η γενική πολιτική σκέψη στην παλιά μοναρχία του Δούναβη τότε ήταν αρχικά πιο πλατιά και πιο περιεκτική στην οπτική της από ό,τι στην παλιά Γερμανία της ίδιας περιόδου – με εξαίρεση τμήματα της Πρωσίας, του Αμβούργου και των ακτών της Βόρειας Θάλασσας. Σε αυτήν την περίπτωση όμως, με τον όρο «Αυστρία», εννοώ ασφαλώς εκείνο το τμήμα της μεγάλης αυτοκρατορίας των Αψβούργων, το οποίο, σαν αποτέλεσμα του γερμανικού εποικισμού του, δεν ήταν μόνο η

Θυρεός της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας

ιστορική αιτία για τη συγκρότηση αυτού του κράτους από κάθε άποψη, αλλά και που ο πληθυσμός του επέδειξε τη μοναδική εκείνη δύναμη που για τόσους πολλούς αιώνες έδωσε σε αυτό το τόσο τεχνητό από πολιτική άποψη κατασκεύασμα, την εσωτερική πολιτιστική ζωή του. Όσο πέρναγε ο καιρός, τόσο περισσότερο εξαρτιόταν η ύπαρξη και το μέλλον αυτού του κράτους από τη διατήρηση αυτού του πυρήνα της αυτοκρατορίας.

Αν οι παλιές πατρογονικές περιοχές ήταν η καρδιά της αυτοκρατορίας, που έστελνε ξανά και ξανά φρέσκο αίμα στο κυκλοφορικό σύστημα της

πολιτικής και καλλιτεχνικής ζωής, τότε η Βιέννη ήταν το μυαλό και η θέλησή του ταυτόχρονα.

Ακόμη και στην εξωτερική της εμφάνιση θα μπορούσε κανείς να αποδώσει σε αυτή την πόλη τη δύναμη μιας ενθρονισμένης βασίλισσας που ενώνει ένα τέτοιο συνονθύλευμα λαών και μέσα από το μεγαλείο της ομορφιάς της μας κάνει να ξεχνάμε τα άσχημα σημάδια της γήρανσης πάνω στο όλο οικοδόμημα.

Μπορεί η αυτοκρατορία στο εσωτερικό της να συνταρασσόταν από αιματηρές συμπλοκές ανάμεσα στις διάφορες εθνότητες, στο εξωτερικό όμως και ειδικά στη Γερμανία, έβλεπαν μόνο τη γοητευτική εικόνα αυτής της πόλης. Η ψευδαίσθηση γινόταν ακόμη μεγαλύτερη καθώς εκείνη την εποχή φαινόταν ότι η Βιέννη ότι βρισκόταν ίσως στην τελευταία και μεγαλύτερη ορατή ανάκαμψή της. Κάτω από τη διακυβέρνηση ενός πραγματικά προικισμένου δημάρχου, η σεβάσμια κατοικία των Αυτοκρατόρων της παλιάς αυτοκρατορίας αφυπνιζόταν για άλλη μια φορά για να ζήσει μια θαυμαστή νιότη. Ο τελευταίος μεγάλος Γερμανός, που βγήκε από τις τάξεις των εποίκων της Όστμαρκ, δεν συγκαταλεγόταν επίσημα στους λεγόμενους πολιτικούς· όμως σαν δήμαρχος της Βιέννης «πρωτεύουσας και έδρας της κυβέρνησης», ο δρ. Λούεγκερ πέτυχε το ένα θαύμα μετά το άλλο, μπορούμε να πούμε, σε όλους τους τομείς, της οικονομικής και πολιτιστικής πολιτικής του δήμου, ενισχύοντας έτσι την καρδιά ολόκληρης της Αυτοκρατορίας και εμμέσως έγινε ο μεγαλύτερος πολιτικός από όλους τους λεγόμενους «διπλωμάτες» εκείνης της εποχής.

Αν το συνονθύλευμα των εθνών που ονομαζόταν «Αυστρία» χάθηκε στο τέλος, αυτό δεν μειώνει καθόλου την πολιτική ικανότητα του γερμανικού στοιχείου της παλιάς Όστμαρκ, αλλά ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της αδυναμίας της μακροπρόθεσμης διατήρησης ενός κράτους πενήντα εκατομμυρίων ανθρώπων που αποτελείται από διαφορετικά έθνη με δέκα εκατομμύρια ανθρώπους, αν δεν εξασφαλιζόταν εγκαίρως κάποιες συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

Οι σκέψεις του Γερμανοαυστριακού ήταν κάτι παραπάνω από μεγαλεπήβολες.

Ήταν πάντα συνηθισμένος να ζει στο πλαίσιο μιας μεγάλης αυτοκρατορίας και δεν είχε χάσει ποτέ τη συναίσθηση των καθηκόντων που απέρρεαν από τη θέση του αυτή. Ήταν ο μόνος σε αυτό το κράτος που, πέρα από τα στενά όρια των εδαφών του στέμματος, έβλεπε ακόμα τα όρια του Ράιχ· μάλιστα, όταν η μοίρα έμελλε να τον χωρίσει τελικά από την κοινή πατρίδα, συνέχισε να αγωνίζεται για να εκπληρώσει το γιγάντιο έργο και να διαφυλάξει για το γερμανικό στοιχείο ό,τι είχαν αποσπάσει οι πρόγονοί του κάποτε από την Ανατολή με ατελείωτους αγώνες. Εδώ θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, ότι αυτό έπρεπε να γίνει με μοιρασμένη δύναμη· γιατί η καρδιά και η μνήμη των καλύτερων σταματούσε να σκέφτεται τη μητέρα πατρίδα και μόνο ένα υπόλειμμα απέμεινε για την πατρίδα.

Ο γενικός ορίζοντας του γερμανοαυστριακού ήταν από μόνος του σχετικά ευρύς. Οι οικονομικές του σχέσεις συχνά αγκάλιαζαν σχεδόν ολόκληρη την πολύμορφη αυτοκρατορία. Σχεδόν όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις ήταν στα χέρια του, το διευθυντικό προσωπικό, τόσο των τεχνικών όσο και των διοικητικών, προέρχονταν ως επί το πλείστον απ' αυτόν. Ήταν όμως και ο φορέας του εξωτερικού εμπορίου, στο βαθμό που ο εβραϊσμός δεν είχε απλώσει το χέρι του και σε αυτόν τον τομέα. Πολιτικά ήταν ο μόνος που κρατούσε το κράτος ενωμένο. Ακόμη και η στρατιωτική του θητεία τον έστελνε πολύ πέρα από τα στενά όρια της πατρίδας του. Ο γερμανοαυστριακός νεοσύλλεκτος εντασσόταν βέβαια σε ένα γερμανικό σύνταγμα, αλλά το ίδιο το σύνταγμα μπορούσε εξίσου εύκολα να βρίσκεται στην Ερζεγοβίνη όπως στη Βιέννη ή τη Γαλικία. Το σώμα αξιωματικών ήταν ακόμα γερμανικό, καθώς και η ανώτατη διοίκηση στην πλειοψηφία της. Τέλος, η τέχνη και οι επιστήμες ήταν γερμανικές. Πέρα από τα σκουπίδια της νεότερης καλλιτεχνικής εξέλιξης, τα οποία θα μπορούσε να έχει παράγει κι ένα έθνος νέγρων, μόνο οι Γερμανοί διέθεταν και διέδιδαν μια αληθινά καλλιτεχνική δραστηριότητα. Στη μουσική, την αρχιτεκτονική, τη γλυπτική και τη ζωγραφική, η Βιέννη ήταν η πηγή που τροφοδοτούσε ολόκληρη τη δυαδική μοναρχία σε ανεξάντλητη αφθονία, χωρίς ποτέ να δείχνει ότι θα στερέψει.

Τέλος, ο γερμανισμός ήταν και ο φορέας όλης της εξωτερικής πολιτικής, αν εξαιρέσει κανείς έναν μικρό αριθμό Ούγγρων.

Ωστόσο, κάθε προσπάθεια διατήρησης αυτής της αυτοκρατορίας ήταν μάταιη, αφού έλειπε το πιο ουσιαστικό προαπαιτούμενο.

Για το αυστριακό κράτος των εθνικοτήτων υπήρχε μόνο ένας τρόπος, για να υπερνικήσει τις φυγόκεντρες δυνάμεις των επιμέρους εθνών. Είτε έπρεπε το κράτος να διοικούνταν κεντρικά και κατ' αυτό τον τρόπο να ήταν και εσωτερικά οργανωμένο, είτε αυτή η προοπτική ήταν εντελώς αδιανόητη.

Σε κάποιες στιγμές διαύγειας, αυτή η ιδέα πέρασε από το μυαλό της «ύψιστης» εξουσίας, αλλά μόνο για να ξεχαστεί λίγο αργότερα ή να απορριφθεί σαν κάτι που ήταν δύσκολο να πραγματοποιηθεί. Κάθε σκέψη για μια πιο ομοσπονδιακή οργάνωση της αυτοκρατορίας ήταν βέβαιο ότι θα αποτύγχανε λόγω της έλλειψης ενός ισχυρού κρατικού πυρήνα που να διαθέτει εξέχουσα δύναμη. Σ' αυτό προστέθηκαν τα εσωτερικά δεδομένα του αυστριακού κράτους που ήταν τελείως διαφορετικά από αυτά του γερμανικού Ράιχ του Μπίσμαρκ. Στη Γερμανία, το ζήτημα ήταν απλώς η υπέρβαση των πολιτικών παραδόσεων, αφού υπήρχε πάντα μια κοινή πολιτιστική βάση. Πρώτα απ' όλα και με εξαίρεση πολύ λίγους ξένους, το Ράιχ είχε μέλη μόνο ενός λαού.

Στην Αυστρία η κατάσταση ήταν διαφορετική.

Εδώ στις επιμέρους επαρχίες είχε σβηστεί εντελώς οποιαδήποτε πολι-

τική ανάμνηση του δικού τους μεγαλείου, εκτός από την Ουγγαρία, είτε απ’ το σφουγγάρι του χρόνου είτε τουλάχιστον είχε γίνει σιγά-σιγά ασαφής και θολή. Την περίοδο όμως που αναπτυσσόταν η αρχή των εθνοτήτων, στις διάφορες επαρχίες ξύπνησαν εθνικές δυνάμεις, η αντιμετώπιση των οποίων ήταν δύσκολη καθώς άρχισαν να σχηματίζονται εθνικά κράτη στα σύνορα της μοναρχίας, των οποίων οι πληθυσμοί, φυλετικά όμοιοι ή συγγενικοί με τις εθνότητες της αυστριακής αυτοκρατορίας, μπορούσαν τώρα να ασκήσουν μεγαλύτερη επίδραση απ’ ό,τι μπορούσαν οι γερμανοαυστριακοί.

Ακόμη και η Βιέννη δεν μπόρεσε να αντέξει μακροπρόθεσμα αυτόν τον αγώνα.

Με την ανάπτυξη της Βουδαπέστης σε μεγάλη πόλη, για πρώτη φορά η Βιέννη απέκτησε έναν αντίπαλο που η αποστολή του δεν ήταν πλέον να διατηρήσει τη συνοχή της μοναρχίας στο σύνολό της, αλλά μάλλον να ενισχύσει ένα μέρος της. Σε λίγο καιρό θα ακολουθούσε η Πράγα, ύστερα το Λέμπεργκ, το Λάιμπαχ (σημερινή Λιουμπλιάνα) κ.λ.π. Με την άνοδο αυτών των πρώην επαρχιακών πόλεων σε εθνικές πρωτεύουσες των μεμονωμένων επαρχιών, δημιουργούνταν κέντρα για μια ολοένα και πιο ανεξάρτητη πολιτιστική ζωή. Μόνο μέσα από αυτό όμως τα εθνικο-πολιτικά ένστικτα απέκτησαν το πνευματικό τους υπόβαθρο και βάθος. Πλησίαζε αναπόφευκτα η ώρα, που αυτές οι κινητήριες δυνάμεις των μεμονωμένων εθνών θα επικάλυπταν τη δύναμη των κοινών συμφερόντων, και αυτό θα ήταν το τέλος της Αυστρίας.

Από τον θάνατο του Ιωσήφ Β' η πορεία αυτής της εξέλιξης έγινε πολύ εμφανής. Η ταχύτητά της εξαρτιόταν από μια σειρά παραγόντων, που εν μέρει οφείλονταν στην ίδια τη μοναρχία, αλλά εν μέρει ήταν και αποτέλεσμα της αντίστοιχης εξωτερικής πολιτικής θέσης της αυτοκρατορίας. Αν ήθελαν να αναλάβουν και να διεξαγάγουν στα σοβαρά τον αγώνα για τη διατήρηση αυτού του κράτους, τότε μόνο μια αδίστακτη και επίμονη πολιτική συγκεντρωτισμού θα μπορούσε να οδηγήσει στον στόχο. Στην συνέχεια όμως έπρεπε να τονιστεί κυρίως η καθαρά τυπική ενότητα με την καθιέρωση μιας κατ’ αρχήν ενιαίας επίσημης γλώσσας, η οποία θα έδινε στη διοίκηση το τεχνικό εργαλείο χωρίς το οποίο απλώς δεν μπορεί να υπάρξει ένα ενιαίο κράτος. Ομοίως, έπρεπε να καλλιεργηθεί μακροπρόθεσμα μια ενιαία κρατική συνείδηση μέσω των σχολείων και της εκπαίδευσης. Αυτά όμως δεν μπορούσαν να επιτευχθούν σε δέκα ή είκοσι χρόνια, εδώ ήταν αναπόφευκτα θέμα αιώ-

Κάιζερ Ιωσήφ Β΄

νων, γιατί σε όλα τα ζητήματα του εποικισμού, η διάρκεια αποκτά μεγαλύτερη σημασία από την ενέργεια της στιγμής.

Εξυπακούεται ότι η διοίκηση αλλά και η πολιτική καθοδήγηση πρέπει να γίνονται με την πιο αυστηρή ομοιομορφία.

Για μένα ήταν απείρως διδακτικό να εξακριβώσω γιατί δεν συνέβη αυτό ή μάλλον γιατί δεν το έκαναν αυτό. Ο ένοχος αυτής της παράλειψης θα ήταν και ο μοναδικός υπεύθυνος για την κατάρρευση της αυτοκρατορίας.

Η παλιά Αυστρία περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κράτος εξαρτιόταν από το μεγαλείο των ηγετών της. Εδώ έλειπαν τα θεμέλια ενός εθνικού κράτους, το οποίο πάντα έχει τη δύναμη της επιβίωσης στην εθνική του βάση, ακόμα κι αν η ηγεσία του καθαυτή είναι ανάξια. Ένα ομοιογενές εθνικό κράτος, λόγω της φυσικής αδράνειας των κατοίκων του, και στην επακόλουθη δύναμη της αντίστασής τους, μπορεί μερικές φορές να αντέξει εκπληκτικά μεγάλες περιόδους κακής διακυβέρνησης ή διοίκησης χωρίς εσωτερική αποσύνθεση. Σε τέτοιες περιόδους μοιάζει συχνά σαν να μην υπήρχε ζωή σε ένα τέτοιο σώμα, σαν να έχει πεθάνει και να είναι νεκρό, μέχρι που μια μέρα το υποτιθέμενο πτώμα ξαφνικά ανασταίνεται και δίνει στην υπόλοιπη ανθρωπότητα εκπληκτικά δείγματα της άφθαρτης ζωτικότητάς του.

Αλλά είναι διαφορετικά σε μια αυτοκρατορία η οποία, αφού αποτελείται από διαφορετικούς λαούς, δεν συνδέεται από το κοινό αίμα αλλά από μια κοινή γροθιά. Εδώ κάθε διοικητική αδυναμία δεν θα οδηγήσει στη χειμερία νάρκη του κράτους, αλλά θα προκαλέσει την αφύπνιση όλων των ατομικών ενστίκτων που προϋπάρχουν στο αίμα κάθε φυλής, αλλά δεν μπορούν να αναπτυχθούν σε περιόδους που υπάρχει μια ισχυρή θέληση. Μόνο μέσα από αιώνες μιας κοινής εκπαίδευσης, με κοινές παραδόσεις, με κοινά συμφέροντα κ.λ.π., είναι δυνατόν να αποφευχθεί αυτός ο κίνδυνος. Επομένως, τέτοιες κρατικές δομές, όσο νεότερες είναι, τόσο περισσότερο εξαρτώνται από το μεγαλείο της ηγεσίας τους και μάλιστα αν είναι έργο σπουδαίων κατακτητών ή πνευματικών ηρώων, συχνά καταρρέουν αμέσως μετά το θάνατο του σπουδαίου ιδρυτή τους. Αλλά ακόμη και μετά από αιώνες αυτοί οι κίνδυνοι δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι ξεπεράστηκαν, απλώς είναι σε λήθαργο, για να ξυπνήσουν ξαφνικά μόλις η αδυναμία της κοινής κυβέρνησης και η δύναμη της εκπαίδευσης, το μεγαλείο κάθε παράδοσης, δεν μπορούν πλέον να υπερνικήσουν την ώθηση της δίψας

Στέμμα της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας

των διαφόρων φυλών για ζωή.

Το να μην το έχουν καταλάβει αυτό είναι ίσως το τραγικό λάθος του Οίκου των Αψβούργων.

Μόνον έναν από αυτούς ευνόησε η μοίρα ο οποίος ύψωσε για άλλη μια φορά ψηλά τη δάδα για το μέλλον της χώρας του και μετά έσβησε για πάντα.

Ο Ιωσήφ Β', Ρωμαίος αυτοκράτορας του γερμανικού έθνους, είδε με φόβο και τρόμο πώς ο Οίκος του, περιορισμένος σε μιαν άκρη της αυτοκρατορίας, μια μέρα θα εξαφανιζόταν αναπόφευκτα στη δίνη αυτής της βαβυλωνίας των εθνών, αν δεν διόρθωνε έστω και την τελευταία στιγμή τις παραλείψεις των προγόνων του. Με υπεράνθρωπη δύναμη αυτός ο «φίλος των ανθρώπων» αντιμετώπισε την αμέλεια των προγόνων του και προσπάθησε να διορθώσει μέσα σε δέκα χρόνια όσα δεν είχαν καταφέρει οι αιώνες. Αν είχε μπροστά του μόνο σαράντα χρόνια για το έργο του, και αν μετά από αυτόν έστω και δύο γενιές συνέχιζαν το έργο του όπως το ξεκίνησε, το θαύμα μάλλον θα είχε επιτευχθεί. Αλλά όταν πέθανε μετά από μόλις δέκα χρόνια διακυβέρνησης, φθαρμένος στο σώμα και την ψυχή, το έργο του βυθίστηκε μαζί του στον τάφο, για να κοιμηθεί για πάντα στην κρύπτη του μοναστηριού των Καπουτσίνων, για να μην ξυπνήσει ποτέ ξανά.

Κρύπτη Καπουτσίνων - Ανάκτορο Χόφμπουργκ

Οι διάδοχοί του δεν ήταν αντάξιοι γι' αυτό το καθήκον ούτε με το μυαλό τους ούτε με τη βούλησή τους.

Όταν φούντωσαν τα πρώτα επαναστατικά σημάδια των καιρών μιας νέας εποχής στην Ευρώπη, η Αυστρία άρχισε σταδιακά να παίρνει φωτιά. Αλλά όταν στο τέλος ξέσπασε η πυρκαγιά, η φλόγα φούντωσε όχι τόσο από κοινωνικές ή γενικές πολιτικές αιτίες αλλά από ορμητικές δυνάμεις εθνικής προέλευσης.

Η επανάσταση του 1848 μπορεί οπουδήποτε αλλού να ήταν μια ταξική πάλη, αλλά στην Αυστρία ήταν η αρχή μιας νέας φυλετικής διαμάχης. Όταν οι Γερμανοί, ξεχνώντας ή αγνοώντας αυτή την προέλευση, τέθηκαν στην υπηρεσία της επαναστατικής εξέγερσης, σφράγισαν έτσι τη μοίρα τους. Βοήθησαν να αφυπνιστεί το πνεύμα της «δυτικής δημοκρατίας», η οποία σε σύντομο χρονικό διάστημα θα αφαιρούσε τα θεμέλια της δικής τους ύπαρξης.

Με τη συγκρότηση ενός κοινοβουλευτικού αντιπροσωπευτικού οργάνου χωρίς την προηγούμενη θέσπιση και εδραίωση μιας κοινής κρα-

τικής γλώσσας, είχε τεθεί ο θεμέλιος λίθος για το τέλος της γερμανικής κυριαρχίας στη μοναρχία. Από εκείνη τη στιγμή όμως το ίδιο το κράτος χάθηκε. Όλα όσα ακολούθησαν ήταν απλώς η ιστορική εκκαθάριση μιας αυτοκρατορίας.

Η παρακολούθηση αυτής της διαδικασίας διάλυσης ήταν συνταρακτική αλλά και διδακτική. Αυτή η εκτέλεση μιας ιστορικής ποινής πραγματοποιήθηκε στις λεπτομέρειές της με χιλιάδες χιλιάδων μορφές. Το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος του λαού κινήθηκε στα τυφλά μέσα από τις εκδηλώσεις της κατάρρευσης απέδειξε μόνο τη θέληση των θεών για την καταστροφή της Αυστρίας.

Δεν θέλω να επεκταθώ εδώ σε λεπτομέρειες, καθώς δεν είναι αυτός ο σκοπός αυτού του βιβλίου. Θέλω μόνο να εντάξω αυτά τα γεγονότα στο κύκλο μιας πιο εμπεριστατωμένης εξέτασης, που πάντα είναι οι ίδιες και αμετάβλητες αιτίες της παρακμής των εθνών και των κρατών και είναι σημαντικές και για την εποχή μας και που, τέλος, με βοήθησαν στη διασφάλιση των θεμελίων του πολιτικού μου τρόπου σκέψης.

Μεταξύ των θεσμών, που θα μπορούσαν να αποκαλύψουν ξεκάθαρα τη διάβρωση της αυστριακής μοναρχίας, ακόμη και σε κάποιον μικροαστό που κατά τα άλλα δεν είναι προικισμένος με οξυδερκή μάτια, στην κεφαλή ήταν εκείνος που έμελλε να αποκτήσει τη μεγαλύτερη δύναμη – το Κοινοβούλιο, ή όπως το έλεγαν στην Αυστρία, το Ράιχσρατ.

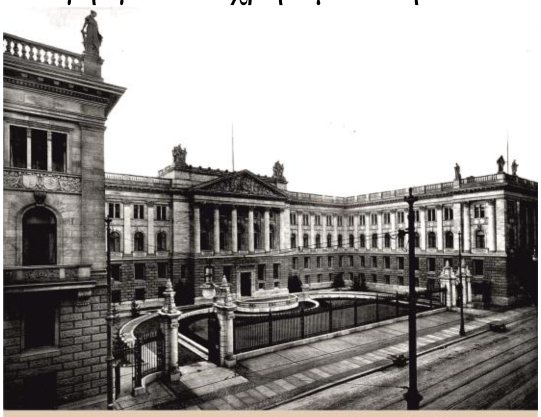
Προφανώς το πρότυπο αυτού του σώματος είχε ληφθεί από την Αγγλία, τη χώρα της κλασικής «δημοκρατίας». Από εκεί αναλήφθηκε όλος ο μακάριος θεσμός και μεταφέρθηκε στη Βιέννη όσο πιο αμετάβλητος γινόταν.

Άμπγκεορντνετενχαουζ - Βερολίνο 1900

Το αγγλικό σύστημα των δύο Βουλών γιόρτασε την ανάστασή του στη Βουλή των Αντιπροσώπων (Abgeordnetenhaus) και στη Βουλή των Κυρίων (Herrenhaus). Μόνο που τα ίδια τα «κτίρια» ήταν εντελώς διαφορετικά. Όταν κάποτε ο Μπάρυ άφησε να φυτρώσει από τα νερά του Τάμεση το κοινοβουλευτικό μέγαρο, μπήκε στην ιστορία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και από εκεί πήρε τη διακόσμηση για τις 1.200 στοές, κονσόλες και τις κολώνες του υπέροχου μεγάρου του. Με την γλυπτική και την ζωγραφική η Βουλή των Λόρδων και η Βουλή των Κοινοτήτων έγιναν ο ναός της δόξας του έθνους.

Αυτή ήταν η πρώτη δυσκολία για την Βιέννη. Γιατί, όταν ο Δανός

Χάνσεν τελείωσε τα τελευταία αετώματα του μαρμάρινου παλατιού του νέου κοινοβουλίου, δεν είχε άλλη επιλογή για να χρησιμοποιήσει σαν διακόσμηση από το να δοκιμάσει να δανειστεί από την αρχαιότητα. Ρωμαίοι και Έλληνες πολιτικοί και φιλόσοφοι κοσμούσαν τώρα αυτό το θεατρικό κτίριο της «δυτικής δημοκρατίας» και σε συμβολική ειρωνεία τα τέθριππα άρματα πάνω από τα δύο κτίρια απομακρύνονται το ένα από το άλλο στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, αποτελώντας έτσι την καλύτερη εξωτερική έκφραση των εργασιών που γίνονταν μέσα στο κτίριο.

Χέρρενχαουζ - Βερολίνο 1900

Οι «εθνότητες» απαγόρευσαν, σαν να ήταν προσβολή και πρόκληση, την εξύμνηση της αυστριακής ιστορίας σε αυτό το έργο, όπως ακριβώς και μέσα στο ίδιο το Ράιχ και μόνο κάτω από τις βροντές των μαχών του Παγκοσμίου Πολέμου τόλμησαν να αφιερώσουν με μια επιγραφή το κτίριο του Ράιχσταγκ, που κατασκεύασε ο Βάλλοτ, στον γερμανικό λαό.

Φράντνσενσριγκ - Βιέννη, 1910

Όταν, δεν ήμουν ακόμη είκοσι χρονών, πάτησα το πόδι μου για πρώτη φορά στο υπέροχο κτίριο στο Φράντνσενσρινγκ για να παρακολουθήσω μια συνεδρίαση της Βουλής των Αντιπροσώπων σαν θεατής και ακροατής, με κυρίευσαν τα πιο αντικρουόμενα συναισθήματα.

Πάντα μισούσα το Κοινοβούλιο, αλλά όχι σαν θεσμικό όργανο αυτό καθεαυτό. Το αντίθετο, σαν άτομο που έχει φιλελεύθερες ιδέες δεν μπορούσα να φανταστώ κανένα άλλο τρόπο διακυβέρνησης, γιατί η σκέψη μιας οποιασδήποτε δικτατορίας, δεδομένης της στάσης μου απέναντι στον Οίκο των Αψβούργων, μου φαινόταν σαν έγκλημα κατά της ελευθερίας και κάθε λογικής.

Σ' αυτό συνέβαλε πολύ το ότι σαν νέος λόγω της ευρείας ανάγνωσης εφημερίδων μου είχε γίνει βίωμα, χωρίς να το καταλάβω, κάποιος θαυμασμός για το βρετανικό κοινοβούλιο, από τον οποίο δεν μπορούσα εύκολα να απαλλαγώ. Η αξιοπρέπεια με την οποία η Βουλή των Κοινοτήτων εκεί εκπλήρωνε τα καθήκοντά της (όπως τόσο συγκινητικά περιγραφόταν στον Τύπο μας) με εντυπωσίαζε πάρα πολύ. Θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει μια καλύτερη μορφή αυτοδιοίκησης για έναν λαό;

Αλλά γι' αυτό ακριβώς τον λόγο ήμουν εχθρός του αυστριακού κοινο-

βουλίου. Θεώρησα τη μορφή όλης της εκπροσώπησης ανάξια του προτύπου του. Τώρα όμως ήρθε να προστεθεί και το εξής:

Η μοίρα του γερμανικού στοιχείου στο αυστριακό κράτος εξαρτιόταν από τη θέση του στο Ράιχσρατ. Μέχρι την καθιέρωση της καθολικής και μυστικής ψηφοφορίας υπήρχε ακόμη μια γερμανική πλειοψηφία στο Κοινοβούλιο, αν και ασήμαντη. Αυτή η κατάσταση όμως ήταν επισφαλής, γιατί οι σοσιαλδημοκράτες, με την αναξιόπιστη στάση τους στα εθνικά ζητήματα, σε κρίσιμα ζητήματα που επηρέαζαν το γερμανικό στοιχείο – για να μην αποξενώσουν τα μέλη των διαφόρων των ξένων εθνικοτήτων – στρέφονταν πάντα εναντίον των γερμανικών συμφερόντων. Ακόμη και τότε, η σοσιαλδημοκρατία δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως γερμανικό κόμμα. Όμως η καθιέρωση της καθολικής ψηφοφορίας έβαλε τέλος στη γερμανική υπεροχή από καθαρά αριθμητική άποψη. Τώρα δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο για τον περαιτέρω «απογερμανισμό» του κράτους.

Γι’ αυτό το λόγο από τότε το ένστικτο της εθνικής μου αυτοσυντήρησης με έκανε να αντιπαθώ ένα **κοινοβούλιο** μέσα στο οποίο το γερμανικό στοιχείο αντί να εκπροσωπείται **πάντα προδίδονταν**. Αυτά όμως ήταν ελαττώματα που, όπως και τόσα άλλα, οφείλονταν όχι στον ίδιο το θεσμό αλλά στο αυστριακό κράτος. Παλιότερα πίστευα ότι αν αποκαθίστατο η γερμανική πλειοψηφία στα αντιπροσωπευτικά όργανα, δεν θα υπήρχε πλέον κανένας λόγος να πάρουμε μια ουσιαστική στάση εναντίον τους, εφόσον υπήρχε ακόμη το παλιό κράτος.

Έτσι, με αυτή την ενδόμυχη στάση, μπήκα για πρώτη φορά στους καθαγιασμένους και αμφισβητούμενους χώρους. Για μένα, ασφαλώς, ήταν ιεροί μόνο από τη μεγαλοπρεπή ομορφιά του υπέροχου κτιρίου. Ένα ελληνικό θαύμα σε γερμανικό έδαφος.

Πόσο σύντομα θα αγανακτούσα βλέποντας την αξιοθρήνητη κωμωδία που εκτυλισσόταν μπροστά στα μάτια μου!

Μερικές εκατοντάδες από αυτούς τους εκπροσώπους του λαού ήταν παρόντες, οι οποίοι είχαν να εξετάσουν ένα ζήτημα σημαντικής οικονομικής σημασίας.

Εκείνη η πρώτη μέρα, μου ήταν αρκετή για να με βάλει σε σκέψεις για πολλές βδομάδες.

Το πνευματικό περιεχόμενο των όσων ειπώθηκαν ήταν σε ένα πραγματικά απογοητευτικό χαμηλό «επίπεδο», όσο μπορούσε κανείς να καταλάβει την φλυαρία τους· γιατί κάποιοι απ’ αυτούς τους κυρίους δεν μιλούσαν γερμανικά, αλλά στις σλαβικές μητρικές τους γλώσσες ή μάλλον τις διαλέκτους. Αυτά που γνώριζα μέχρι τότε διαβάζοντας μόνο τις εφημερίδες, μου δόθηκε η ευκαιρία τώρα να τα ακούσω με τα αφτιά μου. Μια μάζα ανθρώπων που χειρονομούσε και κραύγαζε σε όλους τους τόνους και κινείτο άτακτα υπό την προεδρία ενός καλοσυνάτου γέροντα θείου που κόπιαζε με τον ιδρώτα του προσώπου του να επιβάλει την τάξη χτυπώντας δυνατά ένα κουδούνι για να τους κατευνάσει νουθετώντας

σοβαρές εκκλήσεις για να επανέλθει η αξιοπρέπεια της αίθουσας.

Δεν μπορούσα παρά να γελάσω.

Λίγες βδομάδες αργότερα ξαναπήγα. Η εικόνα ήταν διαφορετική, ήταν αγνώριστη. Η αίθουσα τελείως άδεια. Από κάτω κάποιοι κοιμούνταν. Μερικοί βουλευτές ήταν στις θέσεις τους και χασμουριόταν ο ένας προς τον άλλο, ένας απ' αυτούς «αγόρευε». Ο αντιπρόεδρος της Βουλής ήταν παρών και κοίταζε την αίθουσα με εμφανή πλήξη.

Προέκυψαν μέσα μου οι πρώτοι ενδοιασμοί. Τώρα, όποτε μου έδινε την ευκαιρία ο χρόνος μου, συνέχισα να πηγαίνω εκεί και παρατηρούσα σιωπηλά και προσεκτικά την εικόνα που έδινε κάθε φορά, άκουγα τους λόγους, όσους μπορούσα να καταλάβω, μελετούσα τα λιγότερο ή περισσότερο έξυπνα πρόσωπα αυτών των εκλεκτών των εθνοτήτων αυτού του άθλιου κράτους – και σιγά-σιγά διαμόρφωνα τις δικές μου σκέψεις.

Ένας χρόνος αυτής της ήρεμης παρατήρησης ήταν αρκετός για να αλλάξω ή να καταργήσω τελείως την προηγούμενη άποψή μου για τη φύση αυτού του θεσμού. Μέσα μου δεν επαναστατούσα πια για την άθλια μορφή που είχε πάρει αυτός ο θεσμός στην Αυστρία· όχι, τώρα επαναστατούσα ενάντια στον ίδιο το θεσμό του κοινοβουλίου. Μέχρι τότε, είχα σχηματίσει την γνώμη ότι η κακοδαιμονία του αυστριακού κοινοβουλίου οφειλόταν στην έλλειψη μιας γερμανικής πλειοψηφίας, αλλά τώρα έβλεπα ότι το κακό πρέπει να αναζητηθεί στη φύση και στην ουσία του ίδιου του θεσμού.

Μια ολόκληρη σειρά από ερωτήματα γεννήθηκαν τότε μέσα μου.

Άρχισα να εξοικειώνομαι με τη δημοκρατική αρχή της κυριαρχίας της πλειοψηφίας ως θεμέλιο όλου αυτού του θεσμού, αλλά αφιέρωσα την ίδια προσοχή και στην πνευματική και την ηθική αξία αυτών των κυρίων, που σαν εκλεκτοί των εθνών, αναμενόταν να υπηρετήσουν αυτόν τον σκοπό.

Με αυτόν τον τρόπο μπόρεσα να γνωρίσω ταυτόχρονα το θεσμό και τους φορείς του.

Μέσα σε λίγα χρόνια, διαμορφώθηκε με τρισδιάστατη σαφήνεια από τις γνώσεις και τη διορατικότητά μου ο τύπος του πιο αξιοπρεπούς φαινομένου της νεότερης εποχής: ο κοινοβουλευτισμός. Άρχισε να εντυπώνεται μέσα μου με μια μορφή που από τότε δεν έχει υποστεί κάποια ουσιαστική μεταβολή.

Και αυτή τη φορά, η οπτική καθοδήγηση της αντικειμενικής πραγματικότητας με έσωσε από το να καταπνιγώ από μια θεωρία που με την πρώτη ματιά φαινόταν ελκυστική σε τόσους πολλούς, αλλά παρόλα αυτά πρέπει να συμπεριληφθεί στα συμπτώματα της φθοράς της ανθρωπότητας.

Η δημοκρατία της σημερινής Δύσης είναι ο πρόδρομος του μαρξισμού, ο οποίος δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς αυτήν. Δίνει σε αυτή την παγκόσμια πανούκλα το έδαφος αναπαραγωγής στο οποίο θα μπορέσουν να σκορ-

πιστούν τα μικρόβιά της. Στην πιο ακραία μορφή έκφρασής του, ο κοινοβουλευτισμός δημιούργησε ένα «τερατούργημα βόρβορου και φωτιάς», στο οποίο όμως, λυπάμαι που το λέω, η «φωτιά» μου φαίνεται ότι ετοιμάζεται να σβήσει.

Πρέπει να είμαι περισσότερο από ευγνώμων στη μοίρα που με οδήγησε να μελετήσω αυτό το ζήτημα τότε που ήμουν ακόμη στη Βιέννη, γιατί φοβάμαι ότι στη Γερμανία εκείνη την εποχή θα είχα βρει την απάντηση πολύ εύκολα. Αν είχα γνωρίσει για πρώτη φορά τη γελοιότητα αυτού του θεσμού, που ονομάζεται «Κοινοβούλιο», στο Βερολίνο, ίσως να είχα πέσει στην αντίθετη πλάνη και με φαινομενικά καλές δικαιολογίες να είχα συμπαρασταθεί σε εκείνους που έβλεπαν τη σωτηρία του λαού και του Ράιχ αποκλειστικά στην προώθηση της δύναμη της αυτοκρατορικής ιδέας, και που ωστόσο στέκονταν ξένοι και ταυτόχρονα τυφλοί απέναντι στην εποχή και τον λαό με τον οποίο είχαν να κάνουν.

Στην Αυστρία αυτό ήταν αδύνατο.

Εκεί δεν ήταν εύκολο να πέσεις από το ένα λάθος στο άλλο. Αν το Κοινοβούλιο δεν είχε καμιά αξία, τότε οι Αψβούργοι άξιζαν πολύ λιγότερο – σε καμιά περίπτωση περισσότερο. Η απόρριψη του «κοινοβουλευτισμού» δεν ήταν αρκετή εκεί· γιατί τότε το ερώτημα παρέμενε ανοιχτό: Τώρα τι; Η απόρριψη και η κατάργηση του Ράιχσρατ θα άφηνε τον Οίκο των Αψβούργων σαν τη μόνη κυβερνητική αρχή, μια σκέψη που για μένα ήταν εντελώς απαράδεκτη.

Η δυσκολία της συγκεκριμένης περίπτωσης με οδήγησε να εξετάσω το πρόβλημα πιο διεξοδικά, πράγμα που δεν θα το ’κανα κάτω από άλλες συνθήκες και σαν νέος που ήμουν.

Αυτό που με εντυπωσίασε πρώτο και περισσότερο από όλα ήταν η εμφανής έλλειψη οποιασδήποτε ευθύνης σε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο.

Το Κοινοβούλιο λαμβάνει οποιαδήποτε απόφαση, οι συνέπειες της οποίας μπορεί να είναι καταστροφικές – κανείς δεν ευθύνεται γι’ αυτήν, κανείς δεν πρόκειται ποτέ να λογοδοτήσει. Μπορεί άραγε να θεωρηθεί ανάληψη ευθύνης αν, μετά από μια πρωτοφανή κατάρρευση, παραιτηθεί η ένοχη κυβέρνηση; Ή αν αλλάξει ή διαλυθεί ο συνασπισμός ακόμα και το ίδιο το κοινοβούλιο;

Μπορεί ποτέ να θεωρηθεί υπεύθυνη μια μεταβλητή πλειοψηφία ανθρώπων;

Η ιδέα της κάθε ευθύνης δεν είναι συνδεδεμένη με το άτομο;

Μπορεί όμως στην πράξη να θεωρήσει κανείς υπεύθυνο το άτομο που κατευθύνει μια κυβέρνηση για πράξεις, η προετοιμασία των οποίων και η υλοποίηση μπορούν να αποδοθούν αποκλειστικά στη θέληση και στις απαιτήσεις ενός πλήθους ανθρώπων;

Ή: Δεν είναι καθήκον του κορυφαίου πολιτικού, αντί για την σύλληψη μιας δημιουργικής σκέψης ή ενός σχεδίου, να φαίνεται περισσότερο η τέχνη του μόνο στο να κάνει κατανοητή την ευρηματικότητα των σχεδί-

ων του σε ένα κοπάδι ηλιθίων και μετά να ικετεύει την ευγενική συγκατάθεσή τους;

Το κριτήριο του πολιτικού είναι ότι πρέπει να κατέχει την τέχνη της πειθούς στον ίδιο βαθμό όσο και της πολιτικής ευφυΐας στη διαμόρφωση μεγάλων κατευθυντήριων γραμμών ή αποφάσεων;

Αποδεικνύεται η ανικανότητα ενός πολιτικού από το γεγονός ότι δεν καταφέρνει να κερδίσει για μια συγκεκριμένη ιδέα την πλειοψηφία ενός συρφετού που έχει συγκεντρωθεί κάτω από περισσότερο ή λιγότερο καθαρές συμπτώσεις;

Μάλιστα υπάρχει έστω και μια φορά το παράδειγμα ενός πλήθους που να έχει κατανοήσει μια ιδέα και να την έχει παραδεχτεί πριν δει την επιτυχία της;

Κάθε πράξη μεγαλοφυΐας σε αυτόν τον κόσμο δεν αποτελεί μια διαμαρτυρία της ιδιοφυΐας ενάντια στην αδράνεια των μαζών;

Τι πρέπει όμως να κάνει ο πολιτικός που δεν κατάφερε με τις κολακείες να πείσει την εύνοια του πλήθους για τα σχέδιά του;

Πρέπει να εξαγοράσει το πλήθος;

Ή μήπως, λόγω της βλακείας των συμπολιτών του, θα πρέπει να απέχει από την εκτέλεση των καθηκόντων που αναγνωρίζονται ως ζωτικής σημασίας, να παραιτηθεί ή να παραμείνει στη θέση του;

Σε μια τέτοια περίπτωση, ένας άνθρωπος αληθινού χαρακτήρα δεν βρίσκεται σε μια απέλπιδα σύγκρουση μεταξύ γνώσης και αξιοπρέπειας, ή μάλλον ειλικρινούς εντιμότητας;

Πού είναι η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του καθήκοντός του απέναντι στο ευρύ κοινό και του καθήκοντός του απέναντι στην προσωπική του τιμή;

Δεν πρέπει κάθε αληθινός ηγέτης να αρνείται να υποβιβαστεί κατ' αυτόν τον τρόπο στο επίπεδο πολιτικού απατεώνα;

Και, αντίστροφα, δεν πρέπει πλέον κάθε απατεώνας να νιώθει ότι είναι «φτιαγμένος» για να πολιτευτεί, αφού η τελική ευθύνη δεν θα βαρύνει ποτέ τον ίδιο, αλλά μια απροσδιόριστη ομάδα;

Η αρχή της κοινοβουλευτικής μας πλειοψηφίας δεν οδηγεί στην καταστροφή κάθε έννοιας ηγεσίας;

Πιστεύει όμως κανείς, ότι η πρόοδος αυτού του κόσμου πηγάζει απ' το μυαλό των πλειοψηφιών και όχι απ' το μυαλό των ατόμων;

Ή μήπως έχει κανείς τη γνώμη ότι ίσως το μέλλον θα μπορέσει να κάνει χωρίς αυτήν την προϋπόθεση του ανθρώπινου πολιτισμού;

Αντιθέτως, δεν φαίνεται σήμερα αυτή να είναι πιο απαραίτητη από ποτέ;

Απορρίπτοντας την εξουσία του ατόμου και αντικαθιστώντας την από τον αριθμό του αντίστοιχου όχλου, η κοινοβουλευτική αρχή της πλειοψηφίας πηγαίνει ενάντια στη βασική αριστοκρατική αρχή της φύσης, αν και πρέπει να ειπωθεί ότι αυτή η άποψη δεν ενσωματώνεται απαραίτητα στη σημερινή παρακμή των ανώτερων δέκα χιλιάδων μας.

Την καταστροφή που προκαλεί αυτός ο θεσμός της σύγχρονης κοινοβουλευτικής διακυβέρνησης φυσικά είναι δύσκολο να την φανταστεί ο αναγνώστης των εβραϊκών εφημερίδων, εκτός κι αν έχει μάθει να σκέφτεται και να κρίνει ανεπηρέαστα. Είναι, πρώτα και κύρια, η αιτία του απίστευτου κατακλυσμού όλης της πολιτικής ζωής με τους πιο κατώτερους χαρακτήρες της εποχής μας. Όπως ο αληθινός ηγέτης θα αποσυρθεί από κάθε πολιτική δραστηριότητα που δεν συνίσταται ως επί το πλείστον από τη δημιουργική δράση και τη δουλειά, αλλά από παζάρια για την εύνοια της πλειοψηφίας, έτσι και αυτή η δραστηριότητα θα ταιριάζει καλύτερα στους μικρόμυαλους και ακολούθως θα τους προσελκύει.

Όσο πιο μικρός είναι σήμερα ένας τέτοιος βυρσοδέψης στο πνεύμα και στην ικανότητα, όσο πιο ξεκάθαρα η κρίση του τον κάνει να συνειδητοποιήσει την αξιοθρήνητη μορφή της πραγματικής του εμφάνισης, τόσο περισσότερο θα εξυμνεί ένα πολιτικό σύστημα που δεν απαιτεί από αυτόν τη δύναμη και την ευφυΐα ενός γίγαντα, αλλά είναι ικανοποιημένος με την πανουργία ενός δημάρχου του χωριού και μάλιστα προτιμά μια τέτοια σοφία από αυτή ενός Περικλή. Ένας τέτοιος ανόητος δεν χρειάζεται να βασανίζεται για την ευθύνη των πράξεών του. Είναι εντελώς απαλλαγμένος από αυτή την ανησυχία, αφού γνωρίζει πολύ καλά ότι, όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα της «πολιτικής» του τσαπατσουλιάς, το τέλος του έχει γραφτεί εδώ και καιρό στα άστρα: μια μέρα θα πρέπει να δώσει τη θέση του σε ένα άλλο, εξίσου μεγάλο μυαλό. Γιατί είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα ενός τέτοιου παρηκμασμένου συστήματος ότι ο αριθμός των μεγάλων πολιτικών αυξάνεται αναλογικά όσο μειώνονται τα κριτήρια του ατόμου. Όμως με την αυξανόμενη εξάρτηση από τις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες αναπόφευκτα ολοένα και περισσότερο θα μειώνονται αυτά τα κριτήρια, αφού αφενός τα μεγάλα μυαλά θα αρνούνται να γίνουν μαθητευόμενοι και ακόλουθοι αυτών των άθλιων και ανίκανων φλύαρων και αφετέρου, οι εκπρόσωποι της πλειοψηφίας, δηλαδή της ηλιθιότητας, δεν μισούν τίποτα πιο πολύ από έναν ανώτερο άνθρωπο.

Πάντα είναι παρήγορο συναίσθημα για μια τέτοια συνέλευση δημοτικών συμβούλων της Σίλντα* (Schilda), να ξέρουν ότι έχουν επικεφαλή έναν ηγέτη του οποίου η πνευματική στάθμη δεν είναι ανώτερη από τη δική τους: καθένας τους έτσι έχει τη χαρά να μπορεί από καιρό σε καιρό να δείχνει τη λάμψη του μυαλού του – και προπάντων να πει, αφού κι ο Χίντσε** μπορεί να είναι αφεντικό, γιατί να μη γίνει και ο Πήτερ** μια μέρα;

Αυτή η εφεύρεση της δημοκρατίας όμως σχετίζεται στενά με μια ιδιότητα που τον τελευταίο καιρό έχει εξελιχθεί σε πραγματική ντροπή,

*Οι μεσαιωνικοί κάτοικοι της Σίλντα (Schilda) στη Σαξονία φημολογούνταν ότι ήταν ηλίθιοι
** Τυχαία ονόματα (Σ.τ.μ)

δηλαδή τη δειλία ενός μεγάλου μέρους των λεγόμενων «ηγετών» μας. Τι τύχη να μπορούν να κρύβονται πίσω από τη φούστα της λεγόμενης πλειοψηφίας σε όλες τις αληθινά σημαντικές αποφάσεις!

Ρίξτε μια ματιά σε έναν μόνο απ’ αυτούς τους πολιτικούς απατεώνες, με πόση αγωνία εκλιπαρεί την έγκριση της πλειοψηφίας για κάθε ενέργεια, για να εξασφαλίσει έτσι τους απαραίτητους συνεργούς και έτσι να μπορέσει να αποποιηθεί την ευθύνη ανά πάσα στιγμή. Αυτός όμως είναι ένας από τους κύριους λόγους για τους οποίους μια τέτοια πολιτική δράση είναι πάντα αποκρουστική και μισητή σε κάθε άνθρωπο που είναι τίμιος στην ψυχή και άρα θαρραλέος, ενώ προσελκύει όλους τους άθλιους χαρακτήρες – αφού όποιος είναι απρόθυμος να αναλάβει την ευθύνη για τις πράξεις του, αλλά ψάχνει ασπίδα, είναι ένας δειλός παλιάνθρωπος. Όταν όμως οι ηγέτες ενός έθνους αποτελούνται από τέτοιους άθλιους, τα αποτελέσματα θα είναι σύντομα θλιβερά. Ένα τέτοιο έθνος δεν θα έχει πια το κουράγιο για να κάνει μια οποιαδήποτε αποφασιστική πράξη, θα προτιμήσει να αποδεχτεί οποιαδήποτε ατίμωση, όσο ντροπιαστική κι αν είναι, παρά να πάρει μια απόφαση· δεν υπάρχει κανένας που να είναι πρόθυμος να διακινδυνεύσει τον εαυτό του και το κεφάλι του για να εκτελέσει μια δυναμική απόφαση.

Γιατί υπάρχει ένα πράγμα που δεν πρέπει και δεν επιτρέπεται ποτέ να ξεχνάμε: η πλειοψηφία και εδώ δεν μπορεί ποτέ να αντικαταστήσει το άτομο. Εκπροσωπεί όχι μόνο τη βλακεία, αλλά και τη δειλία. Και όσο εκατό άδεια κεφάλια αξίζουν όσο ένα σοφό μυαλό, άλλο τόσο μια ηρωική απόφαση μπορεί να παρθεί από εκατό δειλούς.

Όσο πιο μικρή είναι όμως η ευθύνη του μεμονωμένου ηγέτη, τόσο πιο πολλοί θα είναι εκείνοι που, παρά το εντελώς ανάξιο ανάστημά τους, θα αισθάνονται ότι καλούνται να θέσουν τις αθάνατες δυνάμεις τους στην υπηρεσία του έθνους. Μάλιστα, δεν θα μπορούν να περιμένουν τη σειρά τους· στέκονται σε μια μεγάλη ουρά και με πόνο και λύπη μετράνε τον αριθμό όσων περιμένουν μπροστά τους, υπολογίζοντας σχεδόν την ακριβή ώρα κατά την οποία, κατά πάσα πιθανότητα, θα έρθει η σειρά τους. Κατά συνέπεια, λαχταρούν κάθε αλλαγή στην ιεραρχία που έχουν στο μυαλό τους, και καλωσορίζουν κάθε σκάνδαλο που μικραίνει τη γραμμή που είναι μπροστά τους. Και αν κάποιος δεν θέλει να απομακρυνθεί από τη θέση που κατέχει, αυτό το βλέπει σχεδόν σαν μια παραβίαση της ιερής συμφωνίας για αλληλεγγύη. Τότε γίνονται εκδικητικοί και δεν επαναπαύονται μέχρι να ανατραπεί επιτέλους ο αυθάδης συνάδελφός τους, επιστρέφοντας στη ζεστή του θέση στην κοινότητα. Και, να είστε σίγουροι, ότι δεν θα ανακτήσει τη θέση του τόσο εύκολα. Γιατί μόλις ένα από αυτά τα πλάσματα αναγκαστεί να εγκαταλείψει τη θέση του, θα προσπαθήσει να ξαναχωθεί στη σειρά εκείνων που περιμένουν, εκτός κι αν οι φωνές και οι επιπλήξεις των άλλων τον εμποδίσουν να το κάνει.

Συνέπεια όλων αυτών θα είναι μια τρομερή ραγδαία αλλαγή στις πιο

σημαντικές θέσεις και στα αξιώματα ενός τέτοιου κράτους, αποτέλεσμα δυσμενές σε κάθε περίπτωση, αλλά μερικές φορές εντελώς καταστροφικό. Γιατί δεν πέφτουν θύματα αυτής της συνήθειας μόνο οι ηλίθιοι και οι ανίκανοι, αλλά σε ακόμη μεγαλύτερη έκταση ο αληθινός ηγέτης, αν η μοίρα καταφέρει να βάλει κάποιον σε αυτή τη θέση. Μόλις κάποιος το διαπιστώσει, αμέσως θα σχηματιστεί εναντίον του ένα ενιαίο μέτωπο, ειδικά αν ένα τέτοιο μυαλό δεν έχει προέλθει από τις τάξεις τους, αλλά παρόλα αυτά τολμά να εισβάλει σε αυτήν την υπέροχη κοινωνία. Γιατί εκ πεποιθήσεως αυτοί οι κύριοι θέλουν πάντα να είναι απλώς ανάμεσα σε ομοίους τους και μισούν σαν κοινό του εχθρό κάθε μυαλό που τολμά να υψωθεί έστω και λίγο πάνω από τα μηδενικά. Και προς αυτή την κατεύθυνση το ένστικτό τους είναι τόσο έντονο, όταν για τόσα άλλα πράγματα μπορεί να τους λείπει.

Το αποτέλεσμα θα είναι μια σταθερά αυξανόμενη διανοητική υποβάθμιση των ηγετικών στρωμάτων. Το τι προκύπτει από αυτό για το έθνος και το κράτος μπορεί να το κρίνει ο καθένας, αρκεί να μην ανήκει σε αυτού του είδους τους «ηγέτες».

Η παλιά Αυστρία διέθετε ήδη το κοινοβουλευτικό καθεστώς στην πιο αμιγή του μορφή.

Οι εκάστοτε πρωθυπουργοί διορίζονταν πάντα από τον αυτοκράτορα και τον βασιλιά, αλλά κάθε φορά αυτός ο διορισμός δεν ήταν παρά η εκτέλεση της κοινοβουλευτικής βούλησης. Όμως τα παζάρια και οι διαπραγματεύσεις για τις επιμέρους υπουργικές θέσεις αντιπροσώπευαν τη δυτική δημοκρατία στην πιο αμιγή της μορφή. Τα αποτελέσματα αντιστοιχούσαν και στις αρχές που εφαρμόζονταν. Ειδικά η αλλαγή των προσώπων συνέβαινε σε όλο και πιο μικρότερα χρονικά διαστήματα, μέχρι που στο τέλος έγινε ένα πραγματικό κυνηγητό. Στον ίδιο βαθμό, το ανάστημα των «πολιτικών» μειώνονταν σταθερά μέχρι που στο τέλος δεν έμεινε κανένας παρά μόνο εκείνος ο τύπος του κοινοβουλευτικού απατεώνα του οποίου η πολιτιστική ικανότητα μετριόταν και αναγνωριζόταν μόνο από την ικανότητά του να συνθέτει τους εκάστοτε συνασπισμούς, δηλαδή να διεκπεραιώνει εκείνα τα ταπεινά πολιτικά παζάρια που από μόνα τους αποδεικνύουν την ικανότητα αυτών των εκπροσώπων του λαού για πρακτική εργασία.

Το βιεννέζικο σχολείο προσέφερε τις καλύτερες εντυπώσεις σε αυτόν τον τομέα.

Αυτό που μου άρεζε τότε ήταν να συγκρίνω τις γνώσεις και τις ικανότητες αυτών των εκπροσώπων του λαού με τα καθήκοντα που τους περίμεναν. Φυσικά, τότε έπρεπε, είτε το ήθελα είτε όχι, να εξετάσω από πιο κοντά τον πνευματικό ορίζοντα αυτών των εκλεκτών των εθνών, οπότε δεν μπορούσα να μη δώσω την απαραίτητη προσοχή στις διαδικασίες που οδήγησαν στην ανακάλυψη αυτών των μεγαλοπρεπών φαινομένων της δημόσιας ζωής μας.

Ο τρόπος με τον οποίο αυτοί οι κύριοι έθεταν και εφάρμοζαν τις πρα-

γματικές τους ικανότητες στην υπηρεσία της πατρίδας, με άλλα λόγια η τεχνική εξέλιξη της δράσης τους, άξιζε να μελετηθεί και να αναλυθεί σε βάθος.

Όσο πιο αποφασισμένος ήμουν να διεισδύσω σε αυτές τις εσωτερικές συνθήκες, να μελετήσω τα πρόσωπα και τα πράγματα με απτόητη και διεισδυτική αντικειμενικότητα, τόσο πιο αξιοθρήνητη γινόταν η συνολική μου εικόνα για την κοινοβουλευτική ζωή. Μάλιστα, αυτή είναι μια ενδεδειγμένη διαδικασία για την αντιμετώπιση ενός θεσμικού οργάνου το οποίο, μέσω των φορέων του, σε κάθε δεύτερή του φράση αισθάνεται υποχρεωμένο να επισημαίνει την «αντικειμενικότητα» σαν την μοναδική σωστή βάση για οποιαδήποτε εξέταση και άποψη. Ερευνήστε αυτούς τους κυρίους μόνοι σας και τους νόμους της άθλιας ύπαρξής τους και θα εκπλαγείτε με το αποτέλεσμα.

Δεν υπάρχει καμία αρχή που, μετά από μια αντικειμενική εξέταση, να αποδεικνύεται τόσο λανθασμένη όσο αυτή του κοινοβουλευτισμού.

Εδώ μπορούμε να παραλείψουμε τελείως τον τρόπο με τον οποίο επιλέγονται οι εκλεκτοί μας εκπρόσωποι του λαού, πώς ανέρχονται στα αξιώματά τους και στους νέους τους τίτλους. Το γεγονός ότι μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό από αυτούς ανέρχονται ικανοποιώντας έναν γενικό πόθο, για να μην μιλήσουμε για μια ανάγκη, θα γίνει αμέσως φανερό σε όποιον συνειδητοποιεί ότι η πολιτική αντίληψη της πλατιάς μάζας δεν είναι αρκετά ανεπτυγμένη προκειμένου να διαμορφώσει τις δικές της πολιτικές απόψεις και να επιλέξει τις κατάλληλες προσωπικότητες.

Αυτό που εννοούμε με τη λέξη «κοινή γνώμη» βασίζεται μόνο σε μικρό βαθμό στην προσωπική εμπειρία ή ακόμα και στη γνώση του ατόμου, αλλά περισσότερο σε μια ιδέα που εμπνέεται από τη λεγόμενη «διαφώτιση», συχνά με τρόπο εξαιρετικά πειστικό και επίμονο.

Ακριβώς όπως οι θρησκευτικές πεποιθήσεις ενός ανθρώπου είναι το αποτέλεσμα της ανατροφής του και μόνο αυτή καθαυτή η θρησκευτική ανάγκη υπολανθάνει στην ψυχή του ανθρώπου, έτσι και οι πολιτικές αντιλήψεις των μαζών δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε άλλο παρά το τελικό αποτέλεσμα μιας απίστευτα επίμονης και ενδελεχούς χειραγώγησης της ψυχής και του μυαλού.

Μακράν το μεγαλύτερο μερίδιο της «παιδείας», που στην προκειμένη περίπτωση περιγράφεται πολύ εύστοχα με τη λέξη προπαγάνδα, ανήκει στον Τύπο. Φροντίζει πρωτίστως για την εκτέλεση αυτού του «έργου διαφώτισης» και επομένως αντιπροσωπεύει ένα είδος σχολείου για ενήλικες. Αυτή η καθοδήγηση όμως, δεν βρίσκεται στα χέρια του κράτους, αλλά στα νύχια δυνάμεων που εν μέρει είναι πολύ κατώτερες. Στη Βιέννη σαν πολύ νέος είχα την καλύτερη ευκαιρία να γνωρίσω τους ιδιοκτήτες και τους πνευματικούς παραγωγούς αυτής της βιομηχανίας για την εκπαίδευση των μαζών. Στην αρχή δεν μπορούσα να μην εκπλαγώ από το πόσο γρήγορα μπορούσε αυτή η μεγάλη σατανική δύναμη μέσα στο κράτος να δημιουργήσει μια συγκεκριμένη γνώμη, ακόμη και όταν

αυτό σήμαινε μια πλήρη παραποίηση των βαθύτερων επιθυμιών και απόψεων που ασφαλώς υπήρχαν ανάμεσα στο πλήθος. Μέσα σε λίγες μέρες ένα γελοίο θέμα γινόταν μια σημαντική κρατική πράξη, ενώ αντιστρόφως, την ίδια στιγμή, ζωτικά προβλήματα βυθίζονταν στη γενική λήθη ή μάλλον απλώς κλέβονταν από τη σκέψη και τη μνήμη της μάζας.

Με αυτόν τον τρόπο μπορούσαν μέσα σε λίγες βδομάδες να ανεβάσουν κάποια ονόματα απ' το μηδέν, να τα συνδέσουν με απίστευτες ελπίδες από την πλευρά του ευρύτερου κοινού, ακόμα και να τους προσδώσουν τέτοια δημοτικότητα που ένας άνθρωπος πραγματικής αξίας συχνά δεν αποκτά ούτε σε ολόκληρη τη ζωή του· ονόματα που πριν από ένα μήνα κανείς δεν τα ήξερε καθόλου, ούτε καν τα είχε ακούσει, ενώ ταυτόχρονα παλιές και καταξιωμένες μορφές της πολιτικής και της υπόλοιπης δημόσιας ζωής, μολονότι έχαιραν άκρας υγείας, απλώς πέθαιναν για τους συνανθρώπους τους ή κατακλύζονταν από τόσο άθλιες συκοφαντίες, που σύντομα τα ονόματά τους κινδύνευαν να γίνουν σύμβολα μιας συγκεκριμένης ατιμίας και κακοήθειας. Πρέπει να μελετήσουμε αυτήν την διαβόητη εβραϊκή τεχνική να αδειάζουν οχετούς των πιο χυδαίων συκοφαντιών και δυσφημίσεων πάνω στα καθαρά ρούχα των έντιμων ανδρών ταυτόχρονα και ως διά μαγείας από εκατοντάδες εκατοντάδων πηγές, για να εκτιμήσουμε σωστά ολόκληρο τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύουν αυτά τα καθάρματα του Τύπου.

Τότε δεν υπάρχει τίποτα που δεν θα μπορούσαν να κάνουν αυτοί οι πνευματικοί βαρόνοι της λεηλασίας για να πετύχουν τους ευγενείς σκοπούς τους.

Διεισδύουν μετά ακόμα και στις πιο απόκρυφες οικογενειακές υποθέσεις και δεν ησυχάζουν μέχρι το διερευνητικό τους ένστικτο να ξεθάψει κάποιο θλιβερό περιστατικό ικανό να καταφέρει τη χαριστική βολή στο δυστυχισμένο θύμα τους. Όταν δεν βρουν τίποτα, ακόμη και μετά από τον πιο ενδελεχή έλεγχο, ούτε στην ιδιωτική ούτε στη δημόσια ζωή ενός ανθρώπου, τότε καταφεύγουν απλώς στη συκοφαντία, με την ακλόνητη πεποίθηση ότι παρά τις χιλιάδες διαψεύσεις πάντα κάτι μένει και, επιπλέον, ότι μέσω της άμεσης και πολλαπλής επανάληψης αυτών των συκοφαντιών απ' όλους τους συνεργάτες τους, τις περισσότερες φορές είναι εντελώς αδύνατη οποιαδήποτε αντίσταση εκ μέρους του θύματός τους· πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι αυτά τα αποβράσματα ποτέ δεν ενεργούν με κίνητρα που φαίνονται πιθανά ή έστω κατανοητά στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Θεός φυλάξοι! Όταν ένα από αυτά τα καθάρματα επιτίθεται στον αγαπητό συνάνθρωπό του με τον πιο πρόστυχο τρόπο, το χταπόδι αυτό καλύπτεται με ένα πραγματικό σύννεφο εντιμότητας και παρφουμαρισμένων εκφράσεων, φλυαρεί για το «δημοσιογραφικό καθήκον» και για παρόμοια ψέματα και φτάνει μέχρι του σημείου να φλυαρεί σε συμβούλια και συσκέψεις, δηλαδή σε περιστάσεις όπου αυτή η μάστιγα είναι παρούσα σε μεγάλο βαθμό, για

ένα ιδιαίτερο είδος «τιμής», τη δημοσιογραφική, την οποία επιβεβαιώνει το συγκεντρωμένο σκυλολόι σοβαρά και αμοιβαία.

Αυτά τα αποβράσματα διαμορφώνουν πάνω από τα δύο τρίτα της αποκαλούμενης «κοινής γνώμης», από τον αφρό της οποίας στη συνέχεια αναδύεται η κοινοβουλευτική Αφροδίτη.

Για να περιγράψουμε σωστά αυτή τη διαδικασία και για να παρουσιάσουμε όλη την απατεωνιά και το ψεύδος της, θα έπρεπε να γράψουμε τόμους. Αν όμως παραβλέψουμε όλα αυτά και εξετάσουμε μόνο το δεδομένο αποτέλεσμα αυτής της δραστηριότητας, μου φαίνεται αρκετό να φανερώσουμε τον αντικειμενικό παραλογισμό αυτού του συστήματος ακόμα και στο πιο εύπιστο μυαλό.

Αυτή η ανθρώπινη σύγχυση, που είναι τόσο παράλογη όσο και επικίνδυνη, γίνεται καλύτερα και πιο εύκολα κατανοητή συγκρίνοντας τον δημοκρατικό κοινοβουλευτισμό με μια αληθινή γερμανική δημοκρατία.

Το χαρακτηριστικό γνώρισμα του κοινοβουλευτισμού είναι ότι ένα σώμα, ας πούμε πεντακοσίων ανδρών, ή και γυναικών τα τελευταία χρόνια, εκλέγεται και εξουσιοδοτείται για να παίρνει τις τελικές αποφάσεις για όλα τα θέματα. Έτσι στην πράξη είναι η μόνη κυβέρνηση· γιατί ακόμη κι αν επιλέξουν ένα υπουργικό συμβούλιο που αναλαμβάνει τη διαχείριση των κρατικών υποθέσεων προς τον έξω κόσμο, αυτό είναι μια σκέτη υποκρισία. Στην πραγματικότητα αυτή η λεγόμενη κυβέρνηση δεν μπορεί να κάνει ούτε ένα βήμα χωρίς προηγουμένως να εξασφαλίσει την έγκριση της γενικής συνέλευσης. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να ευθύνεται για τίποτα, αφού η τελική απόφαση δεν είναι ποτέ δική της, αλλά της πλειοψηφίας του κοινοβουλίου. Σε κάθε περίπτωση, είναι μόνο ο εκτελεστής της θέλησης της πλειοψηφίας. Μπορεί κανείς πραγματικά να κρίνει την πολιτική της ικανότητα μόνο με βάση την δεξιότητά της είτε να προσαρμόζεται στη θέληση της πλειοψηφίας είτε να παίρνει την πλειοψηφία με το μέρος της. Με αυτόν τον τρόπο, όμως, βυθίζεται από το ύψος μιας πραγματικής κυβέρνησης στο επίπεδο ενός ζητιάνου σε σχέση με την εκάστοτε πλειοψηφία. Μάλιστα, το πιο επιτακτικό της καθήκον τώρα συνίσταται είτε στην εξασφάλιση της εύνοιας της υπάρχουσας πλειοψηφίας κατά περίπτωση ή στη διαμόρφωση μιας πλειοψηφίας με πιο φιλικές τάσεις. Αν το πετύχει αυτό, τότε μπορεί να συνεχίσει να «κυβερνάει» για λίγο, αν αποτύχει, τότε μπορεί να παραιτηθεί. Η ορθότητα των σκοπών της δεν παίζει κανένα ρόλο.

Με αυτόν τον τρόπο όμως πρακτικά κάθε έννοια ευθύνης έχει καταργηθεί.

Οι συνέπειες αυτής της κατάστασης μπορούν να διαπιστωθούν από μερικές απλές σκέψεις:

Η εσωτερική σύνθεση του σώματος των πεντακοσίων εκλεκτών εκπροσώπων του λαού, ως προς το επάγγελμα ή ακόμη και τις ατομικές τους ικανότητες, δίνει μια εικόνα τόσο ασυνάρτητη όσο και συνήθως

αξιοθρήνητη. Γιατί κανείς δεν μπορεί να πιστέψει ότι αυτοί οι άνδρες που εκλέχτηκαν από το έθνος είναι εκλεκτοί του πνεύματος ή ακόμη και της ευφυΐας! Ας ελπίσουμε ότι κανείς δεν θα υποθέσει ότι τα ψηφοδέλτια ενός εκλογικού σώματος, που είναι οτιδήποτε άλλο παρά έξυπνο, θα γεννήσουν πολιτικούς κατά εκατοντάδες. Γενικά ό,τι και να πει κανείς εναντίον της παράλογης αντίληψης ότι μπορούν να γεννηθούν ευφυΐες από μια διαδικασία γενικών εκλογών, δεν θα είναι αρκετό. Καταρχάς ένα έθνος γεννά έναν μόνο αληθινό πολιτικό αραιά και πού και όχι εκατό ή και περισσότερους ταυτόχρονα· και κατά δεύτερο η αποστροφή της μάζας για οποιαδήποτε εξαιρετική ιδιοφυΐα είναι ασφαλώς ενστικτώδης. Πιο εύκολα μπορεί να περάσει μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας παρά να «ανακαλυφθεί» ένας σπουδαίος άνθρωπος με τις εκλογές.

Στην παγκόσμια ιστορία, οι άνθρωποι που ξεχωρίζουν αληθινά από το επίπεδο του μέσου όρου συνήθως ανακηρύσσονται με δική τους πρωτοβουλία.

Αλλά όπως έχει η κατάσταση, αυτοί οι πεντακόσιοι άνθρωποι, με μυαλό κάτω του μετρίου, ψηφίζουν για τις πιο σημαντικές υποθέσεις του έθνους, συγκροτούν κυβερνήσεις, οι οποίες στη συνέχεια οφείλουν, σε κάθε περίπτωση και σε κάθε συγκεκριμένο ζήτημα, να λάβουν την έγκριση του επιφανούς συνεδρίου, κατά συνέπεια η πολιτική ασκείται απ᾽ αυτούς τους πεντακόσιους.

Και συνήθως έτσι φαίνεται να έχουν τα πράγματα.

Αλλά ακόμα κι αν αφήσουμε στην άκρη την ευφυΐα αυτών των εκπροσώπων του λαού, σκεφτείτε τη διαφορετική φύση των προβλημάτων που περιμένουν επίλυση, σε πόσες απομακρυσμένες μεταξύ τους περιοχές στις οποίες πρέπει να δοθούν λύσεις και να ληφθούν αποφάσεις και τότε θα καταλάβετε πόσο ακατάλληλος είναι ένας κυβερνητικός θεσμός που αφήνει τον τελευταίο λόγο της απόφασης σε μια μαζική συνέλευση ανθρώπων, της οποίας μόνο ένα μικρό ποσοστό κατέχει τη γνώση και την εμπειρία πάνω στο ζήτημα που πρέπει να αντιμετωπιστεί. Τα πιο σημαντικά οικονομικά μέτρα υποβάλλονται έτσι σε ένα φόρουμ, στο οποίο μόνο το ένα δέκατο των μελών του έχει κάποια οικονομική μόρφωση να επιδείξει. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτα άλλο απ᾽ το να αναθέσουμε την τελική απόφαση για ένα θέμα στα χέρια ανδρών που δεν έχουν την παραμικρή ιδέα γι᾽ αυτό.

Το ίδιο ισχύει για κάθε άλλο ζήτημα. Η απόφαση λαμβάνεται πάντα από μια πλειοψηφία αδαών και ανίκανων, αφού η σύνθεση αυτού του θεσμού παραμένει αμετάβλητη, ενώ τα προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν εκτείνονται σε όλους σχεδόν τους τομείς της δημόσιας ζωής και ως εκ τούτου απαιτούν μια συνεχή αλλαγή των βουλευτών που πρόκειται να κρίνουν και να αποφασίσουν γι᾽ αυτά. Άλλωστε, είναι αδύνατο να αφήσουμε τα ίδια πρόσωπα να αποφασίζουν για ζητήματα μεταφορών και για ένα ζήτημα, ας πούμε, υψηλής εξωτερικής πολιτικής. Διαφορετικά, αυτοί οι άνδρες θα έπρεπε να είναι μεγαλοφυΐες, τέτοιες

που σπάνια συναντάμε μια φορά στους αιώνες. Δυστυχώς, εδώ βρισκόμαστε αντιμέτωποι, ως επί το πλείστον, όχι με «εγκεφάλους», αλλά με ερασιτέχνες τόσο περιορισμένης αντίληψης όσο και αλαζονικούς και επηρμένους, ένα πνευματικό υπόκοσμο του χειρίστου είδους. Εξ ου και η τόσο συχνά ακατανόητη ελαφρότητα με την οποία αυτοί οι ευγενείς μιλούν και αποφασίζουν για πράγματα που απαιτούν προσεκτική μελέτη ακόμη και απ' τα μεγαλύτερα μυαλά. Μέτρα υψίστης σημασίας για το μέλλον ενός ολόκληρου κράτους, ακόμη και ενός έθνους, ψηφίζονται σαν να βρίσκεται στο τραπέζι μπροστά τους ένα παιχνίδι με τράπουλα, το οποίο σίγουρα θα ταίριαζε καλύτερα στις ικανότητές τους, και όχι η μοίρα μιας φυλής.

Τώρα θα ήταν σίγουρα άδικο να πιστεύαμε ότι όλοι οι βουλευτές σε ένα τέτοιο κοινοβούλιο δείχνουν πάντα μια τέτοια ελαφριά συνείδηση απέναντι στις ευθύνες τους.

Όχι, απολύτως όχι.

Όμως αυτό το σύστημα αναγκάζοντας το άτομο να πάρει μια θέση σε τέτοια ζητήματα τα οποία αγνοεί εντελώς, καταστρέφει σταδιακά τον χαρακτήρα του. Κανείς δεν θα έχει το θάρρος να πει, «Κύριοι, πιστεύω ότι δεν αντιλαμβανόμαστε τίποτα γι' αυτό το θέμα. Προσωπικά, τουλάχιστον εγώ σε καμία περίπτωση.» (Εξάλλου, κάτι τέτοιο ελάχιστα θα άλλαζε την κατάσταση, γιατί σίγουρα μια τέτοια ειλικρίνεια δεν τύχαινε καμίας εκτίμησης και επιπλέον, οι φίλοι μας μετά βίας θα επέτρεπαν σε έναν έντιμο γάιδαρο να τους χαλάσει όλο το παιχνίδι.) Όποιος όμως γνωρίζει τους ανθρώπους θα καταλάβει ότι σε μια τέτοια παρέα επιφανών κανείς δεν θέλει να φανεί ο πιο ανόητος και σε ορισμένους κύκλους η ειλικρίνεια είναι σχεδόν συνώνυμη με τη βλακεία.

Έτσι, ακόμη και ο εκπρόσωπος που στην αρχή ήταν έντιμος παρασύρεται σε αυτό το μονοπάτι της γενικής ψευτιάς και της απάτης. Η ίδια η πεποίθηση, ότι η αποχή ενός ατόμου από όλη αυτή την διαδικασία δεν θα άλλαζε τίποτα από μόνη της, σκοτώνει κάθε ειλικρινή παρόρμηση που μπορεί να έχει ο ένας ή ο άλλος βουλευτής. Και τελικά μπορεί να πει στον εαυτό του ότι ο ίδιος προσωπικά δεν είναι σε καμία περίπτωση ο χειρότερος από τους άλλους και ότι μόνο η συνεργασία του μπορεί να αποτρέψει να συμβούν χειρότερα πράγματα.

Φυσικά μπορεί να διατυπωθεί η ένσταση ότι μπορεί ο κάθε βουλευτής να μην έχει ειδικές γνώσεις στο ένα ή το άλλο ζήτημα, αλλά η γνώμη του έχει συζητηθεί από την κοινοβουλευτική ομάδα που κατευθύνει την πολιτική των εν λόγω κυρίων· το κόμμα έχει τις ειδικές επιτροπές του, που σε κάθε περίπτωση είναι κάτι παραπάνω από επαρκώς διαφωτισμένες από ειδικούς.

Με την πρώτη ματιά αυτό φαίνεται να είναι σωστό. Αλλά τότε τίθεται το ερώτημα: Γιατί εκλέγονται πεντακόσιοι όταν μόνο λίγοι διαθέτουν την απαραίτητη σοφία για να πάρουν θέση στα πιο σημαντικά θέματα;

Ναι, εκεί βρίσκεται η ρίζα του προβλήματος.

Στόχος του σημερινού μας δημοκρατικού κοινοβουλευτισμού δεν είναι να διαμορφώσει μια συνέλευση σοφών, αλλά μάλλον να συγκεντρώσει ένα κοπάδι διανοητικώς εξαρτημένων μηδενικών, που μπορούν πιο εύκολα να καθοδηγηθούν σε συγκεκριμένες κατευθύνσεις, όσο πιο περιορισμένη είναι η προσωπική διανοητική ικανότητα του ατόμου. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος άσκησης κομματικής πολιτικής με τη κακοήθη σημερινή έννοια της λέξης. Και μόνο με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατόν, γι' αυτούς που κινούν στην πραγματικότητα τα νήματα, να παραμείνουν προσεκτικά στο παρασκήνιο και να μην κληθούν ποτέ προσωπικά να αναλάβουν την ευθύνη τους. Γιατί τότε κάθε απόφαση, ανεξάρτητα από το πόσο επιζήμια είναι για το έθνος, δεν θα καταλογιστεί σε έναν απατεώνα ορατό σε όλους, αλλά θα φορτώνεται στους ώμους μιας ολόκληρης παράταξης.

Έτσι όμως απαλείφεται πρακτικά και κάθε ευθύνη, γιατί η ευθύνη μπορεί να βαρύνει μόνο την υποχρέωση ενός ατόμου και όχι μιας επιπόλαιης κοινοβουλευτικής συνέλευσης.

Αυτός ο θεσμός μπορεί να ικανοποιήσει μόνο τους μεγαλύτερους ψεύτες και προδότες που αποφεύγουν το φως της ημέρας, γιατί αναπόφευκτα είναι μισητό για έναν έντιμο, ευθύ άνθρωπο που είναι έτοιμος να αναλάβει την προσωπική ευθύνη.

Γι' αυτό το λόγο αυτού του είδους η δημοκρατία έχει γίνει το όργανο εκείνης της φυλής που, σύμφωνα με τους βαθύτερους στόχους της, πρέπει να φοβάται τον ήλιο, τώρα και στους αιώνες των αιώνων. Μόνο ο Εβραίος μπορεί να επαινεί έναν θεσμό που είναι τόσο βρόμικος και ανέντιμος όσο ο ίδιος.

Σε αυτήν αντιπαρατίθεται η αληθινή γερμανική δημοκρατία της ελεύθερης εκλογής ενός ηγέτη, με την υποχρέωσή του να αναλαμβάνει πλήρως κάθε ευθύνη για τις πράξεις και τις παραλείψεις του. Σε αυτήν δεν υπάρχει η έγκριση της πλειοψηφίας για μεμονωμένα ζητήματα, αλλά μόνο η αποφασιστικότητα ενός και μόνου προσώπου, που στη συνέχεια πρέπει να εγγυηθεί την απόφασή του με τη ζωή και την περιουσία του.

Εάν διατυπωθεί η ένσταση ότι υπό τέτοιες συνθήκες θα ήταν δύσκολο να βρεθεί κάποιος για να αφοσιώσει τη ζωή του σε ένα τόσο επικίνδυνο καθήκον, πρέπει να δοθεί μόνο μία απάντηση:

Δόξα τω Θεώ, το νόημα της γερμανικής δημοκρατίας έγκειται στο γεγονός ότι δεν επιτρέπει στον πρώτο τυχόντα ανάξιο καιροσκόπο και ηθικό απατεώνα να ανέλθει με πλάγια μέσα στην κυβέρνηση των εθνοσυντρόφων του, αλλά το τεράστιο μέγεθος της ευθύνης που πρέπει να αναλάβει τρομάζει τους ανίκανους και τους δειλούς.

Αλλά αν, παρόλα αυτά, κάποιος από αυτούς τους παλιανθρώπους προ-

σπαθήσει να μπει κρυφά, μπορούν εύκολα να τον βρουν και να του φωνάξουν αδίστακτα: «Φύγε, δειλέ απατεώνα! Πάρ’ τα πόδια σου, λερώνεις τα σκαλοπάτια· τα μπροστινά σκαλιά του Πάνθεον της ιστορίας δεν είναι για κλέφτες, αλλά για ήρωες!

Σε αυτές τι διαπιστώσεις κατέληξα μετά από δύο χρόνια επισκέψεων στο Κοινοβούλιο της Βιέννης.

Μετά δεν ξαναπήγα εκεί μέσα πια.

Ένας από τους κύριους λόγους της διαρκώς αυξανόμενης αδυναμίας του παλιού κράτους των Αψβούργων τα τελευταία χρόνια ήταν το κοινοβουλευτικό καθεστώς. Όσο περισσότερο η υπεροχή του γερμανισμού παραβιαζόταν από τις δραστηριότητές του τόσο περισσότερο η χώρα υπέκυπτε σε ένα σύστημα που εκμεταλλευόταν τις αντιπαλότητες μεταξύ των εθνοτήτων. Στο ίδιο το Ράιχσρατ αυτό έβγαινε πάντα σε βάρος των Γερμανών και επομένως, σε τελική ανάλυση, σε βάρος της αυτοκρατορίας· γιατί από τις αρχές του αιώνα, ακόμη και οι πιο απλοϊκοί μπορούσαν να καταλάβουν, ότι η δύναμη της μοναρχίας δεν μπορούσε πια να αντισταθμίσει τις αποσχιστικές τάσεις των επαρχιών.

Το αντίθετο.

Όσο πιο παθητικά γίνονταν τα μέσα που χρησιμοποιούσε το κράτος για τη διατήρησή του, τόσο πιο πολύ αυξανόταν η γενική περιφρόνηση απέναντί του. Όχι μόνο στην Ουγγαρία αλλά και στις διάφορες σλαβικές επαρχίες οι άνθρωποι άρχισαν να ταυτίζονται τόσο λίγο με την κοινή μοναρχία, που την αδυναμία της δεν την ένιωθαν σαν δική τους ντροπή. Αντιθέτως τέτοια συμπτώματα γήρανσης τους έκαναν χαρούμενους· γιατί ήλπιζαν περισσότερο στο θάνατο της αυτοκρατορίας παρά στην ανάρρωσή της.

Ο Αρχιδούκας Φραγκίσκος Φερδινάνδος

Στο κοινοβούλιο, προς στιγμήν, η πλήρης κατάρρευση αποφεύχθηκε με αναξιοπρεπείς παραχωρήσεις και συμμόρφωση σε κάθε μορφή εκβιασμού, για τον οποίο στο τέλος έπρεπε να πληρώσουν οι Γερμανοί· στις επαρχίες την απόφευγαν, χρησιμοποιώντας τις αντιπαλότητες μεταξύ των διαφόρων εθνοτήτων όσο το δυνατόν πιο έξυπνα. Όμως η γενική πορεία της εξέλιξης στρεφόταν εναντίον των Γερμανών. Ειδικά από τότε που η θέση του διαδόχου του θρόνου άρχισε να δίνει στον αρχιδούκα Φραγκίσκο Φερδινάνδο μια κάποια επιρροή, άρχισε να εφαρ-

μόζεται με πρόγραμμα και τάξη η διαδικασία της τσεχοποίησης η οποία γινόταν από ψηλά. Αυτός ο μελλοντικός ηγεμόνας της διπλής μοναρχίας προσπάθησε να ενθαρρύνει τον απογερμανισμό με κάθε δυνατό μέσο ή να τον προωθήσει ο ίδιος ή τουλάχιστον να τον επικυρώσει. Με αυτόν τον τρόπο, αμιγώς γερμανικά μέρη, δια των πλαγίων μέσων της κρατικής μηχανής, πέρασαν στις επικίνδυνες ζώνες με τις πολλαπλές γλώσσες. Ακόμα και στην Κάτω Αυστρία αυτή η διαδικασία άρχισε να σημειώνει γρήγορη πρόοδο και η Βιέννη θεωρούνταν ήδη από πολλούς Τσέχους η μεγαλύτερη πόλη τους.

Η κύρια σκέψη του νέου εκπροσώπου των Αψβούργων, του οποίου η οικογένεια μιλούσε μόνο τσέχικα (η σύζυγος του αρχιδούκα, πρώην Τσέχα κόμισσα, είχε συνάψει με τον πρίγκιπα μοργανατικό γάμο· προερχόταν από κύκλους των οποίων ο αντιγερμανισμός αποτελούσε παράδοση), ήταν να δημιουργήσει σταδιακά ένα σλαβικό κράτος στην Κεντρική Ευρώπη, που θα βασιζόταν πάνω σε αυστηρές καθολικές αρχές για να προστατευτεί από την ορθόδοξη Ρωσία. Όπως συνέβαινε συχνά με τους Αψβούργους, η θρησκεία τέθηκε για άλλη μια φορά στην υπηρεσία μιας καθαρά πολιτικής ιδέας, και μάλιστα μιας ατυχούς ιδέας, τουλάχιστον από τη γερμανική σκοπιά.

Σοφία - Δούκισσα του Χόχενμπεργκ

Τα αποτελέσματα ήταν παραπάνω από θλιβερά από πολλές απόψεις.

Ούτε ο Οίκος των Αψβούργων ούτε η Καθολική Εκκλησία είχαν την αναμενόμενη επιτυχία.

Οι Αψβούργοι έχασαν το θρόνο και η Ρώμη ένα μεγάλο κράτος.

Γιατί βάζοντας τις θρησκευτικές πεποιθήσεις στην υπηρεσία πολιτικών επιδιώξεων, το στέμμα ξύπνησε ένα πνεύμα που στην αρχή δεν φαινόταν πιθανό.

Από την απόπειρα να ξεριζωθεί με κάθε τρόπο ο γερμανισμός από τη παλιά μοναρχία προέκυψε η δημιουργία του πανγερμανικού κινήματος στην Αυστρία.

Μέχρι τη δεκαετία του ογδόντα (1880) η βασική εβραϊκή τάση του φιλελευθερισμού του Μάντσεστερ* είχε φτάσει στην κορύφωσή της στη μοναρχία, αν δεν την είχε ξεπεράσει. Ωστόσο, όπως συμβαίνει με οτιδήποτε στην παλιά Αυστρία, η αντίδραση σε αυτήν την τάση δεν προήλθε από κοινωνικές αλλά από εθνικές αντιλήψεις. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης ανάγκασε τους Γερμανούς να αμυνθούν με τον πιο δυνατό τρόπο. Μόνο δευτερευόντως, οι οικονομικές εκτιμήσεις άρχισαν

*Φιλελεύθερη οικονομική θεωρία, γνωστή και ως Σχολή του Μάντσεστερ. (Σ.τ.μ.)

σιγά-σιγά να αποκτούν αποφασιστική επιρροή. Έτσι από τη γενική πολιτική σύγχυση προέκυψαν δύο κομματικοί οργανισμοί, ο ένας περισσότερο εθνικός, ο άλλος πιο πολύ κοινωνικός, αλλά και οι δύο με πολύ ενδιαφέρον και με πλήθος διδάγματα για το μέλλον.

Μετά τη θλιβερή έκβαση του πολέμου του 1866*, ο Οίκος των Αψβούργων διασκέδαζε την ιδέα των αντιποίνων στο πεδίο της μάχης. Μόνο ο θάνατος του αυτοκράτορα Μαξιμιλιανού στο Μεξικό του οποίου η αποτυχημένη εκστρατεία αποδόθηκε πρωτίστως στον Ναπολέοντα Γ' και του οποίου η εγκατάλειψη από τους Γάλλους προκάλεσε τη γενική αγανάκτηση, εμπόδισε μια στενότερη συνεργασία με τη Γαλλία. Οι Αψβούργοι παρόλα αυτά καραδοκούσαν. Αν ο πόλεμος του 1870/71 δεν ήταν ένας μοναδικός θρίαμβος, η Αυλή της Βιέννης θα είχε ίσως επιχειρήσει μια αιματηρή εκστρατεία για να εκδικηθεί για τη Σάντοβα.** Αλλά όταν έφτασαν οι πρώτες ειδήσεις, καταπληκτικές και απίστευτες αλλά παρόλα αυτά αληθινές, για τις εκδηλώσεις ηρωισμού από τα πεδία των μαχών, ο «σοφότερος» από όλους τους μονάρχες αναγνώρισε ότι η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη και έκανε την ανάγκη φιλοτιμία.

Όμως ο ηρωικός αγώνας αυτών των δύο χρόνων ολοκλήρωσε ένα ακόμη μεγαλύτερο θαύμα· γιατί στην περίπτωση των Αψβούργων μια αλλαγή στάσης ποτέ δεν προέκυπτε από τις παρορμήσεις των βαθύτερων συναισθημάτων αλλά από τις πιέσεις των περιστάσεων. Ο γερμανικός λαός της παλιάς Όστμαρκ όμως παρασύρθηκε από την ορμή της νίκης του Ράιχ και είδε με μεγάλη συγκίνηση την ανάσταση του ονείρου των πατέρων τους να γίνεται ένδοξη πραγματικότητα.

Γιατί μην ξεγελιέστε: ο αληθινά γερμανόψυχος Αυστριακός είχε επίγνωση, ακόμη και στο Κένιχγκραιτζ, και από τότε και στο εξής, της τραγικής αλλά απαραίτητης προϋπόθεσης για την επανίδρυση ενός Ράιχ που δεν θα ήταν επηρεασμένο από τον μαρασμό της σήψης της παλιάς Ένωσης – και πραγματικά δεν ήταν. Πάνω απ' όλα, είχε καταλάβει καλά, από τα δικά του βάσανα, ότι ο Οίκος των Αψβούργων είχε επιτέλους ολοκληρώσει την ιστορική του αποστολή και ότι το νέο Ράιχ μπορούσε να επιλέξει σαν αυτοκράτορα μόνο εκείνον του οποίου οι ηρωικές πεποιθήσεις τον έκαναν άξιο να φέρει το «Στέμμα του Ρήνου». Πόσο περισσότερο όμως έπρεπε να επαινεθεί η μοίρα, που ολοκλήρωσε αυτή την ενθρόνιση με το βλαστάρι ενός Οίκου, που με τον Φρειδερίκο τον Μέγα είχε δώσει στο έθνος ένα αστραφτερό και αιώνιο σύμβολο της αναγέννησής του.

Όταν όμως μετά τον μεγάλο πόλεμο ο Οίκος των Αψβούργων ξεκίνησε αργά αλλά αδυσώπητα τον αγώνα για την εξόντωση των επικίνδυνων γερμανικών στοιχείων στη διπλή μοναρχία (των οποίων τα βαθιά αισθη-

*Πρόκειται για πόλεμο μεταξύ Πρωσίας και Αυστρίας, γνωστό και ως Αδελφοκτόνο Πόλεμο των Επτά Εβδομάδων, κατά τον οποίο οι Αυστριακοί ηττήθηκαν στη Σάντοβα (Κένιχγκρετζ - Königgrätz) (Σ.τ.μ)

** Πόλεμος μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας στον οποίο νίκησαν οι Γερμανοί (Σ.τ.μ.)

ματα δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν) με απόλυτη αποφασιστικότητα – γιατί αυτό θα ήταν το τέλος της πολιτικής του εκσλαβισμού – ο καταδικασμένος λαός επέδειξε μιαν αντίσταση που η σύγχρονη γερμανική ιστορία δεν είχε δει ποτέ.

Για πρώτη φορά άνθρωποι με εθνικό και πατριωτικό φρόνημα έγιναν επαναστάτες.

Επαναστάτες όχι ενάντια στο έθνος ούτε ενάντια στο ίδιο το κράτος, αλλά επαναστάτες ενάντια σε μια μέθοδο διακυβέρνησης που ήταν σίγουροι ότι θα οδηγούσε στην καταστροφή της εθνικότητάς τους.

Για πρώτη φορά στη σύγχρονη γερμανική ιστορία, ο εθιμικός δυναστικός πατριωτισμός διαχωρίστηκε από την εθνική αγάπη για την πατρίδα και τον λαό.

Αυτό για το οποίο αξίζει να επαινεθεί το πανγερμανικό κίνημα των γερμανοαυστριακών τη δεκαετία του ’90 είναι ότι απέδειξε με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο ότι μια κρατική αρχή έχει το δικαίωμα να απαιτήσει σεβασμό και προστασία μόνο εάν ανταποκρίνεται στα συμφέροντα μιας εθνικότητας ή τουλάχιστον δεν τα βλάπτει.

Η κρατική εξουσία σαν αυτοσκοπός δεν μπορεί να υπάρξει, αφού σε αυτή την περίπτωση κάθε τυραννία σε αυτόν τον κόσμο θα ήταν απαραβίαστη και ιερή.

Όταν με τα μέσα της κυβερνητικής δύναμης καταστρέφεται ένα έθνος, τότε η εξέγερση κάθε μέλους ενός τέτοιου έθνους δεν είναι μόνο δικαίωμα αλλά και καθήκον.

Το ερώτημα όμως, πότε υπάρχει μια τέτοια περίπτωση δεν αποφασίζεται με βάση θεωρητικές μελέτες αλλά με βάση τη δύναμη και το αποτέλεσμα.

Εφόσον, κάθε κυβερνητική δύναμη αυτονόητα διεκδικεί το καθήκον της διατήρησης της κρατικής εξουσίας, όσο διεφθαρμένη κι αν είναι και αν προδίδει χιλιάδες φορές τα συμφέροντα ενός λαού, το εθνικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης, για να ανατρέψει μια τέτοια δύναμη και για να κατακτήσει την ελευθερία και την ανεξαρτησία του, θα πρέπει να χρησιμοποιήσει τα ίδια όπλα με τα οποία ο εχθρός προσπαθεί να διατηρήσει τη δική του δύναμη. Συνεπώς, ο αγώνας θα διεξαχθεί με «νόμιμα» μέσα όσο η δύναμη που πρέπει να ανατραπεί χρησιμοποιεί τέτοια μέσα· αλλά δεν θα απορρίψει και τα παράνομα μέσα, αν ο καταπιεστής χρησιμοποιεί τέτοια.

Γενικά όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο υψηλότερος στόχος της ανθρώπινης ύπαρξης δεν είναι η διατήρηση ενός κράτους ή ακόμα και μιας κυβέρνησης, αλλά η διατήρηση του είδους της.

Όμως αν το ίδιο το είδος κινδυνεύει να καταπιεστεί ή να εξαλειφθεί τελείως, τότε το ζήτημα της νομιμότητας παίζει μόνο δευτερεύοντα ρόλο. Τότε, ακόμα κι αν η κυρίαρχη εξουσία ισχυρίζεται ότι οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί είναι χίλιες φορές νόμιμες, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης του καταπιεσμένου θα είναι πάντα η ύψιστη δικαιολό-

γηση για τον αγώνα του με όλα τα μέσα.

Μόνο με την αναγνώριση αυτής της αρχής, οι αγώνες για την ελευθερία ενάντια στην εσωτερική και εξωτερική υποδούλωση των λαών σ' αυτή τη γη, μας έχουν προσφέρει τόσο μεγαλειώδη ιστορικά παραδείγματα.

Το δίκαιο του ανθρώπου ακυρώνει το δίκαιο του κράτους.

Αν όμως ένας λαός ηττηθεί στον αγώνα του για τα ανθρώπινα δικαιώματα, τότε αυτό απλά σημαίνει ότι έχει φανεί πολύ ελαφρύς στη ζυγαριά της μοίρας για την ευλογία της επιβίωσης στον επίγειο κόσμο. Γιατί όποιος δεν θέλει ή δεν μπορεί να αγωνιστεί για την ύπαρξή του, η πρόνοια με την αιώνια δικαιοσύνη της έχει αποφασίσει το τέλος γι' αυτόν.

Ο κόσμος δεν είναι για δειλούς λαούς.

Το πόσο εύκολο είναι όμως για μια τυραννία να φορέσει τον μανδύα της λεγόμενης «νομιμότητας» το δείχνει καθαρά και πειστικά το παράδειγμα της Αυστρίας.

Η νόμιμη κρατική δύναμη στηριζόταν τότε στο αντιγερμανικό έδαφος του κοινοβουλίου με τις μη γερμανικές πλειοψηφίες του – και στον εξίσου αντιγερμανικό κυβερνώντα Οίκο. Σε αυτούς τους δύο παράγοντες ενσωματωνόταν ολόκληρη η κρατική εξουσία. Κάθε προσπάθεια αλλαγής της μοίρας γερμανοαυστριακού λαού από αυτή τη θέση ήταν τρέλα. Γι' αυτό, σύμφωνα με τη γνώμη αυτών που λατρεύουν τη μόνη δυνατή «νόμιμη» οδό και την ίδια την κρατική εξουσία κάθε αντίσταση θα έπρεπε να απορριφθεί, αφού δεν μπορούσε να διεξαχθεί με νόμιμα μέσα. Αλλά αυτό, οπωσδήποτε, θα σήμαινε το τέλος του γερμανικού λαού στη μοναρχία – και μάλιστα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Στην πραγματικότητα ο γερμανισμός γλίτωσε από αυτή τη μοίρα μόνο με την κατάρρευση αυτού του κράτους.

Ο θεωρητικός με γυαλιά, θα προτιμούσε ασφαλώς να πεθάνει για τη θεωρία του παρά για τον λαό του.

Δεδομένου ότι οι άνθρωποι είναι αυτοί που κάνουν τους νόμους, πιστεύει ότι ζουν για τους νόμους.

Η αξία του πανγερμανικού κινήματος της εποχής εκείνης στην Αυστρία ήταν ότι είχε σαρώσει όλη αυτή την ανοησία, προς απογοήτευση όλων των θεωρητικών τυπολατρών και των υπόλοιπων φετιχιστών λατρών του κράτους.

Από τη στιγμή που οι Αψβούργοι προσπαθούσαν να χτυπήσουν τον γερμανισμό με κάθε δυνατό μέσο, αυτό το κόμμα επιτέθηκε στον ίδιο τον «εξυψωμένο» Οίκο εξουσίας και μάλιστα ανελέητα. Για πρώτη φορά έχωσε το νυστέρι σε αυτό το σάπιο κράτος και άνοιξε τα μάτια εκατο-

ντάδων χιλιάδων. Προς τιμήν του απάλλαξε την υπέροχη ιδέα της αγάπης προς την πατρίδα από τον στραγγαλισμό αυτής της άθλιας δυναστείας.

Τις πρώτες μέρες της εμφάνισής του ο αριθμός των οπαδών του ήταν εξαιρετικά μεγάλος και μάλιστα απείλησε γρήγορα να γίνει μια αληθινή χιονοστιβάδα. Αλλά αυτή η επιτυχία δεν κράτησε πολύ. Όταν εγώ πήγα στη Βιέννη, το κίνημα είχε προ πολλού επισκιαστεί από το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα, που στο μεταξύ είχε αποκτήσει δύναμη και είχε περιοριστεί σχεδόν σε πλήρη αφάνεια.

Όλη αυτή η εξέλιξη της ανόδου και της εξαφάνισης του πανγερμανικού κινήματος, καθώς από τη μια και της απροσδόκητης ανόδου του Χριστιανοσοσιαλιστικού Κόμματος από την άλλη έμελλε να γίνει ένα κλασικό αντικείμενο μελέτης με τη μεγαλύτερη σημασία για μένα.

Όταν πήγα στη Βιέννη η συμπάθειά μου προς το πανγερμανικό κίνημα ήταν αμέριστη και ολοκληρωτική.

Εντυπωσιάστηκα όσο και χάρηκα που είχαν το κουράγιο να φωνάξουν «Ζήτω οι Χοχεντσόλερν» μέσα στο κοινοβούλιο· το γεγονός ότι έβλεπαν ακόμα τους εαυτούς τους σαν ένα προσωρινά αποκομμένο μέρος του γερμανικού Ράιχ και δεν άφηναν να περάσει στιγμή χωρίς να το διακηρύξουν δημόσια, μου ενέπνεε μια ευχάριστη σιγουριά· το ότι σε όλα τα θέματα που αφορούσαν το γερμανισμό εκδήλωναν τις πεποιθήσεις τους χωρίς δισταγμό και ποτέ δεν έκαναν συμβιβασμούς, μου φαινόταν ότι ήταν ο μόνος βιώσιμος δρόμος για να σωθεί ο λαός μας· δεν μπορούσα όμως να καταλάβω πώς αυτό το κίνημα είχε εξασθενήσει τόσο μετά από την πρώτη του ελπιδοφόρα άνθηση. Ακόμα περισσότερο όμως μου φαινόταν ακατανόητο πώς το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα απέκτησε τόσο μεγάλη δύναμη την ίδια περίοδο. Εκείνη ακριβώς την εποχή είχε φτάσει στο απόγειο της δόξας του.

Καθώς άρχισα να συγκρίνω και τα δυο κινήματα, η μοίρα, διευκολύνοντας την κατά τα άλλα θλιβερή κατάστασή μου, μου έδωσε και εδώ το καλύτερο μάθημα για να κατανοήσω τα αίτια αυτού του γρίφου.

Γκέοργκ Ρίτερ φον Σένερερ

Ξεκίνησα την ανάλυσή μου πρώτα από όλα με τους δυο άνδρες που υπήρξαν οι ηγέτες και οι ιδρυτές των δυο κομμάτων: τον Γκέοργκ Σένερερ και τον δρ. Καρλ Λούεγκερ.

Από καθαρά ανθρώπινη άποψη και οι δύο υπερέβαιναν κατά πολύ το εύρος και το ανάστημα των λεγόμενων κοινοβουλευτικών μορφών. Μέσα στο βάλτο της γενικής πολιτικής διαφθοράς, η ζωή τους

παρέμεινε αγνή και άμεμπτη. Παρ' όλα αυτά, η προσωπική μου συμπάθεια ήταν αρχικά με το μέρος του πανγερμανιστή Σένερερ και σιγά-σιγά στράφηκε και προς τον χριστιανοσοσιαλιστή ηγέτη.

Συγκρίνοντας τις ικανότητές τους, ο Σένερερ μου φαινόταν από τότε ο καλύτερος και βαθύτερος μελετητής των ζητημάτων αρχής. Προέβλεψε το αναπόφευκτο τέλος του αυστριακού κράτους πιο ξεκάθαρα και σωστά από οποιονδήποτε άλλον. Αν, ειδικά στο Ράιχ, οι άνθρωποι είχαν δώσει μεγαλύτερη προσοχή στις προειδοποιήσεις του για τη μοναρχία των Αψβούργων, η καταστροφή του Παγκοσμίου Πολέμου της Γερμανίας εναντίον όλης της Ευρώπης, δεν θα είχε συμβεί ποτέ.

Αλλά, αν ο Σένερερ αναγνώριζε τη βαθύτερη ουσία των προβλημάτων, έσφαλλε όταν επρόκειτο για ανθρώπους.

Εδώ πάλι βρισκόταν η δύναμη του δρ. Λούεγκερ.

Αυτός ήταν ένας σπάνιος κριτής της ανθρώπινης φύσης, που πρόσεχε ειδικά να μην θεωρεί τους ανθρώπους καλύτερους απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα. Ήξερε να υπολογίζει σωστά τις πραγματικές δυνατότητες της ζωής, ενώ ο Σένερερ δεν είχε καθόλου ανεπτυγμένη αυτή τη δεξιότητα. Όλες οι πανγερμανικές σκέψεις, θεωρητικά, ήταν σωστές, αλλά από τη στιγμή που δεν διέθετε τη δύναμη και την ικανότητα να μεταδώσει τη θεωρητική γνώση στις μάζες, δηλαδή να τους δώσει μια κατανοητή μορφή στις μάζες, όλη η γνώση ήταν μια ουτοπική σοφία και δεν μπορούσε ποτέ να γίνει πραγματικότητα.

Αυτή η έλλειψη της πραγματικής γνώσης των ανθρώπων τον οδήγησε αργότερα σε λάθος υπολογισμούς της δύναμης ολόκληρων κινημάτων και παλαιών θεσμών.

Τελικά, ο Σένερερ ασφαλώς συνειδητοποίησε ότι εδώ είχε να κάνει με ζητήματα βασικής ιδεολογίας, αλλά δεν κατάλαβε ότι μόνο οι μεγάλες μάζες ενός λαού ήταν κατάλληλες για να στηρίξουν τέτοιες πεποιθήσεις που είναι σχεδόν θρησκευτικές.

Δυστυχώς, είδε μόνο ως ένα μικρό βαθμό το εξαιρετικά περιορισμένο μαχητικό πνεύμα των λεγόμενων «αστικών» κύκλων, που λόγω της οικονομικής τους θέσης, έκανε τα άτομα να φοβούνται μήπως χάσουν πολλά και αυτό τους έκανε να συγκρατούνται.

Κι όμως, γενικά, μία κοσμοθεωρία μπορεί να ελπίζει σε νίκη μόνο αν οι πλατιές μάζες, σαν φορείς της νέας ιδεολογίας, δηλώσουν την ετοιμότητά τους να επωμιστούν τον αναγκαίο αγώνα.

Αυτή η έλλειψη γνώσης της σημασίας των κατώτερων στρωμάτων του λαού είχε τότε και σαν αποτέλεσμα την εντελώς ανεπαρκή αντίληψη του κοινωνικού ζητήματος.

Σε όλα αυτά ο δρ. Λούεγκερ ήταν το αντίθετο του Σένερερ.

Η βαθιά του γνώση της ανθρώπινης φύσης τού επέτρεψε να εκτιμήσει σωστά τις πιθανές δυνάμεις και ταυτόχρονα τον προστάτεψε από το να υποτιμήσει τους υπάρχοντες θεσμούς και ίσως γι' αυτόν τον λόγο έμαθε να χρησιμοποιεί αυτούς τους θεσμούς σαν εργαλεία για να πετύχει τους

στόχους του.

Καταλάβαινε επίσης πολύ καλά ότι η πολιτική μαχητικότητα της ανώτερης αστικής τάξης τη σημερινή εποχή είναι μικρή και δεν αρκούσε για την επίτευξη της νίκης ενός μεγάλου κινήματος. Έτσι έδωσε τη μεγαλύτερη έμφαση της πολιτικής του δραστηριότητας στην προσέλκυση των τάξεων η ύπαρξη των οποίων απειλούνταν και ως εκ τούτου ήταν πρόθυμες να εντείνουν παρά να εξασθενήσουν τη θέλησή τους για μάχη. Παρομοίως είχε την τάση να χρησιμοποιεί όλα τα μέσα δύναμης που υπήρχαν και να παίρνει με το μέρος του τους ισχυρούς θεσμούς που υπήρχαν, αντλώντας από αυτές τις παλαιές πηγές δύναμης τη μεγαλύτερη δυνατή ωφέλεια για το κίνημά του.

Έτσι απ' την αρχή τοποθέτησε σαν βάση του νέου κόμματος την μεσαία τάξη που απειλούνταν με εξαφάνιση και κατ' αυτόν τον τρόπο απέκτησε μια σταθερή ομάδα επαναστατών έτοιμων για τις πιο μεγάλες θυσίες και γεμάτων από αγωνιστική φλόγα. Η πολιτική του όμως προς την Καθολική Εκκλησία σχεδιάστηκε με πολύ έξυπνο τρόπο και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έφερε με το μέρος του τους νέους κληρικούς σε τέτοιο βαθμό που το παλιό Κληρικό Κόμμα αναγκάστηκε είτε να εγκαταλείψει το πεδίο της μάχης είτε πιο σοφά να προσχωρήσει στο νέο κόμμα, ώστε σιγά-σιγά να κερδίσει τη μία θέση μετά την άλλη.

Αν όμως θεωρήσουμε ότι μόνο αυτά χαρακτηρίζουν την προσωπικότητά του, τότε θα ήταν μεγάλη αδικία. Γιατί εκτός από την ικανότητα της έξυπνης τακτικής, είχε τις αρετές ενός πραγματικά μεγάλου και έξυπνου μεταρρυθμιστή, αν και εδώ επίσης αναγνώριζε τα όρια που του έθετε μια ακριβής επίγνωση των πιθανοτήτων που υπήρχαν και των προσωπικών του ικανοτήτων.

Ο στόχος που έθεσε στον εαυτό του αυτός ο αληθινά σπουδαίος άνδρας ήταν απολύτως πρακτικός. Ήθελε να κατακτήσει τη Βιέννη. Η Βιέννη ήταν η καρδιά της μοναρχίας, από αυτή την πόλη μεταδίδονταν οι τελευταίοι παλμοί ζωής στο άρρωστο και γερασμένο σώμα της σάπιας αυτοκρατορίας. Όσο πιο υγιής γινόταν η καρδιά τόσο περισσότερο το υπόλοιπο σώμα έπρεπε να αναζωογονηθεί. Μια ιδέα που καταρχήν ήταν σωστή, αλλά που μπορούσε να εφαρμοστεί μόνο για ένα συγκεκριμένο, περιορισμένο χρονικό διάστημα.

Και εδώ έγκειται η αδυναμία αυτού του άνδρα.

Αυτό που πέτυχε σαν δήμαρχος της Βιέννης ήταν αθάνατο με όλη τη σημασία της λέξης· αλλά δεν ήταν πλέον σε θέση να σώσει τη μοναρχία – ήταν πολύ αργά.

Ο αντίπαλός του, ο Σένερερ, το είχε αντιληφθεί αυτό καλύτερα.

Όλες οι πρακτικές προσπάθειες του δρ. Λούεγκερ υπήρξαν εκπληκτικά επιτυχημένες· οι ελπίδες που στήριξε σε αυτές δεν πραγματοποιήθηκαν.

Οι προσπάθειες του Σένερερ δεν υπήρξαν επιτυχημένες, αυτό που φοβόταν όμως δυστυχώς συνέβη με τρομερό τρόπο.

Έτσι και οι δύο άνδρες δεν πραγματοποίησαν τον τελικό σκοπό τους.

Ο Λούεγκερ δεν μπόρεσε να σώσει την Αυστρία και ο Σένερερ δεν μπόρεσε να σώσει τον γερμανικό λαό από την καταστροφή.

Είναι πάρα πολύ ωφέλιμο να μελετούμε στην εποχή μας τα αίτια των αποτυχιών και των δύο κομμάτων. Αυτό θα ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο στους φίλους μου, γιατί σε πολλά σημεία η κατάσταση σήμερα είναι η ίδια όπως ήταν τότε και θα μπορέσουν έτσι να αποφύγουν σφάλματα που είχαν οδηγήσει το ένα κίνημα στην εξαφάνιση και το άλλο στη στειρότητα.

Κατά τη γνώμη μου, η κατάρρευση του πανγερμανικού κινήματος στην Αυστρία είχε τρεις αιτίες:

Πρώτον, η ασαφής αντίληψη της σημασίας του κοινωνικού προβλήματος, ειδικά για ένα νέο, ουσιαστικά επαναστατικό κόμμα.

Από τη στιγμή που ο Σένερερ και οι οπαδοί του στράφηκαν κυρίως προς τα αστικά στρώματα, το αποτέλεσμα δεν θα μπορούσε παρά να είναι πολύ αδύναμο και ήπιο.

Η γερμανική αστική τάξη, κυρίως στους ανώτερούς της κύκλους, αν και κάποιοι δεν μπορούν να το υποψιαστούν, είναι φιλειρηνική μέχρι το σημείο της πλήρους αυταπάρνησης όσον αφορά τα εσωτερικά ζητήματα του έθνους και του κράτους. Τις καλές εποχές, δηλαδή στην προκειμένη περίπτωση σε εποχές καλής διακυβέρνησης, μια τέτοια συμπεριφορά αυτών των στρωμάτων είναι εξαιρετικά πολύτιμη για το κράτος· σε εποχές όμως κατώτερων καθεστώτων είναι εξαιρετικά καταστροφική. Για να καταστεί δυνατή η διεξαγωγή ενός αληθινά σοβαρού αγώνα, το πανγερμανικό κίνημα έπρεπε πάνω απ' όλα να αφοσιωθεί στην προσέλκυση των μαζών. Το γεγονός ότι δεν το έκανε, του στέρησε εξαρχής τη στοιχειώδη ορμή που χρειάζεται ένα κύμα τέτοιου είδους, αν δεν ήθελε να σβήσει μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα.

Αν η αρχή αυτή δεν ληφθεί υπόψη και δεν εφαρμοστεί από το ξεκίνημα, το νέο κόμμα χάνει κάθε πιθανότητα μελλοντικής συμπλήρωσης των παραλείψεων. Γιατί έχοντας προσελκύσει ένα εξαιρετικά μεγάλο αριθμό μετριοπαθών-αστικών στοιχείων, η βασική συμπεριφορά του κινήματος θα καθορίζεται πάντα από αυτά και έτσι θα χάσει κάθε προοπτική να προσελκύσει υπολογίσιμες δυνάμεις από τις πλατιές μάζες. Με αυτό όμως, ένα τέτοιο κίνημα δεν θα ξεπεράσει ποτέ τα όρια της απλής δυσαρέσκειας και κριτικής. Η πίστη που μοιάζει λίγο-πολύ με θρησκεία, σε συνδυασμό με ένα παρόμοιο πνεύμα θυσίας, δεν θα ξαναβρεθεί ποτέ· στη θέση της όμως θα αναπτυχθεί μια προσπάθεια σταδιακής άμβλυνσης της οξύτητας του αγώνα μέσω «θετικών» συνεργασιών που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνουν αποδοχή της υπάρχουσας κατάστασης, για να καταλήξουμε τελικά σε μια νοσηρή ειρήνη.

Αυτό συνέβη και με το πανγερμανικό κίνημα, επειδή εξαρχής δεν έδωσε εξέχουσα σημασία στην προσέλκυση οπαδών από τις πλατιές μάζες. Κατέληξε έτσι στην «αστική ευγένεια και στον συμβιβασμένο ρι-

ζοσπαστισμό».

Από αυτό το σφάλμα προέκυψε ο δεύτερος λόγος της ραγδαίας πτώσης του.

Η κατάσταση του γερμανικού στοιχείου στην Αυστρία ήταν ήδη απελπιστική την εποχή που εμφανίστηκε το πανγερμανικό κίνημα. Χρόνο με το χρόνο το κοινοβούλιο γινόταν όργανο της αργής εξόντωσης του γερμανικού λαού. Καμιά προσπάθεια σωτηρίας την τελευταία ώρα δεν θα μπορούσε να έχει καμία ελπίδα επιτυχίας, έστω και την παραμικρή, αν δεν καταργούσε αυτόν τον θεσμό.

Έτσι το κίνημα ήρθε αντιμέτωπο με ένα ερώτημα θεμελιώδους σημασίας:

Έπρεπε, για να καταργήσουν το κοινοβούλιο, να μπουν στο κοινοβούλιο και όπως λένε, «για να το υπονομεύσουν από μέσα», ή έπρεπε να κάνουν αυτόν τον αγώνα απ’ έξω, με μια επίθεση στο ίδιο το θεσμικό όργανο;

Μπήκαν και βγήκαν ηττημένοι.

Φυσικά, έπρεπε να μπουν.

Για να διεξαγάγεις έναν αγώνα ενάντια σε μια τέτοια δύναμη απ’ έξω πρέπει να οπλίζεις τον εαυτό σου με ακλόνητο θάρρος, αλλά και να είσαι έτοιμος για ατέλειωτες θυσίες. Τον ταύρο τον πιάνουμε από τα κέρατα, δεχόμαστε συνέχεια βαριά χτυπήματα, μας ρίχνει στο έδαφος, μερικές φορές σηκωνόμαστε ξανά με σπασμένα άκρα, αλλά μόνο μετά από έναν τέτοιο σκληρό αγώνα η νίκη θα χαμογελάσει στον ατρόμητο που θα το τολμήσει. Μόνο το μεγαλείο των θυσιών μπορεί να προσελκύσει νέους μαχητές στον αγώνα μέχρι που τελικά η επιμονή να στεφθεί με τη νίκη.

Για κάτι τέτοιο όμως χρειάζονται τα παιδιά του λαού από τις πλατιές μάζες.

Μόνο αυτά είναι αποφασισμένα κι όσο πρέπει δυνατά για να πολεμήσουν μέχρι το αιματηρό τέλος αυτού του αγώνα.

Αυτές ακριβώς οι πλατιές μάζες όμως έλειψαν από το πανγερμανικό κίνημα· οπότε δεν είχε άλλη επιλογή απ’ το να μπει στο κοινοβούλιο.

Θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι αυτή η απόφαση ήταν αποτέλεσμα πολλών εσωτερικών δισταγμών και μακρών διαβουλεύσεων· όχι, καμία άλλη ιδέα δεν τους πέρασε από το μυαλό. Η συμμετοχή σ’ αυτή την ηλιθιότητα ήταν ο αντίκτυπος των γενικών και ασαφών αντιλήψεών τους όσον αφορά τη σημασία και το αποτέλεσμα μιας τέτοιας συμμετοχής σε ένα θεσμό που εξαρχής είχε ήδη αναγνωριστεί σαν εσφαλμένος. Γενικά ήλπιζαν ότι αυτό θα διευκόλυνε τη διαφώτιση της πλατιάς μάζας, αφού τώρα θα είχαν μια ευκαιρία να μιλήσουν μπροστά στο «φόρουμ όλου του έθνους». Επιπλέον, τους φάνηκε πειστικό ότι η επίθεση στη ρίζα του προβλήματος έπρεπε να είναι πιο επιτυχημένη από μια επίθεση απ’ έξω. Πίστευαν ότι η ασφάλεια του κάθε μαχητή αυξανόταν από την προστασία της βουλευτικής ασυλίας και έτσι αυτό θα μπορούσε μόνο να ενισχύσει τη δύναμη της επίθεσης.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα πράγματα εξελίχθηκαν πολύ διαφορετικά.

Το φόρουμ μπροστά στο οποίο μίλησαν οι πανγερμανιστές βουλευτές δεν είχε γίνει μεγαλύτερο αλλά μάλλον μικρότερο· γιατί ο καθένας μιλάει μόνο μπροστά στον κύκλο που μπορεί να τον ακούσει ή βρίσκει μια περίληψη των όσων έχει πει σε δημοσιεύσεις του Τύπου.

Επιπλέον, το μεγαλύτερο άμεσο φόρουμ ακροατών δεν το αποτελεί η αίθουσα του κοινοβουλίου αλλά οι μεγάλες δημόσιες συγκεντρώσεις.

Γιατί σ' αυτές υπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι που έχουν έρθει μόνο και μόνο για να ακούσουν τι έχει να τους πει ο ομιλητής, ενώ στην αίθουσα συνεδριάσεων του κοινοβουλίου υπάρχουν μόνο λίγες εκατοντάδες και οι περισσότεροι απ' αυτούς παρευρίσκονται μόνο για να δικαιολογήσουν τον μισθό τους και όχι για να αφήσουν τη σοφία του ενός ή του άλλου συναδέλφου «εκπροσώπου του λαού» να λάμψει μέσα τους.

Μα πάνω απ' όλα: Αυτοί είναι πάντα το ίδιο ακροατήριο, που δεν θα μάθει ποτέ τίποτα καινούργιο, αφού εκτός από την εξυπνάδα του λείπει και οποιοδήποτε ίχνος θέλησης.

Ποτέ κανείς από αυτούς τους εκπροσώπους του λαού δεν θα δώσει τα εύσημα σε κάποια αλήθεια ανώτερη από τη δική του και δεν θα θέσει τον εαυτό του στην υπηρεσία της. Όχι, κανένας δεν θα το κάνει αυτό, εκτός αν έχει λόγους να ελπίζει ότι με μια τέτοια μετακίνηση μπορεί να εξασφαλίσει τη θητεία του για μια ακόμη περίοδο. Μόνο όταν πλανάται στον αέρα ότι το προηγούμενό τους κόμμα θα τα πάει άσχημα στις επερχόμενες εκλογές, αυτά τα στολίδια της ανδρείας αρχίζουν να ψάχνουν πώς μπορούν να μετακινηθούν σε άλλο κόμμα ή μία τάση που υποθέτουν ότι θα τα πάει καλύτερα, και αυτή η αλλαγή θέσης γίνεται συνήθως κάτω από ένα καταιγισμό ηθικών δικαιολογιών. Επομένως, κάθε φορά που ένα καθιερωμένο κόμμα φαίνεται να πέφτει στη δυσμένεια του λαού σε τέτοιο βαθμό που η πιθανότητα μιας ταπεινωτικής ήττας φαντάζει απειλητική, αρχίζει πάντα μια μεγάλη μεταστροφή: τότε οι ποντικοί του κοινοβουλίου εγκαταλείπουν το πλοίο του κόμματος.

Όλα αυτά όμως δεν έχουν καμία σχέση με την καλύτερη γνώση ή τα κίνητρα, αλλά μόνο με το διορατικό χάρισμα που προειδοποιεί αυτούς τους κοριούς του κοινοβουλίου την κατάλληλη στιγμή και τους κάνει να πέφτουν κάθε φορά και σε άλλο ζεστό κομματικό κρεβάτι.

Το να μιλάς μπροστά σε ένα τέτοιο «φόρουμ» είναι σαν να ρίχνεις μαργαριτάρια στα γουρούνια. Πραγματικά δεν αξίζει τον κόπο! Το αποτέλεσμα εδώ δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά ένα μηδενικό.

Και αυτό ακριβώς ήταν. Οι πανγερμανιστές βουλευτές μπορούσαν να ξελαρυγγιάζονται· δεν είχε αποτέλεσμα.

Ο Τύπος είτε σιωπούσε γι' αυτούς είτε περιέκοπτε τις ομιλίες τους με τέτοιο τρόπο που κάθε συνοχή και συχνά ακόμη και το νόημα, διαστρεβλωνόταν ή χανόταν τελείως δίνοντας στην κοινή γνώμη μια

πολύ κακή εικόνα των προθέσεων του νέου κινήματος. Αυτά που έλεγαν οι διάφοροι κύριοι δεν είχαν και πολλή σημασία· το πιο σημαντικό ήταν αυτά που διάβαζαν γι' αυτούς. Αυτά όμως ήταν αποσπάσματα από τις ομιλίες τους, τόσο ασύνδετα μεταξύ τους που δεν μπορούσαν παρά να φαίνονται παράλογα. Το μόνο φόρουμ στο οποίο θα μπορούσαν πραγματικά να μιλήσουν αποτελούνταν από πεντακόσιους βουλευτές και αυτό λέει πολλά.

Το χειρότερο όμως ήταν το εξής:

Το πανγερμανικό κίνημα μπορούσε να υπολογίζει στην επιτυχία μόνο αν συνειδητοποιούσε από την πρώτη μέρα ότι αυτό που διακυβευόταν εδώ δεν ήταν ένα νέο κόμμα, αλλά μια νέα κοσμοθεωρία. Μόνο μια τέτοια μπορούσε να συγκεντρώσει την εσωτερική δύναμη για να δώσει αυτή τη γιγάντια μάχη. Και γι' αυτό τον σκοπό, μόνο τα καλύτερα και τα πιο θαρραλέα μυαλά μπορούσαν να χρησιμεύσουν σαν ηγέτες.

Αν ο αγώνας για μια κοσμοθεωρία δεν καθοδηγείται από ήρωες έτοιμους να κάνουν θυσίες, σε λίγο καιρό δεν θα βρίσκει ούτε οπαδούς πρόθυμους να αντιμετωπίσουν τον θάνατο. Όποιος παλεύει εδώ για την δική του ύπαρξη, δεν μπορεί να αφήνει πολλά στην κοινότητα.

Για να αντιμετωπιστεί αυτή η ανάγκη, είναι απαραίτητο να γνωρίζουν όλοι ότι το νέο κίνημα μπορεί να προσφέρει δόξα και τιμή στο μέλλον, αλλά τίποτα στο παρόν. Όσο πιο εύκολα ένα κίνημα προσφέρει θέσεις και αξιώματα, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η εισροή κατώτερου υλικού και στο τέλος αυτά τα πολιτικά παράσιτα θα κυριαρχήσουν σε ένα επιτυχημένο κόμμα σε τέτοιο βαθμό που οι έντιμοι αγωνιστές των πρώτων ημερών δεν θα αναγνωρίζουν πλέον το παλιό κίνημα και οι νεοφερμένοι θα τους παραγκωνίσουν σαν «ανεπιθύμητους» εισβολείς. Όταν συμβεί όμως αυτό, η «αποστολή» ενός τέτοιου κινήματος θα έχει τελειώσει.

Μόλις το πανγερμανικό κίνημα αφοσιώθηκε αποκλειστικά στο κοινοβούλιο, άρχισε να προσελκύει «κοινοβουλευτικούς» αντί για ηγέτες και αγωνιστές. Έτσι βυθίστηκε στο επίπεδο των συνηθισμένων πολιτικών κομμάτων της εποχής και έχασε τη δύναμη για να αντιταχθεί σε μια καταστροφική μοίρα με την αγωνιστικότητα ενός μάρτυρα. Αντί να πολεμά, έμαθε τώρα να «μιλάει» και να «διαπραγματεύεται». Ο νέος κοινοβουλευτικός, όμως, σε μικρό χρονικό διάστημα βρήκε σαν πιο ελκυστικό, γιατί ήταν λιγότερο επικίνδυνο, το καθήκον να πολεμά για τη νέα κοσμοθεωρία με τα «πνευματικά» όπλα της κοινοβουλευτικής ρητορείας παρά να διακινδυνεύει τη ζωή του, αν χρειαζόταν, μπαίνοντας σε έναν αγώνα του οποίου η έκβαση ήταν αβέβαιη και ο οποίος σε κάθε περίπτωση δεν θα του απέφερε κανένα κέρδος.

Από τη στιγμή που απέκτησαν μέλη στο κοινοβούλιο, οι οπαδοί απ' έξω άρχισαν να ελπίζουν και να περιμένουν θαύματα, τα οποία φυσικά δεν έγιναν και δεν μπορούσαν να γίνουν. Για το λόγο αυτό σύντομα άρχισαν να γίνονται ανυπόμονοι, γιατί ακόμα κι αυτά που άκουσαν από

τους δικούς τους βουλευτές δεν ανταποκρίνονταν σε καμία περίπτωση στις προσδοκίες των ψηφοφόρων. Αυτό ήταν εύκολο να εξηγηθεί, αφού ο εχθρικός Τύπος φρόντιζε να μη δίνει στον λαό μια αληθινή εικόνα του έργου των πανγερμανιστών βουλευτών.

Όσο περισσότερο όμως οι νέοι εκπρόσωποι του λαού έπαιρναν μια γεύση από τον κάπως πιο ήπιο είδος του «επαναστατικού» αγώνα στο κοινοβούλιο και στις κρατικές συνελεύσεις, τόσο λιγότερο πρόθυμοι γίνονταν να επιστρέψουν στο πιο επικίνδυνο έργο της διαφώτισης των μεγάλων στρωμάτων του πληθυσμού.

Οι μαζικές συγκεντρώσεις, ο μόνος τρόπος για να ασκήσει κανείς μια αληθινά προσωπική και ως εκ τούτου αποτελεσματική επιρροή σε μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και έτσι να μπορέσει να τα κερδίσει, ερχόταν όλο και περισσότερο σε δεύτερη μοίρα.

Από τη στιγμή που τα θεωρεία του κοινοβουλίου αντικατέστησαν τα τραπέζια* στις μπυραρίες των λαϊκών συγκεντρώσεων και οι λόγοι απευθύνονταν από αυτά τα φόρουμ όχι προς τον λαό αλλά προς τα κεφάλια των αποκαλούμενων «εκλεκτών», το πανγερμανικό κίνημα έπαψε να είναι ένα κίνημα του λαού και σε μικρό χρονικό διάστημα υποβιβάστηκε σε μια λίγο-πολύ λέσχη σοβαρών ακαδημαϊκών συζητήσεων.

Συνεπώς, η κακή εντύπωση που άφηνε ο Τύπος δεν διορθωνόταν καθόλου από τις προσωπικές δραστηριότητες των κυρίων, με αποτέλεσμα η λέξη «πανγερμανισμός» να ακούγεται άσχημα στα αυτιά της πλατιάς μάζας.

Γιατί σ' όλους τους σημερινούς ιππότες και λιμοκοντόρους της πένας πρέπει να τους πούμε αυτό: οι μεγαλύτερες επαναστάσεις σε αυτόν τον κόσμο δεν καθοδηγήθηκαν ποτέ από μια γραφίδα!

Όχι, η πένα πάντα προοριζόταν για τη θεωρητική τους θεμελίωση.

Όμως η δύναμη που ξεκίνησε τις μεγάλες ιστορικές χιονοστιβάδες θρησκευτικής και πολιτικής φύσης ήταν πάντα η μαγική δύναμη του λόγου και μόνον αυτή.

Οι πλατιές μάζες ενός λαού πάνω απ' όλα μπορούν να συγκινηθούν μόνο από τη δύναμη του λόγου. Όλα τα μεγάλα κινήματα όμως είναι λαϊκά κινήματα, είναι ηφαιστειακές εκρήξεις του ανθρώπινου πάθους και των ψυχικών συγκινήσεων, που προκλήθηκαν είτε από τη σκληρή θεά της ανάγκης είτε από τον αναμμένο πυρσό του λόγου που εκσφενδονίστηκε ανάμεσα στις μάζες και δεν είναι γλυκανάλατα εκχυλίσματα των αισθητιστών συγγραφέων και των ηρώων των σαλονιών.

Η μοίρα των εθνών μπορεί να ανατραπεί μόνο από μια καταιγίδα καυτού πάθους, αλλά το πάθος μπορεί να ξυπνήσει μόνο από εκείνον που το κουβαλάει μέσα του.

---

*Τραπέζια στις μπυραρίες όπου γινόντουσαν οι λαϊκές συγκεντρώσεις (Σ.τ.μ)

Μόνο αυτό χαρίζει στους εκλεκτούς του τις λέξεις, που σαν χτυπήματα σφυριού μπορούν να ανοίξουν τις πόρτες της καρδιάς ενός λαού.

Εκείνος όμως από τον οποίο λείπει το πάθος και του οποίου τα χείλη μένουν κλειστά, δεν έχει επιλεγεί από τους Ουρανούς για να αναγγείλει το θέλημά τους.

Γι' αυτό λοιπόν, κάθε συγγραφέας ας μείνει στα μελανοδοχεία του, να ασχολείται με τη «θεωρητική» δράση, αν η εξυπνάδα και η ικανότητά του είναι κατάλληλη για κάτι τέτοιο· γιατί δεν είναι γεννημένος ούτε επιλεγμένος για την ηγεσία.

Ένα κίνημα με μεγάλους στόχους πρέπει λοιπόν να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να μην χάσει την επαφή με τις πλατιές μάζες.

Πρέπει να εξετάζει κάθε ζήτημα πρωταρχικά από αυτή την οπτική γωνία και να παίρνει τις αποφάσεις του προς αυτή την κατεύθυνση.

Πρέπει, επιπλέον, να αποφεύγει οτιδήποτε που μπορεί να μειώσει ή ακόμα και να αποδυναμώσει την ικανότητά του να επηρεάζει τις μάζες, όχι για «δημαγωγικούς» λόγους, αλλά από την απλή διαπίστωση ότι χωρίς την τεράστια δύναμη των μαζών ενός λαού, καμία μεγάλη ιδέα, όσο υψηλή και ευγενική κι αν φαίνεται, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί.

Μόνο η σκληρή πραγματικότητα πρέπει να καθορίζει τον δρόμο προς τον σκοπό· η απροθυμία για τη διάνυση δύσκολων δρόμων πολύ συχνά σε αυτόν τον κόσμο σημαίνει εγκατάλειψη του σκοπού· πράγμα που μπορεί ή δεν μπορεί να είναι αυτό που θέλεις.

Μόλις το πανγερμανικό κίνημα, με την κοινοβουλευτική του συμπεριφορά, μετακίνησε το κέντρο βάρους της δράσης του από τον λαό στο κοινοβούλιο, έχασε το μέλλον του και αντί αυτού κέρδισε τη φτηνή επιτυχία της στιγμής.

Επέλεξε τον ευκολότερο αγώνα και έτσι δεν άξιζε την τελική νίκη.

Μελέτησα αυτό ακριβώς το ζήτημα πολύ διεξοδικά στη Βιέννη και την αποτυχία τους να το αντιληφθούν την θεώρησα σαν μια από τις κύριες αιτίες για την κατάρρευση του κινήματος, που εκείνες τις ημέρες κατά τη γνώμη μου προοριζόταν να αναλάβει την ηγεσία του γερμανικού στοιχείου.

Τα δύο πρώτα λάθη που προκάλεσαν την αποτυχία του πανγερμανικού κινήματος σχετίζονταν μεταξύ τους. Η ελλιπής γνώση των κινητήριων δυνάμεων που καθοδηγούν τις μεγάλες επαναστάσεις οδήγησε σε μια ανεπαρκή εκτίμηση της σημασίας της πλατιάς μάζας του λαού· αυτό οδήγησε στο μειωμένο ενδιαφέρον για το κοινωνικό πρόβλημα, στις ανεπαρκείς και ακατάλληλες προσπάθειές του για να κερδίσει την ψυχή των κατώτερων στρωμάτων του έθνους καθώς και στην υπερβολικά ευνοϊκή συμπεριφορά του απέναντι στο κοινοβούλιο.

Αν είχαν αναγνωρίσει την τεράστια δύναμη, που έχουν οι μάζες σαν φορείς της επαναστατικής αντίστασης σε κάθε εποχή, θα μπορούσαν να έχουν δουλέψει διαφορετικά τόσο στα κοινωνικά όσο και στα προπαγανδιστικά ζητήματα. Τότε το κέντρο βάρους του κινήματος δεν θα

έπρεπε να έχει μετατοπιστεί στο κοινοβούλιο, αλλά στα εργοστάσια και στους δρόμους.

Αλλά και το τρίτο σφάλμα προκύπτει σε τελική ανάλυση από την μη αναγνώριση της αξίας της μάζας, η οποία, είναι αλήθεια, χρειάζεται ανώτερα πνεύματα για να την κινήσουν προς μια ορισμένη κατεύθυνση, αλλά μετά, σαν σφοντύλι, δίνει στη δύναμη της επίθεσης ορμητικότητα και σταθερή επιμονή.

Ο σκληρός αγώνας που έδωσε το πανγερμανικό κίνημα με την Καθολική Εκκλησία μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την ανεπαρκή κατανόηση της πνευματικής φύσης του λαού.

Τα αίτια της βίαιης επίθεσης του νέου κόμματος εναντίον της Ρώμης ήταν τα εξής:

Μόλις ο Οίκος των Αψβούργων αποφάσισε τελικά να μετατρέψει την Αυστρία σε σλαβικό κράτος, κατέφυγε σε κάθε μέσο που του φαίνονταν με κάποιο τρόπο κατάλληλο για το σκοπό αυτό. Ακόμα και οι θρησκευτικοί θεσμοί, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό, τέθηκαν στην υπηρεσία της νέας «κρατικής ιδέας» από αυτόν τον αδίστακτο κυβερνώντα οίκο.

Η χρησιμοποίηση των τσέχικων ενοριών και των πνευματικών τους ποιμνίων ήταν ένα από τα πολλά μέσα για την επίτευξη αυτού του στόχου, δηλαδή της γενικής υποδούλωσης της Αυστρίας.

Η εξέλιξη έγινε κάπως έτσι:

Τσέχοι πάστορες διορίστηκαν σε αμιγώς γερμανικές κοινότητες, οι οποίοι αργά αλλά σταθερά άρχισαν να βάζουν τα συμφέροντα του τσέχικου λαού πάνω από τα συμφέροντα των εκκλησιών και έτσι έγιναν τα φυτώρια της διαδικασίας του απογερμανισμού.

Ο γερμανικός κλήρος δυστυχώς δεν έκανε τίποτα για να αντιδράσει σε αυτές τις μεθόδους. Όχι μόνο ήταν εντελώς άχρηστος για να διεξαγάγει αυτόν τον αγώνα από γερμανικής πλευράς, αλλά δεν μπόρεσε και να αντιμετωπίσει τις επιθέσεις των άλλων προβάλλοντας την αναγκαία αντίσταση. Έτσι, με την εκμετάλλευση της θρησκευτικής κατάχρησης από τη μια και με την ανεπαρκή άμυνα από την άλλη, ο γερμανισμός άρχισε να υποχωρεί αργά αλλά σταθερά.

Αν στα μικρά ζητήματα η κατάσταση ήταν όπως περιγράφηκε, δυστυχώς και στα μεγάλα ζητήματα δεν ήταν πολύ διαφορετική.

Και εδώ επίσης οι αντιγερμανικές προσπάθειες των Αψβούργων, δεν βρήκαν την αντίσταση που έπρεπε, κυρίως από τον υψηλόβαθμο κλήρο, ενώ η εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων είχε περάσει εντελώς σε δεύτερη μοίρα.

Η γενική εντύπωση δεν θα μπορούσε να είναι άλλη από το ότι υπήρξε κατάφωρη παραβίαση των γερμανικών δικαιωμάτων από τον καθολικό κλήρο.

Με αυτό όμως, η Εκκλησία δεν φαινόταν να συμπαθεί τον γερμανικό λαό αλλά μάλλον να παίρνει άδικα το μέρος του εχθρού του. Η ρίζα του

όλου προβλήματος βρισκόταν, ειδικά κατά την άποψη του Σένερερ, στο γεγονός ότι η ηγεσία της Καθολικής Εκκλησίας δεν βρισκόταν στη Γερμανία και ότι μόνο γι' αυτόν τον λόγο ήταν εχθρική προς τα συμφέροντα της εθνικότητάς μας.

Τα λεγόμενα πολιτιστικά προβλήματα, τόσο σε αυτό το ζήτημα όσο και σε όλα τα άλλα στην Αυστρία εκείνη την εποχή, έμπαιναν σχεδόν εξ ολοκλήρου στο παρασκήνιο. Η στάση του πανγερμανικού κινήματος απέναντι στην Καθολική Εκκλησία καθοριζόταν πολύ λιγότερο από τη θέση της για την επιστήμη κ.λ.π. παρά από την ανεπαρκή εκπροσώπηση των γερμανικών δικαιωμάτων και, αντιστρόφως, τη συνεχή προώθηση και διευκόλυνση της σλαβικής υπεροψίας και πλεονεξίας.

Ο Γκέοργκ Σένερερ δεν ήταν ο άνθρωπος που κάνει μισές δουλειές. Ανέλαβε τον αγώνα κατά της Εκκλησίας, με την πεποίθηση ότι μόνο με αυτόν θα μπορούσε να σώσει τον γερμανικό λαό. Το «Κίνημα της απομάκρυνσης από τη Ρώμη» φαινόταν να είναι ο πιο ισχυρός, αν και ασφαλώς ο πιο δύσκολος, τρόπος επίθεσης, ο οποίος θα συνέτριβε το εχθρικό φρούριο. Αν ήταν επιτυχημένος, τότε το τραγικό εκκλησιαστικό σχίσμα στη Γερμανία θα ξεπερνιόταν και ήταν πιθανό ότι η εσωτερική δύναμη της αυτοκρατορίας και του γερμανικού έθνους θα ωφελείτο πολύ από μια τέτοια νίκη.

Αλλά ούτε οι υποθέσεις ούτε τα συμπεράσματα αυτού του αγώνα ήταν σωστά.

Η εθνική δύναμη αντίστασης του καθολικού κλήρου γερμανικής εθνότητας σε όλα τα ζητήματα που αφορούσαν τον γερμανισμό, ήταν χωρίς αμφιβολία, μικρότερη από εκείνη των μη Γερμανών, ειδικά των Τσέχων, συναδέλφων τους.

Ομοίως, μόνο ένας αδαής δεν θα μπορούσε να δει ότι ο γερμανικός κλήρος σχεδόν ποτέ δεν σκέφτηκε μια επιθετική εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων.

Αλλά όλοι όσοι δεν ήταν τυφλοί έπρεπε να παραδεχτούν, ότι αυτό οφειλόταν πρωτίστως σε μια κατάσταση, κάτω από την οποία όλοι εμείς οι Γερμανοί πρέπει να υποφέρουμε σκληρά: αυτή είναι η αντικειμενικότητα στη στάση μας απέναντι στην εθνικότητά μας, όπως και απέναντι σε οτιδήποτε άλλο.

Όπως ο Τσέχος κληρικός ήταν υποκειμενικά αφοσιωμένος στον λαό του και μόνο αντικειμενικά στην Εκκλησία, έτσι και ο Γερμανός πάστορας ήταν υποκειμενικά αφοσιωμένος στην Εκκλησία και παρέμεινε αντικειμενικός μόνο απέναντι στο έθνος. Ένα φαινόμενο το οποίο, δυστυχώς για εμάς, μπορούμε να το παρατηρήσουμε σε χιλιάδες άλλες περιπτώσεις με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Αυτό σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί κάποια ειδική κληρονομιά του Καθολικισμού, αλλά σε εμάς διαβρώνει σχεδόν κάθε θεσμό, είτε κρατικό είτε ιδεολογικό, σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Απλώς συγκρίνετε τη θέση που παίρνουν, για παράδειγμα, οι δημόσιοι

υπάλληλοί μας απέναντι στις προσπάθειες για μια εθνική αναγέννηση με αυτήν που θα έπαιρναν οι δημόσιοι υπάλληλοι ενός άλλου λαού σε μια τέτοια περίπτωση. Ή πιστεύετε ότι το σώμα των αξιωματούχων οπουδήποτε αλλού στον κόσμο θα έβαζε τα συμφέροντα του έθνους στην άκρη κάτω από τη φράση «κρατική αρχή» με παρόμοιο τρόπο, όπως είναι δεδομένος στη χώρα μας εδώ και πέντε χρόνια, και μάλιστα εξακολουθεί να θεωρείται αξιέπαινος; Στο εβραϊκό ζήτημα, για παράδειγμα, δεν παίρνουν και τα δύο δόγματα σήμερα μια θέση που δεν ανταποκρίνεται ούτε στα συμφέροντα του έθνους ούτε στις πραγματικές ανάγκες της θρησκείας; Συγκρίνετε τη στάση ενός Εβραίου ραβίνου σε όλα τα ζητήματα, ακόμα και της πιο μικρής σημασίας για τους Εβραίους σαν φυλή, με τη στάση της συντριπτικής πλειοψηφίας του κλήρου μας, αλλά και των δύο δογμάτων, αν θέλετε!

Πάντα έχουμε αυτό το φαινόμενο, όταν πρόκειται για την υπεράσπιση μιας αφηρημένης ιδέας.

«Κρατική εξουσία», «δημοκρατία», «ειρηνισμός», «διεθνής αλληλεγγύη» κ.λ.π. όλες τους είναι έννοιες, που για εμάς σχεδόν πάντα γίνονται τόσο άκαμπτες και αμιγώς δογματικές, που στη συνέχεια όλες οι αληθινά εθνικές ζωτικές ανάγκες κρίνονται αποκλειστικά από αυτή την οπτική γωνία.

Αυτός ο καταστροφικός τρόπος αντιμετώπισης όλων των ζητημάτων από την οπτική γωνία μιας προκατειλημμένης αντίληψης σκοτώνει κάθε ικανότητα υποκειμενικής σκέψης σε ένα θέμα που αντικειμενικά έρχεται σε αντίθεση με το δόγμα και τελικά οδηγεί σε μια πλήρη αντιστροφή μέσων και σκοπών. Θα στρεφόμασταν εναντίον οποιασδήποτε απόπειρας για μια εθνική εξέγερση, αν αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με την ανατροπή ενός κακού, ολέθριου καθεστώτος, καθώς αυτό θα αποτελούσε πλήγμα εναντίον της «κρατικής εξουσίας», αλλά η «κρατική εξουσία» δεν είναι μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού, αλλά μάλλον στα μάτια ενός τέτοιου φανατικού υποστηρικτή της αντικειμενικότητας αντιπροσωπεύει τον ίδιο τον σκοπό, ο οποίος είναι αρκετός για να γεμίσει ολόκληρη τη μίζερη ζωή του. Για παράδειγμα, θα διαμαρτυρόμασταν με αγανάκτηση ενάντια σε μια απόπειρα δικτατορίας, ακόμα κι αν ο φορέας της ήταν ο Φρειδερίκος ο Μέγας και ακόμη κι αν εκείνη τη στιγμή οι πολιτικοί ταχυδακτυλουργοί μιας πολιτικής κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας ήταν ανίκανοι νάνοι ή ακόμη και κατώτερα υποκείμενα, γιατί απλώς ο νόμος της δημοκρατίας φαίνεται

Φρειδερίκος Β΄της Πρωσίας

ιερότερος σε έναν τέτοιο λάτρη των αρχών από την ευημερία ενός έθνους. Ο ένας λοιπόν θα υπερασπιστεί τη χειρότερη τυραννία, μια τυραννία που καταστρέφει το λαό, επειδή η «κρατική εξουσία» προς στιγμή ενσαρκώνεται σε αυτήν, ενώ ο άλλος θα απορρίψει ακόμα και την πιο ευεργετική κυβέρνηση, από τη στιγμή που δεν ανταποκρίνεται στην αντίληψή του περί «δημοκρατίας».

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, ο Γερμανός μας ειρηνιστής θα αποδεχτεί σιωπηλά τον πιο αιματηρό βιασμό του έθνους, που μπορεί να προέρχεται από τις πιο σκληρές στρατιωτικές δυνάμεις, αν μια αλλαγή αυτής της κατάστασης μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με αντίσταση, δηλαδή με τη βία, επειδή κάτι τέτοιο θα ερχόταν σε αντίθεση με το πνεύμα της αμιγώς ειρηνικής κοινωνίας του. Ακόμη κι αν ο διεθνιστής Γερμανός σοσιαλιστής δεχτεί επίθεση μόνος του από όλο τον υπόλοιπο κόσμο, θα το δεχτεί με αδελφική συμπάθεια και χωρίς καμία σκέψη εκδίκησης ή έστω και άμυνας, απλώς επειδή είναι – Γερμανός.

Αυτό μπορεί να είναι δυσάρεστο, αλλά το να θέλεις να αλλάξεις κάτι προϋποθέτει πρώτα την αναγνώρισή του.

Το ίδιο ισχύει και για την αδύναμη εκπροσώπηση των γερμανικών συμφερόντων από ένα μέρος του κλήρου.

Αυτό δεν είναι εμπάθεια, ούτε οφείλεται σε μοχθηρή βούληση, ούτε προκαλείται από, ας πούμε, «άνωθεν» εντολές, αλλά σε μια τέτοια έλλειψη εθνικής αποφασιστικότητας βλέπουμε απλώς τα αποτελέσματα μιας εξίσου ανεπαρκούς εκπαίδευσης, ως προς την έννοια του γερμανισμού από τη νεολαία, καθώς και μια πλήρη υποταγή σε μια ιδέα που έχει γίνει είδωλο.

Η εκπαίδευση πάνω στην έννοια της δημοκρατίας, του διεθνιστικού σοσιαλισμού, του φιλειρηνισμού κ.λ.π. είναι τόσο μισαλλόδοξη και άκαμπτη, επομένως τόσο υποκειμενική από τη δική τους οπτική γωνία, που με αυτό η γενική εικόνα του υπόλοιπου κόσμου επηρεάζεται και από αυτή τη δογματική αντίληψη, ενώ η στάση απέναντι στον γερμανισμό έχει παραμείνει εξαιρετικά αντικειμενική από τα πρώιμα νεανικά χρόνια. Το ίδιο και ο ειρηνιστής, με το να μένει υποκειμενικά και ολοκληρωτικά στο ιδανικό του, όταν υπάρξει μια απειλή ενάντια στο λαό του, έστω κι αν είναι σκληρή και άδικη (εφόσον είναι Γερμανός), θα ψάξει πάντα την αντικειμενική αλήθεια και ποτέ από καθαρό ένστικτο αυτοσυντήρησης δεν θα ενταχθεί στις τάξεις της ομάδας του και δεν θα πολεμήσει μαζί τους.

Σε πόση έκταση ισχύει αυτό και στα διάφορα θρησκεύματα αποδεικνύεται από το εξής:

Ο ίδιος ο προτεσταντισμός εκπροσωπεί καλύτερα τα συμφέροντα του γερμανισμού, στο βαθμό που αυτός βασίζεται στη γέννησή του και στη μεταγενέστερη παράδοσή του· ωστόσο σταματά τη στιγμή που αυτή η υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων πρέπει να γίνει σε ένα πεδίο που είτε είναι έξω από τη γενική γραμμή του ιδεολογικού του κόσμου και της

παραδοσιακής εξέλιξής του είτε για κάποιο λόγο έχει απορριφθεί.

Έτσι, ο προτεσταντισμός πάντα θα υποστηρίζει την προαγωγή όλου του γερμανισμού, εφόσον αφορά ζητήματα εσωτερικής καθαρότητας ή εθνικής εμβάθυνσης ή όσον αφορά την υπεράσπιση της γερμανικής ύπαρξης, της γερμανικής γλώσσας και της γερμανικής ελευθερίας, αφού όλα αυτά στηρίζονται σταθερά στον ίδιο· όμως αντιδρά με τη μεγαλύτερη εχθρότητα σε κάθε προσπάθεια διάσωσης του έθνους από τα νύχια του πιο θανάσιμου εχθρού του, αφού η θέση του για τον εβραϊσμό είναι λίγο-πολύ δογματικά καθιερωμένη. Ωστόσο, εδώ ερχόμαστε αντιμέτωποι με ένα πρόβλημα χωρίς τη λύση του οποίου όλες οι άλλες προσπάθειες για μια γερμανική αναγέννηση ή μια εξέγερση είναι και παραμένουν εντελώς παράλογες και αδύνατες.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Βιέννη, είχα αρκετό ελεύθερο χρόνο και ευκαιρίες να εξετάσω και αυτό το ζήτημα αμερόληπτα και μπόρεσα στις καθημερινές μου επαφές να επιβεβαιώσω την ορθότητα αυτής της άποψης χιλιάδες φορές.

Σ' αυτή την εστία των πιο διαφορετικών εθνοτήτων, γινόταν αμέσως πιο ξεκάθαρο, το γεγονός ότι μόνον ο Γερμανός ειρηνιστής προσπαθούσε να βλέπει πάντα τα συμφέροντα του έθνους του αντικειμενικά, αλλά ποτέ ο Εβραίος, για παράδειγμα, όσον αφορά τα συμφέροντα του εβραϊκού λαού· ότι μόνον ο Γερμανός σοσιαλιστής είναι «διεθνιστής» με μια έννοια που του απαγόρευε να αγωνιστεί για τα δικαιώματα του ίδιου του λαού του με άλλο τρόπο εκτός απ' αυτόν που πρόσταζαν τα συνθήματα και οι εντολές των διεθνιστών συντρόφων του, αλλά ποτέ δεν το έκαναν οι Τσέχοι ή οι Πολωνοί κ.λ.π.· με λίγα λόγια διαπίστωσα από τότε ότι το κακό δεν οφείλεται τόσο σε αυτές τις ιδεολογίες όσο στην εντελώς ελλιπή εκπαίδευσή μας για τη δική μας εθνότητα και στην επακόλουθη μειωμένη αφοσίωση σε αυτήν.

Με αυτό, η πρώτη καθαρά θεωρητική βάση του αγώνα του πανγερμανικού κινήματος ενάντια στον ίδιο τον καθολικισμό ήταν ελλιπής.

Αν ο γερμανικός λαός ανατρεφόταν από την παιδική του ηλικία με την αποκλειστική αναγνώριση των δικαιωμάτων της δικής του εθνικότητας και αν δεν δηλητηριάζαμε τις καρδιές των παιδιών με την κατάρα της «αντικειμενικότητας» ακόμα και σε ζητήματα που αφορούν την διατήρηση του δικού τους εγώ, τότε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα θα βλέπαμε (με την προϋπόθεση, βέβαια, ότι θα υπήρχε μια ριζοσπαστικά εθνική κυβέρνηση) και στη Γερμανία, όπως στην Ιρλανδία, την Πολωνία και τη Γαλλία, τον καθολικό να είναι πάντα Γερμανός.

Η ισχυρότερη απόδειξη γι' αυτό όμως προέρχεται από εκείνη την εποχή που το έθνος μας για τελευταία φορά αναγκάστηκε να σταθεί μπροστά στο δικαστήριο της ιστορίας για να δώσει έναν αγώνα ζωής και θανάτου για την υπεράσπιση της ύπαρξής του.

Όσο δεν υπήρχε έλλειψη ηγεσίας από ψηλά, ο λαός εκπλήρωσε το κα-

θήκον του και τις υποχρεώσεις του αποτελεσματικά. Είτε ο προτεστάντης πάστορας είτε ο καθολικός ιερέας, και οι δύο συνέβαλαν ασταμάτητα στη διατήρηση της δύναμης αντίστασής μας, όχι μόνο στο μέτωπο αλλά και στην πατρίδα. Εκείνα τα χρόνια και ειδικά κατά τον αρχικό ενθουσιασμό, υπήρχε πραγματικά και για τα δύο στρατόπεδα μόνο μία Αγία Γερμανική Αυτοκρατορία, για την ύπαρξη και το μέλλον της οποίας καθένας απευθυνόταν στον δικό του ουρανό.

Το πανγερμανικό κίνημα στην Αυστρία έπρεπε να θέσει στον εαυτό του το ερώτημα: Είναι δυνατόν να διατηρηθεί ο αυστριακός γερμανισμός κάτω από την καθολική πίστη ή όχι; Αν ναι, τότε δεν επιτρεπόταν στο πολιτικό κόμμα να ασχοληθεί με θρησκευτικά ή ακόμα και με δογματικά ζητήματα· αλλά αν όχι, τότε αυτό που θα χρειαζόταν ήταν μια θρησκευτική μεταρρύθμιση και όχι ένα πολιτικό κόμμα.

Όποιος πιστεύει ότι μπορεί να επιτύχει μια θρησκευτική μεταρρύθμιση μέσω ενός πολιτικού οργανισμού, δείχνει μόνο ότι δεν έχει ίχνος γνώσης για την εξέλιξη των θρησκευτικών ιδεών ή δογμάτων και για τις εκκλησιαστικές συνέπειές τους.

Πραγματικά εδώ δεν μπορείς να υπηρετείς δύο αφέντες. Αν και πιστεύω ότι η θεμελίωση ή η καταστροφή μιας θρησκείας είναι πολύ σπουδαιότερη από τη θεμελίωση ή την καταστροφή ενός κράτους, πόσο μάλλον ενός κόμματος.

Ας μην πει κανείς ότι οι επίμαχες επιθέσεις ήταν απλώς ένας τρόπος άμυνας απέναντι στις επιθέσεις της άλλης πλευράς!

Σίγουρα σε όλες τις εποχές βρέθηκαν ασυνείδητοι παλιάνθρωποι που δεν δίστασαν να κάνουν τη θρησκεία όργανο για τις πολιτικές τους ραδιουργίες (γιατί με αυτό ασχολείται σχεδόν αποκλειστικά και πάντα ο παρόμοιος συρφετός)· αλλά εξίσου σίγουρα είναι λάθος να κατηγορούμε τη θρησκεία, ή ακόμα και το δόγμα, για έναν αριθμό απατεώνων που το καταχράστηκαν όπως ακριβώς θα έκαναν πιθανώς και με οτιδήποτε άλλο εξυπηρετούσε τα ταπεινά τους ένστικτα.

Τίποτα δεν θα βόλευε καλύτερα σε έναν χαραμοφάη και τεμπέλη του κοινοβουλίου από μια ευκαιρία, έστω και εκ των υστέρων, για να δικαιολογήσει τις πολιτικές του κομπίνες. Γιατί, από τη στιγμή που η θρησκεία ή ακόμα και το δόγμα θεωρείται υπεύθυνο για την πολιτική του μοχθηρία και γι' αυτό το λόγο δέχεται επίθεση, αυτός ο αδιάντροπος ψεύτης βγάζει μια μεγάλη κραυγή και καλεί όλο τον κόσμο να δει πόσο δικαιολογημένες ήταν οι πράξεις του μέχρι τώρα και ότι η σωτηρία της θρησκείας και της εκκλησίας οφείλεται αποκλειστικά σε αυτόν και στην εξυπνάδα του. Το εξίσου ανόητο και ξεχασιάρικο κοινό, εμποδίζεται συνήθως από τις κραυγές να συνειδητοποιήσει τον αληθινό εμπνευστή του αγώνα ή τον έχει ξεχάσει και ο απατεώνας έχει πλέον επιτύχει τον σκοπό του.

Μια τέτοια πονηρή αλεπού ξέρει πολύ καλά ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με τη θρησκεία· έτσι σιωπηλά θα κρυφογελάει κάτω από τα μου-

στάκια του, ενώ ο τίμιος αλλά αδέξιος αντίπαλός του χάνει το παιγνίδι και μια μέρα, απογοητευμένος από τη δικαιοσύνη και την πίστη των ανθρώπων, αποσύρεται από όλα.

Αλλά θα ήταν λάθος και από άλλη άποψη να θεωρήσουμε την ίδια τη θρησκεία ή έστω την εκκλησία υπεύθυνη για την ανάρμοστη συμπεριφορά ατόμων. Συγκρίνετε το μεγαλείο του οργανισμού που έχετε μπροστά στα μάτια σας με τη μέση ανικανότητα του ανθρώπου γενικά και θα πρέπει να παραδεχτείτε ότι σε αυτόν τον οργανισμό η αναλογία μεταξύ καλού και κακού είναι καλύτερη από οπουδήποτε αλλού. Σίγουρα, ακόμα και ανάμεσα στους ίδιους τους ιερείς υπάρχουν εκείνοι που το ιερό τους λειτούργημα είναι μόνο ένα μέσο για την ικανοποίηση των πολιτικών τους φιλοδοξιών και μάλιστα στον πολιτικό αγώνα ξεχνούν, με έναν τρόπο που συχνά είναι περισσότερο από άθλιος, ότι υποτίθεται πως είναι οι θεματοφύλακες της ανώτερης αλήθειας και όχι οι εκπρόσωποι του ψέματος και της απάτης – όμως απέναντι σε έναν τέτοιο ανάξιο ιερέα υπάρχουν χιλιάδες ή και περισσότεροι έντιμοι ιερείς, ποιμένες που με εντιμότητα είναι αφοσιωμένοι στην αποστολή τους και που, στη σημερινή εποχή του ψέματος και της διαφθοράς, ξεχωρίζουν σαν μικρά νησιά σε έναν γενικό βάλτο.

Όσο λίγο καταδικάζω ή θα δικαιολογούμουν να καταδικάσω την εκκλησία αυτή καθεαυτή, όταν ένα διεφθαρμένο υποκείμενο ντυμένο με ράσα παραβιάζει αδιάντροπα την ηθική, άλλο τόσο λίγο την καταδικάζω, όταν ένα από τα πολλά μέλη της βεβηλώνει και προδίδει την εθνικότητά του, σε μια εποχή που αυτό είναι καθημερινό φαινόμενο. Ειδικά σήμερα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι απέναντι σ’ έναν τέτοιον Εφιάλτη θα συναντήσουμε χιλιάδες άλλους που ματώνει η καρδιά τους για τη δυστυχία του λαού τους και όπως οι καλύτεροι του έθνους μας λαχταρούν την ώρα που ο ουρανός θα μας χαμογελάσει.

Όποιος όμως απαντήσει ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με μικρά προβλήματα της καθημερινότητας, αλλά με θεμελιώδη ζητήματα αρχών και αλήθειας ή δογματικού περιεχομένου, μπορούμε να απαντήσουμε κατάλληλα με μια άλλη ερώτηση:

Αν πιστεύεις ότι σε διάλεξε η μοίρα για να αποκαλύψεις εδώ την αλήθεια, τότε κάν’ το· αλλά τότε να έχεις το θάρρος να το κάνεις όχι έμμεσα, μέσω ενός πολιτικού κόμματος – γιατί κι αυτό είναι απάτη – αλλά αντικατέστησε το σημερινό κακό με το καλύτερο μέλλον που εσύ θα προτείνεις.

Αν δεν έχεις το θάρρος ή αν το δικό σου καλύτερο μέλλον δεν είναι αρκετά ξεκάθαρο ακόμα και σε σένα τον ίδιο, τότε κράτα τα χέρια σου μακριά· σε κάθε περίπτωση μην προσπαθείς με τον έμμεσο δρόμο ενός πολιτικού κινήματος να κάνεις αυτό που δεν τολμάς να κάνεις ανοιχτά.

Τα πολιτικά κόμματα δεν έχουν καμία σχέση με τα θρησκευτικά ζητήματα, εφόσον αυτά δεν είναι ξένα προς το έθνος υπονομεύοντας τα ήθη και τα έθιμα της δικής τους φυλής· όπως και η θρησκεία δεν πρέπει

να ανακατεύεται στις πολιτικές κομματικές βρομοδουλειές.

Όταν οι εκκλησιαστικοί αξιωματούχοι χρησιμοποιούν τους θρησκευτικούς θεσμούς ή τα δόγματα για να βλάψουν το έθνος, δεν πρέπει ποτέ να τους ακολουθούμε σε αυτό το μονοπάτι και να τους πολεμάμε με τα ίδια όπλα.

Τα θρησκευτικά δόγματα και οι θρησκευτικοί θεσμοί που εμπιστεύεται ο λαός πρέπει να είναι πάντα απαραβίαστα για τον πολιτικό ηγέτη, διαφορετικά δεν πρέπει να είναι πολιτικός αλλά να γίνει μεταρρυθμιστής αν έχει την ικανότητα γι' αυτό!

Μια διαφορετική στάση, ειδικά στη Γερμανία, θα οδηγούσε στην καταστροφή.

Εκείνη την εποχή και ιδιαίτερα στα μετέπειτα χρόνια, μελετώντας το πανγερμανικό κίνημα και τον αγώνα του εναντίον της Ρώμης, κατέληξα στην εξής πεποίθηση: η ελάχιστη κατανόηση αυτού του κινήματος της σημασίας του κοινωνικού προβλήματος του στοίχισε την αληθινή μαχόμενη μάζα του λαού· η είσοδός του στο κοινοβούλιο μείωσε την τεράστια δυναμική του και το φόρτωσε με όλες τις αδυναμίες αυτού του θεσμικού οργάνου· ο αγώνας του ενάντια στην Καθολική Εκκλησία το κατέστησε ανεπιθύμητο σε αναρίθμητους μικρομεσαίους κύκλους και του απέσπασε αναρίθμητους οπαδούς ανάμεσα στους καλύτερους που είχε στις τάξεις του το έθνος.

Το πρακτικό αποτέλεσμα του αυστριακού πολιτιστικού αγώνα ήταν σχεδόν μηδέν.

Πέτυχε είναι αλήθεια ν' αποσπάσει από την εκκλησία γύρω στις εκατό χιλιάδες μέλη, χωρίς όμως να της προκαλέσει ιδιαίτερη ζημιά. Σ' αυτή την περίπτωση δεν χρειαζόταν να χύσει ούτε ένα δάκρυ γι' αυτά τα «απολωλότα πρόβατα»· γιατί έχασε μόνο αυτούς που δεν της ανήκαν ολοκληρωτικά εδώ και πολύ καιρό. Η διαφορά ανάμεσα στη νέα και την παλιά μεταρρύθμιση ήταν: ότι τότε πολλοί από τους καλύτερους της Εκκλησίας έφυγαν από κοντά της εξαιτίας θεμελιωδών θρησκευτικών πεποιθήσεων, ενώ τώρα έφυγαν μόνο όσοι ούτως ή άλλως δεν ήταν και πολύ θερμοί και μάλιστα εξαιτίας «υπολογισμών» πολιτικής φύσεως.

Από πολιτική άποψη όμως το αποτέλεσμα ήταν τόσο γελοίο όσο και θλιβερό.

Για μια ακόμα φορά ένα πολλά υποσχόμενο πολιτικό κίνημα για τη σωτηρία του γερμανικού έθνους εξαφανίστηκε, επειδή δεν καθοδηγήθηκε από την αναγκαία απόλυτη νηφαλιότητα, αλλά χάθηκε σε πεδία που μπορούσαν να οδηγήσουν μόνο σε αποσύνθεση.

Γιατί ένα πράγμα είναι σίγουρο:

Το πανγερμανικό κίνημα δεν θα είχε κάνει ποτέ αυτό το λάθος, αν δεν ήταν ανίκανο να καταλάβει την ψυχολογία της πλατιάς μάζας. Αν οι αρχηγοί του ήξεραν ότι για οποιαδήποτε επιτυχία πρέπει κανείς, έστω και μόνο για καθαρά ψυχολογικούς λόγους, να μη δείχνει στις μάζες δύο ή περισσότερους αντιπάλους, αφού αυτό οδηγεί σε πλήρη κατακερματισμό

της μαχητικής τους δύναμης, τότε για τον λόγο αυτό και μόνο η πίεση του πανγερμανικού κινήματος θα στόχευε μόνο σε έναν αντίπαλο. Δεν υπάρχει τίποτα πιο επικίνδυνο για ένα πολιτικό κόμμα από το να αφήνει την ηγεσία του σε εκείνους τους ξερόλες που θέλουν τα πάντα, αλλά στην πραγματικότητα δεν μπορούν ποτέ να πετύχουν τίποτα.

Ακόμα κι αν υπάρχουν πολλά που μπορούν να αναφερθούν για οποιοδήποτε θρησκευτικό δόγμα, το πολιτικό κόμμα δεν πρέπει ούτε στιγμή να παραβλέπει το γεγονός ότι σε όλη την προηγούμενη ιστορική εμπειρία κανένα αμιγώς πολιτικό κόμμα σε παρόμοιες καταστάσεις δεν πέτυχε ποτέ μια θρησκευτική μεταρρύθμιση. Την ιστορία όμως δεν την μελετάμε για να ξεχνάμε τα διδάγματά της όταν οι συνθήκες είναι κατάλληλες για την πρακτική τους εφαρμογή, ή να καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι τα πράγματα τώρα είναι διαφορετικά και ότι οι παλιές αιώνιες αλήθειες της δεν είναι πλέον εφαρμόσιμες, αλλά μάλλον να μαθαίνουμε από αυτήν ακριβώς τα διδάγματά της για το παρόν. Όποιος δεν μπορεί να το κάνει αυτό, δεν πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του πολιτικό ηγέτη· στην πραγματικότητα είναι ένας επιπόλαιος, αν και συχνά πολύ επηρμένος, ανόητος και καμία καλή θέληση δεν δικαιολογεί αυτή την πρακτική του ανικανότητα.

Γενικά, η τέχνη όλων των αληθινά μεγάλων εθνικών ηγετών σε όλες τις εποχές συνίσταται πρωταρχικά στο να μη διασπούν την προσοχή ενός λαού, αλλά να τη συγκεντρώνουν σε έναν και μοναδικό αντίπαλο. Όσο πιο ενιαία γίνεται αυτή η χρήση της θέλησης ενός λαού για μάχη, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η μαγνητική επιρροή ενός κινήματος και τόσο μεγαλύτερη θα είναι η δύναμη του χτυπήματος. Είναι χαρακτηριστικό της μεγαλοφυΐας ενός μεγάλου ηγέτη να κάνει πάντα τους αντιπάλους που απέχουν πολύ μεταξύ τους να φαίνονται ότι ανήκουν σε μία και μόνο κατηγορία, επειδή στους αδύναμους και αβέβαιους χαρακτήρες η πεποίθηση ότι έχουν διαφορετικούς αντιπάλους μπορεί πολύ εύκολα να οδηγήσει στην αρχή της αμφιβολίας για το δίκαιο του δικού τους αγώνα.

Μόλις η αμφιταλαντευόμενη μάζα δει τον εαυτό της να μπαίνει σε έναν αγώνα εναντίον πολλών αντιπάλων, θα εμφανιστεί αμέσως η αντικειμενικότητα και θα προκύψει το ερώτημα αν όλοι οι άλλοι έχουν όντως άδικο και μόνο ο δικός τους λαός ή το δικό τους κίνημα έχει δίκιο.

Μαζί με αυτό έρχεται και η πρώτη παράλυση της δύναμής τους. Γι' αυτό ένα πλήθος διαφορετικών αντιπάλων πρέπει πάντα να συνδυάζεται έτσι ώστε στα μάτια της μάζας των οπαδών ενός κινήματος ο αγώνας να κατευθύνεται εναντίον ενός και μόνο εχθρού. Αυτό ενισχύει την πίστη τους στο δικό τους δίκιο και αυξάνει τη μαχητικότητά τους εναντίον εκείνου στον οποίο επιτίθενται.

Το γεγονός ότι το παλιό πανγερμανικό κίνημα δεν το κατάλαβε, αυτό του κόστισε την επιτυχία του.

Ο στόχος του ήταν σωστός, η θέλησή του αγνή, αλλά ο δρόμος που επέλεξε ήταν λάθος. Έμοιαζε με έναν ορειβάτη που κοιτάζει συνεχώς την

κορυφή που πρέπει να ανέβει, ξεκινά στο μονοπάτι με τη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και δύναμη, αλλά δεν προσέχει το μονοπάτι, γιατί τα μάτια του μένουν προσηλωμένα πάντα στο στόχο του, ούτε βλέπει ούτε αντιλαμβάνεται την φύση της ανάβασης και γι’ αυτό στο τέλος αποτυγχάνει.

Αντίθετη φάνηκε να είναι η κατάσταση στον μεγάλο ανταγωνιστή, το Χριστιανοσοσιαλιστικό κόμμα.

Ο δρόμος που πήρε ήταν έξυπνος και καλά επιλεγμένος, αλλά υπήρχε έλλειψη ξεκάθαρης γνώσης του στόχου.

Σε όλα σχεδόν τα θέματα στα οποία το πανγερμανικό κίνημα υπήρξε ανεπαρκές, η στάση του Χριστιανοσοσιαλιστικού Κόμματος ήταν σωστή και καλοσχεδιασμένη.

Είχε την απαιτούμενη επίγνωση για τη σημασία της μάζας και εξασφάλισε τουλάχιστον ένα μέρος της τονίζοντας ανοιχτά τον κοινωνικό του χαρακτήρα από την πρώτη μέρα. Με το να προσανατολιστεί ουσιαστικά στο να κερδίσει τις μικρές και κατώτερες μεσαίες τάξεις και τους εργάτες, απέκτησε οπαδούς πιστούς, μόνιμους και γεμάτους αυτοθυσία. Απέφυγε οποιαδήποτε αντιπαλότητα με τους θρησκευτικούς θεσμούς και έτσι εξασφάλισε την υποστήριξη μιας τόσο ισχυρής οργάνωσης όπως συμβαίνει να είναι η Εκκλησία. Συνεπώς, είχε έναν και μοναδικό αληθινά μεγάλο κύριο αντίπαλο. Αναγνώρισε την αξία της ευρείας προπαγάνδας και έτσι υπήρξε δεξιοτέχνης στον επηρεασμό των ψυχολογικών ενστίκτων της μεγάλης μάζας των οπαδών του.

Το γεγονός ότι κι αυτό δεν μπόρεσε να πετύχει τον ονειρεμένο στόχο της σωτηρίας της Αυστρίας οφειλόταν σε δύο μειονεκτήματα της μεθόδου του και στην έλλειψη ξεκάθαρης αντίληψης του ίδιου του στόχου.

Ο αντισημιτισμός του νέου κινήματος βασίστηκε σε θρησκευτικές ιδέες και όχι σε φυλετικές θεωρίες. Ο λόγος που υπέπεσε σε αυτό το σφάλμα ήταν ο ίδιος που έφερε και το δεύτερο σφάλμα.

Αν το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα ήθελε να σώσει την Αυστρία, τότε, σύμφωνα με την γνώμη των ιδρυτών του, δεν θα’ πρεπε να υιοθετήσει τη θέση της φυλετικής αρχής, γιατί, αν το έκανε, η διάλυση του κράτους σε λίγο καιρό θα ήταν αναπόφευκτη. Ειδικά η κατάσταση στην ίδια τη Βιέννη, κατά την άποψη των ηγετών του κόμματος, απαιτούσε να αγνοηθούν όσο το δυνατόν περισσότερο όλα τα διαχωριστικά στοιχεία και στη θέση τους να τονιστούν όλες οι ενοποιητικές απόψεις.

Εκείνη την εποχή η Βιέννη ήταν ήδη τόσο έντονα διαποτισμένη από τσέχικα κυρίως στοιχεία, που μόνο η μεγαλύτερη ανοχή σε όλα τα φυλετικά προβλήματα θα μπορούσε να τα κρατήσει σε ένα κόμμα που δεν ήταν εξαρχής αντιγερμανικό. Αν η Αυστρία επρόκειτο να σωθεί, αυτό ήταν αδιαπραγμάτευτο. Έτσι, έγιναν προσπάθειες να κερδίσουν τους μικρούς Τσέχους εργάτες, που ειδικά στη Βιέννη ήταν πολυάριθμοι,

πολεμώντας τον φιλελεύθερο Μαντσεστερισμό και πίστεψαν ότι είχαν βρει ένα σύνθημα στον αγώνα κατά του εβραϊσμού σε θρησκευτική βάση που θα ξεπερνούσε όλες τις διαφορές μεταξύ των λαών της παλιάς Αυστρίας.

Είναι φανερό ότι ένας τέτοιος αγώνας πάνω σε μια τέτοια βάση θα προκαλούσε μόνο μια περιορισμένη ανησυχία στον εβραϊσμό. Στη χειρότερη περίπτωση ένα βρέξιμο με το νερό του βαπτίσματος θα μπορούσε να σώσει τις επιχειρήσεις και τον εβραϊσμό ταυτόχρονα.

Με τέτοια επιφανειακά κίνητρα, δεν μπορούσε ποτέ να επιτευχθεί μια σοβαρή και επιστημονική αντιμετώπιση του όλου προβλήματος και έτσι απώθησε πάρα πολλούς, που θεωρούσαν ακατανόητο ένα τέτοιο είδος αντισημιτισμού. Η παραγωγική δύναμη της ιδέας περιορίστηκε αποκλειστικά σε μικρούς διανοουμενίστικους κύκλους, εφόσον η αληθινή γνώση αντικαταστάθηκε από το καθαρό συναίσθημα. Η ιντελιγκέντσια παρέμεινε εκ πεποιθήσεως επιφυλακτική. Έτσι το όλο κίνημα κατέληξε να μοιάζει ολοένα και περισσότερο με μια νέα απόπειρα προσηλυτισμού των Εβραίων ή ίσως ακόμα και μια εκδήλωση ανταγωνιστικού φθόνου. Μ’ αυτό, ο αγώνας έχασε τον χαρακτήρα μιας βαθύτερης και υψηλότερης αποστολής και φάνηκε σε πολλούς, και όχι αναγκαστικά στους χειρότερους, σαν ανήθικος και κατακριτέος. Έλειπε η πεποίθηση ότι αυτό ήταν ένα ζωτικό ζήτημα για όλη την ανθρωπότητα, από την λύση του οποίου εξαρτιόταν η μοίρα όλων των μη εβραϊκών λαών.

Με αυτό το ημίμετρο, η αντισημιτική στάση του Χριστιανοσοσιαλιστικού Κόμματος έχασε την αξία της.

Ήταν ένας ψεύτικος αντισημιτισμός, που ήταν σχεδόν χειρότερος από τον μη αντισημιτισμό· γιατί έτσι τους εφησύχαζε στην ασφάλεια, πίστευαν ότι είχαν πιάσει τον αντίπαλο από τα αυτιά, ενώ στην πραγματικότητα οι ίδιοι σέρνονταν από τη μύτη.

Ο Εβραίος, όμως, είχε συνηθίσει τόσο πολύ σε αυτό το είδος του αντισημιτισμού σε σύντομο χρονικό διάστημα, που σίγουρα θα του έλειπε η απουσία του περισσότερο απ’ όσο τον ανησυχούσε η ύπαρξή του.

Αν σε αυτό το ζήτημα το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα έπρεπε να κάνει μια μεγάλη παραχώρηση προς το κράτος των εθνοτήτων, τότε έπρεπε να κάνει μια ακόμη μεγαλύτερη στο ζήτημα της υπεράσπισης του γερμανισμού.

Δεν μπορούσαν να είναι «εθνικιστές», αν δεν ήθελαν να χάσουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους στη Βιέννη. Ήλπιζαν ότι, μια παράκαμψη αυτού του ζητήματος θα μπορούσε ακόμη και να σώσει το κράτος των Αψβούργων και με αυτό ακριβώς το οδήγησαν στην καταστροφή. Το κίνημα όμως έχασε έτσι τη μόνη ισχυρή πηγή που μπορούσε μακροπρόθεσμα να παρέχει σε ένα πολιτικό κόμμα την κινητήρια δύναμή του. Μέσα από αυτήν ακριβώς την κατάσταση το Χρι-

στιανοσοσιαλιστικό Κόμμα έγινε ένα κόμμα σαν όλα τα άλλα.

Εκείνες τις μέρες ακολουθούσα και τα δύο κόμματα με μεγάλη προσήλωση, το ένα επειδή αισθανόμουν τους παλμούς της καρδιάς του, και το άλλο παρακινημένος από το θαυμασμό για έναν σπάνιο άνδρα, ο οποίος από τότε μου φαινόταν σαν ένα πικρό σύμβολο ολόκληρου του αυστριακού γερμανισμού.

Όταν η τεράστια νεκρική πομπή μετέφερε τον νεκρό δήμαρχο από το δημαρχείο στη Ρινγκστράσσε, ήμουν μεταξύ των πολλών εκατοντάδων χιλιάδων που παρακολουθούσαν το τραγικό θέαμα. Ήμουν βαθύτατα συγκινημένος και τα συναισθήματά μου μού έλεγαν ότι το έργο ακόμα και αυτού του ανθρώπου ήταν καταδικασμένο να αποτύχει λόγω της μοίρας που οδηγούσε αναπόφευκτα αυτό το κράτος στην καταστροφή. Αν ο δρ. Καρλ Λούεγκερ είχε ζήσει στη Γερμανία, θα είχε συμπεριληφθεί στα μεγάλα μυαλά του λαού μας· το ότι έζησε και έδρασε σε αυτό το καταδικασμένο κράτος ήταν το δυστύχημα του ίδιου και του έργου του.

Όταν πέθανε, οι μικρές φωτιές στα Βαλκάνια άρχισαν να φουντώνουν όλο και πιο λαίμαργα από μήνα σε μήνα και ήταν ευτύχημα το ότι η μοίρα τον προφύλαξε από το να δει αυτό ακριβώς που πίστευε ότι ακόμα μπορούσε να αποτρέψει.

Εγώ όμως προσπάθησα να ανακαλύψω τα αίτια της αποτυχίας του ενός κινήματος και του παραστρατήματος του άλλου, και κατέληξα στην ακράδαντη πεποίθηση ότι, εκτός από την αδυναμία επίτευξης της σταθεροποίησης του κράτους της παλιάς Αυστρίας, τα σφάλματα και των δύο κομμάτων ήταν τα εξής:

Το πανγερμανικό κίνημα μάλλον ήταν σωστό στις θεωρητικές απόψεις του για τον στόχο της γερμανικής αναγέννησης, αλλά ήταν άτυχο στην επιλογή των μεθόδων. Ήταν εθνικιστικό, αλλά δυστυχώς όχι αρκετά σοσιαλιστικό για να κερδίσει τις μάζες. Όμως ο αντισημιτισμός του ήταν βασισμένος σε μια σωστή αντίληψη της σημασίας του φυλετικού προβλήματος και όχι σε θρησκευτικές ιδέες. Ο αγώνας του εναντίον ενός συγκεκριμένου δόγματος, από την άλλη πλευρά, ήταν από πρακτικής και τακτικής απόψεως εσφαλμένος.

Το χριστιανοσοσιαλιστικό κίνημα είχε μια ασαφή αντίληψη του στόχου της γερμανικής αναγέννησης, αλλά διέθετε εξυπνάδα και τύχη στην αναζήτηση των μεθόδων του σαν κόμμα. Κατάλαβε τη σημασία του κοινωνικού ζητήματος, έσφαλε στον αγώνα του ενάντια στον εβραϊσμό και δεν είχε καμία γνώση για τη δύναμη της εθνικής ιδέας.

Αν το Χριστιανοσοσιαλιστικό Κόμμα, εκτός από τη ευφυή γνώση του για τις πλατιές μάζες, είχε και μια σωστή αντίληψη για τη σημασία του φυλετικού προβλήματος, όπως το είχε κατανοήσει το πανγερμανικό κίνημα και αν τελικά ήταν εθνικιστικό, ή αν το πανγερμανικό κίνημα, εκτός από τη σωστή αντίληψη για τη σημασία του εβραϊκού ζητήματος, είχε υιοθετήσει την πρακτική οξύνοια του Χριστιανοσοσιαλιστικού Κόμ-

ματος, ειδικά στη στάση του απέναντι στο σοσιαλισμό, θα είχε προκύψει ένα κίνημα, που κατά τη γνώμη μου, από τότε θα μπορούσε να έχει παρέμβει επιτυχώς στη γερμανική μοίρα.

Το γεγονός ότι αυτό δεν συνέβη, οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στη φύση του αυστριακού κράτους.

Δεδομένου ότι έβλεπα ότι οι πεποιθήσεις μου δεν εκφραζόταν από κανένα άλλο κόμμα, την περίοδο που ακολούθησε δεν μπορούσα να αποφασίσω να γίνω μέλος σε κάποια από τις υπάρχουσες οργανώσεις, πολύ περισσότερο να αγωνιστώ μαζί τους. Από τότε θεωρούσα ότι όλα τα πολιτικά κινήματα ήταν ανεπιτυχή και ανίκανα να πραγματοποιήσουν μια εθνική αναγέννηση του γερμανικού λαού σε μια ευρύτερη και όχι καθαρά εξωτερική κλίμακα.

Αλλά εκείνη την περίοδο η βαθιά αποστροφή μου για το κράτος των Αψβούργων μεγάλωνε σταθερά.

Όσο περισσότερο άρχισα να ασχολούμαι με ζητήματα εξωτερικής πολιτικής, τόσο περισσότερο κέρδιζε έδαφος η πεποίθησή μου, ότι αυτός ο κρατικός σχηματισμός δεν μπορούσε να επιτύχει τίποτα άλλο εκτός από τη δυστυχία του γερμανισμού. Όλο και πιο καθαρά έβλεπα στο τέλος, ότι η μοίρα του γερμανικού έθνους δεν επρόκειτο πια να κριθεί εκεί αλλά στο ίδιο το Ράιχ. Αυτό ίσχυε όχι μόνο στα γενικά πολιτικά ζητήματα αλλά εξίσου και σε όλες γενικά τις πτυχές της πολιτιστικής ζωής.

Το αυστριακό κράτος έδειχνε και εδώ όλα τα σημάδια αποσύνθεσης σε καθαρά πολιτιστικά και καλλιτεχνικά ζητήματα, ή τουλάχιστον της ασημαντότητας για το γερμανικό έθνος. Αυτό ίσχυε περισσότερο στον τομέα της αρχιτεκτονικής. Η νέα αρχιτεκτονική δεν μπορούσε να έχει κάποια ιδιαίτερη επιτυχία στην Αυστρία, επειδή μετά την ολοκλήρωση της Ρινγκστράσσε, τα καθήκοντά της, τουλάχιστον στη Βιέννη, ήταν ασήμαντα σε σχέση με τα σχέδια που αναπτύσσονταν στη Γερμανία.

Έτσι όλο και περισσότερο άρχιζα να κάνω μια διπλή ζωή· η λογική και η πραγματικότητα μου έλεγαν να τελειώσω μια σχολή που ήταν τόσο πικρή όσο και ωφέλιμη στην Αυστρία, η καρδιά μου όμως ανήκε αλλού.

Όσο περισσότερο συνειδητοποιούσα το βαθύτερο κενό αυτού του κράτους και τη ματαιότητα της σωτηρίας του, με κυρίευε εκείνη την εποχή μια καταπιεστική δυσαρέσκεια, αλλά ταυτόχρονα αισθανόμουν με απόλυτη βεβαιότητα ότι σε όλα τα θέματα δεν μπορούσε να είναι τίποτ' άλλο παρά η δυστυχία του γερμανικού λαού.

Ήμουν πεπεισμένος ότι αυτό το κράτος αναγκαστικά καταπίεζε και εμπόδιζε κάθε πραγματικά μεγάλο Γερμανό, ενώ αντιθέτως βοηθούσε κάθε μη γερμανική μορφή. Με αηδίαζε το συνονθύλευμα των φυλών που μου επιδείκνυε η πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, με αηδίαζε όλη αυτή η ανάμειξη των Τσέχων, Πολωνών, Ούγγρων, Ρουθήνιων, Σέρβων, Κροατών κ.ά., αλλά μεταξύ όλων αυτών και το αιώνιο μικρόβιο της ανθρωπότητας – οι Εβραίοι και πάλι οι Εβραίοι.

Η γιγάντια πόλη μου φαινόταν σαν ενσάρκωση της αιμομιξίας.

Τα γερμανικά της νιότης μου ήταν η διάλεκτος που μιλιέται και στη Κάτω Βαυαρία· δεν μπορούσα ούτε να την ξεχάσω ούτε να μάθω τη βιεννέζικη αργκό. Όσο περισσότερο έμενα σε αυτήν την πόλη, τόσο περισσότερο μεγάλωνε το μίσος μου για το ξενικό μείγμα των λαών που είχε αρχίσει να διαβρώνει αυτό το παλαιό κέντρο του γερμανικού πολιτισμού.

Η ιδέα όμως ότι αυτό το κράτος μπορούσε να διατηρηθεί για πολύ μου φαινόταν εντελώς γελοία.

Η Αυστρία τότε ήταν σαν μια παλιά ψηφιδωτή εικόνα, το τσιμέντο που συγκρατούσε τις διάφορες μικρές πέτρες είχε παλιώσει και είχε αρχίσει να διαλύεται· όσο δεν αγγίζεις το έργο τέχνης, μπορεί να συνεχίσει να δείχνει ότι υπάρχει, αλλά μόλις δεχτεί ένα χτύπημα, διαλύεται σε χιλιάδες κομμάτια. Το μόνο ερώτημα λοιπόν ήταν πότε θα ερχόταν αυτό το χτύπημα.

Δεδομένου ότι η καρδιά μου δεν χτύπησε ποτέ για μια μια αυστριακή μοναρχία αλλά μόνο για ένα γερμανικό Ράιχ, η ώρα της κατάρρευσης αυτού του κράτους μου φαινόταν μόνο σαν η αρχή της λύτρωσης του γερμανικού έθνους.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η λαχτάρα να πάω επιτέλους προς τα εκεί που από την παιδική μου ηλικία με οδηγούσαν οι κρυφοί μου πόθοι και η κρυφή μου αγάπη, γινόταν όλο και πιο δυνατή.

Ήλπιζα ότι μια μέρα θα δημιουργούσα ένα όνομα σαν αρχιτέκτονας και ότι έτσι, στον βαθμό που θα μου επέτρεπε η μοίρα, θα αφιέρωνα τις φιλότιμες υπηρεσίες μου στο έθνος.

Τελικά όμως θέλησα να απολαύσω τη χαρά να ζήσω και να εργαστώ στον τόπο που μια μέρα αναπόφευκτα θα πραγματοποιούσε τον πιο διακαή πόθο της καρδιάς μου: την ένωση της αγαπημένης μου γενέτειρας με την κοινή μητέρα πατρίδα, το γερμανικό Ράιχ.

Ακόμα και σήμερα πολλοί δεν θα μπορέσουν να καταλάβουν το μέγεθος ενός τέτοιου πόθου, αλλά εγώ απευθύνομαι σε εκείνους, που η μοίρα είτε τους αρνήθηκε αυτήν την ευτυχία μέχρι τώρα είτε τους το πήρε με αδυσώπητη σκληρότητα· απευθύνομαι σε όλους εκείνους που, μακριά από τη μητέρα πατρίδα τους, έχουν να πολεμήσουν ακόμα και για τον ιερό θησαυρό της γλώσσας τους, που διώκονται και βασανίζονται για την αφοσίωσή τους στην πατρίδα και που τώρα, με αβάσταχτη συγκίνηση, λαχταρούν την ώρα που θα επιστρέψουν στην καρδιά της μητέρας πατρίδας· απευθύνομαι σε όλους αυτούς και ξέρω ότι: θα με καταλάβουν!

Μόνο όποιος έχει νιώσει από πρώτο χέρι τι σημαίνει να είσαι Γερμανός χωρίς να σου επιτρέπεται να ανήκεις στην αγαπημένη σου πατρίδα, μπορεί να συλλάβει τη βαθιά λαχτάρα που καίει για πάντα στις καρδιές των παιδιών που έχουν χωριστεί από τη μητρική τους χώρα. Βασανίζει αυτόν που την αισθάνεται και του αρνείται κάθε απόλαυση και

χαρά, μέχρι να ανοίξουν οι πόρτες του πατρικού σπιτιού και μέσα στο κοινό Ράιχ το κοινό αίμα να βρει ησυχία και γαλήνη.

Όμως η Βιέννη ήταν και παραμένει για μένα το πιο δύσκολο αλλά και το πιο εμπεριστατωμένο σχολείο της ζωής μου. Πάτησα το πόδι μου σε αυτήν την πόλη όταν ήμουν σχεδόν παιδί και την άφησα άνδρας σιωπηλός και σοβαρός. Σε αυτήν απέκτησα τις βάσεις για μια κοσμοθεωρία γενικά και για μια πολιτική προσέγγιση ειδικότερα, την οποία αργότερα χρειάστηκε μόνο να την συμπληρώσω στις λεπτομέρειές της, αλλά δεν την εγκατέλειψα ποτέ. Φυσικά, μόνο τώρα μπορώ να εκτιμήσω πλήρως την πραγματική αξία εκείνων των χρόνων μελέτης.

Γι' αυτό ασχολήθηκα με αυτήν την περίοδο κάπως πιο εκτεταμένα, επειδή αυτή μου έδωσε την πρώτη εποπτική διδασκαλία πάνω σε εκείνα ακριβώς τα ζητήματα που αποτέλεσαν τη βάση ενός κόμματος το οποίο, ξεκινώντας από πολύ χαμηλά, μέσα σε μόλις πέντε χρόνια αρχίζει να εξελίσσεται σε ένα μεγάλο μαζικό κίνημα. Δεν ξέρω ποια θα ήταν σήμερα η στάση μου για τον εβραϊσμό, τη σοσιαλδημοκρατία ή μάλλον το μαρξισμό συνολικά, το κοινωνικό ζήτημα κ.λ.π., αν σε μια τόσο πρώιμη περίοδο η πίεση της μοίρας και η προσωπική μου μελέτη δεν είχαν θέσει μέσα μου τα θεμέλια των προσωπικών μου απόψεων.

Γιατί, αν η εξαθλίωση της πατρίδας είναι ικανή να παρακινήσει χιλιάδες χιλιάδων ανθρώπους να σκεφτούν για τα βαθύτερα αίτια αυτής της κατάρρευσης, αυτό δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει στην οξυδέρκεια και στο βάθος σκέψης, που είναι αποκλειστικό προνόμιο, όποιου έχει γίνει κύριος της μοίρας του μετά από χρόνια αγώνα.

4ο Κεφάλαιο

Μόναχο

Την άνοιξη του 1912 έφτασα επιτέλους στο Μόναχο.

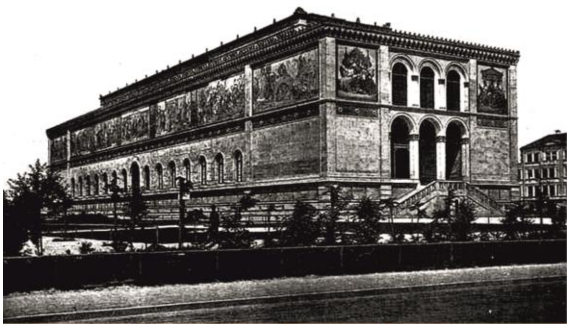
Η ίδια η πόλη μου ήταν τόσο οικεία σαν να είχα ζήσει χρόνια μέσα στα τείχη της. Αυτό οφειλόταν στη μελέτη μου που σε κάθε βήμα με οδηγούσε σε αυτή τη μητρόπολη της γερμανικής τέχνης. Όποιος δεν έχει δει το Μόναχο όχι μόνο δεν έχει δει τη Γερμανία, όχι, κυρίως αν δεν έχει δει το Μόναχο δεν γνωρίζει τη γερμανική τέχνη.

Σε κάθε περίπτωση, αυτή η περίοδος πριν τον πόλεμο ήταν η πιο ευτυχισμένη και μακράν η πιο ευχάριστη της ζωής μου. Παρόλο που τα έσοδά μου ήταν ακόμα πολύ πενιχρά, δεν ζούσα για να ζωγραφίζω, αλλά ζωγράφιζα μόνο για να εξασφαλίσω τα προς το ζην ή ακόμα καλύτερα, για να μπορέσω να συνεχίσω τις σπουδές μου. Ήμουν πεπεισμένος ότι μια μέρα παρόλα τα εμπόδια θα έφτανα στον στόχο που είχα θέσει στον εαυτό μου. Και μόνο αυτό μου έδινε τη δύναμη να αντέξω όλες τις άλλες μικρές έγνοιες της καθημερινής ζωής εύκολα και χωρίς θλίψη.

Υπήρχε όμως και η βαθιά αγάπη που αισθάνθηκα γι’ αυτήν την πόλη περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο μέρος που ήξερα, σχεδόν από την πρώτη ώρα της παραμονής μου. Μια **γερμανική** πόλη! Τι διαφορά με τη Βιέννη! Ένιωσα άρρωστος και μόνο που θυμόμουν αυτή τη βαβυλώνα των φυλών. Επιπλέον, η διάλεκτος που μου ήταν πολύ πιο οικεία, ειδικά στις συναναστροφές μου με τους Κάτω Βαυαρούς μού θύμιζε την παιδική μου ηλικία. Υπήρχαν χιλιάδες πράγματα που ήταν ή έγιναν βαθύτατα αγαπητά και πολύτιμα για μένα. Αλλά αυτό που με γοήτευε πε-

ρισσότερο ήταν το υπέροχο πάντρεμα της αρχέγονης δύναμης και της καλλιτεχνικής κομψότητας, αυτή η μοναδική γραμμή από το Χόφμπροϋχαουζ μέχρι το Ωδείο, από το Φεστιβάλ του Οκτωβρίου μέχρι την Πινακοθήκη κ.ο.κ. Το γεγονός ότι σήμερα είμαι περισσότερο δεμένος με αυτή την πόλη παρά με οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου οφείλεται πιθανώς στο γεγονός ότι είναι και θα παραμείνει άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξέλιξη της δικής μου ζωής· αλλά το γεγονός ότι ήμουν εκείνη την εποχή αρκετά τυχερός για να έχω μια πραγματικά εσωτερική ικανοποίηση οφειλόταν μόνο στη γοητεία που ασκεί αυτή η θαυμαστή έδρα των Βίτελσμπαχ σε όλους όσους έχουν ευλογία να έχουν όχι μόνο ένα υπολογιστικό μυαλό αλλά και μια ευαίσθητη ψυχή.

Μόναχο - Χόφμπροϋχαουζ

Μόναχο - Πινακοθήκη

Αυτό που με προσείλκυε περισσότερο, πέρα από την επαγγελματική μου δραστηριότητα, ήταν και εδώ η μελέτη των καθημερινών πολιτικών γεγονότων, μεταξύ των οποίων ιδιαίτερα οι εξελίξεις στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής. Κατέληξα σε αυτές τις τελευταίες εμμέσως, μέσω της γερμανικής συμμαχικής πολιτικής, την οποία θεωρούσα εντελώς λανθασμένη από τότε που ήμουν στην Αυστρία. Όσο ήμουν στη Βιέννη όμως, η πλήρης έκταση αυτής της αυταπάτης του Ράιχ δεν μου είχε γίνει σαφής. Εκείνη την εποχή είχα την τάση να υποθέτω – ή ίσως απλώς το έλεγα στον εαυτό μου σαν δικαιολογία – ότι το Βερολίνο πιθανώς γνώριζε πόσο αδύναμη και αναξιόπιστη θα ήταν στην πραγματικότητα η συμμαχία, παρόλα αυτά για λόγους λίγο-πολύ μυστήριους παραμέριζε αυτή τη γνώση, προκειμένου να στηρίξει μια συμμαχική πολιτική που κάποτε είχε εγκαινιαστεί από τον ίδιο τον Μπίσμαρκ και της οποίας ο ξαφνικός τερματισμός δεν μπορούσε να είναι επιθυμητός, αν μη τι άλλο για να μην ξεσηκωθούν οι ξένες χώρες που παραμόνευαν ή για να μην ανησυχήσει ο μικροαστός στην πατρίδα.

Φυσικά, οι συναναστροφές, ειδικά με το λαό, προς απογοήτευσή μου με έκαναν σύντομα να δω ότι αυτή η πεποίθηση ήταν λανθασμένη. Προς έκπληξή μου, διαπίστωσα παντού ότι δεν υπήρχε η παραμικρή ιδέα για τη φύση της μοναρχίας των Αψβούργων, ακόμη και στους κατά τα άλλα

άκρως ενημερωμένους κύκλους. Ειδικά ο απλός λαός ήταν παγιδευμένος στην αυταπάτη, ότι μπορούσε να θεωρεί το σύμμαχο σαν σοβαρή δύναμη που σε καιρό ανάγκης θα στεκόταν σίγουρα στο ύψος των περιστάσεων. Στις μάζες, η μοναρχία θεωρούνταν πάντα σαν ένα «γερμανικό» κράτος και πίστευαν ότι μπορούσαν να βασιστούν σ' αυτό. Ήταν της άποψης ότι η δύναμη μπορούσε και εκεί να μετρηθεί με τα εκατομμύρια όπως στην ίδια τη Γερμανία, και ξεχνούσαν εντελώς ότι, κατά πρώτον: η Αυστρία είχε πάψει από καιρό να είναι γερμανικό κράτος· ότι κατά δεύτερον: οι εσωτερικές συνθήκες αυτής της αυτοκρατορίας οδηγούσαν στη διάλυση από ώρα σε ώρα όλο και περισσότερο.

Εκείνη την εποχή ήξερα καλύτερα αυτόν τον κρατικό σχηματισμό από τους λεγόμενους επίσημους «διπλωμάτες», που όπως σχεδόν πάντα, όδευαν τυφλοί προς την καταστροφή· γιατί η διάθεση του λαού ήταν πάντα μια απλή έκφραση μόνο των όσων διοχετεύονται στην κοινή γνώμη από ψηλά. Οι από ψηλά όμως ασκούσαν μια λατρεία προς τον «σύμμαχο» σαν να ήταν ο Χρυσός Μόσχος. Ήλπιζαν να αναπληρώσουν την έλλειψη ειλικρίνειας με φιλοφρονήσεις. Παράλληλα τα λόγια τους λαμβάνονταν πάντα τοις μετρητοίς.

Ακόμη και στη Βιέννη νευρίαζα όταν σκεφτόμουν κατά καιρούς τη διαφορά που υπήρχε ανάμεσα στους λόγους των επίσημων πολιτικών και στο περιεχόμενο του βιεννέζικου Τύπου. Αλλά η Βιέννη εξακολουθούσε να είναι, τουλάχιστον φαινομενικά, μια γερμανική πόλη. Πόσο διαφορετικά όμως ήταν τα πράγματα αν άφηνες τη Βιέννη ή μάλλον τη γερμανική Αυστρία και πήγαινες στις σλαβικές επαρχίες της αυτοκρατορίας! Αρκούσε να κοιτάξεις τις εφημερίδες της Πράγας για να ανακαλύψεις τι σκέφτονταν για όλη αυτή τη μεγαλειώδη κωμωδία της Τριπλής Συμμαχίας. Εκεί, γι' αυτό το «κρατικό αριστούργημα» δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά περιφρόνηση και ειρωνεία. Εν μέσω ειρήνης, με τους δύο αυτοκράτορες να ανταλλάσσουν ασπασμούς φιλίας ο ένας στο μέτωπο του άλλου, οι Τσέχοι δεν έκρυβαν το γεγονός ότι αυτή η συμμαχία θα τέλειωνε τη μέρα που θα γινόταν μια προσπάθεια να τη μεταφέρουν από τη λάμψη του μύθου των Νιμπελούνγκεν στην πραγματικότητα.

Πόσο ενθουσιάστηκαν λίγα χρόνια αργότερα, όταν τελικά έφτασε η στιγμή, που οι συμμαχίες έπρεπε να δείξουν την αξία τους και η Ιταλία πήδηξε έξω από την Τριπλή Συμμαχία, αφήνοντας αβοήθητους του δυο συμμάχους της και μάλιστα να γίνει στο τέλος ακόμα και εχθρός τους! Το ότι κάποιος, έστω και προς στιγμήν, θα τολμούσε να πιστέψει στην πιθανότητα ενός τέτοιου θαύματος, δηλαδή στο θαύμα ότι η Ιταλία θα πολεμούσε στο πλευρό της Αυστρίας, μόνο αδιανόητο θα μπορούσε να είναι σε κάποιον που δεν είχε προσβληθεί από διπλωματική τύφλωση. Αλλά τα πράγματα ακόμα και στην ίδια την Αυστρία δεν ήταν διαφορετικά.

Στην Αυστρία, μόνο οι Αψβούργοι και οι Γερμανοί ήταν υποστηρικτές

της ιδέας της συμμαχίας. Οι Αψβούργοι από υπολογισμό και ανάγκη, οι Γερμανοί από καλή πίστη και πολιτική – βλακεία. Από καλή τη πίστη, γιατί πίστευαν ότι με την Τριπλή Συμμαχία προσέφεραν στο γερμανικό Ράιχ μια μεγάλη υπηρεσία βοηθώντας το να ενισχυθεί και να εξασφαλιστεί· από πολιτική βλακεία όμως, γιατί ούτε τα προαναφερθέντα συνέβησαν, αλλά αντιθέτως με αυτόν τον τρόπο βοήθησαν να αλυσοδεθεί το Ράιχ στο πτώμα ενός κράτους που αναπόφευκτα θα τους έσυρε και τους δύο στην άβυσσο και πάνω απ' όλα επειδή και αυτοί οι ίδιοι, μόνο μέσω αυτής της συμμαχίας, γινόντουσαν όλο και περισσότερο θύματα της απογερμανοποίησης. Γιατί οι Αψβούργοι πίστεψαν ότι θα μπορούσαν να είναι ασφαλείς από παρεμβάσεις από αυτήν την πλευρά μέσω της συμμαχίας με το Ράιχ, πράγμα που δυστυχώς ίσχυε, και έτσι μπορούσαν πολύ πιο εύκολα και ήσυχα να φέρουν εις πέρας την εσωτερική τους πολιτική της αργής εξάλειψης του γερμανισμού. Όχι μόνο δεν χρειάζονταν να φοβούνται καμία επέμβαση από την πλευρά της κυβέρνησης του Ράιχ, δεδομένης της πασίγνωστης «αντικειμενικότητας» μας, αλλά και επειδή, ανά πάσα στιγμή, αναφέροντας τη συμμαχία, μπορούσαν να φιμώσουν αμέσως κάθε ενοχλητική φωνή του ίδιου του αυστριακού γερμανισμού που ήθελε να αντιταχθεί σε μια χυδαία μορφή εκσλαβισμού.

Τι έπρεπε να κάνει ο Γερμανός της Αυστρίας, όταν ο γερμανισμός του Ράιχ εξέφραζε την αναγνώριση και την εμπιστοσύνη στην κυβέρνηση των Αψβούργων; Έπρεπε να αντισταθεί, για να στιγματιστεί από ολόκληρη τη γερμανική κοινή γνώμη σαν προδότης της ίδιας της εθνικότητάς του; Αυτός, που εδώ και δεκαετίες είχε κάνει τις πιο απίστευτες θυσίες για την εθνικότητά του;

Ποιά ήταν όμως η αξία αυτού του συμμάχου, από τη στιγμή που είχε εξαλειφθεί το γερμανικό στοιχείο από την μοναρχία των Αψβούργων; Η αξία της Τριπλής Συμμαχίας για τη Γερμανία δεν εξαρτιόταν άμεσα από τη διατήρηση της γερμανικής υπεροχής στην Αυστρία; Ή μήπως πίστευαν πραγματικά ότι θα μπορούσαν να ζήσουν σε μια συμμαχία με μια σλαβική αυτοκρατορία των Αψβούργων;

Η στάση της επίσημης γερμανικής διπλωματίας, όπως και όλης της κοινής γνώμης, απέναντι στο εσωτερικό πρόβλημα των εθνοτήτων της Αυστρίας δεν ήταν απλώς ανόητη, ήταν απολύτως τρελή! Έχτισαν μια συμμαχία, στήριξαν πάνω σ' αυτήν το μέλλον και την ασφάλεια ενός λαού εβδομήντα εκατομμυρίων κατοίκων – και κάθισαν και κοιτούσαν, ενώ η μοναδική βάση γι' αυτή τη συμμαχία καταστρεφόταν από τον σύμμαχο συστηματικά και αμείλικτα από χρόνο σε χρόνο. Θα έφτανε κάποτε η μέρα που αυτή η «συνθήκη» με τη βιεννέζικη διπλωματία θα παρέμενε, αλλά η βοήθεια από τη σύμμαχη αυτοκρατορία θα είχε χαθεί.

Με την Ιταλία, ούτως ή άλλως, αυτό ίσχυε από την αρχή.

Αν στη Γερμανία είχαν μελετήσει την ιστορία λίγο πιο προσεκτικά και είχαν εμβαθύνει στην ψυχολογία των εθνών, τότε δεν θα μπορούσαν να

πιστέψουν ούτε για μια στιγμή ότι το Κυρινάλε* και το Χόφμπουργκ της Βιέννης θα στέκονταν ποτέ μαζί σε ένα κοινό μέτωπο μάχης. Η Ιταλία θα μετατρεπόταν σε ηφαίστειο, πριν τολμήσει μια κυβέρνηση να στείλει έστω και έναν Ιταλό στο πεδίο της μάχης για το κράτος των Αψβούργων, το οποίο μισούσαν φανατικά, εκτός κι αν ήταν για να το πολεμήσει. Πάνω από μία φορά έχω δει στη Βιέννη τα ξεσπάσματα της φανατικής περιφρόνησης και του απύθμενου μίσους με το οποίο οι Ιταλοί ήταν «αφοσιωμένοι» στο αυστριακό κράτος. Τα εγκλήματα του Οίκου των Αψβούργων κατά της ιταλικής ελευθερίας και ανεξαρτησίας κατά τη διάρκεια των αιώνων ήταν πολύ μεγάλα για να ξεχαστούν, ακόμα και αν υπήρχε η θέληση να ξεχαστούν. Αλλά η θέληση αυτή δεν υπήρχε· ούτε στο λαό ούτε στην ιταλική κυβέρνηση. Για την Ιταλία λοιπόν, υπήρχαν μόνο δύο επιλογές ως προς τις σχέσεις της με την Αυστρία: είτε συμμαχία είτε πόλεμος.

Επιλέγοντας την πρώτη, οι Ιταλοί μπορούσαν να προετοιμαστούν ανενόχλητοι για τη δεύτερη.

Ειδικά από τη στιγμή που η σχέση μεταξύ Αυστρίας και Ρωσίας κινούνταν όλο και περισσότερο προς μια στρατιωτική σύγκρουση, η γερμανική συμμαχική πολιτική ήταν τόσο παράλογη όσο και επικίνδυνη.

Αυτή ήταν μια κλασική περίπτωση, που έδειχνε την απουσία οποιασδήποτε μακρόπνοης και σωστής γραμμής σκέψης.

Γιατί λοιπόν, αποφασίστηκε μια συμμαχία; Μόνο για να μπορέσει να διαφυλάξει καλύτερα το μέλλον του Ράιχ απ’ όσο θα μπορούσε θα μπορούσε να το κάνει το ίδιο το Ράιχ στηριγμένο μόνο στις δικές του δυνάμεις. Αυτό το μέλλον του Ράιχ όμως δεν ήταν τίποτ’ άλλο από το ζήτημα της εξασφάλισης της δυνατότητας ύπαρξης του γερμανικού λαού.

Συνεπώς το ερώτημα μπορούσε να διατυπωθεί μόνο ως εξής: Πώς πρέπει να διαμορφωθεί η ζωή του γερμανικού έθνους στο άμεσο μέλλον και πώς μπορεί να δοθούν σε αυτήν την εξέλιξη τα απαραίτητα θεμέλια και η απαιτούμενη ασφάλεια μέσα στο πλαίσιο της γενικής ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων;

Μια ξεκάθαρη εξέταση των βάσεων της εξωτερικής πολιτικής δραστηριότητας του γερμανικού πολιτεύματος αναγκαστικά οδήγησε στην εξής πεποίθηση:

Η Γερμανία έχει μια ετήσια αύξηση στον πληθυσμό της κατά εννιακόσιες χιλιάδες ψυχές. Η δυσκολία σίτισης αυτής της στρατιάς των νέων πολιτών πρέπει να αυξάνεται από χρόνο σε χρόνο και στο τέλος να καταλήξει σε καταστροφή, αν δεν βρεθούν τρόποι και μέσα για να αποτραπεί εγκαίρως ο κίνδυνος της πείνας και της εξαθλίωσης.

Υπήρχαν τέσσερις τρόποι για να αποφευχθεί μια τόσο φοβερή μελλοντική εξέλιξη:

1. Ακολουθώντας το γαλλικό παράδειγμα, θα μπορούσε να περιοριστεί

*Θερινή παπική κατοικία (Σ.τ.μ)

τεχνητά η αύξηση των γεννήσεων και έτσι να αντιμετωπιστεί ο υπερπληθυσμός.

Σε περιόδους μεγάλης ανέχειας ή κακών κλιματολογικών συνθηκών καθώς και σε περιόδους σιτοδείας, η ίδια η φύση παρεμβαίνει περιορίζοντας την αύξηση του πληθυσμού ορισμένων χωρών ή φυλών· αν και με μια μέθοδο που είναι τόσο σοφή όσο και ανελέητη. Δεν μειώνει την ίδια την ικανότητα της αναπαραγωγής, αλλά τη συνέχιση της αναπαραγωγής εκθέτοντας τους απογόνους σε τόσο σκληρές δοκιμασίες και στερήσεις που όποιος είναι λιγότερο δυνατός και υγιής αναγκάζεται να επιστρέψει στους κόλπους της αιώνιας ανυπαρξίας. Αυτοί στους οποίους επιτρέπει στη συνέχεια να επιβιώσουν από τις αντιξοότητες της ύπαρξής τους, αποδεικνύονται χίλιες φορές ικανοί και κατάλληλοι να αναπαραχθούν με τη σειρά τους, προκειμένου αυτή η διαδικασία της διαρκούς επιλογής να μπορεί να ξεκινήσει ξανά από την αρχή. Ενεργώντας τόσο βίαια εναντίον του ατόμου και με την άμεση ανάκλησή του από τη στιγμή που αποδειχτεί ανίκανο να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες της ζωής, διατηρεί τη φυλή και το είδος δυνατό και μάλιστα τα βοηθά να φτάσουν σε ανώτερα επιτεύγματα.

Με αυτόν τον τρόπο όμως η μείωση του αριθμού είναι και μια ενίσχυση του ατόμου, αλλά και σε τελική ανάλυση μια ενίσχυση του είδους.

Είναι διαφορετικό όμως, όταν ο άνθρωπος αναλαμβάνει τον περιορισμό, του αριθμού του. Δεν είναι πλασμένος από την «πάστα» της φύσης, είναι «ανθρώπινος». Ξέρει καλύτερα από εκείνη τη σκληρή βασίλισσα της κάθε σοφίας. Δεν περιορίζει την επιβίωση του ατόμου, αλλά την ίδια την αναπαραγωγή. Αυτό του φαίνεται πιο ανθρώπινο και πιο δικαιολογημένο από το αντίστροφο, επειδή ο ίδιος σκέφτεται πάντα τον εαυτό του και ποτέ τη φυλή. Δυστυχώς όμως τα αποτελέσματα είναι τα αντίθετα:

Ενώ η φύση, αφήνοντας ελεύθερη την αναπαραγωγή και υποβάλλοντας την επιβίωση σε διαρκή δοκιμασία, επιλέγει από ένα μεγάλο αριθμό ατόμων τα καλύτερα σαν άξια για να ζήσουν, και έτσι διατηρεί μόνο αυτά και τα επιτρέπει να γίνουν ο φορέας της συνέχειας του είδους, ο άνθρωπος περιορίζει την αναπαραγωγή, αλλά φροντίζει μανιωδώς να διατηρηθεί με κάθε κόστος κάθε πλάσμα που γεννιέται. Αυτή η διόρθωση της θεϊκής βούλησης του φαίνεται τόσο σοφή όσο και ανθρώπινη και είναι ευτυχής που για άλλη μια φορά έχει ξεπεράσει τη φύση σε ένα πράγμα, που απέδειξε την ανεπάρκειά της. Το γεγονός ότι στην πραγματικότητα ο αριθμός έχει περιοριστεί, αλλά εξαιτίας αυτού μειώθηκε και η αξία του ατόμου, ο αγαπητός μικρός πίθηκος του Παντοδύναμου δεν θέλει να το δει ή να το ακούσει.

Γιατί μόλις η ίδια η αναπαραγωγή περιοριστεί και μειωθεί ο αριθμός των γεννήσεων, ο φυσικός αγώνας για την επιβίωση, που επιτρέπει μόνο στους πιο δυνατούς και υγιέστερους να ζήσουν, αντικαθίσταται από την

αυτονόητη μανία να «σώσει» ακόμα και τον πιο αδύναμο, ακόμη και τον πιο άρρωστο, με οποιοδήποτε τίμημα, γεννώντας έτσι το σπέρμα ενός απογόνου που γίνεται όλο και πιο θλιβερός για όσο συνεχίζεται αυτή η διακωμώδηση της φύσης και της θέλησής της.

Το τέλος όμως θα είναι ότι μια μέρα ένας τέτοιος λαός θα στερηθεί την ύπαρξή του σε αυτόν τον κόσμο· γιατί ο άνθρωπος μπορεί να αψηφήσει τους αιώνιους νόμους της θέλησης για επιβίωση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, αλλά η εκδίκηση αργά ή γρήγορα θα έρθει. Μια ισχυρότερη φυλή θα διώξει τους αδύναμους, αφού η ορμή για ζωή στην απόλυτη μορφή της πάντα θα σπάει όλες τις γελοίες αλυσίδες της λεγόμενης ανθρωπιάς του ατόμου, για να τις αντικαταστήσει με την ανθρωπιά της φύσης, η οποία καταστρέφει τον αδύναμο για να δώσει τη θέση του στον ισχυρό.

Όποιος λοιπόν θέλει να εξασφαλίσει την ύπαρξη του γερμανικού λαού, ακολουθώντας το δρόμο ενός αυτοπεριορισμού της αναπαραγωγής του, του κλέβει το μέλλον.

2. Ένας δεύτερος τρόπος θα μπορούσε να ήταν αυτός που ακούμε να προτείνεται και να επαινείται ξανά και ξανά σήμερα: ο εσωτερικός αποικισμός. Είναι μια πρόταση που έχει εκθειαστεί πάρα πολύ από ανθρώπους που την κατάλαβαν πολύ λίγο και μπορεί έτσι να επιφέρει χειρότερα αποτελέσματα απ’ όσα φαντάζονται.

Αναμφίβολα, η παραγωγική ικανότητα ενός εδάφους μπορεί να αυξηθεί μέχρι ένα ορισμένο όριο. Αλλά μόνο μέχρις ενός ορισμένου σημείου και όχι απεριόριστα. Για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα θα μπορούμε λοιπόν, να αντισταθμίσουμε την αύξηση του γερμανικού λαού αυξάνοντας την παραγωγικότητα του εδάφους μας χωρίς τον κίνδυνο της πείνας. Απέναντι σε αυτό και μόνο είναι το γεγονός, ότι οι απαιτήσεις της ζωής αυξάνονται ακόμα πιο γρήγορα από τον αριθμό του πληθυσμού. Οι απαιτήσεις των ανθρώπων όσον αφορά τα τρόφιμα και τα ρούχα αυξάνονται χρόνο με τον χρόνο και ακόμη και τώρα δεν συγκρίνονται με τις απαιτήσεις των προγόνων μας, για παράδειγμα, πριν από εκατό χρόνια. Είναι λοιπόν λανθασμένο να πιστεύουμε ότι κάθε αύξηση στην παραγωγή δημιουργεί την προϋπόθεση για την αύξηση του πληθυσμού: Όχι· αυτό ισχύει μόνο σε κάποιο βαθμό, αφού τουλάχιστον ένα μέρος της αύξησης της παραγωγής των προϊόντων του εδάφους χρησιμοποιείται για να καλύψει τις αυξημένες ανάγκες των ανθρώπων. Ακόμα όμως και με τους μεγαλύτερους περιορισμούς από τη μια μεριά και τη μεγαλύτερη εργατικότητα από την άλλη, θα φτάσουμε κάποτε και εδώ σε ένα όριο, το οποίο τίθεται από το ίδιο το έδαφος. Ακόμα και με την μεγαλύτερη εργατικότητα, δεν θα μπορούμε να πάρουμε περισσότερα από το έδαφος και τότε, μολονότι θα έχει αναβληθεί για κάποιο χρονικό διάστημα, θα ξαναεμφανιστεί και πάλι η συμφορά. Πρώτα απ’ όλα θα επανεμφανίζεται από καιρό σε καιρό η πείνα, όταν θα έρχονται αποτυχίες στις καλλιέργειες κ.λ.π. Αυτό θα γίνεται όλο και πιο συχνά καθώς ο πληθυσ-

μός θα αυξάνεται, έτσι που στο τέλος η πείνα δεν θα εμφανίζεται μόνο κατά τις σπάνιες χρονιές που η υπερεπάρκεια θα γεμίζει τις σιταποθήκες. Όμως τελικά θα έρθει ο καιρός κατά τον οποίο ούτε κι αυτό δεν θα μπορεί πλέον να ικανοποιήσει τις ανάγκες και η πείνα θα έχει γίνει ο αιώνιος σύντροφος ενός τέτοιου λαού. Τότε η φύση πρέπει να βοηθήσει και πάλι και να κάνει μια επιλογή ανάμεσα σε εκείνους που έχει επιλέξει να ζήσουν· ή ο άνθρωπος θα ξαναβοηθήσει τον εαυτό του, δηλαδή θα καταφύγει στον τεχνητό περιορισμό της αναπαραγωγής του με όλες τις τραγικές συνέπειες, που έχουν ήδη αναφερθεί, για τη φυλή και το είδος.

Μπορεί να προβληθεί ακόμα και η αντίρρηση, ότι ούτως ή άλλως αυτό το μέλλον επιφυλάσσεται για ολόκληρη την ανθρωπότητα και κατά συνέπεια ένα μεμονωμένο έθνος δεν μπορεί να ξεφύγει από αυτή τη μοίρα.

Με μια πρώτη ματιά αυτό φαίνεται απόλυτα σωστό. Ωστόσο, εδώ πρέπει να ληφθούν υπόψη τα ακόλουθα:

Σίγουρα, σε μια ορισμένη χρονική στιγμή όλη η ανθρωπότητα θα αναγκαστεί, σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας της να προσαρμόσει τη γονιμότητα του εδάφους στον αυξανόμενο αριθμό του πληθυσμού για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, να περιορίσει τον πολλαπλασιασμό του ανθρώπινου γένους και είτε να αφήσει τη φύση να αποφασίσει και πάλι είτε, βοηθώντας τον εαυτό της, αν είναι δυνατόν, να δημιουργήσει την αναγκαία ισορροπία, αν και σίγουρα με έναν πιο σωστό τρόπο από αυτόν που εφαρμόζεται σήμερα. Αυτό και μόνο θα επηρεάσει στη συνέχεια όλους τους λαούς, ενώ προς το παρόν από αυτό το πρόβλημα επηρεάζονται μόνο εκείνες οι φυλές, που δεν έχουν πλέον τη δύναμη και την ισχύ για να εξασφαλίσουν το έδαφος που χρειάζονται σε αυτόν τον κόσμο. Γιατί, όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, σε αυτή τη γη υπάρχει ακόμα ανεκμετάλλευτο έδαφος σε τεράστιες εκτάσεις και περιμένει μόνο τον καλλιεργητή. Είναι όμως εξίσου σωστό ότι αυτά τα εδάφη δεν προορίζονται από τη φύση για ένα συγκεκριμένο έθνος ή φυλή σαν εφεδρική περιοχή για το μέλλον, αλλά είναι γη και έδαφος για τους λαούς που έχουν τη δύναμη να το πάρουν και την εργατικότητα να το καλλιεργήσουν.

Η φύση δεν γνωρίζει από πολιτικά σύνορα. Πρώτα τοποθετεί ζωντανά πλάσματα σε αυτήν την υδρόγειο και παρακολουθεί το ελεύθερο παιχνίδι των δυνάμεων. Στη συνέχεια απονέμει στον ισχυρότερο στο κουράγιο και στην εργατικότητα, σαν το αγαπημένο της παιδί, το κυριαρχικό δικαίωμα της ύπαρξης.

Εάν ένας λαός περιοριστεί στον εσωτερικό αποικισμό, ενώ άλλες φυλές προσκολλώνται σε όλο και μεγαλύτερες περιοχές αυτής της γης, θα αναγκαστεί να καταφύγει σε αυτοπεριορισμό τη στιγμή που άλλοι λαοί θα εξακολουθούν να πολλαπλασιάζονται συνεχώς. Κάποτε όμως θα προκύψει αυτή η κατάσταση και όσο πιο μικρός είναι ο ζωτικός χώρος που έχει στη διάθεσή του ο λαός, τόσο πιο σύντομα θα συμβεί αυτό. Δυ-

στυχώς, αφού γενικά τα καλύτερα έθνη ή, ακόμα ποιο σωστά, οι μόνες αληθινά πολιτισμένες φυλές, οι φορείς όλης της ανθρώπινης προόδου, αποφασίζουν μέσα στην ειρηνιστική τους τύφλωση να αποκηρύξουν την απόκτηση νέων εδαφών για να αρκεστούν στον «εσωτερικό» αποικισμό, ενώ τα κατώτερα έθνη ξέρουν πώς να εξασφαλίσουν τεράστιες ζωτικές περιοχές σε αυτόν τον κόσμο, αυτό θα οδηγήσει στο εξής τελικό αποτέλεσμα:

Οι πολιτιστικά καλύτερες, αλλά λιγότερο αδίστακτες φυλές, σαν συνέπεια του περιορισμένου εδάφους τους, θα πρέπει να περιορίσουν την αναπαραγωγή τους, σε μια εποχή που οι πολιτισμικά κατώτεροι αλλά φυσικά πιο βάναυσοι λαοί θα μπορούσαν να συνεχίσουν να αναπαράγονται επ' αόριστον λόγω των μεγαλύτερων ζωτικών περιοχών τους. Με άλλα λόγια, ο κόσμος μια μέρα θα περιέλθει στην κατοχή της πολιτιστικά κατώτερης αλλά πιο δραστήριας ανθρωπότητας.

Τότε σε ένα, ίσως πολύ μακρινό μέλλον, θα υπάρχουν μόνο δύο δυνατότητες: είτε ο κόσμος θα κυβερνάται σύμφωνα με τις ιδέες της σύγχρονης δημοκρατίας μας, οπότε κάθε απόφαση θα λαμβάνεται προς όφελος των αριθμητικά ισχυρότερων φυλών, είτε ο κόσμος θα κυβερνάται σύμφωνα με τους νόμους της φυσικής τάξης της δύναμης, οπότε θα επικρατήσουν οι λαοί με ωμή βούληση και συνεπώς για ακόμη μια φορά όχι το έθνος που εφάρμοσε τον αυτοπεριορισμό.

Το γεγονός όμως ότι αυτός ο κόσμος μια μέρα θα εκτεθεί σε σκληρότατους αγώνες για την ύπαρξη της ανθρωπότητας, κανείς δεν μπορεί να το αμφισβητήσει. Στο τέλος, μόνο η ορμή για αυτοσυντήρηση μπορεί να επικρατήσει. Κάτω αυτές τις συνθήκες, ο λεγόμενος ανθρωπισμός, που είναι μια έκφραση ενός μείγματος βλακείας, δειλίας και διανοουμενίστικης έπαρσης, θα λιώσει σαν το χιόνι κάτω από τον ήλιο του Μάρτη. Το ανθρώπινο είδος έχει γίνει μεγάλο με συνεχείς αγώνες – η αιώνια ειρήνη θα το οδηγήσει στον αφανισμό.

Για εμάς τους Γερμανούς όμως το σύνθημα του «εσωτερικού αποικισμού» είναι καταστροφικό, γιατί ενισχύει αμέσως την άποψή μας ότι έχουμε βρει ένα μέσο το οποίο, σύμφωνα με την ειρηνιστική τάση, μας επιτρέπει να μπορούμε να «εργαζόμαστε» για την ύπαρξή μας μέσα σε μια ζωή ήπιας νάρκωσης. Από τη στιγμή που αυτή η θεωρία ληφθεί σοβαρά υπόψη από εμάς, θα σημάνει και το τέλος κάθε προσπάθειας να κρατήσουμε σε αυτόν τον κόσμο τη θέση που μας αξίζει. Από τη στιγμή που ο μέσος Γερμανός θα πειστεί ότι μπορεί να εξασφαλίσει τη ζωή και το μέλλον του με αυτόν τον τρόπο, κάθε προσπάθεια για μια δραστήρια και άρα αποτελεσματική υπεράσπιση των γερμανικών ζωτικών αναγκών θα είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Κάθε πραγματικά ωφέλιμη εξωτερική πολιτική όμως, με μια τέτοια στάση του έθνους, μπορεί να θεωρηθεί θαμμένη και μαζί της και το μέλλον του γερμανικού λαού σαν σύνολο.

Αναγνωρίζοντας αυτές τις συνέπειες, δεν είναι τυχαίο ότι ο Εβραίος

είναι πάντα αυτός που κυρίως προσπαθεί και πετυχαίνει να εμφυτεύσει τέτοιους θανάσιμους ειρμούς σκέψης στο λαό μας. Γνωρίζει πολύ καλά με ποιους έχει να κάνει, για να μην ξέρει, ότι με ευγνωμοσύνη πέφτουν θύματα στο θησαυρό κάθε ισπανόφωνου Εβραίου απατεώνα, που ξέρει πώς να τους κάνει να πιστέψουν, ότι έχει βρει έναν τρόπο για να εξαπατήσει τη φύση και να κάνουν τον σκληρό και ανελέητο αγώνα για επιβίωση περιττό και στη θέση του μέσα από τη δουλειά, να γίνουν κυρίαρχοι του πλανήτη, μερικές φορές και χωρίς να κάνουν τίποτα, ανάλογα με το πώς «έχουν τα πράγματα».

Δεν μπορούμε να τονίσουμε αρκετά το γεγονός, **ότι οποιοσδήποτε γερμανικός εσωτερικός αποικισμός πρέπει πρωτίστως να χρησιμεύει για τη εξάλειψη των κοινωνικών αδικιών, κυρίως να αφαιρέσει τη βάση της γενικής κερδοσκοπίας, αλλά ποτέ δεν μπορεί να είναι αρκετός για να εξασφαλίσει το μέλλον του έθνους χωρίς νέα γη και έδαφος**.

Αν δεν το κάνουμε αυτό, σε σύντομο χρονικό διάστημα θα καταλήξουμε όχι μόνο να χάσουμε το έδαφός μας, αλλά και τη δύναμή μας.

Τέλος, πρέπει να επισημανθούν τα εξής:

Ο περιορισμός σε μια συγκεκριμένη μικρή έκταση γης που είναι σύμφυτος με τον εσωτερικό αποικισμό, θα έχει το ίδιο τελικό αποτέλεσμα με τον περιορισμό της αναπαραγωγής και θα οδηγήσει σε μια εξαιρετικά δυσμενή στρατιωτικοπολιτική κατάσταση για το εν λόγω έθνος.

Το μέγεθος της περιοχής που κατοικείται από έναν λαό αποτελεί από μόνο του έναν σημαντικό παράγοντα για τον καθορισμό της εξωτερικής του ασφάλειας. Όσο μεγαλύτερος είναι ο διαθέσιμος χώρος σε έναν λαό, τόσο μεγαλύτερη είναι η φυσική του προστασία· γιατί οι στρατιωτικές επιθέσεις εναντίον λαών που ζουν σε πολύ περιορισμένες εκτάσεις γης κρίνονται πάντα πιο γρήγορα και επομένως πιο εύκολα, και μάλιστα πιο αποτελεσματικά και ολοκληρωτικά απ' όσο, αντιθέτως, μπορεί να γίνει εναντίον κρατών με εκτεταμένες επικράτειες. Στο μεγάλο μέγεθος της επικράτειας ενός έθνους υπάρχει πάντα κάποια προστασία από επιπόλαιες επιθέσεις, αφού η επιτυχία μπορεί να επιτευχθεί μόνο μετά από μακρές, δύσκολες μάχες και γι' αυτό το ρίσκο μιας άμεσης επίθεσης θα φαίνεται πολύ μεγάλο, εκτός κι αν υπάρχουν ειδικοί λόγοι για κάτι τέτοιο. Επομένως, στο μέγεθος ενός κράτους βρίσκεται η βάση για μια πιο εύκολη διατήρηση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας ενός λαού, ενώ, αντιθέτως, το μικρό μέγεθος μιας τέτοιας δομής είναι μια βέβαιη πρόσκληση για κατάκτηση.

Μάλιστα, οι δύο πρώτες πιθανότητες για τη δημιουργία μιας ισορροπίας μεταξύ του αυξανόμενου πληθυσμού και της σταθερής έκτασης του εδάφους απορρίφθηκαν από τους λεγόμενους εθνικούς κύκλους του Ράιχ. Οι λόγοι αυτής της θέσης ήταν, φυσικά, διαφορετικοί

από αυτούς που αναφέρθηκαν παραπάνω: οι κυβερνητικοί κύκλοι αντιτάχθηκαν στον περιορισμό των γεννήσεων κατά κύριο λόγο παρακινούμενοι από ηθικά αισθήματα· απέρριψαν με αγανάκτηση τον εσωτερικό αποικισμό επειδή σε αυτόν διαισθάνθηκαν ότι επρόκειτο για μια επίθεση σε μεγαλογαιοκτήμονες και έβλεπαν σε αυτόν την αρχή ενός γενικού αγώνα εναντίον της ιδιωτικής ιδιοκτησίας γενικά. Λαμβάνοντας υπόψη τη μορφή με την οποία προτεινόταν τουλάχιστον η δεύτερη πανάκεια, σε αυτή τους την υπόθεση θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν δίκιο.

Γενικά, η άμυνά τους ενάντια στις πλατιές μάζες δεν ήταν πολύ επιδέξια ούτε άγγιζε με κανέναν τρόπο την καρδιά του προβλήματος.

Έτσι απέμειναν μόνο δύο τρόποι για την εξασφάλιση δουλειάς και τροφής στον αυξανόμενο πληθυσμό:

3. Είτε έπρεπε να αποκτηθούν νέα εδάφη και να στέλνονται κάθε χρόνο τα πλεονάζοντα εκατομμύρια και έτσι να διατηρηθεί το έθνος σε μια αυτάρκη βάση, είτε θα μπορούσαμε

4. να προχωρήσουμε στη προμήθεια των ξένων αγορών με τη βιομηχανία και το εμπόριο και να ζήσουμε από το κέρδος.

Άρα, είτε μια εδαφική πολιτική είτε μια αποικιακή και εμπορική πολιτική.

Και οι δύο τρόποι εξετάστηκαν, δοκιμάστηκαν, προτάθηκαν και καταπολεμήθηκαν από διάφορες πολιτικές τάσεις ώσπου τελικά υιοθετήθηκε ο τελευταίος.

Ο υγιέστερος τρόπος ανάμεσα στους δύο ασφαλώς ήταν ο πρώτος.

Η απόκτηση νέων εδαφών για την εγκατάσταση του πλεονάζοντος πληθυσμού έχει αναρίθμητα πλεονεκτήματα, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς όχι το παρόν αλλά το μέλλον.

Η δυνατότητα της διατήρησης μιας υγιούς αγροτικής τάξης σαν θεμέλιο ολόκληρου του έθνους δεν μπορεί ποτέ να εκτιμηθεί αρκετά. Μεγάλο μέρος των σημερινών μας δεινών είναι μόνο αποτέλεσμα της νοσηρής σχέσης μεταξύ του πληθυσμού της υπαίθρου και των πόλεων. Μια σταθερή βάση μικρομεσαίων αγροτών αποτελούσε πάντα την καλύτερη άμυνα απέναντι στα κοινωνικά προβλήματα παρόμοια με αυτά που αντιμετωπίζουμε σήμερα. Και επιπλέον, αυτή είναι η μοναδική λύση που επιτρέπει σε ένα έθνος να κερδίζει το καθημερινό του ψωμί μέσα στα πλαίσια του εσωτερικού κύκλου της δικής του οικονομίας. Η βιομηχανία και το εμπόριο υποχωρούν από τη νοσηρή ηγετική τους θέση και εντάσσονται στο γενικό πλαίσιο μιας εθνικής οικονομίας με εξισορροπημένη προσφορά και ζήτηση. Και τα δύο επομένως σταματούν να είναι η βάση της συντήρησης του έθνους και γίνονται ένα απλό βοήθημα σε αυτό. Δεδομένου ότι αναλαμβάνουν το καθήκον να διατηρούν μια ισορροπία μεταξύ της δικής τους παραγωγής και της ζήτησης σε όλους τους τομείς, κάνουν το σύνολο της συντήρησης ενός λαού λίγο-πολύ ανεξάρτητο από τις ξένες χώρες και έτσι βοηθούν στη

διασφάλιση της ελευθερίας του κράτους και της ανεξαρτησίας του έθνους, ιδιαίτερα σε δύσκολους καιρούς.

Ωστόσο, μια τέτοια εδαφική πολιτική σήμερα δεν μπορεί να εφαρμοστεί, για παράδειγμα, στο Καμερούν αλλά σχεδόν αποκλειστικά στην Ευρώπη. Μ’ αυτό πρέπει ψύχραιμα και αντικειμενικά να προβληθεί το επιχείρημα ότι δεν μπορεί ασφαλώς να είναι πρόθεση των Ουρανών να δώσει σε έναν λαό πενήντα φορές περισσότερη γη και έδαφος σε αυτόν τον κόσμο απ’ ό,τι σε έναν άλλο. Σε αυτήν την περίπτωση δεν θα πρέπει να αφήσουμε τα πολιτικά όρια να μας αποκρύψουν τα όρια της αιώνιας δικαιοσύνης. Αν αυτή η γη έχει πραγματικά χώρο για να ζήσουν όλοι, τότε ας μας δώσουν το έδαφος που χρειαζόμαστε για να ζήσουμε.

Φυσικά αυτό δεν θα θέλουν να το κάνουν. Τότε όμως θα ενεργοποιηθεί ο νόμος της αυτοσυντήρησης· και αυτό που μας αρνούνται με το καλό, πρέπει να το πάρουμε με την πυγμή μας. Αν οι πρόγονοί μας άφηναν τις αποφάσεις τους να εξαρτώνται από παρόμοιες ειρηνιστικές ανοησίες, όπως σήμερα, τότε θα έπρεπε να κατέχουμε μόνο το ένα τρίτο της σημερινής επικράτειάς μας· τότε όμως δύσκολα θα υπήρχε σήμερα ένας γερμανικός λαός στην Ευρώπη για να ανησυχούμε γι’ αυτόν. Όχι – τις δύο Όστμαρκ του Ράιχ τις οφείλουμε στη φυσική μας αποφασιστικότητα να πολεμήσουμε για την ύπαρξή μας και μαζί της και εκείνη την εσωτερική δύναμη του μεγαλείου του κράτους μας και της εθνικής μας επικράτειας που είναι η μόνη η οποία μας κατέστησε ικανούς να επιβιώσουμε μέχρι σήμερα.

Αυτή η λύση όμως θα ήταν η σωστή και για έναν άλλο λόγο:

Σήμερα πολλά ευρωπαϊκά κράτη μοιάζουν με πυραμίδες που στηρίζονται στην κορυφή τους. Η ευρωπαϊκή τους βασική έκταση είναι γελοία μικρή σε σύγκριση με το βάρος των αποικιών, του διεθνούς εμπορίου τους κ.λ.π. Μπορεί να πει κανείς: η κορυφή τους στην Ευρώπη και η βάση τους σε ολόκληρο τον κόσμο· σε αντίθεση με την Αμερικανική Ένωση, που έχει τη βάση της στην ήπειρό της και αγγίζει τον υπόλοιπο κόσμο μόνο με την κορυφή της. Αλλά και από αυτό πηγάζει η τεράστια εσωτερική δύναμη αυτού του κράτους και η αδυναμία των περισσότερων ευρωπαϊκών αποικιακών δυνάμεων. Ούτε η Αγγλία αποτελεί απόδειξη για το αντίθετο, αφού μπροστά στη Βρετανική Αυτοκρατορία εύκολα ξεχνάμε τον ίδιο τον αγγλοσαξονικό κόσμο. Μόνο λόγω των γλωσσικών και πολιτιστικών δεσμών της με την Αμερικανική Ένωση, δεν μπορεί να συγκριθεί η θέση της Αγγλίας με κανένα άλλο κράτος στην Ευρώπη.

Για τη Γερμανία, επομένως, η μόνη πιθανότητα άσκησης μιας υγιούς εδαφικής πολιτικής βρίσκεται στην απόκτηση νέων εδαφών στην ίδια την Ευρώπη. Οι αποικίες δεν μπορούν να εξυπηρετήσουν αυτόν τον σκοπό, καθώς δεν φαίνονται οι πλέον κατάλληλες για αποικισμό από τους Ευρωπαίους. Τον δέκατο ένατο αιώνα, όμως, τέτοιες αποικιακές περιοχές δεν μπορούσαν πλέον να αποκτηθούν με ειρηνικά μέσα. Επομένως, μια

τέτοια αποικιακή πολιτική μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο μέσω ενός σκληρού αγώνα, ο οποίος όμως τότε θα μπορούσε να κριθεί πιο πρόσφορος, όχι για περιοχές έξω από την Ευρώπη αλλά για εδάφη στην ίδια τη μητρική ήπειρο.

Φυσικά μια τέτοια απόφαση τότε απαιτεί αμέριστη αφοσίωση. Είναι απαράδεκτο να προσεγγίζεις με ημίμετρα ή ακόμα και με δισταγμό έναν σκοπό, η εκτέλεση του οποίου φαίνεται να είναι δυνατή μόνο με την επιστράτευση και της τελευταίας ικμάδας της ενεργητικότητάς σου. Τότε θα ’πρεπε και ολόκληρη η πολιτική ηγεσία του Ράιχ να είναι αφοσιωμένη αποκλειστικά σ’ αυτόν τον σκοπό· δεν έπρεπε να γίνει ποτέ κανένα βήμα με γνώμονα άλλες αντιλήψεις εκτός από την αναγνώριση αυτού του σκοπού και των απαιτήσεών του. Έπρεπε να ξεκαθαρίσουμε, ότι αυτός ο σκοπός μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με αγώνα και μετά έπρεπε να αντιμετωπίσουμε την ένοπλη σύγκρουση με ψυχραιμία και ηρεμία.

Έτσι, όλες οι συμμαχίες θα έπρεπε να εξετάζονται αποκλειστικά από αυτή την οπτική γωνία και να αξιολογούνται ανάλογα με την χρησιμότητά τους. Αν θέλαμε εδάφη στην Ευρώπη, τότε αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο σε βάρος της Ρωσίας και τότε θα έπρεπε το νέο Ράιχ να ξεκινήσει ξανά μια εκστρατεία στα χνάρια των Τευτόνων ιπποτών του παρελθόντος, προκειμένου να δώσει έδαφος με το γερμανικό σπαθί στο γερμανικό άροτρο και καθημερινό ψωμί στο έθνος.

Ασφαλώς, για μια τέτοια πολιτική υπήρχε μόνο ένας σύμμαχος στην Ευρώπη: η Αγγλία.

Μόνο με την Αγγλία και μόνο με προστατευμένα τα νώτα μας ήταν δυνατόν να ξεκινήσουμε μια νέα γερμανική εκστρατεία. Το δικαίωμά μας να το κάνουμε δεν ήταν μικρότερο από το δικαίωμα των προγόνων μας. Κανείς από τους ειρηνιστές μας δεν αρνείται να φάει το ψωμί της Ανατολής, παρόλο που το πρώτο άροτρο λεγόταν κάποτε «σπαθί»!

Ωστόσο για να κερδίσουμε την ευμένεια της Αγγλίας, καμία θυσία δεν θα μπορούσε να είναι πολύ μεγάλη. Θα έπρεπε να παραιτηθούμε από τις αποικίες και τη ναυτική ισχύ, αλλά η βρετανική βιομηχανία θα γλίτωνε τον ανταγωνισμό μας.

Μόνο ένας απολύτως ξεκάθαρος προσανατολισμός μπορούσε να οδηγήσει σε έναν τέτοιο στόχο. Αποποίηση του παγκόσμιου εμπορίου και των αποικιών, παραίτηση από έναν γερμανικό πολεμικό στόλο και επικέντρωση όλων των μέσων του κράτους στον στρατό ξηράς.

Το αποτέλεσμα ασφαλώς θα ήταν ένας πρόσκαιρος περιορισμός, αλλά και ένα μεγάλο και ισχυρό μέλλον.

Υπήρξε μια περίοδος που η Αγγλία θα μπορούσε με αυτή την έννοια να κάνει μια τέτοια συζήτηση. Δεδομένου ότι είχε καταλάβει πολύ καλά, ότι η Γερμανία λόγω της αύξησης του πληθυσμού της έπρεπε να αναζητήσει κάποια διέξοδο και να τη βρει είτε στην Ευρώπη με την Αγγλία είτε χωρίς την Αγγλία στον κόσμο.

Πιθανότατα οφειλόταν πρωτίστως σε αυτή τη διαίσθηση, το γεγονός

ότι γύρω στις αρχές του αιώνα έγιναν προσπάθειες από το ίδιο το Λονδίνο να προσεγγίσει τη Γερμανία. Τότε για πρώτη φορά έγινε φανερό ένα πράγμα το οποίο στα επόμενα χρόνια θα είχαμε την ευκαιρία να το παρατηρήσουμε με έναν αληθινά τρομακτικό τρόπο. Νιώθαμε άβολα στη σκέψη ότι θα έπρεπε να βγάλουμε για την Αγγλία τα κάστανα από τη φωτιά· λες και θα μπορούσε να υπάρξει οποιαδήποτε συμμαχία σε οποιαδήποτε άλλη βάση εκτός από την αμοιβαία συναλλαγή. Και με την Αγγλία μια τέτοια συναλλαγή θα μπορούσε μια χαρά να γίνει. Η βρετανική διπλωματία ήταν ακόμα αρκετά έξυπνη για να συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορούσε να περιμένει καμία εξυπηρέτηση χωρίς ανταλλάγματα.

Φανταστείτε όμως, μια έξυπνη γερμανική εξωτερική πολιτική να είχε αναλάβει το ρόλο της Ιαπωνίας το 1904, και μετά βίας μπορεί κανείς να εκτιμήσει ποιες συνέπειες θα είχε αυτό για τη Γερμανία.

Δεν θα είχε γίνει ποτέ «παγκόσμιος πόλεμος».

Η αιματοχυσία του 1904 μπορούσε να είχε σώσει δέκα φορές περισσότερους από ό,τι ήταν το 1914-1918.

Τι θέση όμως θα είχε η Γερμανία στον κόσμο σήμερα!

Υπό αυτό το πρίσμα, η συμμαχία με την Αυστρία ήταν τότε ανοησία.

Γιατί αυτή η κρατική μούμια συμμάχησε με τη Γερμανία όχι για να πολεμήσει, αλλά για να διατηρήσει μια αιώνια ειρήνη, η οποία θα μπορούσε στη συνέχεια να χρησιμοποιηθεί με έξυπνο τρόπο για να εξαλείψει αργά αλλά σταθερά το γερμανικό στοιχείο της μοναρχίας.

Αλλά και αυτή η συμμαχία ήταν αδύνατη γιατί δεν μπορούσαμε να περιμένουμε από ένα κράτος μια ενεργητική εκπροσώπηση των γερμανικών εθνικών συμφερόντων όσο αυτό το κράτος δεν είχε καν τη δύναμη και την αποφασιστικότητα να βάλει ένα τέλος στη διαδικασία απογερμανοποίησης μέσα στα ίδια τα σύνορά του. Εάν η Γερμανία δεν διέθετε αρκετή εθνική ευαισθησία και αδίστακτη αποφασιστικότητα για να αποσπάσει τον έλεγχο της μοίρας των δέκα εκατομμυρίων ομογενών της από το αδύναμο κράτος των Αψβούργων, τότε πραγματικά δεν είχαμε το δικαίωμα να περιμένουμε ότι θα προωθούσε ποτέ τόσο μακρόπνοα και τολμηρά σχέδια. Η στάση του παλιού Ράιχ απέναντι στο αυστριακό ζήτημα ήταν η λυδία λίθος για τη συμπεριφορά του στον αγώνα της μοίρας ολόκληρου του έθνους.

Σε κάθε περίπτωση δεν δικαιολογούμασταν να καθόμαστε και να βλέπουμε τον γερμανισμό χρόνο με τον χρόνο να περιορίζεται όλο και περισσότερο, από τη στιγμή που η αξία της Αυστρίας σαν συμμάχου εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη διατήρηση του γερμανικού στοιχείου.

Όμως, αυτός ο δρόμος δεν ακολουθήθηκε καθόλου.

Δεν φοβούνταν τίποτα περισσότερο από έναν αγώνα, τελικά όμως αναγκάστηκαν να τον αναλάβουν την πιο ακατάλληλη ώρα.

Ήθελαν να ξεφύγουν από το πεπρωμένο και εκείνο τους έφτασε. Ονειρεύονταν τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και ξύπνησαν μέσα

στον Παγκόσμιο πόλεμο.

Και αυτός ήταν ο πιο σημαντικός λόγος για τον οποίο αυτός ο τρίτος τρόπος διαμόρφωσης του γερμανικού μέλλοντος δεν εξετάστηκε καν. Ήξεραν ότι η κατάκτηση νέων εδαφών μπορούσε να επιτευχθεί μόνο στην Ανατολή, έβλεπαν ότι ο αγώνας θα ήταν αναγκαίος και παρόλα αυτά ήθελαν την ειρήνη με κάθε κόστος· γιατί το σύνθημα της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής έχει πάψει προ πολλού να είναι: Διατήρηση του γερμανικού έθνους με κάθε τρόπο, αλλά περισσότερο: Διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης με κάθε μέσο. Με τι επιτυχία, ο καθένας το γνωρίζει.

Θα επανέλθω με λεπτομέρειες σε αυτό.

Οπότε παρέμενε η τέταρτη λύση: η βιομηχανία και το παγκόσμιο εμπόριο, η ναυτική δύναμη και οι αποικίες.

Μια τέτοια διαδικασία ασφαλώς θα μπορούσε αρχικά να πραγματοποιηθεί πιο εύκολα και πιο γρήγορα. Ο αποικισμός των εδαφών είναι μια αργή διαδικασία, που συχνά διαρκεί αιώνες· μάλιστα η βαθύτερη δύναμή του βρίσκεται ακριβώς στο γεγονός, ότι δεν είναι μια ξαφνική έκρηξη, αλλά μια σταδιακή, σταθερή και μόνιμη ανάπτυξη, σε αντίθεση με μια βιομηχανική ανάπτυξη η οποία μπορεί να εκτιναχθεί μέσα σε λίγα χρόνια, αλλά σε αυτήν την περίπτωση μοιάζει περισσότερο με σαπουνόφουσκα παρά με σταθερή δύναμη. Ένας στόλος, ασφαλώς, μπορεί να φτιαχτεί πιο γρήγορα απ' όσο μπορούν να δημιουργηθούν αγροκτήματα με επίμονους αγώνες και να εποικιστούν από αγρότες· αλλά επίσης μπορεί και να καταστραφεί πιο γρήγορα απ' τα τελευταία.

Αν παρ' όλα αυτά η Γερμανία ακολουθούσε αυτόν τον δρόμο, τότε θα έπρεπε τουλάχιστον να έχει συνειδητοποιήσει ότι αυτή η εξέλιξη μια μέρα θα κατέληγε παρομοίως σε αγώνα. Μόνο παιδιά θα πίστευαν ότι μέσα από φιλικές και ηθικές συμπεριφορές και τονίζοντας συνεχώς την ειρηνική στάση θα μπορούσαν να παίρνουν την μπανάνα τους στον «ειρηνικό συναγωνισμό των εθνών», όπως τόσο μεγαλόστομα και προσποιητά φλυαρούσαν· άρα, χωρίς να χρειαστεί ποτέ να πάρουν τα όπλα.

Όχι, αν επιλέγαμε αυτόν τον δρόμο, η Αγγλία μια μέρα θα γινόταν αναπόφευκτα εχθρός μας. Ήταν κάτι παραπάνω από ανόητο – αλλά και αρκετά σύμφωνο με την αφέλειά μας – να αγανακτούμε με το γεγονός ότι η Αγγλία μια μέρα θα έπαιρνε την πρωτοβουλία να αντιταχθεί στην ειρηνική δραστηριότητά μας με την αγριότητα ενός βίαιου εγωιστή.

Ωστόσο, δεν θα κάναμε ποτέ κάτι τέτοιο.

Αν η ευρωπαϊκή εδαφική πολιτική μπορούσε να ασκηθεί μόνο κατά της Ρωσίας και σε συμμαχία με την Αγγλία, τότε, αντιστρόφως, μια αποικιακή και παγκόσμια εμπορική πολιτική ήταν νοητή μόνο εναντίον της Αγγλίας και σε συνεργασία με τη Ρωσία. Όμως τότε θα έπρεπε άφοβα να υποστούμε τις συνέπειες – και πάνω απ' όλα να εγκαταλείψουμε αμέσως την Αυστρία.

Εξετάζοντας το θέμα απ' όλες τις πλευρές, αυτή η συμμαχία με την Αυστρία στις αρχές του αιώνα ήταν σκέτη τρέλα.

Όμως δεν σκεφτήκαμε καν να συνάψουμε συμμαχία με την Ρωσία εναντίον της Αγγλίας, όπως δεν σκεφτήκαμε να συνάψουμε συμμαχία με την Αγγλία εναντίον της Ρωσία, επειδή και στις δύο περιπτώσεις το αποτέλεσμα θα ήταν ένας πόλεμος και για να τον αποφύγουμε αποφασίσαμε την πολιτική του εμπορίου και της βιομηχανίας. Με την «ειρηνική οικονομική» κατάκτηση του κόσμου είχαμε μια συνταγή, που αναμενόταν να συντρίψει μια για πάντα την παλιά πολιτική της βίας. Περιστασιακά, ίσως, δεν ήμασταν πολύ σίγουροι, ειδικά όταν κατά καιρούς ερχόντουσαν ακατανόητες απειλές από την πλευρά της Αγγλίας· γι' αυτό αποφασίσαμε να φτιάξουμε έναν στόλο, αν και πάλι όχι για να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε την Αγγλία, αλλά για την «υπεράσπιση» της ήδη επονομαζόμενης «παγκόσμιας ειρήνης» και της «ειρηνικής» κατάκτησης του κόσμου. Ως εκ τούτου, ο στόλος κρατήθηκε κάπως πιο λιτός από κάθε άποψη, όχι μόνο στον αριθμό των πλοίων αλλά και στη χωρητικότητα και στον εξοπλισμό του κάθε πλοίου, ούτως ώστε σε τελική ανάλυση να αναφανούν και πάλι οι «ειρηνικές» προθέσεις.

Η συζήτηση για την «ειρηνική οικονομική» κατάκτηση του κόσμου ήταν ίσως η μεγαλύτερη ανοησία που αναδείχτηκε ποτέ σε καθοδηγητική αρχή της πολιτικής ενός κράτους. Αυτή η ανοησία έγινε ακόμα χειρότερη από το γεγονός ότι δεν υπήρχε κανένας δισταγμός να υποδείξουμε την Αγγλία σαν βασικό παράδειγμα για την πιθανότητα ενός τέτοιου επιτεύγματος. Τα αποτελέσματα της εγκληματικής ακαδημαϊκής μας διδασκαλίας της ιστορίας και της σύλληψης της ιστορίας, μπορούν δύσκολα να διορθωθούν και αποτελούν απλώς μια χαρακτηριστική απόδειξη, του πόσοι άνθρωποι «μαθαίνουν» την ιστορία χωρίς να την καταλαβαίνουν ή ακόμη και να την αντιλαμβάνονται. Ειδικά στην Αγγλία έπρεπε να αναγνωριστεί η εντυπωσιακή διάψευση αυτής της θεωρίας· άλλωστε κανένας λαός δεν έχει προετοιμάσει καλύτερα τις οικονομικές του κατακτήσεις με το σπαθί και με μεγαλύτερη θηριωδία και αργότερα τις υπερασπίστηκε ανελέητα, απ' ό,τι ο αγγλικός. Δεν είναι μάλιστα χαρακτηριστικό γνώρισμα της βρετανικής πολιτείας να αντλεί οικονομικά οφέλη από την πολιτική δύναμη και να μετατρέπει αμέσως κάθε οικονομικό κέρδος ξανά σε πολιτική δύναμη; Τι λάθος να πιστεύουμε ότι η Αγγλία είναι πολύ δειλή για να διακινδυνεύσει το αίμα της για την οικονομικής της πολιτική! Το γεγονός ότι ο αγγλικός λαός δεν διέθετε «λαϊκό στρατό» σε καμία περίπτωση δεν αποδείκνυε εδώ το αντίθετο· γιατί εδώ δεν έχει σημασία η περιστασιακή στρατιωτική μορφή των ενόπλων δυνάμεων, αλλά η θέληση και η αποφασιστικότητα να χρησιμοποιήσεις αυτές που υπάρχουν. Η Αγγλία πάντα είχε τον εξοπλισμό που χρειαζόταν. Πολεμούσε πάντα με τα όπλα που απαιτούσε η επιτυχία. Πολεμούσε με μισθοφόρους όσο οι μισθοφόροι αρκούσαν· κατέφευγε όμως και στο πολύτιμο αίμα ολόκληρου του έθνους της, αν

μια τέτοια θυσία μπορούσε να φέρει τη νίκη· αλλά η αποφασιστικότητα να πολεμήσει και η επιμονή και η ανελέητη διεξαγωγή αυτού του αγώνα παρέμεναν πάντα τα ίδια.

Στη Γερμανία όμως, καλλιεργήθηκε σταδιακά μέσω των σχολείων, του Τύπου και των σατιρικών περιοδικών, μια ιδέα για τη φύση των Άγγλων και ακόμη περισσότερο για την αυτοκρατορία τους, η οποία αναπόφευκτα οδήγησε σε μια από τις πιο σοβαρές πλάνες· γιατί από αυτή την ανοησία μολύνθηκαν σιγά-σιγά οι πάντες και το αποτέλεσμα ήταν μια υποτίμηση, η οποία στη συνέχεια πήρε και την εκδίκησή της. Αυτή η παραποίηση προχώρησε τόσο βαθιά που πειστήκαμε ότι απέναντί μας στον Άγγλο είχαμε έναν πονηρό αλλά και εξίσου απίστευτα δειλό επιχειρηματία. Δυστυχώς, δεν είχε ούτε καν περάσει από το μυαλό των διαπρεπών καθηγητών μας της ακαδημαϊκής επιστήμης, ότι μια παγκόσμια αυτοκρατορία με το μέγεθος της Αγγλικής δεν μπορούσε απλώς να δημιουργηθεί με τεχνάσματα και πονηριές. Οι λίγες φωνές προειδοποίησης αγνοούνταν ή καταπνίγονταν. Θυμάμαι ακόμα τα γεμάτα έκπληξη βλέμματα των συμπολεμιστών μου, όταν ήρθαμε πρόσωπο με πρόσωπο με τους Τόμις* (Tommies) στη Φλάνδρα. Μετά τις πρώτες μέρες της σφαγής, δημιουργήθηκε στο μυαλό όλων η πεποίθηση ότι αυτοί οι Σκωτσέζοι δεν ήταν ακριβώς σαν κι αυτούς που είχαν κρίνει σκόπιμο να μας δώσουν μέσα από τα σατιρικά περιοδικά και τις ανταποκρίσεις του Τύπου.

Εκείνη την εποχή είχα τους πρώτους προβληματισμούς μου πάνω στη σημασία ορισμένων μορφών προπαγάνδας.

Αυτή η παραποίηση όμως, είχε και κάτι καλό για εκείνους που τη διέδιδαν: με αυτό το παράδειγμα, αν και ήταν λανθασμένο, μπόρεσαν να αποδείξουν την ορθότητα της οικονομικής κατάκτησης του κόσμου. Ό,τι πέτυχε ο Άγγλος, έπρεπε να το πετύχουμε κι εμείς, οπότε η απεριόριστα μεγαλύτερη εντιμότητά μας, η έλλειψη από εμάς αυτής της χαρακτηριστικής αγγλικής «δολιότητας», θεωρήθηκε ένα πολύ ιδιαίτερο πλεονέκτημα. Ελπίζαμε ότι αυτό θα μας διευκόλυνε να κερδίσουμε πιο εύκολα τη συμπάθεια ειδικά των μικρότερων εθνών και την εμπιστοσύνη των μεγάλων.

Το γεγονός ότι η εντιμότητά μας ήταν ένα στοιχείο ενδόμυχης βδελυγμίας για τους άλλους, δεν περνούσε από το μυαλό μας, γιατί εμείς οι ίδιοι πιστεύαμε σοβαρά όλα εκείνα τα πράγματα, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος αντιμετώπιζε αυτή τη συμπεριφορά σαν την έκφραση μιας απόλυτης ανεντιμότητας, μέχρι που, προς μεγάλη, ατέλειωτη έκπληξή τους, η επανάσταση τους έδωσε μια βαθύτερη εικόνα της απεριόριστης αφέλειας των «έντιμων» πεποιθήσεών μας.

Ωστόσο, η ανοησία αυτής της «ειρηνικής οικονομικής κατάκτησης»

*Πρόκειται για παρατσούκλι των Βρετανών στρατιωτών πεζικού στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. (Σ.τ.μ)

του κόσμου έκανε αμέσως ξεκάθαρη και κατανοητή την ανοησία της Τριπλής Συμμαχίας. Με ποιο άλλο κράτος θα μπορούσαμε να συμμαχήσουμε; Συμμαχώντας με την Αυστρία, ασφαλώς δεν μπορούσαμε να στοχεύουμε σε στρατιωτικές κατακτήσεις, ακόμα και στην ίδια την Ευρώπη. Ακριβώς σε αυτό όμως συνίστατο η εσωτερική αδυναμία της συμμαχίας από την πρώτη κιόλας μέρα. Ένας Μπίσμαρκ μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του αυτήν την πρόχειρη λύση, αλλά σε καμιά περίπτωση ο κάθε ανίκανος διάδοχός του, τουλάχιστον σε μια εποχή που οι βασικές προϋποθέσεις της συμμαχίας του Μπίσμαρκ είχαν πάψει από καιρό να υπάρχουν· γιατί ο Μπίσμαρκ πίστευε ότι στην Αυστρία είχε μπροστά του ένα γερμανικό κράτος. Με τη σταδιακή εισαγωγή της καθολικής ψηφοφορίας όμως, αυτή η χώρα είχε βυθιστεί σε ένα μη γερμανικό κυκεώνα με κοινοβουλευτική κυβέρνηση.

Τώρα, και από την άποψη της φυλετικής πολιτικής η συμμαχία με την Αυστρία ήταν απλώς καταστροφική. Σήμαινε ανοχή απέναντι στην ανάδυση μιας νέας σλαβικής μεγάλης δύναμης στα σύνορα του Ράιχ, η οποία αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να υιοθετήσει μια εντελώς διαφορετική στάση απέναντι στη Γερμανία απ' ό,τι, για παράδειγμα στη Ρωσία. Παράλληλα η ίδια η συμμαχία αναπόφευκτα από χρόνο σε χρόνο θα γινόταν εσωτερικά πιο κενή και αδύναμη, στο μέτρο που οι μοναδικοί υποστηρικτές αυτής της ιδέας στη μοναρχία έχασαν την επιρροή τους και εκτοπίστηκαν από τις πιο σημαντικές θέσεις.

Με την αλλαγή του αιώνα, η συμμαχία με την Αυστρία είχε φτάσει στο ίδιο ακριβώς επίπεδο με τη συμμαχία μεταξύ της Αυστρίας και της Ιταλίας.

Και σε αυτή την περίπτωση υπήρχαν μόνο δύο πιθανότητες: είτε να παραμείνουμε σύμμαχοι με τη μοναρχία των Αψβούργων, είτε να υποβάλουμε διαμαρτυρία εναντίον της καταπίεσης του γερμανικού στοιχείου. Από τη στιγμή όμως που ξεκινά κάτι τέτοιο, στο τέλος καταλήγει συνήθως σε ανοιχτή μάχη.

Η αξία της Τριπλής Συμμαχίας ήταν ήδη και ψυχολογικά μικρή, αφού η σταθερότητα μιας συμμαχίας μειώνεται στον ίδιο βαθμό, που περιορίζεται στη διατήρηση μιας υπάρχουσας κατάστασης πραγμάτων. Μια συμμαχία όμως αντίστροφα γίνεται ισχυρότερη όσο περισσότερο τα μεμονωμένα σύμμαχα μέρη μπορούν να ελπίζουν ότι θα πετύχουν συγκεκριμένους, εφικτούς και εκτεταμένους στόχους μέσα από αυτήν. Εδώ, όπως και παντού αλλού, η δύναμη δεν εντοπίζεται στην άμυνα αλλά στην επίθεση.

Αυτό από τότε αναγνωρίστηκε από διάφορες πλευρές, αλλά δυστυχώς όχι από τις λεγόμενες «αρχές». Συγκεκριμένα, ο τότε συνταγματάρχης Λούντεντορφ, αξιωματικός του Γενικού Επιτελείου, επεσήμανε αυτή την αδυναμία σε ένα υπόμνημα του 1912. Φυσικά, στο θέμα δεν δόθηκε καμία αξία ή σημασία από τους «πολιτικούς»· γιατί η κοινή λογική φαίνεται να είναι προνόμιο μόνο των κοινών θνητών και μπορεί

καταρχήν να παραμένει απούσα όσον αφορά τους «διπλωμάτες».

Για την Γερμανία ήταν μόνο ευτύχημα που ο πόλεμος ξέσπασε το 1914 εμμέσως από την Αυστρία, έτσι ώστε οι Αψβούργοι να αναγκαστούν να πάρουν μέρος· γιατί αν είχε συμβεί το αντίθετο, η Γερμανία θα ήταν μόνη. Το κράτος των Αψβούργων δεν θα μπορούσε ποτέ ούτε θα ήθελε να συμμετάσχει σε έναν πόλεμο που θα είχε ξεκινήσει από τη Γερμανία. Αυτό που κατηγορήσαμε τόσο αργότερα στην Ιταλία, θα είχε συμβεί ακόμα πιο νωρίς στην Αυστρία: θα είχαν μείνει «ουδέτεροι» για να σώσουν τουλάχιστον το κράτος από μια επανάσταση που θα ξεσπούσε ευθύς εξαρχής. Ο σλαβισμός της Αυστρίας θα προτιμούσε να συντρίψει τη μοναρχία ήδη από το 1914 παρά να της επιτρέψει να βοηθήσει τη Γερμανία.

Εκείνη την εποχή, ελάχιστοι ήταν σε θέση να αντιληφθούν το μέγεθος των κινδύνων και των δυσκολιών που συνεπαγόταν η συμμαχία με τη μοναρχία του Δούναβη.

Καταρχάς, η Αυστρία είχε πάρα πολλούς εχθρούς που σκόπευαν να αρπάξουν ό,τι μπορούσαν από το σάπιο κράτος, για να μην αναπτυχθεί κάποιο μίσος για τη Γερμανία με την πάροδο του χρόνου, την οποία έβλεπαν μόνο σαν ένα εμπόδιο για την προσδοκώμενη και πολυπόθητη κατάρρευση της μοναρχίας. Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι θα μπορούσαν τελικά να φτάσουν στη Βιέννη μόνο κάνοντας μια παράκαμψη μέσω του Βερολίνου.

Με αυτό όμως, κατά δεύτερον, η Γερμανία έχασε τις καλύτερες και πιο ελπιδοφόρες ευκαιρίες συμμαχιών. Μάλιστα, στη θέση τους ήρθαν οι αυξανόμενες εντάσεις με τη Ρωσία, ακόμα και με την Ιταλία. Η γενική διάθεση στη Ρώμη, που σιγόκαιγε στην καρδιά και του τελευταίου Ιταλού και συχνά ξεσπούσε δυνατά, ήταν τόσο φιλογερμανική όσο και αντιαυστριακή.

Επειδή είχαμε ριχτεί σε μια πολιτική εμπορίου και βιομηχανίας δεν έμεινε πλέον το παραμικρό κίνητρο για έναν πόλεμο κατά της Ρωσίας. Μόνο οι εχθροί και των δύο εθνών θα μπορούσαν ακόμα να έχουν κάποιο ζωτικό συμφέρον από αυτόν. Στην πραγματικότητα κυρίως ήταν οι Εβραίοι και οι μαρξιστές, που σε κάθε περίπτωση ξεσήκωναν και παρακινούσαν για έναν πόλεμο ανάμεσα στα δύο κράτη.

Τρίτον και τελευταίο, αυτή η συμμαχία έκρυβε έναν ατέλειωτο κίνδυνο για τη Γερμανία, επειδή μια μεγάλη δύναμη που ήταν στην πραγματικότητα εχθρική προς το Ράιχ του Μπίσμαρκ θα μπορούσε εύκολα ανά πάσα στιγμή να κινητοποιήσει μια ολόκληρη σειρά κρατών εναντίον της Γερμανίας, από τη στιγμή που ήταν σε θέση να υποσχεθεί σε όλους κέρδη σε βάρος του αυστριακού μας συμμάχου.

Ολόκληρη η Ανατολική Ευρώπη θα μπορούσε να υποκινηθεί ενάντια στη μοναρχία του Δούναβη, αλλά κυρίως η Ρωσία και η Ιταλία. Ο παγκόσμιος συνασπισμός που άρχισε να σχηματίζεται μετά τις αρχικές προσπάθειες του βασιλιά Εδουάρδου δεν θα είχε δημιουργηθεί ποτέ εάν

η Αυστρία, σαν σύμμαχος της Γερμανίας, δεν αποτελούσε μια κληρονομιά που ήταν πολύ δελεαστική. Μόνο με αυτόν τον τρόπο ήταν δυνατόν, να συγκληθούν κράτη με κατά τα άλλα ετερογενείς επιθυμίες και στόχους σε ένα ενιαίο επιθετικό μέτωπο. Το καθένα μπορούσε να ελπίζει ότι αν συμμετείχε σε μια γενική δράση εναντίον της Γερμανίας θα μπορούσε και αυτό να επιτύχει κέρδη σε βάρος της Αυστρίας. Το γεγονός ότι η Τουρκία φαινόταν τώρα να ανήκει σε αυτή την δυστυχισμένη συμμαχία ως σιωπηλός εταίρος, αύξησε αυτόν τον κίνδυνο με τον πιο ασυνήθιστο τρόπο.

Το παγκόσμιο εβραϊκό κεφάλαιο όμως χρειαζόταν αυτά τα δολώματα, για να μπορέσει να πραγματοποιήσει το πολυαναμενόμενο σχέδιο εξόντωσης της Γερμανίας, η οποία μέχρι τότε δεν συμμορφωνόταν στον γενικό διακρατικό δημοσιονομικό και οικονομικό έλεγχο. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορούσαν να σφυρηλατήσουν ένα συνασπισμό, ο οποίος έγινε ισχυρός και θαρραλέος από τον τεράστιο αριθμό των εκατομμυρίων στρατευμάτων που τώρα βαδίζουν και είναι έτοιμα στο τέλος να επιτεθούν στον κερασφόρο Ζήγκφρηντ.

Η συμμαχία με τη μοναρχία των Αψβούργων, που με γέμιζε πάντα με δυσαρέσκεια στην Αυστρία, άρχισε τώρα να προκαλεί μακρές εσωτερικές δοκιμασίες, οι οποίες στα χρόνια που ακολούθησαν απλώς ενίσχυσαν την άποψη στην οποία είχα ήδη καταλήξει.

Από τότε, στους μικρούς κύκλους με τους οποίους συναναστρεφόμουν δεν έκρυβα την πεποίθησή μου ότι αυτή η καταστροφική συνθήκη με ένα κράτος που ήταν καταδικασμένο να καταρρεύσει θα οδηγούσε και στη καταστροφική κατάρρευση της Γερμανίας, αν δεν σκεφτόμαστε να απαλλαγούμε από αυτήν εγκαίρως. Δεν αμφιταλαντεύτηκα ούτε μια στιγμή στην ακλόνητη πεποίθησή μου, όταν τελικά η καταιγίδα του παγκόσμιου πολέμου φάνηκε να έχει εξαλείψει κάθε λογική σκέψη και η φρενίτιδα του ενθουσιασμού είχε συνεπάρει ακόμα και εκείνους τους κύκλους για τους οποίους έπρεπε να υπάρχει μονάχα η πιο ψυχρή αντιμετώπιση της πραγματικότητας. Ακόμα κι ενώ εγώ ο ίδιος βρισκόμουν στο μέτωπο, όπου κι αν συζητούνταν αυτά τα προβλήματα, εξέφραζα τη γνώμη μου ότι η συμμαχία έπρεπε να διαλυθεί, όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο για το γερμανικό έθνος και ότι η εγκατάλειψη της μοναρχίας των Αψβούργων δεν θα ήταν θυσία, αν η Γερμανία μπορούσε με αυτόν τον τρόπο να πετύχει τον περιορισμό των αντιπάλων της· γιατί τα εκατομμύρια των πολιτών δεν είχαν φορέσει το ατσάλινο κράνος τους για τη διατήρηση μιας διεφθαρμένης μοναρχίας, αλλά για τη σωτηρία του γερμανικού έθνους.

Σε κάποιες περιπτώσεις πριν από τον πόλεμο φάνηκε να εγείρεται, σε ένα στρατόπεδο τουλάχιστον, μια αμυδρή αμφισβήτηση για την ορθότητα της συμμαχικής πολιτικής που είχε επιλεγεί. Κατά καιρούς οι γερμανικοί συντηρητικοί κύκλοι άρχισαν να προειδοποιούν για την υπερβολική ευπιστία μας, αλλά αυτό, όπως κάθε τι λογικό, σκορπίστηκε

στους ανέμους. Ήταν πεπεισμένοι ότι βρίσκονταν στον δρόμο για μια παγκόσμια «κατάκτηση», η επιτυχία της οποίας θα ήταν τεράστια και οι απώλειες μηδαμινές.
Όμως οι γνωστοί «αδιόριστοι» δεν είχαν άλλη επιλογή από το να παρακολουθούν σιωπηλοί γιατί και πώς οι «διορισμένοι» βάδιζαν κατευθείαν προς την καταστροφή, σέρνοντας πίσω τους τον αγαπημένο λαό όπως ο αυλητής του Χάμελιν*.

Η βαθύτερη αιτία που κατέστησε δυνατή την παρουσία της ανοησίας της «οικονομικής κατάκτησης» σαν πρακτική πολιτική μέθοδο, αλλά και τη διατήρηση της «παγκόσμιας ειρήνης» σαν πολιτικό στόχο για έναν ολόκληρο τον λαό και μάλιστα και πώς να γίνουν αυτά κατανοητά, βρίσκεται στη γενική νοσηρότητα ολόκληρης της πολιτικής μας σκέψης.

Με τη θριαμβευτική πορεία της γερμανικής τεχνολογίας και της βιομηχανίας, και με τις αυξανόμενες επιτυχίες του γερμανικού εμπορίου, η συνειδητοποίηση ότι όλα αυτά ήταν δυνατά μόνο με την προϋπόθεση ενός ισχυρού κράτους χανόταν όλο και περισσότερο. Αντίθετα, σε πολλούς κύκλους οι άνθρωποι είχαν φτάσει στο σημείο να υποστηρίζουν την πεποίθηση ότι το κράτος όφειλε την ίδια του την ύπαρξη μόνο σε αυτά τα φαινόμενα, ότι το ίδιο το κράτος είναι πρωτίστως ένας οικονομικός θεσμός, ότι πρέπει να κυβερνάται σύμφωνα με τα οικονομικά συμφέροντα και επομένως και η δικιά του ύπαρξη εξαρτιόταν από την οικονομία, μια κατάσταση που αντιμετωπιζόταν και επαινέθηκε σαν η πιο υγιής και η πιο φυσική.

Όμως, το κράτος δεν έχει καμία απολύτως σχέση με μια συγκεκριμένη οικονομική αντίληψη ή οικονομική εξέλιξη.

Δεν αποτελεί μια συγκέντρωση οικονομικά συμβαλλομένων μερών σε ένα συγκεκριμένο οριοθετημένο χώρο διαβίωσης για την εκπλήρωση οικονομικών σκοπών, αλλά η οργάνωση μιας κοινωνίας σωματικά και ψυχικά πανομοιότυπων έμβιων όντων για την καλύτερη εξυπηρέτηση της συνέχισης του είδους τους καθώς και την επίτευξη του στόχου της ύπαρξής τους, η οποία έχει προβλεφθεί από την πρόνοια. Αυτό και τίποτα άλλο είναι ο σκοπός και το νόημα ενός κράτους. Η οικονομία είναι μόνο

* Ο αυλητής του Χάμελιν, είναι ένας γερμανικός θρύλος, γνωστός κυρίως από την διήγηση των αδερφών Γκριμ. Σύμφωνα με τον μύθο το 1284 εμφανίστηκε στην πόλη Hameln ένας περίεργος άνθρωπος που υποσχέθηκε να την απελευθερώσει έναντι αμοιβής, από τα προβλήματα που δημιουργούσαν οι ποντικοί και οι αρουραίοι. Πράγματι ο άνθρωπος αυτός, παίζοντας την φλογέρα του, κατάφερε να οδηγήσει και τελικά να πνίξει τα τρωκτικά σε κοντινό ποτάμι. Ωστόσο μετά την άρνηση των χωρικών να τον αποπληρώσουν για τις υπηρεσίες του, ο ξένος απήγαγε για πάντα τα παιδιά τους, οδηγώντας τα με την φλογέρα του σε παρακείμενο βουνό και από εκεί υπογείως στην Τρανσυλβανία. (Σ.τ.μ.)

ένα από τα πολλά εργαλεία που είναι απλά αναγκαίο για την επίτευξη αυτού του στόχου. Ποτέ όμως δεν είναι η αιτία και ο σκοπός ενός κράτους, εκτός κι αν αυτό το κράτος δεν ξεκινά από μια αφύσικη και ως εκ τούτου λανθασμένη βάση. Μόνο έτσι μπορεί να εξηγηθεί ότι το ίδιο το κράτος δεν χρειάζεται καν να έχει ως προαπαιτούμενο την εδαφική οριοθέτηση. Αυτή θα είναι απαραίτητη μόνο για εκείνους τους λαούς που θέλουν να εξασφαλίσουν μόνοι τους τη διατροφή των συμπατριωτών τους, δηλαδή που είναι πρόθυμοι μέσω της δικής τους εργασίας να διεξαγάγουν τον αγώνα της επιβίωσης. Οι λαοί, που είναι σε θέση να διεισδύσουν σαν κηφήνες μέσα στην υπόλοιπη ανθρωπότητα, και να κάνουν τους άλλους ανθρώπους να δουλεύουν γι' αυτούς με όλων των ειδών τις δικαιολογίες, μπορούν να σχηματίσουν κράτη ακόμα και χωρίς κάποιον δικό τους οριοθετημένο χώρο για να ζήσουν. Αυτό ταιριάζει πρωτίστως σε έναν λαό από τον παρασιτισμό του οποίου υποφέρει ολόκληρη η έντιμη ανθρωπότητα, σήμερα περισσότερο από ποτέ: τον εβραϊκό.

Το ίδιο το εβραϊκό κράτος δεν ήταν ποτέ εδαφικά οριοθετημένο, αλλά παγκοσμίως απεριόριστο ως προς τον χώρο, αλλά περιορισμένο υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει μία μόνο φυλή. Συνεπώς, αυτός ο λαός συγκροτούσε πάντα ένα κράτος στο εσωτερικό των κρατών. Είναι ένα από τα πιο μεγαλοφυή κόλπα που έχει επινοηθεί ποτέ, για να αφήνουν αυτό το κράτος να πλέει κάτω από τη σημαία της «θρησκείας» και έτσι να εξασφαλίζει την ανοχή που πάντα είναι έτοιμοι να δώσουν οι Άριοι σε ένα θρησκευτικό δόγμα. Γιατί στην πραγματικότητα η μωσαϊκή θρησκεία δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια διδασκαλία της διατήρησης της εβραϊκής φυλής. Περιλαμβάνει, ως εκ τούτου, σχεδόν όλα τα κοινωνιολογικά, πολιτικά και οικονομικά πεδία γνώσης, που μπορούν να έχουν επιπτώσεις σε αυτόν τον σκοπό.

Το ένστικτο της διατήρησης του είδους είναι η πρώτη αιτία για την διαμόρφωση των ανθρώπινων κοινοτήτων. Κατά συνέπεια το κράτος είναι ένας εθνικός οργανισμός και όχι ένας οικονομικός οργανισμός. Μια διαφορά, που είναι εξίσου μεγάλη, όσο και ακατανόητη, ειδικά για τους σημερινούς λεγόμενους «πολιτικούς». Γι' αυτό και πιστεύουν ότι μπορούν να οικοδομήσουν κράτος μέσω της οικονομίας, ενώ στην πραγματικότητα είναι πάντα μόνο το αποτέλεσμα της δράσης εκείνων των ιδιοτήτων που βρίσκονται σε συμφωνία με τη θέληση για τη διατήρηση του είδους και της φυλής. Και αυτές οι ιδιότητες είναι πάντα οι ηρωικές αρετές και ποτέ ο ευτελής εγωισμός, αφού η διατήρηση της ύπαρξης ενός είδους προϋποθέτει την ύπαρξη ενός πνεύματος θυσίας στο άτομο. Εκεί έγκειται το νόημα της ρήσης του ποιητή «Και αν δεν ρισκάρετε τη ζωή σας, τη ζωή σας δεν θα την κερδίσετε ποτέ»*, ότι η θυσία της προσωπικής ύπαρξης είναι απαραίτητη για την εξασφάλιση της

* Από τον „Βάλλενσταϊν" του Σίλλερ. (Σ.τ.μ)

διατήρησης του είδους. Έτσι όμως, η πιο ουσιαστική προϋπόθεση για το σχηματισμό και τη διατήρηση ενός κράτους είναι η ύπαρξη ενός συγκεκριμένου αισθήματος ενότητας που βασίζεται στην ομοιότητα της φύσης και στην ομοιότητα του είδους, καθώς και η προθυμία να χρησιμοποιήσει για αυτό με όλα τα μέσα. Στην περίπτωση των λαών που έχουν το δικό τους έδαφος, αυτό θα οδηγήσει στην ανάπτυξη ηρωικών αρετών και στην περίπτωση των παρασίτων σε ψεύτικη υποκρισία και κακοήθη σκληρότητα, αν αυτές οι ιδιότητες δεν είναι ήδη αποδεδειγμένα παρούσες σαν προϋπόθεση για την κρατική τους ύπαρξη που είναι τόσο διαφορετική σε μορφή. Η συγκρότηση όμως ενός κράτους, θα γίνεται πάντα, τουλάχιστον στην αρχή, μόνο με την εφαρμογή αυτών των ιδιοτήτων, οπότε στον αγώνα για την αυτοσυντήρηση θα ηττηθούν εκείνα τα έθνη, δηλαδή θα πέσουν θύματα υποδούλωσης και άρα αργά ή γρήγορα θα εξαφανιστούν, που στον αμοιβαίο αγώνα έχουν το μικρότερο μερίδιο ηρωικών αετών ή δεν είναι ισάξια στο ψέμα και στην πονηριά των εχθρικών παρασίτων. Όμως και σε αυτή την περίπτωση, αυτό σχεδόν πάντα δεν οφείλεται τόσο στην έλλειψη σύνεσης όσο στην έλλειψη αποφασιστικότητας και θάρρους, που επιδιώκει μόνο να κρυφτεί κάτω από τον μανδύα των ανθρωπιστικών πεποιθήσεων.

Αλλά το πόσο λίγο συνδέεται η συγκρότηση και η διατήρηση του κράτους με την οικονομία φαίνεται πιο ξεκάθαρα από το γεγονός ότι η εσωτερική δύναμη ενός κράτους μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις συμβαδίζει με τη λεγόμενη οικονομική ευημερία, αλλά η τελευταία, φαίνεται να δείχνει σε άπειρα παραδείγματα την επερχόμενη κατάρρευση του κράτους. Αν όμως ο σχηματισμός των ανθρώπινων κοινωνιών μπορούσε πρωταρχικά να αποδοθεί σε οικονομικές δυνάμεις ή έστω σε οικονομικά κίνητρα, τότε η μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη θα έπρεπε επίσης να σημαίνει τη μεγαλύτερη δύναμη του κράτους και όχι το αντίστροφο.

Η πίστη ότι η οικονομία έχει τη δύναμη της συγκρότησης και της διατήρησης ενός κράτους φαίνεται αδιανόητη ιδιαίτερα όταν επικρατεί σε ένα κράτος που σε όλους τους τομείς δείχνει ξεκάθαρα και πειστικά το ακριβώς αντίθετο ιστορικό παράδειγμα. Ειδικά η Πρωσία δείχνει με θαυμαστή σαφήνεια ότι δεν είναι οι υλικές ιδιότητες αλλά οι ιδεαλιστικές αρετές και μόνο που κάνουν δυνατή τη συγκρότηση ενός κράτους. Μόνο κάτω από την προστασία τους μπορεί να ανθίσει η οικονομία, μέχρις ότου η κατάρρευση των ιδιοτήτων που καθαρά έχουν την δυνατότητα να συγκροτήσουν το κράτος να προκαλέσουν και πάλι την κατάρρευση της οικονομίας· μια διαδικασία που μπορούμε να παρατηρήσουμε με τόσο φριχτή και τραγική μορφή ακριβώς σήμερα. Τα υλικά συμφέροντα του ανθρώπου αναπτύσσονται καλύτερα όσο παραμένουν στη σκιά των ηρωικών αρετών· όταν όμως προσπαθήσουν να μπουν στον πρώτο κύκλο της ύπαρξης, καταστρέφουν τη βάση της ίδιας της ύπαρξής τους.

Κάθε φορά που υπήρχε μια ανάπτυξη της δύναμης πολιτικού χαρακτή-

ρα στη Γερμανία, άρχιζε να βελτιώνεται και η οικονομία· αλλά όποτε όμως η οικονομία γινόταν το μοναδικό περιεχόμενο της ζωής του λαού μας και καταπίεζε τις ιδεαλιστικές αρετές, το κράτος κατέρρεε ξανά και σε λίγο καιρό παρέσυρε μαζί του και την οικονομία.

Αν όμως αναρωτηθούμε ποιες είναι στην πραγματικότητα οι δυνάμεις που συγκροτούν ή ακόμα και διατηρούν το κράτος, μπορούμε να τις συνοψίσουμε κάτω από έναν μόνο χαρακτηρισμό: η ικανότητα και η προθυμία του ατόμου να κάνει θυσίες για το σύνολο. Το ότι αυτές οι αρετές δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με την οικονομία μπορεί να διαπιστωθεί από την απλή συνειδητοποίηση ότι ο άνθρωπος δεν θυσιάζεται ποτέ για την οικονομία, δηλαδή: κανένας δεν πεθαίνει για μια επιχείρηση αλλά μόνο για ιδανικά. Τίποτα δεν αποδεικνύει καλύτερα την ψυχολογική υπεροχή του Άγγλου στην κατανόηση της λαϊκής ψυχής απ' όσο το κίνητρο που ήξερε να δίνει στον αγώνα του. Ενώ εμείς πολεμούσαμε για το ψωμί, η Αγγλία πολέμησε για την «ελευθερία», και ούτε καν για τη δική της, όχι, αλλά για εκείνη των μικρών εθνών. Γελούσαμε με αυτή την αδιαντροπιά ή τουλάχιστον θυμώσαμε γι' αυτό, αποδεικνύοντας έτσι πόσο απερίσκεπτοι και ανόητοι υπήρξαν οι λεγόμενοι πολιτικοί της Γερμανίας ακόμα και πριν τον πόλεμο. Δεν είχαμε πλέον την παραμικρή ιδέα για τη φύση της δύναμης που είναι ικανή να οδηγήσει τους ανθρώπους στον θάνατο με τη δική τους ελεύθερη βούληση και αποφασιστικότητα.

Όσο ο γερμανικός λαός το 1914 εξακολουθούσε να πιστεύει ότι πολεμούσε για τα ιδανικά, στάθηκε στη θέση του· μόλις του είπαν να πολεμήσει για το καθημερινό ψωμί του, προτίμησε να παρατήσει τον αγώνα.

Οι φωτισμένοι «πολιτικοί» μας εξεπλάγησαν με αυτή την αλλαγή στάσης. Ποτέ δεν κατάλαβαν ότι από τη στιγμή που ένας άνθρωπος αρχίζει να πολεμά για ένα οικονομικό συμφέρον, αποφεύγει όσο μπορεί το θάνατο, αφού ο θάνατος θα του στερήσει για πάντα την απόλαυση των ανταμοιβών του αγώνα του. Η αγωνία για τη σωτηρία του δικού της παιδιού μετατρέπει ακόμα και την και την πιο αδύναμη μητέρα σε ηρωίδα και μόνο ο αγώνας για τη διατήρηση του του είδους και της εστίας ή του κράτους που την προστατεύει οδηγούσε πάντα τους άνδρες απέναντι στα δόρατα των εχθρών τους. Το ακόλουθο θεώρημα μπορεί να θεμελιωθεί σαν μια αιώνια αλήθεια:

Κανένα κράτος δεν έχει ιδρυθεί ποτέ με ειρηνικά οικονομικά μέσα, αλλά μόνο με τα ένστικτα της διατήρησης του είδους, είτε αυτά στηρίζονται στο πεδίο της ηρωικής αρετής είτε της δολερής πανουργίας· από τα πρώτα προκύπτουν τα Άρια κράτη της εργασίας και του πολιτισμού, τα δεύτερα δημιουργούν τις εβραϊκές αποικίες παρασίτων. Από την στιγμή που η οικονομία αυτή καθαυτή αρχίζει να παραγκωνίζει αυτά τα ένστικτα σε έναν λαό ή σε ένα κράτος, γίνεται η δελεαστική αιτία της υποδούλωσης και της καταπίεσης.

Η πεποίθηση της προπολεμικής εποχής ότι ο κόσμος θα μπορούσε να ανοιχτεί στον γερμανικό λαό ή ακόμα και να κατακτηθεί ειρηνικά μέσω της εμπορικής και αποικιακής πολιτικής, ήταν μια κλασική ένδειξη της απώλειας των αρετών που συγκροτούν και διατηρούν ένα κράτος στην πραγματικότητα, καθώς και κάθε διορατικότητας, αποφασιστικότητας και έμπρακτου θάρρους που προκύπτουν από αυτές· η απόδειξη γι' αυτό, σύμφωνα με τους νόμους της φύσης, ήταν ο παγκόσμιος πόλεμος με τις συνέπειές του.

Για όσους ωστόσο, δεν ερευνούν σε βάθος, αυτή η στάση του γερμανικού έθνους – γιατί πραγματικά ήταν τόσο καλή όσο και καθολική – μπορούσε μόνο να αποτελεί έναν άλυτο γρίφο: άλλωστε η Γερμανία ήταν ένα θαυμαστό παράδειγμα ενός Ράιχ που είχε αναδυθεί από τα θεμέλια μιας καθαρά πολιτικής δύναμης. Η Πρωσία, το γεννητικό κύτταρο του Ράιχ, προέκυψε από λαμπρό ηρωισμό και όχι από οικονομικές διαδικασίες ή εμπορικές συναλλαγές και το ίδιο το Ράιχ ήταν πάλι μόνο το ένδοξο βραβείο μιας επιθετικής πολιτικής και μιας στρατιωτικής αυτοθυσίας. Πώς μπορούσε ακριβώς αυτός ο γερμανικός λαός να καταλήξει σε μια τέτοια εξασθένιση των πολιτικών του ενστίκτων; Γιατί εδώ δεν επρόκειτο για ένα μεμονωμένο φαινόμενο, αλλά για δυνάμεις παρακμής, οι οποίες σε πραγματικά τρομακτικά νούμερα άρχισαν να φουντώνουν και διαπερνούσαν τον εθνικό κορμό ή σαν κακοήθεις όγκοι κατέτρωγαν το έθνος πότε εδώ και πότε εκεί. Φαινόταν σαν να οδηγείται από μια μυστηριώδη δύναμη μια συνεχής ροή δηλητηρίου στις εξωτερικές φλέβες αυτού του άλλοτε ηρωικού σώματος, μόνο για να προκαλέσει μια αυξανόμενη παράλυση της κοινής λογικής και του απλού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης.

Προχωρώντας στην εξέταση όλων αυτών των ζητημάτων αμέτρητες φορές από το 1912 έως το 1914, ξεκινώντας από τη θέση μου για τη γερμανική συμμαχική πολιτική και την οικονομική πολιτική του Ράιχ, η μόνη λύση που απέμενε για τον γρίφο ήταν όλο και περισσότερο εκείνη η δύναμη, που είχα ήδη γνωρίσει στη Βιέννη από μια εντελώς διαφορετική σκοπιά: η μαρξιστική διδασκαλία και κοσμοθεωρία, καθώς και η οργανωτική της επίδραση.

Για δεύτερη φορά στη ζωή μου εμβάθυνα σε αυτή τη θεωρία της καταστροφής, – και αυτή τη φορά, φυσικά, όχι πια με γνώμονα τις εντυπώσεις και τα αποτελέσματα των καθημερινών μου επαφών, αλλά από την παρατήρηση των γενικών εξελίξεων της πολιτικής ζωής. Εμβάθυνα και πάλι στη θεωρητική βιβλιογραφία αυτού του νέου κόσμου, προσπαθώντας να αποκτήσω μια σαφή εικόνα των επιδράσεών του και έπειτα τον συνέκρινα με τα πραγματικά φαινόμενα και τα γεγονότα που προκαλεί στην πολιτική, πολιτιστική και οικονομική ζωή.

Για πρώτη φορά όμως έστρεψα την προσοχή μου στις προσπάθειες να κατανικηθεί αυτή η παγκόσμια μάστιγα.

Μελέτησα την εξαιρετική νομοθεσία του Μπίσμαρκ ως προς τις προ-

θέσεις, τον αγώνα και τις επιτυχίες της. Σταδιακά όμως απέκτησα μια απολύτως γρανιτένια βάση για τις δικές μου πεποιθήσεις, έτσι ώστε έκτοτε δεν αναγκάστηκα ποτέ να αλλάξω τις βαθιές μου απόψεις πάνω σε αυτό το ζήτημα. Η σχέση μεταξύ μαρξισμού και εβραϊσμού υποβλήθηκε επίσης σε περαιτέρω διεξοδική εξέταση.

Αν όμως παλιότερα στη Βιέννη, απ' όλα, η Γερμανία μου φαινόταν σαν ένας ακλόνητος κολοσσός, τώρα μερικές φορές γεννιόντουσαν μέσα μου ανησυχητικές επιφυλάξεις. Λογομαχούσα μέσα στη σκέψη μου και μέσα στον μικρό κύκλο των γνωριμιών μου για την γερμανική εξωτερική πολιτική και για τον απίστευτα επιπόλαιο τρόπο με τον οποίο αντιμετωπιζόταν το πιο σημαντικό πρόβλημα που είχε τότε η Γερμανία, ο μαρξισμός. Πραγματικά δεν μπορούσα να καταλάβω πώς μπορούσαμε να τρεκλίζουμε τόσο τυφλά προς έναν κίνδυνο, οι συνέπειες του οποίου, σύμφωνα με τους σκοπούς του μαρξισμού, μια μέρα αναπόφευκτα θα γίνονταν τερατώδη. Ακόμα και τότε, προειδοποιούσα τους γύρω μου, όπως και σήμερα σε μεγάλη κλίμακα, για το καθησυχαστικό σύνθημα όλων των άθλιων δειλών: «Τίποτα δεν μπορεί να μας συμβεί!». Μια παρόμοια ολέθρια στάση είχε κάποτε καταστρέψει μια γιγαντιαία αυτοκρατορία. Δεν θα 'πρεπε και η ίδια η Γερμανία να υπόκειται στους ίδιους ακριβώς νόμους με όλες τις άλλες ανθρώπινες κοινότητες;

Τα χρόνια 1913 και 1914 εξέφρασα την πεποίθησή μου για πρώτη φορά σε διάφορους κύκλους, ορισμένοι από τους οποίους είναι τώρα πιστοί στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, ότι το ζήτημα του μέλλοντος του γερμανικού έθνους ήταν το ζήτημα της εξόντωσης του μαρξισμού.

Στην άτυχη γερμανική συμμαχική πολιτική είδα μόνο μία από τις συνέπειες που προκάλεσε το αποδιοργανωτικό έργο αυτής της θεωρίας· γιατί το φοβερό ήταν ότι αυτό το δηλητήριο είχε καταστρέψει αόρατα σχεδόν όλα τα θεμέλια της υγιούς αντίληψης για την οικονομία και το κράτος, χωρίς να υποψιάζονται οι θιγόμενοι συχνά σε ποιο βαθμό οι ενέργειες και οι επιθυμίες τους εξαρτιόντουσαν από αυτή τη κοσμοθεωρία την οποία κατά τα άλλα απέρριπταν με τον πιο αποφασιστικό τρόπο.

Η εσωτερική παρακμή του γερμανικού έθνους είχε αρχίσει προ πολλού, χωρίς ο λαός, όπως συχνά συμβαίνει στη ζωή, να έχει συνειδητοποιήσει ποιος κατέστρεφε την ύπαρξή του. Μερικές φορές προσπαθούσαν πρόχειρα να γιατρέψουν την αρρώστια, αλλά μπέρδευαν τις μορφές του φαινομένου με τον ιό που την είχε προκαλέσει. Από τη στιγμή που δεν ήξεραν ή δεν ήθελαν να ξέρουν την αιτία, ο αγώνας κατά του μαρξισμού είχε μόνο την αξία μιας κομπογιαννίτικης φλυαρίας.

5ο Κεφάλαιο

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος

Σαν νεαρός κατεργάρης, στα ταραχώδη χρόνια μου τίποτα δεν με είχε στεναχωρήσει τόσο πολύ, όσο το ότι είχα γεννηθεί σε μια εποχή, που εμφανώς ανήγειρε τους ναούς της δόξας της μόνο για εμπόρους και κυβερνητικούς αξιωματούχους. Τα κύματα των ιστορικών γεγονότων φαίνονταν να έχουν ηρεμήσει με τέτοιο τρόπο που το μέλλον έμοιαζε πραγματικά να ανήκει μόνο στον «ειρηνικό ανταγωνισμό των εθνών», δηλαδή στην ήσυχη αμοιβαία εξαπάτηση με παράλληλο αποκλεισμό των βίαιων μεθόδων άμυνας. Τα διάφορα κράτη άρχισαν να μοιάζουν όλο και περισσότερο με επιχειρήσεις που υποσκάπτουν η μία την άλλη, κλέβουν τους πελάτες και τις παραγγελίες και προσπαθούν με κάθε τρόπο να βλάψει η μία την άλλη με κάθε τρόπο και όλα αυτά τα σκηνοθετούν μέσα από κραυγές που είναι τόσο δυνατές όσο και ακίνδυνες. Αυτή η εξέλιξη όμως, όχι μόνο φαινόταν να έχει διάρκεια, αλλά αναμενόταν με την πάροδο του χρόνου (σύμφωνα με τις γενικές συστάσεις) να μετατρέψει όλο τον κόσμο σε ένα μεγάλο μαγαζί, στον προθάλαμο του οποίου οι προτομές των πιο άθλιων κερδοσκόπων και των πιο ακίνδυνων διοικητικών αξιωματούχων θα αποθηκεύονταν για την αιωνιότητα. Οι Άγγλοι μπορούσαν να τοποθετούν τους εμπόρους, οι Γερμανοί τους διοικητικούς αξιωματούχους, η θέση όμως των ιδιοκτητών θα έπρεπε να παραδοθεί στους Εβραίους, γιατί σύμφωνα με τη δική τους παραδοχή δεν κερδίζουν ποτέ τίποτα, παρά μόνο «πληρώνουν» για τα πάντα και μιλούν επίσης τις περισσότερες γλώσσες.

Γιατί να μην έχω γεννηθεί εκατό χρόνια νωρίτερα; Για παράδειγμα την

εποχή των απελευθερωτικών πολέμων, όταν ο άνθρωπος άξιζε πραγματικά κάτι, έστω και χωρίς «επιχείρηση»;

Είχα πολλές φορές θυμωμένες σκέψεις για το επίγειο ταξίδι μου, το οποίο ένιωθα ότι είχε ξεκινήσει πολύ αργά, και έβλεπα την περίοδο της «ειρήνης και της τάξης» μπροστά μου σαν ένα φτηνό και ανάξιο παιγνίδι της μοίρας. Ακόμη και σαν παιδί δεν ήμουν καθόλου «ειρηνιστής», και όλες οι προσπάθειες να με εκπαιδεύσουν προς αυτή την κατεύθυνση κατέληξαν στο κενό.

Ο πόλεμος των Μπόερς με χτύπησε σαν κεραυνός. Περίμενα ανυπόμονα κάθε μέρα τις εφημερίδες και καταβρόχθιζα τις περιγραφές και τις ανταποκρίσεις και ήμουν ευτυχής, που μπορούσα να παρακολουθήσω αυτόν τον ηρωικό αγώνα έστω και από μακριά.

Ο ρωσο-ιαπωνικός πόλεμος με βρήκε πολύ πιο ώριμο, αλλά και πιο προσεκτικό. Περισσότερο για εθνικούς λόγους είχα ήδη πάρει θέση και την ώρα που συζητούσαμε τις απόψεις μας τασσόμουν αμέσως με το μέρος των Ιαπώνων. Σε μια ήττα των Ρώσων έβλεπα την ήττα του αυστριακού σλαβισμού.

Από τότε, πέρασαν πολλά χρόνια, και αυτό που κάποτε μου φαινόταν σαν παιδί ελάττωμα τεμπελιάς, τώρα το ένιωθα σαν την ηρεμία πριν από την καταιγίδα. Ακόμη και κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Βιέννη, στα Βαλκάνια επικρατούσε εκείνος ο βαρετός καιρός που συνήθως προαναγγέλλει έναν τυφώνα, και μερικές φορές παρουσιαζόταν κάποια ακτίνα φωτός, μόνο για να σβήσει γρήγορα πίσω στο απόκοσμο σκοτάδι. Μετά όμως ήρθε ο Βαλκανικός Πόλεμος και μαζί του η πρώτη ριπή του ανέμου σάρωσε την Ευρώπη που είχε αρχίσει να γίνεται νευρική. Ο καιρός που ακολούθησε έπεσε σαν ένας βαρύς εφιάλτης στους ανθρώπους, σαν πυρετώδης ζέστη από τις τροπικές περιοχές, έτσι που η αίσθηση της καταστροφής που πλησίαζε εξαιτίας της συνεχούς αγωνίας μετατράπηκε τελικά σε πόθο: μακάρι ο Ουρανός να αφήσει επιτέλους να εκφραστεί ελεύθερα η μοίρα, που δεν μπορεί πλέον να αποτραπεί. Τότε ο πρώτος δυνατός κεραυνός χτύπησε τη γη: ο καιρός χάλασε και οι βροντές του ουρανού ανακατεύτηκαν με το βρυχηθμό των πυροβολαρχιών του παγκόσμιου πολέμου.

Όταν έφτασε στο Μόναχο η είδηση της δολοφονίας του αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου (καθόμουν στο σπίτι και άκουσα μόνο αόριστα τι συνέβαινε), στην αρχή ανησύχησα μήπως οι σφαίρες προέρχονταν από τα πιστόλια Γερμανών σπουδαστών, που αγανακτισμένοι από τη συνεχή φιλοσλαβική πολιτική του διαδόχου του θρόνου, θέλησαν να απαλλάξουν τον γερμανικό λαό από αυτόν τον εσωτερικό εχθρό του. Θα μπορούσε κανείς να φανταστεί αμέσως ποια θα ήταν η συνέπεια αυτού: ένα νέο κύμα διώξεων που τώρα θα ήταν «δικαιολογημένο» και «βάσιμο» στα μάτια όλου του κόσμου. Όμως όταν αμέσως μετά άκουσα τα ονόματα των φερόμενων ως δραστών και διάβασα ότι ήταν Σέρβοι, άρχισε να με διαπερνά ένα ελαφρύ ρίγος γι’ αυ-

τήν την εκδίκηση της ανεξιχνίαστης μοίρας.

Δολοφονία αρχιδούκα Φραγκίσκου Φερδινάνδου
28 Ιουνίου, 1914, Σεράγεβο

Ο μεγαλύτερος φίλος των Σλάβων είχε πέσει από τις σφαίρες Σλάβων φανατικών.

Όποιος τα τελευταία χρόνια είχε την ευκαιρία να παρακολουθεί συνεχώς τις σχέσεις της Αυστρίας με τη Σερβία, δεν θα μπορούσε ούτε για μια στιγμή να αμφιβάλλει, ότι ο βράχος είχε αρχίσει να κυλάει και δεν μπορούσε πια να σταματήσει.

Η κυβέρνηση της Βιέννης αδικείται, που σήμερα την λούζουν με μομφές σχετικά με τη μορφή και το περιεχόμενο του τελεσίγραφο που εξέδωσε. Καμία άλλη δύναμη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να είχε ενεργήσει διαφορετικά σε μια παρόμοια κατάσταση και στην ίδια θέση. Στα νότια σύνορά της η Αυστρία είχε έναν άσπονδο και θανάσιμο εχθρό που προκαλούσε τη μοναρχία όλο και πιο συχνά και δεν θα σταματούσε ποτέ, μέχρι να φτάσει τελικά η κατάλληλη στιγμή για τη συντριβή της αυτοκρατορίας. Υπήρχε λόγος να φοβόμαστε ότι αυτό το γεγονός θα συνέβαινε τελικά με τον θάνατο του γηραιού αυτοκράτορα· αλλά τότε η μοναρχία δεν θα ήταν πλέον σε θέση να προβάλει κάποια σοβαρή αντίσταση. Τα τελευταία χρόνια όλο το κράτος είχε συνδεθεί τόσο πολύ με το πρόσωπο του Φραγκίσκου Ιωσήφ, που ο θάνατος αυτής της παμπάλαιας ενσάρκωσης της αυτοκρατορίας, θεωρείτο από τις πλατιές μάζες σαν ο θάνατος της ίδιας της αυτοκρατορίας. Μάλιστα, ήταν ένα από τα πιο πονηρά τεχνάσματα, ειδικά της σλαβικής πολιτικής, για να δώσει την εντύπωση, ότι το αυστριακό κράτος έτσι και αλλιώς όφειλε την ύπαρξή του μόνο στην θαυμαστή και μοναδική ικανότητα αυτού του μονάρχη· μια κολακεία που ήταν ακόμα πιο παρήγορη στο Χόφμπουργκ, καθώς αυτή δεν ανταποκρινόταν καθόλου στα πραγματικά προσόντα αυτού του αυτοκράτορα. Το αγκάθι που κρυβόταν σε αυτόν τον έπαινο παρέμενε ανεξιχνίαστο. Δεν έβλεπαν, ή μάλλον δεν ήθελαν πια να δουν, ότι όσο περισσότερο η μοναρχία εξαρτιόταν από την εξαιρετική, όπως συνήθιζαν να λένε, τέχνη της διακυβέρνησης αυτού του «σοφότερου μονάρχη» όλων των εποχών, τόσο πιο καταστροφική θα γινόταν αναπόφευκτα η κατάσταση, αν μια μέρα το μοιραίο χτυπούσε και την πόρτα του μονάρχη, ζητώντας τον φόρο του.

Μπορούσε να νοηθεί η παλιά Αυστρία χωρίς τον γηραιό αυτοκράτορα;!

Δεν θα είχε επαναληφθεί αμέσως η τραγωδία που κάποτε είχε πλήξει τη Μαρία Θηρεσία;

Όχι, οι κυβερνητικοί κύκλοι της Βιέννης αδικούνται πραγματικά όταν τους κατηγορούμε ότι προχώρησαν σε έναν πόλεμο, που θα μπορούσε αλλιώς να είχε αποφευχθεί. Δεν μπορούσε πλέον να αποφευχθεί, αλλά το πολύ-πολύ να αναβληθεί για ένα ή δύο χρόνια. Μόνο που αυτή ακριβώς ήταν η κατάρα τόσο της γερμανικής όσο και της αυστριακής διπλωματίας, ότι πάντα προσπαθούσαν να αναβάλουν τον αναπόφευκτο ξεκαθάρισμα λογαριασμών, μέχρι που στο τέλος αναγκάστηκε να ξεσπάσει την πιο ακατάλληλη ώρα. Μπορούμε να είμαστε πεπεισμένοι ότι μια νέα προσπάθεια για να σωθεί η ειρήνη θα έφερνε σίγουρα τον πόλεμο σε μια ακόμα περισσότερο ακατάλληλη στιγμή.

Όχι, όσοι δεν ήθελαν αυτόν τον πόλεμο, έπρεπε να έχουν το θάρρος να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες. Αυτές όμως θα μπορούσαν να συνίστανται μόνο στη θυσία της Αυστρίας. Ο πόλεμος θα είχε έρθει ακόμα και τότε, αλλά ίσως όχι πια σαν ένας πόλεμος όλων εναντίον μας, αλλά με τη μορφή μιας διανομής της μοναρχίας των Αψβούργων. Σ' αυτό θα 'πρεπε να αποφασίσουν αν θα συμμετείχαν ή αν απλά θα κάθονταν να κοιτάνε με άδεια χέρια και θα άφηναν τη μοίρα να πάρει το δρόμο της.

Ειδικά εκείνοι, όμως, που σήμερα περισσότερο απ' όλους βλαστημούν για την έναρξη του πολέμου και εκφράζουν τις σοφότερες απόψεις, ήταν εκείνοι που με τον πιο ολέθριο τρόπο βοήθησαν να οδηγηθούμε σε αυτόν.

Για δεκαετίες η σοσιαλδημοκράτες είχαν πραγματοποιήσει την πιο αχρεία πολεμική προπαγάνδα εναντίον της Ρωσίας, το Κέντρο όμως για θρησκευτικούς λόγους είχε κάνει το αυστριακό κράτος άξονα και μοχλό της γερμανικής πολιτικής. Τώρα πρέπει να υπομείνουμε τις συνέπειες αυτής της τρέλας. Ό,τι έγινε έπρεπε να γίνει και δεν μπορούσε πλέον σε καμία περίπτωση να αποφευχθεί. Το σφάλμα της γερμανικής κυβέρνησης σ' αυτό ήταν ότι, προκειμένου να διατηρήσει την ειρήνη, έχανε πάντα τις πιο κατάλληλες στιγμές για να χτυπήσει, μπλέχτηκε στη συμμαχία για τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης και έτσι έγινε τελικά θύμα ενός παγκόσμιου συνασπισμού, ο οποίος αντιστάθμιζε την παρόρμηση για τη διατήρηση της παγκόσμιας ειρήνης με την αποφασιστικότητα να ξεκινήσει ένας παγκόσμιος πόλεμος.

Αν όμως η κυβέρνηση της Βιέννης είχε δώσει στο τελεσίγραφο μια διαφορετική, πιο ήπια μορφή εκείνη την εποχή, αυτό δεν θα είχε αλλάξει τίποτα στην κατάσταση εκτός από ένα το πολύ πράγμα, ότι αυτή η κυβέρνηση θα μπορούσε να είχε ανατραπεί από την αγανάκτηση του λαού. Γιατί στα μάτια της πλατιάς μάζας, ο τόνος του τελεσιγράφου ήταν υπερβολικά ήπιος και με κανέναν τρόπο υπερβολικά σκληρός ή ακόμα και πολύ βάναυσος. Όποιος προσπαθεί να το αρνηθεί σήμερα είναι είτε ένας ξεχασιάρης κουφιοκέφαλος είτε ένας ενσυνείδητος ψεύτης.

Ο πόλεμος του 1914 δεν επιβλήθηκε στις μάζες, για τ' όνομα του Θεού, αλλά ήταν επιθυμητός από ολόκληρο τον λαό.

Ο λαός ήθελε επιτέλους να μπει ένα τέλος σε μια γενική αβεβαιότητα.

Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε γιατί περισσότεροι από δύο εκατομμύρια Γερμανοί άνδρες και αγόρια συμμετείχαν εθελοντικά σε αυτόν τον πιο δύσκολο αγώνα κάτω από τη σημαία, έτοιμοι να την υπερασπιστούν με την τελευταία σταγόνα του αίματός τους.

Για μένα εκείνες οι ώρες μου φάνηκαν σαν μια λύτρωση από τα επίπονα συναισθήματα της νιότης μου. Ακόμα και σήμερα δεν ντρέπομαι να πω ότι, συγκλονισμένος από τον θυελλώδη ενθουσιασμό, είχα πέσει στα γόνατά μου και ευχαρίστησα τον Ουρανό με όλη μου την καρδιά, που μου έδωσε την καλή τύχη να μπορώ να ζήσω αυτή τη στιγμή.

1914 - Κινητοποιήσεις Γερμανών

Είχε ξεσπάσει ένας αγώνας για την ελευθερία, μεγαλύτερος από οποιονδήποτε είχε δει ποτέ η γη· γιατί μόλις το πεπρωμένο είχε ξεκινήσει την πορεία του, ακόμα και οι πλατιές μάζες κατέληξαν στην πεποίθηση ότι αυτή τη φορά δεν διακυβευόταν η μοίρα της Σερβίας ή της Αυστρίας, αλλά η ύπαρξη ή η μη ύπαρξη του γερμανικού έθνους.

Για τελευταία φορά εδώ και πολλά χρόνια, ο λαός είχε γίνει διορατικός για το μέλλον του. Έτσι ακριβώς στην αρχή του τιτάνιου αγώνα, ο απαραίτητος σοβαρός τόνος αναμείχτηκε με την έκσταση του ασυγκράτητου ενθουσιασμού· γιατί αυτή η συνειδητοποίηση και μόνο έκανε την εθνική ανάταση κάτι περισσότερο από ένα απλό πυροτέχνημα. Η σοβαρότητα όμως ήταν πολύ απαραίτητη· εκείνες τις ημέρες κανείς δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πιθανό μήκος και τη διάρκεια του αγώνα που μόλις ξεκινούσε. Ονειρεύονταν, ότι το χειμώνα θα γύριζαν ξανά στο σπίτι, για να συνεχίσουν εκ νέου τις ειρηνικές τους εργασίες.

1914 - Κήρυξη πολέμου, Μόναχο

Ο άνθρωπος ελπίζει και πιστεύει αυτό που θέλει. Η συντριπτική πλειοψηφία του έθνους είχε προ πολλού κουραστεί από τη διαρκή αβεβαιότητα των συνθηκών· οπότε ήταν φυσικό, ότι οι άνθρωποι δεν πίστευαν πλέον σε μια ειρηνική διευθέτηση της αυστριακής-σερβικής

σύγκρουσης, αλλά ήλπιζαν σε μια τελική αναμέτρηση. Ήμουν ένας από εκείνα τα εκατομμύρια.

Μόλις κυκλοφόρησε η είδηση της δολοφονίας στο Μόναχο, δύο σκέψεις πέρασαν αμέσως από το μυαλό μου: πρώτον, ότι ο πόλεμος θα ήταν τελικά αναπόφευκτος, αλλά περαιτέρω, ότι το κράτος των Αψβούργων ήταν πλέον αναγκασμένο να τηρήσει τη συμφωνία του· γιατί εκείνο που πάντα φοβόμουν περισσότερο ήταν το ενδεχόμενο ότι μια μέρα η Γερμανία, ίσως σαν συνέπεια της ίδια της συμμαχίας, θα βρισκόταν μπλεγμένη σε μια σύγκρουση που δεν θα είχε προκληθεί άμεσα από την Αυστρία και έτσι το αυστριακό κράτος για λόγους εσωτερικής πολιτικής δεν θα έβρισκε τη δύναμη να αποφασίσει να σταθεί δίπλα στη σύμμαχό του. Η σλαβική πλειοψηφία της αυτοκρατορίας θα άρχιζε αμέσως να σαμποτάρει κάθε τέτοια πρόθεση εκ μέρους του κράτους και θα προτιμούσε να κάνει όλο το κράτος κομμάτια παρά να δώσει στη σύμμαχό του τη βοήθεια που ζητούσε. Αυτός ο κίνδυνος όμως είχε τώρα μειωθεί. Το παλιό κράτος έπρεπε να πολεμήσει, είτε το ήθελε είτε όχι.

Η δική μου θέση για τη σύγκρουση ήταν επίσης πολύ απλή και ξεκάθαρη· για μένα δεν ήταν η Αυστρία που αγωνιζόταν για κάποια ικανοποίηση από τη Σερβία, αλλά ήταν η Γερμανία που πολεμούσε για την ύπαρξή της, ήταν το γερμανικό έθνος που πολεμούσε για το αν θα υπάρχει ή όχι, για την ελευθερία και το μέλλον του. Είχε φτάσει η ώρα που το δημιούργημα του Μπίσμαρκ έπρεπε τώρα να πολεμήσει· αυτά για τα οποία κάποτε είχαν πολεμήσει οι πατεράδες μας με το ηρωικό τους αίμα από το Βάισενμπουργκ μέχρι το Σεντάν και το Παρίσι, έπρεπε τώρα η νέα Γερμανία να τα κερδίσει και πάλι. Αν όμως αυτός ο αγώνας ήταν νικηφόρος, τότε το έθνος μας θα επανερχόταν στον κύκλο των μεγάλων εθνών από την άποψη της εξωτερικής δύναμης και μόνο τότε θα μπορούσε το γερμανικό Ράιχ να αποδειχθεί και πάλι σαν ένα ισχυρό καταφύγιο της ειρήνης, χωρίς να χρειάζεται να κόβει το καθημερινό ψωμί των παιδιών του για χάρη της ειρήνης.

Σαν παιδί και έφηβος κάποτε, είχα συχνά την επιθυμία να αποδείξω τουλάχιστον μία φορά με πράξεις ότι για μένα ο εθνικός ενθουσιασμός δεν ήταν μια κενή φαντασίωση. Μου φαινόταν συχνά σχεδόν σαν αμαρτία να φωνάζω ζήτω χωρίς να έχω ίσως το δικαίωμα να το κάνω· γιατί ποιος είχε το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη, χωρίς καν να έχει δοκιμαστεί μια φορά εκεί έξω, όπου όλα τα παιγνίδια τελειώνουν και όπου το αμείλικτο χέρι της θεάς του πεπρωμένου αρχίζει να ζυγίζει τους λαούς και τους ανθρώπους για την αλήθεια και τη σταθερότητα των πεποιθήσεών τους; Έτσι η καρδιά μου, πλημμύρισε από περηφάνεια και ευτυχία όπως και οι καρδιές εκατομμυρίων άλλων, που θα μπορούσα επιτέλους να απαλλαγώ από αυτό το παραλυτικό συναίσθημα. Είχα τραγουδήσει τόσο συχνά το «η Γερμανία πάνω απ’ όλα» και είχα φωνάξει «ζήτω η νίκη» με όλη μου τη δύναμη, που μου φαινόταν σχεδόν

σαν μια χάρη που μου προσφέρθηκε εκ των υστέρων, να αγωνιστώ τώρα σαν μάρτυρας της λατρείας του Αιώνιου Δικαστή και να αποδείξω την ειλικρίνεια αυτής της πεποίθησης. Γιατί από την πρώτη στιγμή μου ήταν ξεκάθαρο ότι σε περίπτωση πολέμου – που μου φαινόταν αναπόφευκτος – όπως και να έχει θα άφηνα αμέσως τα βιβλία. Αλλά ήξερα επίσης ότι η θέση μου έπρεπε να είναι εκεί που θα με κατηύθυνε η εσωτερική μου φωνή.

Έφυγα από την Αυστρία κυρίως για πολιτικούς λόγους· τι πιο φυσικό από το να μείνω πιστός στα φρονήματά μου τώρα που άρχισε ο αγώνας! Δεν ήθελα να πολεμήσω για το κράτος των Αψβούργων, αλλά ήμουν έτοιμος να πεθάνω ανά πάσα στιγμή για τον λαό μου και το Ράιχ που τον ενσάρκωσε.

Στις 3 Αυγούστου υπέβαλα μια επείγουσα αίτηση στην Αυτού Μεγαλειότητα τον βασιλιά Λουδοβίκο Γ΄, με την παράκληση να μου επιτραπεί να καταταγώ σε ένα βαυαρικό σύνταγμα. Η γραμματεία του υπουργείου εκείνες τις ημέρες ασφαλώς δεν είχε και λίγα πράγματα να κάνει· γι’ αυτό η χαρά μου ήταν ακόμα μεγαλύτερη όταν πήρα την επόμενη ημέρα την απάντηση στο αίτημά μου. Όταν άνοιξα την επιστολή με τρεμάμενα χέρια και διάβασα την έγκριση του αιτήματός μου να παρουσιαστώ σε ένα βαυαρικό σύνταγμα, η χαρά και η ευγνωμοσύνη μου δεν είχαν όρια. Λίγες μέρες αργότερα φόρεσα το χιτώνιο, το οποίο δεν επρόκειτο να βγάλω παρά έξι σχεδόν χρόνια αργότερα.

Έτσι, όπως και για κάθε γερμανό, άρχιζε τώρα για μένα η πιο αξέχαστη και σπουδαία εποχή της επίγειας ζωής μου. Σε σύγκριση με τα γεγονότα αυτού του πιο τεράστιου αγώνα, όλα όσα είχαν συμβεί στο παρελθόν εξαφανίστηκαν σε μια ανούσια ανυπαρξία. Με περήφανη μελαγχολία αναπολώ ειδικά αυτές τις μέρες, δεδομένου ότι πλησιάζει η δέκατη επέτειος αυτού του μεγάλου γεγονότος, εκείνες τις εβδομάδες του ξεκινήματος του ηρωικού αγώνα του λαού μας, στον οποίο η μοίρα μου έκανε τη χάρη να μου επιτρέψει να συμμετάσχω.

Σαν να ήταν χθες, η μία εικόνα μετά την άλλη περνάει μπροστά μου, βλέπω τον εαυτό μου ντυμένο με τη στολή ανάμεσα στους αγαπημένους μου συντρόφους, μετά στην πρώτη μου έξοδο, στις ασκήσεις κ.λ.π., μέχρι που ήρθε τελικά η ημέρα της αναχώρησης.

Μία μόνο ανησυχία με βασάνιζε εκείνη την εποχή, όπως και πολλούς άλλους, μήπως φτάναμε αργά στο μέτωπο. Αυτό από μόνο του πολλές φορές δεν με άφηνε να βρω ησυχία. Έτσι σε κάθε ζητωκραυγή της νίκης, σε ένα νέο ηρωικό κατόρθωμα παρέμενε κρυμμένη μια ελάχιστη σταγόνα πίκρας, γιατί με κάθε νέα νίκη φαινόταν να αυξάνεται αυξανόταν ο κίνδυνος να φτάσουμε αργοπορημένοι.

Και έτσι ήρθε επιτέλους η μέρα που φεύγαμε από το Μόναχο για να αρχίσουμε να εκπληρώνουμε το καθήκον μας. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που είδα τον Ρήνο καθώς οδεύαμε προς τα δυτικά κατά μήκος των ήσυχων νερών του για να τον υπερασπιστούμε, το γερμανικό ποταμό των

ποταμών, από την απληστία του παλιού εχθρού. Όταν μέσα από το λεπτό πέπλο της πρωινής ομίχλης οι απαλές ακτίνες του πρώτου ήλιου έκαναν το μνημείο του Νήντερβαλντ* να λάμψει, η παλαιά *Φρουρά στον Ρήνο*** άρχισε να βουίζει από το ατέλειωτα μακρύ μεταγωγικό τρένο προς τον πρωινό ουρανό και ένιωθα ένα σφίξιμο στο στήθος μου.

Μνημείο Νήντερβαλντ

Και μετά ακολούθησε μια υγρή, κρύα νύχτα στη Φλάνδρα, κατά τη διάρκεια της οποίας βαδίζαμε σιωπηλά και όταν άρχισε να ανατέλλει η μέρα μέσα από τα σύννεφα της ομίχλης, ξαφνικά σφύριξε πάνω απ' τα κεφάλια μας ένας σιδερένιος χαιρετισμός και με έντονο κρότο οι μικρές σφαίρες χτυπούσαν ανάμεσα στις γραμμές μας, μαστιγώνοντας το υγρό έδαφος· αλλά πριν διαλυθεί αυτό το μικρό σύννεφο, αντήχησε από διακόσια λαρύγγια στην πρώτη αγγελία του θανάτου το πρώτο ζήτω. Μετά, όμως, άρχισαν τα κροταλίσματα και οι εκρήξεις, τα τραγούδια και τα ουρλιαχτά και με πυρετώδη μάτια όλοι κινούνταν προς τα εμπρός, όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που ξαφνικά άρχισε η μάχη, πάνω στα χωράφια με τα τεύτλα και τους φράχτες, η μάχη σώμα με σώμα. Από μακριά, όμως, έφταναν στ' αυτιά μας οι ήχοι ενός τραγουδιού και έρχονταν όλο και πιο κοντά, πηδώντας από λόχο σε λόχο και εκεί, καθώς ο θάνατος έβαζε το πολυάσχολο χέρι του στις γραμμές μας, το τραγούδι έφτασε και σε εμάς και εμείς το μεταδώσαμε ακόμα παραπέρα: η Γερμανία, η Γερμανία πάνω απ' όλα, πάνω απ' όλα στον κόσμο!

Μετά από τέσσερις μέρες επιστρέψαμε στα μετόπισθεν. Ακόμα και το βήμα μας ήταν διαφορετικό τώρα. Τα δεκαεπτάχρονα αγόρια έμοιαζαν τώρα με άνδρες.

Οι εθελοντές του συντάγματος Λιστ ίσως να μην είχαν μάθει να πολεμούν σωστά, αλλά ήξεραν πώς να πεθαίνουν σαν παλιοί στρατιώτες.

Αυτή ήταν η αρχή.

Έτσι περνούσε ο ένας χρόνος μετά τον άλλον· όμως ο ρομαντισμός της μάχης αντικαταστάθηκε από τον τρόμο. Ο ενθουσιασμός σταδιακά πάγωσε και οι διαχυτικές ζητωκραυγές καταπνίγηκαν από το φόβο του θανάτου. Ήρθε ο καιρός, που ο καθένας έπρεπε να παλέψει ανάμεσα στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης και τις προτροπές του καθήκοντος. Κι εγώ

* Το μνημείο του Νήντερβαλντ χτίστηκε το 1870/80 για να τιμήσει την ενοποίηση της Γερμανίας και βρίσκεται κοντά στο Ρούντεσχαϊμ στην Έσση της Γερμανίας με θέα στην κοιλάδα του Ρήνου. (Σ.τ.μ)

** Πατριωτικό ποίημα που γράφτηκε από τον Μαξ Σνέκενμπουργκερ το 1840, μελοποιήθηκε από τον Κάρλ Βίλχελμ το 1854 και εμψύχωνε τους Γερμανούς στρατιώτες στον Γερμανογαλλικό πόλεμο του 1870 – 1871. (Σ.τ.μ)

δεν μπόρεσα να αποφύγω αυτόν τον αγώνα. Κάθε φορά που ο θάνατος έβγαινε για κυνήγι, κάτι ακαθόριστο προσπαθούσε να εξεγερθεί, πάσχιζε να παρουσιαστεί στο αδύναμο σώμα σαν λογική, αλλά ήταν μόνο η δειλία που προσπαθούσε να δελεάσει το άτομο με τέτοιες μεταμφιέσεις. Οι αποτροπές και οι προειδοποιήσεις της γίνονταν επίμονες και συχνά μόνο τα τελευταία υπολείμματα της συνείδησης ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας. Όσο περισσότερο παρακινούσε αυτή η φωνή κάποιον να φυλαχτεί, όσο πιο δυνατά και πιο επίμονα ήταν τα δολώματά της, τόσο πιο έντονη γινόταν η αντίσταση, μέχρι που στο τέλος, μετά από μια μακρά εσωτερική πάλη, κέρδιζε η αίσθηση του καθήκοντος. Ήδη το χειμώνα του 1915/16 αυτή η πάλη για μένα είχε κριθεί. Η θέληση μου τελικά ήταν ο αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος. Αν τις πρώτες μέρες ορμούσα στη μάχη με ζητωκραυγές και γέλιο, τώρα ήμουν ψύχραιμος και αποφασισμένος. Και αυτό ήταν μόνιμο. Τώρα η μοίρα μπορούσε να προχωρήσει στις τελικές δοκιμασίες, χωρίς να σπάνε τα νεύρα μου ή να χάνεται η λογική μου.

Ο νεαρός εθελοντής στον πόλεμο είχε γίνει παλιός στρατιώτης.

Αυτή η αλλαγή όμως είχε γίνει σε όλο τον στρατό. Είχε βγει έμπειρος και σκληρός από τις συνεχείς μάχες και όσοι δεν άντεξαν στη καταιγίδα συντρίφτηκαν από αυτήν.

Τώρα όμως μπορούσαμε να κρίνουμε αυτόν τον στρατό. Τώρα, μετά από δύο ή τρία χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων ριχνόταν από τη μια μάχη στην άλλη, πολεμώντας πάντα εναντίον της υπεροχής των αριθμών και των όπλων, υποφέροντας από την πείνα και τις στερήσεις, τώρα ήταν ο καιρός, να δοκιμαστεί η ποιότητα αυτού του μοναδικού στρατού.

Μπορεί να περάσουν χιλιάδες χρόνια, αλλά ποτέ δεν θα επιτραπεί σε κανέναν να κάνει λόγο ή να μιλήσει για ηρωισμό χωρίς να σκεφτεί τον γερμανικό στρατό του παγκόσμιου πολέμου. Τότε από το πέπλο του παρελθόντος θα γίνει ορατό το σιδερένιο μέτωπο του γκρίζου ατσάλινου κράνους, ακλόνητο και ανυποχώρητο, ένα μνημείο της αθανασίας. Όσο όμως υπάρχουν ζωντανοί Γερμανοί, θα θυμούνται ότι αυτοί ήταν κάποτε τα παιδιά του λαού τους.

Τότε ήμουν στρατιώτης και δεν ήθελα να ασχοληθώ με την πολιτική. Πραγματικά δεν ήταν η ώρα για αυτό. Ακόμα και σήμερα έχω την πεποίθηση ότι και ο τελευταίος αμαξάς προσέφερε πολύ περισσότερες πολύτιμες υπηρεσίες στην πατρίδα ακόμη και απ’ τον ανώτερο, ας πούμε, «κοινοβουλευτικό». Ποτέ μου δεν είχα μισήσει περισσότερο αυτούς τους φαφλατάδες από όσο εκείνο το καιρό, που το κάθε αληθινό παλικάρι, που είχε κάτι να πει, το φώναζε στο πρόσωπο του εχθρού ή άφηνε τη γλώσσα του, όπως έπρεπε, στο σπίτι του και σιωπηλά έκανε το καθήκον του κάπου. Ναι, εκείνη την εποχή μίσησα όλους εκείνους τους «πολιτικούς» και αν ήταν στο χέρι μου, θα δημιουργούσα αμέσως ένα τάγμα σκαπανέων από βουλευτές· τότε θα μπορούσαν να φλυαρούν μεταξύ τους με όλη τους την ψυχή, χωρίς να ενοχλούν ή να βλάπτουν την αξιοπρεπή

και ειλικρινή ανθρωπότητα.

Δεν ήθελα λοιπόν να μάθω τίποτα για την πολιτική εκείνη την εποχή, αλλά δεν μπορούσα να μην σχολιάσω ορισμένα φαινόμενα, που επηρέαζαν ολόκληρο το έθνος και αφορούσαν ιδιαίτερα εμάς τους στρατιώτες.

Υπήρχαν δύο πράγματα που με εξόργιζαν τότε βαθύτατα και τα οποία θεωρούσα ότι ήταν επιβλαβή.

Μετά τις πρώτες ειδήσεις για τις νίκες, μια συγκεκριμένη μερίδα του Τύπου άρχισε να ρίχνει, αργά και με έναν τρόπο που πιθανώς στην αρχή να ήταν δυσδιάκριτος για πολλούς, λίγες σταγόνες πικρίας στον γενικό ενθουσιασμό. Αυτό έγινε κάτω από τη μάσκα μιας κάποιας εύνοιας και καλής πρόθεσης, ακόμα και μιας κάποιας ανησυχίας. Υπήρχαν επιφυλάξεις σχετικά με το μέγεθος των υπερβολών στην εξύμνηση των νικών. Φοβόντουσαν, ότι αυτό με αυτή τη μορφή δεν ήταν αντάξιο ενός τόσο μεγάλου έθνους και ως εκ τούτου δεν ήταν κατάλληλο. Η γενναιότητα και ο ηρωισμός του Γερμανού στρατιώτη ήταν κάτι που θα έπρεπε να θεωρείται δεδομένο και ο κόσμος δεν έπρεπε να παρασύρεται υπερβολικά σε απερίσκεπτα ξεσπάσματα χαράς, αν μη τι άλλο για χάρη των ξένων χωρών, στις οποίες μια ήρεμη και αξιοπρεπής μορφή χαράς ήταν περισσότερο αποδεκτή από τις αχαλίνωτες θριαμβολογίες κ.λ.π. Τελικά, εμείς οι Γερμανοί, δεν πρέπει να ξεχνάμε ακόμα και τώρα, ότι ο πόλεμος δεν ήταν η πρόθεσή μας, οπότε δεν πρέπει να ντρεπόμαστε να παραδεχτούμε ανοιχτά και αντρίκεια, ότι εμείς από την πλευρά μας θα συμβάλλαμε οποτεδήποτε για να επιφέρουμε μια συμφιλίωση της ανθρωπότητας. Γι’ αυτό τον λόγο όμως δεν θα ήταν φρόνιμο, να αμαυρώνουμε την αγνότητα των κατορθωμάτων του στρατού με τόσες κραυγές, αφού ο υπόλοιπος κόσμος θα έδειχνε ελάχιστη κατανόηση σε μια τέτοια συμπεριφορά. Ο κόσμος δεν θαυμάζει τίποτα περισσότερο απ’ όσο την σεμνότητα με την οποία ένας αληθινός ήρωας σιωπηλά και ήρεμα ξεχνά τα κατορθώματά του, γιατί αυτό είναι η ουσία του όλου ζητήματος.

Αντί να πιάσουμε έναν τέτοιο παλιάνθρωπο από τα μακριά αυτιά του και να τον δέσουμε σε έναν μακρύ πάσσαλο και να τον κρεμάσουμε από ένα σχοινί, έτσι ώστε ο ιππότης της μελάνης να μην μπορεί πλέον να προσβάλει την αισθητική φύση του έθνους που γιορτάζει, οι αρχές στην πράξη άρχισαν να εκδίδουν επιπλήξεις εναντίον της «ανάρμοστης» χαράς για τις νίκες.

Δεν είχαν την παραμικρή ιδέα, ότι ο ενθουσιασμός, αν λυγιστεί μια φορά, δεν μπορεί πλέον να ξαναξυπνήσει όταν χρειαστεί. Είναι ένα μεθύσι και πρέπει να διατηρηθεί σε αυτή την κατάσταση. Αλλά χωρίς αυτή τη δύναμη του ενθουσιασμού, πώς μπορεί κανείς να δώσει μια μάχη που, σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, θα είχε τεράστιες απαιτήσεις από τις ψυχικές ικανότητες του έθνους;

Γνώριζα την ψυχολογία της πλατιάς μάζας πολύ καλά, για να μην επι-

σημάνω, ότι η «αισθητική» έξαρση δεν θα μπορούσε να φουντώσει τη φωτιά, που είναι απαραίτητη για να κρατήσει αυτό το σίδερο ζεστό. Στα μάτια μου ήταν τρέλα εκ μέρους των αρχών, το ότι δεν έκαναν τίποτα, για να εντείνουν την αναμμένη φλόγα του πάθους· αλλά και ότι περιόρισαν αυτό που ευτυχώς υπήρχε, αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσα καθόλου να καταλάβω.

Το δεύτερο πράγμα που με εξόργισε ήταν ο τρόπος και η μέθοδος, με την οποία πίστευαν ότι ήταν καλό να αντιμετωπίσουμε τον μαρξισμό. Στα μάτια μου, αυτό αποδείκνυε μόνο ότι δεν είχαν απολύτως καμία ιδέα για αυτή τη μάστιγα. Φαινόταν να πιστεύουν με κάθε σοβαρότητα ότι με τη εξασφάλιση μη αναγνώρισης πλέον κανενός κόμματος, είχαν κάνει τον μαρξισμό να λογικευτεί και να συγκρατηθεί.

Το γεγονός ότι αυτό δεν ήταν κάποιο κόμμα, αλλά μια θεωρία, η οποία οδηγεί στην καταστροφή όλης της ανθρωπότητας, γινόταν όλο και λιγότερο κατανοητό, γιατί αυτό δεν μπορεί να διδαχτεί στα εβραιο-ποιημένα πανεπιστήμια και ακόμα περισσότερο από τη στιγμή που, μεταξύ των ανώτερων αξιωματούχων μας καλλιεργούνταν η ανόητη έπαρση ότι δεν άξιζε τον κόπο να πιάσουν ένα βιβλίο και να μάθουν κάτι που δεν ήταν στη διδακτέα ύλη των πανεπιστημίων τους. Οι μεγαλύτερες ριζικές ανατροπές περνούν από αυτά τα «κεφάλια» χωρίς να αφήσουν το παραμικρό ίχνος, γι' αυτό και τα κρατικά ιδρύματα ως επί το πλείστον υστερούν σε σχέση με τα ιδιωτικά. Σ' αυτούς μα τον Θεό, ταιριάζει περισσότερο απ' όλα η λαϊκή παροιμία: «Αυτό που ο χωριάτης δεν το ξέρει, δεν το τρώει». Οι λίγες εξαιρέσεις εδώ επιβεβαιώνουν μόνο τον κανόνα.

Ήταν πέρα για πέρα ανοησία να ταυτίζεται ο Γερμανός εργάτης με τον μαρξισμό στις μέρες του Αυγούστου του 1914. Την εποχή εκείνη ο Γερμανός εργάτης είχε απελευθερωθεί από τον εναγκαλισμό αυτής της δηλητηριώδους πανούκλας, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσε ποτέ να πολεμήσει. Οι αρχές όμως ήταν αρκετά ανόητες για να πιστεύουν ότι ο μαρξισμός είχε γίνει πλέον «εθνικός»· μια λάμψη ευφυΐας που δείχνει μόνο ότι σε εκείνα τα μακρά χρόνια κανένας από αυτούς τους επίσημους κρατικούς λειτουργούς δεν είχε μπει στον κόπο, να μελετήσει την ουσία αυτής της θεωρίας, γιατί αν είχε μπει ένας τέτοιος παραλογισμός δύσκολα θα μπορούσε να συμβεί.

Ο μαρξισμός, του οποίου ο απώτερος στόχος είναι και παραμένει η εξόντωση όλων των μη εβραϊκών εθνικών κρατών, τρομοκρατήθηκε βλέποντας τον Ιούλιο του 1914 ότι οι Γερμανοί εργάτες που τους είχε παγιδεύσει ξύπνησαν και ώρα με την ώρα γρήγορα άρχιζαν να μπαίνουν στην υπηρεσία της πατρίδας. Σε λίγες μέρες, όλη η ομίχλη και η απάτη αυτής της άτιμης προδοσίας του λαού σκορπίστηκε, και η συμμορία των Εβραίων ηγετών ξαφνικά στεκόταν εκεί μόνη και έρημη, σαν να μην υπήρχε κανένα ίχνος από τις ανοησίες και τις ψευδαισθήσεις που διοχέτευε στις μάζες για εξήντα χρόνια. Ήταν μια κακή στιγμή για τους

απατεώνας της εργατικής τάξης του γερμανικού λαού. Μόλις όμως οι ηγέτες αναγνώρισαν τον κίνδυνο που τους απειλούσε, ξαφνικά ξαναφόρεσαν τον μανδύα του ψεύδους και αδιάντροπα μιμήθηκαν την εθνική αφύπνιση.

Τώρα όμως είχε έρθει η ώρα να αναλάβουμε δράση εναντίον ολόκληρου του ύπουλου συνεταιρισμού αυτού του εβραϊκού δηλητηρίου των λαών. Τώρα έπρεπε χωρίς πολλή σκέψη να αναμετρηθούμε μ' αυτούς, χωρίς την παραμικρή έγνοια για κάποιες κραυγές και παράπονα που μπορούσαν να ακουστούν. Τον Αύγουστο του έτους 1914, οι εβραϊκές φλυαρίες της διεθνούς αλληλεγγύης είχαν εξαφανιστεί μεμιάς από το μυαλό της γερμανικής εργατικής τάξης και στη θέση τους, λίγες εβδομάδες αργότερα, οι αμερικανικές οβίδες άρχισαν να σκορπούν τις ευλογίες της αδελφοσύνης στα κράνη των φαλαγγών που προέλαυναν. Θα ήταν καθήκον μιας κρατικής κυβέρνησης που ενδιαφέρεται, τώρα που ο Γερμανός εργάτης είχε βρει τον δρόμο για να επιστρέψει στο έθνος του, να εξοντώσει αμείλικτα τους προβοκάτορες αυτής της εθνότητας.

Όταν πέφτουν στο μέτωπο οι καλύτεροι, θα μπορούσαμε τουλάχιστον τότε να εξοντώσουμε τα παράσιτα στην πατρίδα.

Αντ' αυτού, όμως, η Αυτού Μεγαλειότητα ο Αυτοκράτορας άπλωσε το χέρι του στους παλιούς εγκληματίες, δίνοντας έτσι στους ύπουλους φονιάδες του έθνους προστασία και τη δυνατότητα εσωτερικής ανασύνταξης.

Τώρα θα μπορούσε λοιπόν το φίδι να συνεχίσει το έργο του, πιο προσεκτικά από πριν, αλλά και πιο επικίνδυνα. Ενώ οι έντιμοι ονειρεύονταν την εκεχειρία, οι επίορκοι εγκληματίες οργάνωναν την επανάσταση.

Το γεγονός ότι τότε αποφασίζονταν τόσο φρικαλέα ημίμετρα, με έκανε όλο και πιο δυσαρεστημένο μέσα μου· αλλά ότι το τέλος όλων αυτών θα ήταν τόσο φρικτό, τότε δεν το είχα θεωρήσει πιθανό.

Τί έπρεπε όμως να γίνει τώρα; Οι ηγέτες όλου του κινήματος θα έπρεπε αμέσως να μπουν πίσω από τα κάγκελα, να δικαστούν και να απομακρυνθούν από τον λαιμό του έθνους. Όλα τα μέσα στρατιωτικής δύναμης θα έπρεπε να χρησιμοποιηθούν αδυσώπητα για την εξάλειψη αυτής της μάστιγας. Τα κόμματα θα έπρεπε να διαλυθούν, το Ράιχσταγκ να λογικευτεί έστω κι αν χρειαζόταν με την ξιφολόγχη, αλλά το καλύτερο θα ήταν να διαλυθεί αμέσως. Όπως ακριβώς η δημοκρατία σήμερα μπορεί να διαλύσει τα κόμματα, έτσι και τότε που είχε περισσότερους λόγους έπρεπε να χρησιμοποιηθεί αυτή η μέθοδος. Η ύπαρξη ή όχι ενός ολόκληρου έθνους διακυβευόταν!

Αλλά τότε τέθηκε φυσικά ένα ερώτημα: μπορούν οι πνευματικές ιδέες να εξαλειφθούν με το σπαθί; Μπορούν να καταπολεμηθούν οι «κοσμοθεωρίες» με τη χρήση ωμής βίας;

Από εκείνη την εποχή έκανα αυτή την ερώτηση στον εαυτό μου πολλές φορές.

Εξετάζοντας ανάλογες περιπτώσεις, οι οποίες μπορούν να βρεθούν στην ιστορία, ιδίως σε θρησκευτικά ζητήματα, προκύπτουν οι ακόλουθες βασικές αρχές:

Οι αντιλήψεις και οι ιδέες, όπως και τα κινήματα με μια συγκεκριμένη πνευματική βάση, είτε αυτή είναι ψεύτικη είτε αληθινή, μπορούν, μόνο μετά από ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο της εξέλιξής τους, να συντριβούν με τεχνικά μέσα δύναμης, αν αυτά τα υλικά όπλα είναι ταυτόχρονα οι ίδιοι φορείς μιας νέας ενθουσιώδους σκέψης, ιδέας ή κοσμοθεωρίας.

Η χρήση της βίας από μόνη της, χωρίς την κινητήρια δύναμη μιας βασικής πνευματικής ιδέας σαν προϋπόθεση, δεν μπορεί ποτέ να οδηγήσει στην εξάλειψη μιας ιδεολογίας και της διάδοσή της, εκτός κι αν πάρει τη μορφή της πλήρους εξάλειψης ακόμα και του τελευταίου εκφραστή της και της καταστροφής και της τελευταίας παράδοσής της. Αυτό όμως συνήθως σημαίνει την αποχώρηση ενός τέτοιου κρατικού φορέα από τον κύκλο της έννοιας της πολιτικής δύναμης συχνά για ένα απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, μερικές φορές για πάντα· γιατί η εμπειρία έχει δείξει ότι μια τέτοια θυσία αίματος επηρεάζει το καλύτερο μέρος της εθνότητας, αφού κάθε δίωξη που γίνεται χωρίς μια πνευματική βάση δεν φαίνεται να είναι ηθικά δικαιολογημένη και ξεσηκώνει τα πιο πολύτιμα μέλη ενός λαού σε διαμαρτυρία, πράγμα που έχει σαν αποτέλεσμα την υιοθέτηση του πνευματικού περιεχομένου του άδικα διωκόμενου κινήματος. Αυτό πολλοί το κάνουν απλώς από ένα αίσθημα αντίδρασης απέναντι στην προσπάθεια καταπίεσης μιας ιδεολογίας μέσω της ωμής βίας.

Αλλά εξαιτίας αυτού ο αριθμός των ένθερμων οπαδών θα αυξάνεται στο βαθμό που αυξάνεται και η δίωξη. Κατά συνέπεια, η πλήρης εξάλειψη της νέας ιδεολογίας μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από μια διαδικασία μεγάλης και σταθερά αυξανόμενης εξολόθρευσης, που τελικά θα στερήσει από τον εν λόγω λαό ή κράτος όλο το πραγματικά αξιόλογο αίμα. Αυτό όμως εκδικείται, καθώς τώρα μπορεί να γίνει μια λεγόμενη «εσωτερική» εκκαθάριση, μόνο που αυτή θα έχει σαν τίμημα την καθολική αδυναμία. Πάντα όμως μια τέτοια διαδικασία θα είναι μάταιη από την αρχή, εάν η θεωρία που πρόκειται να καταπολεμηθεί έχει ήδη ξεπεράσει ένα συγκεκριμένο μικρό κύκλο.

Επομένως, και εδώ, όπως συμβαίνει με κάθε ανάπτυξη, όπου η πρώτη περίοδος της παιδικής ηλικίας είναι πολύ πιο πιθανό να επιδέχεται τη πιθανότητα μιας εξόντωσης, η θεωρία πρέπει να καταπολεμηθεί στο ξεκίνημά της, γιατί με το πέρασμα των χρόνων η αντίστασή της αυξάνεται, για να δώσει τη θέση της ξανά στη καινούργια νεότητα όταν ζυγώσουν τα γηρατειά, αν και σε διαφορετική μορφή και για άλλους λόγους.

Στην πραγματικότητα, σχεδόν όλες οι προσπάθειες, για την εξάλειψη μιας θεωρίας και του οργανωτικού της έργου μέσω της βίας και χωρίς

πνευματική βάση οδηγούν σε αποτυχία και συχνά καταλήγουν στο εντελώς αντίθετο από αυτό που είναι επιθυμητό για τον ακόλουθο λόγο:

Η πρώτη προϋπόθεση για έναν αγώνα με τα όπλα της ωμής βίας είναι και παραμένει η επιμονή. Αυτό σημαίνει ότι μόνο στη συνεχή και σταθερή εφαρμογή των μεθόδων καταστολής μιας θεωρίας κ.λ.π. βρίσκεται η πιθανότητα της επιτυχίας ενός σχεδίου. Μόλις όμως εδώ, η βία αρχίσει να αμφιταλαντεύεται και να αλλοιώνεται από την επιείκεια, όχι μόνο θα ανακάμπτει πάντα η θεωρία που πρόκειται να κατασταλεί, αλλά θα μπορεί ακόμη και να αντλεί νέα οφέλη από κάθε δίωξη, αφού μόλις υποχωρήσει το κύμα καταστολής η αγανάκτηση για τα παθήματα που υπέστη φέρνει νέους οπαδούς στην παλιά θεωρία, αλλά και οι ήδη υπάρχοντες θα προσκολληθούν σε αυτήν με μεγαλύτερο πείσμα και βαθύτερο μίσος απ' ό, τι πριν, και ακόμη και αποσχισθέντες αποστάτες θα προσπαθήσουν να επιστρέψουν στην παλιά θεωρία τους μετά την απομάκρυνση του κινδύνου. Μόνο στη σταθερή και συνεχή εφαρμογή της βίας βρίσκεται η πρώτη προϋπόθεση για την επιτυχία. Αυτή η επιμονή όμως, είναι πάντα μόνο το αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης πνευματικής πεποίθησης. Κάθε βία που δεν πηγάζει από στέρεα πνευματικά θεμέλια θα είναι αμφιταλαντευόμενη και αβέβαιη. Της λείπει η σταθερότητα, που μπορεί να στηριχθεί μόνο σε μια φανατική κοσμοθεωρία. Είναι η εκροή της στιγμιαίας ενεργητικότητας και της βίαιης αποφασιστικότητας ενός ατόμου, και γι' αυτό υπόκειται στην αλλαγή των προσωπικοτήτων, της φύσης και της δύναμής τους.

Εδώ όμως έρχεται να προστεθεί κάτι ακόμη:

Κάθε κοσμοθεωρία, είτε θρησκευτικής είτε πολιτικής φύσεως – μερικές φορές είναι δύσκολο να καθοριστεί εδώ η διαχωριστική γραμμή – πολεμά λιγότερο για την αρνητική καταστροφή του αντίπαλου κόσμου των ιδεών απ' ό,τι για τη θετική προώθηση των δικών της. Αλλά με αυτό ο αγώνας της είναι λιγότερο αμυντικός απ' όσο επιθετικός. Έχει ήδη ένα πλεονέκτημα στον καθορισμό του στόχου, αφού αυτός ο στόχος αντιπροσωπεύει τη νίκη του δικού της ιδανικού, ενώ, αντιστρόφως, είναι δύσκολο να καθοριστεί πότε ο αρνητικός στόχος της καταστροφής μιας αντίπαλης θεωρίας μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επιτευχθεί και εξασφαλιστεί. Γι' αυτόν και μόνο τον λόγο, η επίθεση κατά μιας κοσμοθεωρίας θα είναι πιο συστηματική αλλά και πιο ισχυρή από την άμυνα εναντίον της· γιατί και εδώ όπως και γενικά το σημαντικό είναι η επιλογή της επίθεσης και όχι της άμυνας. Η μάχη όμως ενάντια σε μια πνευματική δύναμη με τη χρήση βίας παραμένει αμυντική όσο το ίδιο το σπαθί δεν εμφανίζεται σαν φορέας, προάγγελος και υποστηρικτής μιας νέας πνευματικής θεωρίας.

Συνοπτικά, μπορούμε να αναφέρουμε το εξής:

Κάθε προσπάθεια καταπολέμησης μιας κοσμοθεωρίας με βίαια μέσα θα αποτυγχάνει στο τέλος, όσο ο αγώνας δεν παίρνει τη μορφή μιας επίθεσης για μια νέα πνευματική στάση. Μόνο στην πάλη μεταξύ δύο κο-

σμοθεωριών μπορεί το όπλο της ωμής βίας, αν χρησιμοποιηθεί επίμονα και ανελέητα, να οδηγήσει στην αποφασιστική νίκη της πλευράς που το χρησιμοποιεί.

Σ’ αυτό οφείλεται μέχρι τώρα η αποτυχία του αγώνα εναντίον του μαρξισμού.

Αυτός ήταν ο λόγος που η σοσιαλιστική νομοθεσία του Μπίσμαρκ παρ’ όλα αυτά τελικά απέτυχε και έπρεπε να αποτύχει. Έλειπε η πλατφόρμα μιας νέας κοσμοθεωρίας, για την άνοδο της οποίας θα μπορούσε να διεξαχθεί ο αγώνας. Γιατί την φλυαρία, ότι η λεγόμενη «κρατική εξουσία» ή ο «νόμος και η τάξη» θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια κατάλληλη βάση για την πνευματική ορμή ενός αγώνα ζωής και θανάτου, μόνο η παροιμιώδης σοφία των υψηλών κυβερνητικών αξιωματούχων θα μπορούσε να την πιστέψει.

Από τη στιγμή όμως που έλειπε ένας πραγματικά πνευματικός φορέας αυτού του αγώνα, ο Μπίσμαρκ έπρεπε να εμπιστευτεί την εφαρμογή της σοσιαλιστικής νομοθεσίας του στην κρίση και τη βούληση του εκείνου του θεσμού που και ο ίδιος ήταν προϊόν του μαρξιστικού τρόπου σκέψης. Με το να εμπιστευτεί, ο σιδερένιος καγκελάριος, τη μοίρα του αγώνα του κατά των μαρξιστών στις καλές προθέσεις της αστικής δημοκρατίας, έβαλε τον λύκο να φυλάει τα πρόβατα.

Όλα αυτά όμως ήταν μόνο η αναπόφευκτη συνέπεια της έλλειψης μιας θεμελιώδους, νέας κοσμοθεωρίας αντίθετης στο μαρξισμό με σφοδρή θέληση για νίκη.

Γι’ αυτό, το αποτέλεσμα του αγώνα του Μπίσμαρκ ήταν μόνο μια μεγάλη απογοήτευση.

Οι συνθήκες όμως ήταν διαφορετικές κατά τη διάρκεια του παγκόσμιου πολέμου ή στην αρχή του; Δυστυχώς όχι.

Όσο περισσότερο ασχολιόμουν εκείνη την εποχή με την ιδέα μιας αναγκαίας αλλαγής της στάσης της κυβέρνησης του κράτους απέναντι στη σοσιαλδημοκρατία σαν τη στιγμιαία ενσάρκωση του μαρξισμού, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσα την έλλειψη βιώσιμου υποκατάστατου αυτής της θεωρίας. Τι θα μπορούσε να δοθεί στις μάζες, αν υποθέταμε ότι συντριβόταν η σοσιαλδημοκρατία; Δεν υπήρχε ούτε ένα κίνημα που θα μπορούσαμε να ελπίζουμε ότι θα κατάφερνε να τραβήξει στη σφαίρα της επιρροής του τα μεγάλα πλήθη των εργατών που θα έμεναν λίγο-πολύ χωρίς αρχηγούς. Είναι ανόητο και κάτι παραπάνω από ηλίθιο να πιστεύουμε ότι ο διεθνιστής φανατικός που έχει αφήσει το ταξικό του κόμμα θα γινόταν αμέσως μέλος σε ένα αστικό κόμμα, δηλαδή σε μια νέα ταξική οργάνωση. Γιατί όσο δυσάρεστο κι αν φαίνεται αυτό σε διάφορες οργανώσεις, δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε το γεγονός ότι οι αστοί πολιτικοί σε ένα πολύ μεγάλο βαθμό θεωρούν την ταξική διαίρεση δεδομένη, όσο δεν αρχίζει να έχει πολιτικές επιπτώσεις εις βάρος τους.

Η άρνηση αυτού του γεγονότος αποδεικνύει μόνο την αναίδεια, αλλά

και την ανοησία των ψευτών.

Γενικώς, έπρεπε να προσέχουμε, να μη θεωρήσουμε τις πλατιές μάζες πιο ανόητες απ' ό,τι είναι. Στα πολιτικά ζητήματα, δεν είναι ασυνήθιστο το συναίσθημα να κρίνει πιο ορθά από τη λογική. Η άποψη όμως, ότι η ανόητη διεθνιστική στάση της μάζας μιλάει από μόνη της για τον παραλογισμό των συναισθημάτων της μάζας μπορεί να αντικρουστεί αμέσως και επισταμένα επισημαίνοντας ότι η ειρηνιστική δημοκρατία δεν είναι λιγότερο παράλογη και ότι οι υποστηρικτές της προέρχονται σχεδόν αποκλειστικά από το αστικό στρατόπεδο. Όσο εκατομμύρια αστών εξακολουθούν να προσκυνούν κάθε πρωί ευλαβικά τον εβραϊκό δημοκρατικό τους Τύπο, τόσο λιγότερο θα δικαιούνται αυτοί οι κύριοι να κοροϊδεύουν την ανοησία του «συντρόφου», που σε τελική ανάλυση καταπίνει τα ίδια σκουπίδια, αν και σε διαφορετική μορφή. Και στις δύο περιπτώσεις, ο δημιουργός τους είναι ο ένας και ο αυτός Εβραίος.

Θα έπρεπε λοιπόν να προσέχουμε πολύ, να μην αμφισβητούμε πράγματα, που συμβαίνει απλώς να είναι αληθινά. Το γεγονός ότι το ταξικό ζήτημα δεν είναι σε καμία περίπτωση απλώς ένα φανταστικό πρόβλημα, όπως θα ήθελαν μερικοί να πιστεύουν, ειδικά πριν από τις εκλογές, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Η αλαζονεία μεγάλου μέρους του λαού μας, όπως κυρίως και η περιφρόνηση του χειρώνακτα εργάτη, είναι φαινόμενα που δεν πηγάζουν από τη φαντασία ενός σεληνιασμένου.

Πέρα από αυτό, όμως, δείχνει τη μικρή ικανότητα σκέψης των λεγόμενων «διανοουμένων» μας, όταν, ειδικά σε αυτούς τους κύκλους, δεν γίνεται αντιληπτό ότι μια κατάσταση που δεν μπορεί να εμποδίσει την ανάπτυξη μιας μάστιγας, όπως είναι τώρα ο μαρξισμός, σίγουρα δεν θα μπορέσει να ξανακερδίσει ό,τι έχει χαθεί.

Τα «αστικά» κόμματα, όπως αυτοαποκαλούνται, δεν θα μπορέσουν ποτέ ξανά να εντάξουν τις «προλεταριακές» μάζες στο στρατόπεδό τους, αφού εδώ έρχονται αντιμέτωποι δύο κόσμοι, χωρισμένοι εν μέρει φυσικά και εν μέρει τεχνητά και ο μόνος τρόπος με τον οποίο σχετίζονται μεταξύ τους είναι αγώνας. Ο νικητής όμως εδώ θα είναι ο νεότερος – και αυτός θα ήταν ο μαρξισμός.

Στην πραγματικότητα, ένας αγώνας ενάντια στη Σοσιαλδημοκρατία το 1914 ήταν κατανοητός, αλλά ήταν αμφίβολο πόσο καιρό θα μπορούσε να κρατήσει αυτή η κατάσταση πραγμάτων, ενόψει της απουσίας οποιουδήποτε πρακτικού υποκατάστατου.

Εδώ υπήρχε ένα μεγάλο κενό.

Είχα αυτή την άποψη πολύ πριν από τον πόλεμο και γι' αυτό δεν θα μπορούσα να αποφασίσω να προσεγγίσω σε ένα από τα κόμματα που υπήρχαν. Κατά τη διάρκεια των γεγονότων του Παγκοσμίου Πολέμου, ενισχύθηκε αυτή η άποψή μου από την εμφανή αδυναμία, ανάληψης ενός αδυσώπητου αγώνα εναντίον της σοσιαλδημοκρατίας, ακριβώς εξαιτίας αυτής της έλλειψης ενός κινήματος, που έπρεπε να είναι κάτι περισσότερο από ένα «κοινοβουλευτικό» κόμμα.

Μιλούσα ανοιχτά γι’ αυτό στους στενούς συντρόφους μου.

Παρεμπιπτόντως, μου ήρθαν οι πρώτες σκέψεις ότι μπορεί αργότερα να δραστηριοποιηθώ πολιτικά.

Αυτός ακριβώς όμως ήταν ο λόγος, που με έκανε να διαβεβαιώνω συχνά τον μικρό κύκλο των φίλων μου ότι μετά τον πόλεμο σκόπευα να δουλέψω σαν ομιλητής παράλληλα με το επάγγελμά μου.

Πιστεύω ότι το εννοούσα πολύ σοβαρά.

6ο Κεφάλαιο

Πολεμική Προπαγάνδα

Παρακολουθώντας προσεκτικά όλα τα πολιτικά γεγονότα, πάντα με ενδιέφερε εξαιρετικά η δράση της προπαγάνδας. Έβλεπα σε αυτό ένα όργανο, που ειδικά οι σοσιαλιστικές-μαρξιστικές οργανώσεις το κατείχαν με μαεστρία και ήξεραν να το χρησιμοποιούν. Έμαθα από νωρίς και συγχρόνως έγκαιρα το κατάλαβα, ότι η σωστή χρήση της προπαγάνδας ήταν μια πραγματική τέχνη, που ήταν και παρέμενε σχεδόν άγνωστη στα αστικά κόμματα. Μόνο το χριστιανοσοσιαλιστικό κίνημα, ειδικά την εποχή του Λούεγκερ, πέτυχε κάποια δεξιοτεχνία σε αυτό το όργανο και όφειλε ένα μεγάλο μέρος της επιτυχίας του σε αυτό.

Σε πόσο καταπληκτικά αποτελέσματα όμως θα μπορούσε να οδηγήσει μια σωστά εφαρμοζόμενη προπαγάνδα, μπορέσαμε να το συμπεράνουμε μόνο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Δυστυχώς, όμως και πάλι εδώ όλη η μελέτη μας έπρεπε να στηριχτεί στο στρατόπεδο της άλλης πλευράς, γιατί η δραστηριότητα από την πλευρά μας παρέμεινε περισσότερο από μέτρια σε αυτό το θέμα. Ακόμα, ειδικά η απόλυτη απουσία της γενικής διαφώτισης από γερμανικής πλευράς, που φαινόταν στο βλέμμα κάθε στρατιώτη, ήταν η αφορμή για να ασχοληθώ πιο έντονα με το ζήτημα της προπαγάνδας.

Υπήρχε συχνά περισσότερος από αρκετός χρόνος για σκέψη, αλλά ο εχθρός μας έδωσε πρακτικά μαθήματα, δυστυχώς πολύ καλά.

Γιατί αυτό που παραλείπαμε να κάνουμε εμείς εδώ, το έκανε ο εχθρός με απίστευτη δεξιοτεχνία και πραγματικά έξυπνο υπολογισμό. Από αυτήν την εχθρική πολεμική προπαγάνδα έμαθα κι εγώ ο ίδιος πολλά. Όμως, ο

χρόνος πέρασε χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος στο μυαλό εκείνων που πιθανότατα θα έπρεπε να έχουν πάρει αυτό μάθημα· νόμιζαν εν μέρει ότι ήταν πολύ έξυπνοι για να δεχτούν το δασκάλεμα των άλλων, από την άλλη πλευρά όμως έλειπε η ειλικρινή θέληση πάνω σ' αυτό.

Είχαμε καθόλου προπαγάνδα;

Δυστυχώς, μπορώ να απαντήσω μόνο με όχι. Όλα όσα πραγματικά έγιναν προς αυτή την κατεύθυνση ήταν τόσο ανεπαρκή και λανθασμένα από την αρχή, που σίγουρα δεν ωφέλησαν, αλλά ορισμένες φορές προκάλεσαν ζημιά.

Στη μορφή ακατάλληλη, στην ουσία ψυχολογικά λανθασμένη: αυτό έπρεπε να είναι το αποτέλεσμα μιας προσεκτικής εξέτασης της γερμανικής πολεμικής προπαγάνδας.

Ακόμη και το πρώτο ερώτημα φαίνεται πως δεν είχε ξεκαθαριστεί απολύτως, δηλαδή: Η προπαγάνδα είναι μέσο ή σκοπός;

Είναι ένα μέσο και πρέπει επομένως να κριθεί υπό το πρίσμα του σκοπού της. Επομένως, η μορφή της θα πρέπει να είναι κατάλληλα προσαρμοσμένη για να υποστηρίζει το σκοπό που υπηρετεί. Είναι επίσης σαφές, ότι η σημασία του σκοπού μπορεί να ποικίλλει από την άποψη της γενικής αναγκαιότητάς του και ότι μ' αυτό και η προπαγάνδα στην εσωτερική της αξία μπορεί αντιστοίχως να ποικίλλει. Ο σκοπός όμως για τον οποίο μαχόμασταν κατά τη διάρκεια του πολέμου, ήταν ο πιο μεγαλειώδης και ο πιο ισχυρός, που μπορεί να σκεφτεί άνθρωπος: ήταν η ελευθερία και η ανεξαρτησία του έθνους μας, η εξασφάλιση της τροφής για το μέλλον και – η τιμή του έθνους· κάτι που, παρ' όλες τις αντίθετες απόψεις που επικρατούν σήμερα, υπάρχει ή καλύτερα θα έπρεπε να υπάρχει, αφού οι λαοί χωρίς τιμή αργά ή γρήγορα τείνουν να χάσουν την ελευθερία και την ανεξαρτησία, πράγμα που με τη σειρά του είναι μόνο το αποτέλεσμα μιας ανώτερης δικαιοσύνης, αφού οι ανέντιμες γενιές των άθλιων δεν αξίζουν την ελευθερία. Αλλά όποιος θέλει να είναι δειλός σκλάβος, δεν πρέπει και δεν μπορεί να έχει καμιά απολύτως τιμή, αλλιώς η ίδια η τιμή θα έπεφτε θύμα γενικής περιφρόνησης σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Το γερμανικό έθνος είχε πολεμήσει στην σύρραξη για μια ανθρώπινη ύπαρξη, και η υποστήριξη αυτής της σύρραξης θα έπρεπε να είναι ο σκοπός της πολεμικής προπαγάνδας· σκοπός της έπρεπε να είναι η βοήθεια για τη νίκη.

Όταν όμως τα έθνη παλεύουν για την ύπαρξή τους σε αυτόν τον πλανήτη και κατά συνέπεια αντιμετωπίζουν το μοιραίο ζήτημα της ύπαρξης ή της μη ύπαρξης, όλες οι αντιλήψεις του ανθρωπισμού ή της αισθητικής καταρρέουν στο μηδέν· γιατί όλες αυτές οι θεωρίες δεν αιωρούνται στον κοσμικό αιθέρα, αλλά πηγάζουν από τη φαντασία του ανθρώπου και είναι συνδεδεμένες με αυτόν. Με την αναχώρησή του από αυτόν τον κόσμο, αυτές οι έννοιες διαλύονται και πάλι στο μηδέν, γιατί η φύση δεν τις γνωρίζει. Ακόμα όμως και μέσα στο ανθρώπινο είδος απαν-

τώνται μόνο σε ένα μικρό αριθμό εθνών ή καλύτερα φυλών και μάλιστα στον βαθμό που πηγάζουν από τη σκέψη και στα συναισθήματα των εν λόγω εθνών ή φυλών. Ο ανθρωπισμός και η αισθητική θα εξαφανίζονταν ακόμα και από έναν κόσμο που θα κατοικούνταν από ανθρώπους, μόλις έχανε τις φυλές που είναι οι δημιουργοί και οι φορείς αυτών των θεωριών.

Όλες αυτές όμως οι έννοιες έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία στο αγώνα ενός έθνους που πολεμά για την ύπαρξή του σε αυτόν τον κόσμο και μάλιστα εξαλείφονται εντελώς σαν ακατάλληλες για τις μορφές του αγώνα, μόλις θα μπορούσαν να παραλύσουν την αγωνιστική δύναμη ενός έθνους για την αυτοσυντήρησή του. Αυτό όμως είναι πάντα το μοναδικό ορατό αποτέλεσμά τους.

Όσον αφορά το ζήτημα του ανθρωπισμού, ο Μόλτκε είπε χρόνια νωρίτερα, ότι κατά την διάρκεια του πολέμου αυτό έγκειται πάντοτε στην ταχύτητα της δράσης, ότι δηλαδή η πιο δραστήρια πολεμική τεχνική είναι και η πιο ανθρώπινη.

Χέλμουτ Γιόχαννες Λούντβιχ φον Μόλτκε (1848 - 1916)

Όταν όμως προσπαθήσουμε, να προσεγγίσουμε σε τέτοια θέματα με τις αερολογίες της αισθητικής κ.λ.π. τότε στην πραγματικότητα μπορεί να υπάρχει μόνο μία απάντηση: όταν διακυβεύεται το πεπρωμένο και η ύπαρξη ενός λαού κάθε υποχρέωση απέναντι στο κάλλος υποχωρεί. Το πιο άσχημο πράγμα που μπορεί να υπάρξει στην ανθρώπινη ζωή είναι και παραμένει ο ζυγός της σκλαβιάς. Ή μήπως αυτή η παρακμή του Σβάμπινγκ* βλέπει τη σημερινή τύχη του γερμανικού έθνους ως «καλαίσθητη»; Ασφαλώς δεν χρειάζεται να συζητάμε γι’ αυτά με τους Εβραίους, σαν σύγχρονους εφευρέτες αυτών των κουλτουριάρικων φούμαρων. Όλη τους η ύπαρξη αποτελεί μια ενσαρκωμένη διαμαρτυρία ενάντια στην αισθητική της εικόνας του Κυρίου.

Από τη στιγμή όμως που αυτά τα κριτήρια του ανθρωπισμού και της ομορφιάς αποσυρθούν κάποτε από τον αγώνα, τότε δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως σημείο αναφοράς ούτε στην προπαγάνδα.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η προπαγάνδα ήταν ένα μέσο για έναν σκοπό, αυτός ο αγώνας όμως ήταν για την ύπαρξη του γερμανικού λαού, και συνεπώς η προπαγάνδα μπορούσε να νοηθεί μόνο από την οπτική γωνία των αρχών που ίσχυαν σε αυτόν τον αγώνα. Τα πιο σκληρά όπλα

* Το Σβάμπινγκ είναι καλλιτεχνική συνοικία στο Μόναχο, όπου οι καλλιτέχνες έχουν τα στούντιο και τους σπουδαστές τους, ειδικά από τη σχολή της Βοημίας, όλους μαζί. (Σ.τ.μ)

ήταν ανθρώπινα, αν έφερναν μια γρηγορότερη νίκη και όμορφες ήταν μόνο οι μέθοδοι που βοηθούσαν να διασφαλιστεί η αξιοπρέπεια της ελευθερίας για το έθνος.

Αυτή ήταν η μόνη δυνατή θέση σε έναν τέτοιο αγώνα ζωής και θανάτου για το ζήτημα της πολεμικής προπαγάνδας.

Αν οι λεγόμενες υπεύθυνες αρχές ήταν ξεκάθαρες σε αυτό το σημείο, δεν θα είχαν περιέλθει ποτέ σε αυτή την αβεβαιότητα σχετικά με τη μορφή και τη χρήση αυτού του όπλου· γιατί και αυτή (η προπαγάνδα) είναι μόνο ένα όπλο, αν και τρομερό στα χέρια ενός γνώστη.

Το δεύτερο αληθινά αποφασιστικό ερώτημα ήταν το εξής: Σε ποιον θα έπρεπε να απευθύνεται η προπαγάνδα; Στην επιστημονικά καλλιεργημένη ελίτ των διανοούμενων ή στις λιγότερο μορφωμένες μάζες;

Πρέπει να απευθύνεται πάντα μόνο στις μάζες!

Αυτό που χρειάζονται οι διανοούμενοι, ή εκείνοι που συχνά δυστυχώς σήμερα λέγονται έτσι, δεν είναι η προπαγάνδα αλλά η επιστημονική καθοδήγηση. Η προπαγάνδα όμως, στο περιεχόμενό της δεν είναι επιστήμη περισσότερο απ’ όσο είναι τέχνη το περιεχόμενο μιας αφίσας που παρουσιάζεται. Η τέχνη της αφίσας έγκειται στην ικανότητα του σχεδιαστή να τραβήξει την προσοχή του πλήθους μέσω του σχήματος και του χρώματος. Μια αφίσα που διαφημίζει μια έκθεση τέχνης πρέπει να κατευθύνει την προσοχή του κοινού στην τέχνη που εκτίθεται· όσο περισσότερο το πετυχαίνει αυτό, τόσο μεγαλύτερη είναι η τέχνη της ίδιας της αφίσας. Η αφίσα έχει σκοπό να δώσει στις μάζες μια ιδέα για τη σημασία της έκθεσης, αλλά σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να είναι υποκατάστατο της τέχνης που εκτίθεται. Όποιος συνεπώς θέλει να ασχοληθεί με την ίδια την τέχνη, πρέπει να κάνει κάτι περισσότερο απ’ το να μελετήσει απλώς την αφίσα και μάλιστα, δεν θα είναι αρκετό γι’ αυτόν να «περιπλανηθεί» απλώς στην έκθεση. Μπορούμε να περιμένουμε από αυτόν ότι θα μελετήσει διεξοδικά τα μεμονωμένα έργα και στη συνέχεια θα σχηματίσει σιγά-σιγά μια δίκαιη κρίση.

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και με αυτό που σήμερα λέμε προπαγάνδα.

Το έργο της προπαγάνδας δεν έγκειται στην επιστημονική κατάρτιση του ατόμου, αλλά στη μετατόπιση της προσοχής της μάζας σε συγκεκριμένα γεγονότα, διαδικασίες, ανάγκες κ.λ.π., η σημασία των οποίων με αυτόν τον τρόπο τίθεται για πρώτη φορά στο πεδίο γνώσεων της μάζας.

Η τέχνη της τώρα έγκειται αποκλειστικά στο να το κάνει αυτό με τέτοιο επιδέξιο τρόπο, ώστε να δημιουργηθεί μια γενική πεποίθηση για την πραγματικότητα ενός γεγονότος, την αναγκαιότητα μιας δράσης, την ορθότητα ορισμένων αναγκών, κ.λ.π. Δεδομένου όμως ότι η προπαγάνδα δεν μπορεί να είναι η ίδια η ανάγκη, δεδομένου ότι το έργο της, όπως και της αφίσας, έγκειται στο να τραβήξει την προσοχή του πλήθους και όχι

να μορφώσει αυτούς που ούτως ή άλλως είναι ήδη μορφωμένοι ή αυτούς που επιδιώκουν τη μόρφωση και τη γνώση, το αποτέλεσμά της πρέπει να στοχεύει περισσότερο στο συναίσθημα και μόνο σε πολύ περιορισμένο βαθμό στην αποκαλούμενη λογική.

Κάθε προπαγάνδα πρέπει να είναι δημοφιλής και να προσαρμόζει το πνευματικό της επίπεδο στην δεκτικότητα εκείνων που έχουν πιο περιορισμένη αντίληψη από αυτούς στους οποίους σκοπεύει να απευθυνθεί. Συνεπώς, το καθαρά πνευματικό της επίπεδο θα πρέπει να είναι τόσο πιο χαμηλό, όσο μεγαλύτερη είναι η μάζα την οποία στοχεύει να προσεγγίσει. Αν όμως ο σκοπός της είναι, όπως στην περίπτωση της προπαγάνδας για την προβολή ενός πολέμου, η προσέλκυση ενός ολόκληρου λαού στη σφαίρα επιρροής της, τότε πρέπει με κάθε τρόπο να αποφύγει τις υπερβολικές πνευματικές απαιτήσεις από το κοινό.

Όσο πιο λιτή είναι η επιστημονική της θεμελίωση, τόσο περισσότερο θα λαμβάνει υπόψη τα συναισθήματα της μάζας και τόσο πιο αποτελεσματική θα είναι η επιτυχία της. Αυτή όμως είναι και η καλύτερη απόδειξη της ορθότητας ή του λάθους μιας προπαγάνδας και όχι η επιτυχημένη ικανοποίηση ορισμένων λόγιων ή νεαρών αισθητιστών.

Η τέχνη της προπαγάνδας έγκειται ακριβώς στο γεγονός ότι, κατανοώντας τον συναισθηματικό κόσμο των ιδεών των μαζών, με μια ψυχολογική σωστή διαδικασία, βρίσκει το δρόμο που οδηγεί στην προσοχή και συνεπώς στην καρδιά της πλατιάς μάζας. Το γεγονός ότι αυτό δεν γίνεται κατανοητό από τους εξυπνάκηδές μας αποδεικνύει μόνο τη νωθρότητα της σκέψης τους ή της αλαζονείας τους.

Αν κατανοήσουμε την αναγκαιότητα της προσαρμογής της τέχνης της προπαγάνδας στις πλατιές μάζες, από αυτό μπορεί να αντληθεί η ακόλουθη αρχή:

Είναι λάθος να θέλουμε να δώσουμε στην προπαγάνδα την ποικιλομορφία, για παράδειγμα, της επιστημονικής εκπαίδευσης.

Η ικανότητα αφομοίωσης της μεγάλης μάζας είναι πολύ περιορισμένη, η ευφυΐα της μικρή, αλλά η λήθη της τεράστια. Βάσει αυτών των πραγμάτων, οποιαδήποτε αποτελεσματική προπαγάνδα πρέπει να περιορίζεται μόνο σε λίγα σημεία και πρέπει να τα επαναλαμβάνει με τη μορφή συνθημάτων, μέχρι που και ο τελευταίος να είναι σίγουρα σε θέση να μπορεί να αντιληφθεί τι ζητείται κάτω από αυτό το σύνθημα. Μόλις θυσιαστεί αυτή η αρχή και θελήσουμε να την κάνουμε ποικιλόμορφη, το αποτέλεσμα θα καταρρεύσει, καθώς το πλήθος δεν μπορεί να χωνέψει ούτε να συγκρατήσει το υλικό που του προσφέρεται. Με αυτό τον τρόπο το αποτέλεσμα εξασθενεί και στο τέλος ακυρώνεται.

Όσο ευρύτερη είναι η γραμμή της παρουσίασής της, τόσο πιο σωστός ψυχολογικά πρέπει να είναι ο προσδιορισμός της τακτικής της.

Για παράδειγμα, ήταν θεμελιωδώς λάθος να γελοιοποιούμε τον εχθρό, κάτι που ήταν το κύριο μέλημα των αυστριακών και γερμανικών προπαγανδιστικών σατιρικών εντύπων. Επομένως ήταν ριζικά λάθος,

γιατί η πραγματική επαφή με έναν άνδρα του εχθρού θα προκαλούσε αμέσως μια εντελώς διαφορετική πεποίθηση, κάτι που μετά έπαιρνε την πιο τρομερή εκδίκηση· γιατί τώρα, κάτω από την άμεση εντύπωση της αντίστασης του εχθρού, το γερμανικό κράτος ένιωθε εξαπατημένο από τους διαμορφωτές της μέχρι τώρα διαφώτισής του και αντί να ενισχύσει το μαχητικό του πνεύμα ή απλά μόνο την αποφασιστικότητα, συνέβη το αντίθετο. Οι άνδρες αποθαρρύνθηκαν.

Αντίθετα, η πολεμική προπαγάνδα των Άγγλων και των Αμερικανών ήταν ψυχολογικά σωστή. Παρουσιάζοντας τους Γερμανούς στο δικό τους λαό σαν βάρβαρους και Ούννους, προετοίμασαν τον κάθε στρατιώτη για τη φρίκη του πολέμου και έτσι τον βοήθησαν να προστατευτεί από τις απογοητεύσεις. Το πιο φρικτό όπλο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον του, του φάνηκε μόνο σαν μια επιβεβαίωση της ενημέρωσης που είχε, και ενίσχυσε την πίστη του στην ορθότητα των ισχυρισμών της κυβέρνησής του, ενώ από την άλλη αύξησε την οργή και το μίσος για τον διαβόητο εχθρό. Γιατί τα σκληρά αποτελέσματα των όπλων, που τώρα είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει από την πλευρά του αντιπάλου του, σταδιακά επιβεβαίωσαν μέσα του την ήδη γνωστή του «Ουννική» ωμότητα του βάρβαρου εχθρού, χωρίς να αναγκαστεί να σκεφτεί ούτε για μια στιγμή ότι τα δικά του όπλα θα μπορούσαν ίσως, αν όχι πιθανώς, να είναι ακόμα πιο τρομερά.

Έτσι ο Άγγλος στρατιώτης πάνω απ’ όλα δεν μπορούσε ποτέ να νιώσει ότι είχε ψεύτικη ενημέρωση από την πατρίδα του, κάτι που δυστυχώς συνέβη με τον Γερμανό στρατιώτη τόσο πολύ, που στο τέλος απέρριπτε ό,τι ερχόταν από αυτή την πλευρά σαν «απάτη» και «υπερβολή». Όλα αυτά προήλθαν, επειδή πίστευαν, ότι ο κάθε δευτεροκλασάτος βλάκας (ή ακόμα και κάποιος που ήταν έξυπνος «σε άλλα θέματα») μπορούσε να ασχοληθεί με την προπαγάνδα, αντί να συνειδητοποιήσουμε ότι ακόμα και οι πιο έξυπνοι ψυχολόγοι δεν θα ήταν αρκετά καλοί γι’ αυτό.

Έτσι η γερμανική πολεμική προπαγάνδα πρόσφερε ένα ασύγκριτο παράδειγμα «διαφώτισης» με τα εντελώς αντίθετα αποτελέσματα, λόγω έλλειψης κάθε ορθής ψυχολογικής προσέγγισης.

Ήταν όμως ατέλειωτα αυτά που θα μπορούσαν να μάθουν από τον εχθρό, όσοι θα είχαν τα μάτια ανοιχτά και το αισθητήριό τους δεν θα είχε αρτηριοσκλήρωση και θα μελετούσαν το παλιρροϊκό κύμα της εχθρικής προπαγάνδας που μαινόταν εδώ και τεσσεράμισι χρόνια.

Αυτό όμως που κατάλαβαν λιγότερο απ’ όλα ήταν το πρώτο αξίωμα κάθε προπαγανδιστικής δραστηριότητας: δηλαδή η ουσιαστικά υποκειμενική και μονόπλευρη θέση που πρέπει να τηρηθεί απέναντι σε κάθε ζήτημα που έχει να επεξεργαστεί. Σ’ αυτόν τον τομέα διαπράχτηκαν τέτοια σφάλματα και μάλιστα από την αρχή του πολέμου και από πάνω μέχρι κάτω, που μας δίνουν το δικαίωμα να αμφιβάλλουμε για το αν τόσες ανοησίες θα μπορούσαν πραγματικά να αποδοθούν μόνο σε καθαρή βλακεία.

Για παράδειγμα, τι θα λέγαμε για μια αφίσα που προωθεί ένα νέο σαπούνι αλλά λέει και ότι και τα άλλα σαπούνια είναι «καλά»;

Απλώς θα κουνούσαμε τα κεφάλια μας.

Ακριβώς το ίδιο ισχύει και για την πολιτική διαφήμιση.

Το έργο της προπαγάνδας, για παράδειγμα, δεν είναι να σταθμίζει τα δίκια των διαφόρων, αλλά να τονίζει αποκλειστικά το δίκιο εκείνου που καλείται να υπερασπιστεί. Δεν χρειάζεται να διερευνά αντικειμενικά την αλήθεια, στο βαθμό που αυτή είναι ευνοϊκή για τους άλλους, προκειμένου να την παρουσιάσει στη συνέχεια στις μάζες με δογματική αμεροληψία, αλλά να υπηρετεί συνεχώς τη δική μας.

Ήταν απολύτως εσφαλμένο να συζητάμε τις ευθύνες του πολέμου από την σκοπιά ότι μόνο η Γερμανία δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί η μόνη υπεύθυνη για το ξέσπασμα αυτής της καταστροφής, αλλά ότι θα ήταν σωστό να φορτώσουμε αυτή την ευθύνη εξ ολοκλήρου στους ώμους του εχθρού, ακόμα κι αν αυτό δεν ανταποκρινόταν πραγματικά στα αληθινά γεγονότα, όπως ήταν παρ' όλα αυτά στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Ποιο ήταν όμως το αποτέλεσμα αυτών των ημιμέτρων;

Η πλατιά μάζα ενός λαού δεν αποτελείται από διπλωμάτες ή ακόμα και καθηγητές του συνταγματικού δικαίου, ούτε καν από άτομα ικανά να διαμορφώσουν μια σωστή κρίση, αλλά από απλούς θνητούς αμφιταλαντευόμενους επιρρεπείς στην αμφιβολία και στην αβεβαιότητα. Μόλις η δική μας προπαγάνδα αποδεχτεί έστω και μόνο την αχτίδα ενός δικαίου της άλλης πλευράς, τίθεται αμέσως ο λόγος της αμφισβήτησης για το δικό μας δίκιο. Οι μάζες δεν είναι σε θέση τώρα να διακρίνουν πού τελειώνει η αδικία των άλλων και πού αρχίζει η δική τους. Σε μια τέτοια περίπτωση γίνονται αβέβαιες και καχύποπτες, ειδικά αν ο εχθρός δεν κάνει τις ίδιες ανοησίες, αλλά με τη σειρά του φορτώνει όλη την ενοχή στον εχθρό. Δεν είναι απολύτως κατανοητό, ότι τελικά ο ίδιος ο λαός πιστεύει την εχθρική προπαγάνδα, που είναι πιο ενιαία και συνεπής, ακόμη περισσότερο από τη δική του; Και πολύ περισσότερο από έναν λαό που υποφέρει από την εμμονή της αντικειμενικότητας, όπως ο γερμανικός! Γιατί σε αυτόν ο καθένας θα προσπαθήσει τώρα να μην αδικήσει πλέον τον εχθρό, ακόμα και με κίνδυνο να βλάψει σοβαρά ή ακόμα και να καταστρέψει τον δικό του λαό και το δικό του κράτος.

Το ότι οι αρμόδιες αρχές δεν είχαν φυσικά αυτή την πρόθεση, οι μάζες δεν το συνειδητοποίησαν αυτό.

Ο λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία είναι τόσο θηλυπρεπής ως προς τον χαρακτήρα και στη συμπεριφορά του, που η σκέψη και η συμπεριφορά του διέπονται από το συναίσθημα και όχι από τη νηφάλια λογική.

Αυτό το συναίσθημα, όμως, δεν είναι περίπλοκο, αλλά πολύ απλό και ξεκάθαρο. Δεν είναι ιδιαίτερα διαφοροποιημένο, αλλά έχει μόνο τις αρνητικές και θετικές έννοιες της αγάπης και του μίσους, του ορθού και του λάθους, της αλήθειας και του ψεύδους, ποτέ το ένα μαζί με το άλλο ή

εν μέρει το ένα και εν μέρει το άλλο.

Ειδικά η αγγλική προπαγάνδα τα κατανόησε όλα αυτά με τον πλέον έξυπνο τρόπο – και έδρασε ανάλογα. Δεν επέτρεψε ημίμετρα που θα μπορούσαν να προκαλέσουν κάποιες αμφιβολίες.

Η απόδειξη του πόσο έξοχα κατανοούσαν ότι τα συναισθήματα της πλατιάς μάζας είναι κάτι πρωτόγονο φάνηκε στην προπαγάνδα των βιαιοτήτων, που προσαρμόστηκε σε αυτή την κατάσταση, η οποία δημοσιεύοντας ιστορίες φρίκης και αγανάκτησης που ταίριαζαν με την πραγματική φρίκη της εποχής, εξασφάλιζε τις προϋποθέσεις για ηθική αλληλεγγύη στο μέτωπο, ακόμη και στην περίπτωση των μεγαλύτερων πραγματικών ηττών, καθώς και περαιτέρω με εξίσου εκπληκτικά χτυπήματα στο Γερμανό εχθρό που τον παρουσίαζαν σαν το μόνο υπαίτιο για το ξέσπασμα του πολέμου: ένα ψέμα, που με το μανιώδες, ανενδοίαστο και προκατειλημμένο πείσμα με το οποίο εκφράστηκε, λάμβανε πάντα υπόψη την υπερβολική συναισθηματική στάση της πλατιάς μάζας και για το λόγο αυτό έγινε πιστευτό.

Το πόσο αποτελεσματική υπήρξε αυτή η μορφή προπαγάνδας αποδείχτηκε με εκπληκτικό τρόπο από το γεγονός ότι μετά από τέσσερα χρόνια πολέμου όχι μόνο ο εχθρός εξακολουθούσε να συνεχίζει το προπαγανδιστικό του έργο, αλλά επίσης άρχισε να κλονίζει και τον δικό μας λαό.

Το ότι η δικιά μας προπαγάνδα δεν είχε αυτή την επιτυχία, δεν πρέπει να μας προκαλεί έκπληξη. Μέσα στην εσωτερική της ασάφεια έφερε τα σπέρματα της αναποτελεσματικότητας. Τέλος λόγω του περιεχομένου της και μόνο, ήταν πολύ απίθανο να προκαλέσει την απαραίτητη εντύπωση στις μάζες. Μόνο οι ανεγκέφαλοι «πολιτικοί» μας ήλπιζαν ότι αυτές οι ειρηνιστικές σαχλαμάρες θα κατάφερναν να ενθουσιάσουν τους άνδρες μέχρι να γίνουν πρόθυμοι να πεθάνουν.

Αυτό λοιπόν το άθλιο κατασκεύασμά τους ήταν άχρηστο, ακόμη και βλαβερό.

Όμως, ακόμα και η πιο ευρηματική παρουσίαση της προπαγάνδας δεν θα οδηγήσει σε καμιά επιτυχία, αν δεν έχει υπόψη της σταθερά και απαρέγκλιτα μια θεμελιώδη αρχή. Πρέπει να περιοριστεί σε λίγα σημεία και να τα επαναλαμβάνει ξανά και ξανά. Εδώ η επιμονή, όπως συμβαίνει και σε τόσα άλλα πράγματα στον κόσμο, είναι η πρώτη και η πιο σημαντική προϋπόθεση για την επιτυχία.

Ιδιαίτερα στον τομέα της προπαγάνδας, δεν πρέπει ποτέ να επιτρέψουμε να παρασυρθούμε από αισθητιστές ή από αναίσθητους: Από τους πρώτους όχι, γιατί η μορφή και η έκφραση του περιεχομένου, αντί να γίνει κατάλληλη για τις μάζες, θα αποκτήσει ελκτική δύναμη μόνο για λογοτεχνικά τέια· με τους δεύτερους πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί, γιατί λόγω της έλλειψης της ευαισθησίας τους, ψάχνουν διαρκώς για καινούργια ερεθίσματα. Αυτοί οι άνθρωποι βαριούνται γρήγορα τα πάντα· θέλουν την ποικιλία και δεν είναι ποτέ ικανοί να βάλουν τον εαυ-

τό τους στη θέση των λιγότερο ανελέητων συνανθρώπων τους, ούτε καν να τους καταλάβουν. Είναι πάντα οι πρώτοι επικριτές της προπαγάνδας, ή μάλλον του περιεχομένου της, το οποίο βρίσκουν πολύ παραδοσιακό, υπερβολικά τετριμμένο, μετά και πάλι πολύ ξεπερασμένο κ.λ.π. Θέλουν πάντα κάτι νέο, αναζητούν μια αλλαγή και έτσι γίνονται πραγματικοί θανάσιμοι εχθροί κάθε προσπάθειας που μπορεί να γίνει για να επηρεάσει τις μάζες με αποτελεσματικό τρόπο. Γιατί, μόλις η οργάνωση και το περιεχόμενο της προπαγάνδας αρχίζει να προσαρμόζεται στις ανάγκες τους, χάνει κάθε συνοχή και αντ' αυτού καταρρέει εντελώς.

Εδώ η προπαγάνδα δεν έχει σαν στόχο να προσφέρει συνεχώς μια ενδιαφέρουσα σειρά αλλαγών στο συναίσθημα για τους άρχοντες της αναισθησίας, αλλά να πείσει και μάλιστα εννοώ τις μάζες να πείσει. Οι μάζες όμως, λόγω της βραδύτητάς τους για κατανόηση, χρειάζονται πάντα ένα χρονικό διάστημα, προτού μπορέσουν να απορροφήσουν ακόμα και ένα πράγμα, και μόνο με την επανάληψη χιλιάδες φορές ακόμα και των πιο απλών εννοιών τελικά θα μείνουν στη μνήμη τους.

Οποιαδήποτε αλλαγή δεν πρέπει ποτέ να αλλάζει το περιεχόμενο αυτού που πρόκειται να μεταδοθεί από την προπαγάνδα, αλλά πρέπει πάντα να τελειώνει με το ίδιο μήνυμα. Επομένως, μια συνθηματική φράση πρέπει να παρουσιάζεται από διαφορετικές οπτικές γωνίες, αλλά η κατάληξη όλων των σχολίων πρέπει πάντα να είναι το ίδιο σύνθημα. Μόνο έτσι η προπαγάνδα μπορεί και θα έχει μια ομοιόμορφη και απόλυτη επίδραση.

Αυτή η μεγάλη γραμμή, από την οποία ποτέ δεν θα πρέπει να ξεφύγουμε, σε συνδυασμό με τη σταθερή και επίμονη έκφραση, επιτρέπει να ωριμάσουν οι συνθήκες για την τελική επιτυχία. Τότε όμως, θα δούμε με έκπληξη σε ποια τεράστια, σχεδόν αφάνταστα αποτελέσματα οδηγεί μια τέτοια επιμονή.

Κάθε διαφήμιση, είτε είναι στον επιχειρηματικό είτε στον πολιτικό τομέα, βασίζει την επιτυχία της στη διάρκεια και στη σταθερή ομοιομορφία της εφαρμογής της.

Και εδώ το παράδειγμα της εχθρικής πολεμικής προπαγάνδας ήταν υποδειγματικό: περιορίστηκε σε λίγα σημεία, σχεδιάστηκε αποκλειστικά για τις μάζες και πραγματοποιήθηκε με ακούραστη επιμονή. Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου οι βασικές ιδέες και οι μέθοδοι, αφού αναγνωρίστηκαν ως ορθές, εφαρμόστηκαν χωρίς να έχει γίνει ούτε η παραμικρή αλλαγή. Στην αρχή, οι ισχυρισμοί της προπαγάνδας ήταν τόσο αναιδείς που θεωρήθηκε παράλογη, αργότερα έγινε δυσάρεστη και στο τέλος έγινε πιστευτή. Μετά από τεσσεράμισι χρόνια ξέσπασε μια επανάσταση στη Γερμανία, τα συνθήματά της οποίας προέρχονταν από την εχθρική πολεμική προπαγάνδα.

Στην Αγγλία όμως, είχαν αντιληφθεί και κάτι άλλο: ότι η πιθανή επιτυχία αυτού του πνευματικού όπλου έγκειται μόνο στην τεράστια έκταση της εφαρμογής του, αλλά και ότι η επιτυχία αποζημιώνει για όλες

τις θυσίες που γίνονται για χάρη της.

Εκεί η προπαγάνδα θεωρούνταν όπλο πρώτης τάξεως, ενώ σε εμάς αντιπροσώπευε την τελευταία ελπίδα βιοπορισμού για τους άνεργους πολιτικούς μας και μια άνετη δουλειά για τους τεμπέληδες που παρίσταναν το σεμνό ήρωα.

Συνολικά, η επιτυχία της ήταν ένα απόλυτο μηδενικό.

7ο Κεφάλαιο

Η Επανάσταση

Το 1915 πέρασε σε εμάς η εχθρική προπαγάνδα, από το 1916 και μετά γινόταν σταθερά πιο έντονη και στις αρχές του 1918 είχε διογκωθεί σε πραγματική πλημμύρα. Τώρα τα αποτελέσματα αυτής της προσηλυτιστικής κίνησης μπορούσαν να φανούν σε κάθε βήμα. Ο στρατός έμαθε σταδιακά να σκέφτεται όπως ήθελε ο εχθρός.

Η γερμανική ανταπόδοση όμως απέτυχε εντελώς.

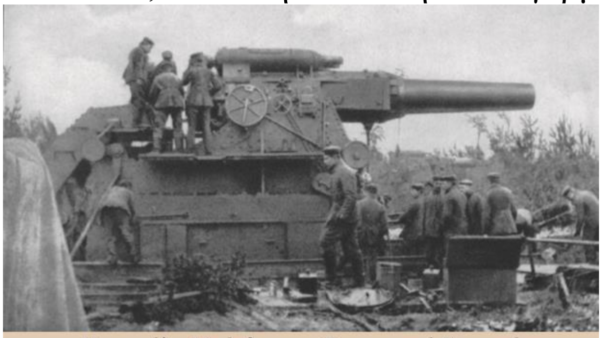
Εκείνη την εποχή ο στρατός, με τον ικανό και αποφασιστικό αρχηγό του, είχε την πρόθεση και την αποφασιστικότητα να αναλάβει τον αγώνα και σε αυτόν τον τομέα, αλλά του έλειπαν τα μέσα που θα ήταν απαραίτητα γι’ αυτό. Και από ψυχολογική άποψη, ήταν λάθος να γίνει αυτός ο διαφωτισμός από τα ίδια τα στρατεύματα. Για να είναι αποτελεσματικός, έπρεπε να προέρχεται από την πατρίδα. Μόνο τότε θα μπορούσαμε να υπολογίζουμε στην επιτυχία του μεταξύ των ανδρών, οι οποίοι άλλωστε για σχεδόν τέσσερα χρόνια τώρα έκαναν αθάνατες πράξεις ηρωισμού και υφίσταντο κάθε είδους στερήσεις γι’ αυτήν την πατρίδα.

Τί ήρθε όμως από την πατρίδα;

Αυτή η αποτυχία ήταν ανοησία ή έγκλημα;

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1918, μετά την εκκένωση της νότιας όχθης του Μάρνη, ο γερμανικός Τύπος κυρίως συμπεριφέρθηκε με τόσο άθλια αδεξιότητα, ακόμη και με εγκληματική ανοησία, που με τον καθημερινά αυξανόμενο θυμό μου, γεννήθηκε μέσα μου το ερώτημα, αν όντως δεν υπήρχε κανείς να βάλει τέλος σε αυτή την πνευματική κατασπατάληση του ηρωισμού του στρατού.

Τι συνέβη στη Γαλλία, όταν το 1914 σαρώσαμε αυτή τη χώρα με μια ανεπανάληπτη καταιγιστική νίκη; Τι έκανε η Ιταλία τις μέρες που κατέρρευσε το μέτωπο του Ιζόντσο; Τι έκανε πάλι η Γαλλία την άνοιξη του 1918, όταν η επίθεση των γερμανικών μεραρχιών φαινόταν να καταλαμβάνει τις θέσεις και το μακρύ χέρι των βαρέων πυροβολαρχιών μεγάλου βεληνεκούς άρχισε να χτυπά το Παρίσι;

Η «μεγάλη Μπέρθα» του Γερμανικού Στρατού

Πώς μαστίγωσαν το κουράγιο των συνταγμάτων που υποχωρούσαν και άναψαν ανάμεσά τους τη θέρμη του εθνικού πάθους! Πώς λοιπόν λειτούργησε η προπαγάνδα τους και η θαυμάσια ικανότητά τους στην άσκηση μαζικής επιρροής και σφυρηλάτησαν την πίστη στην τελική νίκη και πάλι στις καρδιές των μετώπων που είχαν καταρρεύσει!

Εν τω μεταξύ, τι συνέβη σε εμάς;

Τίποτα ή κάτι χειρότερο από το τίποτα!

Εκείνη την εποχή ήμουν συχνά θυμωμένος και αγανακτισμένος όταν διάβαζα ακόμα και την τελευταία εφημερίδα και έβλεπα αυτή την ψυχολογική μαζική δολοφονία που διαπράττονταν.

Πολλές φορές με βασάνιζε η σκέψη ότι, αν η μοίρα με είχε βάλει στη θέση αυτών των ανίκανων ή των εγκληματικά ανίδεων ή των απρόθυμων μέσα στις υπηρεσίες προπαγάνδας μας, η μάχη με το πεπρωμένο θα είχε πάρει διαφορετική τροπή.

Εκείνους τους μήνες ένιωσα για πρώτη φορά όλη την μοχθηρία της μοίρας που με κρατούσε στο μέτωπο και σε μια θέση όπου οποιαδήποτε τυχαία σφαίρα από κάποιον νέγρο ή άλλο θα μπορούσε να με αποτελειώσει, ενώ σε άλλη θέση θα μπορούσα να προσφέρω άλλες υπηρεσίες στην πατρίδα!

Γιατί ακόμη και τότε ήμουν αρκετά τολμηρός για να πιστεύω ότι θα τα κατάφερνα σ' αυτό.

Αλλά ήμουν ένας ανώνυμος, ένας ανάμεσα στα οκτώ εκατομμύρια!

Έτσι ήταν καλύτερα να κρατάω το στόμα μου κλειστό και να κάνω το καθήκον μου σ' αυτή τη θέση όσο καλύτερα μπορούσα.

Το καλοκαίρι του 1915 έπεσαν στα χέρια μας τα πρώτα εχθρικά προπαγανδιστικά φυλλάδια.

Το περιεχόμενό τους ήταν σχεδόν πάντα το ίδιο, αν και με κάποιες παραλλαγές στη μορφή παρουσίασης, και συγκεκριμένα: ότι στη Γερμα-

νία η απόλυτη φτώχια αυξάνονταν· ότι η διάρκεια του πολέμου θα ήταν ατέλειωτη, ενώ η προοπτική για νίκη μειώνονταν· ότι γι' αυτό ο λαός στην πατρίδα λαχταρούσε την ειρήνη, αλλά ο «μιλιταρισμός» και ο «αυτοκράτορας» δεν την επέτρεπαν· ότι όλος ο κόσμος – που το γνώριζε πολύ καλά – επομένως δεν διεξάγει έναν πόλεμο εναντίον του γερμανικού λαού, αλλά εναντίον του μοναδικού υπαίτιου, του αυτοκράτορα· ότι γι' αυτό ο πόλεμος δεν θα τελείωνε προτού εξουδετερωνόταν αυτός ο εχθρός της φιλειρηνικής ανθρωπότητας· ότι, όταν θα τελείωνε ο πόλεμος, τα φιλελεύθερα και δημοκρατικά έθνη θα δέχονταν τον γερμανικό λαό σε μια αιώνια συμμαχία παγκόσμιας ειρήνης, η οποία θα εξασφαλιζόταν από την ώρα που θα αφανιζόταν ο «πρωσικός μιλιταρισμός».

Αυτοκράτορας Γουλιέλμος Β΄

Για την καλύτερη τεκμηρίωση των όσων έλεγαν με αυτόν τον τρόπο, συχνά τύπωναν «γράμματα από την πατρίδα», το περιεχόμενο των οποίων φαινόταν να επιβεβαιώνει αυτούς τους ισχυρισμούς.

Σε γενικές γραμμές, μόνο γελούσαμε με όλες αυτές τις προσπάθειες. Διαβάζαμε τα φυλλάδια, έπειτα τα στέλναμε πίσω στα ανώτερα επιτελεία και ως επί το πλείστον τα ξεχνούσαμε, μέχρι που ο άνεμος έφερνε από ψηλά και πάλι ένα άλλο φορτίο κάτω στα χαρακώματα· ρίχνονταν κυρίως από αεροπλάνα που χρησιμοποιούνταν ειδικά για αυτόν τον σκοπό.

Σε αυτή τη μορφή της προπαγάνδας σύντομα ξεχώρισε ένα πράγμα, δηλαδή ότι κάθε τομέας του μετώπου στο οποίο βρίσκονταν Βαυαροί γίνονταν πάντα με εξαιρετική συνέπεια ένα μέτωπο κατά της Πρωσίας, διαβεβαιώνοντας τους στρατιώτες ότι όχι μόνο η Πρωσία ήταν το αληθινά ένοχο και υπεύθυνο μέρος για την έναρξη και τη συνέχιση του πολέμου αφενός, αλλά ότι αφετέρου δεν υπήρχε καμία εχθρότητα απέναντι ειδικά στη Βαυαρία· φυσικά δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν, όσο βρισκόντουσαν στην υπηρεσία του πρωσικού μιλιταρισμού, και έβγαζαν γι' αυτόν τα κάστανα από τη φωτιά.

Αυτό το είδος προπαγάνδας άρχισε στην πραγματικότητα να έχει συγκεκριμένα αποτελέσματα το 1915. Το αντιπρωσικό συναίσθημα αυξήθηκε εμφανώς μεταξύ των στρατευμάτων – χωρίς να αναληφθεί καμία ενέργεια εναντίον του από ψηλά. Αυτό ήταν κάτι παραπάνω από μια εγκληματική παράλειψη και αργά ή γρήγορα έμελε να το πληρώσουμε με τον πιο καταστροφικό τρόπο· και μάλιστα όχι μόνο οι «Πρώσοι» αλλά όλος ο γερμανικός λαός, στον οποίο ανήκε και η ίδια η Βαυαρία.

Η εχθρική προπαγάνδα άρχισε να έχει αναμφισβήτητες επιτυχίες προς

αυτή την κατεύθυνση ήδη από το 1916.

Παρομοίως τα γράμματα διαμαρτυρίας που έρχονταν κατευθείαν από την πατρίδα είχαν αρχίσει προ πολλού να έχουν αποτελέσματα. Δεν χρειαζόταν πλέον να τα μεταδίδει ο εχθρός προς το μέτωπο με τη μορφή φυλλαδίων κ.λ.π. Απέναντι και σε αυτό δεν έγινε τίποτα, πέρα από μερικές ανόητες ψυχολογικές «παραινέσεις» εκ μέρους της «κυβερνητικής πλευράς». Το μέτωπο συνέχιζε να πλημμυρίζει από αυτό το δηλητήριο, το οποίο έστελναν από την πατρίδα οι απερίσκεπτες γυναίκες, χωρίς φυσικά να υποψιάζονται ότι αυτό ήταν ένα μέσο για να αυξηθεί στον μέγιστο βαθμό η πίστη του εχθρού στη νίκη και για να παρατείνει και να οξύνει κατά συνέπεια τα βάσανα των αγαπημένων τους που πολεμούσαν στο μέτωπο. Στα χρόνια που ακολούθησαν, τα απερίσκεπτα γράμματα των Γερμανίδων στοίχισαν τη ζωή σε εκατοντάδες χιλιάδες άνδρες.

Έτσι λοιπόν, το 1916 είχαν ήδη εκδηλωθεί διάφορα φαινόμενα που θα ήταν καλύτερα να έλειπαν. Όλο το μέτωπο δυσανασχετούσε και «μουρμούριζε», δυσαρεστημένο για πολλά πράγματα και μερικές φορές ήταν δικαιολογημένα αγανακτισμένο. Ενώ πεινούσε και υπέφερε, οι συγγενείς τους στην πατρίδα ζούσαν στην εξαθλίωση, αλλού υπήρχε υπερεπάρκεια και πολυτελής ζωή. Μάλιστα, ακόμα και στο ίδιο το μέτωπο, από αυτή την άποψη, δεν επικρατούσε παντού τάξη.

Από τότε άρχισε να εμφανίζεται μια μικρή κρίση, – αλλά αυτά ήταν ακόμα «εσωτερικά» ζητήματα. Ο ίδιος άνδρας που σε μια στιγμή έβριζε και μουρμούριζε, λίγα λεπτά αργότερα σταματούσε το μουρμουρητό του και έκανε το καθήκον του σιωπηλά, σαν να ήταν όλα καλά. Ο ίδιος λόχος που είχε δώσει λίγο νωρίτερα σημάδια δυσαρέσκειας, τώρα αγκιστρωνόταν στο κομμάτι της τάφρου, που έπρεπε να προστατεύσει με νύχια και με δόντια, λες και η μοίρα της Γερμανίας να εξαρτιόταν από αυτές τις μερικές εκατοντάδες μέτρα λασπωμένων χαρακωμάτων. Ήταν ακόμη το μέτωπο του παλιού ένδοξου στρατού των ηρώων!

Μάχη του Σομμ
Από 1 Ιουλίου έως 18 Νοεμβρίου 1916

Την διαφορά ανάμεσα σ’ αυτό και στην πατρίδα επρόκειτο να την γνωρίσω σε μια κραυγαλέα εναλλαγή.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου 1916 η μεραρχία μου έφυγε για τη μάχη του Σομμ. Αυτή για εμάς ήταν η πρώτη από τις τιτάνιες μάχες υλικού που τώρα ακολούθησαν και είναι δύσκολο να περιγράψω τις τότε εντυπώσεις μου – περισσότερο κόλαση παρά πόλεμος.

Το γερμανικό μέτωπο άντεξε κάτω από έναν τυφώνα καταιγισμού πυ-

ρών που κράτησε για εβδομάδες, μερικές φορές αποσυρόταν λίγο προς τα πίσω, μετά προχωρούσε ξανά προς τα εμπρός, αλλά ποτέ δεν υποχώρησε.

Στις 7 Οκτωβρίου 1916 τραυματίστηκα.

Είχα την τύχη να μπορέσω να επιστρέψω στις γραμμές μας και μετά έπρεπε να διακομιστώ με ασθενοφόρο τρένο στη Γερμανία.

Είχαν περάσει δύο χρόνια από τότε που είχα φύγει από την πατρίδα, μια σχεδόν ατελείωτη περίοδος υπό τέτοιες συνθήκες. Δεν μπορούσα να φανταστώ πώς έμοιαζαν οι Γερμανοί που δεν φορούσαν στολή. Καθώς ήμουν ξαπλωμένος στο νοσοκομείο εκστρατείας για τους τραυματίες στο Ερμίς κόντεψα να τιναχτώ σοκαρισμένος, όταν ξαφνικά η φωνή μιας Γερμανίδας αδελφής νοσοκόμας απευθύνθηκε σε κάποιον που βρισκόταν δίπλα μου.

Μετά από δύο χρόνια ένας τέτοιος ήχος για πρώτη φορά!

Όσο όμως το τρένο που θα μας πήγαινε στην πατρίδα πλησίαζε τα σύνορα, τόσο πιο ανήσυχοι γινόμασταν όλοι μέσα μας. Περνούσαν από μπροστά μας όλες οι πόλεις, από τις οποίες είχαμε περάσει δυο χρόνια νωρίτερα σαν νεαροί στρατιώτες: Βρυξέλλες, Λουβαίν, Λιέγη και στο τέλος νομίσαμε ότι αναγνωρίσαμε το πρώτο γερμανικό σπίτι από τα ψηλά του αετώματα και τα όμορφα παραθυρόφυλλά του.

Η πατρίδα!

Τον Οκτώβριο του 1914 φλεγόμασταν από θυελλώδη ενθουσιασμό καθώς περνούσαμε τα σύνορα, τώρα επικρατούσε σιωπή και συγκίνηση. Όλοι ήταν ευτυχισμένοι που η μοίρα θα τους άφηνε να δουν και πάλι αυτό το οποίο χρειάστηκε να υπερασπιστούν με τη ζωή τους· και ο καθένας σχεδόν ντρεπόταν να αφήσει τον άλλον να τον κοιτάξει στα μάτια.

Ήταν σχεδόν η επέτειος της ημέρας που έφυγα για το μέτωπο, όταν έφτασα στο νοσοκομείο του Μπέελιτς κοντά στο Βερολίνο.

Τι αλλαγή! Από τη λάσπη της μάχης του Σομμ στα άσπρα κρεβάτια αυτού του υπέροχου κτιρίου! Στην αρχή δύσκολα τολμούσαμε να ξαπλώσουμε κανονικά σε αυτά. Μόνο σταδιακά μπορούσαμε να συνηθίσουμε ξανά αυτόν τον νέο κόσμο.

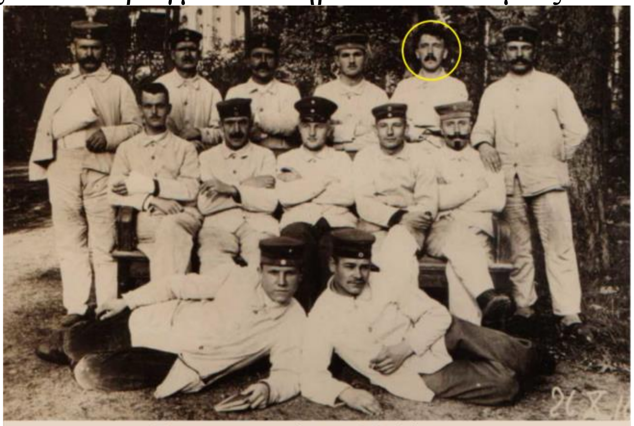

Νοσοκομείο στο Μπέελιτς κοντά στο Βερολίνο

Δυστυχώς όμως αυτός ο κόσμος ήταν νέος και από μια άλλη άποψη.

Το πνεύμα του στρατού στο μέτωπο δεν φαινόταν πλέον να φιλοξενείται εδώ. Κάτι, που ήταν ακόμα άγνωστο στο μέτωπο, το άκουσα εδώ για πρώτη φορά: το καύχημα για τη δειλία τους. Γιατί οι βρισιές και οι «μουρμούρες» που μπορούσες να ακούσεις εκεί έξω δεν ήταν ποτέ μια προτροπή για παράβαση καθήκοντος ή ακόμα και

μια εξύμνηση του φοβητσιάρη. Όχι! Ο δειλός θεωρούνταν ακόμα δειλός και τίποτα άλλο· και η περιφρόνηση που αντιμετώπιζε ήταν ακόμα γενική, όπως και ο θαυμασμός στον πραγματικό ήρωα. Εδώ όμως στο νοσοκομείο συνέβαινε εν μέρει το αντίθετο: οι πιο ασυνείδητοι ταραξίες είχαν τον πρώτο λόγο και προσπαθούσαν με όλα τα μέσα της άθλιας ευγλωττίας τους να δείχνουν τις αντιλήψεις των έντιμων στρατιωτών σαν γελοίες και να προβάλουν την αισχρότητα των δειλών σαν υπόδειγμα. Μερικοί άθλιοι τύποι ήταν οι πρωτεργάτες αυτής της δυσφήμισης. Ένας από αυτούς καυχιόταν ότι ο ίδιος είχε περάσει το χέρι του μέσα από τα αγκαθωτά συρματοπλέγματα για να μπει στο νοσοκομείο· παρά τον γελοίο αυτό τραυματισμό, φαινόταν να ήταν εδώ ατέλειωτο χρονικό διάστημα, αφού μόνο λόγω μιας απάτης διακομίστηκε στη Γερμανία. Αυτός ο δηλητηριώδης τύπος όμως έφτασε στο σημείο να παρουσιάζει τη δική του δειλία με αυθάδη αναίδεια σαν αποτέλεσμα ανδρείας ανώτερης από τον ηρωικό θάνατο ενός τίμιου στρατιώτη. Πολλοί άκουγαν σιωπηλοί, άλλοι έφυγαν, αλλά κάποιοι συμφώνησαν.

Στο νοσοκομείο στο Μπέελιτς
με άλλους τραυματίες

Η αηδία έφτασε μέχρι το λαιμό μου, αλλά ο ταραξίας ήταν ανεκτός στο ίδρυμα. Τι μπορούσε να γίνει; Η διοίκηση έπρεπε να ξέρει και το ήξερε ακριβώς ποιος και τι ήταν. Όμως δεν έκανε τίποτα.

Όταν μπόρεσα να περπατήσω ξανά κανονικά, πήρα άδεια να πάω στο Βερολίνο.

Η δυστυχία ήταν εμφανής παντού πολύ έντονα. Η πόλη των εκατομμυρίων υπέφερε από πείνα. Η δυσαρέσκεια ήταν μεγάλη. Σε διάφορα μέρη που σύχναζαν οι στρατιώτες, ο τόνος ήταν παρόμοιος με αυτόν του νοσοκομείου. Έδινε την εντύπωση, λες και επίτηδες αυτοί οι τύποι πήγαιναν σε τέτοια μέρη για να διασπείρουν τις απόψεις τους.

Ωστόσο, οι συνθήκες στο ίδιο το Μόναχο ήταν πολύ, πολύ χειρότερες!

Όταν πήρα εξιτήριο από το νοσοκομείο μετά την ανάρρωσή μου και μεταφέρθηκα στο τάγμα αναπληρώσεων απωλειών, νόμιζα ότι δεν αναγνώριζα πλέον την πόλη. Θυμός, δυσαρέσκεια και βρισιές όπου κι αν πήγαινα! Στο ίδιο το τάγμα αναπληρώσεων απωλειών, το ηθικό ήταν πέρα από κάθε κριτική. Ο ατέλειωτα αδέξιος τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζονταν οι στρατιώτες του από την πλευρά των παλαιών εκπαιδευτών αξιωματικών, οι οποίοι δεν είχαν πάει ούτε για μια ώρα στο πεδίο της μάχης είχε επίσης αποτέλεσμα και μόνο για αυτόν τον λόγο μπορούσαν μόνο εν μέρει να δημιουργήσουν μια αξιοπρεπή σχέση με

τους παλιούς στρατιώτες. Αυτοί (οι παλιοί στρατιώτες) είχαν αποκτήσει ορισμένες ιδιαιτερότητες που μπορούσαν να ερμηνευτούν από την υπηρεσία τους στο μέτωπο, αλλά παρέμεναν εντελώς ακατανόητες στους διοικητές αυτών των μονάδων αναπληρώσεων, ενώ ο αξιωματικός που είχε έρθει κι αυτός από το μέτωπο ήξερε τουλάχιστον πώς να τις εξηγήσει. Ο τελευταίος φυσικά τύγχανε διαφορετικού σεβασμού από τους άνδρες απ' ό,τι ένας διοικητής των μετόπισθεν. Αλλά πέρα από αυτό, το γενικό φρόνημα ήταν άθλιο· η φυγοπονία θεωρούνταν σχεδόν σαν ένα σημάδι ανώτερης σοφίας, ενώ η εγκαρτέρηση σαν ένδειξη εσωτερικής αδυναμίας και στενοκεφαλιάς. Τα γραφεία ήταν στελεχωμένα από Εβραίους. Σχεδόν κάθε γραμματέας ήταν Εβραίος και σχεδόν κάθε Εβραίος ήταν γραμματέας. Έμεινα έκπληκτος από την πληθώρα των μαχητών του εκλεκτού λαού και δεν μπορούσα να μην τους συγκρίνω με τους σπάνιους εκπροσώπους τους στο μέτωπο.

Τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα στην οικονομία. Εδώ ο εβραϊκός λαός είχε γίνει στην πραγματικότητα «απαραίτητος». Η αράχνη είχε αρχίσει σιγά-σιγά να ρουφάει το αίμα από τους πόρους του λαού. Με τις πολεμικές εταιρείες είχε βρει ένα όργανο με το οποίο έβαζε σταδιακά ένα τέλος στην ελεύθερη εθνική οικονομία.

Τονιζόταν η αναγκαιότητα για έναν απεριόριστο συγκεντρωτισμό.

Μάλιστα, ήδη από το 1916/17 σχεδόν ολόκληρη η παραγωγή βρισκόταν υπό τον έλεγχο του εβραϊκού κεφαλαίου.

Εναντίον ποιού όμως στρεφόταν το μίσος του λαού;

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, είδα με τρόμο να πλησιάζει ένα μοιραίο, το οποίο, αν δεν αποτρεπόταν την κατάλληλη στιγμή, θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην κατάρρευση.

Ενώ ο Εβραίος έκλεβε από ολόκληρο το έθνος και το υπέτασσε στην κυριαρχία του, υποκινούνταν μια προπαγάνδα κατά των «Πρώσων». Όπως και στο μέτωπο έτσι και στην πατρίδα δεν γινόταν τίποτα ενάντια σε αυτή τη δηλητηριώδη προπαγάνδα. Κανείς δεν φαινόταν να υποψιάζεται ότι η κατάρρευση της Πρωσίας δεν θα οδηγούσε σε καμία περίπτωση σε μια ανοδική πορεία της Βαυαρίας, μάλιστα αντιθέτως, οποιαδήποτε κατάρρευση της μιας θα παρέσυρε μαζί της και την άλλη στην άβυσσο.

Λυπήθηκα πολύ γι' αυτή τη συμπεριφορά. Μπορούσα να δω σ' αυτήν μόνο το πιο δολερό τέχνασμα του Εβραίου, που είχε σκοπό να αποσπάσει την προσοχή του κοινού από πάνω του και να τη στρέψει στους άλλους. Ενώ οι Βαυαροί και οι Πρώσοι μάλωναν, τους έκλεβε τη ζωή τους κάτω από τη μύτη τους· ενώ οι Βαυαροί βλαστημούσαν τους Πρώσους, ο Εβραίος οργάνωνε την επανάσταση και συνέτριψε την Πρωσία και τη Βαυαρία ταυτόχρονα.

Δεν άντεξα αυτή την καταραμένη διαμάχη μεταξύ των γερμανικών φυλών και ήμουν χαρούμενος που θα επέστρεφα στο μέτωπο, το οποίο ζήτησα αμέσως μετά την άφιξή μου στο Μόναχο.

Στις αρχές Μαρτίου του 1917 επέστρεψα στο σύνταγμά μου.

Προς τα τέλη του 1917 το χαμηλό ηθικό του στρατού φαινόταν να έχει ξεπεραστεί. Όλος ο στρατός άντλησε μετά τη ρωσική κατάρρευση καινούργιες ελπίδες και καινούργιο θάρρος. Η πεποίθηση ότι παρόλα αυτά ο πόλεμος θα τέλειωνε με μια νίκη της Γερμανίας άρχισε να επικρατεί στα στρατεύματα όλο και περισσότερο. Ακούγονταν και πάλι τραγούδια και οι προάγγελοι της δυστυχίας λιγόστευαν. Πίστεψαν για άλλη μια φορά στο μέλλον της πατρίδας.

Πίσω στο μέτωπο

Ειδικά η ιταλική κατάρρευση του φθινοπώρου του 1917 είχε την πιο εκπληκτική επίδραση· είδαμε αυτή τη νίκη σαν απόδειξη της δυνατότητας να διασπαστεί το μέτωπο ακόμα και μακριά από το ρωσικό θέατρο πολέμου. Μια ένδοξη πίστη πλημμύρισε και πάλι τις καρδιές εκατομμυρίων και τους έκανε να περιμένουν την άνοιξη του 1918 με ανανεωμένη αυτοπεποίθηση. Ο αντίπαλος ήταν φανερά πτοημένος. Αυτό το χειμώνα ήταν λίγο πιο ήσυχος απ’ ότι συνήθως. Ήταν η ηρεμία πριν την καταιγίδα.

Αλλά ενώ το μέτωπο έκανε τις τελευταίες προετοιμασίες για το οριστικό τέλος του αιώνιου πολέμου, ενώ ατέλειωτες μεταγωγές ανδρών και υλικού κυλούσαν προς το Δυτικό Μέτωπο και τα στρατεύματα εκπαιδεύονταν για τη μεγάλη επίθεση, ξέσπασε στη Γερμανία η μεγαλύτερη απάτη όλου του πολέμου.

Η Γερμανία δεν έπρεπε να νικήσει: την τελευταία στιγμή, που η νίκη απειλούσε να πάει με το μέρος των γερμανικών σημαιών, χρησιμοποιήθηκε ένα μέσο που φαινόταν κατάλληλο να καταπνί-ξει τη γερμανική επίθεση της άνοιξης με ένα χτύπημα, για να καταστήσει έτσι τη νίκη αδύνα-τη:

Nr. 336. 34. Jahrg.

10 Pfennig

Vorwärts

Berliner Volksblatt.

Zentralorgan der sozialdemokratischen Partei Deutschlands.

Sonnabend, den 8. Dezember 1917.

Trotzki über die Friedensbedingungen.

Not und Freiheit.

Οργανώθηκε η απεργία στα εργοστάσια των πυρομαχικών.

Αν τα κατάφερνε, το γερμανικό μέτωπο θα κατέρρεε και η επιθυμία

της εφημερίδας «Εμπρός» (Vorwärts)*, να μην είναι αυτή τη φορά η νίκη με το μέρος των γερμανικών σημαιών θα εκπληρωνόταν. Το μέτωπο κάτω από την έλλειψη πυρομαχικών έπρεπε να διασπαστεί σε λίγες βδομάδες· μ' αυτό η επίθεση αποτρεπόταν, η Αντάντ σωζόταν· το διεθνές κεφάλαιο όμως γινόταν ο κυρίαρχος της Γερμανίας, και ο βαθύτερος στόχος της μαρξιστικής εξαπάτησης των λαών επιτυγχανόταν.

Κατάρρευση της εθνικής οικονομίας για την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας του διεθνούς κεφαλαίου – ένας στόχος που επιτεύχθηκε χάρη στη βλακεία και την ευπιστία της μιας πλευράς και την απύθμενη δειλία της άλλης.

Ωστόσο, η απεργία στα εργοστάσια πυρομαχικών δεν είχε την τελική επιτυχία που αναμενόταν όσον αφορά τις ελλείψεις των όπλων στο μέτωπο: διήρκεσε πολύ λίγο για να φέρει η καθαυτή έλλειψη των πυρομαχικών – όπως ήταν το σχέδιο – την καταστροφή στο στρατό. Όμως η ηθική βλάβη που είχε γίνει ήταν πολύ πιο τρομερή!

Πρώτον: Για ποιον πολεμούσε ο στρατός αν η ίδια η πατρίδα δεν ήθελε πια τη νίκη; Για ποιον οι τεράστιες θυσίες και οι απώλειες; Ο στρατιώτης πρέπει να πολεμάει για τη νίκη και η πατρίδα να απεργεί εναντίον του;

Δεύτερον όμως, ποια ήταν η επίδραση στον εχθρό;

Τον χειμώνα του 1917/18, εμφανίστηκαν για πρώτη φορά σύννεφα στο στερέωμα του συμμαχικού κόσμου. Για σχεδόν τέσσερα χρόνια ορμούσαν ενάντια στον Γερμανό πολεμιστή και δεν μπορούσαν να τον ρίξουν κάτω· αλλά είχε ελεύθερο μόνο το χέρι με την ασπίδα για άμυνα, ενώ το χέρι με το σπαθί έπρεπε να χτυπάει πότε στη Ανατολή και πότε στον Νότο. Τώρα επιτέλους η πλάτη του γίγαντα ήταν ελεύθερη. Ποτάμια αίματος είχαν χυθεί μέχρι που κατάφερε τελικά να συντρίψει οριστικά έναν από τους αντιπάλους του. Τώρα το σπαθί του επρόκειτο να ενωθεί με την ασπίδα του στα δυτικά και αν ο εχθρός μέχρι τώρα είχε σταθεί ανίκανος να διασπάσει την άμυνά του, τώρα θα ερχόταν αντιμέτωπος με μια επίθεση.

Τον φοβήθηκε και έτρεμε για τη νίκη του.

Στο Λονδίνο και στο Παρίσι η μια σύσκεψη διαδεχόταν την άλλη. Ακόμη και η εχθρική προπαγάνδα δυσκολευόταν· δεν ήταν πλέον τόσο εύκολο να αποδειχθεί ότι δεν υπήρχαν ελπίδες για μια γερμανική νίκη.

Το ίδιο όμως ίσχυε και για τα ίδια τα στρατεύματα των συμμάχων στα

*Εφημερίδα, όργανο του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος. (Σ.τ.μ)

μέτωπα, όπου επικρατούσε μια νωχελική σιωπή. Η αυθάδεια των αρχηγών τους είχε ξαφνικά υποχωρήσει. Η βαθύτερη στάση τους απέναντι στον Γερμανό στρατιώτη είχε πλέον αλλάξει. Μέχρι τότε μπορεί να τον θεωρούσαν σαν έναν ανόητο που ήταν καταδικασμένος να ηττηθεί· τώρα όμως στέκονταν μπροστά τους ο εξολοθρευτής του Ρώσου συμμάχου τους. Ο περιορισμός των γερμανικών επιθέσεων στην Ανατολή, που προέκυψε από ανάγκη, τώρα τους φαίνονταν σαν μια έξυπνη τακτική. Για τρία χρόνια αυτοί οι Γερμανοί ορμούσαν κατά της Ρωσίας χωρίς καμία εμφανή επιτυχία στην αρχή. Στην αρχή σχεδόν γελούσαν με το άσκοπο εγχείρημα· γιατί πίστευαν ότι μακροπρόθεσμα ο ρωσικός γίγαντας θα θριάμβευε με την αριθμητική υπεροχή του, ενώ η Γερμανία θα κατέρρεε από τις απώλειες σε αίμα. Η πραγματικότητα φαινόταν να επιβεβαιώνει αυτή την ελπίδα.

Από τις μέρες του Σεπτεμβρίου 1914, όταν για πρώτη φορά οι ατέλειωτες ορδές των Ρώσων αιχμαλώτων από τη μάχη του Τάννενμπεργκ άρχισαν να κυλούν στους δρόμους και τα τρένα προς τη Γερμανία, αυτό το ποτάμι δεν είχε σχεδόν τέλος – αλλά για κάθε ηττημένη και κατεστραμμένη στρατιά εμφανιζόταν μια καινούργια. Ανεξάντλητα, η γιγάντια αυτοκρατορία έδινε στον τσάρο πάντα νέους στρατιώτες και στον πόλεμο όλο και νέα θύματα. Πόσο καιρό θα μπορούσε η Γερμανία να συνεχίσει αυτόν τον αγώνα; Δεν θα ερχόταν η μέρα που, μετά την τελευταία γερμανική νίκη, θα υπήρχαν ακόμη εφεδρικά ρωσικά στρατεύματα, που ακόμη δεν θα είχαν προχωρήσει στην τελευταία τους μάχη; Και μετά τι θα γινόταν; Σύμφωνα με τις ανθρώπινες δυνατότητες, η νίκη της Ρωσίας μπορούσε μόνο να αναβληθεί, αλλά έπρεπε να έρθει.

Τώρα όλες αυτές οι ελπίδες χάθηκαν: ο σύμμαχος που είχε προσφέρει τις πιο βαριές αιματηρές θυσίες στον βωμό των κοινών συμφερόντων βρισκόταν στο τέλος της δύναμής του, και έπεσε στο έδαφος μπροστά στον αδυσώπητο επιτιθέμενο. Φόβος και τρόμος φώλιαζε στις καρδιές των στρατιωτών που μέχρι τότε πίστευαν τυφλά. Φοβόντουσαν την επερχόμενη άνοιξη. Γιατί αν μέχρι τότε δεν μπόρεσαν να νικήσουν τον Γερμανό, όταν μπορούσε να τοποθετήσει στο δυτικό μέτωπο μόνο ένα μέρος των δυνάμεών του, πώς μπορούσαν να υπολογίζουν στη νίκη τώρα που ολόκληρη η δύναμη αυτού του απίστευτα ηρωικού κράτους φαινόταν να συγκεντρώνεται για μια επίθεση εναντίον της Δύσης;

Οι σκιές των βουνών του Νότιου Τιρόλου έπεφταν δυσάρεστες πάνω στη φαντασία· μέχρι τις ομίχλες της Φλάνδρας, το φάντασμα των ηττημένων

στρατευμάτων του Καντόρνα, πρόβαλαν στα σκυθρωπά πρόσωπα των στρατευμάτων της Αντάντ και η πίστη στη νίκη έδωσε τη θέση της στον φόβο της επερχόμενης ήττας.

Λουίτζι Καντόρνα – Στρατάρχης της Ιταλίας
4 Σεπτεμβρίου 1850 – 21 Δεκεμβρίου 1928

Τότε – καθώς στις παγωμένες νύχτες ο στρατιώτης των συμμάχων νόμιζε ότι άκουγε τον σταθερό βηματισμό του γερμανικού στρατού που πλησίαζε για τη μεγάλη επίθεση και περίμενε με φόβο και τρόμο την επερχόμενη κρίση, ξαφνικά ένα φλογερό κόκκινο φως άναψε στη Γερμανία, στέλνοντας τις ακτίνες του και στην τελευταία τρύπα οβίδας στο μέτωπο του εχθρού: τη στιγμή που οι γερμανικές μεραρχίες έπαιρναν τις τελευταίες οδηγίες για τη μεγάλη επίθεση, ξέσπασε η γενική απεργία στη Γερμανία.

Στην αρχή ο κόσμος έμεινε άφωνος. Τότε όμως η εχθρική προπαγάνδα έσπευσε να εκμεταλλευτεί αυτή τη βοήθεια της τελευταίας στιγμής με έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Μονομιάς είχε έρθει ένα μέσο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να αναζωογονηθεί η πεσμένη αυτοπεποίθηση των στρατιωτών των συμμάχων, να παρουσιαστεί σαν βέβαιη για άλλη μια φορά η πιθανότητα της νίκης και να μετατρέψει τον αγωνιώδη φόβο των επερχόμενων γεγονότων σε αποφασιστική αυτοπεποίθηση. Τώρα τα συντάγματα που περίμεναν τη γερμανική επίθεση μπορούσαν να σταλούν στη μεγαλύτερη μάχη όλων των εποχών με την πεποίθηση ότι το τέλος αυτού του πολέμου θα κρινόταν όχι από τη γενναιότητα της γερμανικής επίθεσης αλλά από την αντοχή της άμυνάς τους. Μπορεί οι Γερμανοί να κέρδιζαν όσες νίκες ήθελαν, στην πατρίδα τους προ των πυλών ήταν η επανάσταση και όχι ο νικηφόρος στρατός.

Οι αγγλικές, γαλλικές και αμερικανικές εφημερίδες άρχισαν να καλλιεργούν αυτή την πίστη στις καρδιές των αναγνωστών τους, ενώ μια ατέλειωτα πονηρή προπαγάνδα ανύψωσε το ηθικό των στρατευμάτων του μετώπου.

«Η Γερμανία αντιμέτωπη με την επανάσταση! Η νίκη των συμμάχων αναπόφευκτη!» Αυτό ήταν το καλύτερο φάρμακο για να σταθούν ξανά στα πόδια τους οι τρομαγμένοι «Πουαλού»* (Poilu) και «Τόμις» (Tommy). Τώρα τα τουφέκια και τα πολυβόλα μπορούσαν και πάλι να ανοίξουν πυρ και η πανικόβλητη υποχώρηση αντικαταστάθηκε από μια

*Το Πουαλού (Poilu) είναι ένας άτυπος όρος που χρησιμοποιήθηκε ευρέως για τους Γάλλους στρατιώτες του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου που στη κυριολεξία σημαίνει, τριχωτός. Έφεραν συχνά γενειάδες και δασύτριχα μουστάκια. (Σ.τ.μ)

ελπιδοφόρα αντίσταση.

Αυτό ήταν το αποτέλεσμα της απεργίας των πυρομαχικών. Ενίσχυσε την πίστη των εχθρικών λαών στη νίκη και αφαίρεσε την παραλυτική απόγνωση του συμμαχικού – σαν αποτέλεσμα χιλιάδες Γερμανοί στρατιώτες έπρεπε να το πληρώσουν με το αίμα τους. Οι εμπνευστές αυτής της ευτελούς κακής φάρσας ήταν οι υποψήφιοι για τα υψηλότερα κρατικά αξιώματα στη Γερμανία της επανάστασης.

Από τη γερμανική πλευρά, οι ορατές επιπτώσεις αυτής της πράξης μπορούσαν στην αρχή φαινομενικά να αντιμετωπιστούν, από την πλευρά του αντιπάλου όμως οι συνέπειες δεν μπορούσαν να μην εμφανιστούν. Η αντίσταση είχε χάσει τον χαρακτήρα ενός στρατού που πολεμούσε για μια χαμένη υπόθεση και αντικαταστάθηκε από μια αποφασιστικότητα να αγωνιστεί μέχρι τη νίκη.

Γιατί η νίκη έπρεπε τώρα να έρθει, σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική, αν το δυτικό μέτωπο άντεχε στη γερμανική επίθεση έστω και για λίγους μήνες. Στα κοινοβούλια της Αντάντ, όμως, αναγνωρίστηκε το ενδεχόμενο του μέλλοντος και εγκρίθηκαν ανήκουστα κονδύλια για τη συνέχιση της προπαγάνδας που είχε στόχο την διάλυση της Γερμανίας.

Είχα την τύχη να πολεμήσω στις δύο πρώτες επιθέσεις και στην τελευταία.

Αυτές έχουν γίνει οι πιο συγκλονιστικές εντυπώσεις της ζωής μου· συγκλονιστικές, γιατί τώρα για τελευταία φορά, όπως το 1914, η μάχη έχασε τον χαρακτήρα της άμυνας και πήρε αυτόν της επίθεσης. Ένας αναστεναγμός ανακούφισης απλώθηκε στα χαρακώματα και στις σήραγγες του γερμανικού στρατού, όταν μετά από μια παραμονή στην εχθρική κόλαση για πάνω από τρία χρόνια, ήρθε επιτέλους η μέρα της εκδίκησης. Για άλλη μια φορά τα νικηφόρα τάγματα φώναζαν θριαμβευτικά και κρέμασαν τα τελευταία στεφάνια από αθάνατες δάφνες στα νικηφόρα λάβαρα. Για άλλη μια φορά τα πατριωτικά τραγούδια αντήχησαν μέχρι τον ουρανό στις ατέλειωτες φάλαγγες των στρατευμάτων που βάδιζαν εμπρός και για τελευταία φορά η χάρη του Κυρίου χαμογέλασε στα αχάριστα παιδιά Του.

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1918 μια βαριά ατμόσφαιρα απλώθηκε στο μέτωπο. Στην πατρίδα μάλωναν. Για ποιο πράγμα; Ακούγονταν πολλά στις διάφορες μονάδες του στρατού στο μέτωπο. Ότι ο πόλεμος

τώρα ήταν άσκοπος και ότι μόνο οι ηλίθιοι μπορούσαν να πιστεύουν ακόμα στη νίκη. Ότι ο λαός δεν είχε κανένα συμφέρον από τη συνέχισή του, αλλά μόνο το κεφάλαιο και η μοναρχία – αυτά ερχόντουσαν από την πατρίδα και συζητούνταν ακόμη και στο μέτωπο.

Απογοήτευση στο μέτωπο

Αρχικά το μέτωπο αντέδρασε ελάχιστα. Τι σημασία είχε για εμάς η καθολική ψηφοφορία; Γι' αυτήν πολεμήσαμε τέσσερα χρόνια; Ήταν μια κακοήθης ληστρική φάρσα το να κλέβεις τον σκοπό του πολέμου από τους ίδιους τους τάφους των νεκρών ηρώων με τέτοιο τρόπο. Τα νεαρά συντάγματα δεν είχαν σκοτωθεί στη Φλάνδρα φωνάζοντας «Ζήτω η καθολική και η μυστική ψηφοφορία» αλλά με την κραυγή «Η Γερμανία πάνω απ' όλα στον κόσμο». Μια μικρή αλλά όχι τελείως ασήμαντη διαφορά. Η πλειονότητα όμως όσων φώναζαν για αυτό το δικαίωμα ψήφου, απουσίαζε όταν έπρεπε να αγωνιστεί γι' αυτό. Το μέτωπο δεν γνώριζε όλο τον πολιτικό κομματικό συρφετό. Μόνο ένα μικρό μέρος των κυρίων βουλευτών μπορούσε να δει κανείς εκεί που συνέρρεαν οι έντιμοι Γερμανοί εκείνη την εποχή.

Έτσι, όσοι υπηρέτησαν από παλιά στις γραμμές του μετώπου ήταν ελάχιστα δεκτικοί σε αυτόν τον νέο πολεμικό στόχο των κυρίων Έμπερτ, Σάιντεμαν, Μπαρτ, Λίμπκνεχτ κ.λ.π. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν καθόλου, γιατί ξαφνικά οι λουφαδόροι θα μπορούσαν να έχουν το δικαίωμα να σφετεριστούν τον έλεγχο του κράτους πάνω από τον στρατό.

Η προσωπική μου στάση ήταν ξεκάθαρη από την αρχή: Μίσησα όλη τη συμμορία αυτών των άθλιων κομματικών καθαρμάτων και προδοτών του λαού στο έπακρο. Από πολύ καιρό μου ήταν ξεκάθαρο ότι αυτή η συμμορία των αλητών δεν ενδιαφερόταν πραγματικά για την ευημερία του έθνους αλλά για το γέμισμα της άδειας τους τσέπης. Και το γεγονός ότι ήταν έτοιμοι να θυσιάσουν ολόκληρο το έθνος και, αν χρειαζόταν, να αφήσουν τη Γερμανία να καταστραφεί, τους έκανε άξιους στα μάτια μου για κρεμάλα. Το να ληφθούν υπόψη οι επιθυμίες τους σήμαινε τη θυσία των συμφερόντων του εργαζόμενου λαού προς όφελος λίγων λωποδυτών, αλλά αυτές οι επιθυμίες μπορούσαν να εκπληρωθούν μόνο εάν κάποιος ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει τη Γερμανία.

Έτσι σκεφτόταν όμως ακόμα και το μεγαλύτερο μέρος του μαχόμενου στρατού. Μόνο οι ενισχύσεις που έρχονταν από την πατρίδα γίνονταν

ολοένα και χειρότερες, με αποτέλεσμα ο ερχομός τους να μην σημαίνει ενίσχυση αλλά αποδυνάμωση της μαχητικής μας δύναμης. Ειδικά οι νέες κλάσεις ήταν σε μεγάλο βαθμό άχρηστες. Συχνά ήταν δύσκολο να πιστέψεις ότι αυτοί ήταν παιδιά του ίδιου έθνους που κάποτε είχε στείλει τη νεολαία του να πολεμήσει για το Υπρ.

Τον Αύγουστο και τον Σεπτέμβριο τα σημάδια ηθικής αποσύνθεσης αυξάνονταν όλο και πιο γρήγορα, αν και η επίθεση του εχθρού δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη φρίκη των δικών μας προηγούμενων αμυντικών μαχών. Σε σύγκριση με αυτήν την επίθεση, οι μάχες που έγιναν στο Σομμ και στη Φλάνδρα έμειναν στις μνήμες μας ως οι πιο τρομερές από όλες τις φρικαλεότητες.

Στα τέλη Σεπτεμβρίου η μεραρχία μου έφτασε για τρίτη φορά στις θέσεις που είχαμε καταλάβει σαν νεαρά συντάγματα εθελοντών.

Τι αναμνήσεις!

Τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο του 1914 είχαμε πάρει εκεί το βάπτισμα του πυρός. Με αγάπη για την πατρίδα στην καρδιά μας και με τραγούδια στα χείλη τα νεαρό μας σύνταγμα είχε μπει στη μάχη σαν να ήταν χορός. Το πιο πολύτιμο αίμα θυσιάστηκε εκεί με χαρά, με την πίστη ότι υπερασπιζόταν την ανεξαρτησία και την ελευθερία της πατρίδας.

Τον Ιούλιο του 1917 πατήσαμε για δεύτερη φορά στο έδαφος που ήταν ιερό για όλους εμάς. Οι καλύτεροι σύντροφοί μας αναπαύονταν σε αυτό, σχεδόν παιδιά ακόμη, που κάποτε είχαν τρέξει προς το θάνατό τους με μάτια που έλαμπαν για την μονάκριβη πατρίδα.

Εμείς οι παλιοί, που κάποτε ξεκινήσαμε με το σύνταγμα, στεκόμασταν με δέος σε αυτόν τον ιερό τόπο του όρκου της «πίστης και υπακοής μέχρι θανάτου».

Αυτό το έδαφος, στο οποίο το σύνταγμα είχε εισβάλει τρία χρόνια νωρίτερα, έπρεπε τώρα να το υπερασπιστεί σε μια δύσκολη αμυντική μάχη.

Με βομβαρδισμό πυροβολικού που κράτησε τρεις βδομάδες οι Άγγλοι προετοίμασαν τη μεγάλη επίθεση της Φλάνδρας. Εκεί τα πνεύματα των νεκρών φάνηκαν να ζωντανεύουν· το σύνταγμα με νύχια και με δόντια σύρθηκε μέσα στη βρόμικη λάσπη, χώθηκε στις τρύπες και στους κρατήρες και ποτέ δεν υποχώρησε ούτε κλονίστηκε και όπως παλιά σε εκείνο το σημείο, μέρα με τη μέρα όλο και μίκραινε σε αριθμό, μέχρι που ξέσπασε τελικά η αγγλική επίθεση στις 31 Ιουλίου 1917.

Τις πρώτες μέρες του Αυγούστου αντικατασταθήκαμε.

Το σύνταγμα είχε συρρικνωθεί σε λίγες ομάδες· βουτηγμένοι στη λάσπη επέστρεφαν τρικλίζοντας, μοιάζοντας περισσότερο με φαντάσματα παρά με ανθρώπους. Εκτός από μερικές εκατοντάδες μέτρα γεμάτες τρύπες από οβίδες, ο θάνατος ήταν η μόνη ανταμοιβή που κέρδισαν οι Άγγλοι.

Τώρα, το φθινόπωρο του 1918, βρισκόμασταν για τρίτη φορά στο έδαφος της επίθεσης του 1914. Η μικρή πόλη Κομίν, όπου τότε ξεκουρα-

στήκαμε, είχε γίνει τώρα το πεδίο μάχης. Φυσικά, αν και το πεδίο της μάχης ήταν το ίδιο, οι άνθρωποι είχαν αλλάξει: τώρα ήταν «πολιτικοποιημένα» και τα στρατεύματα. Το δηλητήριο της πατρίδας άρχιζε να δρα και εδώ, όπως παντού. Οι νέες ενισχύσεις απέτυχαν εντελώς – είχαν έρθει κατευθείαν από την πατρίδα.

Τη νύχτα της 13ης προς την 14η Οκτωβρίου άρχισε η αγγλική επίθεση με τοξικά αέρια στο Νότιο μέτωπο μπροστά από το Υπρ· χρησιμοποίησαν το αέριο του κίτρινου σταυρού, η επίδραση του οποίου ήταν ακόμα άγνωστη σε εμάς, σε ό,τι αφορούσε τουλάχιστον την επίδραση στο σώμα. Έπρεπε να το μάθω μόνος μου εκείνο το βράδυ. Σε ένα λόφο νότια του Βέρβικ, το βράδυ της 13ης Οκτωβρίου, δεχτήκαμε ένα μπαράζ οβίδων αερίου που κράτησε αρκετές ώρες και συνεχίστηκε όλη τη νύχτα με μεγαλύτερη ή μικρότερη ένταση. Περίπου τα μεσάνυχτα κάποιοι από εμάς τέθηκαν εκτός δράσης, κάποιοι για πάντα. Προς το πρωί άρχισα και εγώ να νιώθω πόνους που μεγάλωναν κάθε τέταρτο της ώρας και στις 7 το πρωί τρικλίζοντας και παραπαίοντας γύρισα πίσω με τα μάτια μου να καίνε και παρέδωσα το τελευταίο μου μήνυμα που επρόκειτο να μεταφέρω σε αυτόν τον πόλεμο.

Επίθεση με ρίψη αερίων

Λίγες ώρες αργότερα τα μάτια μου είχαν μετατραπεί σε αναμμένα κάρβουνα, είχαν σκοτεινιάσει τα πάντα γύρω μου.

Έτσι κατέληξα στο νοσοκομείο του Πάσεβαλκ στην Πομερανία και εκεί ήταν γραφτό – να ζήσω την επανάσταση.

Κάτι ακαθόριστο αλλά αποκρουστικό πλανιόταν στον αέρα εδώ και πολύ καιρό. Έλεγαν ο ένας στον άλλο ότι τις επόμενες βδομάδες θα «ξεσπούσε» – αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ τι σήμαινε αυτό. Στην αρχή νόμισα ότι εννοούσαν μια απεργία σαν κι εκείνη της άνοιξης. Έρχονταν συνεχώς δυσάρεστες φήμες από το ναυτικό, για το οποίο έλεγαν ότι βρίσκεται σε κατάσταση αναβρασμού. Όμως κι αυτό μου φαινόταν περισσότερο σαν δημιούργημα της φαντασίας μεμονωμένων νεαρών παρά σαν θέμα που αφορούσε τη μεγάλη μάζα. Ακόμα και στο νοσοκομείο όλοι συζητούσαν για το τέλος του πολέμου που ήλπιζαν ότι θα έρθει σύντομα, όμως κανείς δεν υπολόγιζε σε κάτι «άμεσο». Δεν μπορούσα να διαβάσω εφημερίδες.

Τον Νοέμβριο η γενική ένταση αυξήθηκε.

Και τότε μια μέρα, ξαφνικά και χωρίς προειδοποίηση, ξέσπασε η καταστροφή. Οι ναύτες ήρθαν με φορτηγά και μας κάλεσαν στην επανάσταση, μερικοί νεαροί Εβραίοι ήταν οι «ηγέτες» σε αυτόν τον αγώνα για την «ελευθερία, την ομορφιά και την αξιοπρέπεια» της εθνικής μας ύπαρξης. Κανείς τους δεν είχε πάει στο μέτωπο. Μέσα από την πλάγια οδό ενός λεγόμενου «νοσοκομείου για τη βλεννόρροια», οι τρεις Ανατολίτες είχαν σταλεί από τα μετόπισθεν στην πατρίδα. Τώρα ύψωναν εδώ τα κόκκινα κουρέλια τους σ' αυτήν.

Νοσοκομείο Πάσεβαλκ - Πομερανία

Τον τελευταίο καιρό τα πήγαινα λίγο καλύτερα. Ο ενοχλητικός πόνος στις κόγχες των ματιών υποχωρούσε· σιγά-σιγά κατάφερα να διακρίνω περιβάλλον μου ξανά σε αδρές γραμμές. Μπορούσα να έχω την ελπίδα, ότι τουλάχιστον θα έβρισκα την όρασή μου, για να μπορέσω αργότερα να ακολουθήσω κάποιο επάγγελμα. Ασφαλώς, δεν ήλπιζα πια ότι θα μπορούσα ποτέ να σχεδιάσω και πάλι. Έτσι, ήμουν σε μια κατάσταση ανάρρωσης, όταν συνέβη το τερατούργημα.

Η πρώτη μου ελπίδα εξακολουθούσε να είναι ότι αυτή η μεγάλη η προδοσία μπορούσε να είναι λίγο-πολύ μια τοπική υπόθεση. Προσπάθησα επίσης να πείσω μερικούς συντρόφους προς αυτή την κατεύθυνση. Ειδικά οι σύντροφοί μου στο βαυαρικό νοσοκομείο ήταν κάτι παραπάνω από δεκτική σε αυτό. Η διάθεση εκεί ήταν κάθε άλλο παρά «επαναστατική». Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι θα ξεσπούσε τρέλα και στο Μόναχο. Η αφοσίωση στον αξιοσέβαστο Οίκο των Βίτελσμπαχ* μου φαινόταν ισχυρότερη από τη θέληση ορισμένων Εβραίων. Οπότε δεν μπορούσα να μην πιστέψω ότι επρόκειτο για ένα ναυτικό πραξικόπημα που θα συντριβόταν τις επόμενες μέρες.

Ήρθαν οι επόμενες μέρες και μαζί τους η πιο φριχτή βεβαιότητα της ζωής μου. Οι φήμες γίνονταν όλο και πιο έντονες. Αυτό που νόμιζα ότι ήταν ένα τοπικό ζήτημα λεγόταν τώρα ότι ήταν μια γενική επανάσταση. Μαζί με αυτό ήρθαν και τα ατιμωτικά νέα από το μέτωπο. Ήθελαν συνθηκολόγηση. Ναι, ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο;

Στις 10 Νοεμβρίου ήρθε ένα πάστορας στο νοσοκομείο για μια σύντομη ομιλία· τώρα τα μάθαμε όλα.

Συγκινημένος στο έπακρο, ήμουν κι εγώ παρών στη σύντομη ομιλία. Ο σεβαστός γηραιός κύριος φαινόταν να τρέμει ολόκληρος όταν μας έλεγε ότι οι Οίκος των Χοχεντσόλλερν δεν είχε πια το δικαίωμα να φοράει το

*Ο Οίκος των Βίττελσμπαχ είναι ευρωπαϊκή βασιλική οικογένεια και ειδικότερα μια γερμανική δυναστεία από τη Βαυαρία. (Σ.τ.μ)

γερμανικό αυτοκρατορικό στέμμα, ότι η πατρίδα είχε γίνει «δημοκρατία» και ότι έπρεπε να προσευχηθούμε στον Παντοδύναμο να μην αρνηθεί την ευλογία του σε αυτήν την αλλαγή και να μην εγκαταλείψει τον λαό μας στο μέλλον. Πιθανότατα δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο παρά να τιμήσει τον βασιλικό οίκο με λίγα λόγια, ήθελε να εξυμνήσει τις υπηρεσίες του στην Πομερανία, στην Πρωσία, όχι, για να τιμήσει τη γερμανική πατρίδα, και – εδώ άρχισε να κλαίει ήσυχα μέσα του – στη μικρή αίθουσα όμως άφησε την βαθύτατη θλίψη στις καρδιές όλων και πιστεύω πως κανένα μάτι δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του. Όταν όμως ο γέροντας κύριος προσπάθησε να συνεχίσει και άρχισε να μας λέει ότι τώρα έπρεπε να τελειώσουμε τον μακροχρόνιο πόλεμο και μάλιστα ότι η πατρίδα μας θα υφίστατο στο μέλλον τρομερή καταπίεση, αφού ο πόλεμος είχε πλέον χαθεί και αφηνόμασταν στο έλεος των νικητών, ότι η ανακωχή έπρεπε να γίνει αποδεκτή με εμπιστοσύνη στη μεγαλοψυχία των παλιών μας εχθρών – εκεί δεν άντεξα άλλο. Μου ήταν αδύνατο να μείνω άλλο. Ενώ τα μάτια μου σκοτείνιαζαν ξανά, ψηλαφίζοντας γύρισα πίσω στον κοιτώνα τρεκλίζοντας, σωριάστηκα στο κρεβάτι μου και βύθισα το κεφάλι μου που έκαιγε μέσα στην κουβέρτα και το μαξιλάρι μου.

Από τη μέρα που στάθηκα στον τάφο της μητέρας μου, δεν είχα κλάψει. Κάθε φορά που η μοίρα με χτυπούσε σκληρά στα νιάτα μου, το πνεύμα της αποφασιστικότητας μέσα μου γινόταν όλο και πιο δυνατό. Όταν κατά τη διάρκεια του μακροχρόνιου πολέμου ο θάνατος πήρε τόσους αγαπημένους συντρόφους και φίλους από τις τάξεις μας, μου φαινόταν σχεδόν έγκλημα να θρηνήσω – πέθαναν για την Γερμανία! Και όταν στο τέλος – τις τελευταίες μέρες του τρομερού αγώνα – το ύπουλο αέριο με χτύπησε και άρχισε να μου τρώει τα μάτια και, μέσα στο φόβο μου μήπως μείνω τυφλός για πάντα, προς στιγμή σχεδόν έχασα το κουράγιο μου, η φωνή της συνείδησής μου μού φώναξε: Κακομοίρη, θα κλάψεις ενώ χιλιάδες άλλοι είναι σε εκατοντάδες φορές χειρότερη θέση από σένα; Και έτσι βάσταξα τη μοίρα μου με σιωπή και απάθεια. Τώρα όμως δεν μπορούσα. Μόνο τότε είδα πώς εξαφανίζονται όλα τα προσωπικά βάσανα σε σύγκριση με τη δυστυχία της πατρίδας.

Άρα όλα πήγαν χαμένα. Μάταιες όλες οι θυσίες και οι απώλειες, μάταιη η πείνα και η δίψα μερικές φορές ατέλειωτων μηνών, μάταιες οι ώρες που, που ζωσμένοι από το φόβο του θανάτου, κάναμε ακόμα το καθήκον μας και μάταιος ο θάνατος δύο εκατομμυρίων που πέθαναν γι’ αυτό. Δεν θα ’πρεπε να ανοίξουν οι τάφοι των εκατοντάδων χιλιάδων, που κάποτε με πίστη στη πατρίδα τους, είχαν πάει στον πόλεμο για να μην γυρίσουν ποτέ; Δεν θα ’πρεπε να ανοίξουν και να στείλουν τους βουβούς, λασπωμένους και ματωμένους ήρωες πίσω στην πατρίδα σαν πνεύματα εκδίκησης, που τους εξαπάτησε γελοιοποιώντας την ύψιστη θυσία που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος για τον λαό του σε αυτόν τον κόσμο; Γι’ αυτό δεν πέθαναν οι στρατιώτες του Αυγούστου και του Σεπ-

τεμβρίου του 1914, γι’ αυτό δεν πέθαναν τα συντάγματα των εθελοντών που ακολούθησαν τους παλιούς τους συντρόφους το φθινόπωρο της ίδια χρονιάς; Γι’ αυτό δεν βυθίστηκαν στη γη της Φλάνδρας εκείνα τα δεκαεφτάχρονα παιδιά; Δεν ήταν αυτό το νόημα της θυσίας που έκανε η Γερμανίδα μητέρα για την πατρίδα, όταν με θλιμμένη καρδιά άφηνε τα αγαπημένα της παιδιά να φύγουν για να μην τα ξαναδεί πια; Όλα αυτά έγιναν μόνο για να απλώσουν τα χέρια τους στην πατρίδα μια συμμορία άθλιων εγκληματιών;

Γι’ αυτό δεν στάθηκε όρθιος ο Γερμανός στρατιώτης κάτω από τον καυτό ήλιο και τις χιονοθύελλες, πεινασμένος, διψασμένος και παγωμένος, κουρασμένος από τις άγρυπνες νύχτες και άντεξε στις ατέλειωτες πορείες; Γι’ αυτό δεν υπέμεινε την κόλαση των πυρών και τον πυρετό των επιθέσεων των τοξικών αερίων χωρίς να υποχωρήσει, έχοντας πάντα στο μυαλό του το μοναδικό του καθήκον να υπερασπιστεί την πατρίδα από τον κίνδυνο του εχθρού;

Πραγματικά και αυτοί οι ήρωες άξιζαν μια στήλη:

«Διαβάτη που πας στη Γερμανία, ανάγγειλε στην πατρίδα ότι εδώ κειτόμαστε, πιστοί στην πατρίδα και υπάκουοι στο καθήκον.»

Και στην πατρίδα;

Μόνο – η δική μας θυσία ήταν η μοναδική που έπρεπε να σκεφτούμε; Η Γερμανία του παρελθόντος άξιζε λιγότερο; Δεν είχαμε κάποιο χρέος απέναντι στην δική μας ιστορία; Ήμασταν ακόμα άξιοι να συγκρίνουμε τη δόξα του παρελθόντος με εμάς; Και πώς θα μπορούσε αυτή η πράξη να δικαιολογηθεί στις επόμενες γενιές;

Άθλιοι και ξεφτιλισμένοι εγκληματίες!

Όσο περισσότερο προσπαθούσα να έχω μια ξεκάθαρη εικόνα του τερατώδους γεγονότος αυτή την ώρα, τόσο περισσότερο μου ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι από αγανάκτηση και ντροπή. Τί ήταν όλος ο πόνος των ματιών μου σε σύγκριση με αυτή τη συμφορά;

Αυτό που ακολούθησε ήταν φρικτές μέρες και ακόμη χειρότερες νύχτες – ήξερα ότι όλα είχαν χαθεί. Μόνο οι ανόητοι μπορούσαν να ελπίζουν στο έλεος του εχθρού ή – οι ψεύτες και οι εγκληματίες. Εκείνες τις νύχτες μεγάλωσε μέσα μου το μίσος, μίσος για τους υπεύθυνους αυτής της πράξης.

Τις μέρες που ακολούθησαν συνειδητοποίησα και εγώ τη μοίρα μου. Δεν μπορούσα τώρα να μη γελάσω που σκεφτόμουν το μέλλον μου, το οποίο μου είχε προκαλέσει τόσο πικρή ανησυχία μόλις πριν από λίγο. Δεν ήταν γελοίο να θέλω να χτίσω σπίτια σε τέτοιο έδαφος; Τελικά, μου έγινε ξεκάθαρο ότι είχε συμβεί αυτό που τόσο συχνά φοβόμουν, αλλά ποτέ δεν μπορούσα να το πιστέψω με τα συναισθήματά μου.

Ο αυτοκράτορας Γουλιέλμος Β' ήταν ο πρώτος Γερμανός αυτοκράτορας που έδωσε χέρι συμφιλίωσης στους ηγέτες του μαρξισμού, χωρίς να συνειδητοποιήσει ότι οι απατεώνες δεν έχουν τιμή. Ενώ κρατούσαν ακόμα το χέρι του αυτοκράτορα στο δικό τους, το άλλο τους

χέρι έψαχνε μαχαίρι.

Δεν υπάρχει συμβιβασμός με τον Εβραίο, αλλά μόνο το σκληρό «όλα ή τίποτα».

Αποφάσισα όμως να γίνω πολιτικός.

8ο Κεφάλαιο

Έναρξη της πολιτικής μου δραστηριότητας

Στα τέλη Νοεμβρίου του 1918 επέστρεψα στο Μόναχο. Πήγα ξανά στο τάγμα αναπληρώσεως απωλειών του συντάγματός μου, το οποίο βρισκόταν στα χέρια των «συμβουλίων στρατιωτών». Όλες τους οι κινήσεις ήταν τόσο αηδιαστικές για μένα, που αποφάσισα αμέσως να φύγω ξανά αν γινόταν. Με έναν πιστό σύντροφο απ’ τον πόλεμο, τον Σμιτ Ερνστ, πήγα στο Τράουνσταιν και έμεινα εκεί μέχρι που το στρατόπεδο διαλύθηκε.

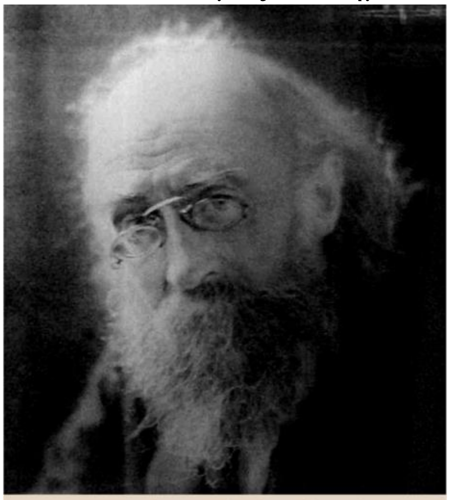
Τον Μάρτιο του 1919 επιστρέψαμε στο Μόναχο.

Η κατάσταση ήταν εκρηκτική και όδευε αναπόφευκτα σε περαιτέρω συνέχιση της επανάστασης. Ο θάνατος του Άισνερ* απλώς επιτάχυνε την εξέλιξη και τελικά οδήγησε στη δικτατορία των συμβουλίων, ή για να το θέσω καλύτερα: σε μια προσωρινή κυριαρχία των Εβραίων, που ήταν ο αρχικός στόχος που είχαν στο μυαλό τους οι υποκινητές ολόκληρης της επανάστασης.

Σε αυτό το διάστημα ατέλειωτα σχέδια συνωθούνταν στο μυαλό μου.

*Ο Κουρτ Άισνερ (14 Μαΐου 1867 - 21 Φεβρουαρίου 1919) – πραγματικό όνομα Κοζμανόφσκι – ήταν πολιτικός και συγγραφέας εβραϊκής καταγωγής. Οργάνωσε την επανάσταση κατά της βαυαρικής μοναρχίας. Στις 9 Νοεμβρίου 1918 κήρυξε την Δημοκρατία της Βαυαρίας. Καθώς πήγαινε στην Βουλή (Φεβρουάριος του 1919) πυροβολήθηκε από έναν φιλοβασιλικό φοιτητή. (Σ.τ.μ)

Για μέρες συλλογιζόμουν τι θα μπορούσα να κάνω, αλλά το τέλος κάθε σκέψης ήταν πάντα η νηφάλια διαπίστωση ότι, σαν ανώνυμος που ήμουν, δεν είχα ούτε την παραμικρή προϋπόθεση για οποιαδήποτε χρήσιμη δράση. Για τους λόγους για τους οποίους τότε, όπως και παλιά, δεν μπορούσα να ενταχθώ σε κανένα από τα κόμματα που υπήρχαν, θα μιλήσω αργότερα.

Κουρτ Άισνερ (Κοζμανόφσκι)
14 Μαϊ 1867 - 21 Φεβρ. 1919)

Κατά τη διάρκεια της νέας επανάστασης των συμβουλίων, για πρώτη φορά ενήργησα με τέτοιο τρόπο που προκάλεσα τη δυσαρέσκεια του κεντρικού συμβουλίου. Επρόκειτο να με συλλάβουν νωρίς το πρωί της 27ης Απριλίου 1919 – αλλά οι τρεις παλληκαράδες μπροστά στη καραμπίνα που κρατούσα μπροστά τους δεν είχαν το απαραίτητο κουράγιο και έφυγαν όπως είχαν έρθει.

Λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση του Μονάχου διορίστηκα στην εξεταστική επιτροπή για τα επαναστατικά γεγονότα στο 2ο Σύνταγμα Πεζικού.

Αυτή ήταν η πρώτη μου, λίγο-πολύ, καθαρά πολιτική δραστηριότητα.

Μόλις λίγες εβδομάδες αργότερα, έλαβα εντολή να συμμετάσχω σε ένα «κύκλο μαθημάτων» που δίνονταν για τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων. Σε αυτόν, ο στρατιώτης θα μάθαινε ορισμένα βασικά για την πολιτική σκέψη. Για μένα η αξία του όλου γεγονότος ήταν ότι τώρα είχα την ευκαιρία να συναντήσω μερικούς ομοϊδεάτες συντρόφους με τους οποίους θα μπορούσα να συζητήσω διεξοδικά την τρέχουσα κατάσταση. Όλοι μας ήμασταν λίγο-πολύ πεπεισμένοι ότι η Γερμανία δεν σωνόταν πλέον από την επικείμενη κατάρρευση με τα κόμματα που ευθύνονται για το έγκλημα του Νοεμβρίου, το Κέντρο και τη Σοσιαλδημοκρατία, αλλά ότι ακόμη και οι λεγόμενοι «αστικοί-εθνικοί» σχηματισμοί, ακόμη και με τις καλύτερες προθέσεις, δεν θα μπορούσαν ποτέ να επανορθώσουν, αυτό που είχε γίνει. Σ' αυτό το σημείο έλειπε μια ολόκληρη σειρά από προαπαιτούμενα, χωρίς τα οποία ένα τέτοιο εγχείρημα δεν θα μπορούσε να πετύχει. Ο χρόνος που ακολούθησε επιβεβαίωσε την άποψη που είχαμε τότε.

Έτσι συζητήθηκε στον μικρό μας κύκλο η ίδρυση ενός νέου κόμματος. Οι βασικές ιδέες που είχαμε στο μυαλό μας ήταν οι ίδιες με αυτές που υλοποιήθηκαν αργότερα από το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα». Το όνομα του νεοϊδρυθέντος κινήματος έπρεπε από την αρχή, να προσφέρει τη δυνατότητα της προσέγγισης των πλατιών μαζών· γιατί χωρίς αυτή την ιδιότητα το όλο εγχείρημα φαινόταν μάταιο και περιττό. Έτσι καταλήξαμε στο όνομα «Σοσιαλεπαναστατικό Κόμμα»· και αυτό οφειλό-

ταν στο γεγονός ότι οι κοινωνικές απόψεις της νέας οργάνωσης σήμαιναν στην πραγματικότητα μια επανάσταση.

Όμως ο βαθύτερος λόγος γι' αυτό βρισκόταν στα εξής:

Όσο κι αν με είχαν απασχολήσει στο παρελθόν τα οικονομικά προβλήματα, είχαν παραμείνει λίγο-πολύ πάντα μέσα στα όρια που προέκυπταν από την εξέταση των ίδιων των κοινωνικών ζητημάτων. Μόνο αργότερα επεκτάθηκε αυτό το πλαίσιο μέσα από την εξέταση της γερμανικής συμμαχικής πολιτικής. Αυτή σε πολύ μεγάλο βαθμό ήταν το αποτέλεσμα μιας λανθασμένης εκτίμησης της οικονομίας και μιας μπερδεμένης αντίληψης όσον αφορά την πιθανή βάση στην οποία θα μπορούσε να εξασφαλιστεί η μελλοντική επιβίωση του γερμανικού λαού. Όλες αυτές οι ιδέες όμως βασίζονταν στην άποψη ότι το κεφάλαιο είναι αποκλειστικά προϊόν εργασίας και ότι, όπως και η εργασία, υπόκειται στη βελτίωση όλων εκείνων των παραγόντων που μπορούν να εμποδίσουν ή να προωθήσουν την ανθρώπινη δραστηριότητα. Και η εθνική σημασία του κεφαλαίου ήταν ότι εξαρτιόταν απόλυτα από το μεγαλείο, την ελευθερία και τη δύναμη του κράτους, δηλαδή του έθνους, και ότι μόνο αυτή η εξάρτηση είναι που οδηγεί το κεφάλαιο να προωθεί τα συμφέροντα του κράτους και του έθνους, από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και για χάρη της δικής του ανάπτυξης. Το γεγονός ότι το κεφάλαιο εξαρτάται από το ανεξάρτητο, ελεύθερο κράτος θα το αναγκάζει με τη σειρά του να υπερασπιστεί την ελευθερία, την ισχύ, τη δύναμη κ.λ.π. του έθνους.

Με βάση αυτές τις αρχές, το καθήκον του κράτους απέναντι στο κεφάλαιο ήταν σχετικά απλό και ξεκάθαρο: έπρεπε μόνο να να διασφαλίσει ότι το κεφάλαιο θα παραμείνει στην υπηρεσία του κράτους και να μη φανταστεί ότι θα γίνει ο κυρίαρχος του έθνους. Αυτή η αντίληψη μπορούσε να περιοριστεί μέσα σε δύο βασικά όρια: τη διαφύλαξη μιας βιώσιμης εθνικής και ανεξάρτητης οικονομίας από τη μια και την εξασφάλιση των κοινωνικών δικαιωμάτων των εργατών από την άλλη.

Γκότφριντ Φέντερ
(27 Ιαν. 1883 - 24 Σεπ. 1941)

Πριν δεν ήμουν σε θέση να διακρίνω με την απαιτούμενη σαφήνεια τη διαφορά ανάμεσα σε αυτό το καθαρό κεφάλαιο σαν τελικό αποτέλεσμα της παραγωγικής εργασίας και στο κεφάλαιο που η ύπαρξη και η ουσία του βασίζεται αποκλειστικά στην κερδοσκοπία. Μου έλειπε το αρχικό ερέθισμα αφού δεν το είχα συναντήσει ποτέ μπροστά μου.

Τώρα αυτό μου δόθηκε απλόχερα από έναν από τους πολλούς κυρίους που έκαναν διάλεξη στα προαναφερθέντα μαθήματα: τον Γκότφριντ Φέντερ.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα μια εμπεριστατωμένη ανάλυση πάνω στο διεθνές χρηματιστηριακό και δανειακό κεφάλαιο.

Αφού άκουσα την πρώτη διάλεξη του Φέντερ, μου πέρασε αμέσως η σκέψη ότι τώρα είχα βρει τον δρόμο για ένα από τα πιο σημαντικά προαπαιτούμενα για την ίδρυση ενός νέου κόμματος.

Κατά τη γνώμη μου, η αξία του Φέντερ συνίστατο στον αδίστακτο και σκληρό τρόπο με τον οποίο είχε περιγράψει τον κερδοσκοπικό αλλά και τον οικονομικό χαρακτήρα του χρηματιστηριακού και δανειακού κεφαλαίου και είχε αποκαλύψει την αιώνια προϋπόθεσή του που είναι ο τόκος. Σε όλα τα θεμελιώδη ζητήματα τα επιχειρήματά του ήταν τόσο λογικά που όσοι τον επέκριναν δεν αρνήθηκαν ότι οι ιδέες του ήταν βάσιμες, αλλά αμφέβαλλαν αν ήταν δυνατόν να γίνουν αυτές οι ιδέες πράξη. Για μένα αυτό φαινόταν το πιο δυνατό σημείο των επιχειρημάτων του Φέντερ, αν και άλλοι το θεωρούσαν αδύναμο σημείο.

Το καθήκον εκείνου που καθορίζει ένα θεωρητικό πρόγραμμα δεν είναι να εξηγήσει τα διάφορα στάδια με τα οποία κάτι τέτοιο να γίνει πράξη, αλλά να διευκρινίσει το ίδιο το πρόγραμμα· δηλαδή: πρέπει να νοιάζεται για τον στόχο και λιγότερο για τον τρόπο. Εδώ όμως, το καθοριστικό είναι αν μια ιδεολογία είναι θεμελιωδώς σωστή ή όχι και όχι η δυσκολία της υλοποίησής της. Μόλις ο θεωρητικός του προγράμματος προσπαθήσει να ασχοληθεί με τη λεγόμενη «χρησιμότητα» και «πραγματικότητα» αντί για την απόλυτη αλήθεια, το έργο του θα πάψει να είναι ένα πολικό αστέρι για τις αναζητήσεις της ανθρωπότητας και αντ' αυτού θα γίνει μια συνταγή της καθημερινής ζωής. Ο θεωρητικός ενός κινήματος πρέπει να θέτει τον στόχο του, ενώ ο πολιτικός θα προσπαθήσει για την εκπλήρωσή του. Αντίστοιχα, η σκέψη του ενός καθορίζεται από την αιώνια αλήθεια και οι πράξεις του άλλου περισσότερο από τις εκάστοτε πρακτικές δυνατότητες. Το μεγαλείο του ενός έγκειται στην εντελώς αφηρημένη ορθότητα της ιδεολογίας του, ενώ του άλλου στη σωστή στάση απέναντι στα δεδομένα και τον κατάλληλο χειρισμό τους, όπου ο στόχος του θεωρητικού του προγράμματος πρέπει να του χρησιμεύει σαν καθοδηγητικό άστρο. Ενώ η λυδία λίθος για την αξία ενός πολιτικού μπορεί να φανεί στην επιτυχία των σχεδίων και των ενεργειών του, δηλαδή ο βαθμός στον οποίο γίνονται πραγματικότητα, η πραγματοποίηση του έσχατου στόχου του θεωρητικού ενός προγράμμα-

τος δεν μπορεί να επιτευχθεί ποτέ, γιατί, μολονότι η ανθρώπινη σκέψη είναι σε θέση να συλλάβει αλήθειες και να θέτει ξεκάθαρους στόχους, η πλήρης επίτευξή τους θα αποτύχει λόγω της γενικής ατέλειας και ανικανότητας του ανθρώπου. Όσο πιο θεωρητικά ορθή και άρα πιο ισχυρή είναι η ιδεολογία, τόσο πιο αδύνατη γίνεται η πλήρης εφαρμογή της, όσο εξαρτάται από ανθρώπινα όντα. Επομένως, η σπουδαιότητα ενός θεωρητικού δεν πρέπει να μετριέται από την εκπλήρωση των στόχων του, αλλά από την ορθότητα και την επίδραση που έχουν στην εξέλιξη της ανθρωπότητας. Αν τα πράγματα δεν ήταν έτσι, οι ιδρυτές των θρησκειών δεν θα συγκαταλέγονταν στους σπουδαιότερους ανθρώπους αυτής της γης, αφού η εκπλήρωση των ηθικών τους προθέσεων δεν θα επιτευχθεί ποτέ ούτε κατά προσέγγιση. Ακόμα και η ίδια η θρησκεία της αγάπης στην πράξη, δεν είναι παρά μία μακρινή εικόνα της θέλησης του έξοχου ιδρυτή της· η σπουδαιότητά της όμως, έγκειται στην κατεύθυνση που προσπάθησε να δώσει στην παγκόσμια εξέλιξη του πολιτισμού, της ηθικής και της συμπεριφοράς των ανθρώπων.

Η τεράστια διαφορά ανάμεσα στο καθήκον του θεωρητικού ενός προγράμματος και του πολιτικού είναι και ο λόγος για τον οποίο δεν συναντάται σχεδόν ποτέ ένας συνδυασμός και των δύο στο ίδιο άτομο. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον λεγόμενο «επιτυχημένο» πολιτικό μικρού αναστήματος, του οποίου η δραστηριότητα ως επί το πλείστον είναι μόνο η «τέχνη του εφικτού», όπως περιέγραψε με μετριοφροσύνη ο Μπίσμαρκ γενικά την πολιτική. Όσο πιο ελεύθερος κρατιέται μακριά ένας τέτοιος «πολιτικός» από μεγάλες ιδέες, τόσο πιο εύκολες και συχνά πιο ορατές, αλλά πάντα και πιο γρήγορες θα είναι οι επιτυχίες του. Φυσικά είναι επίσης αφιερωμένες στη γήινη παροδικότητα και μερικές φορές δεν επιζούν μετά τον θάνατο των δημιουργών τους. Το έργο τέτοιων πολιτικών είναι σε γενικές γραμμές ασήμαντο για τους μεταγενέστερους, αφού η επιτυχία τους στο παρόν βασίζεται αποκλειστικά στην προσπάθειά τους να κρατηθούν μακριά από κάθε πραγματικά μεγάλη και θεμελιώδη ιδέα και από κάθε μεγάλο και θεμελιώδες πρόβλημα, που σαν τέτοια θα είχαν αξία για τις επερχόμενες γενιές.

Η υλοποίηση τέτοιων στόχων, που εξακολουθούν να έχουν αξία και σημασία για το απώτατο μέλλον, συχνά φέρνει μικρή επιβράβευση σε εκείνον που τους επιδιώκει και σπάνια βρίσκει κατανόηση μεταξύ της πλατιάς μάζας, η οποία αρχικά δείχνει μεγαλύτερη κατανόηση για τους κανονισμούς της μπίρας και του γάλακτος παρά για τα μακρόπνοα σχέδια για το μέλλον, η πραγματοποίηση των οποίων μπορεί να γίνει μετά από πολύ καιρό και των οποίων τους καρπούς θα δρέψουν μόνο οι επερχόμενες γενιές.

Έτσι εξαιτίας μιας συγκεκριμένης ματαιοδοξίας, που πάντα είναι συγγενής της ανοησίας, η μεγάλη μάζα των πολιτικών θα κρατηθεί μακριά από όλα τα αληθινά σπουδαία σχέδια για το μέλλον, για να μην χάσει την πρόσκαιρη συμπάθεια του μεγάλου όχλου. Η επιτυχία και η

σπουδαιότητα ενός τέτοιου πολιτικού έγκειται τότε αποκλειστικά στο παρόν και δεν υπάρχει για τους μεταγενέστερους. Όμως τα μικρά μυαλά λίγο ντρέπονται γι' αυτό· είναι ικανοποιημένα μ' αυτό.

Η κατάσταση με τον θεωρητικό ενός προγράμματος είναι διαφορετική. Η σημασία του είναι σχεδόν πάντα μόνο στο μέλλον, αφού συνήθως είναι αυτό που ο κόσμος αποκαλεί «απόκοσμος». Γιατί, εάν η τέχνη του πολιτικού είναι πραγματικά η τέχνη του εφικτού, ο θεωρητικός ενός προγράμματος ανήκει σε αυτούς για τους οποίους μπορεί να ειπωθεί ότι επικοινωνούν με το θείο επειδή απαιτούν και θέλουν το ανέφικτο. Σχεδόν πάντα πρέπει να αποκηρύττει την αναγνώριση του παρόντος, αλλά σε αντάλλαγμα, επειδή οι ιδέες του είναι αθάνατες, θα δρέψει τη φήμη του μέλλοντος.

Σε μεγάλες περιόδους της ανθρωπότητας, μπορεί να συμβεί μία φορά το πάντρεμα του πολιτικού με τον θεωρητικό στο ίδιο πρόσωπο. Όσο πιο βαθιά όμως είναι αυτή η σύζευξη, τόσο μεγαλύτερα είναι τα εμπόδια που τίθενται στο έργο του πολιτικού. Τότε δεν εργάζεται πλέον για τις ανάγκες που αντιλαμβάνεται ο κάθε κάφρος αλλά για τους στόχους που ελάχιστοι καταλαβαίνουν. Τότε, η ζωή του είναι διχασμένη ανάμεσα στην αγάπη και το μίσος. Η διαμαρτυρία των συγχρόνων του, που δεν τον καταλαβαίνουν, έρχεται σε σύγκρουση με την αναγνώριση των μεταγενέστερων, για τους οποίους και εργάζεται.

Γιατί όσο μεγαλύτερο είναι το έργο που κάνει ένας άνθρωπος για το μέλλον, τόσο πιο δύσκολο είναι να εκτιμηθεί από τους συγχρόνους του, τόσο πιο δύσκολος είναι ο αγώνας του και τόσο σπανιότερη η επιτυχία. Αν, με την πάροδο των αιώνων, εμφανιστεί ένας τέτοιος άνθρωπος που είναι ευλογημένος με επιτυχία, τότε, προς το τέλος των ημερών του, μπορεί να δεχτεί μερικές αχτίδες της μελλοντικής δόξας του. Φυσικά, αυτοί οι μεγάλοι είναι μόνο οι μαραθωνοδρόμοι της ιστορίας· το δάφνινο στεφάνι του παρόντος αγγίζει το μέτωπο του ήρωα μόνο όταν πεθαίνει.

Ανάμεσά τους όμως είναι και οι μεγάλοι μαχητές αυτού του κόσμου, που αγωνίζονται για τις ιδέες και τα ιδανικά τους παρά το γεγονός ότι δεν λαμβάνουν καμία αναγνώριση από τους συγχρόνους τους. Είναι εκείνοι που μια μέρα η ανάμνησή τους θα μείνει χαραγμένη στις καρδιές των επόμενων γενεών· κάθε άτομο φαίνεται σχεδόν να αισθάνεται την υποχρέωση να αποζημιώσει αναδρομικά τα εγκλήματα που έχουν υποστεί μεγάλοι άνθρωποι στα χέρια των συγχρόνων τους. Η ζωή και το έργο τους μελετώνται με συγκινητικό και ευγνώμονα θαυμασμό και ειδικά τις μέρες της θλίψης, τέτοιοι άνδρες έχουν τη δύναμη να ανυψώνουν τις συντετριμμένες καρδιές και να εξυψώνουν το απελπισμένο πνεύμα ενός λαού.

Σε αυτούς συμπεριλαμβάνονται όχι μόνο οι αληθινά μεγάλοι πολιτικοί αλλά και όλοι οι άλλοι μεγάλοι μεταρρυθμιστές. Δίπλα στον Φρειδερίκο τον Μέγα στέκεται ο Μαρτίνος Λούθηρος όπως και ο Ρίχαρντ Βάγκνερ.

Όταν άκουσα την πρώτη διάλεξη του Γκότφριντ Φέντερ για την «Κα-

τάργηση της σκλαβιάς του τόκου», κατάλαβα αμέσως ότι αυτή ήταν μια θεωρητική αλήθεια που θα έπρεπε να έχει τεράστια σημασία για το μέλλον του γερμανικού λαού. Ο άμεσος διαχωρισμός του χρηματιστηριακού κεφαλαίου από την εθνική οικονομία πρόσφερε τη δυνατότητα αντιμετώπισης της διεθνοποίησης της γερμανικής οικονομίας χωρίς ταυτόχρονα να απειλούνται τα θεμέλια μιας ανεξάρτητης εθνικής αυτάρκειας από τον αγώνα εναντίον κάθε κεφαλαίου. Η εξέλιξη της Γερμανίας ήταν πολύ ξεκάθαρη στα μάτια μου για να μην καταλάβω ότι ο σκληρότερος αγώνας δεν έπρεπε να δοθεί εναντίον εχθρικών εθνών αλλά εναντίον του διεθνούς κεφαλαίου. Στη διάλεξη του Φέντερ συνέλαβα ένα ισχυρό σύνθημα γι' αυτόν τον επερχόμενο αγώνα.

Και εδώ πάλι οι μελλοντικές εξελίξεις απέδειξαν πόσο ορθή ήταν η αίσθηση που είχαμε τότε. Σήμερα οι εξυπνάκηδες αστοί* πολιτικοί μας δεν γελούν πια μαζί μας· σήμερα ακόμα και αυτοί, εφόσον δεν είναι συνειδητοί ψεύτες, βλέπουν ότι το διεθνές χρηματιστηριακό κεφάλαιο δεν ήταν μόνο ο μεγαλύτερος υποκινητής του πολέμου, αλλά και ότι, ειδικά τώρα που τελείωσε ο πόλεμος, δεν παραλείπει καμία προσπάθεια για να μετατρέψει την ειρήνη σε κόλαση.

Ο πόλεμος εναντίον του διεθνούς οικονομικού και δανειακού κεφαλαίου έγινε το πιο σημαντικό ζήτημα στο πρόγραμμα για τον αγώνα του γερμανικού έθνους για την οικονομική του ανεξαρτησία και ελευθερία.

Όμως όσον αφορά τις αντιρρήσεις που διατυπώνουν οι λεγόμενοι πρακτικοί άνθρωποι, η ακόλουθη απάντηση πρέπει να αρκεί: Όλοι οι φόβοι σχετικά με τις τρομακτικές οικονομικές συνέπειες που θα ακολουθούσαν την «κατάργηση της σκλαβιάς του τόκου» είναι περιττοί· γιατί, καταρχάς, οι οικονομικές συνταγές που ακολουθούνταν μέχρι τώρα έχουν αποδειχθεί πολύ μοιραίες για τα συμφέροντα του γερμανικού λαού, οι θέσεις σας στα προβλήματα της εθνικής αυτάρκειας, μας θυμίζουν πολύ τις απόψεις παρόμοιων ειδικών σε παλαιότερους καιρούς, για παράδειγμα εκείνων του βαυαρικού ιατρικού συμβουλίου πάνω στο ζήτημα της εισαγωγής του σιδηροδρομικού δικτύου. Όπως είναι γνωστό, κανένας από τους φόβους εκείνου του φημισμένου σωματείου δεν επαληθεύτηκε αργότερα· οι επιβάτες στα τρένα του νέου «ατμοκίνητου ίππου» δεν ζαλίστηκαν, ούτε οι θεατές του αρρώστησαν και οι ξύλινοι φράχτες για να κρύψουν τη νέα εφεύρεση από τα βλέμματα εγκαταλείφθηκαν – μόνο οι φράχτες γύρω από τα μυαλά των λεγόμενων «ειδικών» έμειναν για πάντα.

Δεύτερον, θα πρέπει να θυμάστε το εξής: Οποιαδήποτε ιδέα, ακόμη και η καλύτερη, μπορεί να αποτελέσει πηγή κινδύνου αν τη θεωρήσουμε

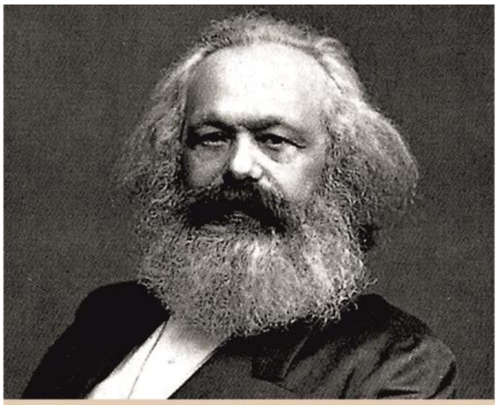
* Με τον όρο αστοί εννοεί το στενοκέφαλο κομμάτι της κοινωνίας που νοιάζεται μόνο για το προσωπικό του συμφέρον και δεν μπορεί να δει πέρα από τη μύτη του, μια τάξη ανίκανη για υψηλά ιδανικά, μεγάλα οράματα ή αυτοθυσία και επομένως ένα καρκίνωμα και μια απειλή για κάθε κόμμα που έχει στόχο το κοινό καλό. (Σ.τ.μ)

σαν αυτοσκοπό, ενώ στην πραγματικότητα είναι μόνο το μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού – για μένα όμως και για όλους τους αληθινούς εθνικοσοσιαλιστές υπάρχει μονάχα μία θεωρία: ο λαός και η πατρίδα.

Αυτό για το οποίο πρέπει να αγωνιστούμε είναι η διαφύλαξη της ύπαρξης και της αναπαραγωγής της φυλής και του λαού μας, η τροφή των παιδιών μας και η καθαρότητα του αίματός μας, η ελευθερία και η ανεξαρτησία της πατρίδας, έτσι ώστε ο λαός μας να ωριμάσει για να εκπληρώσει την αποστολή που του έχει αναθέσει ο Δημιουργός του σύμπαντος.

Κάθε σκέψη και κάθε ιδέα, κάθε θεωρία και κάθε γνώση, πρέπει να υπηρετούν αυτό το σκοπό. Από αυτή τη σκοπιά πρέπει να εξετάζονται τα πάντα και να χρησιμοποιούνται ή να απορρίπτονται ανάλογα με τη χρησιμότητά τους. Έτσι, καμία θεωρία δεν θα μετατραπεί σε νεκρό δόγμα, αφού όλα πρέπει να υπηρετούν μόνο τη ζωή.

Τα συμπεράσματα λοιπόν του Γκότφριντ Φέντερ ήταν η αφορμή για να ασχοληθώ διεξοδικά με αυτόν τον τομέα, με τον οποίο μέχρι τότε δεν είχα εξοικειωθεί.

Μωυσής Μόρντεχαϊ Μαρξ Λέβι

Άρχισα να διαβάζω ξανά και τώρα κατάλαβα πραγματικά το περιεχόμενο της θέλησης του έργου ζωής του Εβραίου Καρλ Μαρξ. Το «Κεφάλαιό» του, μού έγινε απολύτως κατανοητό, όπως και ο αγώνας της σοσιαλδημοκρατίας εναντίον της εθνικής οικονομίας, αγώνας που στοχεύει μόνο στο να προετοιμάσει το έδαφος για την επικράτηση του αληθινά διεθνούς οικονομικού και χρηματιστηριακού κεφαλαίου.

Αλλά και από μιαν άλλη άποψη αυτά τα μαθήματα αυτά είχαν σημαντική επίδραση σε μένα.

Μια μέρα προσφέρθηκα εθελοντικά να πάρω τον λόγο. Ένας από τους συμμετέχοντες ένιωσε ότι έπρεπε να πάρει το μέρος των Εβραίων και άρχισε να τους υποστηρίζει με μακροσκελή επιχειρήματα. Αυτό με προκάλεσε να απαντήσω. Η συντριπτική πλειοψηφία των παρόντων συμμετεχόντων συμφώνησε μαζί μου. Το αποτέλεσμα ήταν ότι λίγες μέρες αργότερα διατάχθηκα να ενταχθώ σε ένα σύνταγμα του Μονάχου σαν «εκπαιδευτής αξιωματικός», όπως χαρακτηρίστηκα.

Η πειθαρχία των στρατευμάτων εκείνη την εποχή ήταν ακόμα αρκετά αδύναμη. Έπασχε από τις συνέπειες της περιόδου των στρατιωτικών συμβουλίων. Μόνο πολύ αργά και προσεκτικά μπορούσε να αντικατα-

σταθεί η «εθελοντική» υπακοή – όπως έλεγαν τόσο όμορφα το χάος υπό τον Κουρτ Άισνερ – από την παλιά στρατιωτική πειθαρχία και υποταγή. Αντιστοίχως, τα ίδια τα στρατεύματα έπρεπε να μάθουν να αισθάνονται και να σκέφτονται με εθνικό και πατριωτικό τρόπο. Το πεδίο της νέας μου δραστηριότητας βρισκόταν σε αυτές τις δύο κατευθύνσεις.

Άρχισα με πολύ διάθεση και αγάπη. Μου παρουσιάστηκε ξαφνικά η ευκαιρία να μιλήσω μπροστά σε ένα μεγαλύτερο ακροατήριο· και αυτό που πάντα πίστευα πριν, από καθαρό συναίσθημα χωρίς να το γνωρίζω, μου συνέβη τώρα: μπορούσα να «μιλάω». Η φωνή μου επίσης είχε βελτιωθεί τόσο πολύ, που μπορούσα να ακουστώ παντού, τουλάχιστον σε όλα τα σημεία της μικρής αίθουσας όπου συγκεντρώνονταν.

Κανένα καθήκον δεν θα μπορούσε να με κάνει πιο ευτυχισμένο από αυτό, γιατί τώρα, προτού απολυθώ, είχα τη δυνατότητα να προσφέρω χρήσιμες υπηρεσίες στον θεσμό που ήταν αγαπητός στην καρδιά μου: στον στρατό.

Είχα επίσης το προνόμιο να μιλάω με κάποια επιτυχία: κατά την διάρκεια των ομιλιών μου οδήγησα πολλές εκατοντάδες, στην πραγματικότητα χιλιάδες, συντρόφων μου πίσω στον λαό και την πατρίδα τους. «Εθνικοποίησα» τα στρατεύματα και μπόρεσα με αυτόν τον τρόπο να βοηθήσω στην ενίσχυση της γενικής πειθαρχίας.

Σε αυτή τη διαδικασία και πάλι γνώρισα έναν αριθμό ομοϊδεατών συντρόφων, που αργότερα άρχισαν να σχηματίζουν τον πυρήνα του νέου κινήματος.

9ο Κεφάλαιο

Το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα»

Μια μέρα έλαβα εντολές από τον προϊστάμενό μου να μάθω τι συνέβαινε με μια φαινομενικά πολιτική ένωση που σκόπευε να πραγματοποιήσει μια συνάντηση τις επόμενες μέρες με το όνομα «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα» και στην οποία ο Γκότφριντ Φέντερ ήταν επίσης ομιλητής· θα έπρεπε να πάω και να ρίξω μια ματιά στην οργάνωση και μετά να κάνω μια αναφορά.

Η περιέργεια που έδειχνε τότε ο στρατός προς τα πολιτικά κόμματα ήταν κάτι παραπάνω από κατανοητή. Η επανάσταση είχε δώσει στους στρατιώτες το δικαίωμα να συμμετέχουν σε πολιτικές δραστηριότητες, από τους οποίους οι πιο άπειροι ανάμεσά τους ήταν εκείνοι που έκαναν τη μεγαλύτερη χρήση αυτού του δικαιώματος. Μόνο όταν το Κέντρο και η Σοσιαλδημοκρατία αναγκάστηκαν να συνειδητοποιήσουν, προς λύπη τους, ότι οι συμπάθειες των στρατιωτών είχαν αρχίσει να απομακρύνονται από τα επαναστατικά κόμματα προς το εθνικό κίνημα και την εθνική αφύπνιση, θεώρησαν καλό να αποσύρουν από τα στρατεύματα το δικαίωμα ψήφου και να απαγορεύσουν κάθε πολιτική δραστηριότητα.

Ήταν προφανές ότι το Κέντρο και ο μαρξισμός έπρεπε να πάρουν αυτό το μέτρο, γιατί αν δεν είχε γίνει αυτή η περικοπή των «πολιτικών δικαιωμάτων» – όπως ονομαζόταν η πολιτική ισότητα των στρατιωτών μετά την επανάσταση – σε λίγα χρόνια αργότερα δεν θα υπήρχε κανένα κράτος Νοεμβρίου, αλλά μ’ αυτό δεν θα υπήρχε και καμιά περαιτέρω εθνική ατίμωση και ντροπή. Εκείνη την εποχή τα στρατεύματα ήταν σε καλό δρόμο για να απαλλάξουν το έθνος από τους βρικόλακες και τους

συνεργούς της Αντάντ στο εσωτερικό της χώρας. Αλλά το γεγονός ότι τα λεγόμενα «εθνικά» κόμματα ψήφισαν με ενθουσιασμό υπέρ της διόρθωσης των προηγούμενων απόψεων των εγκληματιών του Νοεμβρίου και έτσι βοήθησαν να καταστεί ακίνδυνο το όργανο μιας εθνικής αποκατάστασης, έδειξε για άλλη μια φορά, πού μπορούσαν να οδηγήσουν οι πάντα δογματικές ιδέες που είχαν αυτοί οι αφελέστεροι των αφελών. Αυτή η αστική τάξη, που πραγματικά έπασχε από διανοητικό ξεμώραμα, με κάθε σοβαρότητα ήταν της γνώμης, ότι ο στρατός θα γινόταν και πάλι αυτό που ήταν, δηλαδή ένα προπύργιο της γερμανικής στρατιωτικής δύναμης, ενώ το Κέντρο και ο μαρξισμός σκόπευαν μόνο να βγάλουν το επικίνδυνο δηλητηριώδες δόντι του εθνικισμού, χωρίς το οποίο όμως ένας στρατός παραμένει για πάντα μια αστυνομική δύναμη, αλλά όχι ένα στράτευμα ικανό να πολεμήσει έναν εχθρό· όπως αποδείχτηκε επαρκώς την εποχή που ακολούθησε.

Ή μήπως οι «εθνικοί πολιτικοί» μας πιστεύουν ότι η ανάπτυξη του στρατού μπορεί να είναι κάτι άλλο παρά εθνική; Αυτό θα ταίριαζε σε αυτούς τους κυρίους και συμβαίνει όταν κάποιος στον πόλεμο, αντί να είναι στρατιώτης, είναι φαφλατάς, δηλαδή βουλευτής και δεν έχει ιδέα του τι συμβαίνει στις καρδιές των ανδρών, στους οποίους το τρομερό παρελθόν υπενθυμίζει, ότι κάποτε ήταν οι καλύτεροι στρατιώτες στον κόσμο.

Μπιραρία Στέρνεκερ (Sterneckerbräu)

Έτσι αποφάσισα να παρευρεθώ στην ήδη αναφερθείσα συγκέντρωση αυτού του κόμματος, που μέχρι τότε ήταν εντελώς άγνωστο και σε μένα.

Όταν έφτασα εκείνο το βράδυ στο «Λάιμπερτσιμμερ» (Leiberzimmer) της πρώην μπιραρίας Στέρνεκερ (Sterneckerbräu) στο Μόναχο, που έχει γίνει πλέον τόπος ιστορικής σημασίας για εμάς, συνάντησα εκεί περίπου 20 με 25 άτομα, κυρίως από τα κατώτερα στρώματα του πληθυσμού.

Το θέμα της διάλεξης του Φέντερ μου ήταν ήδη γνωστό, γιατί το είχα ακούσει στο μάθημα για το οποίο μίλησα και έτσι μπορούσα να επικεντρώσω την προσοχή μου στην παρατήρηση της ίδιας της οργάνωσης.

Η εντύπωση που μου έκανε δεν ήταν ούτε καλή ούτε κακή· ένας νέος σύλλογος όπως τόσοι άλλοι. Εκείνη την εποχή, όλοι όσοι δεν ήταν ικανοποιημένοι από τη μέχρι τώρα εξέλιξη και δεν είχαν πλέον καμία εμπιστοσύνη στα κόμματα που υπήρχαν ένιωθαν ότι καλούνταν να ιδρύ-

σουν ένα νέο κόμμα. Έτσι, αυτοί οι σύλλογοι ξεφύτρωναν παντού, μόνο για να εξαφανιστούν μετά από λίγο σιωπηλά και αθόρυβα. Οι ιδρυτές των περισσοτέρων δεν είχαν ιδέα τι σημαίνει να μετατρέπεις έναν σύλλογο σε κόμμα ή ακόμα και σε κίνημα. Αυτοί οι σύλλογοι λοιπόν, σχεδόν πάντα πνίγονταν αυτομάτως μέσα στον γελοίο μικροαστισμό τους.

Λάιμπερτσιμμερ (Leiberzimmer)

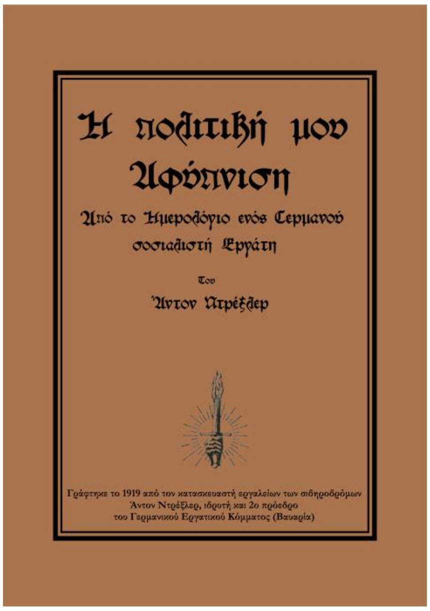
Μετά από περίπου δύο ώρες ακρόασης, δεν έκρινα διαφορετικά το «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα». Όταν στο τέλος ο Φέντερ ολοκλήρωσε, ήμουν ευτυχής. Είχα δει αρκετά και ετοιμαζόμουν να φύγω όταν ανακοινώθηκε η ώρα της ελεύθερης συζήτησης και σκέφτηκα να μείνω. Αλλά και εδώ όλα έμοιαζαν να μην έχουν ενδιαφέρον, μέχρι που ξαφνικά πήρε το λόγο ένας «καθηγητής», που αρχικά αμφέβαλλε για την ορθότητα των επιχειρημάτων του Φέντερ, αλλά μετά – μετά την πολύ καλή απάντηση του Φέντερ – επικαλέστηκε ξαφνικά την «πραγματικότητα», συστήνοντας όμως στο νεαρό κόμμα, με τον πλέον επιτακτικό τρόπο, να συμπεριλάβει στο πρόγραμμά του σαν ένα ιδιαίτερα σημαντικό σημείο την «απόσχιση» της Βαυαρίας από την «Πρωσία» και να αναλάβει τον αγώνα. Με ανενδοίαστο θράσος ο άνδρας υποστήριζε ότι σε αυτή την περίπτωση συγκεκριμένα η γερμανική Αυστρία θα προσχωρούσε αμέσως στη Βαυαρία, ότι τότε η ειρήνη θα ήταν πολύ καλύτερη και άλλες παρόμοιες ανοησίες. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς παρά να σηκώσω το χέρι μου και να πω στον μορφωμένο κύριο τη γνώμη μου πάνω σ’ αυτό το θέμα – με αποτέλεσμα ο προηγούμενος ομιλητής να φύγει από την λοκάντα σαν βρεγμένο κανίς πριν καν τελειώσω. Καθώς μιλούσα, όλοι με άκουγαν με έκπληκτα πρόσωπα και μόνο όταν ετοιμαζόμουν να καληνυχτίσω τη συγκέντρωση και να φύγω, ένας άνδρας έτρεξε πίσω μου, μου συστήθηκε (δεν είχα ακούσει πολύ καλά το όνομά του) και μου έδωσε ένα μικρό φυλλάδιο, προφανώς ένα πολιτικό φυλλάδιο, με την επείγουσα παράκληση να το διαβάσω.

Αυτό μού ήταν πολύ ευχάριστο, γιατί τώρα μπορούσα να ελπίζω ότι θα γνωριστώ μ’ αυτό το βαρετό σύλλογο με πιο απλό τρόπο, χωρίς να χρειά-

ζεται να συνεχίσω να παρακολουθώ τόσο ενδιαφέρουσες συγκεντρώσεις. Κατά τα λοιπά, αυτός ο προφανώς εργάτης μου είχε κάνει καλή εντύπωση. Έτσι με αυτό έφυγα.

Εκείνη την εποχή ζούσα ακόμα στους στρατώνες του 2ου Συντάγματος Πεζικού, σε ένα μικρό δωμάτιο που έφερε ακόμη εμφανή τα σημάδια της επανάστασης. Κατά τη διάρκεια της ημέρας έλειπα, κυρίως με το 41ο Σύνταγμα Τυφεκιοφόρων ή σε συγκεντρώσεις, σε διαλέξεις σε κάποια άλλη μονάδα κ.λ.π. Το βράδυ μόνο κοιμόμουν στο κατάλυμά μου. Επειδή ξυπνούσα πριν από τις 5 π.μ. κάθε πρωί, είχα συνηθίσει να βάζω μερικά κομμάτια σκληρού ψωμιού ή κρούστες στο πάτωμα για τα ποντίκια που χόρευαν στο μικρό δωμάτιο και μετά να παρακολουθώ τα χαριτωμένα μικρά ζώα που έτρεχαν γύρω από αυτά τα λίγα μεζεδάκια. Είχα γνωρίσει τόση φτώχεια στη ζωή μου, που μπορούσα να φανταστώ την πείνα και επομένως και την ευχαρίστηση αυτών των μικρών πλασμάτων.

Έτσι, το πρωί μετά από αυτή τη συγκέντρωση που ανέφερα, ήμουν ξύπνιος γύρω στις 5 η ώρα και έβλεπα τα κυνηγητά και τα τρεχάματα των ποντικιών. Επειδή δεν μπορούσα να κοιμηθώ, θυμήθηκα ξαφνικά το προηγούμενο βράδυ και το μυαλό μου πήγε στο φυλλάδιο που μου είχε δώσει ένας από τους εργάτες. Έτσι άρχισα να το διαβάζω. Ήταν ένα μικρό φυλλάδιο στο οποίο ο συγγραφέας, ο ίδιος εκείνος εργάτης, περιέγραφε πώς επέστρεψε στην εθνική σκέψη από το χάος των μαρξιστικών και συνδικαλιστικών φράσεων· εξ ου και ο τίτλος «Η πολιτική μου αφύπνιση». Από τη στιγμή που άρχισα να το διαβάζω, μου τράβηξε το ενδιαφέρον και το διάβασα μέχρι το τέλος· αποτύπωνε μια διαδικασία που ήταν παρόμοια με αυτή που είχα βιώσει στη δική μου περίπτωση δώδεκα χρόνια νωρίτερα. Ασυνείδητα έβλεπα τη δική μου εξέλιξη να ζωντανεύει ξανά μπροστά μου. Κατά τη διάρκεια της ημέρας σκέφτηκα το θέμα μερικές φορές ακόμα και ήμουν τελικά έτοιμος να το προσπεράσω, όταν σε λιγότερο από μια βδομάδα αργότερα, προς έκπληξή μου, έλαβα μία κάρτα που έγραφε ότι είχα γίνει δεκτός στο «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα»· μου ζητούσαν να απαντήσω σ’ αυτή την ανακοίνωση και να παρευρεθώ σε μια συνεδρίαση της επιτροπής αυτού του κόμματος την ερχόμενη Τετάρτη.

Αυτός ο τρόπος «προσέλκυσης» μελών μάλλον με εξέπληξε και δεν ήξερα αν έπρεπε να θυμώσω μ’ αυτό ή αν έπρεπε να γελάσω. Δεν σκεφτόμουν καν να πάω σε ένα έτοιμο κόμμα, αλλά ήθελα να ιδρύσω ένα δικό μου. Αυτό που μου ζητούσαν ήταν εντελώς αδιανόητο για μένα.

Ήμουν έτοιμος να στείλω την απάντησή μου στους κυρίους γραπτώς, όταν με κέρδισε η περιέργεια και αποφάσισα να εμφανιστώ την καθορισμένη ημέρα για να εξηγήσω προφορικά τους λόγους μου.

Ήρθε η Τετάρτη. Το εστιατόριο όπου επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η εν λόγω συγκέντρωση ήταν το «Άλτε Ρόζενμπαντ» (Alte Rosenbad) στην οδό Χέρν (Herrnstrasse)· μια πολύ φτωχή λοκάντα, στην οποία φαινόταν να μπαίνει μόνο κάποιος περιστασιακός που περιπλανιόταν. Αυτό δεν ήταν πολύ περίεργο το 1919, όταν το μενού ακόμα και των μεγαλύτερων εστιατορίων μπορούσε να προσφέρει μόνο τα πλέον πενιχρά και λιτά θέλγητρα. Αλλά δεν είχα ξανακούσει γι’ αυτό το εστιατόριο μέχρι τότε.

Διέσχισα την κακοφωτισμένη τραπεζαρία, μέσα στην οποία δεν καθόταν κανείς, και αναζήτησα την πόρτα που οδηγούσε σε ένα δωμάτιο στο πίσω μέρος και η «σύσκεψη» ήταν μπροστά μου. Εκεί, στο αχνό φως μιας μισοσπασμένης λάμπας αερίου, τέσσερεις νέοι άνδρες κάθονταν σε ένα τραπέζι και ανάμεσά τους βρισκόταν ο συγγραφέας του μικρού φυλλαδίου, ο οποίος αμέσως ήρθε να με χαιρετήσει με τον πιο φιλικό τρόπο και να με καλωσορίσει σαν νέο μέλος του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος».

Ήμουν κάπως σαστισμένος. Καθώς πληροφορήθηκα ότι ο πραγματικός «εθνικός πρόεδρος» θα ερχόταν σε λίγο αποφάσισα να περιμένω για να δώσω τις εξηγήσεις μου. Τελικά εμφανίστηκε κι αυτός. Ήταν ο επικεφαλής της συγκέντρωσης στη μπιραρία Στέρνεκερ, όπου είχε δώσει τη διάλεξη ο Φέντερ.

Στο μεταξύ είχα ξαναγίνει περίεργος και περίμενα με ανυπομονησία τι επρόκειτο να συμβεί. Τώρα τουλάχιστον μπόρεσα να μάθω τα ονόματα του καθενός κυρίου. Ο πρόεδρος της «εθνικής οργάνωσης» στο Ράιχ ήταν κάποιος κ. Χάρρερ και της περιφέρειας του Μονάχου ο Άντον Ντρέξλερ.

Κάρλ Χάρρερ (1890 - 1926)

Διαβάστηκαν τα πρακτικά της τελευταίας συνάντησης και ο γραμματέας πήρε ψήφο εμπιστοσύνης. Έπειτα ήρθε η σειρά της αναφοράς του ταμείου – ο σύλλογος διέθετε συνολικά 7 μάρκα και 50 πφένιχ – για το οποίο ο ταμίας πήρε ψήφο γενικής εμπιστοσύνης. Αυτό καταγράφηκε ξανά στα πρακτικά. Στη συνέχεια διαβάστηκαν οι απαντητικές επιστολές που είχαν συνταχθεί από τον 1ο πρόεδρο, πρώτα, σε μια επιστολή από το Κίελο, μετά σε μια από το Ντύσελντορφ και σε μια από το Βερολίνο και έλαβαν την έγκριση όλων των παρόντων. Στη συνέχεια διαβάστηκαν οι εισερχόμενες: μία επιστολή από το Βερολίνο, μία από το Ντίσελντορφ και μία από το Κίελο, η λήψη των οποίων φαινόταν να έχει γίνει δεκτή με μεγάλη ικανοποίηση. Αυτός ο αυξανόμενος όγκος αλληλογραφίας ερμηνευόταν σαν το καλύτερο και το πιο προφανές σημάδι της αυξανό-

μενης σημασίας του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος», και μετά – μετά έγινε μια μακρά συζήτηση για τις νέες απαντήσεις που έπρεπε να δοθούν.

Άντον Ντρέξλερ
(13 Ιουν. 1884 - 24 Φεβρ. 1942)

Τρομερό, τρομερό! Επρόκειτο για έναν σύλλογο του χειρίστου είδους. Σ' αυτή τη λέσχη πρόκειται να ενταχθώ;

Στη συνέχεια συζητήθηκε το ζήτημα των νέων εγγραφών, δηλαδή: ήρθε η σειρά να εξεταστεί η δικιά μου περίπτωση βρισκόμενος εκεί αφού παρασύρθηκα.

Τώρα άρχισα να κάνω ερωτήσεις – αλλά πέρα από λίγους κανόνες δεν υπήρχε τίποτα, κανένα πρόγραμμα, κανένα φυλλάδιο, κανένα έντυπο υλικό, καμία κάρτα μέλους ούτε καν μια άθλια σφραγίδα, μόνο φανερή καλή πίστη και καλές προθέσεις.

Έχασα πάλι το χαμόγελό μου, γιατί τι άλλο ήταν όλα αυτά αν όχι μια τυπική ένδειξη της πλήρους αδυναμίας και της απόλυτης απελπισίας για όλα τα μέχρι τώρα κόμματα, των προγραμμάτων τους, των σκοπών τους και της δραστηριότητάς τους; Αυτό που ώθησε αυτούς τους λίγους νέους, σε ένα τόσο εξωτερικά γελοίο εγχείρημα, ήταν απλώς το κάλεσμα της εσωτερικής τους φωνής, η οποία περισσότερο ενστικτωδώς παρά ενσυνείδητα, τους είπε ότι ολόκληρο το κομματικό σύστημα όπως υπήρχε μέχρι τώρα ήταν ακατάλληλο για μια εξύψωση του γερμανικού έθνους και για την επούλωση των εσωτερικών του τραυμάτων. Διάβασα γρήγορα τους δακτυλογραφημένους «κανόνες» και σε αυτούς διέκρινα περισσότερο την αναζήτηση παρά τη γνώση. Πολλά ήταν ακαθόριστα και ασαφή, κάποια πράγματα έλειπαν, όμως δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσε να θεωρηθεί δείγμα της συνειδητοποίησης της σύγκρουσης που έπρεπε να πραγματοποιηθεί.

Ήξερα και τι ένιωθαν αυτοί οι άνθρωποι: ήταν η λαχτάρα για ένα νέο κίνημα που θα ήταν κάτι περισσότερο από ένα κόμμα με την προηγούμενη σημασία της λέξης.

Όταν επέστρεψα στους στρατώνες εκείνο το βράδυ, είχα ήδη αποφασίσει γι' αυτό το σύλλογο.

Βρέθηκα αντιμέτωπος με αυτό που ήταν ίσως το πιο δύσκολο ερώτημα της ζωής μου: να γίνω μέλος ή να αρνηθώ;

Η λογική με συμβούλευε μόνο την άρνηση, αλλά το συναίσθημά μου δεν με άφηνε να ησυχάσω και όσο προσπαθούσα να θυμηθώ τη γελοιότητα όλου αυτού του συλλόγου, τα συναισθήματά μου μού μιλούσαν γι' αυτόν.

Τις μέρες που ακολούθησαν ήμουν ανήσυχος.

Άρχισα να σκέφτομαι όλα τα υπέρ και τα κατά. Από καιρό είχα απο-

φασίσει να ασχοληθώ με την πολιτική· το ότι αυτό θα μπορούσε να γίνει μόνο μέσα από ένα νέο κίνημα μου ήταν ξεκάθαρο, μόνο η ώθηση για δράση έλειπε μέχρι τότε. Δεν είμαι από εκείνους τους ανθρώπους που ξεκινούν κάτι σήμερα, μόνο για να το παρατήσουν αύριο και, αν είναι δυνατόν, να προχωρήσουν σε κάτι νέο. Αυτή όμως ακριβώς η πεποίθηση ήταν ένας από τους κύριους λόγους για τους οποίους μου ήταν τόσο δύσκολο να αποφασίσω να συμμετάσχω σε κάτι που ιδρύθηκε πρόσφατα, γιατί αυτό είτε έπρεπε να γίνει η πραγματική εκπλήρωση όλων όσων ονειρευόμουν, είτε θα ήταν πιο λογικό να μην το ξεκινήσω καθόλου. Ήξερα ότι αυτή θα ήταν μια παντοτινή απόφαση για μένα, όπου δεν θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ένας «γυρισμός». Για μένα δεν ήταν ένα περαστικό παιγνίδι αλλά κάτι πολύ σοβαρό. Από τότε είχα μια ενστικτώδη αντιπάθεια για τους ανθρώπους που ξεκινούν τα πάντα χωρίς καν να καταφέρουν τίποτα. Αυτοί οι άνθρωποι για όλες τις δουλειές μου ήταν μισητοί. Θεωρούσα ότι η δραστηριότητα αυτών των ανθρώπων ήταν χειρότερη από το να μην κάνεις τίποτα.

Το ίδιο το πεπρωμένο τώρα φαινόταν να μου δείχνει με το δάχτυλο. Δεν θα έμπαινα ποτέ σε ένα από μεγάλα κόμματα που υπήρχαν και θα εξηγήσω τους λόγους γι’ αυτό με περισσότερες λεπτομέρειες αργότερα. Αυτό το γελοίο μικρό δημιούργημα με τα λίγα μέλη του, μου φαινόταν ότι είχε ένα πλεονέκτημα, ότι δεν είχε ακόμη αποστεωθεί σε «οργάνωση», αλλά έδινε στο άτομο τη δυνατότητα μιας πραγματικής προσωπικής δραστηριότητας. Εδώ μπορούσε κάποιος ακόμα να δουλέψει και όσο μικρότερο ήταν το κίνημα τόσο πιο εύκολο ήταν να του δώσει την κατάλληλη μορφή. Εδώ μπορούσε ακόμη να καθοριστεί το περιεχόμενο, ο στόχος και ο δρόμος, κάτι που στα υπάρχοντα μεγάλα κόμματα ήταν εξαρχής αδύνατο.

Όσο περισσότερο προσπαθούσα να σκεφτώ, τόσο περισσότερο βεβαιωνόμουν ότι ένα τόσο μικρό κίνημα θα μπορούσε μια μέρα να προετοιμάσει το δρόμο για την ανάκαμψη του έθνους – αυτό όμως δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνει από τα πολιτικά κοινοβουλευτικά κόμματα που είναι τελείως προσκολλημένα στις απαρχαιωμένες ιδέες τους ή έχουν συμφέρον να υποστηρίξουν το νέο καθεστώς. Γιατί αυτό που έπρεπε να διακηρυχτεί εδώ ήταν μια νέα κοσμοθεωρία και όχι ένα νέο εκλογικό σύνθημα.

Ωστόσο, ήταν μια απείρως δύσκολη απόφαση να γίνει πραγματικότητα αυτή η πρόθεση.

Ποια ήταν τα προσόντα που χρειαζόμουν για την ολοκλήρωση ενός τέτοιου έργου;

Το γεγονός ότι ήμουν άπορος και φτωχός, μου φαινόταν το πιο εύκολο πράγμα που μπορούσα να το αντέξω, αλλά το πιο δύσκολο ήταν, ότι τώρα ήμουν ένας από τους ανώνυμους, ένας από τα εκατομμύρια που η τύχη τούς επιτρέπει να ζουν ή τους ανακαλεί από την ύπαρξη, χωρίς καν οι πιο κοντινοί γείτονές τους να το προσέξουν. Σ’ αυτό προστέθηκε και η

δυσκολία που προέκυπτε αναπόφευκτα από την έλλειψη εκπαίδευσής μου.

Η λεγόμενη «ιντελιγκέντσια» πάντα έβλεπε με απεριόριστη περιφρόνηση όποιον δεν έχει περάσει από τα προβλεπόμενα σχολεία και δεν έχει αντλήσει τις απαραίτητες γνώσεις. Ποτέ δεν τίθεται το ερώτημα: Ποιες είναι οι ικανότητες του ανθρώπου, αλλά: Τι έχει σπουδάσει; Αυτοί οι «μορφωμένοι» θεωρούν τον μεγαλύτερο κουφιοκέφαλο, που είναι τυλιγμένος με αρκετά πιστοποιητικά, σαν ανώτερο από τον πιο έξυπνο νέο που απλώς του λείπουν αυτά τα πολύτιμα έγγραφα. Μπορούσα λοιπόν εύκολα να φανταστώ πώς θα με αντιμετώπιζε αυτός ο «μορφωμένος» κόσμος και έκανα λάθος μόνο στο βαθμό που τότε πίστευα ότι οι άνθρωποι ήταν ως επί το πλείστον καλύτεροι απ' ό,τι δυστυχώς είναι στην ψυχρή πραγματικότητα. Λόγω του ότι είναι όπως είναι, οι λίγες εξαιρέσεις, όπως και παντού, λάμπουν πάντα πιο φωτεινές. Απ' αυτό έμαθα από τότε να ξεχωρίζω πάντα τους αιώνιους σπουδαστές και τους ανθρώπους που έχουν την ικανότητα να διακριθούν.

Deutsche Arbeiter-Partei (D. A. P.)
Ortsgruppe München Abteilung:
Mitgliedskarte
für Herrn Adolf Hitler Lothstr. 29
München, den 1. Jan. 1920
Nr. 7
Für den Arbeitsausschuß:
Schriftwart
Diese Karte gilt als Ausweis bei geschlossenen Versammlungen

Κάρτα μέλους του Αρχηγού στο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα

Μετά από δύο μέρες αγωνιώδους προβληματισμού και συλλογισμού, τελικά κατέληξα στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να κάνω το βήμα.

Ήταν η πιο κρίσιμη απόφαση της ζωής μου.

Από εκεί δεν υπήρχε και δεν μπορούσε να υπάρξει επιστροφή.

Γράφτηκα λοιπόν σαν μέλος του «Γερμανικού Εργατικού Κόμματος» και έλαβα μια προσωρινή κάρτα μέλους με τον αριθμό: επτά.

10ο Κεφάλαιο

Αιτίες της Κατάρρευσης

Το βάθος μιας πτώσης οποιουδήποτε σώματος μετριέται πάντα από τη διαφορά της απόστασης μεταξύ της θέσης που βρίσκεται τώρα και της θέσης που κατείχε αρχικά. Το ίδιο ισχύει και για την πτώση εθνών και κρατών. Το θέμα με τη μεγαλύτερη σημασία εδώ είναι η προηγούμενη θέση τους ή μάλλον το αρχικό τους ύψος που είχαν πριν ξεκινήσει η πτώση. Μόνο εκείνο που έχει την τάση να υψώνεται πάνω από τα κοινά όρια μπορεί να πέσει ή να συντριβεί σ' ένα βάθος που γίνεται αισθητό. Η κατάρρευση του Ράιχ ήταν τόσο σκληρή και τρομακτική για όσους μπορούσαν να το συλλογιστούν και να το νιώσουν, επειδή το Ράιχ είχε πέσει από ένα ύψος που δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί αυτές τις μέρες της δυστυχίας και της ταπείνωσης.

Ακόμη και η ίδρυση του Ράιχ φαινόταν να ακτινοβολεί από τη μαγεία ενός γεγονότος που εξύψωσε όλο το έθνος. Μετά από μια απαράμιλλη νικηφόρα πορεία, γεννήθηκε τελικά ένα Ράιχ για τα παιδιά και τα εγγόνια του, σαν ανταμοιβή του αθάνατου ηρωισμού. Είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, δεν έχει καμία διαφορά, όλοι οι Γερμανοί είχαν την αίσθηση ότι αυτό το Ράιχ, που δεν όφειλε την ύπαρξή του στις ραδιουργίες των κοινοβουλευτικών παρατάξεων, υψώθηκε πάνω από τα μέτρα των άλλων κρατών χάρη στον ένδοξο τρόπο της ίδρυσής του· γιατί αυτό το σπουδαίο γεγονός δεν επιτεύχθηκε με τις φλυαρίες κοινοβουλευτικών αντιπαραθέσεων, αλλά με τους κεραυνούς και τις βροντές του μετώπου στην πολιορκία του Παρισιού, μια δήλωση της θέλησής μας, που διακήρυσσε πως οι Γερμανοί, ηγεσία και λαός, αποφάσισαν για το μέλλον να ιδρύσουν ένα Ράιχ και να ανυψώσουν ξανά το αυτοκρατορικό στέμμα

σε ύψη συμβόλου. Κι αυτό δεν έγινε με άνανδρες δολοφονίες, οι ιδρυτές του κράτους του Μπίσμαρκ δεν ήταν λιποτάκτες και απατεώνες, αλλά τα συντάγματα του μετώπου.

Αυτή η μοναδική αυτή γέννηση και το βάπτισμα του πυρός περιέβαλαν το Ράιχ με μια αχτίδα ιστορικής δόξας, που μόνο τα παλαιότερα κράτη – σπάνια – θα μπορούσαν να αξιωθούν.

Και τι άνοδος τώρα!

Η ελευθερία σε σχέση με τον έξω κόσμο εξασφάλιζε το ψωμί στο εσωτερικό. Το έθνος αύξανε σε πληθυσμό και σε επίγεια αγαθά. Η τιμή όμως του κράτους και μαζί με αυτήν όλου του λαού φυλάσσονταν και προστατεύονταν από έναν στρατό, που ήταν η πιο αισθητή ένδειξη της διαφοράς μας από την παλιά γερμανική ένωση.

Η πτώση του Ράιχ και του γερμανικού λαού ήταν τόσο βαθιά που όλοι, σαν να τους έπιασε ζάλη, φαίνονταν στην αρχή σαν να έχουν χάσει τα αισθήματα και τις αισθήσεις τους· δύσκολα μπορούσαν να θυμηθούν τα αλλοτινά ύψη, το μεγαλείο και τη δόξα εκείνης της εποχής που φαίνονταν τόσο ονειρικά εξωπραγματικό σε σύγκριση με την σημερινή δυστυχία.

Οπότε είναι και κατανοητό, το γεγονός ότι έχοντας τυφλωθεί τόσο πολύ από το μεγαλείο του παρελθόντος, ξεχνάμε να αναζητήσουμε τους οιωνούς της τεράστιας κατάρρευσης, που έτσι κι’ αλλιώς υπάρχουν και τώρα.

Φυσικά αυτό ισχύει μόνο για εκείνους για τους οποίους η Γερμανία ήταν κάτι περισσότερο από ένα μέρος για να ζήσουν, να κερδίσουν και να ξοδέψουν χρήματα, δεδομένου ότι μόνο αυτοί μπορούσαν να αντιληφθούν την σημερινή κατάσταση σαν καταστροφή, ενώ για τους άλλους είναι η πολυαναμενόμενη εκπλήρωση των μέχρι τότε ανεκπλήρωτων επιθυμιών τους.

Οι οιωνοί όμως υπήρχαν και φαίνονταν, αν και πολύ λίγοι προσπάθησαν να αντλήσουν κάποιο δίδαγμα από αυτούς.

Σήμερα, όμως, αυτό είναι πιο αναγκαίο από ποτέ.

Όπως μια αρρώστια μπορούμε να τη θεραπεύσουμε μόνο αν έχει διαγνωστεί η αιτία της, το ίδιο ισχύει και για την επούλωση των πολιτικών ζημιών. Φυσικά, συνήθως είναι πιο εύκολο να εντοπιστούν και να ανακαλυφθούν τα εξωτερικά συμπτώματα μιας αρρώστιας παρά τα τα εσωτερικά της αίτια, γιατί αυτά τα συμπτώματα χτυπούν πιο εύκολα το μάτι. Αυτός μάλιστα είναι ο λόγος για τον οποίο τόσοι πολλοί άνθρωποι δεν καταφέρνουν ποτέ να πάνε παραπέρα από την αναγνώριση των εξωτερικών επιδράσεων και μάλιστα τις συγχέουν με τις αιτίες, προσπαθώντας μάλιστα να αρνηθούν την ύπαρξη τέτοιων αιτιών. Έτσι, ακόμη και τώρα οι περισσότεροι από εμάς βλέπουν την γερμανική κατάρρευση πρωτίστως μόνο στην επικρατούσα οικονομική εξαθλίωση και στις επακόλουθες συνέπειες. Σχεδόν ο καθένας μας πρέπει να σηκώσει προσωπικά το μερίδιό του από αυτό το βάρος – ο μόνος εύλογος

τρόπος για να κατανοήσει ο καθένας ατομικά την καταστροφή. Οι πλατιές μάζες, απεναντίας, βλέπουν ελάχιστα από το πολιτιστικό, πολιτικό και ηθικό υπόβαθρο αυτής της κατάρρευσης. Εδώ από πολλούς λείπει εντελώς το συναίσθημα αλλά και η κατανόηση.

Το γεγονός ότι αυτό συμβαίνει με τις μεγάλες μάζες μπορεί κάλλιστα να είναι αλήθεια, αλλά το γεγονός ότι οι κύκλοι της διανόησης θεωρούν τη γερμανική κατάρρευση πρωτίστως σαν «οικονομική καταστροφή» και, κατά συνέπεια, πιστεύουν ότι η θεραπεία της μπορεί να βρεθεί σε οικονομική λύση, μου φαίνεται ότι είναι ο λόγος για τον οποίο μέχρι στιγμής δεν έχει επέλθει καμία βελτίωση. Μόνο όταν γίνει κατανοητό ότι και εδώ, η οικονομία παίζει μόνο τον δεύτερο ή και τρίτο ρόλο και ότι τον κύριο ρόλο παίζουν πολιτικοί, ηθικοί και φυλετικοί παράγοντες, μόνο τότε θα φτάσουμε στην κατανόηση της σημερινής δυστυχίας και επομένως θα βρούμε τους τρόπους και τα μέσα για μια θεραπεία.

Το ζήτημα των αιτιών της γερμανικής κατάρρευσης είναι επομένως αποφασιστικής σημασίας, ιδίως για ένα πολιτικό κίνημα που στόχος του είναι ακριβώς να ξεπεράσει την ήττα.

Αλλά ακόμη και σε τέτοιες έρευνες για το παρελθόν πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί ώστε να μην συγχέουμε τα αποτελέσματα που είναι περισσότερο ορατά με τις αιτίες που είναι λιγότερο εμφανείς.

Η ευκολότερη και επομένως και η πιο διαδεδομένη δικαιολογία για τη σημερινή κακοδαιμονία είναι ότι οφείλεται στις συνέπειες του πολέμου που χάσαμε και ότι επομένως ο πόλεμος είναι η αιτία των κακών που αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Μπορεί να υπάρχουν πολλοί που θα πιστέψουν σοβαρά αυτήν την ανοησία, αλλά υπάρχουν ακόμη περισσότεροι από τα χείλη των οποίων μια τέτοια δικαιολογία μπορεί να είναι μόνο ένα σκόπιμο και συνειδητό ψέμα. Αυτό το τελευταίο ταιριάζει σε όλους εκείνους οι οποίοι σήμερα τρέφονται στο κυβερνητικό παχνί. Γιατί δεν ήταν οι προφήτες της επανάστασης που έλεγαν ξανά και ξανά με έμφαση στον λαό, ότι δεν ήταν σημαντικό για τις μεγάλες μάζες η έκβαση αυτού του πολέμου; Αντίθετα, δεν μας διαβεβαίωναν επίμονα ότι κατά κύριο λόγο οι «μεγάλοι κεφαλαιοκράτες» είχαν συμφέρον από τη νικηφόρα κατάληξη της τεράστιας πάλης μεταξύ των εθνών, αλλά ότι ο γερμανικός λαός και οι Γερμανοί εργάτες δεν είχαν κανένα συμφέρον από ένα τέτοιο αποτέλεσμα; Μάλιστα, αυτοί οι υπέρμαχοι της παγκόσμιας συμφιλίωσης δεν δήλωσαν αντίθετα ότι μόνο ο «μιλιταρισμός» θα καταστρεφόταν από τη γερμανική ήττα, αλλά ότι ο γερμανικός λαός θα γιόρταζε την πιο ένδοξη ανάστασή του; Μήπως αυτοί οι κύκλοι δεν υμνούσαν τα ευεργετήματα της Αντάντ και δεν κατηγόρησαν τη Γερμανία για όλο αυτό τον αιματηρό πόλεμο; Μπορούσαν όμως να το κάνουν αυτό χωρίς να διακηρύσσουν ότι ακόμα και η στρατιωτική ήττα δεν θα είχε σοβαρές συνέπειες για το έθνος; Δεν διανθίστηκε ολόκληρη η επανάσταση με τη φράση ότι μέσω αυτής θα αποτραπεί η νίκη της γερμανικής σημαίας,

αλλά ότι, παρά ταύτα, ο γερμανικός λαός θα βάδιζε επιτέλους προς την εσωτερική και εξωτερική ελευθερία;

Μήπως δεν ήταν έτσι, άθλιοι και απατεώνες;

Χρειάζεται πραγματικά μια εβραϊκή αυθάδεια για να αποδοθεί ευθύνη για την κατάρρευση μόνο στη στρατιωτική ήττα, την ίδια στιγμή που το κεντρικό όργανο όλων των εθνοπροδοτών, η εφημερίδα «Εμπρός» (Vorwärts) του Βερολίνου έγραφε ότι δεν πρέπει να επιτραπεί στο γερμανικό έθνος να φέρει πίσω τις σημαίες του νικηφόρες.

Και τώρα λοιπόν υποτίθεται ότι αυτό είναι ο λόγος της κατάρρευσής μας;

Θα ήταν φυσικά εντελώς άχρηστο να θελήσουμε να διαφωνήσουμε με τέτοιους ξεχασιάρηδες ψεύτες και δεν θα έλεγα λέξη γι’ αυτούς, αν δυστυχώς αυτές τις ανοησίες δεν επαναλαμβανόταν από τόσους πολλούς εντελώς απερίσκεπτους ανθρώπους, οι οποίοι όμως δεν φαίνονται να διαπνέονται από κακή πρόθεση ή από ενσυνείδητη ανειλικρίνεια. Επιπλέον, αυτές οι παρατηρήσεις που κάνω εδώ έχουν σκοπό να προσφέρουν στους αγωνιστές μας διαφωτιστικά βοηθήματα τα οποία είναι ούτως ή άλλως πολύ απαραίτητα σε μια εποχή που τα λόγια μας συχνά διαστρεβλώνονται.

Έτσι, σχετικά με τον ισχυρισμό ότι η απώλεια του πολέμου ήταν η αιτία της γερμανικής κατάρρευσης μπορούμε να πούμε τα εξής:

Είναι αλήθεια ότι η απώλεια του πολέμου είχε τραγική σημασία για το μέλλον της πατρίδας μας, αλλά η απώλειά του δεν ήταν από μόνη της αιτία, αλλά μάλλον είναι συνέπεια άλλων αιτιών. Ότι ένα ατυχές τέλος σε αυτόν τον αγώνα ζωής και θανάτου θα οδηγούσε σε πολύ καταστροφικές συνέπειες, ήταν απολύτως σαφές σε κάθε διορατικό και απροκατάληπτο άνθρωπο. Δυστυχώς, όμως, υπήρξαν και άνθρωποι που φάνηκαν να τους λείπει αυτή η διορατικότητα την κατάλληλη στιγμή ή που, σε αντίθεση με τις καλύτερες γνώσεις τους, ωστόσο αρχικά αμφισβήτησαν και αρνήθηκαν αυτήν την αλήθεια. Αυτοί ήταν κυρίως εκείνοι, οι οποίοι, μετά την εκπλήρωση του κρυφού τους πόθου, ξαφνικά αλλά όψιμα συνειδητοποίησαν την καταστροφή που οι ίδιοι είχαν βοηθήσει να προκληθεί. Αυτοί όμως είναι οι ένοχοι για την κατάρρευση και όχι ο χαμένος πόλεμος, όπως ξαφνικά τους αρέσει να λένε και να πιστεύουν. Γιατί η απώλειά του ήταν μόνο αποτέλεσμα της δραστηριότητάς τους και όχι, όπως θέλουν πλέον να ισχυρίζονται, αποτέλεσμα μιας «κακής» ηγεσίας. Επίσης οι εχθροί μας δεν αποτελούνταν ούτε από δειλούς, ήξεραν κι αυτοί πώς να πεθαίνουν, από την πρώτη κιόλας μέρα ο αριθμός τους ήταν μεγαλύτερος από αυτόν του γερμανικού στρατού και είχαν στη διάθεσή τους τον οπλισμό απ’ όλα τα οπλοστάσια όλου του κόσμου· κατά συνέπεια ο κόσμος δεν μπορεί να αρνηθεί το γεγονός, ότι οι γερμανικές νίκες, που επιτεύχθηκαν για τέσσερα χρόνια εναντίον ενός ολόκληρου κόσμου, κάθε ηρωισμός και κάθε «οργάνωση» οφείλονταν αποκλειστικά στην ανώτερη ηγεσία. Η οργάνωση και η διοίκηση του

γερμανικού στρατού ήταν ό,τι πιο ισχυρό έχει δει ποτέ η γη. Οι ελλείψεις της βρίσκονταν στα όρια της γενικής ανθρώπινης επάρκειας.

Το γεγονός ότι αυτός ο στρατός κατέρρευσε δεν ήταν η αιτία της σημερινής μας δυστυχίας, αλλά ήταν απλώς η συνέπεια πολλών άλλων εγκλημάτων, μια συνέπεια που όμως με τη σειρά της προανήγγειλε την αρχή μιας περαιτέρω και αυτή τη φορά πιο ορατής κατάρρευσης.

Η αλήθεια των παραπάνω, προκύπτει από τα ακόλουθα:

Μπορεί μια στρατιωτική ήττα να οδηγήσει σε μια τόσο ολοκληρωτική κατάρρευση ενός έθνους και ενός κράτους; Από πότε ένας ατυχής πόλεμος έχει τέτοια αποτελέσματα; Μπορούν αλήθεια τα έθνη να αφανιστούν λόγω ενός χαμένου πολέμου;

Η απάντηση σ' αυτά μπορεί να είναι πολύ σύντομη: πάντοτε, όταν η στρατιωτική ήττα είναι η ανταμοιβή των λαών για την εσωτερική τους σήψη, τη δειλία τους, την έλλειψη χαρακτήρα, με λίγα λόγια την αναξιότητά τους. Αν δεν είναι έτσι, τότε η στρατιωτική ήττα γίνεται μάλλον το έναυσμα για μια μεγαλύτερη μελλοντική ανέλιξη, παρά η ταφόπλακα της ύπαρξης ενός λαού.

Η ιστορία προσφέρει ατελείωτα παραδείγματα της ορθότητας αυτού του ισχυρισμού.

Δυστυχώς η στρατιωτική ήττα του γερμανικού λαού δεν ήταν μια καταστροφή που δεν του άξιζε, αλλά μια δίκαια τιμωρία της αιώνιας δικαιοσύνης. Αυτή την ήττα την αξίζαμε και με το παραπάνω. Ήταν μονάχα το μεγαλύτερο εξωτερικό σύμπτωμα παρακμής ανάμεσα σε μια ολόκληρη σειρά εσωτερικών, που πιθανόν είχαν μείνει κρυμμένα από τα μάτια των περισσότερων ανθρώπων ή που οι άνθρωποι στρουθοκαμηλικά δεν ήθελαν να τα δουν.

Ας εξετάσουμε τις παράπλευρες συνέπειες, κάτω από τις οποίες ο γερμανικός λαός αποδέχθηκε αυτή την ήττα. Δεν υπήρξαν ξεδιάντροπες εκφράσεις χαράς σε πολλούς κύκλους για την κακοτυχία της πατρίδας; Όποιος όμως το κάνει αυτό, δεν του αξίζει πραγματικά μια τέτοια τιμωρία; Μάλιστα, δεν προχώρησαν ακόμα παραπέρα και δεν καυχήθηκαν για το ότι προκάλεσαν εντέλει την πτώση του μετώπου; Και αυτό δεν το πέτυχε ο εχθρός, όχι, όχι, οι ίδιοι οι Γερμανοί έφεραν πάνω στα κεφάλια τους μια τέτοια ντροπή!

Άδικα τους χτύπησε η κακοτυχία; Από πότε όμως βγαίνουν οι άνθρωποι και κατηγορούν τον εαυτό τους για τον πόλεμο; Και μάλιστα ενάντια σε κάθε γνώση, ενάντια σε κάθε σωστή κρίση!

Όχι και πάλι όχι: Από τον τρόπο με τον οποίο ο γερμανικός λαός αποδέχτηκε την ήττα του, μπορούμε να δούμε ολοκάθαρα, ότι η πραγματική αιτία της κατάρρευσής μας πρέπει να αναζητηθεί αλλού και όχι στην καθαρά στρατιωτική απώλεια λίγων θέσεων ή στην αποτυχία μιας επίθεσης· γιατί αν το μέτωπο αυτό καθαυτό είχε υποχωρήσει και αν η μοίρα της πατρίδας είχε προκληθεί από την αποτυχία του, τότε ο γερμανικός λαός θα είχε δεχτεί την ήττα με εντελώς διαφορετικό πνεύμα.

Θα υπέμενε την κακοτυχία που θα ακολουθούσε με σφιγμένα δόντια ή θα είχε βυθιστεί στο πένθος καταβεβλημένος από τον πόνο· τότε όλες οι καρδιές θα είχαν γεμίσει από οργή και μίσος ενάντια στον εχθρό που θα είχε νικήσει χάρη σε ένα συμπτωματικό γεγονός ή επειδή έτσι το θέλησε η μοίρα· τότε το έθνος, όπως η ρωμαϊκή σύγκλητος, θα δεχόταν τις ηττημένες μεραρχίες του με τις ευχαριστίες της πατρίδας για τις θυσίες που έκαναν μέχρι τώρα και θα τις ζητούσε να συνεχίσουν να πιστεύουν στο Ράιχ. Ακόμη και η συνθηκολόγηση θα είχε υπογραφεί βασιζόμενη αποκλειστικά στη λογική, ενώ οι καρδιές θα χτυπούσαν ήδη για τον επερχόμενο ξεσηκωμό.

Θα δεχόταν μια ήττα η οποία θα οφειλόταν αποκλειστικά στη μοίρα. Τότε δεν θα γελούσαν ούτε θα χόρευαν, δεν θα καυχιόντουσαν για τη δειλία τους ούτε θα δοξολογούσαν την ήττα, δεν θα χλεύαζαν τα μαχόμενα στρατεύματα και δεν θα έσερναν τις σημαίες και τα σύμβολα στο βούρκο, αλλά πάνω απ' όλα: τότε δεν θα υπήρχε εκείνη η φρικτή κατάσταση που έδωσε δικαίωμα σε έναν Άγγλο αξιωματικό, τον συνταγματάρχη Ρέπινγκτον, να κάνει την εξευτελιστική δήλωση: «Ένας στους τρεις Γερμανούς είναι προδότης». Όχι, αυτή η πανούκλα ποτέ δεν θα είχε πάρει ποτέ τις διαστάσεις μιας αποπνικτικής παλίρροιας, που εδώ και πέντε χρόνια έχει πνίξει και το τελευταίο ίχνος σεβασμού από την πλευρά του υπόλοιπου κόσμου για εμάς.

Αυτό δείχνει το ψέμα του ισχυρισμού, ότι ο χαμένος πόλεμος ήταν η αιτία της γερμανικής κατάρρευσης, καλύτερα από όλα. Όχι, αυτή η στρατιωτική κατάρρευση ήταν από μόνη της το αποτέλεσμα μιας ολόκληρης σειράς νοσηρών συμπτωμάτων και των αιτιών τους, που είχαν ήδη πλήξει το γερμανικό έθνος σε περιόδους ειρήνης. Αυτή ήταν η πρώτη ορατή καταστροφική συνέπεια μιας δηλητηρίασης των ηθών και των εθίμων, μια συρρίκνωση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης και των προαπαιτούμενων για αυτήν, που εδώ και πολλά χρόνια έχουν αρχίσει να υπονομεύουν τα θεμέλια του λαού και του Ράιχ.

Έριχ Φρίντριχ Βίλχελμ Λούντενντορφ
(9 Απρ. 1865 - 20 Δεκ. 1937)

Χρειάστηκε όμως γι' αυτό τον σκοπό ολόκληρη η απύθμενη ψευδολογία του εβραϊσμού και της μαρξιστικής του μαχητικής οργάνωσης, για να κατηγορήσει για την κατάρρευση τον ίδιο τον άνθρωπο που μόνος του προσπάθησε με υπεράνθρωπη ενέργεια και θέληση να αποτρέψει την καταστροφή που είχε προβλέψει και να σώσει το έθνος από τη στιγμή της βαθύτατης ταπείνωσης και ατίμωσης. Κατηγορώντας τον Λούντεντορφ για την ήττα στον Παγκόσμιο Πόλεμο,

αφαίρεσαν το όπλο του ηθικού δικαιώματος από τα χέρια του μοναδικού επικίνδυνου κατήγορου που μπορούσε να αντιταχθεί στους προδότες της πατρίδας. Σ’ αυτό το εγχείρημά τους ξεκίνησαν με βάση την πολύ σωστή αρχή ότι στο μεγάλο ψέμα υπάρχει πάντα ένας συγκεκριμένος παράγοντας αξιοπιστίας, δεδομένου ότι οι πλατιές μάζες ενός λαού στα εσώτερα βάθη της καρδιάς τους διαφθείρονται από το κακό πιο εύκολα παρά συνειδητά ή εκούσια και έτσι δεδομένης της πρωτόγονης απλότητας του μυαλού τους πέφτουν πιο εύκολα θύματα ενός μεγάλου ψέματος παρά ενός μικρού ψέματος, αφού και οι ίδιες συχνά λένε μικρά ψέματα σε μικρά ζητήματα, αλλά θα ντρέπονταν να καταφύγουν σε ψέματα που ήταν πολύ μεγάλα. Τέτοιου είδους ψέματα δεν θα μπορούσε ποτέ να τα συλλάβει το μυαλό τους και δεν θα μπορούσαν να πιστέψουν στην πιθανότητα ότι άλλοι θα μπορούσαν να έχουν την αναίδεια να διαστρεβλώσουν την αλήθεια τόσο αισχρά και μάλιστα ακόμα και αν διαφωτιστούν σχετικά με αυτό, θα συνεχίσουν να αμφιβάλλουν και να αμφιταλαντεύονται για πολύ καιρό και θα εξακολουθήσουν να πιστεύουν ότι μπορεί να υπάρχει κάποια άλλη εξήγηση· επομένως, ακόμη και από το μεγαλύτερο ψέμα στο τέλος κάτι θα μείνει και θα κολλήσει – ένα γεγονός που το γνωρίζουν πολύ καλά όλοι οι μεγάλοι δεξιοτέχνες του ψέματος και οι οργανώσεις της εξαπάτησης σε αυτόν τον κόσμο και γι’ αυτό το χρησιμοποιούν με τη μεγαλύτερη δολιότητα.

Οι καλύτεροι γνώστες αυτής της αλήθειας σχετικά με τις δυνατότητες της χρήσης του ψέματος και της συκοφαντίας σε όλες τις εποχές ήταν οι Εβραίοι· όλη η ύπαρξή τους είναι χτισμένη πάνω σε ένα μεγάλο ψέμα, δηλαδή ότι είναι μια θρησκευτική κοινότητα ενώ είναι μια φυλή – και τι φυλή. Ένα από τα μεγαλύτερα μυαλά της ανθρωπότητας τους στιγμάτισε για πάντα με μια πρόταση που περικλείει μια θεμελιώδη αλήθεια και με αιώνια ισχύ: τους αποκαλούσε «μεγάλους δασκάλους του ψέματος». Όποιος δεν το γνωρίζει αυτό ή δεν θέλει να το πιστέψει δεν θα μπορέσει ποτέ του να βοηθήσει την αλήθεια να νικήσει σε αυτόν τον κόσμο.

Για τον γερμανικό λαό μπορεί σχεδόν να θεωρηθεί μεγάλη τύχη το γεγονός ότι η περίοδος της ύπουλης αρρώστιας που τον υπέσκαπτε πήρε ξαφνικά τη μορφή μιας τόσο τρομακτικής καταστροφής, γιατί, διαφορετικά, το έθνος θα είχε σβήσει, ίσως πιο αργά αλλά πολύ πιο σίγουρα. Η ασθένεια θα είχε γίνει χρόνια, ενώ με την οξεία μορφή της κατάρρευσης έγινε ξεκάθαρη και ευδιάκριτη τουλάχιστον στα μάτια ενός μεγαλύτερου πλήθους. Δεν είναι τυχαίο που ο άνθρωπος νικάει πιο εύκολα την πανούκλα παρά τη φυματίωση. Η μία έρχεται με τρομακτικά κύματα θανάτου που συνταράζουν την ανθρωπότητα συθέμελα, η άλλη έρχεται αργά και έρποντας· η μία οδηγεί σε τρομερό φόβο, η άλλη σε βαθμιαία αδιαφορία. Αποτέλεσμα όμως είναι ότι ο άνθρωπος αντιμετωπίζει τη μια με όλη τη δύναμη της ενεργητικότητάς του, ενώ την άλλη προσπαθεί να την ελέγξει με επιπόλαια μέσα. Έτσι, έχει υποτάξει την πανούκλα, ενώ έχει υποταχθεί στη φυματίωση.

Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και με τις ασθένειες στο σώμα του έθνους. Αν δεν εμφανιστούν καταστροφικές, ο άνθρωπος αρχίζει σιγά-σιγά να τις συνηθίζει και τελικά, παρότι αυτό απαιτεί κάποιο χρόνο, φτάνει σε σίγουρο χαμό εξαιτίας τους. Είναι μια – ομολογουμένως πικρή – τύχη, όταν η μοίρα αποφασίζει να παρέμβει σε αυτή την αργή διαδικασία της αποσύνθεσης και με ένα ξαφνικό χτύπημα φέρνει το τέλος της ασθένειας μπροστά στα μάτια όσων την έχουν. Τις περισσότερες φορές το αποτέλεσμα μιας καταστροφής είναι ότι η θεραπεία γίνεται αμέσως και πραγματοποιείται με άκαμπτη αποφασιστικότητα.

Αλλά και σε μια τέτοια περίπτωση, προαπαιτούμενο είναι η αναγνώριση των εσώτερων λόγων που προκάλεσαν την εν λόγω ασθένεια.

Το πιο σημαντικό ερώτημα εδώ παραμένει η διάκριση μεταξύ των αιτιών από τις συνθήκες που προκαλούν αυτές. Αυτό θα γίνεται ακόμα πιο δύσκολο όσο περισσότερο παραμένουν τα μικρόβια της ασθένειας στο εθνικό σώμα και τόσο περισσότερο τους επιτρέπεται να γίνουν αναπόσπαστο μέρος αυτού του σώματος. Γιατί μπορεί πολύ εύκολα να συμβεί μετά από κάποιο χρονικό διάστημα, να θεωρηθούν οι δηλητηριώδεις ουσίες σαν συστατικό του εθνικού σώματος ή έστω να τις ανέχεται σαν αναγκαίο κακό, σε σημείο που η αναζήτηση του ξένου παθογόνου να μην θεωρείται πλέον απαραίτητη.

Κατά τη διάρκεια της μακράς περιόδου ειρήνης πριν από τον πόλεμο εμφανίστηκαν διάφορες εκτροπές εδώ κι εκεί, αν και, με μία ή δύο εξαιρέσεις, έγινε πολύ μικρή προσπάθεια για να ανακαλυφθεί η προέλευσή τους. Και εδώ πάλι αυτές οι εξαιρέσεις ήταν κυρίως τα φαινόμενα στην οικονομική ζωή του έθνους, τα οποία το άτομο τα αντιλήφθηκε περισσότερο απ’ ό,τι, για παράδειγμα, τα δυσάρεστα φαινόμενα που υπήρχαν σε μια ολόκληρη σειρά άλλων τομέων.

Υπήρξαν πολλά συμπτώματα παρακμής που θα έπρεπε να είχαν προκαλέσει σοβαρή αντίδραση.

Από οικονομικής πλευράς θα μπορούσαν να ειπωθούν τα εξής:

Λόγω της ραγδαίας αύξησης του γερμανικού πληθυσμού πριν από τον πόλεμο, το ζήτημα της εξασφάλισης της καθημερινής διατροφής ερχόταν όλο και περισσότερο στο προσκήνιο κάθε πολιτικής κα οικονομικής σκέψης ή πράξης. Ατυχώς η εξουσία δεν μπορούσε να πάρει απόφαση και να επιλέξει τη μόνη σωστή λύση, αλλά σκέφτηκε να φτάσει στον στόχο της μέσα από έναν ευκολότερο δρόμο. Η εγκατάλειψη της απόκτησης νέων εδαφών και η αντικατάστασή του με την αυταπάτη της παγκόσμιας οικονομικής κατάκτησης ήταν βέβαιο ότι θα οδηγούσε στο τέλος σε μια εκβιομηχάνιση που ήταν τόσο εκτεταμένη όσο και επιζήμια.

Πρώτη σοβαρή συνέπεια ήταν η επακόλουθη αποδυνάμωση της αγροτικής τάξης. Στον ίδιο βαθμό που αυτή αποδυναμωνόταν, μεγάλωνε όλο και περισσότερο η μάζα του προλεταριάτου των μεγάλων αστικών κέντρων, μέχρι που τελικά χάθηκε εντελώς η ισορροπία.

Τώρα, και η απότομη διαφοροποίηση μεταξύ πλουσίων και φτωχών που ζούσαν τόσο κοντά μεταξύ τους, επήλθε με τέτοιο τρόπο που οι συνέπειες αυτού μπορούσαν και έπρεπε να είναι πολύ θλιβερές. Η φτώχεια και η συχνή ανεργία άρχισαν να παίζουν το παιχνίδι τους με τους ανθρώπους, αφήνοντας πίσω τους μια αίσθηση δυσαρέσκειας και πίκρας. Η συνέπεια αυτού, όπως φάνηκε, ήταν η πολιτική ταξική διαίρεση. Παρ’ όλη την οικονομική ευημερία, η δυσαρέσκεια γινόταν όλο και πιο βαθιά και έφτασε σε τέτοιο σημείο που η πεποίθηση ότι «το πράγμα δεν πάει άλλο» γενικεύτηκε, αλλά χωρίς οι άνθρωποι να έχουν, ή να μπορούν να έχουν, μια συγκεκριμένη ιδέα για το τι πρέπει να γίνει.

Ήταν τα χαρακτηριστικά σημάδια μιας βαθιάς δυσαρέσκειας που προσπαθούσαν να εκφραστούν με αυτόν τον τρόπο.

Πολύ χειρότερες από αυτές, όμως, ήταν άλλες συνέπειες που έγιναν εμφανείς σαν αποτέλεσμα της εμπορευματοποίησης του έθνους.

Στον ίδιο βαθμό που η οικονομία αναπτυσσόταν για να γίνει ο καθοριστικός κυρίαρχος του κράτους το χρήμα γινόταν όλο και περισσότερο ένας θεός τον οποίο όλοι έπρεπε να υπηρετούν και που ο καθένας έπρεπε να προσκυνά. Ολοένα και περισσότερο, οι θεοί του ουρανού παραγκωνίστηκαν σαν γερασμένοι και ξεπερασμένοι και αντί γι’ αυτούς λιβάνιζαν το είδωλο του Μαμμωνά. Ξεκίνησε μια περίοδος απόλυτου εκφυλισμού, που έγινε ιδιαίτερα ολέθρια γιατί ήρθε σε μια εποχή που ήταν απαραίτητο περισσότερο από ποτέ το υπέρτατο ηρωικό πνεύμα του έθνους. Η Γερμανία όφειλε να εξοικειωθεί με την ιδέα ότι κάποια μέρα θα έπρεπε να υπερασπιστεί με το σπαθί της την προσπάθειά της να εξασφαλίσει το καθημερινό ψωμί μέσω μιας «ειρηνικής, οικονομικής εργασίας».

Δυστυχώς, η κυριαρχία του χρήματος επικυρώθηκε και από εκείνον ο οποίος έπρεπε κατεξοχήν να αντιταχθεί σ’ αυτήν: Η Αυτού Μεγαλειότητα ο Κάιζερ ατύχησε εντελώς με το να ακολουθήσει την αριστοκρατία στην τροχιά του νέου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Φυσικά, πρέπει να του πιστωθεί ότι, δυστυχώς, ακόμη και ο ίδιος ο Μπίσμαρκ από αυτή την άποψη δεν αντιλήφθηκε τον επικείμενο κίνδυνο. Μ’ αυτό όμως, οι ιδανικές αρετές πρακτικά είχαν περάσει πίσω από τη αξία του χρήματος, γιατί ήταν ξεκάθαρο ότι, από τη στιγμή που έγινε η αρχή προς αυτή την κατεύθυνση, η αριστοκρατία του ξίφους θα έδινε σύντομα τη θέση της στην αριστοκρατία του χρήματος. Οι οικονομικές επιχειρήσεις κερδίζονταν πιο εύκολα από τις πολεμικές. Έτσι δεν ήταν πια ελκυστικό για έναν πραγματικό ήρωα ή ακόμη και για έναν πολιτικό να συνάψει σχέσεις με κάποιον Εβραίο τραπεζίτη: ο άνθρωπος με πραγματική αξία δεν μπορούσε πλέον να ενδιαφέρεται για τέτοιες φτηνές

παραχωρήσεις, αλλά τις αρνείται ευγενικά. Αλλά και από την πλευρά του αίματος, μια τέτοια εξέλιξη ήταν βαθιά θλιβερή: οι ευγενείς έχασαν ολοένα και περισσότερο τη φυλετική βάση της ύπαρξής τους και σε μεγάλο βαθμό ο χαρακτηρισμός του «μη ευγενούς» θα ήταν πιο κατάλληλος γι' αυτούς.

Ένα σοβαρό σημάδι της οικονομικής παρακμής ήταν η σταδιακή εξαφάνιση του δικαιώματος της ατομικής ιδιοκτησίας και η βαθμιαία μεταφορά όλης της οικονομίας στην κυριότητα των μετοχικών εταιρειών.

Με αυτόν τον τρόπο η εργασία υποβαθμίστηκε σε αντικείμενο κερδοσκοπίας στα χέρια αδίστακτων εκμεταλλευτών· η αποπροσωποποίηση της ιδιοκτησίας από τον μεροκαματιάρη εργάτη αυξήθηκε σε τεράστια κλίμακα. Το χρηματιστήριο άρχισε να θριαμβεύει και αργά αλλά σταθερά άρχισε να αναλαμβάνει υπό την προστασία του τον έλεγχο της ζωής του έθνους.

Η διεθνοποίηση της γερμανικής οικονομίας είχε ήδη ξεκινήσει πριν από τον πόλεμο με τον έμμεσο τρόπο των εκροών μετοχών. Σίγουρα ένα μέρος της γερμανικής βιομηχανίας συνέχιζε τις προσπάθειες να αποφύγει αυτή τη μοίρα. Στο τέλος, όμως, έπεφτε κι αυτό θύμα της συνδυασμένης επίθεσης του άπληστου χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, που διεξήγαγε αυτόν τον αγώνα με τη βοήθεια του πιο πιστού του συντρόφου, του μαρξιστικού κινήματος.

Ο συνεχιζόμενος πόλεμος ενάντια στη γερμανική «βαριά βιομηχανία» ήταν η ορατή έναρξη της διεθνοποίησης της γερμανικής οικονομίας, για την οποία αγωνιζόταν ο μαρξισμός, γεγονός όμως που θα μπορούσε να ολοκληρωθεί μόνο με τη νίκη του μαρξισμού στην επανάσταση. Όσο γράφω αυτές τις λέξεις, η γενική επίθεση εναντίον των γερμανικών σιδηροδρόμων πέτυχε επιτέλους και αυτοί πλέον περιέρχονται στα χέρια του διεθνούς χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Η «διεθνής» σοσιαλδημοκρατία πραγματοποίησε έτσι για άλλη μια φορά έναν από τους υψηλότερους στόχους της.

Η καλύτερη απόδειξη για το πόσο είχε πετύχει αυτή η «εμπορευματοποίηση» του γερμανικού λαού μπορεί να φανεί ξεκάθαρα στο γεγονός ότι όταν τελείωσε ο πόλεμος ένας από τους κορυφαίους ηγέτες της γερμανικής βιομηχανίας και κυρίως του εμπορίου μπόρεσε να εκφράσει την άποψη ότι η οικονομία από μόνη της ήταν σε θέση να επαναφέρει τη Γερμανία στα πόδια της. Αυτή η ανοησία ειπώθηκε ακριβώς την εποχή που η Γαλλία επανέφερε τη διδασκαλία των σχολείων της πρωτίστως στις ανθρωπιστικές αρχές, για να αποτρέψει την εσφαλμένη αντίληψη ότι το έθνος και το κράτος οφείλουν την ύπαρξή τους στην οικονομία και όχι στις αιώνιες ιδέες και αξίες. Η δήλωση που έκανε τότε ένας Στάινες προκάλεσε απίστευτη σύγχυση στον κόσμο· υιοθετήθηκε αμέσως και έγινε με εκπληκτική ταχύτητα το κορυφαίο σύνθημα όλων των ανόητων και των απατεώνων που είχε εξαπολύσει η

μοίρα στη Γερμανία από την επανάσταση για να παριστάνουν τους «πολιτικούς».

Ένα απ’ τα χειρότερα σημάδια παρακμής στη Γερμανία πριν από τον πόλεμο ήταν η ολοένα και αυξανόμενη συνήθεια να κάνουμε μισά πράγματα. Αυτό είναι πάντα μια συνέπεια της ανασφάλειας που ένιωθαν όλοι για κάτι και της δειλίας που προέκυπτε σαν αποτέλεσμα αυτού και άλλων παραγόντων. Αυτή η αρρώστια προωθήθηκε και παραπέρα μέσω της εκπαίδευσης.

Η γερμανική εκπαίδευση πριν από τον πόλεμο είχε έναν εξαιρετικό αριθμό αδύναμων χαρακτηριστικών. Ήταν με πολύ μονόπλευρο τρόπο προσαρμοσμένη στην καλλιέργεια της καθαρής «γνώσης» δίνοντας πολύ λίγη σημασία στην «ικανότητα». Ακόμη λιγότερη σημασία έδινε στην διάπλαση του χαρακτήρα του ατόμου – όπου ήταν δυνατό αυτό – ελάχιστη σημασία στην προώθηση του αισθήματος ανάληψης ευθύνης και καθόλου στη δύναμη της θέλησης και στη δύναμη λήψης αποφάσεων. Τα αποτελέσματά της στην πραγματικότητα δεν ήταν η δημιουργία δυνατών ανθρώπων, αλλά πειθήνιων «παντογνωστών», όπως γενικά εμάς τους Γερμανούς μας θεωρούσαν και αναλόγως μας εκτιμούσαν πριν από τον πόλεμο. Οι άλλοι λαοί συμπαθούσαν τον Γερμανό επειδή μπορούσε να κάνει χρήση των παραπάνω στοιχείων, αλλά τον σέβονταν ελάχιστα επειδή δεν είχε ισχυρή θέληση. Δεν είναι χωρίς σημασία το γεγονός, ότι μεταξύ σχεδόν όλων των λαών έχανε πιο εύκολα την εθνικότητα και την πατρίδα του. Η ωραία παροιμία «με το καπέλο στο χέρι μπορείς να γυρίζεις όλη τη χώρα[*]» τα λέει όλα.

Αυτό όμως το είδος της κοινωνικής εθιμοτυπίας αποδείχτηκε εντελώς μοιραίο όταν καθόριζε και τη μορφή, του μοναδικού τρόπου συμπεριφοράς απέναντι στον μονάρχη. Αυτή η μορφή κατά συνέπεια απαιτούσε: ποτέ να μην διαφωνείς, αλλά να συμφωνείς πάντοτε με όλα όσα αποφασίζει να κάνει η Αυτού Μεγαλειότητα. Σ’ αυτό όμως ακριβώς το σημείο ήταν που χρειαζόταν η ελεύθερη ανδρική αξιοπρέπεια, διαφορετικά ο μοναρχικός θεσμός μια μέρα θα χανόταν από αυτή την δουλοπρέπεια· γιατί δουλοπρέπεια ήταν και τίποτα παραπάνω! Και μόνο οι ελεεινοί κόλακες και οι τιποτένιοι, εν ολίγοις, όλα εκείνα τα παρακμιακά όντα, που ένιωθαν πάντοτε καλύτερα πλάι στους υψηλούς κύκλους της βασιλικής οικογένειας παρά οι ειλικρινείς, έντιμες και άξιες ψυχές, μπορεί να θεωρούσαν την παραπάνω συμπεριφορά σαν τη μόνη

*Στη Γερμανική γλώσσα το ρητό είναι „Mit dem Hute in der Hand kommt man durch das ganze Land“ δηλ. Κρατώντας το καπέλο στο χέρι (ταπεινωμένος) μπορείς να γυρίζεις όλη τη χώρα. (Σ.τ.μ)

σωστή μορφή συνεννόησης με τους εστεμμένους! Αυτά τα «εξαιρετικά υποτακτικά» πλάσματα όμως, με κάθε ταπεινοφροσύνη μπροστά στον αφέντη τους και τροφοδότη τους, έδειχναν πάντα τη μεγαλύτερη αλαζονεία απέναντι στην υπόλοιπη ανθρωπότητα και το χειρότερο όλων ήταν όταν τολμούσαν να παρουσιάζονται με αδιάντροπη ιταμότητα στους άλλους θνητούς σαν οι μοναδικοί «μοναρχικοί»· μια πραγματική αυθάδεια, που μόνο ένα εξευγενισμένο ή και μη εξευγενισμένο στρογγυλό σκουλήκι μπορεί να κάνει! Γιατί στην πραγματικότητα αυτοί οι άνθρωποι ήταν πάντα οι νεκροθάφτες της μοναρχίας και ιδίως της μοναρχικής ιδέας. Αυτό έτσι είναι και δεν νοείται διαφορετικά: ένας άνθρωπος που είναι πρόθυμος να υπερασπιστεί έναν σκοπό, ποτέ δεν είναι και ποτέ δεν μπορεί να είναι ύπουλος ή ευμετάβλητος κόλακας. Όποιος ενδιαφέρεται πραγματικά για τη διατήρηση και την προώθηση ενός θεσμού θα αφοσιωθεί σε αυτό μέχρι την τελευταία ίνα της καρδιάς του και δεν θα μπορέσει ποτέ να τον εγκαταλείψει αν εμφανιστούν κάποιες αδυναμίες σ’ αυτόν. Σίγουρα δεν θα τρέξει να το διαλαλήσει δημόσια, όπως έκαναν οι δημοκρατικοί «φίλοι» της μοναρχίας με τον ίδιο ακριβώς απατηλό τρόπο, αλλά θα προσπαθήσει να πλησιάσει την Αυτού Μεγαλειότητα, τον ίδιο τον κομιστή του στέμματος, για να τον προειδοποιήσει για τη σοβαρότητα μιας κατάστασης και να τον πείσει να δράσει. Δεν θα υιοθετήσει την αντίληψη, ούτε πρέπει να το κάνει, ότι η Αυτού Μεγαλειότητα πρέπει να παραμένει ελεύθερος να ενεργεί σύμφωνα με τη θέλησή του, ακόμα κι αν αυτό οδηγεί ολοφάνερα, ή είναι βέβαιο πως θα οδηγήσει, σε καταστροφή, αλλά σε μια τέτοια περίπτωση πρέπει να προστατεύσει τη μοναρχία από τον ίδιο τον μονάρχη, πράγμα που θα αποτρέψει κάθε κίνδυνο. Αν η αξία αυτού του θεσμού βρίσκεται στο εκάστοτε πρόσωπο του μονάρχη, τότε αυτός θα ήταν ο χειρότερος θεσμός που μπορεί να φανταστεί κανείς· γιατί οι μονάρχες μόνο σε σπανιότατες περιπτώσεις είναι η αφρόκρεμα της σοφίας και της λογικής ή ακόμα και του χαρακτήρα, όπως αρέσκονται ορισμένοι να διατείνονται. Μόνο οι κατ’ επάγγελμα κόλακες και χαμερπείς το πιστεύουν αυτό, ενώ όλοι οι ευθείς άνδρες – και αυτοί, παρ’ όλα ταύτα, παραμένουν οι πιο άξιοι του κράτους – θα αηδίαζαν και μόνο στη σκέψη πως συζητούν τέτοια ανοησία. Γι’ αυτούς η ιστορία παραμένει ιστορία και η αλήθεια παραμένει αλήθεια, ακόμα και όταν έχουν να κάνουν με μονάρχες. Όχι, η καλοτυχία να έχεις έναν μεγάλο μονάρχη ο οποίος είναι ταυτόχρονα και σπουδαίος άνθρωπος είναι για τους λαούς τόσο σπάνια, που πρέπει να είναι ικανοποιημένοι αν η επιβουλή της μοίρας αποφύγει τουλάχιστον τα χειρότερα λάθη.

Επομένως η αξία και η σημασία της μοναρχικής ιδέας δεν μπορεί να βρίσκεται στο πρόσωπο του ίδιου του μονάρχη, εκτός κι αν ο Ύψιστος αποφασίσει να αποθέσει το στέμμα στο κεφάλι μιας ηρωικής ιδιοφυΐας όπως ήταν ο Φρειδερίκος ο Μέγας ή ενός σοφού χαρακτήρα όπως ήταν ο Γουλιέλμος Α'. Αυτό συμβαίνει μια φορά στους αιώνες και πολύ δύσκο-

λα πιο συχνά. Αλλιώς όμως, η ιδέα εδώ παίρνει το προβάδισμα έναντι του ατόμου, δεδομένου ότι το νόημα αυτού του θεσμού πρέπει να βρίσκεται στον ίδιο το θεσμό και μόνο. Με αυτό όμως και ο ίδιος ο μονάρχης πέφτει στη σφαίρα του υπηρέτη. Και αυτός γίνεται ένα απλό γρανάζι αυτής της μηχανής και σαν τέτοιο έχει υποχρεώσεις απέναντί της. Και αυτός τώρα πρέπει να υποτάσσεται σε έναν υπέρτερο σκοπό, οπότε και ο «μοναρχικός» δεν είναι πια ο άνθρωπος που δεν μιλάει και αφήνει τον φορέα του στέμματος να ασεβεί απέναντί του, αλλά αυτός που εμποδίζει κάτι τέτοιο. Αν η έννοια του καθεστώτος δεν ήταν στην ιδέα αλλά στο «ιερό» πρόσωπο με οποιοδήποτε τίμημα, τότε δεν θα ήταν επιτρεπτή η καθαίρεση ενός πρίγκιπα που είναι εμφανώς ψυχασθενής.

Σήμερα είναι απαραίτητο να τεθεί αυτό το ζήτημα, γιατί τον τελευταίο καιρό αναδύονται από την αφάνεια ολοένα και περισσότερα τέτοια πρόσωπα, στην άθλια ύπαρξη των οποίων αποδίδεται κατά κύριο λόγο η κατάρρευση της μοναρχίας. Με μια κάποια αφελή αυθάδεια, αυτοί οι άνθρωποι άρχισαν και πάλι να μιλάνε για τον «δικό τους» βασιλιά – τον οποίο όμως μόλις πριν λίγα χρόνια τον εγκατέλειψαν την πιο κρίσιμη στιγμή με τον πιο ανέντιμο τρόπο – και είναι έτοιμοι να παρουσιάσουν σαν κακό Γερμανό όποιον δεν θέλει να συμμετάσχει σε αυτή τη χορωδία ψεμάτων. Και στην πραγματικότητα, αυτοί είναι οι ίδιες εκείνες οι τρομαγμένες κότες που το 1918 το ’βαλαν στα πόδια ο ένας μετά τον άλλον μπροστά σε κάθε κόκκινο περιβραχιόνιο, παρατώντας τον βασιλιά τους να ’ναι βασιλιάς, άλλαξαν γρήγορα την ξιφολόγχη με το μπαστουνάκι, έβαλαν λαιμοδέτες και εξαφανίστηκαν χωρίς να αφήσουν ίχνη σαν φιλειρηνικοί «πολίτες». Εκείνη την εποχή αυτοί οι βασιλικοί πρωταθλητές, είχαν φύγει μονομιάς και μόνο αφού είχε ηρεμήσει η επαναστατική θύελλα, χάρη στη δράση άλλων, και μπορούσε κανείς να ξαναφωνάξει στους δρόμους «ζήτω ο βασιλιάς!» άρχισαν να επανεμφανίζονται προσεκτικά αυτοί οι «θεράποντες και σύμβουλοι» του στέμματος. Τώρα, όμως, είναι όλοι τους εδώ και κοιτάζουν αχόρταγα τα καζάνια της Αιγύπτου με τα κρέατα, δύσκολα μπορούν να συγκρατήσουν την υποταγή τους στον βασιλιά και τη δίψα τους για δράση, μέχρι την ημέρα εκείνη που θα εμφανιστεί το πρώτο κόκκινο περιβραχιόνιο και όλη η σπείρα των φαντασμάτων που ωφελήθηκαν από την παλιά μοναρχία θα εξαφανιστεί και πάλι σαν τα ποντίκια μπροστά στη γάτα!

Αν οι μονάρχες δεν έφταιγαν οι ίδιοι γι’ αυτά τα πράγματα, θα μπορούσε κανείς μόνο να τους λυπηθεί εγκάρδια λόγω των σημερινών υπερασπιστών τους. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να ξέρουν ότι με τέτοιους ιππότες χάνονται θρόνοι, αλλά δεν κερδίζονται στέμματα.

Αυτή η υποταγή αυτή ήταν ένα λάθος της όλης παιδείας μας, που πήρε πια την εκδίκησή της σε αυτό το σημείο με έναν ιδιαίτερα φρικτό τρόπο. Γιατί σαν αποτέλεσμά της, αυτά τα άθλια υποκείμενα μπόρεσαν να διατηρήσουν τη θέση τους σε όλες τις Αυλές και σταδιακά υπονόμευσαν τα θεμέλια της μοναρχίας. Και τελικά όταν το οικοδόμημα άρχισε να

κλυδωνίζεται, αυτοί έγιναν καπνός. Φυσικό ήταν: οι δουλοπρεπείς και οι κόλακες δεν κάθονται να πεθάνουν για τον κύριό τους. Το γεγονός ότι αυτό οι μονάρχες δεν το γνωρίζουν ποτέ και δεν το μαθαίνουν σχεδόν ποτέ, υπήρξε ανέκαθεν η καταστροφή τους.

Μια εμφανής συνέπεια της λανθασμένης εκπαίδευσης ήταν η δειλία της ανάληψης ευθύνης και η συνακόλουθη αδυναμία στην αντιμετώπιση ακόμη και των πιο ζωτικών προβλημάτων.

Στην περίπτωσή μας, όμως, η αφετηρία αυτής της επιδημίας βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό στον κοινοβουλευτικό θεσμό, στον οποίο καλλιεργείται η ανευθυνότητα σε καθαρή μορφή. Δυστυχώς, αυτή η ασθένεια σιγά-σιγά εξαπλώθηκε και σε άλλους τομείς της ζωής και περισσότερο στον κρατικό βίο. Παντού άρχισαν να αποφεύγουν τις ευθύνες και γι' αυτό το λόγο κατέφυγαν σε αναποτελεσματικά ημίμετρα· κατά την εφαρμογή τέτοιων μέτρων το μέτρο της προσωπικής ευθύνης πάντα περιορίζεται στο ελάχιστο.

Αν αναλογιστούμε τη στάση των διαφόρων κυβερνήσεων απέναντι σε μια σειρά από πραγματικά ολέθρια φαινόμενα της δημόσιας ζωής, θα αναγνωρίσουμε εύκολα τη φοβερή σημασία αυτής της γενικής διστακτικότητας και της δειλίας μπροστά στην ανάληψη ευθύνης.

Θα διαλέξω μόνο μερικές περιπτώσεις από τη μάζα των υπαρχόντων παραδειγμάτων:

Ειδικά στους δημοσιογραφικούς κύκλους, αρέσει να αναφέρεται ο Τύπος σαν «μεγάλη δύναμη» μέσα στο κράτος. Είναι γεγονός ότι η σημασία είναι πραγματικά μεγάλη. Δεν μπορεί να υποτιμηθεί· αποτελεί πραγματικά τη συνέχιση της εκπαίδευσης σε μεγάλη ηλικία.

Σε γενικές γραμμές, οι αναγνώστες μπορούν να χωριστούν σε τρεις ομάδες:

πρώτα σε αυτούς που πιστεύουν όλα όσα διαβάζουν·

δεύτερον, σε αυτούς που δεν πιστεύουν πλέον τίποτα.

τρίτον, στα μυαλά, τα οποία εξετάζουν και ελέγχουν όσα διαβάζουν και κρίνουν ανάλογα.

Η πρώτη ομάδα αριθμητικά είναι μακράν η μεγαλύτερη. Αποτελείται από τη μεγάλη μάζα του λαού και κατά συνέπεια αντιπροσωπεύει την πιο απλοϊκά σκεπτόμενη μερίδα του έθνους. Δεν μπορούμε όμως να την κατηγοριοποιήσουμε σε επαγγέλματα, αλλά το πολύ με βάσει τους γενικούς βαθμούς πνευματικής ανάπτυξης. Περιλαμβάνει όλους εκείνους που είτε από την καταγωγή τους είτε από την παιδεία τους δεν διαθέτουν ανεξαρτησία σκέψης και που, εν μέρει από ανικανότητα, εν μέρει από αδυναμία, πιστεύουν οτιδήποτε τους παρουσιάζεται σε άσπρο μαύρο. Σ' αυτούς ανήκει και ο τύπος των τεμπέληδων που μπορούν να σκεφτούν

μόνοι τους, αλλά από καθαρή διανοητική τεμπελιά παίρνουν ευχαρίστως όλα όσα έχει σκεφτεί ήδη κάποιος άλλος, με τη μετριοπαθή αντίληψη ότι εκείνος ο άλλος κατέβαλε πνευματική προσπάθεια. Τώρα, σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, που αποτελούν τη μεγάλη μάζα, η επιρροή του Τύπου θα είναι τεράστια. Δεν μπορούν ή δεν θέλουν να εξετάσουν οι ίδιοι αυτό που τους παρουσιάζεται, και έτσι η όλη στάση τους συνολικά απέναντι σε όλα τα προβλήματα της ημέρας διαμορφώνεται σχεδόν αποκλειστικά από την εξωτερική επιρροή των άλλων. Αυτό μπορεί να είναι και ένα πλεονέκτημα όταν η διαφώτισή τους γίνεται από μια σοβαρή και φιλαλήθη πλευρά, αλλά είναι καταστροφικό όταν γίνεται από απατεώνες και ψεύτες.

Η δεύτερη ομάδα είναι πολύ μικρότερη σε αριθμό. Αποτελείται εν μέρει από στοιχεία που ανήκαν αρχικά στην πρώτη ομάδα, μόνο που τώρα, μετά από μακρές και πικρές απογοητεύσεις, μετακινήθηκαν στην αντίθετη και δεν πιστεύουν πλέον απολύτως τίποτα που έρχεται μπροστά τους τυπωμένο. Μισούν κάθε εφημερίδα, και είτε δεν τις διαβάζουν καθόλου είτε, χωρίς να κάνουν εξαιρέσεις, επικρίνουν πάντα το περιεχόμενό τους, αφού κατά την γνώμη τους αποτελείται αποκλειστικά από ψέματα και απάτες. Αυτούς τους ανθρώπους είναι πολύ δύσκολο να τους χειραγωγήσεις, καθώς είναι καχύποπτοι ακόμα και στην αλήθεια. Γι’ αυτό είναι χαμένοι για κάθε θετικό έργο.

Τέλος, η τρίτη ομάδα είναι μακράν η μικρότερη· αποτελείται από μυαλά πραγματικά καλλιεργημένα, που τα φυσικά τους χαρίσματα και η παιδεία τους τούς δίδαξαν να σκέφτονται ανεξάρτητα, που προσπαθούν να διαμορφώνουν τη δική τους κρίση για τα πάντα και που υποβάλλουν διεξοδικά όλα όσα διαβάζουν στη δική τους εξέταση και τα επεξεργάζονται παραπέρα. Δεν θα διαβάσουν εφημερίδα χωρίς να την εξετάσουν στο μυαλό τους κάτι που δημιουργεί δυσκολίες στον συντάκτη. Οι δημοσιογράφοι εκτιμούν τέτοιους αναγνώστες με τις μεγαλύτερες επιφυλάξεις.

Για τα μέλη αυτής της τρίτης ομάδας, ωστόσο, οι ανοησίες που μπορεί να γράφει μια εφημερίδα είναι ελάχιστα επικίνδυνες ούτε έχουν κάποια σημασία. Εν πάση περιπτώσει, κατά τη διάρκεια της ζωής τους, έχουν συνηθίσει να βλέπουν κάθε δημοσιογράφο σαν έναν κατεργάρη που μόνο μερικές φορές λέει την αλήθεια. Δυστυχώς όμως, η σπουδαιότητα αυτών των υπέροχων ανθρώπων έγκειται στην ευφυΐα τους και όχι στον αριθμό τους – κάτι ατυχές σε μια εποχή που η σοφία δεν είναι τίποτα και το πλήθος είναι τα πάντα! Σήμερα που αποφασίζει η ψήφος των μαζών, τη μεγαλύτερη βαρύτητα έχει η πολυπληθέστερη ομάδα και αυτή είναι η πρώτη: ο όχλος των αφελών ή των ευκολόπιστων.

Είναι προς το συμφέρον του κράτους και του έθνους σε πρώτο βαθμό να αποτρέψει αυτούς τους ανθρώπους να πέσουν στα χέρια κακών, αδαών ή και κακόβουλων δασκάλων. Το κράτος λοιπόν έχει χρέος να εποπτεύει την εκπαίδευσή τους και να εμποδίζει κάθε σφάλμα. Με αυτόν

τον τρόπο, πρέπει να ασκεί στενό έλεγχο στα δάχτυλα του Τύπου· γιατί η επιρροή του σε αυτούς τους ανθρώπους είναι μακράν η ισχυρότερη και πιο διεισδυτική, δεδομένου ότι δεν ασκείται προσωρινά αλλά σταθερά και επαναλαμβανόμενα. Η ομοιομορφία και η σταθερή επανάληψη αυτής της εντολής ενέχει και την τρομακτική της δύναμη. Αν λοιπόν οπουδήποτε, τότε και εδώ ακριβώς το κράτος δεν πρέπει να ξεχνά ότι όλα τα μέσα πρέπει να υπηρετούν ένα σκοπό· δεν πρέπει να αφήνεται να παρασυρθεί και να κοροϊδευτεί από την ανοησία της λεγόμενης «ελευθερίας του Τύπου», να παραμελήσει το καθήκον του και να στερήσει το έθνος από την τροφή που χρειάζεται και που είναι καλό γι' αυτό.

Αλλά με τι είδους τροφή έτρεφε τον κόσμο ο προπολεμικός γερμανικός Τύπος; Δεν ήταν το χειρότερο δηλητήριο που μπορούσε κανείς να φανταστεί; Δεν ενστάλαξε τον χειρότερο ειρηνισμό στις καρδιές του λαού μας σε μια εποχή που ο υπόλοιπος κόσμος ετοιμαζόταν να στραγγαλίσει αργά αλλά σταθερά τη Γερμανία; Ο Τύπος δεν είχε ενσταλάξει στο μυαλό του λαού την αμφιβολία για τα δικαιώματα του ίδιου του τού κράτους, ακόμη και σε καιρό ειρήνης, για να περιορίσει από την αρχή την επιλογή των μέσων που είχε στη διάθεσή του για να αμυνθεί; Δεν ήταν ο γερμανικός Τύπος αυτός που γνώριζε πώς να κάνει την ανοησία που λέγεται «δυτική δημοκρατία» θελκτική για το λαό μας, μέχρι τελικά, παρασυρμένος ο τελευταίος απ' όλα αυτά τα ενθουσιώδη λόγια, να πιστέψει ότι μπορεί να εμπιστευτεί το μέλλον του σε μια Κοινωνία των Εθνών; Δεν βοήθησε στο να διδαχτεί ο λαός μας μια άθλια ανηθικότητα; Δεν γελοιοποιήθηκαν από αυτόν, τα ήθη και τα έθιμα σαν αναχρονιστικά και χονδροειδή, μέχρι που τελικά ο λαός μας έγινε «μοντέρνος»; Δεν υπέσκαψε τα θεμέλια της κρατικής εξουσίας με τις συνεχείς επιθέσεις του, μέχρι που ένα μόνο χτύπημα ήταν αρκετό για να γκρεμίσει αυτό το οικοδόμημα; Δεν πολέμησε με κάθε δυνατό μέσο όλες τις προσπάθειες να κατακτήσει το κράτος ό,τι ανήκει στο κράτος, δεν μείωσε τον στρατό με τη συνεχή άσκηση κριτικής, δεν σαμποτάρισε τη γενική στρατολόγηση, δεν ζητούσε την απόρριψη των στρατιωτικών πιστώσεων κ.λ.π., μέχρι οι συνέπειες να γίνουν αναπόφευκτες;

Η δραστηριότητα του λεγόμενου φιλελεύθερου Τύπου ήταν το σκάψιμο του τάφου για τον γερμανικό λαό και το γερμανικό Ράιχ. Μπορούμε να προσπεράσουμε σιωπηλά τα ψέματα των μαρξιστικών φυλλάδων· γι' αυτές το ψέμα είναι ζωτικής σημασίας για τη ζωή τους όπως το ποντίκι για μια γάτα· εξάλλου το καθήκον τους είναι μόνο να συντρίψουν την εθνική και πατριωτική ραχοκοκαλιά του λαού για να τον ετοιμάσουν για την υποδούλωσή του στο ζυγό του διεθνούς κεφαλαίου και των κυρίων του, των Εβραίων.

Τι έχει κάνει όμως το κράτος απέναντι σε αυτή τη μαζική δηλητηρίαση του έθνους; Τίποτα, απολύτως τίποτα! Λίγα γελοία διατάγματα, μερικές ποινές για τις πιο κραυγαλέες συκοφαντίες, και αυτό ήταν το τέλος.

Αντίθετα, ήλπισαν ότι θα κερδίσουν την ευνοϊκή στάση αυτής της πανούκλας με την κολακεία, με την αναγνώριση της «αξίας» του Τύπου, της «σημασίας» του, της «εκπαιδευτικής αποστολής» του και παρόμοιων ανοησιών – αλλά οι Εβραίοι το αντιμετώπισαν με ένα πανούργο χαμόγελο και έδειξαν ότι το αναγνωρίζουν με πονηρές ευχαριστίες.

Ωστόσο, ο λόγος αυτής της ντροπιαστικής αποτυχίας εκ μέρους του κράτους δεν ήταν τόσο στην μη αναγνώριση του κινδύνου, όσο σε μια ουρανομήκη δειλία και στη συνακόλουθη διστακτικότητα στη λήψη όλων των αποφάσεων και των μέτρων. Κανείς δεν είχε το θάρρος να εφαρμόσει δραστικές και ριζοσπαστικές μεθόδους, αλλά εδώ, όπως και παντού αλλού, αρκέστηκαν σ' ένα πλήθος ημίμετρων και αντί να χτυπήσουν στο κεφάλι την οχιά, μάλλον την ερέθισαν – με αποτέλεσμα όχι μόνο να παραμείνουν όλα όπως ήταν, αλλά αντίθετα η δύναμη των θεσμών που έπρεπε να πολεμηθούν μεγάλωνε από χρόνο σε χρόνο.

Ο αμυντικός αγώνας της γερμανικής κυβέρνησης εκείνη την εποχή ενάντια στον Τύπο, κυρίως εβραϊκής προέλευσης, που κατέστρεφε σιγά-σιγά το έθνος, ήταν χωρίς κάποια συγκεκριμένη γραμμή, χωρίς αποφασιστικότητα, αλλά κυρίως χωρίς κάποιο ορατό στόχο. Εδώ τα μυαλά των συμβούλων αποδείχτηκαν τελείως ανεπαρκή, τόσο στην εκτίμηση της σημασίας αυτού του αγώνα, όσο και στην επιλογή των μέσων και στην κατάρτιση ενός ξεκάθαρου σχεδίου. Χωρίς κάποιο σχέδιο τους παρενοχλούσαν, μερικές φορές, όταν τους δάγκωναν, έκλειναν κάποιο από τα δημοσιογραφικά ερπετά για λίγες βδομάδες ή μήνες, αφήνοντας όμως άθικτη τη φωλιά του φιδιού.

Φυσικά – εν μέρει αυτό ήταν αποτέλεσμα της απείρως ύπουλης τακτικής των Εβραίων αφ' ενός και μιας πραγματικής βλακείας και αφέλειας των μυστικοσυμβούλων απ' την άλλη. Οι Εβραίοι ήταν πολύ έξυπνοι για να επιτρέψουν να δεχτεί επίθεση όλος ο Τύπος τους μεμιάς. Όχι, ένα μέρος του Τύπου υπήρχε εκεί για να καλύψει το άλλο. Ενώ οι μαρξιστικές εφημερίδες με τον πιο απεχθή δυνατό τρόπο, λοιδορούσαν ό,τι μπορεί να είναι ιερό για τον άνθρωπο, ενόσω επιτίθονταν στο κράτος και στην κυβέρνηση και ξεσήκωναν μεγάλα τμήματα του πληθυσμού το ένα εναντίον του άλλου, οι αστικοδημοκρατικές εβραϊκές εφημερίδες ήξεραν πώς να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους με την περίφημη εμφάνιση της αντικειμενικότητας, αποφεύγοντας σχολαστικά κάθε σκληρή λέξη, ξέροντας καλά ότι όλα τα κούφια κεφάλια μπορούν να κρίνουν μόνο το εξωτερικό χωρίς ποτέ να έχουν την ικανότητα να διεισδύσουν στο εσωτερικό, έτσι ώστε γι' αυτούς η αξία ενός πράγματος να μετριέται από την εμφάνισή του και όχι από το περιεχόμενό του· μια ανθρώπινη αδυναμία στην οποία άλλωστε οφείλουν την όποια εκτίμηση απολαμβάνουν.

Γι' αυτούς τους ανθρώπους, η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ» (Frankfurter Zeitung) ήταν και είναι η επιτομή κάθε ευπρέπειας. Ποτέ δεν χρησιμοποίησε σκληρές εκφράσεις, απέρριπτε κάθε φυσική βία και πά-

ντα καλούσε σε έναν αγώνα με «πνευματικά» όπλα, κάτι που είναι ιδιαίτερα αγαπητό παραδόξως στους πιο ανεγκέφαλους ανθρώπους. Αυτό είναι αποτέλεσμα της ελλιπούς παιδείας μας, που απομακρύνει τους ανθρώπους από τις ενστικτώδεις επιταγές της φύσης, ενσταλάζει μέσα τους μια κάποια ποσότητα γνώσης, χωρίς ωστόσο να μπορεί να τους φέρει σε αυτό που είναι η υπέρτατη πράξη της γνώσης, αφού η προσπάθεια και η καλή θέληση από μόνες τους εδώ δεν χρησιμεύουν, αλλά πρέπει να υπάρχει η απαραίτητη διανοητικότητα, και μάλιστα σαν έμφυτη. Η απόλυτη γνώση όμως, στην οποία πρέπει να στοχεύει ο άνθρωπος είναι η κατανόηση των αιτιών που γίνονται ενστικτωδώς αντιληπτές – δηλαδή: ο άνθρωπος δεν πρέπει ποτέ να πέσει στην τρέλα του να πιστέψει ότι ήρθε για να γίνει στ' αλήθεια ο άρχοντας και ο κύριος της φύσης – όπως το λέει τόσο εύκολα η έπαρση ενός ημιμαθούς ανθρώπου – αλλά πρέπει να κατανοήσει τη θεμελιώδη αναγκαιότητα των κανόνων της φύσης και να συνειδητοποιήσει σε πόσο μεγάλο βαθμό η ύπαρξή του υπόκειται στους αιώνιους εκείνους νόμους της μάχης και του αγώνα. Τότε θα νιώσει ότι σε έναν κόσμο, στον οποίο οι πλανήτες και οι ήλιοι περιστρέφονται, τα φεγγάρια κινούνται γύρω από τους πλανήτες, στον οποίο πάντα η δύναμη κυριαρχεί στην αδυναμία και την αναγκάζει να είναι υποταγμένη σ' αυτή, αλλιώς την συντρίβει, δεν μπορεί να υπάρχουν ξεχωριστοί νόμοι για τους ανθρώπους. Και γι' αυτούς επίσης ισχύουν οι αιώνιες αρχές της υπέρτατης σοφίας. Μπορεί να προσπαθήσουν να τους καταλάβουν αλλά δεν θα μπορέσουν ποτέ να απελευθερωθούν απ' την κυριαρχία τους.

Ο Εβραίος όμως, ειδικά γι' αυτόν τον πνευματικό μας υπόκοσμο γράφει τον λεγόμενο διανοουμενίστικό του Τύπο. Γι' αυτούς είναι φτιαγμένες η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ»* (Frankfurter Zeitung) και η «Μπερλίνερ Τάγκεμπλατ»** (Berliner Tageblatt), γι' αυτούς επιλέχθηκε ο τόνος τους, και πάνω σ' αυτούς ασκούν την επίδρασή τους. Αποφεύγοντας φαινομενικά όλες τις ωμές εξωτερικές μορφές, δεν παύουν να χύνουν από άλλα δοχεία το δηλητήριό τους στις καρδιές των αναγνωστών τους. Κάτω από έναν καταιγισμό όμορφων τόνων και φράσεων ναρκώνουν τους αναγνώστες για να πιστέψουν, ότι η καθαρή επιστήμη ή ακόμα και η ηθική είναι η κινητήρια δύναμη πίσω από τις πράξεις τους, ενώ στην πραγματικότητα είναι απλώς μια ευρηματική και εξίσου πονηρή τέχνη, για να κλέψουν απ' τα χέρια του εχθρού με αυτόν τον τρόπο τα όπλα που έχει ενάντια στον Τύπο τους. Γιατί με το να αναβλύζουν κάποιοι ευπρέπεια όλοι οι κουφιοκέφαλοι αναγνώστες είναι έτοιμοι πιστέψουν ευκολότερα, ότι οι υπερβολές στις οποίες επιδίδονται άλλες εφημερίδες είναι μόνο ήπιου χαρακτήρα, αλλά που δεν θα οδηγή-

*„Frankfurter Zeitung“ Φιλελεύθερη εφημερίδα που υποστήριξε τη Συνθήκη των Βερσαλλιών και την πολιτική του Γκούσταβ Στρέζεμαν καγκελάριου κατά τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης.

**„Berliner Tageblatt“ φιλελεύθερη εφημερίδα του Βερολίνου. (Σ.τ.μ)

σουν ποτέ σε κατάλυση της «ελευθερίας του Τύπου» – όπως λένε αυτήν την ατιμώρητη εξαπάτηση και δηλητηρίαση του λαού. Έτσι λοιπόν, η εξουσία αποφεύγει να αναλάβει δράση ενάντια σ’ αυτούς τους ληστές, γιατί φοβάται ότι σε μια τέτοια περίπτωση θα βρει αμέσως αντίπαλό της και τον «ευπρεπή» Τύπο· ένας φόβος που είναι πολύ καλά θεμελιωμένος. Γιατί μόλις προσπαθήσει να αναλάβει δράση εναντίον μιας από αυτές τις άθλιες εφημερίδες, όλες οι άλλες θα πάρουν αμέσως το μέρος της, όχι για να υποστηρίξουν τον τρόπο που αυτή διεξάγει τον αγώνα της, Θεός φυλάξοι – αλλά για την προάσπιση και μόνο της αρχής της ελευθερίας του Τύπου και της ελευθερίας της κοινής γνώμης· αυτά και μόνο πρέπει να υπερασπιστούν. Όμως μπροστά σ’ αυτές τις κατακραυγές οι πιο δυνατοί άνδρες γίνονται αδύναμοι, γιατί προέρχονται από το στόμα αυτού που λέγεται «ευπρεπής» δημοσιογραφία.

Το δηλητήριο αυτό μπορεί να περάσει ανεμπόδιστα στην κυκλοφορία του αίματος του λαού μας και να δράσει, χωρίς να έχει το κράτος τη δύναμη να θέσει την ασθένεια υπό έλεγχο. Τα γελοία ημίμετρα που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον του, ήταν η ένδειξη της επικείμενης κατάρρευσης του Ράιχ. **Γιατί ένας θεσμός, που δεν είναι πλέον αποφασισμένος να προστατεύσει τον εαυτό του με όλα τα όπλα, ουσιαστικά έχει παραιτηθεί**. Κάθε ημίμετρο είναι μια ορατή ένδειξη της εσωτερικής παρακμής, που αργά ή γρήγορα θα πρέπει και θα ακολουθηθεί από την εξωτερική κατάρρευση.

Πιστεύω ότι η σημερινή γενιά, σωστά καθοδηγούμενη, θα μπορούσε εύκολα να θέσει υπό έλεγχο αυτό τον κίνδυνο. Έχει δει διάφορες καταστάσεις που μπόρεσαν να δυναμώσουν τα νεύρα όσων δεν τα έχασαν καθόλου. Σίγουρα τις μέρες που έρχονται, ο Εβραίος θα συνεχίσει δίχως άλλο τις κραυγές από τις εφημερίδες του, αν απλωθεί ένα χέρι στην αγαπημένη του φωλιά, βάζοντας ένα τέλος στο σκάνδαλο του Τύπου και θέσει αυτό το μέσο παιδείας στην υπηρεσία του κράτους και πάψει πια να βρίσκεται στα χέρια των ξένων και των εχθρών του λαού. Πιστεύω όμως ότι αυτό εμάς τους νεότερους θα μας εμποδίσει λιγότερο απ’ ό,τι κάποτε τους πατεράδες μας. Ένας όλμος τριάντα εκατοστών σφυρίζει πάντα πιο δυνατά από χίλιες οχιές εβραϊκών εφημερίδων – οπότε αφήστε τις να σφυρίζουν!

Ένα άλλο παράδειγμα για την διστακτικότητα και την αδυναμία στα πιο ζωτικά ζητήματα του έθνους στην ηγεσία της προπολεμικής Γερμανίας είναι το εξής: Παράλληλα με την μόλυνση του λαού σε επίπεδο πολιτικής, ηθών και εθίμων, υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια μια όχι λιγότερο φρικτή δηλητηρίαση της υγείας του εθνικού κορμού. Η σύφιλη άρχισε να εξαπλώνεται, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, όλο και περι-

σσότερο, ενώ η φυματίωση συνέχιζε ταυτόχρονα τη θανατηφόρα συγκομιδή της σχεδόν σε όλη τη χώρα.

Αν και στις δύο περιπτώσεις οι συνέπειες ήταν τρομακτικές για το έθνος, φαινόταν ότι κανείς δεν ήταν σε θέση να λάβει αποφασιστικά μέτρα.

Ειδικά απέναντι στη σύφιλη, η συμπεριφορά της εθνικής και κρατικής ηγεσίας μόνο σαν πλήρης συνθηκολόγηση μπορεί να χαρακτηριστεί. Αν ο αγώνας προοριζόταν να είναι σοβαρός, έπρεπε να λάβουν μέτρα ευρύτερα απ’ ό,τι έγινε στην πράξη. Η εφεύρεση ενός αμφίβολου είδους φαρμάκου καθώς και ο εξαιρετικός τρόπος με τον οποίο κυκλοφόρησε στην αγορά δεν μπορούσε να βοηθήσει περισσότερο για την καταπολέμηση μιας τέτοιας μάστιγας. Και εδώ, ο μόνος τρόπος που πρέπει να ακολουθηθεί είναι να επιτεθούν στα αίτια της ασθένειας και όχι στα συμπτώματά της. Οι αιτίες βρίσκονται πρωτίστως στην εκπόρνευση του έρωτα. Ακόμα κι αν αυτό δεν επέφερε άμεσα τη φοβερή μάστιγα αυτή καθαυτή, εν τούτοις θα ήταν και πάλι η πιο βαθιά ζημιά για τον λαό, γιατί η ηθική κατάπτωση που φέρνει μαζί του αυτός ο εκφυλισμός είναι αρκετή για να καταστρέψει αργά αλλά σίγουρα έναν λαό. Αυτός ο εξιουδαϊσμός της πνευματικής ζωής και η μαμμωνοποίηση του ενστίκτου της τεκνοποίησης αργά ή γρήγορα θα καταστρέψει όλες τις νέες γενιές μας, γιατί αντί για εύρωστα παιδιά ενός φυσικού αισθήματος θα γεννιούνται μόνο περισσότερα άθλια πλάσματα από οικονομικούς υπολογισμούς. Γιατί αυτό γίνεται όλο και περισσότερο η βάση και η μοναδική προϋπόθεση των γάμων μας. Και ο έρωτας αναζητά διέξοδο αλλού.

Εδώ επίσης, βέβαια, μπορούμε να ξεγελάσουμε τη φύση για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, η εκδίκησή της όμως θα είναι αναπόφευκτη, μόνο που εδώ θα εμφανιστεί αργότερα ή, καλύτερα: ο άνθρωπος συχνά αργεί πολύ να την αναγνωρίσει.

Το πόσο καταστροφικές είναι οι συνέπειες μιας συνεχιζόμενης μη τήρησης των φυσιολογικών προϋποθέσεων του γάμου μπορούν να γίνουν ορατές στην αριστοκρατία μας. Εδώ έχουμε μπροστά μας τα αποτελέσματα μιας τεκνοποίησης που εν μέρει βασίζεται σε καθαρώς κοινωνικές παρορμήσεις και εν μέρει σε οικονομικούς παράγοντες. Το ένα οδήγησε σε γενική εξασθένιση, το άλλο σε δηλητηρίαση του αίματος, αφού κάθε Εβραία ενός πολυκαταστήματος θεωρείται κατάλληλη για την αύξηση των απογόνων της Αυτού Υψηλότητας – και πραγματικά οι απόγονοι το αποδεικνύουν. Και στις δύο περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι ο πλήρης εκφυλισμός.

Σήμερα η αστική μας τάξη τείνει να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο και θα καταλήξει στο ίδιο τέρμα.

Προσπαθούν να προσπεράσουν αυτές τις δυσάρεστες αλήθειες βιαστικά και αδιάφορα, λες και μια τέτοια στάση θα μπορούσε να ανατρέψει εκ των υστέρων τα γεγονότα. Όχι, δεν μπορούμε να αρνηθού-

με το γεγονός ότι ο πληθυσμός στις μεγάλες πόλεις εκπορνεύεται ολοένα και περισσότερο στην ερωτική του ζωή και ακριβώς γι' αυτό πέφτει θύμα της συφιλιδικής πανούκλας σε συνεχώς διευρυνόμενους κύκλους, απλώς έτσι είναι. Το πιο ορατό αποτέλεσμα αυτής της μόλυνσης των μαζών μπορούμε, από τη μια, να το βρούμε στα ψυχιατρικά άσυλα και από την άλλη, δυστυχώς, στα παιδιά μας. Αυτά ιδίως είναι το θλιβερό αποτέλεσμα της ασταμάτητης εξάπλωσης του εκφυλισμού της σεξουαλικής μας ζωής, οι αμαρτίες των γονιών αποκαλύπτονται στις ασθένειες των παιδιών.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να συμβιβαστεί κανείς με αυτό το δυσάρεστο, το πραγματικά τρομερό γεγονός: μερικοί δεν βλέπουν τίποτα ή, καλύτερα, δεν θέλουν να δουν τίποτα· αυτή είναι φυσικά η απλούστερη και ευκολότερη «τοποθέτηση». Οι άλλοι σκεπάζονται με τον ιερό μανδύα μιας σεμνοτυφίας που είναι τόσο γελοίος όσο και υποκριτικός, μιλούν για το όλο θέμα σαν μια μεγάλη αμαρτία και, κυρίως, εκφράζουν τη βαθύτατη αγανάκτησή τους εναντίον κάθε αμαρτωλού που θα πιαστεί να τη διαπράττει, για να κλείσουν τα μάτια τους με ιερή απέχθεια μπροστά σε αυτή την άθεη πληγή και παρακαλούν τον αγαπητό Θεό – αν είναι δυνατόν μετά τον θάνατό τους – να ρίξει θειάφι και πίσσα σε όλα αυτά τα Σόδομα και τα Γόμορρα, για να γίνουν για άλλη μια φορά το εποικοδομητικό παράδειγμα για αυτήν την ξεδιάντροπη ανθρωπότητα. Κάποιοι τρίτοι τέλος, βλέπουν πολύ καλά τις τρομερές συνέπειες που θα φέρει αυτή η πανούκλα μαζί της μια μέρα, και είναι σίγουρο ότι θα το κάνει, αλλά απλώς σηκώνουν τους ώμους τους, κρίνοντας ότι έτσι κι αλλιώς δεν μπορούν να κάνουν τίποτα γι' αυτήν την απειλή και το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να αφήσουν τα πράγμα να τραβήξει τον δρόμο του.

Αναμφίβολα όλα αυτά είναι πολύ βολικά και απλά, μόνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτός ο βολικός τρόπος προσέγγισης των πραγμάτων μπορεί να έχει μοιραίες συνέπειες για ένα έθνος. Η δικαιολογία ότι και τα άλλα έθνη δεν τα πηγαίνουν καλύτερα, δεν αλλάζει το γεγονός της δικής μας πτώσης, εκτός από το ότι το αίσθημα του να βλέπεις κι άλλους να έχουν πληγεί από την ίδια συμφορά μπορεί να φέρει σε πολλούς μια ανακούφιση από τον πόνο τους. Το σημαντικό ερώτημα όμως, που τίθεται εδώ περισσότερο από ποτέ, είναι ποιος θα είναι ο λαός που πρώτος και μόνος θα επικρατήσει αυτής της μάστιγας και ποια έθνη θα χαθούν από αυτήν. Σ' αυτό καταλήγουμε τελικά. Αυτό είναι και η λυδία λίθος των φυλετικών αξιών – η φυλή που θα αποτύχει να περάσει απ' τη δοκιμασία απλώς θα πεθάνει και θα δώσει τη θέση της σε πιο υγιείς, ή τουλάχιστον πιο σκληρές και πιο ανθεκτικές. Γιατί από τη στιγμή που αυτό το πρόβλημα αφορά πρωτίστως τους απογόνους, ανήκει σε εκείνη την κατηγορία για την οποία λέγεται με τρομερή αιτιολόγηση ότι οι αμαρτίες των πατέρων εκδικούνται μέχρι τη δέκατη γενιά – μια αλήθεια που ισχύει για τα εγκλήματα κατά του αίματος και της φυλής.

Το αμάρτημα κατά του αίματος και της φυλής είναι το προπατορικό αμάρτημα αυτού του κόσμου και το τέλος μιας ανθρωπότητας που υποπίπτει σ' αυτό.

Πόσο ολέθρια όμως ήταν η στάση που τήρησε η προπολεμική Γερμανία ακριβώς σ' αυτό το ζήτημα. Ποια μέτρα ελήφθησαν για να αναχαιτιστεί η μόλυνση της νεολαίας μας στις μεγάλες πόλεις; Τι έγινε για να μπει ένα τέλος στη μόλυνση και τη μαμμωνοποίηση της σεξουαλικής ζωής ανάμεσά μας; Τι έγινε για την καταπολέμηση της επακόλουθης εξάπλωσης της σύφιλης στον εθνικό μας κορμό;

Η απάντηση σε αυτές τις ερωτήσεις μπορεί να δοθεί πιο εύκολα δείχνοντας τι έπρεπε να είχε γίνει.

Κατ' αρχήν αυτό το ζήτημα δεν έπρεπε να το αντιμετωπίσουμε επιπόλαια, αλλά έπρεπε να γίνει αντιληπτό ότι η ευτυχία ή η δυστυχία των γενεών εξαρτάται από τη λύση αυτού του προβλήματος και μάλιστα, ότι θα μπορούσε να είναι, αν δεν είναι οπωσδήποτε, αποφασιστικής σημασίας για όλο το μέλλον του λαού μας. Μια τέτοια συνειδητοποίηση όμως, μας υποχρεώνει σε δραστικά μέτρα και παρεμβάσεις. Σαν πρωταρχική προϋπόθεση έπρεπε να τεθεί η αντίληψη, ότι το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνουμε ήταν να εστιάσουμε την προσοχή όλου του έθνους στον τρομερό κίνδυνο, ώστε κάθε άτομο να συνειδητοποιήσει μέσα του τη σημασία αυτού του αγώνα. Αληθινά επείγουσες και δυσβάστακτες υποχρεώσεις και βάρη, που μερικές φορές δύσκολα αντέχουμε, μπορούν γενικώς να έρθουν σε πέρας αποτελεσματικά μόνο αν, μαζί με την υποχρέωση, δοθεί στα άτομα και η κατανόηση της αναγκαιότητάς τους. Αυτό όμως προϋποθέτει μια ευρεία διαφώτιση και ένα αποκλεισμό όλων των άλλων καθημερινών ζητημάτων που αποσπούν την προσοχή.

Σε όλες τις περιπτώσεις που αφορούν την εκπλήρωση φαινομενικά αδύνατων απαιτήσεων ή καθηκόντων, το σύνολο της προσοχής ενός λαού πρέπει να εστιαστεί σε αυτό και μόνο το ζήτημα, σαν να εξαρτάται πραγματικά από τη λύση του η ύπαρξή του ή μη ύπαρξή του. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορείς να κάνεις έναν λαό πρόθυμο και ικανό για πραγματικά μεγάλα επιτεύγματα και προσπάθειες.

Αυτή η θεμελιώδης αρχή ισχύει επίσης για το άτομο, εφόσον θέλει να πετύχει μεγάλους στόχους. Και αυτός θα μπορέσει να το κάνει αυτό μόνο με μια κλιμακωτή πορεία και αυτός επίσης θα πρέπει πάντα να ενώνει όλες τις προσπάθειές του κατά την επιδίωξη ενός σαφώς καθορισμένου έργου, μέχρι το έργο να φανεί ότι εκπληρώθηκε, οπότε να μπορεί να χαραχθεί ένας νέος τομέας δράσης. Όποιος δεν διαχωρίζει την οδό που έχει να κατακτήσει κατ' αυτό τον τρόπο σε επιμέρους στάδια και δεν προσπαθεί να τα κατακτήσει ένα προς ένα, σύμφωνα με το σχέδιο και με τη σύντονη συγκέντρωση όλων των δυνάμεών του, δεν θα μπορέσει ποτέ να φτάσει στον τελικό στόχο του, αλλά θα μείνει κάπου στην πορεία του δρόμου ή ίσως και έξω από αυτόν. Αυτή η μέθοδος προσέγγισης του στό-

χου είναι τέχνη και απαιτεί τη χρήση και της τελευταίας ικμάδας των δυνάμεων για την κατάκτηση του δρόμου βήμα προς βήμα.

Η πρώτη προϋπόθεση, λοιπόν, που είναι απαραίτητη για τη σύγκρουση σε μια τόσο δύσκολη φάση της ανθρώπινης διαδρομής, είναι για την ηγεσία να καταφέρει να παρουσιάσει στη μάζα του λαού τον επιμέρους σκοπό που πρέπει να επιτευχθεί σε πρώτη φάση, ή μάλλον να κατακτηθεί, σαν τον μοναδικό που αξίζει της ανθρώπινης προσοχής, από την κατάκτηση του οποίου εξαρτώνται τα πάντα. Το μεγάλο πλήθος του λαού ούτως ή άλλως δεν μπορεί να δει ολόκληρη τη διαδρομή χωρίς να δυσφορήσει ή να απελπιστεί για την επιτυχία του έργου. Κάποιοι, ως ένα βαθμό, θα συγκρατήσουν τον στόχο μέσα στο μυαλό τους, αλλά θα μπορούν να βλέπουν τον δρόμο μόνο σε μικρά, διακριτά τμήματα, όπως στην περίπτωση του ταξιδιώτη, που ξέρει και καταλαβαίνει ποιο είναι το τέρμα του ταξιδιού του, αλλά του είναι ευκολότερο να υπερνικήσει την ατέλειωτη διαδρομή του αν την διαιρέσει σε τμήματα και βαδίζει προς το καθένα σαν να ήταν ήδη ο πολυπόθητος στόχος. Μόνο έτσι μπορεί να προχωρήσει χωρίς να χάνει το κουράγιο του.

Με αυτόν τον τρόπο, με τη βοήθεια κάθε μορφής προπαγάνδας, το ζήτημα της καταπολέμησης της σύφιλης έπρεπε να τεθεί σαν καθήκον του έθνους και όχι σαν ένα άλλο ζήτημα. Γι' αυτό το σκοπό έπρεπε να είχαν αναλυθεί διεξοδικά στον λαό τα επιβλαβή της αποτελέσματα σαν η χειρότερη κακοτυχία, χρησιμοποιώντας όλα τα διαθέσιμα μέσα, έως ότου ολόκληρο το έθνος πειστεί ότι τα πάντα, το μέλλον ή η καταστροφή, εξαρτάται από τη λύση του εν λόγω προβλήματος.

Μόνο μετά από μια τέτοια, εν ανάγκη και μετά από μακροχρόνια προετοιμασία, θα αφυπνιστεί η προσοχή και επομένως και η αποφασιστικότητα όλου του έθνους, έτσι ώστε να ληφθούν σκληρά μέτρα που συνεπάγονται τις μεγαλύτερες θυσίες χωρίς να διατρέχουμε τον κίνδυνο ότι δεν θα γίνουν κατανοητά είτε θα εγκαταλειφθούν ξαφνικά επειδή οι μάζες δεν θα έχουν την ανάλογη θέληση.

Γιατί ένας σοβαρός αγώνας εναντίον αυτής της μάστιγας απαιτεί τεράστιες θυσίες και τεράστιο όγκο εργασίας.

Το να διεξάγεις πόλεμο κατά της σύφιλης σημαίνει αγώνας ενάντια στην πορνεία, ενάντια στις προκαταλήψεις, ενάντια στα παλαιά έθιμα, ενάντια στην τρέχουσα μόδα, την κοινή γνώμη και, τελευταίο αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, ενάντια στην ψεύτικη σεμνοτυφία ορισμένων κύκλων.

Η πρώτη προϋπόθεση, ακόμα και για το ηθικό δικαίωμα, για την καταπολέμηση αυτών των καταστάσεων, είναι να διευκολυνθεί ο γάμος σε ακόμα πιο νεαρή ηλικία για τις μελλοντικές γενιές. Στους γάμους που τελούνται καθυστερημένα βρίσκεται η δικαιολογία για τη διατήρηση μιας κατάστασης, η οποία, εξεταζόμενη με όποιον τρόπο θέλετε, είναι και παραμένει μια ντροπή για την ανθρωπότητα, μια κατάσταση, που είναι κατάρα σε ένα ον, το οποίο με την κατά τα άλλα σεμνότητά του αρέσκε-

ται να θεωρεί τον εαυτό του σαν την «εικόνα» του Θεού.

Η πορνεία είναι μια ντροπή της ανθρωπότητας, αλλά δεν μπορεί να εξαλειφθεί με ηθικές διαλέξεις, δεήσεις κ.λ.π., αλλά ο περιορισμός της και η οριστική της εξαφάνιση απαιτούν μια πληθώρα προϋποθέσεων. Η πρώτη, όμως, είναι και παραμένει η παροχή δυνατότητας για ένα γάμο σε νεαρή ηλικία σύμφωνα με την ανθρώπινη φύση, κυρίως για τον άνδρα, επειδή η γυναίκα εδώ είναι ούτως ή άλλως μόνο το παθητικό μέρος.

Το πόσο ανήθικο, και μάλιστα ακατανόητο, έχει γίνει σήμερα ένα κομμάτι της ανθρωπότητας, μπορεί να φανεί από το γεγονός ότι ακούμε συχνά τις μητέρες της λεγόμενης «καλής» κοινωνίας να λένε, ότι θα ήταν ευγνώμονες αν βρουν για τα παιδιά τους έναν σύζυγο «που να έχει γλεντήσει τη ζωή του» κ.λ.π. Δεδομένου ότι δεν υπάρχει κάποια σχετική έλλειψη σε άντρες αυτού του τύπου, αλλά μάλλον το αντίθετο, το φτωχό κορίτσι θα είναι ευτυχισμένο αν βρει έναν σύντροφο αυτής της περιγραφής και τότε τα παιδιά αυτού του γάμου θα είναι το ορατό αποτέλεσμα του «λογικού» αυτού γάμου. Αν μάλιστα σκεφτούμε ότι εκτός αυτού εξακολουθεί να υπάρχει και ο μεγαλύτερος δυνατός περιορισμός της αναπαραγωγής, ώστε η φύση να εμποδίζεται στην όποια επιλογή της, αφού κάθε πλάσμα, όσο άθλιο κι αν είναι, πρέπει να διατηρηθεί, το μόνο που απομένει είναι να διερωτηθούμε γιατί υπάρχει ακόμα ένας τέτοιος θεσμός όπως ο γάμος και ποιος πρέπει να είναι ο σκοπός του; Δεν είναι το ίδιο ακριβώς με την πορνεία; Η υποχρέωση απέναντι στους μεταγενέστερους δεν παίζει πλέον κάποιο ρόλο; Ή μήπως οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν τι κατάρα επιφέρουν στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους με τέτοια εγκληματικά επιπόλαιη θεώρηση του υπέρτατου φυσικού νόμου, αλλά και της τελευταίας υποχρέωσης στη φύση;

Έτσι εκφυλίζονται οι πολιτισμένοι λαοί και σταδιακά χάνονται.

Ούτε ο γάμος μπορεί να είναι αυτοσκοπός, αλλά πρέπει να υπηρετεί τον ένα και μεγαλύτερο στόχο, την αύξηση και τη διατήρηση του είδους και της φυλής. Αυτός είναι ο σκοπός και η αποστολή του.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η επιτυχία του μπορεί να κριθεί μόνο βάσει του τρόπου με τον οποίο εκπληρώνει την αποστολή του. Γι’ αυτό και μόνο το λόγο ο γάμος σε νεαρή ηλικία είναι σωστός, καθώς δίνει στο νεαρό ζευγάρι τη δύναμη εκείνη που μόνο απ’ αυτή μπορεί να προέλθει ένας υγιής και ανθεκτικός απόγονος. Φυσικά, μια ολόκληρη σειρά κοινωνικών προϋποθέσεων είναι απαραίτητες για να γίνει εφικτός, χωρίς τις οποίες ένας γάμος σε νεαρή ηλικία δεν είναι καν νοητός. Κατά συνέπεια λύση σε αυτό το ζήτημα, παρότι είναι απλό, δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς δραστικά μέτρα κοινωνικού χαρακτήρα. Η σημασία τους θα γίνει περισσότερο κατανοητή σε μια εποχή που η λεγόμενη «κοινωνική» δημοκρατία, λόγω της αδυναμίας της να λύσει μόνη της το στεγαστικό πρόβλημα, απλώς αποτρέπει πολλούς γάμους και έτσι ενθαρρύνει την πορνεία.

Ένας άλλος λόγος για τον οποίο είναι αδύνατοι οι γάμοι σε νεαρή ηλικία είναι ο παράλογος τρόπος διακανονισμού της μισθοδοσίας, ο οποίος δίνει πολύ λίγη σημασία στο το ζήτημα της οικογένειας και της συντήρησής της.

Επομένως, μια πραγματική καταπολέμηση της πορνείας μπορεί να προσεγγιστεί μόνο αν μια βασική μεταβολή στις κοινωνικές συνθήκες καθιστούσε ευκολότερο τον γάμο σε νεαρή ηλικία από ό,τι είναι γενικά δυνατό τώρα. Αυτή είναι η πρωταρχική προϋπόθεση για τη λύση αυτού του προβλήματος.

Κατά δεύτερο λόγο όμως, η παιδεία και η άσκηση πρέπει να ξεριζώσουν μια ολόκληρη σειρά εσφαλμένων αντιλήψεων με τις οποίες σήμερα δεν ασχολείται κανείς. Στο σημερινό μας εκπαιδευτικό σύστημα θα πρέπει να δημιουργηθεί μια ισορροπία, πρωτίστως, ανάμεσα στην πνευματική διδασκαλία και τη φυσική άσκηση. Αυτό που σήμερα ονομάζεται Γυμνάσιο είναι μια κοροϊδία του ελληνικού πρότυπου. Στο εκπαιδευτικό μας σύστημα λησμονήθηκε τελείως ότι μακροπρόθεσμα ένας υγιής νους μπορεί να ζήσει μόνο σε ένα σώμα υγιές. Ειδικά εάν, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, αναλογιστούμε τη μεγάλη μάζα ενός λαού, η αντίληψη αυτή έχει απόλυτη ισχύ.

Υπήρξε μια εποχή στην προπολεμική Γερμανία κατά την οποία κανένας δεν ενδιαφερόταν γι' αυτή την αλήθεια. Απλώς ενοχοποιούσαν το σώμα για τις αμαρτίες και πίστευαν ότι η μονόπλευρη άσκηση του «πνεύματος» ήταν επαρκής εγγύηση για το μεγαλείο του έθνους. Ένα λάθος που άρχισε να εκδικείται νωρίτερα από το αναμενόμενο. Δεν είναι τυχαίο ότι το μπολσεβικικό κύμα ποτέ δεν βρήκε ευνοϊκότερο έδαφος απ' ό,τι σε περιοχές όπου κατοικούσαν εκφυλισμένοι πληθυσμοί από την πείνα και τον συνεχή υποσιτισμό: στην κεντρική Γερμανία, στη Σαξονία, και στην περιοχή του Ρουρ. Σε όλες αυτές τις περιοχές όμως, δεν υπάρχει σχεδόν καμία σοβαρή αντίσταση σε αυτή την εβραϊκή ασθένεια από τη λεγόμενη ιντελιγκέντσια, για τον απλό λόγο ότι και η ίδια η ιντελιγκέντσια βρίσκεται σε πλήρη φυσικό εκφυλισμό, αν και λιγότερο από οικονομικούς λόγους απ' ό,τι για λόγους εκπαίδευσης. Η έμφαση που έδιναν οι ανώτερες τάξεις στην αμιγώς πνευματική διάσταση της παιδείας μας τις έκανε ανίκανες να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, σε εποχές που δεν αποφάσιζε ο νους αλλά η γροθιά, πόσο μάλλον να επιβληθούν. Όχι σπανίως, η πρώτη αιτία της προσωπικής δειλίας βρίσκεται στη φυσική αδυναμία.

Η υπερβολική έμφαση που δίνεται στην καθαρώς διανοητική εκπαίδευση και η συνακόλουθη παραμέληση της φυσικής αγωγής προώθησε την εμφάνιση σεξουαλικών ιδεών σε αρκετά νεαρή ηλικία. Ο νέος που γίνεται σκληρός σαν σίδερο με τον αθλητισμό και τη γυμναστική υποκύπτει λιγότερο στις ανάγκες της σεξουαλικής απόλαυσης απ' ό,τι ο καναπεδάκιας του σπιτιού που ανατράφηκε αποκλειστικά πνευματικά. Ένα λογικό εκπαιδευτικό σύστημα αυτό πρέ-

πει να το λάβει υπόψη. Ούτε πρέπει να παραβλέπει το γεγονός ότι αυτό που θα περιμένει ένας υγιής νεαρός άνδρας από μια γυναίκα θα είναι διαφορετικό από αυτό που περιμένει ένας πρόωρα γερασμένος και φθαρμένος ασθενικός.

Συνεπώς, το όλο εκπαιδευτικό σύστημα πρέπει να είναι προσανατολισμένο στη αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου του αγοριού για την επωφελή άσκηση του σώματός του. Δεν έχει το δικαίωμα να τριγυρίζει άπραγος κατά τη διάρκεια των νεανικών του χρόνων, να γυρίζει στους δρόμους και στους κινηματογράφους, αλλά μετά την καθημερινή εργασία του, πρέπει να δυναμώνει και να ατσαλώνει το νεανικό του σώμα, ώστε στην κατοπινή ζωή του να μην είναι μαλθακός. Καθήκον της εκπαίδευσης είναι να το αρχίσει και επίσης να το ολοκληρώσει, να το κατευθύνει και να το καθοδηγήσει και όχι απλώς να βάλει μέσα στο μυαλό τη λεγόμενη σοφία. Πρέπει επίσης να αντικρούσουμε την αντίληψη ότι η άσκηση του σώματος είναι κάτι που αφορά τον καθένα προσωπικά. Δεν υπάρχει ελευθερία να αμαρτάνεις σε βάρος των μεταγενεστέρων και επομένως της φυλής.

Ταυτόχρονα με τη σωματική άσκηση πρέπει να ξεκινήσει και η καταπολέμηση της δηλητηρίασης της ψυχής. Ολόκληρη η δημόσια ζωή μας σήμερα είναι σαν ένα θερμοκήπιο σεξουαλικών ιδεών και ερεθισμάτων. Αρκεί να ρίξετε μια ματιά σ' αυτά που μας προσφέρουν ο κινηματογράφος, τα θεάματα και το θέατρο και δύσκολα θα αρνηθείτε ότι αυτό δεν είναι το σωστό είδος τροφής, ειδικά για τους νέους. Οι βιτρίνες και τα έντυπα χρησιμοποιούν τα πιο πρόστυχα μέσα για να προσελκύσουν την προσοχή του πλήθους. Όποιος δεν έχασε την ικανότητα να συλλογίζεται μέσα του μπορεί να καταλάβει πόσο ολέθριο είναι αυτό για τη νεολαία. Αυτή η αισθησιακή και ηδυπαθής ατμόσφαιρα οδηγεί σε ιδέες και ερεθισμούς σε μια στιγμή που το νεαρό αγόρι δεν θα έπρεπε να καταλαβαίνει από τέτοια πράγματα. Το αποτέλεσμα μιας παιδείας τέτοιου είδους μπορεί να μελετηθεί στη σημερινή νεολαία και δεν είναι ικανοποιητικό. Ωριμάζει πολύ νωρίς, με επακόλουθο να γερνάει πριν την ώρα της. Από τις δικαστικές αίθουσες, μερικές φορές διαρρέουν στο κοινό γεγονότα που δίνουν τη δυνατότητα να ρίξουμε μια ματιά στη συναισθηματική ζωή των παιδιών μας, στα δεκατέσσερά τους ή στα δεκαπέντε. Ποιος θα εκπλαγεί αν ακόμα και σ' αυτές τις ηλιακές ομάδες η σύφιλη άρχισε να ψάχνει τα θύματά της; Δεν είναι κρίμα να βλέπεις πολλούς από αυτούς τους σωματικά εξασθενημένους και διανοητικά διεφθαρμένους νέους ανθρώπους να κανονίζουν τη μύησή τους στον γάμο μέσα από τις πόρνες των μεγάλων πόλεων;

Όχι, όποιος θέλει να καταπολεμήσει την πορνεία πρέπει πρώτα απ' όλα να συμβάλει στην εξάλειψη των πνευματικών προϋποθέσεών της. Πρέπει να καταλάβει καλά την ηθική πληγή του «πολιτισμού» των μεγάλων πόλεων και αυτό αδίστακτα και χωρίς επηρεασμούς από τις φωνές και τις κραυγές που σίγουρα θα ακουστούν μπροστά του. Αν δεν

βγάλουμε τη νεολαία από το σημερινό τελματώδες περιβάλλον της, θα βυθιστεί σε αυτό. Όποιος αρνείται να δει αυτή την κατάσταση την υποστηρίζει και έτσι γίνεται και ο ίδιος συμμέτοχος στη βαθμιαία εκπόρνευση του μέλλοντός μας που, είτε μας αρέσει είτε όχι, βρίσκεται στην ερχόμενη γενιά. Αυτή η κάθαρση του πολιτισμού μας πρέπει να επεκταθεί σε όλους σχεδόν τους τομείς. Θέατρο, τέχνη, λογοτεχνία, κινηματογράφος, Τύπος, διαφήμιση, βιτρίνες πρέπει να καθαριστούν από όλα τα φαινόμενα ενός κόσμου σε παρακμή και να τεθούν στην υπηρεσία μιας ηθικής πολιτικής και πολιτισμικής ιδέας. Η δημόσια ζωή πρέπει να απαλλαγεί από το πνιγηρό άρωμα του σύγχρονου ερωτισμού, καθώς και από κάθε απάνθρωπη, σεμνότυφη υποκρισία. Σε όλα αυτά τα ζητήματα ο σκοπός και ο τρόπος πρέπει να καθορίζονται από τη μέριμνα για την διατήρηση της υγείας του λαού μας, σωματικής και ψυχικής. Το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία μπαίνει σε δεύτερη μοίρα μπροστά στο καθήκον της διατήρησης της φυλής.

Μόνο μετά την εφαρμογή αυτών των μέτρων μπορεί να αναληφθεί ο ιατρικός αγώνας εναντίον της ίδιας της ασθένειας με κάποιες προοπτικές επιτυχίας. Ακόμα και εδώ όμως δεν πρέπει να υπάρξουν ημίμετρα, αλλά και εδώ πρέπει να ληφθούν οι πιο σκληρές και δραστικές αποφάσεις. Είναι ημίμετρο να δίνουμε σε ανθρώπους που βρίσκονται στο τελικό στάδιο μιας αθεράπευτης ασθένειας την πιθανότητα να μολύνουν τους υπόλοιπους υγιείς. Αυτό αντιστοιχεί στην ανθρωπιστική αρχή που, για να μην πάθει κακό ένας, αφήνει εκατό άλλους να χαθούν. Το αίτημα να εμποδιστούν οι ασθενείς από το να δημιουργήσουν άλλους εξίσου ασθενικούς απογόνους είναι αίτημα μιας απόλυτα καθαρής λογικής και, εφόσον εφαρμοστεί συστηματικά, αντιπροσωπεύει την πλέον ανθρώπινη πράξη του ανθρώπινου είδους. Αυτό θα σώσει εκατομμύρια άτυχους ανθρώπους από άδικα βάσανα, αλλά τελικά θα οδηγήσει σε μιαν αύξουσα βελτίωση της υγείας συνολικά. Η απόφαση να προχωρήσουμε προς αυτή την κατεύθυνση θα βάλει επίσης ένα φραγμό στην εξάπλωση των αφροδίσιων ασθενειών. Γιατί εδώ, αν χρειαστεί, πρέπει να καταφύγουμε στην δίχως έλεος απομόνωση των ανίατων αρρώστων – ένα βάρβαρο μέτρο για τους δυστυχείς που προσβλήθηκαν από την ασθένεια, αλλά μια ευλογία για τους γύρω μας και τους μεταγενέστερους. Ο πρόσκαιρος πόνος ενός αιώνα μπορεί να απαλλάξει και θα το κάνει, τις χιλιετίες από τις συμφορές.

Η καταπολέμηση της σύφιλης και της πορνείας, που της προετοιμάζει τον δρόμο, είναι ένα από τα πιο τεράστια καθήκοντα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα, τεράστια γιατί δεν είναι θέμα επίλυσης ενός και μόνου ζητήματος, αλλά εξάλειψης μιας ολόκληρης σειράς κακών που έχουν ως φανερό αποτέλεσμά τους αυτή την ασθένεια. Γιατί εδώ, η ασθένεια του σώματος είναι απλώς η συνέπεια μιας ασθένειας των ηθικών, κοινωνικών και φυλετικών ενστίκτων.

Αν όμως, είτε από αδράνεια είτε από δειλία, δεν δοθεί αυτή η μάχη μέχρι

τέλους, τότε κοιτάξτε τους λαούς σε πεντακόσια χρόνια από σήμερα. Νομίζω πως δεν θα βρείτε παρά ελάχιστες εικόνες του Θεού, εκτός κι αν θέλετε να προσβάλετε τον Παντοδύναμο.

Πώς όμως προσπάθησαν να χειριστούν αυτή την ασθένεια στην παλιά Γερμανία; Αν το εξετάσουμε αντικειμενικά, η απάντηση σε αυτό είναι πραγματικά οδυνηρή. Ασφαλώς, οι κυβερνητικοί κύκλοι γνώριζαν καλά τα φοβερά δεινά που προκλήθηκαν από αυτή την ασθένεια, αν και ίσως να μην ήταν απόλυτα σε θέση να σταθμίσουν τις συνέπειες της νόσου· αλλά στον αγώνα εναντίον της απέτυχαν εντελώς και αντί να καταφύγουν σε σαρωτικές μεταρρυθμίσεις, προτίμησαν να καταφύγουν σε οικτρά μέτρα. Θεράπευσαν την ασθένεια και άφησαν τις αιτίες της άθικτες. Υπέβαλλαν την κάθε πόρνη σε ιατρική εξέταση, παρακολουθώντας την όσο καλύτερα μπορούσαν, και, αν διαπίστωναν ότι ήταν άρρωστη, την έκλειναν σε νοσοκομείο απ’ όπου, μετά από μια στοιχειώδη αγωγή, την άφηναν και πάλι να χαθεί μέσα στην υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Φυσικά, εισήγαγαν μια «προστατευτική διάταξη», σύμφωνα με την οποία όσοι δεν ήταν απολύτως υγιείς ή θεραπευμένοι έπρεπε να αποφεύγουν τη σεξουαλική επαφή με την ποινή της τιμωρίας. Αυτό το μέτρο από μόνο του ασφαλώς είναι σωστό, αλλά στην πρακτική του εφαρμογή απέτυχε εντελώς. Κατά πρώτο, η γυναίκα, εάν ατύχησε και αρρώστησε – εξαιτίας της παιδείας μας, ή μάλλον της παιδείας της – στις πιο πολλές περιπτώσεις θα αρνηθεί να καταθέσει εναντίον του άθλιου κλέφτη της υγείας της – κάτω από συχνά ντροπιαστικές συνθήκες – συρόμενη σε αίθουσα δικαστηρίου. Αυτή ειδικά θα είχε να κερδίσει πολύ λίγα από κάτι τέτοιο, κατά κανόνα αυτή είναι που θα υποφέρει περισσότερο – η περιφρόνηση των γύρων της θα την χτυπήσει χωρίς καμιά αγάπη ακόμα πιο σκληρά απ’ ότι τον άνδρα. Τέλος, φανταστείτε την κατάστασή της σε περίπτωση που ο φορέας της ασθένειας είναι ο σύζυγός της! Πρέπει να τον καταγγείλει; Ή τι πρέπει να κάνει τότε;

Στην περίπτωση του άνδρα, όμως, υπάρχει το πρόσθετο γεγονός ότι δυστυχώς πολύ συχνά μπαίνει στο μονοπάτι αυτής της μάστιγας μετά από κατανάλωση μεγάλων ποσοτήτων αλκοόλ, αφού σ’ αυτή την κατάσταση δεν είναι ικανός να κρίνει το ποιόν της «καλής» του, κάτι που οι ιερόδουλες που είναι ήδη άρρωστες, το γνωρίζουν πολύ καλά και γι’ αυτό προσπαθούν πάντα να ψαρεύουν άνδρες που είναι σ’ αυτή την ιδεώδη κατάσταση. Το τέλος όλων αυτών είναι ο άνδρας που έχει αργότερα τη δυσάρεστη έκπληξη, όσο κι αν σκέφτεται, να μην μπορεί να θυμηθεί ποια ήταν η ευγενική του ευεργέτης, κάτι που δεν αποτελεί έκπληξη σε μια πόλη όπως το Βερολίνο ή ακόμα και το Μόναχο. Επιπλέον σε αυτό, είναι ότι συχνά έχουμε να κάνουμε και με επισκέπτες από τις επαρχίες, που ούτως ή άλλως δεν έχουν ιδέα για τη γοητεία της μεγαλούπολης.

Τελικά όμως: ποιος μπορεί να ξέρει αν είναι άρρωστος ή υγιής; Δεν υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις στις οποίες ένας φαινομενικά θεραπευ-

μένος υποτροπιάζει και προκαλεί μεγάλες συμφορές χωρίς καν ο ίδιος να το υποπτεύεται στην αρχή;

Έτσι, η πρακτική σημασία αυτής της προστασίας με τον ποινικό κολασμό του ένοχου φορέα ήταν στην πραγματικότητα μηδαμινή. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για την εξέταση στην οποία υποβάλλονταν οι ιερόδουλες και τελικά και η ίδια η θεραπεία είναι αβέβαιη και αμφίβολη ακόμη και σήμερα. Ένα μόνο είναι βέβαιο: παρ' όλα τα μέτρα που ελήφθησαν, η ασθένεια εξαπλώνεται όλο και περισσότερο, επιβεβαιώνοντας εκπληκτικά την αναποτελεσματικότητά τους.

Οτιδήποτε άλλο αναλήφθηκε ήταν τόσο ανεπαρκές όσο και γελοίο. Η ψυχική εκπόρνευση του λαού δεν εμποδίστηκε· τίποτα δεν έγινε για να την αποτρέψει.

Όποιος όμως έχει την τάση να πάρει όλα αυτά ελαφρά, ας μελετήσει απλώς τις σχετικές στατιστικές για την εξάπλωση αυτής της αρρώστιας, ας συγκρίνει την αύξησή της τα τελευταία εκατό χρόνια και ύστερα ας προσπαθήσει να υποθέσει την παραπέρα εξέλιξή της – αυτός πια θα χρειαστεί μια πραγματικά ζωώδη αναισθησία για να μη νιώσει ένα φρικιαστικό ρίγος να διαπερνά τη ράχη του!

Η αδυναμία και η διστακτικότητα που εκδήλωσαν απέναντι σ' ένα τόσο τρομερό φαινόμενο στην παλαιά Γερμανία μπορεί να θεωρηθεί σαν ορατό σημάδι της παρακμής ενός λαού. **Αν δεν υπάρχει πια η δύναμη για να παλέψει κανείς για την υγεία, τότε λήγει και το δικαίωμα να ζει σ' αυτόν τον κόσμο, που είναι κόσμος αγώνων**. Αυτός ανήκει στους δυνατούς «ολοκληρωμένους» και όχι στους ασθενικούς «μισούς».

Ένα από τα πιο φανερά σημάδια της παρακμής στο παλιό Ράιχ ήταν η αργή υποβάθμιση στο γενικό επίπεδο της κουλτούρας, όπου με τη λέξη «κουλτούρα» δεν εννοώ αυτό που δηλώνεται σήμερα με τη λέξη «πολιτισμός». Αυτό το τελευταίο, απεναντίας φαίνεται μάλλον εχθρικό προς ένα πραγματικά υψηλό επίπεδο σκέψης και ζωής.

Ακόμα και πριν από την αλλαγή του αιώνα, άρχισε να εισχωρεί στην τέχνη μας ένα στοιχείο, το οποίο μέχρι τότε θεωρούνταν τελείως ξένο και άγνωστο. Ομολογουμένως, ακόμα και σε παλιότερες εποχές σημειώθηκαν εκτροπές στην αισθητική, αλλά τέτοιες περιπτώσεις υπήρξαν μάλλον καλλιτεχνικά κενά, στα οποία οι μεταγενέστεροι θα μπορούσαν ίσως να αποδώσουν κάποια ιστορική αξία, παρά προϊόντα ενός εκφυλισμού που δεν ήταν καλλιτεχνικός, αλλά μάλλον διανοητικός σε σημείο παραφροσύνης. Σ' αυτά τα φαινόμενα, η πολιτική κατάρρευση, που αργότερα έγινε πιο ορατή, εκδηλώθηκε σε επίπεδο κουλτούρας.

Ο μπολσεβικισμός της τέχνης είναι η μόνη δυνατή μορφή κουλτούρας και πνευματικής έκφρασης του μπολσεβικισμού στο σύνολό του.

Όποιος το θεωρεί αυτό παράδοξο ας εξετάσει την τέχνη των καλότυχων μπολσεβικικών κρατών και, έντρομος, θα βρεθεί αντιμέτωπος με τις ακρότητες άρρωστων και εκφυλισμένων ανθρώπων τους οποίους

τους γνωρίσαμε ήδη από τις αρχές του αιώνα, ενταγμένους στα συλλογικά πλαίσια του κυβισμού και του ντανταϊσμού, σαν την επίσημη και αναγνωρισμένη τέχνη αυτών των κρατών. Το φαινόμενο αυτό έκανε την εμφάνισή του ακόμα και κατά τη σύντομη περίοδο της Βαυαρικής Λαϊκής Δημοκρατίας. Και εδώ μπορούμε να δούμε ότι όλες οι επίσημες αφίσες, οι προπαγανδιστικές εικόνες των εφημερίδων κ.λ.π. φέρνουν την σφραγίδα όχι μόνο της πολιτικής παρακμής αλλά και της κουλτούρας.

Γερμανικός Νταντάϊσμός

Μόλις πριν από εξήντα χρόνια μια πολιτική κατάρρευση του μεγέθους που βιώνουμε σήμερα θα ήταν εξίσου αδιανόητη με την πολιτισμική παρακμή, σαν αυτή που εκδηλώθηκε καταρχάς στα φουτουριστικά και τα κυβιστικά έργα από το 1900. Πριν από εξήντα χρόνια μια έκθεση των λεγόμενων ντανταϊστικών «εμπειριών» θα φαινόταν απλώς αδιανόητη και οι διοργανωτές της θα κατέληγαν στο φρενοκομείο, ενώ σήμερα προεδρεύουν ακόμα και σε καλλιτεχνικές εταιρείες. Αυτή η πανούκλα δεν θα μπορούσε να είχε εμφανιστεί τότε, γιατί ούτε η κοινή γνώμη θα την ανεχόταν αλλά και ούτε το κράτος θα την αντιμετώπιζε με απάθεια. Γιατί εναπόκειται στη κυβέρνηση του κράτους, να εμποδίσει έναν λαό από το να οδηγηθεί στην πνευματική παράνοια. Μ' αυτό όμως μια τέτοια εξέλιξη κάποια μέρα αναπόφευκτα σταματάει. Δηλαδή την μέρα, που αυτό το είδος της τέχνης θα ανταποκρινόταν στ' αλήθεια προς τη γενική αντίληψη για τα πράγματα και θα είχε εμφανιστεί μια από τις πιο ριζικές μεταμορφώσεις στην ανθρωπότητα: θα είχε ξεκινήσει η ανάδρομη εξέλιξη της ανθρώπινης σκέψης, το τέλος της οποίας δύσκολα θα μπορούσε να το φανταστεί κανείς.

Μόλις κοιτάξουμε την εξέλιξη της πολιτιστικής μας ζωής τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια από αυτή την οπτική γωνία, θα δούμε με τρόμο πόσο πολύ έχουμε εμπλακεί σ' αυτή την οπισθοδρόμηση. Παντού θα συναντήσουμε σπέρματα που προκαλούν τον πολλαπλασιασμό των παρασίτων τα οποία, αργά ή γρήγορα, θα καταστρέψουν την κουλτούρα μας. Σ' αυτά επίσης μπορούμε ν' αναγνωρίσουμε τα συμπτώματα της παρακμής ενός κόσμου που σιγά-σιγά αποσυντίθεται. Αλλοίμονο στους λαούς που δεν μπορούν να ελέγξουν πια αυτή την αρρώστια!

Τέτοια νοσηρά φαινόμενα είναι ορατά στη Γερμανία σε όλους σχεδόν τους τομείς της τέχνης και της κουλτούρας. Τα πάντα φαίνεται να έχουν ξεπεράσει την κορύφωσή τους και να τρέχουν προς την άβυσσο. Το θέα-

τρο έχει πια ολοφάνερα βυθιστεί και πιθανότατα θα είχε εξαφανιστεί εντελώς σαν καλλιτεχνικός παράγοντας αν τα Βασιλικά Θέατρα τουλάχιστον δεν είχαν στραφεί ενάντια στην εκπόρνευση της τέχνης. Εκτός από αυτά και μερικές άλλες αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, η σκηνική τους προσφορά ήταν τέτοια που θα ήταν πιο πρόσφορο για το έθνος να αποφύγει να τα επισκεφτεί εντελώς. Ήταν μια θλιβερή ένδειξη εσωτερικής παρακμής το ότι δεν μπορούσαμε πια να στείλουμε τους νέους στους περισσότερους από αυτούς τους λεγόμενους «χώρους τέχνης», κάτι που χωρίς ντροπή παραδέχονταν δημόσια με την επιγραφή που προειδοποιούσε: «Δεν επιτρέπεται η είσοδος σε ανήλικους!».

Σκεφτείτε ότι τέτοια προληπτικά μέτρα έπρεπε να εφαρμόζονται σε μέρη που πρωταρχικώς θα έπρεπε να υπηρετούν την εκπαίδευση των νέων και όχι την διασκέδαση των γερασμένων και βαριεστημένων ομάδων του πληθυσμού. Τι θα έλεγαν οι μεγάλοι θεατρικοί συγγραφείς όλων των εποχών για ένα τέτοιο μέτρο και προπάντων για τις περιστάσεις που το προκάλεσαν; Πόσο θα είχε αγανακτήσει ο Σίλλερ, πόσο θα είχε οργιστεί ο Γκαίτε!

Αλλά φυσικά, τι είναι ο Σίλλερ, ο Γκαίτε ή ο Σαίξπηρ σε σύγκριση με τους ήρωες της νεότερης γερμανικής ποίησης! Παλιές, φθαρμένες και ξεπερασμένες, άχρηστες παρουσίες. Γιατί αυτό ήταν το χαρακτηριστικό αυτής της εποχής: όχι απλώς δεν παρήγε τίποτε εκτός από βρωμιά, αλλά πέρα από αυτό βρόμιζε όλα τα πραγματικά σπουδαία του παρελθόντος. Ασφαλώς, αυτό είναι φαινόμενο που παρατηρείται πάντοτε σε τέτοιους καιρούς. Όσο πιο άθλια και περιφρονητέα είναι τα προϊόντα μιας εποχής και των ανθρώπων της, τόσο πιο πολύ μισούν τους μάρτυρες ενός παρελθόντος ανώτερου σε ευγένεια και αξία. Σε τέτοιους καιρούς προτιμούν να σβήσουν εντελώς τη μνήμη του παρελθόντος της ανθρωπότητας, προκειμένου να περάσουν τα δικά τους σκουπίδια σαν «τέχνη» εξαλείφοντας κάθε δυνατότητα σύγκρισης. Επομένως, κάθε νέος θεσμός, όσο πιο άθλιος και ελεεινός είναι, τόσο πιο σκληρά θα αγωνίζεται να σβήσει και τα τελευταία ίχνη του παρελθόντος, ενώ κάθε πραγματική καινοτομία που είναι προς όφελος της ανθρωπότητας ενώ κάθε αληθινή νέα αναγέννηση της ανθρωπότητας μπορεί πάντα να αντιμετωπίζει μια σύγκριση με τα σπουδαία επιτεύγματα των προηγούμενων γενεών και μάλιστα συχνά μπορεί να τα εκτιμήσει αληθινά για πρώτη φορά. Δεν πρέπει να φοβάται ότι ωχριά μπροστά στο παρελθόν, γιατί η συνεισφορά της στο αποθεματικό της ανθρώπινης κουλτούρας είναι τόσο άξια, που συχνά, προσπαθεί να διατηρήσει ζωντανή τη μνήμη των παλιών επιτευγμάτων ακριβώς για να τα εκτιμήσει περισσότερο, ώστε να διασφαλίσει ότι το παρόν θα κατανοήσει πλήρως τη νέα προσφορά. Μόνο εκείνοι που δεν μπορούν να δώσουν τίποτε άξιο στον κόσμο, αλλά συμπεριφέρονται σαν να επρόκειτο να δώσουν, ο Θεός ξέρει τι, μισούν οτιδήποτε έχει δημιουργηθεί μέχρι τώρα και προτιμούν να το αρνηθούν ή ακόμα και να το καταστρέψουν.

Τα παραπάνω σε καμία περίπτωση δεν ισχύουν μόνο για τις καινοτομίες στον τομέα της γενικής κουλτούρας, αλλά και για εκείνες της πολιτικής. Όσο πιο κατώτερα είναι τα νέα επαναστατικά κινήματα, τόσο περισσότερο απεχθάνονται τους παλαιούς σχηματισμούς. Εδώ, επίσης, μπορούμε να δούμε πώς η επιθυμία τους να κατοχυρώσουν τα σκουπίδια τους σαν κάτι αξιόλογο τους οδηγεί σε ένα τυφλό μίσος ενάντια στις υπέρτερες αξίες του παρελθόντος. Για παράδειγμα, όσο η ιστορική μνήμη του Μεγάλου Φρειδερίκου παραμένει ζωντανή, ο Φρίντριχ Έμπερτ δεν μπορεί να αποσπάσει παρά περιορισμένο θαυμασμό. Ο ήρωας του Σαν Σουσί έχει με τον πρώην μεροκαματιάρη της Βρέμης την αναλογία που έχει ο ήλιος με το φεγγάρι· μόνο όταν σβήσουν από τη γη οι ακτίνες του ήλιου μπορεί να λάμψει το φεγγάρι. Επομένως, είναι ευνόητο το μίσος όλων των νέων φεγγαριών της ανθρωπότητας ενάντια στα λαμπρά αστέρια. Στην πολιτική ζωή, τέτοια μηδενικά, εάν η μοίρα ρίξει στην αγκαλιά τους πρόσκαιρη δύναμη, προσπαθούν με ακάματο ζήλο όχι μόνο να λερώσουν και να αμαυρώσουν το παρελθόν, αλλά ταυτόχρονα και ν' απαλλάξουν τον εαυτό τους από την κριτική των πράξεών τους με όλα τα μέσα. Η νομοθεσία περί προστασίας της δημοκρατίας του νέου γερμανικού Ράιχ μπορεί να χρησιμεύσει ως παράδειγμα αυτού.

Επομένως, αν μια οποιαδήποτε νέα ιδέα ή θεωρία, μια νέα κοσμοθεωρία ή ακόμα ένα πολιτικό ή οικονομικό κίνημα επιχειρήσει ν' αρνηθεί το παρελθόν στο σύνολό του, αν επιχειρήσει να το παρουσιάσει σαν κάτι κακό ή ανάξιο, από αυτόν και μόνο τον λόγο πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί και καχύποπτοι. Τις περισσότερες φορές ο λόγος για ένα τέτοιο μίσος είναι είτε η δική του κατωτερότητα είτε ακόμα μια ανάλογη τάση προς το κακό. Μια πραγματικά ευεργετική αναγέννηση της ανθρωπότητας θα πρέπει πάντα και για πάντα να συνεχίζει να χτίζει εκεί όπου σταματούν τα τελευταία καλά θεμέλια. Δεν έχει λόγους να ντρέπεται αν χρησιμοποιήσει κάποιες ήδη υπάρχουσες αλήθειες. Άλλωστε, η ανθρώπινη κουλτούρα στο σύνολό της, όπως και ο ίδιος ο άνθρωπος, είναι απλώς το αποτέλεσμα μιας μακράς εξελικτικής διαδικασίας στην οποία κάθε γενιά συνεισφέρει και βάζει το δικό της λιθάρι. Υπό την έννοια αυτή, το νόημα και ο σκοπός των επαναστάσεων δεν είναι να κατεδαφίσουν το όλο οικοδόμημα, αλλά να αφαιρέσουν ό,τι είναι κακοχτισμένο ή αταίριαστο και αφού το συμπληρώσουν να συνεχίσουν την οικοδόμηση πάνω στην ήδη υπάρχουσα υγιή βάση.

Μόνο έτσι μπορούμε και πρέπει να μιλάμε για πρόοδο της ανθρωπότητας. Διαφορετικά, ο κόσμος δεν πρόκειται ποτέ να λυτρωθεί από το χάος, αφού κάθε γενιά θα νομιμοποιείται να απορρίπτει το παρελθόν και επομένως να καταστρέφει τα έργα του παρελθόντος σαν προϋπόθεση για το δικό της έργο.

Έτσι, το πιο θλιβερό χαρακτηριστικό της κατάστασης στην οποία βρισκόταν ολόκληρος ο πολιτισμός μας πριν από τον πόλεμο δεν ήταν

μόνο η πλήρης έλλειψη οποιασδήποτε δημιουργικής δύναμης στην τέχνη και την κουλτούρα γενικά, αλλά και το μίσος με το οποίο καταπατήθηκε και διαγράφηκε η μνήμη ενός παρελθόντος υπέρτερου από το παρόν. Σχεδόν σε όλους τους τομείς της τέχνης, ιδίως στο θέατρο και στη λογοτεχνία, στις αρχές του αιώνα, εμφανίστηκε μια νέα παραγωγή κατώτερης ποιότητας και μια υποτίμηση των καλύτερων από τα παλαιά δημιουργήματα, που παρουσιάστηκαν σαν κατώτερα και ξεπερασμένα· λες και αυτή η εποχή της πιο επαίσχυντης κατωτερότητας μπορούσε να ξεπεράσει το οτιδήποτε. Από αυτή την προσπάθεια όμως να αποκρύψουν το παρελθόν από τα μάτια του παρόντος, μπορούν να φανούν καθαρά και ευδιάκριτα οι κακές προθέσεις των αποστόλων του μέλλοντος. Από αυτό θα έπρεπε να είχε αναγνωριστεί ότι δεν επρόκειτο για νέες, έστω και λανθασμένες, πολιτισμικές αντιλήψεις αλλά για μια διαδικασία καταστροφής των θεμελίων όλης της κουλτούρας, που ανοίγει τον δρόμο για τη γελοιοποίηση του υγιούς καλλιτεχνικού αισθήματος – και την πνευματική προετοιμασία του πολιτικού μπολσεβικισμού. Γιατί, αν το δημιουργικό πνεύμα της εποχής του Περικλή εκδηλώνεται στον Παρθενώνα, τότε η μπολσεβίκικη εποχή εκδηλώνεται μέσα από τον κυβιστικό μορφασμό της.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να επισημανθεί και η δειλία που εν προκειμένω επέδειξε πάλι η μερίδα εκείνη του λαού μας η οποία, βάσει της παιδείας της και της θέσης της, είχε χρέος ν' αντιταχθεί στην απαξίωση αυτής της κουλτούρας. Από καθαρό φόβο για τις κραυγές που θα ξεσπούσαν εκ μέρους των υπέρμαχων της μπολσεβίκικης τέχνης, οι οποίοι επιτίθονταν με μένος σε όποιον δεν εννοούσε να τους αναγνωρίσει την ηγεμονία στη δημιουργία και τον λοιδορούσαν σαν οπισθοδρομικό ακαλλιέργητο, παραιτήθηκαν από οποιαδήποτε ουσιαστική αντίσταση και συμφιλιώθηκαν με αυτό που εντέλει φάνηκε αναπόφευκτο. Φοβήθηκαν πραγματικά μήπως κατηγορηθούν από αυτούς τους μισότρελους ή παλιάνθρωπους ότι δεν μπορούσαν να καταλάβουν· λες και ήταν ντροπή να μην καταλαβαίνουν τα προϊόντα των πνευματικά εκφυλισμένων ή των πονηρών απατεώνων. Ομολογουμένως, αυτοί οι μαθητευόμενοι της κουλτούρας είχαν έναν πολύ απλό τρόπο για να περάσουν τις ανοησίες τους σαν κάτι, ο Θεός ξέρει, πόσο σημαντικό· παρουσίαζαν στους έκπληκτους συνανθρώπους τους κάθε λογής ακατανόητους και ολοφάνερους παραλογισμούς σαν μια λεγόμενη εσωτερική εμπειρία, ένας φτηνός τρόπος για να καταργούν κάθε δυνατότητα αντίλογου από τα στόματα εκ μέρους των άλλων. Γιατί δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι αυτό μπορούσε να είναι εσωτερική εμπειρία, αλλά το αμφισβητούμενο ήταν κατά πόσο επιτρέπεται να παρουσιάζουν στον υγιή κόσμο τις παραισθήσεις φρενοβλαβών ή απατεώνων. Τα έργα ενός Μόριτς φον Σβάιντ ή ενός Μπέκλιν ήταν κι αυτά εσωτερικές εμπειρίες, αλλά καλλιτεχνών με θείο χάρισμα και όχι μασκαράδων.

Εδώ μπορέσαμε να μελετήσουμε τη θλιβερή δειλία που επέδειξε η λε-

γόμενη διανόησή μας, η οποία απέφυγε κάθε σοβαρή αντίσταση απέναντι σ' αυτή τη δηλητηρίαση του υγιούς ενστίκτου του λαού μας και άφησε το λαό μας να αντιμετωπίσει ο ίδιος αυτές τις θρασύτατες ανοησίες. Προκειμένου να μη θεωρηθεί ότι υστερεί στην κατανόηση της τέχνης, δεχόταν κάθε χλευασμό της τέχνης και κατέληξε να μην μπορεί πραγματικά να κρίνει ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό. Συνολικά, υπήρχαν πάρα πολλά σημάδια που έδειχναν ότι μια άρρωστη εποχή είχε ξεκινήσει.

Σαν ακόμα μια ανησυχητική ένδειξη, πρέπει να αναφερθούν και τα παρακάτω:

Κατά τον δέκατο ένατο αιώνα οι πόλεις μας άρχισαν ολοένα και περισσότερο να χάνουν τον χαρακτήρα πολιτισμικών τόπων και να γίνονται καθαρά ανθρώπινοι οικισμοί. Ο μικρός δεσμός που έχει το σημερινό αστικό μας προλεταριάτο με τις πόλεις διαμονής του είναι συνέπεια του γεγονότος ότι τις θεωρούν απλώς τυχαίους σταθμούς ατόμων και τίποτα παραπάνω. Αυτό οφείλεται εν μέρει στη συχνή αλλαγή του τόπου διαμονής, που οφείλεται σε κοινωνικές συνθήκες οι οποίες δεν δίνουν στον άνθρωπο το χρόνο για μια στενότερη επαφή με την πόλη τους, αλλά από την άλλη οφείλεται και στη γενική πολιτισμική ασημαντότητα και στη φτώχεια των σημερινών μας πόλεων.

Την εποχή των απελευθερωτικών πολέμων, οι γερμανικές πόλεις δεν ήταν μόνο μικρές σε πληθυσμό, αλλά και μέτριες σε έκταση. Οι λιγοστές πραγματικά μεγάλες πόλεις ήταν κυρίως ηγεμονικές έδρες και σαν τέτοιες είχαν σχεδόν πάντα μια ορισμένη πολιτισμική σπουδαιότητα και κυρίως μια κάποια καλλιτεχνική ατμόσφαιρα. Οι λίγες πόλεις με περισσότερους από πενήντα χιλιάδες κατοίκους, συγκρινόμενες με πόλεις με τον ίδιο πληθυσμό σήμερα, ήταν πλούσιες σε επιστημονικούς και καλλιτεχνικούς θησαυρούς. Όταν το Μόναχο αριθμούσε εξήντα χιλιάδες ψυχές, ήταν ήδη στον δρόμο για να γίνει ένα από τα πρώτα γερμανικά κέντρα τέχνης· σήμερα όλες σχεδόν οι βιομηχανικές πόλεις έχουν τον πληθυσμό αυτό, αν δεν τον έχουν ξεπεράσει πολλές φορές, ωστόσο μερικές δεν μπορούν να διεκδικήσουν καμιά αληθινή αξία. Καθαρές οικισμών πολυκατοικιών και στρατώνων κατοικιών με συμφόρηση, και τίποτα παραπάνω. Το πώς, υποτίθεται ότι θα αναπτυχθεί ένας ιδιαίτερος δεσμός με ένα τέτοιο μέρος με τόσο ασημαντότητα, παραμένει μυστήριο. Κανένας δεν θα συνδεθεί ιδιαίτερα με μια πόλη που δεν έχει να του προσφέρει τίποτα παραπάνω απ' ό,τι οποιαδήποτε άλλη, η οποία στερείται οποιουδήποτε ιδιαίτερου χαρακτήρα και από την οποία επιπλέον έχει αποκλειστεί προσεκτικά οτιδήποτε που μπορεί έστω και να μοιάζει με τέχνη ή οτιδήποτε σχετικό.

Αλλά, σαν να μην έφτανε αυτό, ακόμα και οι πραγματικά μεγάλες πόλεις γίνονται αναλογικά όλο και φτωχότερες σε αληθινά έργα τέχνης με την τεράστια αύξηση του πληθυσμού τους. Μοιάζουν όλο και πιο πολύ τυποποιημένες και δίνουν ακριβώς την ίδια εικόνα, αν και σε μεγαλύτερες διαστάσεις, με τις φτωχές μικρές εργατουπόλεις. Αυτό που πρόσθεσε η σύγχρονη εποχή στο πολιτισμικό περιεχόμενο των μεγαλουπόλεών μας είναι τελείως ανεπαρκές. Όλες οι πόλεις μας ζουν με τη δόξα και τους θησαυρούς του παρελθόντος. Βγάλτε όλα όσα δημιουργήθηκαν επί Λουδοβίκου Α' από το σημερινό Μόναχο και έντρομοι θα δείτε πόσο φτωχή είναι η σημαντική καλλιτεχνική δημιουργία που προστέθηκε από τότε και μετά. Το ίδιο ισχύει και για το Βερολίνο και τις περισσότερες άλλες μεγάλες πόλεις.

Το ουσιώδες ωστόσο παραμένει το εξής: οι σημερινές μεγαλουπόλεις μας δεν έχουν μνημεία που να δεσπόζουν σε όλη την εικόνα της πόλης, τα οποία θα μπορούσαν κατά κάποιο τρόπο να θεωρηθούν σαν σύμβολα ολόκληρης της εποχής. Αυτό όμως ίσχυε για τις πόλεις της αρχαιότητας, αφού σχεδόν η καθεμία είχε κάποιο ξεχωριστό μνημείο για το οποίο ήταν περήφανες. Το χαρακτηριστικό της αρχαίας πόλης δεν ήταν στα ιδιωτικά οικοδομήματα, αλλά στα μνημεία της κοινότητας, τα οποία έμοιαζαν να προορίζονται όχι σαν εφήμερα αλλά για την αιωνιότητα, γιατί δεν αντανακλούσαν τον πλούτο ενός ατόμου, του ιδιοκτήτη τους, αλλά το μεγαλείο και τον πλούτο του συνόλου. Έτσι ανεγέρθηκαν μνημεία που ήταν απολύτως κατάλληλα για να ενώσουν το άτομο-κάτοικο με την πόλη του με έναν τρόπο ο οποίος σήμερα μας φαίνεται μερικές φορές ακατανόητος. Γιατί αυτό που είχαν τότε στο μυαλό τους, δεν ήταν τόσο οι ταπεινές ιδιωτικές κατοικίες όσο τα μεγαλοπρεπή κτίρια όλης της κοινότητας. Σε σύγκριση με τα τελευταία, οι κατοικίες υποβιβάζονταν σε ασήμαντα μικροπράγματα.

Μόνο αν συγκρίνουμε τις διαστάσεις των αρχαίων κρατικών κτιρίων με τις σύγχρονες κατοικίες είναι δυνατόν να συνειδητοποιήσουμε την υπερέχουσα σημασία και τη μεγάλη έμφαση που δόθηκε στην αρχή η οποία αναγνωρίζει προτεραιότητα στα δημόσια κτίσματα. Αυτά που θαυμάζουμε σήμερα στους σωρούς ερειπίων και τ' απομεινάρια του αρχαίου κόσμου δεν είναι παλιά εργοστάσια αλλά ναοί και κρατικά κτίρια· δηλαδή έργα που ιδιοκτήτης τους ήταν η κοινότητα. Ακόμη και στη μεγαλοπρέπεια της ύστερης Ρώμης την πρώτη θέση δεν κατείχαν οι επαύλεις και τα παλάτια των πολιτών, αλλά οι ναοί, τα λουτρά, τα στάδια, οι ιππόδρομοι, τα υδραγωγεία, οι βασιλικές κ.λ.π. του κράτους, δηλαδή όλου του λαού.

Ακόμα και ο γερμανικός Μεσαίωνας τηρούσε την ίδια κατευθυντήρια αρχή, αν και κάτω από πολύ διαφορετικές αντιλήψεις περί τέχνης. Αυτό που στην αρχαιότητα έβρισκε την έκφρασή του στην Ακρόπολη ή στο Πάνθεον τώρα περιβλήθηκε τη μορφή του γοτθικού καθεδρικού. Σαν γίγαντες αυτά τα μνημειακά οικοδομήματα υψώνονταν πάνω από το

πλήθος των ξύλινων κατασκευών και των πλίνθινων κτιρίων της μεσαιωνικής πόλης και έτσι έγιναν σύμβολα τα οποία ακόμα και σήμερα, με τις πολυκατοικίες να σκαρφαλώνουν ολοένα και πιο ψηλά πλάι τους, εξακολουθούν να προσδιορίζουν τον χαρακτήρα και την εικόνα των πόλεων αυτών. Καθεδρικοί, δημαρχεία, σιταποθήκες και πύργοι είναι τα ορατά σημάδια μιας αντίληψης που βασικά ταυτιζόταν με αυτή της αρχαιότητας.

Μα πόσο οικτρή έχει γίνει όμως σήμερα η σχέση ανάμεσα στα κρατικά και τα ιδιωτικά οικοδομήματα! Αν η μοίρα της Ρώμης χτυπούσε το Βερολίνο, οι μελλοντικές γενιές θα θαύμαζαν μια μέρα τα πολυκαταστήματα λιγοστών Εβραίων σαν τα μεγαλοπρεπέστερα έργα της εποχής μας και τα ξενοδοχεία μερικών εταιρειών σαν την πιο χαρακτηριστική έκφραση της κουλτούρας της εποχής μας. Απλά συγκρίνετε την άθλια ανακολουθία μεταξύ των οικοδομημάτων του Ράιχ και αυτών του κεφαλαίου και του εμπορίου που επικρατεί σε μια πόλη όπως ακόμα και το Βερολίνο.

Ακόμη και τα χρηματικά ποσά που δαπανώνται για τα κρατικά κτίρια είναι ως επί το πλείστον γελοία και ανεπαρκή. Τα κτίσματα δεν φτιάχνονται για την αιωνιότητα αλλά τις πιο πολλές φορές για τις ανάγκες της στιγμής. Ούτε κυριαρχεί σ’ αυτά καμιά υψηλή ιδέα. Την εποχή της κατασκευής του, ο Πύργος του Βερολίνου ήταν ένα έργο διαφορετικής σημασίας από ό,τι η νέα βιβλιοθήκη, για παράδειγμα, σήμερα. Ενώ ένα μόνο θωρηκτό κοστίζει περίπου εξήντα εκατομμύρια, για το πρώτο μεγαλόπρεπο μνημείο του Ράιχ, προορισμένο για την αιωνιότητα, το κτίριο του Ράιχσταγκ, δαπανήθηκε μετά βίας το μισό απ’ το παραπάνω ποσό. Πραγματικά, όταν επρόκειτο να ληφθεί απόφαση για το ζήτημα του εσωτερικού διακόσμου, οι βουλευτές καταψήφισαν τη χρήση της πέτρας και διέταξαν να στολιστούν οι τοίχοι με γύψινα· αυτή τη φορά, ωστόσο, οι βουλευτές έκαναν, για μια φορά, πραγματικά το σωστό· τα γύψινα κεφάλια δεν έχουν καμία θέση ανάμεσα στους πέτρινους τοίχους.

Έτσι, οι σημερινές πόλεις μας στερούνται το διακριτικό σύμβολο της εθνικής κοινότητας και ας μη μας εκπλήσσει το γεγονός, αν δεν βλέπει μέσα στις πόλεις κάτι που να τη συμβολίζει. Σαν αναπότρεπτο αποτέλεσμα έρχεται μια απομόνωση που το έμπρακτο αποτέλεσμά της είναι η πλήρης αδιαφορία των σημερινών κατοίκων των πόλεων για την τύχη της πόλης τους.

Αυτό είναι ακόμη ένα σημάδι της πολιτισμικής μας παρακμής και της γενικής μας κατάρρευσης. Η εποχή μας ασφυκτιά από τον πιο ευτελή ωφελιμισμό ή μάλλον από την υποταγή της στο χρήμα. Γι’ αυτό δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι κάτω από την κυριαρχία μιας τέτοιας θεότητας παραμένει ελάχιστο πνεύμα ηρωισμού. Το σημερινό παρόν θερίζει ό,τι έσπειρε το πρόσφατο παρελθόν.

Όλα αυτά τα συμπτώματα της παρακμής είναι σε τελική ανάλυση μόνο οι συνέπειες της έλλειψης μιας συγκεκριμένης, ομοιόμορφα αναγνωρισμένης κοσμοθεωρίας, καθώς και η επακόλουθη γενικευμένη αβεβαιότητα ως προς την κρίση και τη στάση μας απέναντι στα μεγάλα προβλήματα της εποχής. Γι’ αυτό λοιπόν, αρχής γενομένης από την εκπαίδευση, όλοι δείχνουν απροθυμία και αναποφασιστικότητα, αποφεύγουν τις ευθύνες τους και καταλήγουν έτσι σε μια δειλή παθητικότητα ακόμα και όσον αφορά το να αναγνωρίζουν τις προσβολές. Ο ηλίθιος ανθρωπισμός έγινε πια μόδα και υποχωρώντας δειλά μπροστά στο σαράκι και τη μέριμνα για μεμονωμένα άτομα, θυσιάζεται το μέλλον εκατομμυρίων.

Μια ματιά στις θρησκευτικές συνθήκες που επικρατούσαν προπολεμικώς μας δείχνει πόσο εκτεταμένη είναι η γενική διάλυση. Και εδώ επίσης, μια ενιαία και αποτελεσματική ιδεολογική πεποίθηση έχει χαθεί από καιρό σε μεγάλα τμήματα του έθνους. Ως προς αυτό οι οπαδοί που έχουν αποσχισθεί από την Εκκλησία διαδραματίζουν μικρότερο ρόλο από εκείνους που είναι εντελώς αδιάφοροι. Ενώ και τα δύο δόγματα διατηρούν ιεραποστολές στην Ασία και την Αφρική με σκοπό να κερδίσουν καινούργιους οπαδούς στην πίστη τους – μια δραστηριότητα που είχε πολύ μέτρια επιτυχία σε σύγκριση με τη διάδοση της μωαμεθανικής πίστης – στην ίδια την Ευρώπη χάνουν πολλά εκατομμύρια από τους πιστούς τους, που είτε αποξενώνονται από τη θρησκευτική ζωή είτε ακολουθούν το δικό τους δρόμο. Οι συνέπειες, ιδίως από την άποψη της ηθικής, δεν δημιουργούν αισιοδοξία.

Αξιοσημείωτη είναι επίσης η ολοένα και πιο σκληρή πάλη ενάντια στα δογματικά θεμέλια των διαφόρων Εκκλησιών, χωρίς τα οποία η ύπαρξη της θρησκευτικής πίστης στον κόσμο αυτό δεν είναι νοητή. Η πλατιά μάζα ενός λαού δεν αποτελείται από φιλοσόφους· αλλά ειδικά για τις μάζες η πίστη είναι συχνά το μοναδικό θεμέλιο μιας ηθικής κοσμοθεωρίας. Η επιτυχία των διάφορων υποκατάστατων δεν έχει αποδειχθεί ιδιαίτερα χρήσιμη ώστε να μπορεί κανείς να δει σε αυτά μια χρήσιμη αντικατάσταση των προηγούμενων θρησκευτικών δογμάτων. Αν όμως τα θρησκευτικά δόγματα και η πίστη πρόκειται να αγκαλιάσουν τα ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας, τότε η χωρίς όρους και προϋποθέσεις αυθεντία του περιεχομένου αυτής της πίστης είναι το θεμέλιο για να υπάρξουν θετικά αποτελέσματα. Ό,τι είναι για την καθημερινή ζωή τα τρέχοντα ήθη, χωρίς τα οποία εκατοντάδες χιλιάδες υγιώς σκεπτόμενων ανθρώπων θα ζούσαν στερημένοι από αίσθημα και λογική αλλά εκατομμύρια άλλοι όχι, είναι και για το κράτος οι πολιτειακές αρχές και για την επικρατούσα θρησκεία τα δόγματα. Μόνο μέσω αυτών συγκεκριμενοποιείται η κλυδωνιζόμενη και αόριστη καθαρά θεωρητική

ιδέα και λαμβάνει μορφή χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να μετατραπεί σε πίστη. Διαφορετικά, η ιδέα δεν θα μπορούσε ποτέ να προχωρήσει παραπέρα από μια μεταφυσική αντίληψη, με μια λέξη, μια φιλοσοφική αντίληψη. Συνεπώς, η επίθεση εναντίον τέτοιων δογμάτων είναι συγκρίσιμη με την καταπολέμηση των γενικών νομικών θεμελίων του κράτους και όπως η τελευταία θα μπορούσε να καταλήξει σε γενικευμένη αναρχία μέσα στο κράτος, έτσι και η πρώτη θα μπορούσε να έχει σαν κατάληξη έναν απαξιωτικό θρησκευτικό μηδενισμό.

Για τον πολιτικό όμως, η εκτίμηση της αξίας μιας θρησκείας πρέπει να καθορίζεται λιγότερο από τις ελλείψεις που μπορούν να αποδοθούν σε αυτήν και περισσότερο στη βάση των ευεργετημάτων κάποιου προφανώς καλύτερου υποκατάστατου. Αλλά όσο κάτι τέτοιο φαίνεται να απουσιάζει, μόνο παράφρονες ή εγκληματίες θα σκέφτονταν να εξαφανίσουν όσα είναι ήδη υπαρκτά.

Φυσικά, δεν πρέπει να αποδοθεί μικρή ευθύνη για την παρούσα μη ικανοποιητική θρησκευτική κατάσταση σε εκείνους που έχουν επιβαρύνει το ιδεώδες της θρησκείας με στοιχεία καθαρά γήινης φύσεως και έτσι έχουν προκαλέσει μια εντελώς μάταιη σύγκρουση με τις λεγόμενες θετικές επιστήμες. Εν προκειμένω η νίκη θα κλίνει πάντοτε προς το μέρος της επιστήμης, έστω και μετά από έναν σκληρό αγώνα, αλλά η θρησκεία θα υποστεί σοβαρή ζημιά στα μάτια όλων εκείνων που δεν μπορούν να διεισδύσουν κάτω από τις απλές επιφανειακές γνώσεις.

Το χειρότερο όμως, είναι η καταστροφή που προκαλείται από την κακή χρήση της θρησκευτικής πίστης για πολιτικούς σκοπούς. Πραγματικά δεν μπορούμε να πάρουμε μια αρκετά σκληρή στάση ενάντια σ' αυτούς τους άθλιους απατεώνες, που θέλησαν να κάνουν τη θρησκεία όργανο για την εξυπηρέτηση των προσωπικών τους πολιτικών ή μάλλον επιχειρηματικών επιδιώξεων. Οι ξεδιάντροποι αυτοί ψεύτες, φυσικά διαλαλούν τα «πιστεύω» τους με στεντόρεια φωνή για ν' ακούνε οι άλλοι αμαρτωλοί, όχι ότι είναι έτοιμοι να πεθάνουν γι' αυτά τα «πιστεύω» τους, αν χρειαστεί, αλλά για να ζήσουν καλύτερα. Για μια πολιτική κομπίνα που έχει κάποια αξία, το νόημα μιας ολόκληρης πίστης είναι προς πώληση· για δέκα βουλευτικές έδρες θα μπορούσαν να συμμαχήσουν με τους μαρξιστές, τους θανάσιμους εχθρούς κάθε θρησκείας – και για μια υπουργική θέση θα παντρεύονταν και τον διάβολο, εκτός κι αν αυτός είχε ακόμη κάποια ίχνη ευπρέπειας.

Αν στην προπολεμική Γερμανία η θρησκευτική ζωή άφηνε στους πολλούς μια δυσάρεστη γεύση στο τέλος, αυτό οφειλόταν στην κακή χρήση του χριστιανισμού από ένα λεγόμενο «Χριστιανικό» κόμμα και στην αυθάδεια με την οποία έγιναν προσπάθειες να ταυτιστεί η καθολική πίστη με ένα πολιτικό κόμμα.

Αυτή η αντικατάσταση αποδείχτηκε μοιραία και μπορεί να απέφερε μια σειρά ωφέλιμων βουλευτικών εδρών, αλλά έβλαψε την Εκκλησία.

Τ' αποτελέσματα αυτής της κατάστασης υποχρεώθηκε να σηκώσει

ολόκληρο το έθνος, αφού οι συνέπειες της επακόλουθης χαλάρωσης της θρησκευτικής ζωής εκδηλώθηκαν σε μια εποχή που όλα άρχιζαν να υποχωρούν και να παραπαίουν και τα παραδοσιακά θεμέλια των εθίμων και της ηθικής απειλούνταν με κατάρρευση.

Αυτά επίσης ήταν ρωγμές και τριγμοί στον εθνικό μας κορμό, που δεν θα του δημιουργούσαν κανέναν κίνδυνο όσο δεν συνέτρεχε κάποιο εξαιρετικό γεγονός, αλλά που θα γίνονταν αναπόφευκτα καταστροφικές όταν, υπό το βάρος σοβαρών γεγονότων, το ζήτημα της εσωτερικής συνοχής του έθνους θα αποκτούσε αποφασιστική σημασία.

Ομοίως και στον τομέα της πολιτικής, στο έμπειρο μάτι ήταν εμφανής η ζημιά η οποία, αν δεν θεραπεύονταν μέσα σε εύλογο χρόνο, θα μπορούσε και θα έπρεπε να εκληφθεί σαν ένδειξη της επερχόμενης παρακμής του Ράιχ. Η έλλειψη στόχων της γερμανικής εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής ήταν εμφανής για όλους όσους δεν έκλειναν εσκεμμένα τα μάτια. Η τάση για συμβιβασμούς φαινόταν να σχετίζεται πιο πολύ με τη άποψη του Μπίσμαρκ ότι «η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού». Μόνο όμως που ανάμεσα στον Μπίσμαρκ και στους μετέπειτα Γερμανούς καγκελάριους υπήρχε μια μικρή διαφορά, η οποία επέτρεπε στον πρώτο να εκφράζεται έτσι για τη φύση της πολιτικής, στο στόμα των άλλων όμως η ίδια άποψη θα μπορούσε να έχει σημασία πέρα για πέρα διαφορετική. Γιατί ο Μπίσμαρκ με τη φράση αυτή ήθελε να πει ότι για να επιτευχθεί ένας συγκεκριμένος πολιτικός στόχος πρέπει να χρησιμοποιούνται όλες οι δυνατότητες ή, με άλλα λόγια, ότι πρέπει να λογαριάζονται όλες οι δυνατότητες· οι διάδοχοί του όμως είδαν σ’ αυτή τη φράση μια πανηγυρική απελευθέρωση από την ανάγκη να έχουν οποιεσδήποτε πολιτικές ιδέες ή ακόμη και στόχους. Και η ηγεσία του Ράιχ εκείνη τη στιγμή δεν είχε πια πολιτικούς στόχους· γιατί γι’ αυτό έλειπε το απαραίτητο θεμέλιο μιας συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, όπως και η απαραίτητη σαφήνεια που είναι καθοριστική για την εξέλιξη της όλης πολιτικής ζωής.

Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που τα έβλεπαν όλα μαύρα από την άποψη αυτή και μέμφονταν την έλλειψη προγράμματος και προνοητικότητας στην πολιτική του Ράιχ, διακρίνοντας σωστά ότι ήταν εσωτερικά αδύναμη και ετοιμόρροπη, αλλά αυτοί όμως δεν ήταν παρά δευτεραγωνιστές της πολιτικής ζωής· οι επίσημοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι προσπερνούσαν τις παρατηρήσεις ενός Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλαιν[*] με την ίδια όπως και σήμερα αδιαφορία. Οι άνθρωποι αυτοί είναι πολύ ανόητοι για να μπορέσουν να σκεφτούν κάτι από μόνοι τους και πολύ φαντασμένοι για να διδαχτούν τα απαραίτητα από τους άλλους – μια παμπάλαια αλήθεια που έκανε τον Οξενστίερν[**] να κραυγάσει: «Ο κόσμος κυβερνιέται από

ένα μικρό κομμάτι της σοφίας», ένα κλάσμα που ενσαρκωνόταν σχεδόν σε όλες τις υπηρεσίες των υπουργείων. Αφότου η Γερμανία έγινε δημοκρατία αυτό σταμάτησε να ισχύει – και γι' αυτό έπρεπε να εκδώσουν τον νόμο για την προστασία της δημοκρατίας, που απαγόρευσε την υποστήριξη τέτοιων απόψεων ή την έκφρασή τους. Όμως ο Οξενστίερν ήταν τυχερός που έζησε τότε που έζησε και όχι σε αυτή την σοφή δημοκρατία του σήμερα.

Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν
(1855 - 1927)

Ακόμα και στην προπολεμική περίοδο ο θεσμός, που υποτίθεται ότι ενσάρκωνε τη δύναμη του Ράιχ, αναγνωρίσθηκε από πολλούς σαν η μεγαλύτερη αδυναμία του: το κοινοβούλιο, το Ράιχσταγκ. Η δειλία και η ανευθυνότητα εδώ συνδυάστηκαν με τέλειο τρόπο.

Άξελ Γκούσταφσον Οξενστίερν
(1583 - 1654)

Μια από τις ανόητες παρατηρήσεις που ακούμε σήμερα συνήθως είναι ότι ο κοινοβουλευτισμός στη Γερμανία απέτυχε «μετά την επανάσταση». Αυτό πολύ εύκολα δίνει την εντύπωση ότι πριν από την επανάσταση τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Στην πραγματικότητα, αυτό το σύστημα δεν μπορεί νε είναι τίποτε άλλο από καταστροφικό – και το έκανε σε μια εποχή που οι περισσότεροι ήταν ακόμα με δεμένα μάτια και δεν έβλεπαν τίποτα ή δεν ήθελαν να δουν τίποτα. Γιατί το γεγονός ότι η Γερμανία συνετρίβη, οφείλεται όχι σε μικρό βαθμό και σ' αυτό τον θεσμό· αλλά το γεγονός ότι η καταστροφή δεν ήρθε νωρίτερα δεν

*Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλαιν (1855 - 1927) ήταν Αγγλογερμανός συγγραφέας. Οι θεωρίες του συνέβαλαν σημαντικά στη ιδεολογία και τις αντιλήψεις του Εθνικοσοσιαλισμού. Το 1923, τον συνάντησε ο, άγνωστος τότε, Αδόλφος Χίτλερ. Την επόμενη μέρα, ο Τσάμπερλαιν του έγραψε πως η διάθεσή του άλλαξε ριζικά μετά τη συνάντησή τους. Έγινε μάλιστα μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος. Τα επόμενα χρόνια, όταν το επέτρεπε η υγεία του, έγραφε άρθρα για τις, άσημες τότε, εκδόσεις του κόμματος. Σε ένα τέτοιο άρθρο του, χαιρετούσε τον τότε φυλακισμένο Χίτλερ ως προορισμένο από τον Θεό για να οδηγήσει τον γερμανικό λαό.

** Άξελ Γκούσταφσον Οξενστίερν (1583 - 1654) Σουηδός πολιτικός. Θεωρείται ευρέως ένας από τους πιο σημαντικούς ανθρώπους στη σουηδική ιστορία. Διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο κατά τη διάρκεια του Τριαντακονταετή Πολέμου και διορίστηκε Γενικός Διοικητής της κατεχόμενης Πρωσίας. Πιστεύεται επίσης ότι έθεσε τα θεμέλια της σύγχρονης κεντρικής διοικητικής δομής του κράτους, συμπεριλαμβανομένης της δημιουργίας κομητείας. Υπηρέτησε ως Υψηλός Καγκελάριος της Σουηδίας. (Σ.τ.μ)

μπορεί να αποδοθεί στο Ράιχσταγκ, αλλά πρέπει να αποδοθεί στην αντίσταση ενάντια στη δράση αυτού του νεκροθάφτη του γερμανικού έθνους και του γερμανικού Ράιχ που εκδηλώθηκε στα χρόνια της ειρήνης.

Από το σύνολο των ολέθριων δεινών για τα οποία αυτός ο θεσμός ήταν αμέσως ή εμμέσως υπεύθυνος, θέλω να ξεχωρίσω μόνο ένα το οποίο σχετίζεται περισσότερο με την εσωτερική φύση αυτού του πιο ανεύθυνου θεσμού όλων των εποχών: την τρομερή διστακτικότητα και αδυναμία της πολιτικής ηγεσίας του Ράιχ, τόσο στα εσωτερικά όσο και στα εξωτερικά, η οποία, αποδιδόμενη πρωταρχικά στη δραστηριότητα του Ράιχσταγκ, εξελίχθηκε σε μιαν από τις κυριότερες αιτίες της πολιτικής κατάρρευσης.

Ό,τι ήταν με οποιονδήποτε τρόπο υπό την επιρροή αυτού του Κοινοβουλίου ήταν διστακτικό, ανεξάρτητα από το πώς το βλέπει κανείς.

Η συμμαχική πολιτική του Ράιχ στις εξωτερικές του σχέσεις ήταν διστακτική και αδύναμη. Στην προσπάθειά του να διατηρήσει την ειρήνη οδηγήθηκε αναπόφευκτα προς τον πόλεμο.

Διστακτική ήταν η πολιτική για το θέμα της Πολωνίας. Εκδήλωνε οργή, χωρίς όμως ποτέ να πάρει σοβαρά μέτρα. Το αποτέλεσμα δεν ήταν ούτε μια γερμανική νίκη ούτε μια συμφιλίωση με τους Πολωνούς, αλλά η εχθρότητα προς τη Ρωσία.

Διστακτική ήταν η λύση που δόθηκε στο ζήτημα της Αλσατίας – Λωρραίνης. Αντί να συνθλίψουν με μια δυνατή γροθιά το κεφάλι της γαλλικής Ύδρας μια για πάντα, και ύστερα να παραχωρήσουν ίσα δικαιώματα στους Αλσατούς, δεν έγινε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Και δεν θα μπορούσε να είχαν γίνει, γιατί στις τάξεις των μεγαλύτερων κομμάτων βρίσκονται οι μεγαλύτεροι προδότες – στο Κέντρο, για παράδειγμα, ο κύριος Βέτερλε.

Όλα αυτά όμως, θα είχαν αντιμετωπιστεί αν η δύναμη από την οποία εξαρτιόταν τελικά η ύπαρξη του Ράιχ δεν είχε πέσει επίσης θύμα της γενικής διστακτικότητας: ο στρατός.

Οι αμαρτίες του λεγόμενου «γερμανικού Ράιχσταγκ» και μόνο θα αρκούσαν για να το φορτώσουν για πάντα με την κατάρα του γερμανικού έθνους. Για τους πιο άθλιους λόγους, αυτά τα κουρέλια των κοινοβουλευτικών κομμάτων έκλεψαν από τα χέρια του έθνους το όπλο της αυτοσυντήρησής του, τη μοναδική διασφάλιση της ελευθερίας και ανεξαρτησίας του λαού μας. Αν σήμερα άνοιγαν οι τάφοι στην πεδιάδα της Φλάνδρας, θα έβγαιναν από μέσα τους οι αιμορραγούντες κατήγοροι, εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους Γερμανούς νέους, οι οποίοι, εξαιτίας της ασυνειδησίας εκείνων των κοινοβουλευτικών εγκληματιών, οδηγήθηκαν ανεκπαίδευτοι ή ατελώς εκπαιδευμένοι στην αγκαλιά του θανάτου· αυτοί και εκατομμύρια άνδρες που έχουν βυθιστεί στο θάνατο ή έχουν μείνει ανάπηροι, τους έχασε η πατρίδα τους, μόνο και μόνο για να μπορέσουν μερικές εκατοντάδες δημαγωγοί να προχωρήσουν στις πολιτικές απάτες τους και στους εκβιασμούς τους ή απλώς να παπαγαλίσουν τις θεωρίες τους.

Ενώ ο Εβραίος, χρησιμοποιούσε τον μαρξιστικό και το δημοκρατικό Τύπο του για να διαδώσει προς όλο τον κόσμο τα ψεύδη περί «γερμανικού μιλιταρισμού» και προσπαθούσε με όλα τα δυνατά μέσα να ενοχοποιήσει τη Γερμανία, τα μαρξιστικά και δημοκρατικά κόμματα αρνούνταν κάθε ενίσχυση για ολοκλήρωση της εκπαίδευσης του γερμανικού έμψυχου δυναμικού. Παράλληλα, το τερατώδες έγκλημα που διαπράχθηκε με αυτόν τον τρόπο, έτσι γίνεται φανερό στον καθένα που απλώς συλλογίζεται ότι, επειδή σε περίπτωση πολέμου ολόκληρο το έθνος πρέπει να τεθεί υπό τα όπλα, εξαιτίας της αχρειότητας αυτών των εκπροσώπων της λεγόμενης «λαϊκής αντιπροσώπευσής» τους, εκατομμύρια Γερμανών οδηγήθηκαν να αντιμετωπίσουν τον εχθρό μισοεκπαιδευμένοι ή πλημμελώς εκπαιδευμένοι. Αλλά ακόμα και αν αγνοήσουμε εντελώς τις συνέπειες που προέκυψαν από τη βάρβαρη και άγρια ασυνειδησία αυτών των κοινοβουλευτικών σωματεμπόρων: αυτή η έλλειψη εκπαιδευμένων στρατιωτών στην αρχή του πολέμου θα μπορούσε πολύ εύκολα να οδηγήσει στην ήττα, κάτι που στη συνέχεια επιβεβαιώθηκε με τον πιο τρομερό τρόπο στον μεγάλο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η ήττα στον αγώνα για την ελευθερία και την ανεξαρτησία του γερμανικού έθνους είναι αποτέλεσμα της διστακτικότητας και της αδυναμίας που εκδηλώθηκαν ήδη από τον καιρό της ειρήνης σχετικά με τη στρατολόγηση του συνόλου του εθνικού έμψυχου δυναμικού για την υπεράσπιση της πατρίδας.

Αν η προετοιμασία στην ξηρά ήταν πολύ μικρή, η ίδια έλλειψη αποφασιστικότητας επικρατούσε και στη θάλασσα, καθιστώντας το όπλο της εθνικής αυτοσυντήρησης λίγο ως πολύ άχρηστο. Δυστυχώς όμως, η ηγεσία του ναυτικού είχε και αυτή μολυνθεί από το πνεύμα της διστακτικότητας. Η τάση να ναυπηγούνται όλα τα πλοία που κατασκευάζονταν κάπως μικρότερα από τα αγγλικά που κατασκευάζονταν την ίδια περίοδο δεν ήταν καθόλου διορατική και ακόμα λιγότερο ευφυής. Ιδίως ένας στόλος που εξαρχής δεν μπορεί, σε βάση καθαρά αριθμητική, να φτάσει στο ίδιο επίπεδο με τον αντίπαλό του, πρέπει να επιδιώξει να αντισταθμίσει αυτή την αριθμητική υστέρηση με την υπεροχή σε μαχητική ικανότητα του κάθε πλοίου του. Αυτό που μετράει είναι η υπεροχή στη μαχητική δύναμη και καθόλου η πολυθρύλητη «ποιοτική» ανωτερότητα. Στην πραγματικότητα, η σύγχρονη τεχνολογία έχει μέχρι σήμερα αναπτυχθεί τόσο και έχει φέρει τα πολιτισμένα κράτη σε τέτοια ομοιομορφία και ισορροπία, ώστε πρέπει να θεωρηθεί αδύνατον ότι τα πλοία της μιας δύναμης θα έχουν μιαν αισθητά ανώτερη πολεμική αξία απ’ ό,τι τα ίδιας χωρητικότητας πλοία

ενός άλλου κράτους. Ακόμα λιγότερο είναι νοητό να επιτευχθεί η υπεροχή με μικρότερες ναυπηγήσεις σε σχέση με τις μεγαλύτερες.

Σε πρακτικό επίπεδο, η μικρότερη χωρητικότητα των γερμανικών πλοίων μπορούσε να επιτευχθεί μόνο σε βάρος της ταχύτητας και του εξοπλισμού. Η φράση που χρησιμοποιήθηκε για να δικαιολογήσουν αυτό το γεγονός έδειχνε μια πολύ σοβαρή έλλειψη λογικής σκέψης εκ μέρους των ναυτικών αρχών που ήταν επιφορτισμένες με αυτά τα θέματα σε περιόδους ειρήνης. Διακήρυσσαν, για παράδειγμα, ότι το υλικό των γερμανικών όπλων ήταν τόσο εμφανώς ανώτερο από το αντίστοιχο των βρετανικών, που η γερμανική κάννη των 28 εκατοστών δεν ήταν καθόλου κατώτερη από τη βρετανική κάννη των 30,5 εκατοστών όσον αφορά την ισχύ πυρός!!

Αλλά γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο ήταν υποχρέωσή μας να κάνουμε μετατροπή σε επίπεδο πυροβόλου ανώτερου των 30,5 εκατοστών, γιατί στόχος μας δεν θα έπρεπε να είναι η επίτευξη της ίδιας μαχητικής ισχύος, αλλά ανώτερης. Αν δεν ήταν έτσι, τότε η προμήθεια όλμων των 42 εκατοστών στο στρατό θα ήταν χωρίς νόημα, καθώς ο γερμανικός όλμος των 21 εκατοστών ήταν ήδη πολύ ανώτερος από οποιοδήποτε γαλλικό όλμο καμπύλης τροχιάς που ήταν διαθέσιμος εκείνη την εποχή, δεδομένου ότι τα οχυρά θα έπεφταν ομοίως μπροστά στους όλμους των 30,5 εκατοστών. Μόνο η διοίκηση του στρατού ξηράς σκέφτηκε σωστά και δυστυχώς όχι αυτή του ναυτικού.

Η άρνηση της σημασίας του καλύτερου εξοπλισμού και της μεγαλύτερης ταχύτητας βασίστηκε εξ ολοκλήρου στην απολύτως λανθασμένη «ιδέα της διακινδύνευσης», όπως ονομάζεται. Η Ανώτατη Διοίκηση του Ναυτικού, λόγω ακριβώς της μορφής με την οποία ανέπτυξε τον στόλο, παραιτήθηκε από την επίθεση και αναπόφευκτα πέρασε από την αρχή στην άμυνα. Με αυτό τον τρόπο όμως παραιτήθηκε και από την τελική επιτυχία, η οποία βρίσκεται και πάντοτε θα βρίσκεται στην επίθεση.

Ένα πλοίο με μικρότερη ταχύτητα και λιγότερο ισχυρό οπλισμό θα πάει κατά κανόνα στο βυθό, από τα πλήγματα ενός εχθρικού πλοίου ταχύτερου και με βαρύτερο οπλισμό και μάλιστα σε απόσταση βολής ευνοϊκή για το τελευταίο. Ένας αριθμός καταδρομικών μας επρόκειτο να το γνωρίσει με πικρό τρόπο. Το πόσο θεμελιωδώς λανθασμένη ήταν η άποψη που σχημάτισε κατά τον καιρό της ειρήνης η ηγεσία του στόλου το κατέδειξε ο πόλεμος, ο οποίος υποχρέωσε, όπου αυτό ήταν δυνατό, την εισαγωγή τροποποιημένου οπλισμού σε παλιά πλοία ή καλύτερου οπλισμού σε νεότερα. Αν όμως στη ναυμαχία του Σκάγκερακ* τα γερμα-

* Γνωστή και ως ναυμαχία της Γιουτλάνδης. Ήταν η μεγαλύτερη ναυτική σύγκρουση του Α’ Παγκοσμίου Πολέμου και μία από τις μεγαλύτερες της παγκόσμιας ιστορίας. Η κύρια εμπλοκή έγινε στις 31 Μαΐου 1916, μεταξύ του βρετανικού και του γερμανικού στόλου, 60 μίλια από τις ακτές της χερσονήσου της Γιουτλάνδης στη Βόρεια Θάλασσα. Και οι δύο στόλοι διεκδίκησαν τη νίκη. (Σ.τ.μ)

νικά πλοία είχαν την ίδια χωρητικότητα, τον ίδιο οπλισμό και την ίδια ταχύτητα με τα αγγλικά, τότε ο βρετανικός στόλος θα είχε βυθιστεί στον υγρό τάφο κάτω από την καταιγίδα των γερμανικών βλημάτων των 38 εκατοστών, που ήταν πιο ακριβή και πιο αποτελεσματικά.

Η Ιαπωνία τότε είχε εφαρμόσει διαφορετική ναυτική πολιτική. Κατ' αρχήν εκεί όλη η έμφαση δόθηκε στο να εξασφαλιστεί για κάθε καινούργιο πλοίο ξεχωριστά ανώτερη μαχητική δύναμη έναντι του ενδεχόμενου αντιπάλου. Αυτό αντιστοιχούσε στην επιθετική χρήση του στόλου που έγινε δυνατή με αυτό.

Ενώ η ηγεσία του στρατού ξηράς εξακολουθούσε παραμένει ελεύθερη από τέτοια βασικά σφάλματα, το ναυτικό, το οποίο δυστυχώς είχε καλύτερη «κοινοβουλευτική» αντιπροσώπευση, υποτάχθηκε στο πνεύμα του κοινοβουλίου. Οργανώθηκε στη βάση ανολοκλήρωτων ιδεών, και κατά παρόμοιο τρόπο χρησιμοποιήθηκε αργότερα. Η αθάνατη δόξα που, παρ' όλα αυτά, κέρδισε το πολεμικό ναυτικό οφειλόταν μόνο στη καλή δουλειά του Γερμανού εργάτη στους εξοπλισμούς και στην ικανότητα και τον απαράμιλλο ηρωισμό του καθενός αξιωματικού και των πληρωμάτων. Αν η τότε Ανώτατη Διοίκηση του Πολεμικού Ναυτικού είχε δείξει ανάλογη ευφυΐα, οι θυσίες αυτές δεν θα είχαν γίνει μάταια.

Πιθανώς ήταν η ίδια η κοινοβουλευτική ικανότητα που επέδειξε ο αρχηγός του ναυτικού στα χρόνια της ειρήνης, που έγινε αργότερα η αιτία της μοιραίας κατάρρευσης, αφού δυστυχώς οι κοινοβουλευτικοί προβληματισμοί είχαν αρχίσει να παίζουν σημαντικότερο ρόλο στην κατασκευή του ναυτικού από τους πολεμικούς. Η διστακτικότητα, η αδυναμία καθώς και η ελάχιστη λογική σκέψη, που ενυπάρχουν στον κοινοβουλευτικό θεσμό, έδωσαν το χρώμα τους στην ηγεσία του ναυτικού.

Όπως τονίστηκε ήδη, ο στρατός ξηράς, δεν επέτρεψε να παρασυρθεί σε τέτοια θεμελιώδη σφάλματα θεωρίας και πρακτικής. Συγκεκριμένα, ο τότε συνταγματάρχης του Γενικού Επιτελείου, Λούντεντορφ, διεξήγαγε μιαν απέλπιδα μάχη ενάντια στην εγκληματική διστακτικότητα και αδυναμία με την οποία το Ράιχσταγκ προσέγγιζε τα ζωτικά προβλήματα του έθνους και κατά μέγα μέρος τα επιδείνωσε. Αν ο αγώνας που διεξήγαγε τότε αυτός ο αξιωματικός απέβη παρά ταύτα μάταιος, η ευθύνη πρέπει να επιρριφθεί κατά το ήμισυ στους κοινοβουλευτικούς και κατά το ήμισυ στην άθλια στάση και την ακόμα μεγαλύτερη αδυναμία του καγκελάριου του Ράιχ Μπέτμαν Χόλβεγκ. Ωστόσο αυτό σήμερα δεν εμποδίζει καθόλου εκείνους που βαρύνονται με την ευθύνη για τη γερμανική κατάρρευση από το να ενοχοποιήσουν εκείνον ειδικά που μόνος αγωνίστηκε ενάντια στην παραμέληση των εθνικών συμφερόντων – μια απάτη παραπάνω δεν σημαίνει τίποτα γι' αυτούς τους γεννημένους λωποδύτες.

Όποιος αναλογιστεί όλες τις θυσίες στις οποίες υποβλήθηκε το έθνος εξαιτίας της εγκληματικής επιπολαιότητας αυτών των πιο ανεύθυνων

ανάμεσα στους ανεύθυνους, όλους εκείνους, τους νεκρούς ή ακρωτηριασμένους, που θυσιάστηκαν μάταια, όπως και την τεράστια ντροπή, την ατίμωση και την απροσμέτρητη δυστυχία στην οποία έχουμε περιέλθει σήμερα και γνωρίζει ότι όλα αυτά συνέβησαν για ν’ ανοίξει ο δρόμος για υπουργικές θέσεις για μια σπείρα αδίστακτων αναρριχητών και θεσιθήρων, όποιος λοιπόν αναλογίζεται όλα αυτά συνειδητοποιεί ότι αυτά τα όντα μπορούν, πιστέψτε με, να περιγραφούν μόνο με λέξεις όπως «απατεώνες», «παλιάνθρωποι», «αποβράσματα» και «εγκληματίες», διαφορετικά, το νόημα και ο σκοπός της ύπαρξης αυτών των εκφράσεων στην καθημερινή γλώσσα θα ήταν ακατανόητα. Γιατί μπροστά σε αυτούς τους προδότες του έθνους κάθε μαστροπός είναι έντιμος άνθρωπος.

Όλως παραδόξως όμως, όλες οι πραγματικά αρνητικές πλευρές της παλιάς Γερμανίας έγιναν εμφανείς μόνο όταν η εσωτερική συνοχή του έθνους επρόκειτο αναπόφευκτα να κινδυνεύσει εξαιτίας τους. Μάλιστα, σε τέτοιες περιστάσεις οι δυσάρεστες αλήθειες ειπώθηκαν φωναχτά και με τρόπο ξεκάθαρο στις πλατιές μάζες, ενώ άλλοτε οι ίδιοι υπεύθυνοι προτιμούσαν να σιωπούν συνεσταλμένα μπροστά σε πολλά πράγματα ή εν μέρει και να τα αρνούνται. Αυτή είναι η περίπτωση κατά την οποία η ανοιχτή συζήτηση ενός θέματος είναι δυνατόν να οδηγήσει σε βελτίωση. Την ίδια στιγμή οι επίσημοι κυβερνητικοί αξιωματούχοι, δεν είχαν ιδέα από την αξία και τη φύση της προπαγάνδας. Μόνο ο Εβραίος, που ενήργησε αναλόγως, γνώριζε ότι με την έξυπνη και επίμονη προπαγάνδα μπορείς ακόμα και τον παράδεισο να τον παρουσιάσεις στον λαό σαν κόλαση, και, αντίστροφα, την πιο εξαθλιωμένη ζωή να την παραστήσεις σαν παράδεισο· ο Γερμανός ή μάλλον η κυβέρνησή του, δεν είχε την παραμικρή ιδέα σχετικά.

Αυτό επρόκειτο να μας εκδικηθεί πολύ σκληρά κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Όλα τα δεινά στη γερμανική ζωή πριν από τον πόλεμο, που αναφέρθηκαν εδώ και αμέτρητα άλλα, αντισταθμίστηκαν από πολλά πλεονεκτήματα. Σε μια δίκαιη ανάλυση, θα έπρεπε να αναγνωρίσουμε ότι τις περισσότερες από τις αδυναμίες μας τις μοιραζόμαστε, ως επί το πλείστον, και με άλλες χώρες και λαούς και ορισμένες μάλιστα, μας ξεπερνούσαν κατά πολύ, δεδομένου ότι εκείνοι δεν διέθεταν πολλά από τα δικά μας πλεονεκτήματα.

Στην κορυφή αυτών των πλεονεκτημάτων μπορούμε, μεταξύ άλλων, να

τοποθετήσουμε το γεγονός ότι, από όλους σχεδόν τους ευρωπαϊκούς λαούς, ο γερμανικός λαός εξακολουθούσε να προσπαθεί σκληρά για να διατηρήσει τον εθνικό χαρακτήρα της οικονομίας του και, παρά τους κακούς οιωνούς, ήταν αυτός που υπέκειτο λιγότερο στον διεθνή οικονομικό έλεγχο. Ομολογουμένως, ένα επικίνδυνο πλεονέκτημα που αργότερα έγινε η μεγαλύτερη αιτία του παγκόσμιου πολέμου.

Αλλά ακόμα κι αν αγνοήσουμε αυτό το πλεονέκτημα της εθνικής ανεξαρτησίας σε οικονομικά ζητήματα, τότε πρέπει να επιλέξουμε τρία πράγματα από τις αναρίθμητες υγιείς πηγές της εθνικής μας δύναμης, που ξεχώρισαν σαν παραδειγματικά και σε ορισμένες περιπτώσεις ασυναγώνιστα.

Πρώτα, η πολιτειακή μορφή ως είχε και ο ειδικός χαρακτήρας που είχε προσλάβει στη σύγχρονη Γερμανία.

Εδώ πρέπει πραγματικά να αγνοήσουμε τους συγκεκριμένους μονάρχες σαν άτομα, οι οποίοι, σαν άνθρωποι που ήταν, υπέκυπταν σε όλες τις αδυναμίες που είναι συνηθισμένες σε αυτή τη γη αυτή και στα παιδιά της – αν δεν ήμαστε επιεικείς ως προς αυτό, θα έπρεπε να απαισιοδοξούμε για το παρόν μας: άλλωστε οι εκπρόσωποι του σημερινού καθεστώτος, θεωρούμενοι ως προσωπικότητες, ίσως είναι από διανοητική και ηθική άποψη στο πιο χαμηλό σημείο που μπορούμε να φανταστούμε, ακόμα κι αν βασανίσουμε το μυαλό μας για πολύ καιρό. Όποιος μετράει την «αξία» της γερμανικής επανάστασης με μέτρο την αξία και το ανάστημα των προσωπικοτήτων που έδωσε στον γερμανικό λαό από το 1919, θα έπρεπε να κρυφτεί από ντροπή αν αναλογιστεί την κρίση των μελλοντικών γενιών, οι οποίες δεν θα είναι δυνατόν να φιμωθούν από νόμους για την προστασία της δημοκρατίας κ.λ.π., και επομένως θα λένε αυτά που σήμερα όλοι μας ξέρουμε ότι είναι αλήθεια, δηλαδή ότι η ευφυΐα και το ήθος των σύγχρονων Γερμανών ηγετών είναι αντιστρόφως ανάλογα με τα ελαττώματά τους και το μέγεθος του στόματός τους.

Σίγουρα η μοναρχία υπήρξε ξένη για πολλούς, προπάντων για τις πλατιές λαϊκές μάζες. Αυτό ήταν συνέπεια του γεγονότος ότι οι μονάρχες δεν περιστοιχίζονταν πάντα από τα πιο φωτεινά – ας πούμε – μυαλά και κυρίως από τα πιο ειλικρινή. Ατυχώς, πολλοί από τους μονάρχες εκτιμούσαν τους κόλακες πιο πολύ απ' ό,τι τους ευθείς χαρακτήρες και έτσι «διδάσκονταν» και αυτοί απ' αυτούς. Αυτό ήταν πολύ σοβαρή ζημιά, σε μια εποχή που ο κόσμος είχε υποστεί μια μεγάλη αλλαγή σε πολλές παλιές απόψεις, και που βέβαια καταλάμβανε και την εκτίμηση της οποίας απήλαυναν πολλές παλιές αυλικές παραδόσεις.

Στην αλλαγή του αιώνα ο κοινός άνδρας και ο καθημερινός άνθρωπος δεν είχαν πια συγκεκριμένους λόγους για να τρέφουν ιδιαίτερο θαυμασμό για την πριγκίπισσα που κάλπαζε στην προκυμαία φορώντας τη στολή της. Αυτοί οι υψηλοί κύκλοι προφανώς δεν είχαν ιδέα για την εντύπωση που δημιουργούσε μια τέτοια παρέλαση στα μάτια του λαού, διαφορετικά

δεν θα είχαν συμβεί τέτοια ατυχή περιστατικά. Επιπλέον, ο συναισθηματικός ανθρωπισμός, που δεν ήταν απολύτως ειλικρινής, αυτών των κύκλων ήταν συχνά περισσότερο αποκρουστικός παρά ελκυστικός. Αν, για παράδειγμα, η πριγκίπισσα Χ έκανε πως δοκιμάζει φαγητό σε μια λαϊκή κουζίνα, αυτό σε παλιότερους καιρούς μπορεί να φαινόταν ωραίο, τώρα όμως το αποτέλεσμα ήταν αντίθετο. Πρέπει να είμαστε δίκαιοι και να πούμε ότι η Υψηλότητα πραγματικά δεν γνώριζε ότι το φαγητό που δοκίμαζε την ημέρα εκείνη ήταν λιγάκι διαφορετικό απ' ό,τι συνήθως· αρκούσε όμως που το γνώριζε ο κόσμος.

Με αυτόν τον τρόπο, αυτό που γινόταν με τις καλύτερες προθέσεις απέβαινε γελοίο, αν όχι εκνευριστικό.

Οι περιγραφές για την παροιμιώδη λιτότητα του μονάρχη, για το ότι ξυπνούσε νωρίς το πρωί και εργαζόταν μέχρι αργά τη νύχτα, απειλούμενος μονίμως από τον κίνδυνο του υποσιτισμού, προκαλούσαν αμφιλεγόμενα σχόλια. Κανείς δεν ρωτούσε να μάθει τι και πόσο φαγητό κατανάλωνε ο μονάρχης· δεν τον φθονούσαν αν έτρωγε «καλό» φαγητό· κανείς δεν ήθελε να του στερήσει τον ύπνο που είχε ανάγκη· ήταν ικανοποιημένοι αν σαν άνθρωπος και σαν χαρακτήρας, τιμούσε το όνομα του οίκου του και του έθνους και εκπλήρωνε τα καθήκοντά του ως κυβερνήτης. Η διήγηση ωραίων ιστοριών είχε ελάχιστη χρησιμότητα, αλλά έβλαπτε πολύ.

Αυτά όμως και πολλά άλλα παρόμοια, ήταν απλά μικροπράγματα. Δυστυχώς, σε πολύ μεγάλες ομάδες του έθνους, η πεποίθηση πως πως ο λαός κυβερνιέται από ψηλά και ότι τα άτομα επομένως δεν πρέπει να νοιάζονται για τίποτα, ό,τι και να συμβαίνει, είχε ολοένα και χειρότερο αποτέλεσμα. Όσο η διακυβέρνηση ήταν πραγματικά καλή, ή τουλάχιστον είχε τις καλύτερες προθέσεις, αυτό ήταν ανεκτό. Αλίμονο όμως αν την παλαιά κυβέρνηση, που οι προθέσεις της στο κάτω-κάτω ήταν καλές, αντικαθιστούσε μια καινούργια, όχι και τόσο έντιμη· τότε η άβουλη υπακοή και η αθώα εμπιστοσύνη ήταν τα χειρότερα δεινά που μπορούσε κανείς να φανταστεί.

Όλες αυτές και πολλές άλλες αδυναμίες αντισταθμίστηκαν από αναμφισβήτητα πλεονεκτήματα.

Πρώτα η σταθερότητα της κρατικής ηγεσίας στο σύνολό της, προϊόν της μοναρχικής μορφής του πολιτεύματος, και η απομάκρυνση από τις υψηλότερες κρατικές θέσεις του κερδοσκοπικού συρφετού των αχόρταγων πολιτικών. Επιπλέον, η αξιοσέβαστη παράδοση που διαθέτει αυτός ο θεσμός γεννά ένα αίσθημα που δίνει βάρος στη μοναρχική εξουσία καθώς η ανύψωση του σώματος των δημοσίων υπαλλήλων και ιδιαίτερα του στρατού πάνω από το επίπεδο των κομματικών-πολιτικών υποχρεώσεων. Σ' αυτά προσθέστε ένα ακόμα πλεονέκτημα της ενσάρκωσης του αρχηγού κράτους στο πρόσωπο του μονάρχη και το παράδειγμα υπευθυνότητας που σε έναν μονάρχη είναι εντονότερο απ' ό,τι σε μια περιστασιακή κοινοβουλευτική πλειοψηφία – η παροιμιώδης

ακεραιότητα της γερμανικής διοίκησης οφειλόταν πρωτίστως σε αυτό. Τέλος, η πνευματική και πολιτισμική αξία της μοναρχίας για τον γερμανικό λαό ήταν υψηλή και αρκετά ικανή να αντισταθμίσει άλλα μειονεκτήματα. Οι γερμανικές αυλικές πόλεις ήταν πάντα το καταφύγιο μιας καλλιτεχνικής αντίληψης που ούτως ή άλλως κινδυνεύει όλο και περισσότερο να αφανιστεί στην υλιστική εποχή μας. Αυτά που έκαναν οι Γερμανοί πρίγκιπες για την τέχνη και την επιστήμη, ιδίως κατά τον δέκατο ένατο αιώνα, ήταν υποδειγματικά. Η σημερινή περίοδος δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συγκριθεί με τότε.

Σαν τον περισσότερο αξιόπιστο παράγοντα, την περίοδο αυτή που η αργή αποσύνθεση του εθνικού μας κορμού προχωρούσε, πρέπει να θεωρήσουμε τον στρατό. Υπήρξε το πιο δυνατό σχολείο του γερμανικού έθνους και δεν είναι τυχαίο που όλοι οι εχθροί μισούσαν αυτόν τον πρόμαχο της εθνικής ανεξαρτησίας και της ελευθερίας. Σ' αυτόν τον μοναδικό θεσμό δεν μπορεί να αποδοθεί μνημείο πιο ένδοξο από το να να διαπιστωθεί η αλήθεια ότι τον συκοφάντησαν, τον μίσησαν, τον πολέμησαν και μαζί τον φοβήθηκαν όλοι οι κατώτεροι άνθρωποι. Το γεγονός ότι η οργή των διεθνών εκμεταλλευτών του λαού μας στις Βερσαλλίες στράφηκε πρωτίστως εναντίον του παλαιού γερμανικού στρατού καθιστά ακόμη πιο σαφές ότι ο τελευταίος είναι το προπύργιο της ελευθερίας του λαού μας απέναντι στη δύναμη του οικονομικού κεφαλαίου. Χωρίς αυτή τη δύναμη και την προστασία της, οι σκοποί των Βερσαλλιών θα είχαν εκπληρωθεί εδώ και πολύ καιρό σε βάρος του λαού μας. Αυτό που οφείλει ο γερμανικός λαός στον στρατό μπορεί να συνοψιστεί σε μια λέξη, δηλαδή: τα πάντα.

Ο στρατός δίδαξε τους άνδρες την άνευ όρων υπευθυνότητα, σε μια εποχή που αυτή η ιδιότητα γινόταν διαρκώς και πιο σπάνια και που η αποφυγή της ήταν όλο και περισσότερο πιο συνηθισμένη, αρχής γενομένης με το υπόδειγμα της ανευθυνότητας: το κοινοβούλιο· δίδαξε περαιτέρω το προσωπικό θάρρος σε μια εποχή που η δειλία απειλούσε να πάρει διαστάσεις επιδημίας και που το πνεύμα της θυσίας, υπέρ του γενικού συμφέροντος, θεωρούνταν σχεδόν σαν ανοησία και ο μόνος που θεωρείτο έξυπνος ήταν εκείνος που ήξερε καλύτερα πώς να ικανοποιήσει και να προβάλει το «εγώ» του· υπήρξε το σχολείο που δίδαξε τον καθένα Γερμανό ξεχωριστά να μην αναζητά τη σωτηρία του έθνους στα ψέματα περί διεθνούς συμφιλιώσεως Νέγρων, Γερμανών, Κινέζων, Γάλλων, Άγγλων κ.λ.π., αλλά στη δύναμη και την ενότητα του δικού μας έθνους.

Ο στρατός ανέθρεψε τους άνδρες στην αποφασιστικότητα, ενώ στην υπόλοιπη ζωή η αναποφασιστικότητα και η αμφιβολία καθόριζαν τις ενέργειες των ανθρώπων. Σε μια εποχή που παντού έδιναν τον τόνο οι

«παντογνώστες», σήμαινε κάτι η τήρηση της αρχής ότι είναι καλύτερο να διοικεί κάποιος από το να μη διοικεί κανείς. Η αρχή αυτή και μόνο αποδείκνυε την ύπαρξη ακόμη μιας ακμαίας και υγιούς αντίληψης που θα είχε προ καιρού εξαφανιστεί από τους άλλους τομείς της ζωής μας, αν ο στρατός και η εκπαίδευσή του δεν εξασφάλιζαν τη συνεχή ανανέωση της πρωταρχικής αυτής δύναμης. Αρκεί μόνο να δούμε την τρομερή αναποφασιστικότητα των σημερινών ηγετών του Ράιχ, που είναι ανίκανοι να βρουν τη δύναμη να δράσουν, εκτός αν επρόκειτο να υπογράψουν εξαναγκασμένα κάποιο διάταγμα για την καταλήστευση του λαού· σε αυτή την περίπτωση, φυσικά αποποιούνται κάθε ευθύνη και με ταχύτητα ανακτορικού στενογράφου υπογράφουν ό,τι τους φέρει μπροστά τους ο οιοσδήποτε· γιατί σε αυτή την περίπτωση είναι εύκολη η απόφαση: τους την υπαγορεύουν.

Ο στρατός ενστάλαξε τον ιδεαλισμό και την αφοσίωση στην πατρίδα και το μεγαλείο της, όταν οπουδήποτε αλλού είχε εξαπλωθεί η απληστία και ο υλισμός. Εκπαίδευσε έναν ενωμένο λαό να αντιτάσσεται στον ταξικό διαχωρισμό και εδώ το μόνο του λάθος ήταν ίσως ο θεσμός της εθελοντικής ετήσιας κατάταξης. Ήταν λάθος, γιατί μέσω αυτού καταλύθηκε η αρχή της άνευ όρων ισότητας και όσοι είχαν καλύτερη μόρφωση βρέθηκαν έτσι έξω από τις ρυθμίσεις του περιβάλλοντός τους, ενώ ακριβώς το αντίθετο θα ήταν επωφελές. Εφόσον οι ανώτερες τάξεις μας αγνοούσαν πραγματικά τι συνέβαινε στο σώμα του έθνους και αποξενωνόταν ολοένα και περισσότερο από τη ζωή του λαού, ο στρατός θα είχε επιτύχει ένα πιο ωφέλιμο αποτέλεσμα αν τουλάχιστον απέφευγε να κάνει διακρίσεις υπέρ των λεγόμενων διανοουμένων, ιδιαίτερα μέσα στις δικές του τάξεις. Το ότι αυτό δεν το έκανε, ήταν λάθος· αλλά ποιος θεσμός σ’ αυτό τον κόσμο δεν κάνει λάθη; Εδώ όμως, σε κάθε περίπτωση, τα καλά κυριαρχούσαν τόσο πολύ που οι λιγοστές αδυναμίες βρίσκονταν πολύ κάτω από το περιθώριο που αφήνει η ανθρώπινη ατέλεια.

Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα όμως, του στρατού του παλιού Ράιχ είναι ότι, σε μια εποχή που τα πάντα μετρούνταν γενικά στη βάση της πλειοψηφίας, αυτός έθεσε το άτομο πάνω από την πλειοψηφία. Σε αντίθεση με την εβραιοδημοκρατική ιδέα της τυφλής λατρείας των αριθμών, ο στρατός υποστήριξε την πίστη του στην προσωπικότητα. Έτσι εκπαίδευσε αυτό που η σύγχρονη εποχή χρειαζόταν περισσότερο: τους άνδρες. Στο τέλμα της ευρέως διαδεδομένης μαλθακότητας και του εκθηλυσμού, κάθε χρόνο τριακόσιες πενήντα χιλιάδες ρωμαλέοι νέοι άνδρες έβγαιναν από τις τάξεις του στρατού, άνδρες που στη διετή εκπαίδευσή τους είχαν χάσει τη μαλθακότητα της νιότης και είχαν φτιάξει σώματα σκληρά σαν ατσάλι. Ο νέος άνδρας όμως, που είχε ασκηθεί στο διάστημα αυτό στην υπακοή μπορούσε μετά να μάθει να διοικεί. Μπορούσες να αναγνωρίσεις τον στρατιώτη που είχε υπηρετήσει τη θητεία του από το βήμα του και μόνο.

Αυτό ήταν το ανώτατο σχολείο του γερμανικού έθνους και δεν είναι τυχαίο που επάνω του συγκεντρώθηκε το πιο φαρμακερό μίσος εκείνων οι οποίοι, που από φθόνο και απληστία, χρειάζονταν και επιθυμούσαν το Ράιχ αποδυναμωμένο και τον λαό του ανυπεράσπιστο. Ο ξένος κόσμος αναγνώρισε αυτό που πολλοί Γερμανοί, τυφλοί ή κακοπροαίρετοι, δεν ήθελαν να δουν: ο γερμανικός στρατός ήταν το πιο ισχυρό όπλο που υπηρέτησε την ελευθερία του γερμανικού έθνους και εξασφάλισε την τροφή των παιδιών του.

Εκτός από τη πολιτειακή μορφή και τον στρατό, το ασύγκριτο σώμα των δημοσίων υπαλλήλων του παλιού Ράιχ, ήταν το τρίτο στην εν λόγω ομάδα.

Η Γερμανία ήταν η καλύτερα οργανωμένη και καλύτερα διοικούμενη χώρα στον κόσμο. Εύκολα θα μπορούσε κανείς να κατηγορήσει τον Γερμανό δημόσιο υπάλληλο ότι είναι γραφειοκρατικός, αλλά στα άλλα κράτη η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη από την άποψη αυτή, μάλλον ήταν χειρότερη. Αυτό όμως που δεν διέθεταν τα άλλα κράτη ήταν η εξαιρετική συνοχή των υπηρεσιών αυτού του μηχανισμού και η αδιάφθορη εντιμότητα των φορέων του. Ήταν καλύτερο να είσαι λίγο παλιομοδίτικος, αλλά έντιμος και νομιμόφρων, παρά πεφωτισμένος και μοντέρνος αλλά ποταπός χαρακτήρας και, όπως συχνά βλέπουμε σήμερα, αδαής και ανίκανος. Γιατί αν οι σημερινοί θέλουν να διατείνονται ότι η γερμανική διοίκηση της προπολεμικής περιόδου μολονότι γραφειοκρατικώς εύρωστη, ήταν κακή από την άποψη της επιχειρηματικότητας, τότε μόνο η παρακάτω απάντηση μπορεί να δοθεί: Ποια χώρα στον κόσμο είχε υπηρεσία με καλύτερη διοίκηση και καλύτερη οργάνωση από πλευράς επιχειρηματικότητας απ' ό,τι η Γερμανία στους κρατικούς της σιδηροδρόμους; Ήταν δουλειά της επανάστασης να φέρει την καταστροφή αυτού του υποδειγματικού μηχανισμού, μέχρις εντέλει να ωριμάσει η κατάσταση για να αποσπαστεί από τα χέρια του κράτους και να κοινωνικοποιηθεί σύμφωνα με το πνεύμα των θεμελιωτών της δημοκρατίας, δηλαδή, να τεθεί στην υπηρεσία του διεθνούς κεφαλαίου, της δύναμης που κρυβόταν πίσω από τη γερμανική επανάσταση.

Αυτό που διέκρινε ιδιαίτερα τις γερμανικές δημόσιες υπηρεσίες και τους διοικητικούς οργανισμούς ήταν η ανεξαρτησία τους έναντι των εκάστοτε κυβερνήσεων, οι πολιτικές απόψεις των οποίων δεν είχαν επιρροή στην εργασία του Γερμανού δημόσιου υπαλλήλου. Από την επανάσταση, όμως, αυτό έχει αλλάξει ριζικά. Η ικανότητα και η αποδοτικότητα αντικαταστάθηκαν από την κομματική ταυτότητα και ο ανεξάρτητος και αυτοδύναμος χαρακτήρας έγινε εμπόδιο μάλλον παρά προσόν.

Στην πολιτειακή μορφή, στο στρατό και στο σώμα των δημοσίων υπαλλήλων στηρίχθηκε η σπουδαία δύναμη και η ισχύς του παλιού Ράιχ. Αυτές ήταν πρωτίστως οι αιτίες για μια ιδιότητα που έχει εκλείψει πλήρως από το σημερινό κράτος: η κρατική αρχή! Γιατί αυτό δεν βασίζεται σε συνεδριάσεις του κοινοβουλίου ή των βουλών των επιμέρους κρατών, ούτε σε νόμους για την προστασία τους ή σε καταδικαστικές αποφάσεις που τρομοκρατούν τους αναιδείς αρνητές του κ.λ.π., αλλά στη γενική εμπιστοσύνη που πρέπει και μπορεί να πάρει τη θέση της στην ηγεσία και τη διοίκηση της κοινωνίας και της πολιτείας. Αυτή η εμπιστοσύνη όμως, είναι και πάλι μόνο αποτέλεσμα μιας ακλόνητης εσωτερικής πεποίθησης για την ανιδιοτέλεια και την εντιμότητα της κυβέρνησης και της διοίκησης μιας χώρας, καθώς και της συμφωνίας ανάμεσα στο αίσθημα του δικαίου και στη γενική ηθική αντίληψη. Γιατί μακροπρόθεσμα τα συστήματα διακυβέρνησης δεν συντηρούνται με τη βίαιη καταπίεση, αλλά από την πίστη στον υγιή χαρακτήρα τους και στην ειλικρίνεια της εκπροσώπησης και της προώθησης των συμφερόντων ενός λαού.

Αν και είναι αλήθεια ότι στην περίοδο πριν από τον πόλεμο ορισμένα σοβαρά κακά είχαν απειλήσει να υπονομεύσουν την εσωτερική ισχύ του έθνους, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι άλλα κράτη υπέφεραν ακόμη περισσότερο από τη Γερμανία από αυτές τις ασθένειες κι ωστόσο κατά την κρίσιμη ώρα του κινδύνου δεν αντέδρασαν και καταστράφηκαν. Αν όμως αναλογιστούμε ότι οι γερμανικές αδυναμίες πριν από τον πόλεμο συνδυάζονταν με εξίσου μεγάλες δυνάμεις, τότε η τελική αιτία της κατάρρευσης μπορεί και πρέπει να βρίσκεται σ’ έναν διαφορετικό τομέα· και αυτό ακριβώς συμβαίνει.

Η βαθύτερη και απώτατη αιτία της πτώσης του παλιού Ράιχ βρίσκεται στην άγνοια του φυλετικού προβλήματος και της σημασίας του για την ιστορική εξέλιξη των λαών. Γιατί όλα τα γεγονότα στη ζωή των εθνών δεν οφείλονται στην τύχη, αλλά είναι τα φυσικά αποτελέσματα της προσπάθειας διατήρησης και πολλαπλασιασμού του είδους και της φυλής, ακόμα κι αν οι άνθρωποι δεν είναι σε θέση συνειδητοποιήσουν τα βαθιά κίνητρα των πράξεών τους.

11ο Κεφάλαιο

Έθνος και Φυλή

Υπάρχουν κάποιες αλήθειες που είναι τόσο φανερές που γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο ο απλός κόσμος δεν τις βλέπει ή τουλάχιστον δεν τις αναγνωρίζει. Μερικές φορές τέτοιες αλήθειες τις αγνοεί σαν να ήταν τυφλός και εκπλήσσεται όταν κάποιος ανακαλύψει ξαφνικά αυτό που όλοι έπρεπε να ξέρουν. Αυγά του Κολόμβου υπάρχουν γύρω μας εκατοντάδες χιλιάδες, Κολόμβους όμως συναντάμε πολύ σπάνια.

Έτσι όλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι περιπλανώνται στον κήπο της φύσης, φανταζόμενοι ότι ξέρουν και γνωρίζουν σχεδόν τα πάντα, όμως, με ελάχιστες εξαιρέσεις προσπερνούν σαν τυφλοί μια από τις πλέον προφανή αρχή του κανόνα της: τον εσωτερικό διαχωρισμό των ειδών όλων των ζωντανών όντων αυτής της γης.

Ακόμη και μια επιφανειακή ματιά αρκεί για να δείξει ότι σε όλες τις αναρίθμητες μορφές που εκφράζεται η θέληση της φύσης για ζωή, σαν ένας σχεδόν σιδερένιος βασικό νόμος, υπάρχει ο έμφυτος περιορισμός στη μορφή της διάδοσης και του πολλαπλασιασμού της. Κάθε ζώο ζευγαρώνει μόνο με έναν σύντροφο του ίδιου είδους. Η παπαδίτσα με τη θηλυκή παπαδίτσα, ο σπίνος με τον θηλυκό σπίνο, ο πελαργός με τον θηλυκό πελαργό, ο αρουραίος με το θηλυκό αρουραίο, ο ποντικός με την ποντικίνα, ο λύκος με τη λύκαινα κ.ο.κ.

Μόνο έκτακτες περιστάσεις μπορούν να το αλλάξουν αυτό, κυρίως ο εξαναγκασμός σε αιχμαλωσία όπως και οποιαδήποτε άλλη αιτία που καθιστά αδύνατο το ζευγάρωμα στο πλαίσιο του ίδιου είδους. Τότε όμως η φύση αρχίζει να χρησιμοποιεί όλα τα μέσα για να αντισταθεί και η πιο ορατή αντίδρασή της συνίσταται είτε στην άρνηση της περαιτέρω γονι-

μότητας των νόθων είτε στη μείωση της γονιμότητας των μεταγενέστερων απογόνων· στις περισσότερες περιπτώσεις όμως, τους αφαιρεί την ανθεκτικότητα στις αρρώστιες ή στις εχθρικές επιθέσεις.

Είναι απλώς πολύ φυσικό.

Κάθε διασταύρωση δύο όντων που δεν είναι ακριβώς του ίδιου επιπέδου δίνει σαν προϊόν ένα ενδιάμεσο μεταξύ των επιπέδων των δύο γονέων. Αυτό σημαίνει, λοιπόν: ο απόγονος θα βρίσκεται ψηλότερα απ' ότι ο κατώτερος φυλετικά γονέας, αλλά όχι τόσο ψηλά όσο ο ανώτερος γονέας. Κατά συνέπεια, αργότερα θα υποκύψει στη μάχη που θα δώσει ενάντια στο ψηλότερο επίπεδο. Ένα τέτοιο ζευγάρωμα όμως έρχεται σε αντίθεση προς τη θέληση της φύσης για την βελτίωση κάθε είδους. Προϋπόθεση γι' αυτό δεν είναι η ένωση ανώτερου με κατώτερο αλλά η ολοκληρωτική επικράτηση του πρώτου. Ο ισχυρότερος πρέπει να κυριαρχεί και να μην ζευγαρώνει με τον πιο αδύναμο, θυσιάζοντας κατ' αυτό τον τρόπο το δικό του μεγαλείο. Μόνο αυτός που έχει γεννηθεί αδύναμος μπορεί να το δει αυτό σαν σκληρότητα, αλλά αυτός στο κάτω-κάτω είναι ένας αδύναμος και περιορισμένων ικανοτήτων άνθρωπος· γιατί αν δεν επικρατούσε αυτός ο νόμος κάθε ανώτερη ανάπτυξη όλων των οργανικών έμβιων όντων θα ήταν αδιανόητη.

Η συνέπεια αυτής της παρόρμησης για τη διατήρηση της φυλετικής καθαρότητας, που είναι καθολική στη φύση, δεν είναι μόνο η σαφέστατη εξωτερική διάκριση των επιμέρους φυλών, αλλά και ο ομοιόμορφος χαρακτήρας τους μέσα σε αυτές. Η αλεπού είναι πάντα αλεπού, η χήνα είναι χήνα, η τίγρη είναι τίγρη κ.λ.π., και η διαφορά μπορεί να βρίσκεται μόνο στους διαφορετικούς βαθμούς δύναμης, σθένους, ευφυΐας, δεξιοτήτων, αντοχής κ.λ.π. των μεμονωμένων δειγμάτων. Αλλά δεν θα συναντήσετε ποτέ αλεπού που κατά την εσωτερική της διάθεση θα μπορούσε να έχει ανθρωπιστική συμπεριφορά απέναντι στις χήνες, όπως ομοίως δεν υπάρχει γάτα που να τρέφει φιλικά αισθήματα για τα ποντίκια.

Επομένως και εδώ, η πάλη μεταξύ των διαφόρων ειδών δεν προκύπτει από ένα αίσθημα αμοιβαίας αντιπάθειας αλλά μάλλον από την πείνα και την αγάπη. Και στις δύο περιπτώσεις η Φύση κοιτάζει ήρεμα και μάλιστα ευχαριστιέται με αυτό που συμβαίνει. Ο αγώνας για το καθημερινό ψωμί αφήνει να υποκύψει κάθε τι που είναι αδύναμο, άρρωστο και λιγότερο αποφασιστικό, ενώ η πάλη των αρσενικών για το θηλυκό δίνει στον πιο δυνατό το δικαίωμα για αναπαραγωγή, ή τουλάχιστον, τη ευκαιρία να το κάνει. Όμως η πάλη είναι πάντα ένα μέσο προαγωγής της υγείας και της αντοχής του είδους και επομένως αιτία για την ανοδική εξέλιξή του.

Αν η εξελικτική διαδικασία ήταν διαφορετική, κάθε ανάπτυξη προς τα εμπρός και προς τα επάνω θα σταματούσε και θα εμφανιζόταν το αντίθετο. Δεδομένου ότι οι κατώτεροι υπερτερούν πάντοτε αριθμητικά των καλύτερων, αν είχαν και οι δύο τις ίδιες δυνατότητες επιβίωσης και πολλαπλασιασμού οι κατώτεροι θα αναπαράγονταν με τόσο μεγάλη τα-

χύτητα που στο τέλος οι καλύτεροι θα οδηγούνταν αναπόφευκτα στο παρασκήνιο. Θα ’πρεπε επομένως να γίνει μια προσπάθεια για τη διόρθωση υπέρ των καλύτερων. Η φύση όμως φροντίζει γι’ αυτό υποβάλλοντας το πιο αδύναμο σε τόσο δύσκολες συνθήκες διαβίωσης που αυτές και μόνο περιορίζουν τον αριθμό του, όμως δεν επιτρέπει σε όσα απομένουν να πολλαπλασιάζονται αδιακρίτως, αλλά αντίθετα κάνει μια νέα, αδίστακτη επιλογή με βάση τη δύναμη και την υγεία.

Όσο η φύση δεν θέλει ένα ζευγάρωμα των πιο αδύναμων ατόμων με τα δυνατά, ακόμη λιγότερο δεν θέλει την ανάμειξη των ανώτερων φυλών με τις κατώτερες, γιατί διαφορετικά το συνολικό της έργο, ίσως και εκατοντάδων χιλιάδων ετών, για μια ανοδική πορεία θα κατέρρεε με ένα φύσημα.

Η ιστορική εμπειρία παρέχει αμέτρητα στοιχεία γι’ αυτό. Δείχνει με τρομακτική σαφήνεια, ότι κάθε φορά που το αίμα των Αρίων ανακατευόταν με το αίμα κατώτερων λαών, το αποτέλεσμα ήταν το τέλος του φορέα του πολιτισμού. Η Βόρεια Αμερική, της οποίας ο πληθυσμός αποτελείται ως επί το πλείστον από γερμανικά στοιχεία που αναμείχθηκαν, σε μικρό βαθμό όμως, με τους κατώτερους έγχρωμους, παρουσιάζει διαφορετικούς ανθρώπους και πολιτισμό από την Κεντρική και τη Νότια Αμερική, όπου κυρίως οι Λατίνοι μετανάστες ήρθαν σε επιμειξία με τους ιθαγενείς μερικές φορές σε μεγάλη κλίμακα. Σε αυτό το παράδειγμα, η επίδραση της φυλετικής ανάμειξης μπορεί να φανεί καθαρά και ευδιάκριτα. Ο φυλετικά αγνός και δίχως επιμειξίες Γερμανός της αμερικανικής ηπείρου έχει αναδειχθεί για να γίνει ο κυρίαρχός της· θα παραμείνει ο κυρίαρχος για όσο δεν πέσει και αυτός θύμα επιμειξίας.

Τα αποτελέσματα κάθε φυλετικής διασταύρωσης λοιπόν είναι, πολύ συνοπτικά, πάντα τα εξής:

α) Υποβάθμιση του επιπέδου της ανώτερης φυλής,

β) φυσική και διανοητική παρακμή και μαζί της η έναρξη μιας αργά αλλά σταθερά προοδευτικής εξασθένισης.

Η πραγματοποίηση μιας τέτοιας εξέλιξης δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά ασέβεια και αμαρτία ενάντια στη θέληση του αιώνιου Δημιουργού.

Αυτή η πράξη όμως αμείβεται σαν αμαρτία.

Προσπαθώντας ο άνθρωπος να εκδηλώσει ανταρσία ενάντια στη σιδερένια λογική της φύσης, έρχεται σε σύγκρουση με τις αρχές στις οποίες οφείλει ο ίδιος την ύπαρξή του ως άνθρωπος. Άρα η δράση του ενάντια στη φύση θα οδηγήσει στη δική του πτώση.

Εδώ βέβαια, έρχεται η αναιδής εβραϊκή, αλλά εξίσου ηλίθια ένσταση των σύγχρονων ειρηνιστών: «Ο άνθρωπος απλώς υπερισχύει της φύσης!»

Εκατομμύρια παπαγαλίζουν αλόγιστα αυτήν την εβραϊκή ανοησία και καταλήγουν εντέλει πραγματικά να φαντάζονται, ότι αντιπροσωπεύουν ένα είδος κατακτητή της φύσης· αλλά το μόνο όπλο που έχουν στη διάθεσή τους είναι μια ιδέα, και αυτή τόσο ελεεινή, που αν ήταν αληθινή, δεν θα ήταν καν νοητός ο κόσμος.

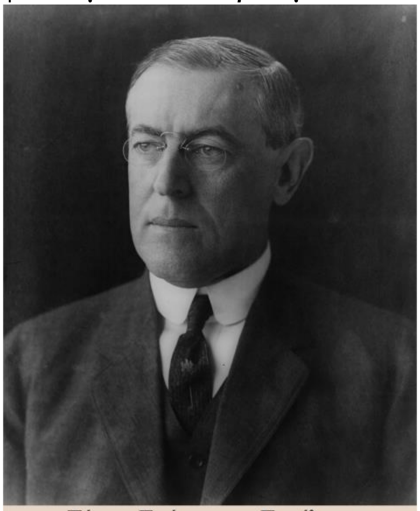
Πέρα όμως από το γεγονός, ότι ο άνθρωπος δεν έχει ακόμα υπερισχύσει της φύσης σε τίποτα, αλλά το πολύ που έχει πετύχει είναι ότι έπιασε τη μια ή την άλλη άκρη του τεράστιου, γιγαντιαίου πέπλου της φύσης που καλύπτει τα αιώνια αινίγματα και μυστικά της και προσπαθεί να το σηκώσει, ότι στην πραγματικότητα δεν έχει επινοήσει τίποτα, αλλά μόνο ανακαλύπτει όλα όσα δεν έχει κυριαρχήσει στη φύση, αλλά, μόνο λόγω της γνώσης του πάνω σε μερικούς νόμους και μυστικά της φύσης έχει φτάσει να γίνει κύριος των άλλων εκείνων έμβιων όντων τα οποία δεν έχουν αυτή τη γνώση – πέρα απ' όλα αυτά λοιπόν, μια ιδέα δεν μπορεί να **υπερνικήσει** τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη και την ύπαρξη της ανθρωπότητας, αφού η ίδια η ιδέα εξαρτάται μόνο από τον άνθρωπο. Χωρίς ανθρώπους δεν υπάρχει ανθρώπινη ιδέα σε αυτόν τον κόσμο, επομένως η ιδέα αυτή καθαυτή εξαρτάται πάντα από την παρουσία των ανθρώπων και συνεπώς από την παρουσία όλων των νόμων οι οποίοι δημιουργούν τις προϋποθέσεις της ύπαρξής τους.

Και όχι μόνο αυτό! Ορισμένες ιδέες συνδέονται ακόμα και με ορισμένους ανθρώπους. Αυτό ισχύει κυρίως για τις σκέψεις εκείνες των οποίων το περιεχόμενο δεν πηγάζει από μια θετική επιστημονική αλήθεια αλλά από τον κόσμο των συναισθημάτων ή, όπως συνηθίζεται να το θέτει κανείς τόσο όμορφα και ξεκάθαρα σήμερα, αντανακλά μια «εσωτερική εμπειρία». Όλες αυτές οι ιδέες, που δεν έχουν καμία σχέση με την ψυχρή λογική καθεαυτή, αλλά εκπροσωπούν καθαρές συναισθηματικές εκφράσεις, ηθικές αντιλήψεις κ.λ.π., συνδέονται με την ύπαρξη των ανθρώπων, στη διανοητική φαντασία και τη δημιουργική δύναμη των οποίων οφείλουν την ύπαρξή τους. Ακριβώς τότε όμως, η διατήρηση αυτών των συγκεκριμένων φυλών και των ανθρώπων είναι η προϋπόθεση για την ύπαρξη αυτών των ιδεών. Όποιος, για παράδειγμα, θέλει πραγματικά και ολόψυχα τη νίκη της ειρηνιστικής ιδέας σε αυτό τον κόσμο, πρέπει να κάνει ό,τι χρειάζεται για να υποστηρίξει τη γερμανική κατάκτηση του κόσμου· γιατί αν γίνει το αντίθετο, ο τελευταίος ειρηνιστής θα πεθάνει μαζί με τον τελευταίο Γερμανό, αφού ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει βυθιστεί τόσο πολύ σε αυτή τη αφύσικη και παράλογη ανοησία όσο, δυστυχώς, ο δικός μας λαός. Τότε λοιπόν, αν ήμασταν σοβαροί και προσεκτικοί, είτε μας αρέσει είτε όχι, θα έπρεπε να κάνουμε πολέμους για να φτάσουμε στον πασιφισμό. Αυτό και τίποτα άλλο δεν ήταν αυτό που σκόπευε ο Αμερικανός παγκόσμιος σωτήρας Γουίλσον*, τουλάχιστον έτσι πίστευαν οι Γερμανοί οραματιστές μας – και κατ' αυτό τον τρόπο εκπλήρωσε τότε τον σκοπό του.

Η ειρηνιστική-ανθρωπιστική ιδέα είναι πράγματι ίσως πολύ καλή όταν

*Ο Τόμας Γούντροου Ουίλσον ήταν Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών (1913 - 1921) γνωστός για το ραδιοφωνικό «Διάγγελμα των 14 σημείων» που εκφώνησε στις 8 Ιανουαρίου του 1918, κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου Πολέμου με το εισήγαγε νέες αρχές σε διεθνές επίπεδο για την μεταπολεμική ειρήνη, επηρεάζοντας ιδιαίτερα τις Κεντρικές Δυνάμεις. (Σ.τ.μ)

το ανώτερο ανθρώπινο ον θα έχει προηγουμένως κατακτήσει και υποτάξει τον κόσμο σε βαθμό που θα τον κάνει τον μοναδικό κύριο αυτής της γης. Αυτή η ιδέα χάνει τη δύναμη να παράγει αρνητικά φαινόμενα στο βαθμό που η πρακτική εφαρμογή της αποβαίνει δύσκολη και τελικά αδύνατη. Οπότε λοιπόν πρώτα ο αγώνας και μετά ίσως ο ειρηνισμός. Σε διαφορετική περίπτωση, η ανθρωπότητα θα ξεπεράσει το ζενίθ της ανάπτυξής της, και κατά συνέπεια το τέλος δεν θα ήταν η υπεροχή κάποιου ηθικού ιδεώδους αλλά ο εκφυλισμός στη βαρβαρότητα και το συνακόλουθο χάος. Φυσικά σ' αυτό το σημείο μπορεί να γελάσει ο ένας ή ο άλλος, αλλά αυτός ο πλανήτης που κάποτε κινήθηκε μέσα από τον αιθέρα για εκατομμύρια χρόνια χωρίς ανθρώπους, μπορεί μια μέρα να κάνει πάλι το ίδιο, αν οι άνθρωποι ξεχάσουν ότι δεν οφείλουν την ανώτερη ύπαρξή τους στις ιδέες μερικών τρελών ιδεολόγων, αλλά στη γνώση και απαράβατη εφαρμογή των σιδερένιων νόμων της φύσης.

Τόμας Γούντροου Γουίλσον
(1856 - 1924)

Όλα όσα θαυμάζουμε σε αυτή τη γη σήμερα – επιστήμη και τέχνη, τεχνολογία και εφευρέσεις – είναι μόνο το δημιουργικό προϊόν λίγων λαών και ίσως αρχικά **μιας** φυλής. Από αυτούς εξαρτάται και η ύπαρξη όλου αυτού του πολιτισμού. Αν χαθούν, η ομορφιά αυτής της γης θα βυθιστεί στον τάφο μαζί τους.

Όσο μεγάλη, για παράδειγμα, είναι η επιρροή που ασκεί το έδαφος στους ανθρώπους, αυτή η επιρροή θα ποικίλλει πάντα ανάλογα με τη φυλή στην οποία παράγει την επίδρασή του. Η μικρή γονιμότητα ενός χώρου διαβίωσης μπορεί να ωθήσει μια φυλή στα ψηλότερα επιτεύγματα, ενώ σε μια άλλη μπορεί να είναι η αιτία της δυστυχίας και τελικά του υποσιτισμού, με όλες τις συνέπειές του. Τα εσωτερικά χαρακτηριστικά των λαών είναι πάντοτε καθοριστικά για τη φύση της επίδρασης που έχουν πάνω τους οι εξωτερικές συνθήκες. Ό,τι οδηγεί τον ένα στην πείνα, εκπαιδεύει τον άλλον στη σκληρή εργασία.

Όλοι οι μεγάλοι πολιτισμοί του παρελθόντος χάθηκαν επειδή η αρχικά δημιουργική φυλή πέθανε, σαν αποτέλεσμα της μόλυνσης του αίματος.

Η απώτατη αιτία μιας τέτοιας παρακμής ήταν πάντα η λήθη ότι κάθε πολιτισμός εξαρτάται από τους ανθρώπους και όχι το αντίστροφο, δηλαδή, για να διατηρηθεί ένας συγκεκριμένος πολιτισμός, πρέπει να διατηρηθούν οι άνθρωποι που τον δημιούργησαν.

Αυτή η διατήρηση όμως συνδέεται με τον σιδερένιο νόμο της αναγκαιότητας και το δικαίωμα της επικράτησης που έχει ο καλύτερος και δυνατότερος σ' αυτόν τον κόσμο.

Όσοι θέλουν να ζήσουν, ας πολεμήσουν και όσοι δεν θέλουν να παλέ-

ψουν σ’ αυτόν τον κόσμο της αιώνιας πάλης, δεν τους αξίζει να ζουν.

Ακόμα κι αν είναι αυτό σκληρό – έτσι είναι! Σίγουρα, όμως, η μακράν σκληρότερη μοίρα είναι αυτή που πλήττει τον άνθρωπο που νομίζει ότι μπορεί να ξεπεράσει τη φύση και βασικά απλώς την κοροϊδεύει. Οι κακουχίες, οι κακοτυχίες και οι ασθένειες είναι τότε η απάντησή της!

Ο άνθρωπος που περιφρονεί και αγνοεί τους φυλετικούς νόμους στερεί πραγματικά τον εαυτό του από την ευτυχία που φαινόταν προορισμένη για κείνον. Εμποδίζει τη θριαμβευτική πορεία της ανώτερης φυλής και, κάνοντάς το αυτό, παρεμβαίνει σε μια προαπαιτούμενη προϋπόθεση κάθε ανθρώπινης προόδου. Σαν αποτέλεσμα, φορτωμένος με το βάρος του ανθρωπιστικού συναισθήματος, πέφτει ξανά στο επίπεδο του αβοήθητου ζώου που δεν μπορεί να ανέβει στην κλίμακα της ύπαρξης.

Θα ήταν μάταιο να προσπαθήσουμε να συζητήσουμε το ερώτημα σχετικά με το ποια φυλή ή φυλές ήταν οι αρχικοί φορείς του ανθρώπινου πολιτισμού και επομένως οι αληθινοί θεμελιωτές όλων όσων καταλαβαίνουμε με τη λέξη ανθρωπότητα. Είναι πολύ πιο απλό να αντιμετωπιστεί αυτό το ερώτημα στο βαθμό που σχετίζεται με το παρόν και εδώ η απάντηση είναι απλή και ξεκάθαρη. Αυτά που βλέπουμε σήμερα μπροστά μας από την άποψη του ανθρώπινου πολιτισμού, τα αποτελέσματα της τέχνης, της επιστήμης και της τεχνολογίας είναι σχεδόν αποκλειστικά δημιουργία και προϊόν των Αρίων. Αυτό ακριβώς το γεγονός δικαιολογεί πλήρως το συμπέρασμα ότι αυτός και μόνο ήταν ο θεμελιωτής του ανώτερου τύπου ανθρωπότητας και επομένως αντιπροσωπεύει το αρχέτυπο αυτού που εννοούμε με τη λέξη «άνθρωπος». Είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας, από το φωτεινό μέτωπο του οποίου ξεπηδά σε όλες τις εποχές η θεϊκή σπίθα της ιδιοφυΐας, ανάβοντας ξανά εκείνη τη φωτιά η οποία, με τη μορφή γνώσης, φώτισε τη σκοτεινή νύχτα των σιωπηλών μυστηρίων και έτσι έδειξε στον άνθρωπο πώς να αναρριχηθεί το μονοπάτι της κυριαρχίας επί των άλλων πλασμάτων αυτής της γης. Βγάλτε τον απ’ τη μέση – και μετά από μερικές χιλιετίες ένα βαθύ σκοτάδι θα σκεπάσει ξανά τη γη, ο ανθρώπινος πολιτισμός θα εξαφανιστεί και ο κόσμος θα γίνει έρημος.

Αν χωρίσουμε την ανθρωπότητα σε τρεις κατηγορίες: στους θεμελιωτές του πολιτισμού, στους φορείς του πολιτισμού και στους καταστροφείς του πολιτισμού, τότε μόνο ο Άριος θα μπορούσε να θεωρηθεί εκπρόσωπος της πρώτης κατηγορίας. Από αυτόν προέρχονται τα θεμέλια και τα τείχη όλων των ανθρώπινων δημιουργημάτων, και μόνο η εξωτερική μορφή και το χρώμα καθορίστηκαν από τα αντίστοιχα γνωρίσματα του χαρακτήρα των επιμέρους λαών. Αυτός παρείχε τις στέρεες οικοδομικές πέτρες και τα σχέδια για τη συνολική πρόοδο του

ανθρώπου και μόνο ο τρόπος με τον οποίο έχουν εκτελεστεί αυτά τα σχέδια πρέπει να αποδοθεί στη φύση των αντίστοιχων φυλών. Σε μερικές δεκαετίες, για παράδειγμα, ολόκληρη η Ανατολική Ασία θα αποκτήσει μια δική της κουλτούρα, της οποίας η απόλυτη βάση θα είναι το ελληνικό πνεύμα και η γερμανική τεχνολογία, όπως συμβαίνει εδώ. Μόνο η **εξωτερική** μορφή – τουλάχιστον εν μέρει – θα φέρει τα χαρακτηριστικά του ασιατικού χαρακτήρα. Δεν είναι αλήθεια, όπως πιστεύουν ορισμένοι, ότι η Ιαπωνία υιοθετεί την ευρωπαϊκή τεχνολογία ως μέρος του πολιτισμού της, αντιθέτως, η ευρωπαϊκή επιστήμη και η τεχνολογία είναι διανθισμένες με τα ιδιόμορφα χαρακτηριστικά του ιαπωνικού πολιτισμού. Τα θεμέλια της πραγματικής ζωής στην Ιαπωνία σήμερα δεν είναι πλέον ο ιδιαίτερος ιαπωνικός πολιτισμός, αν και αυτό χαρακτηρίζει τα εξωτερικά χαρακτηριστικά της χώρας – γιατί εξωτερικά είναι πιο εμφανής στον Ευρωπαίο λόγω της θεμελιώδης διαφοράς τους από εμάς – αλλά τα πραγματικά θεμέλια της σύγχρονης ιαπωνικής ζωής είναι τα τεράστια επιστημονικά και τεχνικά επιτεύγματα της Ευρώπης και της Αμερικής, δηλαδή των Άριων λαών. Μόνο υιοθετώντας αυτά τα επιτεύγματα μπορεί να ακολουθήσει και η Ανατολή τη γενική ανθρώπινη πρόοδο. Τα επιτεύγματα αυτά παρέχουν τη βάση πάνω στην οποία διεξάγεται ο αγώνας για το καθημερινό ψωμί, παρέχουν τα απαραίτητα όπλα και όργανα για αυτόν τον αγώνα, και μόνο η εξωτερική μορφή έχει σταδιακά προσαρμοστεί στους ιαπωνικούς τρόπους ζωής.

Εάν, από σήμερα έπαυε, οποιαδήποτε περαιτέρω επιρροή των Αρίων στην Ιαπωνία, υποθέτοντας ότι η Ευρώπη και η Αμερική θα κατέρρεαν, τότε η σημερινή πρόοδος της Ιαπωνίας στην επιστήμη και την τεχνολογία θα συνεχιζόταν για λίγο καιρό· αλλά σε λίγα μόνο χρόνια το πηγάδι θα στέρευε, ο ιαπωνικός χαρακτήρας θα θριάμβευε, αλλά ο σημερινός πολιτισμός θα καθηλωνόταν και θα ξανάπεφτε στο βύθος απ' όπου αφυπνίστηκε, πριν από εφτά δεκαετίες, από τον κύμα του Άριου πολιτισμού. Συνεπώς, όπως η σημερινή ιαπωνική ανάπτυξη οφείλει την ύπαρξή της στην επιρροή των Άριων, οι ξένες επιρροές και το ξένο πνεύμα ήταν κάποτε οι αφυπνιστές του ιαπωνικού πολιτισμού πολύ καιρό πριν, στο μακρινό παρελθόν. Η καλύτερη απόδειξη αυτού αποτελεί το γεγονός, ότι ο αρχαίος πολιτισμός της Ιαπωνίας στη συνέχεια περιήλθε σε μαρασμό, έγινε ολόκληρος απολίθωμα. Αυτό μπορεί να συμβεί σε έναν λαό μόνο εάν χάσει το φυλετικό κύτταρο που αρχικά ήταν δημιουργικό ή εάν χαθεί αργότερα η εξωτερική επιρροή που έδωσε την ώθηση και το υλικό για την πρώτη ανάπτυξη στον πολιτιστικό τομέα. Αν όμως αποδειχθεί ότι ένας λαός οφείλει τα θεμελιώδη στοιχεία του πολιτισμού του σε ξένες φυλές, αφομοιώνοντας και επεξεργαζόμενος τέτοια στοιχεία και εάν στη συνέχεια αυτός ο πολιτισμός απολιθωθεί όταν εκλείψει η εξωτερική επιρροή, τότε μια τέτοια φυλή μπορεί να ονομαστεί **«φορέας πολιτισμού»** αλλά ποτέ **«δημιουργός πολιτισμού»**.

Μια μελέτη των διαφόρων λαών από αυτή την άποψη αυτή θα οδηγή-

σει στο γεγονός, ότι σχεδόν κανένας από αυτούς δεν ήταν ο πρωταρχικός **θεμελιωτής πολιτισμού**, αλλά σχεδόν πάντα ο **φορέας πολιτισμού**.

Η εικόνα για την εξέλιξή τους θα είναι πάντοτε περίπου η εξής:

Οι Άριες φυλές – συχνά σε πραγματικά γελοία μικρούς αριθμούς – υποτάσσουν ξένους λαούς και μετά, παρακινούμενες από τις ιδιαίτερες συνθήκες διαβίωσης της νέας περιοχής (γονιμότητα, φύση του κλίματος, κ.λ.π.), χρησιμοποιούν το πλήθος των κατώτερων όντων που έχουν θέση βοηθού τους, αναπτύσσοντας τις διανοητικές και οργανωτικές ικανότητές τους, που μέχρι τότε ήταν αδρανείς μέσα τους. Συχνά σε λίγες χιλιετίες ή ακόμα και αιώνες δημιουργούν πολιτισμούς οι οποίοι αρχικά φέρουν πλήρως τα εσωτερικά χαρακτηριστικά της φύσης τους, προσαρμοσμένα στις προαναφερθείσες ιδιαίτερες ιδιότητες του εδάφους και των λαών που έχουν υποτάξει. Στο τέλος όμως οι κατακτητές παραβιάζουν την αρχή της διατήρησης του καθαρού αίματος, που αρχικά τηρούσαν, αρχίζουν να συναναστρέφονται με τους υποταγμένους κατοίκους, τερματίζοντας έτσι την ίδια τους την ύπαρξη· γιατί η πτώση στον παράδεισο ακολουθείται πάντα από την έξωσή του απ’ αυτόν.

Μετά από χίλια χρόνια και περισσότερα, τα τελευταία ορατά ίχνη της άλλοτε κυρίαρχης φυλής εμφανίζονται συχνά στον πιο ανοιχτόχρωμο τόνο δέρματος που άφησε το Άριο αίμα στην υποταγμένη φυλή και σε έναν απολιθωμένο πολιτισμό του οποίου αυτοί οι Άριοι ήταν οι αρχικοί δημιουργοί. Γιατί όπως χάθηκε ο πραγματικός και πνευματικός κατακτητής στο αίμα των υποταγμένων, έτσι χάθηκε και το καύσιμο για τον πυρσό της ανθρώπινης πολιτιστικής προόδου! Ακριβώς όπως, μέσα από το αίμα της πρώην κυρίαρχης φυλής, το χρώμα διατηρεί μια αμυδρή λάμψη της ανάμνησής της, κατά τον ίδιο τρόπο η νύχτα της πολιτιστικής ζωής φωτίζεται διακριτικά από ένα ήπιο φως που εκπέμπεται από τα απομεινάρια της δημιουργίας των παλαιών φωτοδοτών. Λάμπουν μέσα σε όλη τη βαρβαρότητα στην οποία έχει επιστρέψει η υποταγμένη φυλή και πολύ συχνά κάνουν τον απερίσκεπτο παρατηρητή της στιγμής να πιστέψει ότι βλέπει μπροστά του την εικόνα του τωρινού λαού, ενώ δεν είναι παρά ο καθρέφτης του παρελθόντος στον οποίο κοιτάζει.

Ενδέχεται, ένας τέτοιος λαός να έρθει σε επαφή για δεύτερη φορά, και ακόμη και πιο συχνά, στην πορεία της ιστορίας του με τη φυλή εκείνων που του είχαν κάποτε προσφέρει τον πολιτισμό, χωρίς κατ’ ανάγκη να θυμάται αυτή τη μακρινή σχέση. Ενστικτωδώς τα υπολείμματα αίματος που έχουν απομείνει από εκείνη την παλιά κυρίαρχη φυλή θα έλκονται προς αυτό το νέο φαινόμενο και ό,τι ήταν δυνατό προηγουμένως μέσω εξαναγκασμού μπορεί τώρα να επιτευχθεί με τη δική του θέληση. Ένα νέο πολιτισμικό κύμα κάνει την είσοδό του και διαρκεί έως ότου το αίμα των φορέων του να νοθευτεί ξανά με το αίμα ξένων λαών.

Θα είναι καθήκον μιας μελλοντικής πολιτιστικής και παγκόσμιας ιστορίας να διεξάγει έρευνες από αυτή την οπτική και όχι να περιορίζεται σε ερμηνείες εξωτερικών γεγονότων, όπως συμβαίνει δυστυχώς τόσο

συχνά με τη σημερινή επιστήμη μας της ιστορίας.

Από αυτό το απλό σχεδίασμα της εξέλιξης των εθνών «φορέων του πολιτισμού» αναδύεται μια εικόνα της ανάπτυξης, της δραστηριότητας και της εξαφάνισης εκείνων που είναι οι πραγματικοί ιδρυτές του πολιτισμού σε αυτή τη γη, των Αρίων.

Ακριβώς όπως στην καθημερινή ζωή η λεγόμενη ιδιοφυΐα χρειάζεται μια ειδική περίσταση, και μερικές φορές μάλιστα ένα ειδικό ερέθισμα, για να φέρει στο φως τη μεγαλοφυΐα του, το ίδιο συμβαίνει και με τις ιδιοφυείς φυλές στη ζωή των εθνών. Στη μονοτονία και τη ρουτίνα της καθημερινότητας ακόμη και σημαντικοί άνθρωποι τείνουν να φαίνονται ασήμαντοι και δύσκολα ξεχωρίζουν από το μέσο επίπεδο των συνανθρώπων τους· όμως, μόλις αυτοί οι άνθρωποι βρεθούν σε μια ειδική κατάσταση στην οποία οι άλλοι απελπίζονται ή ξεστρατίζουν, η ιδιοφυής φύση αναπτύσσεται εμφανώς από τη συστολή του μικρού παιδιού, συχνά προς έκπληξη όλων εκείνων που μέχρι τώρα τον έβλεπαν μέσα στη μικρότητα της αστικής ζωής – γι' αυτό και ο προφήτης σπανίως τιμάται στην ίδια του την πατρίδα. Τίποτε άλλο δεν μας δίνει καλύτερη ευκαιρία να το παρατηρήσουμε αυτό απ' ότι ο πόλεμος. Από τα φαινομενικά ακίνδυνα αγόρια ξεπηδούν ξαφνικά στις δύσκολες ώρες, που οι άλλοι απελπίζονται, ήρωες γεμάτοι αποφασιστικότητα που αψηφούν τον θάνατο και μπορούν να σκεφτούν ψύχραιμα. Αν δεν είχε έρθει αυτή η ώρα της κρίσεως, πολύ δύσκολα θα μπορούσε κανείς να φανταστεί ότι μέσα σ' αυτό το αμούστακο αγόρι κρυβόταν ένας νεαρός ήρωας. Σχεδόν πάντα χρειάζεται κάποιο είδος ώθησης για να έρθει στο προσκήνιο η ιδιοφυΐα. Το σφυροκόπημα της μοίρας, που τον έναν τον σωριάζει στο έδαφος, στον άλλο βρίσκει ατσάλι και όταν θρυμματίζεται το κέλυφος της καθημερινής ζωής, ο μέχρι πρότινος κρυμμένος πυρήνας αποκαλύπτεται μπροστά στα μάτια του έκπληκτου κόσμου. Ο κόσμος τότε αντιστέκεται και δεν θέλει να πιστέψει ότι εκείνος που φαινόταν να είναι εντελώς όμοιος με αυτούς είναι ξαφνικά ένα πλάσμα πολύ διαφορετικό· μια διαδικασία που επαναλαμβάνεται πιθανώς κάθε φορά που εμφανίζεται ένας άνθρωπος εξαιρετικής σημασίας.

Μολονότι ένας εφευρέτης, για παράδειγμα, εδραιώνει τη φήμη του τη μέρα που θα πραγματοποιήσει την εφεύρεσή του, είναι λάθος να πιστεύουμε ότι αυτή η ευφυΐα γεννήθηκε στο νου του ακριβώς εκείνη την ώρα – η σπίθα της ιδιοφυΐας υπάρχει στο μυαλό κάθε πραγματικά δημιουργικού ανθρώπου από την ώρα της γέννησής του. Η αληθινή ιδιοφυΐα είναι πάντα έμφυτη και ποτέ δεν αποκτάται ούτε καν μαθαίνεται.

Όπως τονίστηκε ήδη, αυτό δεν ισχύει μόνο για τον μεμονωμένο άνθρωπο, αλλά και για τις φυλές. Οι δημιουργικά ενεργοί λαοί έχουν πάντα από την αρχή ένα δημιουργικό χάρισμα, ακόμα κι αν αυτό το γεγονός μπορεί να διαφεύγει από τα μάτια του επιφανειακού παρατηρητή. Αλλά και εδώ η αναγνώριση από έξω είναι πάντα δυνατή

μόνο μετά από τετελεσμένα έργα, δεδομένου ότι ο υπόλοιπος κόσμος δεν είναι ικανός να αναγνωρίσει την ίδια την ιδιοφυΐα, αλλά βλέπει μόνο τις ορατές εκδηλώσεις της ιδιοφυΐας με τη μορφή εφευρέσεων, ανακαλύψεων, κτιρίων, ζωγραφικής κ.λ.π.· αλλά και εδώ, συχνά χρειάζεται πολύς χρόνος για να καταφέρει να αποκτήσει αυτή τη γνώση ο κόσμος. Ακριβώς όπως στη ζωή του μεμονωμένου ατόμου που έχει προικιστεί με το χάρισμα της ιδιοφυΐας, ή τουλάχιστον με εξαιρετικές ικανότητες, δεν μπορεί να πραγματώσει αυτό το χάρισμα μέχρι να το ωθήσουν ειδικές περιστάσεις, έτσι και στη ζωή των εθνών οι υπάρχουσες δημιουργικές δυνάμεις και ικανότητες συχνά πρέπει να περιμένουν έως ότου συγκεκριμένες συνθήκες τα παρακινήσουν να δράσουν.

Αυτό το βλέπουμε πιο ξεκάθαρα στη φυλή, που ήταν, και εξακολουθεί να είναι, ο φορέας της ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης – στους Άριους. Μόλις η μοίρα τους φέρνει αντιμέτωπους με ειδικές περιστάσεις, οι υπάρχουσες ικανότητές τους αρχίζουν να αναπτύσσονται με διαρκώς αυξανόμενο ρυθμό και να εκδηλώνονται σε απτές μορφές. Οι χαρακτηριστικοί πολιτισμοί που δημιουργούν σε τέτοιες περιπτώσεις εξαρτώνται σχεδόν πάντα από το έδαφος που υπάρχει, το δεδομένο κλίμα και – τους ανθρώπους που υποτάσσουν. Ο τελευταίος παράγοντας – αυτός του χαρακτήρα των ανθρώπων – είναι ο πιο καθοριστικός. Όσο πιο πρωτόγονες είναι οι τεχνικές βάσεις μιας πολιτισμικής δραστηριότητας, τόσο πιο απαραίτητη είναι η παρουσία ανθρώπων-βοηθών, που μπορούν να οργανωθούν και να χρησιμοποιηθούν έτσι ώστε να αντικαταστήσουν τη δύναμη των μηχανών. Χωρίς αυτή τη δυνατότητα της χρησιμοποίησης κατώτερων ανθρώπινων όντων, ο Άριος δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνει τα πρώτα βήματα προς τον μελλοντικό του πολιτισμό· όπως ακριβώς και χωρίς τη βοήθεια διάφορων κατάλληλων ζώων, που ήξερε πώς να τα δαμάσει, δεν θα είχε φτάσει σε μια τεχνολογία, η οποία τώρα του επιτρέπει σταδιακά να τα καταφέρει χωρίς αυτά τα ζώα. Η παροιμία που λέει: «ο Μαυριτανός έκανε το χρέος του, ο Μαυριτανός τώρα να φεύγει» δυστυχώς έχει πολύ βαθύ νόημα. Για χιλιάδες χρόνια το άλογο έπρεπε να υπηρετήσει τον άνθρωπο και να τον βοηθήσει να θέσει τα θεμέλια μιας ανάπτυξης η οποία τώρα, σαν συνέπεια του μηχανοκίνητου οχήματος, καθιστά πλέον το ίδιο το άλογο περιττό. Σε λίγα χρόνια θα σταματήσει εντελώς η χρήση του αλόγου, αλλά χωρίς την μέχρι τώρα συνεργασία του θα ήταν ίσως δύσκολο για τους ανθρώπους να φτάσουν στο σημείο που βρίσκονται σήμερα.

Έτσι για την διαμόρφωση ανώτερων τύπων πολιτισμού η ύπαρξη κατώτερων φυλών ήταν μια από τις πιο βασικές προϋποθέσεις, αφού μόνο αυτές ήταν σε θέση να αναπληρώσουν την έλλειψη μηχανικών μέσων, χωρίς τα οποία δεν νοείται υψηλότερη ανάπτυξη. Είναι βέβαιο ότι τα πρώτα στάδια του ανθρώπινου πολιτισμού δεν βασίστηκαν τόσο στη χρήση ήμερων ζώων όσο στην απασχόληση κατώτερων ανθρώπινων όντων.

Μόνο αφού οι υποταγμένες φυλές χρησιμοποιήθηκαν σαν σκλάβοι, γνώρισαν και τα ζώα παρόμοια μοίρα, και όχι το αντίστροφο, όπως θα ήθελαν κάποιοι να πιστέψουμε. Γιατί στην αρχή ο ηττημένος ήταν αυτός που έπρεπε να τραβήξει το άροτρο – και μόνο μετά απ' αυτόν πήρε τη θέση του το άλογο. Μόνο όμως οι ανόητοι πασιφιστές μπορούν να θεωρήσουν αυτό το γεγονός σαν ένδειξη ανθρώπινης εξαχρείωσης, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι αυτή η εξέλιξη έπρεπε να συμβεί, για να φτάσουμε τελικά στο σημείο όπου σήμερα αυτοί οι κήρυκες μπορούν να λένε τις ανοησίες τους στον κόσμο.

Η πρόοδος της ανθρωπότητας μοιάζει με το ανέβασμα σε μια ατελείωτη σκάλα· δεν μπορείς να ανέβεις ψηλότερα αν πρώτα δεν πατήσεις στα χαμηλότερα σκαλοπάτια. Ο Άριος λοιπόν έπρεπε να ακολουθήσει τον δρόμο που του έδειχνε η πραγματικότητα και όχι αυτόν που ονειρεύεται η φαντασία ενός σύγχρονου ειρηνιστή. Ο δρόμος της πραγματικότητας όμως είναι δύσκολος και σκληρός, αλλά τελικά οδηγεί στον στόχο όπου άλλοι οραματίζονται την ανθρωπότητα στα όνειρά τους, με τα οποία δυστυχώς όμως αυτοί οι ονειροπόλοι βοηθούν μόνο στο να οδηγήσουν τον άνθρωπο μακριά από τον στόχο του και όχι προς αυτόν.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο, που οι πρώτες μορφές πολιτισμού εμφανίστηκαν εκεί όπου οι Άριοι ήρθαν σε επαφή με κατώτερους λαούς, τους υπέταξαν και τους υπήγαγαν στη θέλησή τους. Αυτοί οι λαοί ήταν τα πρώτα τεχνικά εργαλεία στην υπηρεσία ενός αναπτυσσόμενου πολιτισμού.

Αλλά έτσι χαράχτηκε ξεκάθαρα ο δρόμος που έπρεπε να ακολουθήσει ο Άριος. Σαν κατακτητής, υπέταξε τους κατώτερους ανθρώπους και μετέτρεψε τις φυσικές τους δυνάμεις σε οργανωμένες δραστηριότητες υπό τη δική του ηγεσία, αναγκάζοντάς τους να ακολουθήσουν τη θέλησή του και τον σκοπό του. Χρησιμοποιώντας τους όμως σε μια τέτοια χρήσιμη, έστω και επίπονη, δραστηριότητα, όχι μόνο λυπήθηκε τις ζωές εκείνων που είχε υποτάξει, αλλά τους έδωσε και μια μοίρα καλύτερη από αυτή που προηγουμένως ονόμαζαν «ελευθερία». Όσο τηρούσε αδίστακτα τη θέση του σαν αφέντης, όχι όχι μόνο παρέμεινε αφέντης, αλλά μαζί συντήρησε και ανέπτυξε τον πολιτισμό. Γιατί ο πολιτισμός βασιζόταν αποκλειστικά στις έμφυτες ικανότητές του και άρα, στη διατήρηση της ίδιας της Άριας φυλής. Μόλις, όμως, οι κατακτημένοι λαοί άρχισαν να ανεβαίνουν και πιθανώς προσέγγισαν γλωσσικά τον κατακτητή, ο κάθετος διαχωριστικός τοίχος ανάμεσα σε αφέντη και δούλο έπεσε. Ο Άριος αμέλησε την αγνότητα του αίματός του και έτσι έχασε το δικαίωμα να ζει στον παράδεισο που είχε δημιουργήσει για τον εαυτό του. Βυθίστηκε στη φυλετική ανάμειξη, χάνοντας σταδιακά όλο και περισσότερο την πολιτιστική του δημιουργικότητα, ώσπου τελικά, όχι μόνο διανοητικά αλλά και σωματικά, άρχισε να μοιάζει με τους υποταγμένους και αυτόχθονες περισσότερο απ' ότι στους προγόνους του. Για κάποιο διάστημα μπορούσε να ζήσει χρησιμοποιώντας τα υπάρχοντα

πολιτιστικά αγαθά, αλλά μετά παρέλυσε και τελικά έπεσε στη λήθη.

Έτσι καταρρέουν οι πολιτισμοί και οι αυτοκρατορίες για να κάνουν χώρο για νέες δομές.

Η ανάμειξη του αίματος και η συνακόλουθη πτώση του φυλετικού επιπέδου είναι η μοναδική αιτία θανάτου όλων των αρχαίων πολιτισμών· γιατί οι άνθρωποι δεν χάνονται επειδή έχασαν κάποιο πόλεμο, αλλά επειδή χάθηκε εκείνη η δύναμή τους για αντίσταση η οποία είναι έμφυτη μόνο στο καθαρό αίμα.

Σ' αυτόν τον κόσμο ό,τι δεν είναι υγιές φυλετικό είναι σαν άχυρο.

Όλα τα κοσμοϊστορικά γεγονότα όμως είναι μόνο η έκφραση του φυλετικού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης, είτε για ευημερία είτε για δυστυχία.

Το ερώτημα σχετικά με τους βασικούς λόγους για την τεράστια σημασία του Αριανισμού μπορεί να απαντηθεί επισημαίνοντας ότι δεν είναι τόσο ότι οι Άριοι είναι προικισμένοι με ένα ισχυρότερο ένστικτο αυτοσυντήρησης, αλλά μάλλον ότι αυτό το εκφράζουν με έναν ιδιαίτερο τρόπο. Εξεταζόμενη από υποκειμενική σκοπιά, η θέληση για ζωή είναι φυσικά εξίσου ισχυρή παντού και μόνο οι μορφές με τις οποίες εκφράζεται είναι διαφορετικές.

Στα πιο πρωτόγονα έμβια όντα, το ένστικτο της αυτοσυντήρησης δεν εκτείνεται πέρα από τη φροντίδα του ατομικού τους εγώ. Ο εγωισμός, όπως ονομάζουμε αυτό το πάθος, εδώ φτάνει τόσο μακριά που περιλαμβάνει ακόμη και το στοιχείο του χρόνου, που σημαίνει ότι η παρούσα στιγμή θεωρείται η πιο σημαντική και ότι τίποτα δεν αφήνεται στο μέλλον. Το ζώο σ' αυτή την κατάσταση, ζει μόνο για τον εαυτό του, ψάχνει για τροφή μόνο όταν αισθάνεται πείνα και παλεύει μόνο για τη διατήρηση της ζωής του. Όσο όμως το ένστικτο της αυτοσυντήρησης εκδηλώνεται αποκλειστικά με τέτοιο τρόπο, δεν υπάρχει βάση για την ίδρυση μιας κοινότητας, ούτε καν για την πιο πρωτόγονη μορφή όλων, δηλαδή την οικογένεια. Ακόμα και η κοινότητα που σχηματίζεται από την επαφή του αρσενικού και του θηλυκού, πέρα από το ζευγάρωμα και μόνο, απαιτεί μια επέκταση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης, αφού η ετοιμότητα να παλέψει κανείς για το δικό του εγώ πρέπει να επεκταθεί και στο δεύτερο μέλος του ζευγαριού· το αρσενικό μερικές φορές αναζητά τροφή και για το θηλυκό, αλλά κυρίως και τα δύο αναζητούν τροφή για τα μικρά. Σχεδόν πάντα είναι έτοιμα να προστατέψουν και να υπερασπιστούν το ένα το άλλο και έτσι εκδηλώνονται οι πρώτες, αν και απείρως απλές, εκδηλώσεις του πνεύματος της θυσίας. Από τη στιγμή που αυτό το πνεύμα ξεπερνά τα στενά όρια της οικογένειας, έχουμε τις προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες μπορούν να δημιουργηθούν μεγαλύ-

τερες ενώσεις και τελικά ακόμη και κράτη.

Τα κατώτερα ανθρώπινα είδη διαθέτουν αυτή την ιδιότητα μόνο σε πολύ μικρό βαθμό, έτσι που συχνά δεν πηγαίνουν παραπέρα από το σχηματισμό της οικογένειας. Έπειτα, όσο εντονότερη είναι η προθυμία να παραμερίσουν τα άμεσα προσωπικά τους συμφέροντα, τόσο μεγαλύτερη είναι η ικανότητα δημιουργίας ολοκληρωμένων κοινοτήτων.

Αυτή η θέληση της αυτοθυσίας που οδηγεί κάποιον στο να αγωνιστεί και εν ανάγκη να πεθάνει για άλλους αναπτύσσεται πιο έντονα στους Άριους. Το μεγαλείο του Άριου δεν βασίζεται τόσο στις διανοητικές του δυνάμεις, αλλά μάλλον στην προθυμία του να αφιερώσει όλες τις ικανότητές του στην υπηρεσία της κοινότητας. Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης σ’ αυτόν έχει φτάσει στην ευγενέστερη μορφή του, γιατί ο Άριος υποτάσσει πρόθυμα το εγώ του στη ζωή της κοινότητας και όταν το απαιτεί η ανάγκη θα θυσιάσει ακόμη και τη ζωή του για την κοινότητα.

Η ικανότητα του Άριου να δημιουργεί και να οικοδομεί πολιτισμό δεν βασίζεται μόνο στα διανοητικά του χαρίσματα. Αν διέθετε μόνο αυτά, θα μπορούσε να ενεργήσει αποκλειστικώς καταστροφικά, σε καμία περίπτωση οργανωτικά· γιατί η πιο βασική ουσία κάθε οργανισμού στηρίζεται στην ετοιμότητα του ατόμου να απαρνηθεί τις προσωπικές του απόψεις και συμφέροντα και να θυσιάσει και τα δύο προς όφελος του κοινωνικού συνόλου. Μόνο μέσω αυτού του κύκλου του κοινωνικού συνόλου παίρνει τότε πίσω το μερίδιό του. Για παράδειγμα, δεν εργάζεται πλέον άμεσα για τον εαυτό του, αλλά εντάσσει τη δραστηριότητά του στο πλαίσιο του συνόλου, όχι μόνο για δικό του όφελος, αλλά για όφελος όλων. Την πιο έξοχη αποσαφήνιση αυτής της στάσης προσφέρει η λέξη του «εργασία», με την οποία δεν εννοεί μια δραστηριότητα για τη διατήρηση της ίδιας της ζωής, αλλά αποκλειστικά μια δημιουργική προσπάθεια που δεν έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα του ευρύτερου κοινού. Σε διαφορετική περίπτωση περιγράφει την ανθρώπινη δραστηριότητα, στον βαθμό που υπηρετεί το ένστικτο της αυτοσυντήρησης χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ευημερία των άλλων, σαν κλοπή, τοκογλυφία, ληστεία, διάρρηξη κ.λ.π.

Θυσία για την εθνική κοινότητα

Αυτή η νοοτροπία, η οποία ρίχνει το συμφέρον του ίδιου του εγώ σε δεύτερη μοίρα προς όφελος της διατήρησης της κοινότητας, είναι η πρώτη προϋπόθεση για κάθε είδους πραγματικά ανθρώπινο πολιτισμό. Μόνο από αυτήν μπορούν να προκύψουν όλα τα μεγάλα έργα της ανθρω-

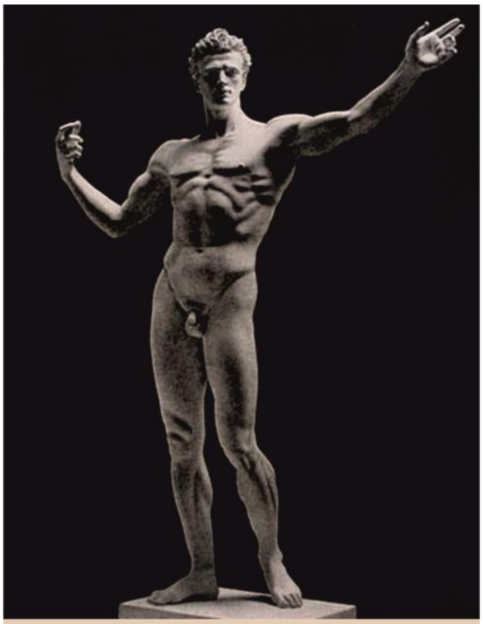
πότητας, τα οποία φέρνουν μικρή ανταμοιβή στον δημιουργό τους, αλλά άφθονη ευδαιμονία στους επόμενους. Μάλιστα από αυτή και μόνο μπορούμε να καταλάβουμε πώς τόσοι πολλοί μπορούν να υπομείνουν με αφοσίωση μια δύσκολη ζωή, που δεν τους προσφέρει τίποτε άλλο εκτός από φτώχεια και λιτότητα, αλλά παρέχει στην κοινότητα τα θεμέλια της ύπαρξής της. Κάθε εργάτης, κάθε αγρότης, κάθε εφευρέτης, δημόσιος υπάλληλος κ.λ.π., που εργάζεται χωρίς να μπορεί ποτέ να εξασφαλίσει την ευτυχία ή την ευημερία γα τον εαυτό του, είναι φορέας αυτής της υψηλής ιδέας, ακόμα κι αν το βαθύτερο νόημα των πράξεών του παραμένει κρυφό για τον ίδιο.

Ό,τι όμως ισχύει για την εργασία σαν θεμελιώδης προϋπόθεση της ανθρώπινης διατροφής και όλης της ανθρώπινης προόδου ισχύει ακόμη περισσότερο για την προάσπιση του ανθρώπου και του πολιτισμού του. Το να δίνει κάποιος την ίδια τη ζωή του για την ύπαρξη της κοινότητας αποτελεί την κορωνίδα του όλου πνεύματος της θυσίας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο είναι δυνατό να προστατεύσουμε ό,τι έχει χτιστεί από τον άνθρωπο και να διασφαλίσουμε ότι δεν θα καταστραφεί από το χέρι του ανθρώπου ή της φύσης.

Στη γερμανική γλώσσα έχουμε μια λέξη που εκφράζει με αξιοθαύμαστο τρόπο την έννοια αυτής της δραστηριότητας: είναι το Pflichterfüllung (εκπλήρωση του καθήκοντος), που σημαίνει όχι να ικανοποιεί κανείς τον εαυτό του, αλλά να υπηρετεί την κοινότητα.

Η θεμελιώδης νοοτροπία από την οποία πηγάζει αυτού του είδους η δραστηριότητα είναι αυτό που ονομάζουμε σε αντίθεση με τον εγωισμό και το συμφέρον – Ιδεαλισμός. Με αυτό εννοούμε μόνο την ικανότητα του ατόμου να κάνει θυσίες για το σύνολο, για τους συνανθρώπους του.

Είναι απολύτως αναγκαίο να επιμείνουμε ξανά και ξανά ότι ο ιδεαλισμός δεν αντιπροσωπεύει μια περιττή έκφραση συναισθήματος, αλλά ότι ήταν, είναι και θα είναι η προϋπόθεση γι’ αυτό που ονομάζουμε ανθρώπινο πολιτισμό και μάλιστα αυτός και μόνο δημιουργεί την έννοια «άνθρωπος». Σε αυτό το είδος νοοτροπίας ο Άριος οφείλει τη θέση του στον κόσμο και ο κόσμος είναι υπόχρεος στον Άρειο νου γιατί ανέπτυξε την έννοια της ανθρωπότητας· γιατί μόνο από αυτό το πνεύμα προήλθε η δημιουργική δύναμη που, με μοναδικό τρόπο, συνδύασε την ισχυρή μυϊκή δύναμη με την πνευματική ιδιοφυΐα και έτσι δημιούργησε τα μνημεία του ανθρώπινου πολιτισμού.

Μυϊκή δύναμη με πρωτοποριακό πνεύμα

Χωρίς την ιδεαλιστική νοοτροπία του, όλες οι διανοητικές ικανότητες, ακόμα και οι πιο εκθαμβωτικές, θα παρέμεναν απλώς πνεύμα, ένα απλό εξωτερικό φαινόμενο χωρίς εσωτερική αξία και ποτέ δημιουργική δύναμη.

Δεδομένου όμως ότι ο αληθινός ιδεαλισμός δεν είναι τίποτε άλλο από την υποταγή των συμφερόντων και της ζωής του ατόμου στα συμφέροντα και τη ζωή της κοινότητας και αυτή πάλι είναι προϋπόθεση για τη διαμόρφωση κάθε είδους οργανωτικής μορφής, αυτός ο ιδεαλισμός αντιστοιχεί στο εσώτερο βάθος του στην απόλυτη θέληση της φύσης. Είναι ο μοναδικός παράγοντας που οδηγεί τους ανθρώπους στην εθελούσια αναγνώριση των προνομίων της δύναμης και της ισχύος, κάνοντάς τους έτσι ένα μόριο εκείνης της τάξης η οποία μορφοποιεί και σχηματίζει ολόκληρο το σύμπαν.

Χωρίς να το συνειδητοποιούμε, ο πιο αγνός ιδεαλισμός συνδέεται πάντα με την πιο βαθιά γνώση.

Το πόσο αληθινό είναι το παραπάνω και πόσο μικρή σχέση έχει ο αληθινός ιδεαλισμός με τα ψυχαγωγικά παραληρήματα, μπορούμε να το δούμε αμέσως αν αφήσουμε ένα αγαθό παιδί, ένα υγιές αγόρι, για παράδειγμα, να κρίνει ελεύθερα. Το ίδιο αγόρι που ακούει τις φωνές ενός «ιδεαλιστή» ειρηνιστή χωρίς να τις καταλαβαίνει, και μάλιστα τις απορρίπτει, θα θυσίαζε πρόθυμα τη νεαρή του ζωή για το ιδανικό της εθνικότητάς του.

Εδώ το ένστικτο της γνώσης υπακούει ασυνείδητα στη βαθύτερη αναγκαιότητα της διατήρησης του είδους, αν ανάγκη και σε βάρος του ατόμου και διαμαρτύρεται για τις φαντασιώσεις του ειρηνιστή πολυλογά, που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά μόνο δειλία, αν και καμουφλαρισμένη, εγωισμός, που έρχονται σε αντίθεση με τους νόμους της ανθρώπινης ανάπτυξης· γιατί αυτή η ανάπτυξη εξαρτάται από την προθυμία του ατόμου να κάνει θυσίες προς όφελος της κοινότητας και όχι από τις νοσηρές αντιλήψεις κάθε δειλού παντογνώστη και κριτή της φύσης.

Ειδικά σε περιόδους όπου η ιδεαλιστική νοοτροπία κινδυνεύει να εξαφανιστεί, μπορούμε λοιπόν αμέσως να αναγνωρίσουμε μια μείωση της δύναμης εκείνης, η οποία διαμορφώνει την κοινότητα και δημιουργεί έτσι τις προϋποθέσεις για τον πολιτισμό. Μόλις ο εγωισμός γίνει ο μοναδικός γνώμονας ενός λαού, οι δεσμοί της τάξης χαλαρώνουν και στην αναζήτηση της προσωπικής τους ευτυχίας, οι άνθρωποι πέφτουν από τον παράδεισο στην κόλαση.

Μάλιστα, ακόμη και οι μεταγενέστεροι ξεχνούν τους άνδρες, που υπηρέτησαν μόνο το δικό τους συμφέρον και τιμούν τους ήρωες, που απαρνήθηκαν την δικιά τους την ευτυχία.

Ο Εβραίος προσφέρει την πιο εντυπωσιακή αντίθεση με τον Άριο. Δεν υπάρχει σχεδόν κανένας άλλος λαός στον κόσμο που να έχει το ένστικτο της αυτοσυντήρησης πιο ανεπτυγμένο απ' ότι ο λεγόμενος εκλεκτός. Το απλό γεγονός και μόνο της ύπαρξης αυτής της φυλής είναι η καλύτερη απόδειξη αυτού. Πού υπάρχει λαός, που τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια να έχει αλλάξει σε τόσο ανεπαίσθητο βαθμό τις εσωτερικές του πεποιθήσεις, τον χαρακτήρα του κ.λ.π. όσο ο εβραϊκός; Ποιός λαός τελικά, έχει περάσει μέσα από τις μεγαλύτερες επαναστάσεις απ' ότι αυτός – και παρόλα αυτά αναδύθηκε από τις βιαιότερες καταστροφές της ανθρωπότητας ίδιος και απαράλλαχτος; Πόσο ατέλειωτα επίμονη θέληση για ζωή και διατήρηση του είδους του αποδεικνύεται από αυτά τα γεγονότα!

Οι πνευματικές ιδιότητες των Εβραίων έχουν εξελιχθεί κατά τη διάρκεια των χιλιετιών. Σήμερα θεωρείται «πανούργος» και υπό μία έννοια αυτό ήταν πάντα. Η νοημοσύνη του όμως δεν είναι αποτέλεσμα της δικής του ανάπτυξης, αλλά έχει διαμορφωθεί από ένα αντικειμενικό μάθημα από ξένους. Ακόμη και το ανθρώπινο πνεύμα δεν μπορεί να ανέβει προς τα πάνω χωρίς να ανεβεί τα διαδοχικά σκαλοπάτια· για κάθε βήμα προς τα πάνω χρειάζεται το θεμέλιο αυτού που έχει χτιστεί στο παρελθόν το οποίο, με την περιεκτική έννοια που χρησιμοποιείται εδώ, μπορεί να έχει τεθεί μόνο σε έναν γενικό πολιτισμό. Κάθε σκέψη του βασίζεται μόνο σε μικρό βαθμό στην δική του εμπειρία, το μεγαλύτερο μέρος όμως στις συσσωρευμένες εμπειρίες του παρελθόντος. Το γενικό πολιτισμικό επίπεδο παρέχει στο άτομο τόσο μεγάλο πλούτο βασικών γνώσεων που, εξοπλισμένο με αυτές, μπορεί πιο εύκολα να κάνει κάποια βήματα παραπέρα μόνο του, συνήθως χωρίς να το αντιλαμβάνεται. Το σημερινό αγόρι, για παράδειγμα, μεγαλώνει μέσα σ' έναν πραγματικά τεράστιο αριθμό τεχνικών ανακαλύψεων των τελευταίων αιώνων, έτσι ώστε να θεωρεί πλέον δεδομένα πολλά πράγματα που πριν από εκατό χρόνια ήταν ακόμα μυστήριο για τα μεγαλύτερα μυαλά, αν και είναι ζωτικής σημασίας γι' αυτόν για να παρακολουθεί και να κατανοεί την πρόοδό μας στον εν λόγω τομέα. Αν ένα ιδιοφυές μυαλό από τη δεκαετία του '20 του προηγούμενου αιώνα έβγαινε σήμερα ξαφνικά από τον τάφο του, θα ήταν δύσκολο γι' αυτόν να βρει το δρόμο του στη σημερινή μας εποχή, ακόμη και πνευματικά, απ' ό,τι ένα μέτρια προικισμένο σημερινό δεκαπεντάχρονο αγόρι. Γιατί θα του έλειπε όλη η ατέλειωτη βασική εκπαίδευση, που οι σύγχρονοί μας αφομοιώνουν ασυνείδητα, ας πούμε, μεγαλώνοντας μέσα στις εκδηλώσεις του σημερινού γενικού πολιτισμού μας.

Δεδομένου ότι ο Εβραίος – για λόγους που θα κάνω σαφείς αμέσως – δεν είχε ποτέ δικό του πολιτισμό, τα θεμέλια της πνευματικής του εργασίας τα προμηθευόταν πάντοτε από άλλους. Το πνεύμα του, σε όλες τις εποχές, αναπτύχθηκε από τον πολιτισμό αυτών που τον περιέβαλλαν.

Η αντίστροφη διαδικασία δεν έγινε ποτέ.

Γιατί, ακόμη κι αν το ένστικτο αυτοσυντήρησης του εβραϊκού λαού δεν είναι μικρότερο, αλλά μάλλον μεγαλύτερο από αυτό των άλλων λαών, ακόμα κι αν οι πνευματικές του ικανότητες μπορούν πολύ εύκολα να δώσουν την εντύπωση ότι βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο με τα πνευματικά χαρίσματα των άλλων φυλών, στερείται παντελώς την πιο ουσιαστική προϋπόθεση για έναν πολιτισμένο λαό, την ιδεαλιστική νοοτροπία.

Στον εβραϊκό λαό η θέληση για αυτοθυσία δεν εκτείνεται πέρα από το απλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης του ατόμου. Το αίσθημα της συντροφικότητας που είναι εμφανώς ανεπτυγμένο σ' αυτούς βασίζεται σε ένα πολύ πρωτόγονο ένστικτο αγέλης, παρόμοιο με αυτό που συναντάμε σε πολλά άλλα πλάσματα σε αυτόν τον πλανήτη. Αξίζει να σημειωθεί ότι το ένστικτο της αγέλης οδηγεί σε αλληλοϋποστήριξη μόνο εφόσον ένας κοινός κίνδυνος το κάνει αυτό να φαίνεται χρήσιμο ή αναπόφευκτο. Η ίδια αγέλη λύκων που μόλις επιτέθηκε στο θήραμά της όλοι μαζί, διαλύεται ξανά στα μεμονωμένα ζώα της όταν η πείνα κοπάσει. Το ίδιο ισχύει και με τα άλογα που ενώνονται σαν μονάδα για να αμυνθούν στον επιτιθέμενο, για να σκορπιστούν ξανά αφού ξεπεραστεί ο κίνδυνος.

Το ίδιο ισχύει και για τον Εβραίο. Το πνεύμα της αυτοθυσίας του είναι μόνο φαινομενικό. Υπάρχει μόνο όσο η ύπαρξη του κάθε ατόμου το καθιστά απολύτως απαραίτητο. Αλλά μόλις ηττηθεί ο κοινός εχθρός και ξεπεραστεί ο κίνδυνος που τους απειλούσε όλους και εξασφαλιστεί το θήραμα, η φαινομενική σύμπνοια των Εβραίων μεταξύ τους παύει δίνοντας και πάλι τη θέση της στις προηγούμενες ευκαιριακές τοποθετήσεις τους. Οι Εβραίοι ενώνονται μόνο όταν τους απειλεί ένας κοινός κίνδυνος ή όταν τους προσελκύει ένα κοινό θήραμα· αν δεν συντρέχει κάτι από τα δύο, τότε οι ιδιότητες του σκληρού εγωισμού ξαναβρίσκουν τη θέση τους και σε χρόνο μηδέν ο ενωμένος λαός μεταβάλλεται σε ένα κοπάδι αρουραίων που αιματοκυλιούνται μεταξύ τους.

Εάν οι Εβραίοι ήταν μόνοι σε αυτόν τον κόσμο, θα ασφυκτιούσαν μέσα στη βρωμιά και στα σκουπίδια όσο θα προσπαθούσαν να εκμεταλλευτούν και να εξοντώσουν ο ένας τον άλλον σε έναν αγώνα γεμάτο μίσος, εκτός κι αν η παντελής έλλειψη οποιουδήποτε αισθήματος αυτοθυσίας, που εκφράζεται με τη δειλία τους, μετέτρεπε και εδώ τη σύγκρουση σε κωμωδία.

Άρα είναι, θεμελιώδες λάθος να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι έχουν ένα συγκεκριμένο ιδεαλιστικό πνεύμα αυτοθυσίας, από το γεγονός ότι οι Εβραίοι ενώνονται στους αγώνες, ή για το πω καλύτερα, στη λεηλασία των συνανθρώπων τους.

Και εδώ, τίποτα περισσότερο δεν καθοδηγεί τον Εβραίο από τον σκέτο εγωισμό του ατόμου.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το εβραϊκό κράτος – που θα έπρεπε να είναι ο ζωντανός οργανισμός για τη διατήρηση και τον πολλαπλασια-

σμό της φυλής – δεν έχει καμία εδαφική οριοθέτηση. Γιατί μια συγκεκριμένη εδαφική οριοθέτηση μιας κρατικής δομής απαιτεί πάντα μια συγκεκριμένη ιδεαλιστική νοοτροπία από την πλευρά της φυλής που σχηματίζει αυτό το κράτος και ιδιαίτερα μια σωστή αποδοχή της έννοιας της εργασίας. Στο βαθμό που απουσιάζει αυτή η στάση, κάθε προσπάθεια δημιουργίας, ακόμη και διατήρησης ενός εδαφικά οριοθετημένου κράτους αποτυγχάνει. Μ' αυτόν τον τρόπο η μόνη βάση πάνω στην οποία μπορεί να δημιουργηθεί ένας πολιτισμός εξαλείφεται.

Να γιατί ο εβραϊκός λαός, με όλα τα φαινομενικά του πνευματικά χαρακτηριστικά, εξακολουθεί να μην έχει κανένα αληθινό πολιτισμό, αλλά κυρίως κανένα δικό του πολιτισμό. Γιατί αυτό που κατέχει σήμερα ο Εβραίος με τη μορφή ψευτοπολιτισμού είναι προϊόν της δουλειάς άλλων λαών και αυτό το προϊόν ξευτελίζεται στα χέρια του.

Για να σχηματίσουμε μια σωστή κρίση για την αξιολόγηση του εβραϊσμού σε σχέση με το όλο ζήτημα του ανθρώπινου πολιτισμού, πρέπει να έχουμε πάντα κατά νου το ουσιαστικό γεγονός ότι ποτέ δεν υπήρξε καμία εβραϊκή τέχνη και κατά συνέπεια ότι τίποτα τέτοιο δεν υπάρχει σήμερα, ότι κυρίως οι δύο βασίλισσες όλων των τεχνών, η αρχιτεκτονική και η μουσική, δεν οφείλουν τίποτα πρωτότυπο στον εβραϊσμό. Ό,τι έχει παράγει στον χώρο της τέχνης, είτε είναι απλώς άθλιες συρραφές είτε πνευματική κλοπή. Επομένως, ο Εβραίος στερείται εκείνες τις ιδιότητες που χαρακτηρίζουν τις δημιουργικές και άρα τις πολιτιστικά προικισμένες φυλές.

Σε ποιο βαθμό ο Εβραίος μιμείται, ή καλύτερα διαφθείρει τον ξένο πολιτισμό, φαίνεται από το γεγονός ότι τον συναντάμε περισσότερο στην τέχνη η οποία απαιτεί τη λιγότερο πρωτότυπη επινόηση, την τέχνη της υποκριτικής. Ακόμα και εδώ όμως είναι στην πραγματικότητα απλώς ο «ταχυδακτυλουργός», ή καλύτερα ο μιμητής· γιατί ακόμα και εδώ του λείπει το ελάχιστο στοιχείο που είναι απαραίτητο για το πραγματικό μεγαλείο· ακόμα κι εδώ δεν είναι η δημιουργική ιδιοφυΐα, αλλά ένας επιφανειακός μιμητής, όπου όλες οι γελοιότητες και τα κόλπα που χρησιμοποιεί δεν μπορούν να συγκαλύψουν το πόσο άψυχο εσωτερικά είναι το δημιουργικό του ταλέντο. Εδώ βοηθάει μόνο ο εβραϊκός Τύπος με τον πιο στοργικό τρόπο, υψώνοντας κραυγές ωσαννά, ακόμα και για τον πιο μέτριο ατζαμή, μόνο και μόνο επειδή είναι Εβραίος, ώστε ο υπόλοιπος κόσμος τελικά να πιστέψει ότι βλέπει μπροστά του ένας πραγματικό καλλιτέχνη, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται μόνο για έναν αξιολύπητο κωμικό.

Όχι, ο Εβραίος δεν έχει καμία δύναμη για κανενός είδους πολιτισμική δημιουργία, δεδομένου ότι ο ιδεαλισμός, χωρίς τον οποίο δεν υπάρχει αληθινή ανώτερη ανάπτυξη του ανθρώπου, δεν υπάρχει σε αυτόν και δεν υπήρξε ποτέ. Συνεπώς η νοημοσύνη του δεν πρόκειται ποτέ να είναι εποικοδομητική, αλλά πάντοτε καταστροφική και σε σπανιότατες περιπτώσεις ίσως αποτελέσει το πολύ ένα κίνητρο, αλλά μόνο σαν αρχέ-

τυπο των στίχων του ποιητή: «Η δύναμη που θέλει πάντα αυτό που είναι κακό και κάνει πάντα αυτό που είναι καλό». Καμία πρόοδος της ανθρωπότητας δεν γίνεται μέσω της βοήθειάς του, αλλά παρά τη βοήθειά του.

Δεδομένου ότι ο Εβραίος δεν είχε ποτέ ένα κράτος με καθορισμένα εδαφικά όρια και άρα και κανένα δικό του πολιτισμό, προέκυψε η ιδέα ότι εδώ είχαμε να κάνουμε με έναν λαό που θα μπορούσε να καταταχτεί μεταξύ των **νομάδων**. Πρόκειται για ένα λάθος τόσο μεγάλο όσο και επικίνδυνο. Οι νομάδες έχουν μάλιστα έναν ξεκάθαρα καθορισμένο χώρο διαβίωσης, μόνο που δεν τον καλλιεργούν σαν μόνιμα εγκατεστημένοι αγρότες, αλλά ζουν από τα προϊόντα των κοπαδιών τους με τα οποία περιπλανιούνται σε όλη την περιοχή τους. Η εξωτερική αιτία αυτού του γεγονότος μπορεί να αναζητηθεί στη μικρή γονιμότητα του εδάφους, πράγμα το οποίο δεν επιτρέπει την σταθερή εγκατάσταση. Η βαθύτερη αιτία όμως, βρίσκεται στο ότι δεν υπάρχει τεχνικός πολιτισμός που να αναπληρώνει τη φυσική φτώχεια της εν λόγω περιοχής. Υπάρχουν περιοχές όπου ακόμα και ο Άριος μόνο χάρη στην τεχνολογία του, που έχει αναπτύξει εδώ και περισσότερο από χίλια χρόνια, είναι σε θέση να κυριαρχήσει στο αχανές έδαφος σε κλειστούς οικισμούς και να αντλήσει απ' αυτό τα απαραίτητα της ζωής. Αν δεν διέθετε αυτή την τεχνολογία, θα έπρεπε είτε να αποφύγει αυτές τις περιοχές είτε να ζήσει ως νομάδας σε συνεχή περιπλάνηση, θεωρώντας ότι αυτή η χιλιόχρονη εκπαίδευσή του και η εξοικείωσή του στη μόνιμη διαμονή δεν κάνουν κάτι τέτοιο αφόρητο για τον ίδιο. Πρέπει να αναλογιστούμε ότι την εποχή που άνοιγε τις πύλες της η αμερικανική ήπειρος, πολλοί Άριοι πολέμησαν για τη ζωή τους σαν παγιδευτές, κυνηγοί κ.λ.π., περιπλανώμενοι συχνά σε μεγάλες ομάδες με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, έτσι που η ύπαρξή τους να μοιάζει με εκείνη των νομάδων. Μόλις όμως ο αυξανόμενος αριθμός τους και τα καλύτερα εργαλεία τους επέτρεψαν να καθαρίσουν τα άγρια εδάφη και να αντισταθούν απέναντι στους ιθαγενείς, δημιουργήθηκαν στη χώρα όλο και περισσότεροι οικισμοί.

Ο Άριος ήταν πιθανότατα ο πρώτος νομάδας και με την πάροδο του χρόνου εγκαταστάθηκε μόνιμα, γι' αυτόν τον λόγο δεν ήταν ποτέ Εβραίος! Όχι, ο Εβραίος δεν είναι νομάδας· γιατί ακόμα και ο νομάδας έχει μια συγκεκριμένη στάση απέναντι στην έννοια της «εργασίας», και αυτή η στάση χρησίμευσε σαν βάση μιας μεταγενέστερης πολιτιστικής ανάπτυξης, όταν υπήρχαν οι απαραίτητες πνευματικές προϋποθέσεις. Όμως η βασική ιδεαλιστική αντίληψη υπάρχει στη γενική στάση του νομάδα, έστω και αν βρίσκεται σαν αόριστη σύλληψη και γι' αυτό ολόκληρη η ύπαρξή του μπορεί να φαίνεται ξένη στους Άριους λαούς, όχι όμως αντιπαθητική. Στον Εβραίο απεναντίας αυτή η αντίληψη είναι ανύπαρκτη· οπότε δεν ήταν ποτέ νομάδας, αλλά πάντοτε απλώς **παράσιτο** στο σώμα άλλων λαών. Το γεγονός ότι μερικές φορές εγκαταλείπει τον προηγούμενο χώρο διαβίωσής του δεν οφείλεται στην

πρόθεσή του, αλλά είναι το αποτέλεσμα της εκδίωξης που βιώνει από καιρό σε καιρό από τους φιλόξενους λαούς που τους έχει καταχραστεί. Η συνεχής αυτοδιασπορά του όμως είναι ένα χαρακτηριστικό φαινόμενο όλων των παρασίτων· ψάχνει πάντα το νέο πρόσφορο έδαφος αναπαραγωγής για τη φυλή του.

Αυτό όμως δεν έχει καμία σχέση με τον νομαδισμό, γιατί ο Εβραίος δεν σκέφτεται καν να εγκαταλείψει μια περιοχή που είχε καταλάβει κάποτε, αλλά προσκολλάται εκεί που είναι με τόση επιμονή, που ακόμα και δια της βίας είναι δύσκολο να εκδιωχθεί. Επεκτείνεται πάντα σε νέες χώρες μόνο όταν υπάρχουν ορισμένες προϋποθέσεις για την ύπαρξή του εκεί, χωρίς τις οποίες – αντίθετα προς τους νομάδες – δεν θα άλλαζε την προηγούμενη κατοικία του. Είναι και παραμένει το αιώνιο παράσιτο, μια βδέλλα, που εξαπλώνεται σαν βλαβερός βάκιλος μόλις τον ελκύσει ένα ευνοϊκό έδαφος αναπαραγωγής. Τα αποτελέσματα όμως της ύπαρξής του είναι όμοια με αυτά της βδέλλας: όπου εμφανίζεται, ο λαός που θα κολλήσει πάνω του αργά ή γρήγορα πεθαίνει.

Νοσφεράτου - Αρχέτυπη εικόνα του αρπακτικού Εβραίου

Έτσι, ο Εβραίος όλων των εποχών έζησε σε κράτη άλλων λαών και εκεί δημιούργησε το δικό του κράτος, στο οποίο, όμως, συνήθιζε να αρμενίζει μεταμφιεσμένος σαν «θρησκευτική κοινότητα», για όσο διάστημα οι εξωτερικές συνθήκες δεν καθιστούσαν σκόπιμο για αυτήν την κοινότητα να δηλώσει την πραγματική της φύση. Μόλις όμως πίστευε ότι ήταν αρκετά δυνατός ώστε να μπορεί να τα καταφέρει και χωρίς το προστατευτικό κάλυμμα, τότε έβγαζε αμέσως το πέπλο και ξαφνικά γινόταν αυτό που πάρα πολλοί δεν ήθελαν να πιστέψουν προηγουμένως και να δουν: ο Εβραίος.

Στη ζωή του Εβραίου ως παρασίτου στο σώμα άλλων εθνών και κρατών υπάρχει μια ιδιαιτερότητα που ώθησε κάποτε τον Σοπενχάουερ να κάνει την δήλωση που προανέφερα, ότι ο Εβραίος είναι ο «μεγάλος δάσκαλος του ψέματος». Ο τρόπος της ζωής του Εβραίου τον οδηγεί στο ψέμα και μάλιστα στο συνεχές ψέμα, όπως αναγκάζει τους κατοίκους των βόρειων χωρών να φοράνε ζεστά ρούχα.

Η ζωή του ανάμεσα στους άλλους λαούς μπορεί να συνεχιστεί μακροπρόθεσμα μόνο αν καταφέρει να δημιουργήσει την εντύπωση ότι δεν αποτελεί λαό αλλά «θρησκευτική κοινότητα», έστω και ειδικού χαρακτήρα.

Αυτό όμως είναι το πρώτο μεγάλο ψέμα του.

Για να μπορέσει να ζήσει σαν παράσιτο πάνω σε άλλους λαούς πρέπει να καταφύγει στην άρνηση της εσωτερικής του φύσης. Όσο μεγαλύτερη είναι η ευφυΐα του κάθε Εβραίου, τόσο πιο επιτυχημένη θα είναι αυτή η εξαπάτηση. Μάλιστα, μπορεί ακόμη και να φτάσει τόσο μακριά που μεγάλα τμήματα του πληθυσμού που τον φιλοξενεί να φτάσουν να πιστεύουν στα σοβαρά, ότι ο Εβραίος που ζει ανάμεσά τους είναι ένας γνήσιος Γάλλος, ή Άγγλος ή Γερμανός ή Ιταλός, που τυχαίνει να έχει μια διαφορετική θρησκευτική πίστη. Ειδικά οι κρατικές υπηρεσίες, όπου οι αξιωματούχοι φαίνεται πάντοτε να εμπνέονται μόνο από μια ελάχιστη ιστορική αίσθηση, είναι τα πιο εύκολα θύματα αυτής της περιβόητης απάτης. Σε αυτούς τους κύκλους, η ανεξάρτητη σκέψη μερικές φορές θεωρείται σαν αληθινό αμάρτημα ενάντια στην ιερή τους σταδιοδρομία, έτσι που δεν πρέπει να μας εκπλήσσει εάν, για παράδειγμα, ακόμα και σήμερα ένα βαυαρικό υπουργείο εξακολουθεί να μην έχει την παραμικρή ιδέα για το ότι οι Εβραίοι είναι μέλη ενός **λαού** και όχι μιας **«θρησκείας»**, αν και μια απλή ματιά στον κόσμο των εφημερίδων που είναι εβραϊκής ιδιοκτησίας θα το αποκάλυπτε αμέσως ακόμα και στον πιο μέτριο νου. Η «Ιουδαϊκή Ηχώ» ωστόσο, δεν είναι ακόμη επίσημα εφημερίδα και συνεπώς δεν αποτελεί αυθεντικό εκφραστή για το μυαλό κάποιου από αυτούς τους κυβερνητικούς ισχυρούς άνδρες.

Ο Ιουδαϊσμός ήταν πάντα ένας λαός με συγκεκριμένα φυλετικά χαρακτηριστικά και ποτέ μιας συγκεκριμένης θρησκείας, απλώς για να καταφέρουν να προχωρήσουν αναζήτησαν από νωρίς ένα μέσον που θα μπορούσε να απομακρύνει τη δυσάρεστη προσοχή σε σχέση με τους δικούς του. Ποιό μέσο όμως θα μπορούσε να είναι πιο αποτελεσματικό και ταυτόχρονα υπεράνω κάθε υποψίας από την εισαγωγή του δανεισμένου όρου της θρησκευτικής κοινότητας; Γιατί και εδώ, όλα προέρχονται από δανεισμό, ή καλύτερα από κλοπή – λόγω της αρχέγονης ειδικής φύσης του ο Εβραίος δεν μπορεί να έχει κανένα θρησκευτικό θεσμό, δεδομένου ότι του λείπει κάθε είδους ιδεαλισμός που σημαίνει ότι η πίστη σε μια ζωή πέρα από αυτή την επίγεια ύπαρξη είναι εντελώς ξένη γι' αυτόν. Σύμφωνα με την άποψη των Αρίων όμως καμία θρησκεία, που στερείται σε οποιαδήποτε μορφή την πίστη σε μια ζωή μετά τον θάνατο, δεν είναι νοητή. Στην πραγματικότητα, το Ταλμούδ δεν είναι ένα βιβλίο που προετοιμάζει για την μετά θάνατο ζωή, αλλά μόνο για την πρακτική και βολική ζωή σε αυτόν τον κόσμο.

Το εβραϊκό θρησκευτικό δόγμα είναι κυρίως μια συλλογή οδηγιών για τη διατήρηση της καθαρότητας του εβραϊκού αίματος και για τη ρύθμιση της συναναστροφής των Εβραίων μεταξύ τους, αλλά ακόμη περισσότερο με τον υπόλοιπο κόσμο, δηλαδή με τους μη Εβραίους. Αλλά και εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ηθικά ζητήματα, αλλά με εξαιρετικά ασήμαντα οικονομικά ζητήματα. Σχετικά με την ηθική αξία της εβραϊκής θρησκευτικής διδασκαλίας, σήμερα υπάρχουν και πάντα υπήρχαν αρκετά διεξοδικές μελέτες (όχι από την εβραϊκή πλευρά· ο βερμπαλισμός των

ίδιων των Εβραίων για αυτό το ζήτημα ήταν φυσικά πάντα προσαρμοσμένος στους σκοπούς τους), που κάνουν αυτό το είδος της θρησκείας να φαίνεται ολότελα τερατώδες σύμφωνα με τις αντιλήψεις των Αρίων. Ο ίδιος ο Εβραίος είναι το καλύτερο παράδειγμα του είδους του προϊόντος που εξελίσσει αυτή η θρησκευτική εκπαίδευση. Η ζωή του είναι μόνο αυτού του κόσμου και η νοοτροπία του είναι τόσο ξένη προς το αληθινό πνεύμα του χριστιανισμού όσο ξένη ήταν η φύση του προς τον μεγάλο Ιδρυτή αυτού του νέου δόγματος πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Φυσικά ο ιδρυτής του χριστιανισμού δεν κράτησε κρυφή τη στάση του απέναντι στον εβραϊκό λαό, χρησιμοποίησε, όταν χρειάστηκε, ακόμη και το μαστίγιο για να διώξει από τον ναό του Κυρίου αυτόν τον εχθρό όλης της ανθρωπότητας, που τότε, όπως πάντα έβλεπε τη θρησκεία μόνο σαν μέσο για την προώθηση των εμπορικών του συμφερόντων. Σαν ανταπόδοση γι’ αυτό βέβαια ο Χριστός σταυρώθηκε, ενώ στις μέρες μας οι σύγχρονοι χριστιανοί μπαίνουν στις κομματική πολιτική και εξευτελίζονται με το να εκλιπαρούν για εβραϊκές ψήφους στις εκλογές και ύστερα προσπαθούν να σχεδιάσουν πολιτικές απάτες με τα αθεϊστικά εβραϊκά κόμματα, κι αυτό ενάντια στο ίδιο το έθνος τους.

Σε αυτό το πρώτο και μεγαλύτερο ψέμα, σκοπός του οποίου είναι να κάνει τους ανθρώπους να πιστεύουν ότι ο εβραϊσμός δεν είναι έθνος αλλά θρησκεία, στη συνέχεια αναπόφευκτα, χτίζονται όλο και περισσότερα ψέματα. Ανάμεσα σ’ αυτά είναι και το ψέμα που αφορά τη γλώσσα του Εβραίου. Για αυτόν η γλώσσα δεν είναι ένα μέσο για την έκφραση των εσωτερικών του σκέψεων, αλλά μάλλον ένα μέσο για να τις καλύψει. Όταν μιλάει γαλλικά, οι σκέψεις του είναι εβραϊκές και όταν γράφει γερμανικούς στίχους εκφράζει μόνο τη φύση της εθνικότητάς του.

Όσο ο Εβραίος δεν έχει καταφέρει να κυριαρχήσει στους άλλους λαούς, είναι αναγκασμένος να μιλά τη γλώσσα τους είτε του αρέσει είτε όχι, αλλά από τη στιγμή που θα γίνουν δούλοι του, θα πρέπει όλοι τους να μάθουν μια διεθνή γλώσσα (για παράδειγμα την εσπεράντο!) ώστε με αυτό το μέσο ο εβραϊσμός να μπορεί να τους κυβερνά πιο εύκολα!

Το πόσο όλη η ύπαρξη αυτού του λαού βασίζεται σε ένα συνεχές ψέμα αποδεικνύεται με μοναδικό τρόπο από τα «Τα Πρωτόκολλα των Πρεσβύτερων (Σοφών) της Σιών», τα οποία έχουν επισύρει το ατέλειωτο μίσος των Εβραίων. Η «Φρανκφούρτερ Τσάιτουνγκ» (Frankfurter Zeitung) συνεχίζει να φωνάζει ότι βασίζονται σε πλαστογραφία: η καλύτερη απόδειξη της γνησιότητάς τους. Αυτό που πολλοί Εβραίοι ασυνείδητα επιθυμούν να κάνουν εδώ είναι ξεκάθαρο. Και αυτό είναι που έχει σημασία. Δεν έχει σημασία από ποιο εβραϊκό μυαλό προέρχονται αυτές οι αποκαλύψεις, αλλά αυτό που είναι σημαντικό είναι ότι αποκαλύπτουν, με μια σχεδόν τρομακτική ακρίβεια, τη φύση και τις δραστηριότητες του εβραϊκού λαού και εκθέτουν τις εσώτερες προθέσεις τους και τους τελικούς τους στόχους. Η καλύτερη κριτική γι’ αυτά είναι η πραγματικότητα. Όποιος εξετάζει την ιστορική εξέλιξη των τελευταίων

εκατό χρόνων από την οπτική αυτού του βιβλίου θα καταλάβει αμέσως τις φωνές του εβραϊκού Τύπου. Γιατί από τη στιγμή που αυτό το βιβλίο γίνει κοινό κτήμα ενός λαού, η εβραϊκή απειλή θα μπορεί να θεωρηθεί ότι αποκρούστηκε.

Ο καλύτερος τρόπος για να γνωρίσουμε τον Εβραίο είναι να μελετήσουμε τον δρόμο που ακολούθησε μέσα στους άλλους λαούς και στο πέρασμα των αιώνων. Αρκεί να ακολουθήσουμε μόνο ένα παράδειγμα για να φτάσουμε στις απαραίτητες διαπιστώσεις. Δεδομένου ότι η εξέλιξή του ήταν πάντα και σε όλες τις εποχές η ίδια, όπως και οι λαοί που διέβρωσε ήταν πάντα οι ίδιοι, είναι σωστό, σε μια τέτοια εξέταση, να διακρίνουμε την εξέλιξή του σε συγκεκριμένα στάδια, τα οποία στην περίπτωση αυτή και για λόγους διευκόλυνσης τα κατατάσσω με τα γράμματα της αλφαβήτου.

Οι πρώτοι Εβραίοι ήρθαν σε αυτό που τότε ονομαζόταν «Γερμανία» κατά την περίοδο της Ρωμαϊκής εισβολής και, ως συνήθως, ήρθαν σαν έμποροι. Στις αναταραχές της μετανάστευσης των λαών, φάνηκε να εξαφανίζονται και πάλι και έτσι η εποχή του σχηματισμού του πρώτου γερμανικού κράτους μπορεί να θεωρηθεί σαν η αρχή ενός νέου, και τη φορά αυτή διαρκούς, εξιουδαϊσμού της Κεντρικής και Βόρειας Ευρώπης. Μια εξελικτική ανάπτυξη που ήταν πάντα η ίδια ή παρόμοια κάθε φορά που οι Εβραίοι συναντούσαν κάπου Άριους λαούς.

α) Μόλις εμφανίστηκαν οι πρώτοι μόνιμοι οικισμοί, ο Εβραίος βρέθηκε ξαφνικά «εκεί». Έφτασε σαν έμπορος και στην αρχή έδινε μικρή σημασία στην απόκρυψη της εθνικότητάς του. Παρέμεινε φανερά Εβραίος, ίσως εν μέρει επειδή η εξωτερική φυλετική διαφορά ανάμεσα σ' αυτόν και στους λαούς που τον δέχθηκαν ήταν πολύ μεγάλη, δεν γνώριζε ακόμα καλά τη γλώσσα και η συνοχή των λαών που τον δέχτηκαν πολύ μεγάλη για να τολμήσει να εμφανιστεί σαν οτιδήποτε άλλο από ξένο έμπορο. Λόγω της λεπτότητας και της πονηριάς του και της έλλειψης εμπειρίας από την πλευρά των λαών που τον φιλοξενούσαν, η διατήρηση του χαρακτήρα του σαν Εβραίος δεν ήταν γι' αυτόν μειονέκτημα, αλλά μάλλον πλεονέκτημα· ο ξένος γίνεται δεκτός με φιλικό τρόπο.

β) Σταδιακά άρχισε να δραστηριοποιείται στην οικονομική ζωή, όχι όμως σαν παραγωγός, αλλά μόνο σαν μεσάζων. Με την χιλιόχρονη εμπορική του πονηριά είναι πολύ ανώτερος από τους Άριους, οι οποίοι είναι αρκετά αδέξιοι σε αυτόν τον τομέα, αλλά προπάντων απεριόριστα

τίμιοι, έτσι που μετά από λίγο το εμπόριο φαινόταν προορισμένο να γίνει εβραϊκό μονοπώλιο. Άρχισε να δανείζει χρήματα με τοκογλυφικά επιτόκια, όπως πάντα. Στην πραγματικότητα αυτός εισήγαγε τότε τον έντοκο δανεισμό. Ο κίνδυνος που ενέχει αυτή η καινοτομία αρχικά δεν αναγνωρίστηκε, αλλά λόγω των πρόσκαιρων πλεονεκτημάτων της, ήταν και ευπρόσδεκτη.

γ) Ο Εβραίος έχει πια εγκατασταθεί πλήρως, δηλαδή κατοικεί σε ξεχωριστές συνοικίες των πόλεων και των χωριών και ολοένα και πιο πολύ διαμορφώνει ένα κράτος εν κράτει. Θεωρεί το εμπόριο όπως και όλες τις νομισματικές συναλλαγές σαν δικό του προνόμιο, το οποίο εκμεταλλεύεται ανελέητα.

δ) Η χρηματοδότηση και το εμπόριο έχουν γίνει πλήρως το μονοπώλιό του. Τα τοκογλυφικά του επιτόκια προκαλούν εντέλει αντιδράσεις, η αυξανόμενη αλαζονεία του όμως προκαλεί την αγανάκτηση και ο πλούτος του το φθόνο. Το ποτήρι ξεχείλισε όταν συμπεριέλαβε και τη γη στα εμπορικά του προϊόντα και την υποβάθμισε σε εμπορικό αγαθό για πώληση, ή καλύτερα σε εμπορεύσιμο αγαθό. Δεδομένου ότι ο ίδιος δεν όργωσε ποτέ τη γη, αλλά απλώς την θεώρησε σαν αντικείμενο προς εκμετάλλευση, στο οποίο ο αγρότης μπορεί κάλλιστα να παραμείνει, αλλά μόνο κάτω από τους πιο άθλιους εκβιασμούς από την πλευρά του σημερινού αφέντη του, η αντιπάθεια γι' αυτόν σταδιακά μεταβλήθηκε σε ανοιχτό μίσος. Η τυραννία του που ρουφούσε το αίμα των άλλων έγινε τόσο σκληρή που ξεσπούν ταραχές εναντίον του. Άρχισαν να εξετάζουν πιο προσεκτικά τον ξένο ανακαλύπτοντας σ' αυτόν όλο και περισσότερα αποκρουστικά γνωρίσματα και χαρακτηριστικά, ώσπου το χάσμα μεταξύ τους έγινε αγεφύρωτο.

Σε εποχές πλήρους ένδειας, τελικά ξέσπασε ο θυμός εναντίον του και οι λεηλατημένες και κατεστραμμένες μάζες πήραν το νόμο στα χέρια τους για να προστατευτούν από αυτό που θεωρούν μάστιγα του Θεού. Κατά την διάρκεια αρκετών αιώνων τον γνώρισαν καλά και τώρα ένιωθαν ότι η ύπαρξή του ήταν ένα κακό όμοιο με την πανούκλα.

ε) Τώρα ο Εβραίος αρχίζει να αποκαλύπτει τον πραγματικό του χαρακτήρα. Με αποκρουστικές κολακείες προσεγγίζει τις κυβερνήσεις, θέτει το χρήμα του σε ενέργεια και μ' αυτό τον τρόπο καταφέρνει να εξασφαλίζει πάντα την άδεια για νέες λεηλασίες των θυμάτων του. Ακόμα κι αν η οργή του λαού ενάντια στην αιώνια βδέλλα μερικές φορές φουντώνει, αυτό δεν τον εμποδίζει καθόλου να ξαναεμφανιστεί σε λίγα χρόνια στον σχεδόν εγκαταλελειμμένο χώρο και να ξεκινήσει την παλιά ζωή του από την αρχή. Καμία δίωξη δεν μπορεί να τον σταματήσει από την εκμετάλλευση των ανθρώπων, κανένας δεν μπορεί να τον διώξει, μετά από κάθε δίωξη, μέσα σε λίγο καιρό επιστρέφει, ίδιος και απαράλλαχτος όπως πριν.

Για να αποτρέψουν τουλάχιστον τα χειρότερα, προσπάθησαν να αποσπάσουν από τα τοκογλυφικά του χέρια τη γη, καθιστώντας απλώς

αδύνατη τη διεκδίκηση της γης από μέρους του.

στ) Στο βαθμό που η εξουσία των αρχόντων αυξάνεται, γλιστράει δίπλα σ' αυτούς ολοένα και πιο κοντά. Εκλιπαρεί για «παραχωρήσεις δικαιωμάτων» και «προνόμια», που παίρνει ευχαρίστως από τους άρχοντες που βρίσκονται πάντα σε οικονομικές δυσχέρειες, με αντάλλαγμα την ανάλογη πληρωμή. Όσο κι αν του κοστίσει κάτι τέτοιο, θα ξανακερδίσει τα χρήματα που δαπάνησε σε λίγα χρόνια με τους τόκους και τον ανατοκισμό. Μια πραγματική βδέλλα που κολλάει πάνω στο σώμα του δύστυχου λαού απ' όπου είναι αδύνατο να ξεκολλήσει μέχρις ότου οι ίδιοι οι άρχοντες να χρειαστούν ξανά χρήματα και του αφαιμάξουν προσωπικά το αίμα που είχε ρουφήξει από τις πρησμένες φλέβες του.

Αυτό το παιχνίδι επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά, με τον ρόλο των λεγόμενων «Γερμανών αρχόντων» να είναι εξίσου άθλιος με αυτόν των ίδιων των Εβραίων. Αυτοί οι κύριοι υπήρξαν πραγματικά θεία δίκη για τον αγαπημένο τους λαό και μπορούν να συγκριθούν μόνο με κάποιους υπουργούς της σημερινής εποχής.

Χάρη στους Γερμανούς ηγεμόνες το γερμανικό έθνος δεν μπόρεσε τελικά να απελευθερωθεί από τον εβραϊκό κίνδυνο. Σ' αυτό δυστυχώς, δεν άλλαξε αργότερα και έτσι πήραν από τον Εβραίο μόνο την ανταμοιβή του τους άξιζε χιλιαπλάσια για όλα τα εγκλήματα που διέπραξαν κάποτε εναντίον του λαού τους. Συμμάχησαν με τον διάβολο και κατέληξαν στην αγκαλιά του.

ζ) Έτσι, η παγίδευσή του οδήγησε τους ηγεμόνες στην καταστροφή τους. Αργά αλλά σταθερά, η σχέση τους με τους λαούς τους αμβλύνθηκε καθώς έπαυσαν να υπηρετούν τα συμφέροντά τους και αντ' αυτού κατάντησαν σκέτοι εκμεταλλευτές των υπηκόων τους. Ο Εβραίος γνωρίζει καλά ποιο θα είναι το τέλος τους και προσπαθεί να το επισπεύσει αν είναι δυνατόν. Αυτός προωθεί την οικονομική τους δυσχέρεια, αποξενώνοντάς τους όλο και περισσότερο από τα πραγματικά τους καθήκοντα, έρποντας γύρω τους με την πιο ποταπή κολακεία, ενθαρρύνοντάς τους να κάνουν το κακό και έτσι καθιστώντας τον εαυτό του όλο και πιο απαραίτητο. Η επιτηδειότητά του, ή καλύτερα η απόλυτη ασυνειδησία του, σε όλα τα οικονομικά ζητήματα του έδωσε τη δυνατότητα να ξέρει πώς να αποσπά νέα κεφάλαια με τη στυγνή εκμετάλλευση των υποτελών του, που σε όλο και πιο σύντομες χρονικές περιόδους ακολουθούν την πορεία κάθε θνητού. Έτσι κάθε βασιλική Αυλή είχε και τον «Εβραίο αυλικό» της – όπως ονομάζονταν αυτά τα τέρατα που βασάνιζαν τον «αγαπημένο λαό» σε σημείο απόγνωσης και προετοίμαζαν τις ασταμάτητες απολαύσεις για τους ηγεμόνες. Ποιος λοιπόν μπορεί να εκπλαγεί που αυτά τα στολίδια του ανθρώπινου γένους έγιναν αποδέκτες επίσημων τιμών και μάλιστα έγιναν δεκτά στις τάξεις των κληρονομικών ευγενών, συμβάλλοντας έτσι όχι μόνο στον εξευτελισμό αυτού του θεσμού αλλά και στη δηλητηρίασή του;

Τώρα λοιπόν μπορεί σίγουρα να χρησιμοποιήσει τη θέση του για την ανέλιξή του.

Τελικά το μόνο που χρειαζόταν ήταν να βαπτιστεί για να αποκτήσει όλες τις δυνατότητες και τα δικαιώματα των ντόπιων. Δεν είναι λίγες οι φορές που ασχολείται με αυτήν την δουλειά, προς χαρά των Εκκλησιών για το τέκνο που κέρδιζαν και προς χαρά του Ισραήλ για την πετυχημένη απάτη.

η) Μια αλλαγή τώρα αρχίζει να συντελείται στο εσωτερικό του εβραϊσμού. Μέχρι τώρα ήταν Εβραίοι, δηλαδή, δεν έδιναν σημασία στο να εμφανίζονται σαν κάτι διαφορετικό, πράγμα που δεν μπορούσαν και να το κάνουν με τα εξαιρετικά έντονα φυλετικά χαρακτηριστικά και στις δύο πλευρές. Ακόμη και στην εποχή του Μεγάλου Φρειδερίκου, κανείς δεν θα σκεφτόταν να δει στους Εβραίους κάτι άλλο από έναν «ξένο» λαό και ακόμη και ο Γκαίτε τρόμαζε ακόμα και στη σκέψη, ότι στο μέλλον ο νόμος δεν θα απαγορεύει πια τους γάμους μεταξύ χριστιανών και Εβραίων. Και ο Γκαίτε, προς Θεού, δεν ήταν οπισθοδρομικός αλλά ούτε και φανατικά θρήσκος· ό,τι έβγαινε από τα χείλη του ήταν απλώς η φωνή του αίματος και της λογικής. Παρ’ όλες τις ατιμωτικές ενέργειες της Αυλής, ο λαός ενστικτωδώς είδε στον Εβραίο ένα ξένο στοιχείο στο δικό του σώμα και τήρησε την ανάλογη στάση απέναντί του.

Τώρα όμως όλα αυτά επρόκειτο να αλλάξουν. Στη διάρκεια των χιλίων και παραπάνω ετών έμαθε να χειρίζεται τη γλώσσα των λαών που τον φιλοξενούσαν σε τέτοιο βαθμό που τώρα πιστεύει ότι στο μέλλον θα μπορεί να αποτολμήσει να τονίσει λιγότερο τον ιουδαϊσμό του και να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στη «γερμανικότητα» του· γιατί όσο γελοίο και μάλιστα και αλλόκοτο κι αν φαινόταν αυτό καταρχάς, είχε το θράσος να φερθεί «γερμανικά», στην προκειμένη περίπτωση να γίνει «Γερμανός». Με αυτό ξεκίνησε μια από τις πιο εξευτελιστικές απάτες που μπορεί κανείς να φανταστεί. Με δεδομένο ότι στην πραγματικότητα δεν διέθετε κανένα στοιχείο του γερμανισμού, παρά την τέχνη του να τραυλίζει τη γλώσσα του – και μάλιστα με τον πιο φοβερό τρόπο – κατά τα άλλα όμως δεν ήρθε ποτέ σε επιμειξία μαζί του, όλος ο γερμανισμός του βασίστηκε στη γλώσσα και μόνο. Η φυλή, όμως δεν προσδιορίζεται από τη γλώσσα, αλλά αποκλειστικά από το αίμα, κάτι που κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα από τον Εβραίο, που δίνει πολύ μικρή σημασία στη διατήρηση της γλώσσας του, αλλά από την άλλη θεωρεί πολύ σπουδαίο το να κρατηθεί το αίμα του καθαρό. Ένας άνθρωπος μπορεί εύκολα να αλλάξει γλώσσα που μιλάει, δηλαδή μπορεί να χρησιμοποιήσει άλλη γλώσσα· αλλά στην νέα του γλώσσα θα εκφράσει τις παλιές ιδέες· η εσωτερική του φύση δεν αλλάζει. Αυτό φαίνεται καλύτερα στον Εβραίο, ο οποίος μπορεί να μιλάει χίλιες γλώσσες και παρ’ όλα αυτά παραμένει πάντα ένας Εβραίος. Τα γνωρίσματα του χαρακτήρα του παρέμειναν τα ίδια, είτε μιλούσε ρωμαϊκά πριν από δύο χιλιάδες χρόνια σαν έμπορος σιτηρών στην Όστια είτε ψελλίζει σήμερα τα γερμανικά σαν μαυραγορί-

της αλευριού. Πρόκειται πάντα για τον ίδιο Εβραίο. Το ότι αυτό το προφανές γεγονός δεν έγινε αντιληπτό από έναν γραμματέα υπουργείου ή από τους ανώτερους αξιωματικούς της αστυνομίας είναι επίσης αυτονόητο, αφού σήμερα σχεδόν πουθενά δεν βρίσκεις πλάσμα με ένστικτο και νοημοσύνη μικρότερη από αυτών των υπαλλήλων των σύγχρονων κρατικών μας αρχών.

Ο λόγος για τον οποίο ο Εβραίος αποφάσισε ξαφνικά να γίνει «Γερμανός» είναι προφανής. Νιώθει ότι η δύναμη των ηγεμόνων σιγά-σιγά καταρρέει και γι' αυτό προσπαθεί από νωρίς να βάλει μια πλατφόρμα κάτω από τα πόδια του στην οποία θα μπορούσε να σταθεί. Επιπλέον, η κυριαρχία του χρήματός του σε όλους τους τομείς της οικονομικής ζωής έχει προχωρήσει τόσο πολύ, που χωρίς να κατέχει πλήρη «πολιτικά» δικαιώματα δεν θα μπορεί πλέον να διατηρήσει όλη αυτή την τεράστια δομή και σε κάθε περίπτωση δεν θα μπορεί να αυξήσει περαιτέρω την επιρροή του. Κι αυτός τα θέλει και τα δύο· γιατί όσο πιο ψηλά αναρριχάται, τόσο πιο δελεαστικός ξεπροβάλλει ο παλιός του σκοπός από το πέπλο του παρελθόντος, που του υποσχέθηκαν κάποτε και με ακόρεστη απληστία τα πιο λαμπρά του μυαλά βλέπουν το όνειρο της παγκόσμιας κυριαρχίας να γίνεται εφικτό. Έτσι, όλες του οι προσπάθειες κατευθύνονται προς το να αποκτήσει πλήρη «πολιτικά» δικαιώματα.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο χειραφετήθηκε από το γκέτο.

θ) Με αυτόν τον τρόπο, ο Εβραίος της αυλής εξελίχθηκε σιγά-σιγά σε Εβραίο του λαού, που φυσικά σημαίνει: ο Εβραίος παραμένει όπως πριν στον περίγυρο των μεγάλων αρχόντων και μάλιστα προσπαθεί να σπρώξει τον εαυτό του ακόμη περισσότερο στον κύκλο τους, αλλά ταυτόχρονα μια άλλη μερίδα της φυλής του προσπαθεί να κερδίσει την εύνοια του αγαπημένου λαού. Αν αναλογιστούμε πόσο πολύ έβλαψε και αδίκησε τις μάζες στο πέρασμα των αιώνων, πώς στράγγιξε και ρούφηξε ανελέητα ξανά και ξανά το αίμα τους, κι αν επιπλέον σκεφτούμε πώς ο λαός έμαθε σταδιακά να τον μισεί γι' αυτό και κατέληξε να θεωρεί την ύπαρξη του Εβραίου μόνο μια τιμωρία από τον Θεό για τους άλλους λαούς, τότε μπορούμε να καταλάβουμε πόσο δύσκολη πρέπει να είναι για τον Εβραίο αυτή η μεταστροφή. Ναι, είναι κουραστική δουλειά να παρουσιάζει ξαφνικά τον εαυτό του απέναντι στα κακοποιημένα θύματά του σαν «φίλο του ανθρώπινου είδους».

Ξεκινάει κατ' αρχάς να επανορθώσει στα μάτια του λαού τα εγκλήματα που του είχε κάνει μέχρι τώρα. Αρχίζει τη μεταμόρφωσή του σαν «ευεργέτης» της ανθρωπότητας. Δεδομένου ότι η νέα του καλοσύνη θεμελιώνεται σε μια ρεαλιστική βάση, δεν μπορεί να παραμείνει απόλυτα προσκολλημένος στην παλιά βιβλική επιταγή, να μη γνωρίζει η αριστερά σου τι ποιεί η δεξιά σου, αλλά, είτε του αρέσει είτε όχι, πρέπει να συμβιβαστεί με το να επιτρέψει σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους να ξέρουν πόσο βαθιά τον αγγίζει η δυστυχία της μάζας και

πόσες θυσίες κάνει προσωπικά για να καταπολεμήσει αυτή τη δυστυχία. Με αυτή την εκδήλωση της έμφυτης μετριοφροσύνης, διατυμπανίζει στον υπόλοιπο κόσμο τις αρετές του, μέχρι που τελικά ο κόσμος αρχίζει πραγματικά να τον πιστεύει. Όποιος δεν τις πιστεύει τον αδικεί με τον πιο άσχημο τρόπο. Σύντομα αρχίζει να διαστρεβλώνει την πραγματικότητα ώστε να φαίνεται ότι μέχρι τώρα μόνο αυτός ήταν που πάντα αδικούνταν και όχι το αντίθετο. Όσοι είναι τελείως ανόητοι το πιστεύουν αυτό και ύστερα είναι αδύνατο να μη συμπονέσουν τον φτωχό «ατυχήσαντα».

Παρεμπιπτόντως, πρέπει επίσης να σημειωθεί εδώ ότι ο Εβραίος, παρά την προθυμία του να κάνει προσωπικές θυσίες, φυσικά ποτέ δεν φτωχαίνει. Ξέρει πώς να χειρίζεται τα πράγματα· μάλιστα μερικές φορές η φιλανθρωπία του μπορεί πραγματικά να συγκριθεί με το λίπασμα, που δεν το ρίχνουν στο χωράφι από αγάπη για το χωράφι, αλλά με την προοπτική για την μελλοντική ευημερία κάποιου. Εν πάση περιπτώσει, μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα όλοι μαθαίνουν ότι ο Εβραίος έγινε «ευεργέτης και φιλάνθρωπος». Τι παράξενη μεταμόρφωση!

Αυτό που θεωρείται λίγο πολύ φυσικό όταν γίνεται από άλλους εδώ έγινε αντικείμενο έκπληξης, ακόμη και μερικές φορές θαυμασμού, γιατί είναι ασυνήθιστο για έναν Εβραίο. Να γιατί, κάθε τέτοια πράξη αποσπά περισσότερα εύσημα γι’ αυτόν απ’ ό,τι για την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Και κάτι ακόμα: Ο Εβραίος γίνεται ξαφνικά φιλελεύθερος και αρχίζει να μιλά με ενθουσιασμό για την απαραίτητη πρόοδο της ανθρωπότητας.

Σιγά-σιγά κάνει τον εαυτό του εκπρόσωπο των απόψεων μιας νέας εποχής.

Φυσικά, καταστρέφει όλο και πιο συστηματικά και τα θεμέλια κάθε οικονομίας πραγματικού κοινωφελούς χαρακτήρα. Αγοράζοντας μετοχές στις εθνικές επιχειρήσεις ώθησε τον εαυτό του στον κύκλο της εθνικής παραγωγής, μετατρέποντάς την σε αντικείμενο αγοραπωλησίας στο χρηματιστήριο, ή καλύτερα σε εμπορεύσιμο αντικείμενο, και έτσι στέρησε από τις επιχειρήσεις τη βάση πάνω στην οποία μόνο είναι δυνατή η προσωπική ιδιοκτησία. Μόνο τότε, με την είσοδο του Εβραίου, άρχισε να δημιουργείται αυτό το αίσθημα αποξένωσης μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων που οδήγησε αργότερα στην πολιτική ταξική πάλη.

Τέλος, η εβραϊκή επιρροή στα οικονομικά θέματα αυξάνεται με απίστευτη ταχύτητα μέσω της κυριαρχίας του στο χρηματιστήριο. Γίνεται ο ιδιοκτήτης ή τουλάχιστον ο ελεγκτής του εργατικού δυναμικού του έθνους.

Για να ενισχύσει την πολιτική του θέση, προσπαθεί να γκρεμίσει τα φυλετικά και πολιτικά εμπόδια που αρχικά τον περιορίζουν σε κάθε βήμα. Για τον σκοπό αυτό αγωνίζεται με όλη του την χαρακτηριστική του επιμονή για την ανεξιθρησκία – και στον τεκτονισμό, που είχε πέσει εντελώς στα χέρια του, βρήκε ένα υπέροχο όπλο για να αμυνθεί, αλλά και για να πετύχει τους στόχους του. Οι κυβερνητικοί κύκλοι καθώς και τα υψηλότερα στρώματα της πολιτικής και οικονομικής αστικής τάξης πα-

ρασύρθηκαν στα δίχτυα του μέσα απ’ τα νήματα του τεκτονισμού, χωρίς ποτέ να υποψιαστούν τι συμβαίνει.

Μόνο ο λαός αυτός καθαυτός, ή μάλλον η τάξη εκείνη που αρχίζει να αφυπνίζεται και να αγωνίζεται για τα δικαιώματά της και την ελευθερία, δεν μπορεί ακόμη να κατακτηθεί επαρκώς στα κατώτερα και ευρύτερα στρώματά της. Αυτό όμως είναι πιο αναγκαίο από οτιδήποτε άλλο· γιατί ο Εβραίος αισθάνεται ότι η δυνατότητα της ανέλιξής του σε κυριαρχικό ρόλο μπορεί να του δοθεί μόνο, αν υπάρχει μπροστά του ένας που να «ανοίξει το δρόμο»· αλλά πιστεύει ότι αυτόν τον κάποιον μπορεί να τον βρει στην αστική τάξη, και μάλιστα στα ευρύτερα στρώματά της. Οι κατασκευαστές γαντιών και οι εργάτες της υφαντουργίας όμως, δεν μπορούν να πιαστούν στο λεπτό δίχτυ του τεκτονισμού, αντίθετα εδώ πρέπει να βρεθούν πιο χονδροειδή συγχρόνως πιο δραστικά μέσα. Έτσι, εκτός από τον τεκτονισμό έρχεται ένα δεύτερο όπλο να συνταχθεί στην υπηρεσία του εβραϊσμού: **ο Τύπος**. Άσκησε όλη του την πανουργία και την επιμονή για να τον πάρει στα χέρια του. Μέσω αυτού αρχίζει σταδιακά να περισφίγγει και να παγιδεύει, να καθοδηγεί και να πιέζει όλη τη δημόσια ζωή, αφού είναι σε θέση να δημιουργεί και να κατευθύνει εκείνη τη δύναμη που είναι γνωστή σήμερα με το όνομα «κοινή γνώμη», πιο πολύ απ’ ό,τι πριν από μερικές δεκαετίες.

Ταυτόχρονα παρουσιάζεται πάντα σαν να έχει μιαν ασίγαστη δίψα για γνώση, επαινεί κάθε πρόοδο, ιδίως βέβαια ό,τι οδηγεί στην καταστροφή των άλλων· γιατί κάθε γνώση και κάθε ανάπτυξη την κρίνει μόνο με κριτήριο αν έχουν τις δυνατότητες να ωφελήσουν το έθνος του και όπου δεν υπάρχει κάτι τέτοιο, είναι ο αδυσώπητος θανάσιμος εχθρός κάθε φωτός, ο μισητής κάθε αληθινού πολιτισμού. Έτσι κάθε γνώση που απορροφά στα σχολεία των άλλων την χρησιμοποιεί μόνο για το όφελος της δικής του φυλής.

Την εθνικότητά του όμως την προστατεύει όσο ποτέ άλλοτε. Ενώ φαίνεται να ξεχειλίζει από «διαφωτισμό», «πρόοδο», «ελευθερία», «ανθρωπιά», κ.λ.π., ο ίδιος ασκεί την πιο αυστηρή απομόνωση της φυλής του. Μερικές φορές βέβαια, χαρίζει τις γυναίκες του σε χριστιανούς που έχουν επιρροή, αλλά το θεωρεί θέμα αρχής να διατηρεί πάντοτε καθαρό το φυλετικό απόθεμα των αρσενικών απογόνων του. Δηλητηριάζει το αίμα των άλλων, αλλά προστατεύει το δικό του. Ο Εβραίος σχεδόν ποτέ δεν παντρεύεται Χριστιανή, αλλά ο Χριστιανός παντρεύεται την Εβραία. Στα νόθα παιδιά όμως επικρατεί η εβραϊκή πλευρά. Ιδίως ένα μέρος της υψηλής αριστοκρατίας έχει εκφυλιστεί τελείως. Ο Εβραίος το γνωρίζει πολύ καλά και γι’ αυτό επιδιώκει συστηματικά αυτού του τύπου τον «αφοπλισμό» της πνευματικής ηγεσίας των φυλετικών αντιπάλων του. Για να κρύψει τις τακτικές του και να ξεγελάσει τα θύματά του, μιλά όλο και περισσότερο για την ισότητα όλων των ανθρώπων, ανεξαρτήτως φυλής ή χρώματος. Οι ανόητοι αρχίζουν να τον πιστεύουν.

Δεδομένου ωστόσο, ότι όλη του η φύση εξακολουθεί να έχει μια πολύ

έντονη μυρωδιά κολλημένη πάνω του, που είναι ξένη για τις πλατιές μάζες του λαού, έτσι που να μην πέφτουν εύκολα στα δίχτυα του, αφήνει τον Τύπο του να δίνει μιαν εικόνα του εαυτού του που ανταποκρίνεται λίγο στην πραγματικότητα, ενώ αντίθετα εξυπηρετεί τους σκοπούς που επιδιώκει. Στα σατιρικά του έντυπα ειδικά καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια, να παρουσιάσουν τους Εβραίους σαν ένα ακίνδυνο μικρό λαό που έχει τις δικές του ιδιορρυθμίες – όπως και οι άλλοι – αλλά και αυτές, ακόμα και με την ίσως κάπως περίεργη συμπεριφορά του, είναι ενδείξεις μιας πιθανώς αστείας, αλλά πάντα τίμιας και ευγενικής ψυχής. Εστιάζει τις προσπάθειές του για να τον κάνει να φαίνεται περισσότερο ασήμαντος παρά επικίνδυνος.

Ο απώτερος στόχος του όμως σε αυτή τη φάση είναι η νίκη της δημοκρατίας ή όπως ο ίδιος αντιλαμβάνεται: η κυριαρχία του κοινοβουλευτισμού. Αυτός ταιριάζει περισσότερο με τις ανάγκες του· εξαλείφει την προσωπικότητα – και βάζει στη θέση της την πλειοψηφία της βλακείας, της ανικανότητας και, τελευταίο αλλά όχι ασήμαντο, της δειλίας.

Το τελικό αποτέλεσμα θα είναι η ανατροπή της μοναρχίας, η οποία πρέπει να έρθει αργά ή γρήγορα.

ι) Η τεράστια οικονομική ανάπτυξη οδηγεί σε αλλαγή της κοινωνικής διαστρωμάτωσης του λαού. Καθώς ο μικρός βιοτέχνης σιγά-σιγά εξαφανίζεται και έτσι η δυνατότητα για τον εργάτη να αποκτήσει μια ανεξάρτητη ύπαρξη γίνεται όλο και πιο σπάνια, η προλεταριοποίηση του εργάτη εξελίσσεται ολοένα και περισσότερο. Εμφανίζεται στη βιομηχανία ο «εργάτης του εργοστασίου», του οποίου το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό είναι ότι με δυσκολία καταφέρνει να ορθοποδήσει οικονομικά προς το τέλος της ζωής του. Είναι άπορος με την πιο αληθινή σημασία της λέξης, τα γηρατειά είναι γι’ αυτόν μαρτύριο και δύσκολα μπορούν να χαρακτηριστούν ζωή.

Μια ανάλογη κατάσταση είχε δημιουργηθεί παλιότερα, η οποία πίεζε επιτακτικά για μια λύση και την βρήκε. Με τους αγρότες και τους τεχνίτες ήρθαν να ενωθούν σιγά-σιγά σαν νέα τάξη οι υπάλληλοι και οι μισθωτοί – ιδίως του δημοσίου. Και αυτοί επίσης ήταν άκληροι με την πιο αληθινή έννοια της λέξης. Το κράτος βρήκε εντέλει διέξοδο στη νοσηρή αυτή κατάσταση αναλαμβάνοντας τη φροντίδα για τους κρατικούς υπαλλήλους που δεν μπορούσαν από μόνοι τους να εξασφαλίσουν τα γηρατειά τους, με την καθιέρωση των συντάξεων, των συντάξεων γήρατος. Όλο και περισσότερες ιδιωτικές επιχειρήσεις ακολούθησαν σιγά-σιγά αυτό το παράδειγμα, έτσι ώστε σήμερα σχεδόν κάθε πνευματικά εργαζόμενος παίρνει τη μελλοντική του σύνταξη, υπό την προϋπόθεση ότι η επιχείρηση στην οποία εργάζονταν έχει ήδη φτάσει ή ξεπεράσει ένα συγκεκριμένο μέγεθος. Και μόνο με την εξασφάλιση των γηρατειών του μπόρεσε ο δημόσιος υπάλληλος να διδαχτεί την ανιδιοτελή προσήλωση στο καθήκον, κάτι που στην προπολεμική περί-

οδο ήταν η πιο σταθερή ιδιότητα της γερμανικής δημόσιας υπηρεσίας.

Με αυτόν τον τρόπο, μια ολόκληρη τάξη, η οποία παρέμενε χωρίς περιουσιακά στοιχεία, διασώθηκε με έξυπνο τρόπο από την κοινωνική εξαθλίωση και έτσι εντάχθηκε στο σύνολο του λαού.

Τώρα το κράτος και το έθνος αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόβλημα πάλι, κι αυτή τη φορά σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα. Όλο και νέες μάζες ανθρώπων, που αριθμούσαν εκατομμύρια, μετακινήθηκαν από τις αγροτικές περιοχές στις μεγαλύτερες πόλεις για να κερδίσουν το καθημερινό τους ψωμί σαν εργάτες στα εργοστάσια που φτιάχτηκαν πρόσφατα. Οι συνθήκες εργασίας και διαβίωσης της νέας αυτής τάξης ήταν χειρότερες από θλιβερές. Αν μη τι άλλο, η λίγο ως πολύ εισαγωγή της χρήσης των μηχανών στις προηγούμενες μεθόδους εργασίας του παλιού τεχνίτη ή ακόμα και του αγρότη δεν ταίριαξε σε καμία περίπτωση στη νέα μορφή. Ο τρόπος με τον οποίο εργάζονταν οι αγρότες και οι τεχνίτες δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με την εντατική εργασία του νέου εργάτη στο εργοστάσιο. Στα παλιά επαγγέλματα ο χρόνος δεν έπαιζε ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο, αλλά στις νέες εργασιακές μεθόδους έπαιζε όλο και περισσότερο. Η επίσημη υιοθέτηση του παλιού ωραρίου εργασίας στις μεγάλες βιομηχανικές επιχειρήσεις είχε σχεδόν καταστροφικό αποτέλεσμα· γιατί η προσφερόμενη εργασία του παρελθόντος ήταν συγκριτικά μικρός, σε σχέση με τις σύγχρονες μεθόδους εντατικής παραγωγής. Έτσι, αν πριν ήταν ανεκτή η εργάσιμη μέρα των δεκατεσσάρων, ή των δεκαπέντε ωρών εργασίας, τώρα ήταν πέρα από τις δυνατότητες της ανθρώπινης αντοχής στο νέο σύστημα που το κάθε λεπτό αξιοποιούνταν πλήρως. Στην πραγματικότητα, τα αποτελέσματα αυτής της παράλογης προσαρμογής των παλαιών ωρών εργασίας στις νέες βιομηχανικές δραστηριότητες ήταν πραγματικά ατυχή από δύο απόψεις: η υγεία του εργάτη κλονίστηκε και η πίστη του σε μιαν ανώτερη δικαιοσύνη κατέρρευσε. Σ' αυτά τέλος προστέθηκαν από τη μια οι άθλιοι μισθοί και από την άλλη η συνακόλουθη προφανής μεγάλη υπεροχή της θέσης των εργοδοτών.

Στην επαρχία δεν θα μπορούσε να υπάρχει κοινωνικό πρόβλημα, γιατί ο ιδιοκτήτης και ο μισθωτός έκαναν την ίδια δουλειά και κυρίως έτρωγαν από το ίδιο πιάτο. Αλλά και αυτό άλλαξε.

Ο χωρισμός του εργαζόμενου από τον εργοδότη φαίνεται πλέον να έχει ολοκληρωθεί σε όλους τους τομείς της ζωής. Το πόσο πολύ έχει προχωρήσει ο εσωτερικός εξιουδαϊσμός του λαού μας φαίνεται από τον ελάχιστο σεβασμό, αν όχι περιφρόνηση, που επιδεικνύεται στην ίδια τη χειρωνακτική εργασία. Αυτή δεν είναι γερμανική στάση. Μόνο η νόθευση του τρόπου της ζωής μας, που στην πραγματικότητα όμως ήταν ένας εξιουδαϊσμός, μετέτρεψε τον σεβασμό που είχαμε κάποτε για τη χειρωνακτική εργασία σε περιφρόνηση για κάθε σωματική εργασία γενικά.

Με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε μια νέα τάξη που την σεβόντου-

σαν ελάχιστα και μια μέρα έπρεπε να τεθεί το ερώτημα εάν το έθνος θα έχει τη δύναμη να επανενσωματώσει αυτήν τη νέα τάξη στο κοινωνικό σύνολο ή αν η κοινωνική διαφορά της τάξης θα διευρυνθεί σε ταξικό χάσμα.

Ένα όμως είναι σίγουρο: η νέα τάξη δεν περιλαμβάνει τα χειρότερα στοιχεία της κοινότητας στις τάξεις της, αλλά αντιθέτως σε κάθε περίπτωση, τα πιο ενεργητικά. Η υπερβολική λεπτότητα των τρόπων του λεγόμενου πολιτισμού δεν έχει ασκήσει ακόμη εδώ την αποσυνθετική και την εκφυλιστική της επιρροή. Η νέα τάξη στη μεγάλη της πλειοψηφία δεν έχει ακόμη μολυνθεί από το δηλητήριο της ειρηνιστικής αδυναμίας, αλλά είναι εύρωστη και, αν χρειαστεί, βάναυση.

Ενώ η αστική μεσαία τάξη δεν δίνει καθόλου σημασία σε αυτό το σημαντικό ζήτημα αλλά αφήνει αδιάφορη τα γεγονότα να πάρουν τον δρόμο τους, ο Εβραίος αντιλαμβάνεται τις προφανείς δυνατότητες που προσφέρονται εδώ για το μέλλον και οργανώνοντας αφενός τις καπιταλιστικές μεθόδους για την εκμετάλλευση των ανθρώπων ως τις έσχατες συνέπειές της, προσεγγίζει τα ίδια τα θύματα των αντιλήψεων και των ενεργειών του και μέσα σε λίγο χρόνο τίθεται επικεφαλής του αγώνα τους ενάντια σ’ αυτόν τον ίδιο. Φυσικά αυτό το «ενάντια σ’ αυτόν τον ίδιο» είναι απλώς σχήμα λόγου, γιατί ο μεγάλος δάσκαλος του ψέματος ξέρει όπως πάντα πώς να κάνει τον εαυτό του να φαίνεται ο άκακος και να φορτώνει το φταίξιμο σε άλλους. Δεδομένου ότι έχει το θράσος να τεθεί επικεφαλής των μαζών, ποτέ δεν τους πέρασε από το μυαλό ότι έπεφταν θύματα μιας από τις πιο αισχρές απάτες όλων των εποχών.

Κι όμως έτσι ήταν.

Μόλις αναπτύχθηκε η νέα τάξη από τον γενικό οικονομικό μετασχηματισμό, ο Εβραίος είδε μπροστά του τον νέο μηχανισμό που θα του άνοιγε το δρόμο για τη δική του μελλοντική πρόοδο. Στην αρχή χρησιμοποίησε την αστική τάξη σαν πολιορκητικό κριό ενάντια στον φεουδαρχικό κόσμο, τώρα τους εργάτες ενάντια στον αστικό κόσμο. Αν παλιότερα ήξερε πώς να αποκτήσει με αθέμιτους τρόπους τα πολιτικά δικαιώματα κάτω από τη σκιά της αστικής τάξης τώρα ελπίζει, στον αγώνα του εργάτη για ύπαρξη, να βρει τον δρόμο για τη δική του κυριαρχία.

Από εδώ και πέρα το μόνο καθήκον του εργάτη είναι να αγωνίζεται για το μέλλον του εβραϊκού λαού. Ασυνείδητα τίθεται στην υπηρεσία εκείνης της δύναμης την οποία νομίζει ότι πολεμάει. Φαινομενικά τον αφήνουν να πολεμάει εναντίον του κεφαλαίου και έτσι μπορούν πιο εύκολα να τον κάνουν να πολεμάει γι’ αυτόν. Εδώ ο Εβραίος πάντα φωνάζει ενάντια στο διεθνές κεφάλαιο, ενώ στην πραγματικότητα εννοεί την εθνική οικονομία. Αυτή πρέπει να καταστραφεί για να θριαμβεύσει το διεθνές χρηματιστήριο πάνω στο πτώμα της.

Η διαδικασία που ακολούθησε ο Εβραίος είναι η εξής:

Πλησιάζει τον εργάτη, προσποιείται ότι τον συμπονά για τη μοίρα του ή ακόμα ότι αγανακτεί για την εξαθλίωση και την φτώχεια του, κερδίζοντας με αυτόν τον τρόπο την εμπιστοσύνη του. Καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να μελετήσει όλες τις πραγματικές ή φανταστικές δυσκολίες της ζωής του – και να ξυπνήσει τη λαχτάρα για μια αλλαγή σε μια τέτοια ύπαρξη. Με ένα απεριόριστο πονηρό τρόπο αναζωπυρώνει την ανάγκη για κοινωνική δικαιοσύνη, που υπάρχει κατά κάποιο τρόπο σε λήθαργο σε κάθε Άριο και την μετατρέπει σε μίσος εναντίον εκείνων που ευνοήθηκαν περισσότερο από την τύχη, βάζοντας έτσι στον αγώνα για την εξάλειψη των κοινωνικών αδικιών τη σφραγίδα μιας πολύ συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας. Ιδρύει το μαρξιστικό δόγμα.

Παρουσιάζοντάς την σαν άρρηκτα συνδεδεμένη με ένα πλήθος δίκαιων κοινωνικών διεκδικήσεων, προωθεί τη εξάπλωσή της και αντίστροφα την απροθυμία της αξιοπρεπούς ανθρωπότητας να συμμορφωθεί σε αυτά τα αιτήματα, τα οποία με την μορφή και τα ψευτο-φιλοσοφικά σκουπίδια που παρουσιάζονται φαίνονται εξαρχής άδικα και μάλιστα αδύνατο να πραγματοποιηθούν. Γιατί κάτω από αυτόν τον μανδύα των καθαρά κοινωνικών ιδεών κρύβονται πραγματικά διαβολικές προθέσεις, οι οποίες μάλιστα διακηρύσσονται με την πιο αναιδή κατηγορηματικότητα ακόμη και δημόσια. Αυτή η θεωρία αντιπροσωπεύει ένα αδιάσπαστο μείγμα ανθρώπινης λογικής και ανθρώπινου παραλογισμού, αλλά πάντα με τέτοιο τρόπο που μόνο η παράνοια μπορεί να γίνει πραγματικότητα και ποτέ η λογική. Με την κατηγορηματική απόρριψη της προσωπικότητας και κατά συνέπεια του έθνους και του φυλετικού του περιεχομένου, καταστρέφει τα στοιχειώδη θεμέλια όλου του ανθρώπινου πολιτισμού, που εξαρτάται ακριβώς από αυτούς τους παράγοντες. Αυτός είναι ο αληθινός βαθύτερος πυρήνας της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας, αν μπορεί κανείς να ονομάσει αυτό το αποκύημα ενός εγκληματικού μυαλού «κοσμοθεωρία». Με τη συντριβή της προσωπικότητας και της φυλής, πέφτει το πιο ουσιαστικό εμπόδιο για την κυριαρχία του κατώτερου όντος – κι αυτό είναι ο Εβραίος.

Ο παραλογισμός των οικονομικών και πολιτικών θεωριών του μαρξισμού δίνει το νόημα αυτής της θεωρίας. Γιατί λόγω αυτού του παραλογισμού όλοι οι αληθινά νοήμονες άνθρωποι αρνούνται να την υποστηρίξουν, ενώ οι λιγότερο πνευματικά δραστήριοι και αυτοί που έχουν μικρή μόρφωση στα οικονομικά βιάζονται να σηκώσουν πανηγυρικά τις σημαίες της. Οι διανοούμενοι για το κίνημα – γιατί ακόμη και αυτό το κίνημα χρειάζεται διανοούμενους για να επιβιώσει – παρέχονται από τον Εβραίο μέσα από τις ίδιες τις τάξεις του σαν μια «θυσία» από την πλευρά του.

Έτσι προέκυψε ένα κίνημα αποκλειστικά από χειρώνακτες εργάτες υπό την εβραϊκή ηγεσία, που προφανώς αποσκοπούσε στη βελτίωση της κατάστασης του εργάτη, αλλά στην πραγματικότητα είχε σκοπό να υποδουλώσει και έτσι να εξοντώσει όλους τους μη εβραϊκούς λαούς.

Αυτό που ξεκίνησε ο τεκτονισμός στους κύκλους της λεγόμενης διανόησης, στους οποίους η πασιφιστική θεωρία τους παρέλυσε το ένστικτο της εθνικής αυτοσυντήρησης, μεταφέρθηκε τώρα στις πλατιές μάζες και κυρίως στην αστική τάξη μέσω της δράσης των μεγάλων εφημερίδων, που σήμερα είναι πάντοτε εβραϊκές. Στα δύο αυτά όπλα αποσύνθεσης ήρθε να προστεθεί ένα τρίτο, μακράν το πιο τρομερό, η οργάνωση της ωμής βίας. Σαν ομάδα κρούσεως και εφόδου, ο μαρξισμός στοχεύει να ολοκληρώσει ό,τι έχει καταστεί ώριμο για κατάρρευση με την προπαρασκευαστική υπονόμευση των δύο πρώτων όπλων.

Μ’ αυτό συντελείται μια πραγματικά εκπληκτική σύμπραξη, που δεν πρέπει στην πραγματικότητα να προκαλεί έκπληξη αν κατά την αντιμετώπισή της, αυτοί οι θεσμοί που πάντα παρουσιάζονται σαν φορείς της λίγο-πολύ παραδοσιακής εξουσίας του κράτους, υποχωρούσαν μπροστά της. Ανέκαθεν ο Εβραίος έβρισκε στις ανώτερες και ανώτατες βαθμίδες της κρατικής μας διοίκησης (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων) τους πιο πρόθυμους υποστηρικτές του καταστροφικού έργου του. Η δουλική υποταγή προς τους «πάνω» και η επηρμένη αλαζονεία προς τους «κάτω» χαρακτηρίζουν αυτήν την τάξη στον ίδιο βαθμό όπως και μια συχνά κραυγαλέα στενοκεφαλιά, που την ξεπερνά μόνο μια υπεροψία και έπαρση, που καμιά φορά εκπλήσσει τελείως.

Αυτές όμως είναι ιδιότητες που ο Εβραίος χρειάζεται να έχει η ηγεσία μας και τις εκτιμά αναλόγως.

Ο πρακτικός αγώνας που αρχίζει τώρα, σε αδρές γραμμές, ακολουθεί την παρακάτω πορεία:

Σύμφωνα με τους τελικούς στόχους του εβραϊκού αγώνα, που όχι μόνο δεν εξαντλούνται στην οικονομική κατάκτηση του κόσμου αλλά απαιτούν και την πολιτική υποταγή του, ο Εβραίος διαιρεί την μαρξιστική του παγκόσμια θεωρία σε δύο μέρη, τα οποία κατ’ επίφαση μεν διακρίνονται το ένα από το άλλο, στην πραγματικότητα όμως αποτελούν ένα αδιάσπαστο σύνολο: στο πολιτικό και στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Το συνδικαλιστικό κίνημα κάνει τη στρατολόγηση. Προσφέρει στον εργάτη βοήθεια και προστασία στον δύσκολο αγώνα του για την επιβίωση, που πρέπει να δώσει χάρη στην απληστία και στη έλλειψη διορατικότητας πολλών επιχειρηματιών, και άρα τη δυνατότητα να αγωνιστεί για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Αν ο εργάτης δεν θέλει να παραδώσει τα ανθρώπινα δικαιώματά του στη ζωή, στην τυφλή αυθαιρεσία κάποιων που έχουν μειωμένο αίσθημα ευθύνης και συχνά είναι και ανάλγητοι, σε μια εποχή που η οργανωμένη εθνική κοινότητα, το κράτος, δεν ενδιαφέρεται καθόλου γι’ αυτόν, πρέπει να πάρει στα χέρια του την υπόθεση της υπεράσπισης. Στον βαθμό, που η λεγόμενη εθνική αστική τάξη, τυφλωμένη από οικονομικά συμφέροντα, βάζει τα πιο ανυπέρβλητα εμπόδια στον δρόμο αυτού του αγώνα επιβίωσης και όχι μόνο αντιτίθεται σε όλες τις προσπάθειες για μείωση των απάνθρωπα

πολλών ωρών καθημερινής εργασίας, στην απαγόρευση της παιδικής εργασίας, στην εξασφάλιση και στην προστασία των γυναικών, στην βελτίωση των συνθηκών υγιεινής στους τόπους εργασίας και στα σπίτια, αλλά συχνά τις υπονομεύει έμπρακτα, ο πανούργος Εβραίος φροντίζει αυτούς που καταπιέζονται τόσο πολύ. Σταδιακά γίνεται ο ηγέτης του συνδικαλιστικού κινήματος και αυτό γίνεται πολύ εύκολα γιατί δεν ενδιαφέρεται ειλικρινώς για την πραγματική αποκατάσταση των κοινωνικών αδικιών, αλλά μόνο για τη συγκρότηση μιας οικονομικής μαχητικής δύναμη που να είναι τυφλά αφοσιωμένη σ' αυτόν και με αυτή να συντρίψει την οικονομική εθνική ανεξαρτησία. Γιατί ενώ η άσκηση μιας υγιούς κοινωνικής πολιτικής πρέπει να κινείται μεταξύ δύο πόλων, της εξασφάλισης ενός αξιοπρεπούς επιπέδου δημόσιας υγείας και ευημερίας, αφενός, και, αφετέρου, της διασφάλισης της ανεξαρτησίας της οικονομικής ζωής του έθνους, αυτά τα δύο κριτήρια όχι μόνο εναντιώνονται στον αγώνα που διεξάγει ο Εβραίος, αλλά η η εξάλειψή τους είναι ένας από τους στόχους της ζωής του. Δεν θέλει τη διατήρηση μιας ανεξάρτητης εθνικής οικονομίας, αλλά μάλλον την καταστροφή της. Συνεπώς, σαν ηγέτης του συνδικαλιστικού κινήματος, κανένα ίχνος ενοχής δεν θα τον εμποδίσει να διατυπώσει αιτήματα τα οποία όχι μόνο ξεπερνούν τον δεδηλωμένο σκοπό του κινήματος, αλλά που η ικανοποίησή τους είτε είναι πρακτικά αδύνατη είτε σημαίνουν την καταστροφή της εθνικής οικονομίας. Αλλά επίσης δεν θέλει να έχει μπροστά του μια υγιή και εύρωστη γενιά αλλά ένα ανερμάτιστο και υποτακτικό κοπάδι. Αυτή η επιθυμία, του επιτρέπει και πάλι να προβάλλει αιτήματα του πιο παράλογου είδους, η πρακτική εκπλήρωση των οποίων, όπως το ξέρει και ο ίδιος, είναι αδύνατη, και που, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να οδηγήσουν σε καμία απολύτως αλλαγή στα πράγματα, αλλά το πολύ-πολύ να εξαγριώσουν και να ξεσηκώσουν τις μάζες. Αυτό άλλωστε είναι που τον ενδιαφέρει και όχι μια αληθινή και έντιμη βελτίωση των κοινωνικών συνθηκών.

Έτσι η ηγεσία του εβραϊσμού στα συνδικαλιστικά ζητήματα παραμένει αδιαμφισβήτητη όσο δεν αναλαμβάνεται ένα γιγάντιο έργο διαφώτισης για να επηρεάσει τις πλατιές μάζες και να τις ενημερώσει σωστότερα για τις αιτίες της δυστυχίας τους, ή διαφορετικά αν το κράτος δεν ξεφορτωθεί τον Εβραίο και τα έργα του. Γιατί όσο οι μάζες παραμένουν τόσο κακώς ενημερωμένες όπως είναι τώρα, και όσο το κράτος παραμένει αδιάφορο για την τύχη τους όπως είναι σήμερα, αυτές οι μάζες θα ακολουθούν πάντα πρώτα εκείνον που θα τους δώσει τις πιο υπερβολικές υποσχέσεις σε οικονομικά ζητήματα. Και σ' αυτό ο Εβραίος είναι αυθεντία. Άλλωστε, η όλη του δραστηριότητα δεν εμποδίζεται από κανένα ηθικό ενδοιασμό.

Έτσι αναπόφευκτα σε σύντομο χρονικό διάστημα βγάζει εκτός μάχης κάθε ανταγωνιστή του στον τομέα αυτό. Σε αντιστοιχία με όλη την έμφυτη αρπακτική βιαιότητά του, προετοιμάζει ταυτόχρονα το συνδικα-

λιστικό κίνημα για την πιο σκληρή χρήση της βίας. Η αντίσταση εκείνων που η κοινή λογική τους έσωζε μέχρι τώρα από το να παραδοθούν στον εβραϊκό πειρασμό, καταρρέει τώρα από την τρομοκρατία. Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας δραστηριότητας είναι τρομερά.

Στην πραγματικότητα, ο Εβραίος μέσω των συνδικάτων, που θα μπορούσαν να είναι ευλογία για το έθνος, συντρίβει τα θεμέλια της εθνικής οικονομίας.

Παράλληλα με αυτό προχωρά και η πολιτική οργάνωση.

Αυτή είναι σε απόλυτη αλληλεξάρτηση και σύνδεση με το συνδικαλιστικό κίνημα, στο ότι προετοιμάζει τις μάζες για πολιτική οργάνωση και μάλιστα τις σπρώχνει μέσα σ’ αυτήν με τη βία και τον εξαναγκασμό. Επιπλέον αποτελεί τη μόνιμη πηγή χρηματοδότησης από την οποία η πολιτική οργάνωση τροφοδοτεί τον τεράστιο μηχανισμό της. Η συνδικαλιστική οργάνωση είναι το όργανο ελέγχου της πολιτικής δραστηριότητας των μελών της και παρέχει του καθοδηγητές για όλες τις μεγάλες διαδηλώσεις πολιτικής φύσης. Στο τέλος όμως, δεν υποστηρίζει πλέον καθόλου τα οικονομικά συμφέροντα, αλλά θέτει το κύριο όπλο της, την απεργία, στη διάθεση της πολιτικής ιδεολογίας υπό τη μορφή μαζικής και γενικής απεργίας.

Μέσω ενός Τύπου το περιεχόμενο του οποίου είναι προσαρμοσμένο στον πνευματικό ορίζοντα των λιγότερο μορφωμένων ανθρώπων, δίνει τελικά στην πολιτική και συνδικαλιστική οργάνωση το μηχανισμό υποκίνησης αναταραχών, μέσω των οποίων τα κατώτερα στρώματα του έθνους γίνονται ώριμα για τις πιο επικίνδυνες ενέργειες. Η αποστολή του Τύπου δεν είναι να οδηγήσει τους ανθρώπους έξω από τον βάλτο μιας κατώτερης νοημοσύνης και να τους ανυψώσει σε ένα υψηλότερο επίπεδο, αλλά να ικανοποιήσει τα κατώτερα ένστικτά τους. Μια επιχείρηση που είναι τόσο κερδοσκοπική όσο και προσοδοφόρα για τις μάζες που είναι τόσο τεμπέλικες όσο και μερικές φορές αυθάδεις.

Πάνω απ’ όλα, αυτός ο Τύπος είναι αυτός που, σε έναν εμπαθή και συκοφαντικό αγώνα, γκρεμίζει ό,τι μπορεί να θεωρηθεί σαν στήριγμα της εθνικής ανεξαρτησίας, της πολιτισμικής προαγωγής και της οικονομικής ανεξαρτησίας του έθνους.

Πάνω απ’ όλα, χτυπά όλους τους χαρακτήρες, που δεν θέλουν να υποκύψουν στην εβραϊκή αλαζονεία για κυριαρχία ή των οποίων η ευφυής ικανότητα φαίνεται επικίνδυνη για τον Εβραίο. Γιατί για να σε μισήσει ο Εβραίος δεν είναι απαραίτητο να τον πολεμήσεις, αλλά είναι αρκετή η υποψία, ότι κάποιος μπορεί ακόμα και να σκεφτεί να τον πολεμήσει κάποτε ή λόγω της ανώτερης ευφυΐας του, μπορεί να συμβάλει στην ανάπτυξη της ισχύος και του μεγαλείου ενός έθνους εχθρικού προς τους Εβραίους.

Το αλάνθαστο ένστικτό του σε τέτοια ζητήματα οσφραίνεται τις έμφυτες ικανότητες του καθενός και η έχθρα του είναι δεδομένη απέναντι σε όποιον δεν συμμερίζεται το πνεύμα του. Καθώς ο Εβραίος

δεν είναι αυτός που δέχεται επίθεση, αλλά ο επιτιθέμενος, εχθρός του δεν θεωρείται μόνο όποιος του επιτίθεται αλλά και όποιος του αντιστέκεται. Το μέσον όμως με το οποίο προσπαθεί να καταβάλει τέτοιες τολμηρές αλλά ακέραιες ψυχές, δεν λέγεται έντιμος αγώνας, αλλά ψέματα και συκοφαντίες.

Σ' αυτό το σημείο δεν σταματάει με τίποτα και η προστυχιά του έχει γιγαντωθεί τόσο που πραγματικά κανένας δεν μπορεί να εκπλαγεί αν στη φαντασία του λαού μας η προσωποποίηση του διαβόλου σαν σύμβολο του κακού παίρνει τη μορφή του Εβραίου.

Η άγνοια που έχουν οι πλατιές μάζες σχετικά με την εσωτερική φύση του Εβραίου, η ενστικτώδης στενομυαλιά των ανώτερων τάξεών μας, κάνουν τον λαό εύκολο θύμα αυτής της εβραϊκής εκστρατείας ψεύδους.

Ενώ οι ανώτερες τάξεις, λόγω της έμφυτης δειλίας τους, αποφεύγουν έναν άνθρωπο στον οποίο επιτίθεται με αυτόν τον τρόπο ο Εβραίος με τα ψέματα και τις συκοφαντίες, οι πλατιές μάζες, από ανοησία και αφέλεια, τείνουν να πιστεύουν τα πάντα. Οι κυβερνητικές αρχές όμως, είτε σιωπούν είτε, όπως συμβαίνει συνήθως, για να δώσουν τέλος στην εκστρατεία του εβραϊκού Τύπου, καταδιώκουν το θύμα που δέχτηκε την άδικη επίθεση, κάτι που στα μάτια ενός ηλίθιου υπαλλήλου φαντάζει σαν διαφύλαξη της κρατικής εξουσίας και διασφάλιση της έννομης τάξης.

Ο φόβος αυτού του μαρξιστικού όπλου του εβραϊσμού εγκαθίσταται σιγά-σιγά σαν εφιάλτης στα μυαλά και τις ψυχές των φιλήσυχων ανθρώπων.

Αρχίζουν να τρέμουν μπροστά στον τρομερό εχθρό και έτσι γίνονται το απόλυτο θύμα του.

ια) Η κυριαρχία του Εβραίου στο κράτος φαίνεται τόσο σταθερή, που μπορεί πλέον όχι μόνο να αυτοαποκαλείται ξανά Εβραίος, αλλά και να παραδέχεται αδίστακτα τα απώτερα εθνικά και πολιτικά του σχέδια. Ένα κομμάτι της φυλής του παραδέχεται ανοιχτά ότι είναι ξένος λαός, ωστόσο ακόμα και εδώ ψεύδεται. Γιατί, όταν ο Σιωνισμός προσπαθεί να κάνει τον υπόλοιπο κόσμο να πιστέψει ότι η εθνική αυτογνωσία των Εβραίων ικανοποιείται με τη δημιουργία ενός κράτους στην Παλαιστίνη, οι Εβραίοι για άλλη μια φορά εξαπατούν τους ανόητους γκοΐμ* (Gojim) με τον πιο πονηρό τρόπο. Δεν σκέφτονται καν να χτίσουν ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη για να ζήσουν σε αυτό, θέλουν απλώς ένα οργανωτικό κέντρο για τη διεθνή απάτη τους, εξοπλισμένο με τα κυριαρχικά τους δικαιώματα και μη προσβάσιμο σε άλλα κράτη· ένα καταφύγιο για τους καταδικασμένους απατεώνες και ένα πανεπιστήμιο για τους εκκολαπτόμενους λωποδύτες.

Είναι όμως ένδειξη όχι μόνο της αυξανόμενης αυτοπεποίθησής τους αλλά και του αισθήματος ασφάλειας, όταν σε μια εποχή με αναίδεια και

* Η εβραϊκή λέξη Γκοΐμ (Gojim) είναι υποτιμητικός χαρακτηρισμός των Εβραίων για τους μη Εβραίους, που σημαίνει «κτήνος». (Σ.τ.μ)

ανοιχτά, ένα τμήμα από αυτούς εξακολουθεί να παριστάνει τον Γερμανό, τον Γάλλο ή τον Άγγλο, ενώ το άλλο με απροκάλυπτο θράσος τεκμηριώνει τον εαυτό τους σαν εβραϊκή φυλή.

Το πόσο κοντά βλέπουν τη νίκη τους που πλησιάζει μπροστά στα μάτια τους, προκύπτει από τον απαίσιο τρόπο που παρουσιάζονται στις συναναστροφές τους με τα μέλη των άλλων λαών.

Ο μαυρομάλλης νεαρός Εβραίος καραδοκεί με τις ώρες, με σατανική χαρά στο πρόσωπό του, για την ανυποψίαστη κοπέλα που τη μολύνει με το αίμα του, κλέβοντας έτσι την κοπέλα από τον λαό της. Προσπαθεί με κάθε μέσον να καταστρέψει τα φυλετικά θεμέλια των λαών για να τους υποτάξει. Καθώς ο ίδιος συστηματικά διαφθείρει τις γυναίκες και τις κοπέλες, δεν διστάζει να καταλύει τους φραγμούς αίματος, ακόμα και σε μεγάλη κλίμακα. Οι Εβραίοι ήταν και είναι αυτοί που έφεραν τους Νέγρους στην Ρηνανία, πάντα με το ίδιο απώτερο κίνητρο και τον ίδιο ξεκάθαρο στόχο, να καταστρέψουν τη μισητή λευκή φυλή με την νόθευση που θα έρθει αναπόφευκτα σαν αποτέλεσμα, γκρεμίζοντάς την από το πολιτισμικό και πολιτικό της ύψος και γινόμενοι οι ίδιοι κυρίαρχοί της.

Γιατί έναν φυλετικά καθαρό λαό που έχει συνείδηση του αίματός του ο Εβραίος δεν μπορεί ποτέ να τον υποτάξει. Σ' αυτόν τον κόσμο θα είναι πάντα ο άρχοντας μόνο των νόθων.

Έτσι προσπαθεί συστηματικά να υποβιβάσει το φυλετικό επίπεδο δηλητηριάζοντας συνεχώς το άτομο.

Στην πολιτική όμως, αρχίζει να αντικαθιστά την ιδέα της δημοκρατίας με αυτή της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Στις οργανωμένες μάζες του μαρξισμού βρήκε το όπλο, που θα του επιτρέψει να παραμερίσει τη δημοκρατία και αντί γι' αυτή να υποτάξει και να κυβερνήσει τους λαούς με δικτατορική και βάρβαρη πυγμή.

Εργάζεται σύμφωνα με το σχέδιο για την επανάσταση σε δύο κατευθύνσεις: οικονομική και πολιτική.

Χάρη στη διεθνή επιρροή του, υφαίνει ένα δίχτυ εχθρών γύρω από τους λαούς που προβάλλουν πολύ λυσσαλέα αντίσταση στις επιθέσεις που εκδηλώνονται εκ των έσω, τους υποκινεί σε πολέμους και τέλος, αν χρειαστεί, υψώνει τη σημαία της επανάστασης στα πεδία των μαχών.

Στην οικονομία υπονομεύει τα κράτη μέχρι να αποκρατικοποιηθούν και να τεθούν υπό τον οικονομικό του έλεγχο οι κοινωνικές επιχειρήσεις που δεν είναι κερδοφόρες.

Στο πολιτικό πεδίο, στερεί το κράτος από τα μέσα της αυτοσυντήρησής του, καταστρέφει τα θεμέλια κάθε εθνικής αυτοάμυνας και υπεράσπισης, εκμηδενίζει την πίστη στην ηγεσία, δυσφημεί την ιστορία του και το παρελθόν του και σέρνει όλα όσα είναι πραγματικά μεγαλειώδη στο βούρκο.

Στον πολιτισμό μολύνει την τέχνη, τη λογοτεχνία, το θέατρο, προσβάλλει τα φυσικά συναισθήματα, ανατρέπει όλες τις έννοιες του

ωραίου και του υψηλού, του ευγενούς και του καλού και αντί γι' αυτά παρασύρει τους ανθρώπους στη σφαίρα της δικής του τιποτένιας φύσης.

Η θρησκεία γελοιοποιείται, τα ήθη και τα έθιμα παρουσιάζονται σαν ξεπερασμένα μέχρι να καταρρεύσουν και τα τελευταία στηρίγματα ενός έθνους που αγωνίζεται για την ύπαρξή του σε αυτόν τον κόσμο.

ιβ) Τώρα αρχίζει η μεγάλη, τελευταία επανάσταση. Καθώς ο Εβραίος αποκτά πολιτική δύναμη, ρίχνει και τα λίγα καλύμματα που φοράει ακόμα. Από δημοκρατικός λαϊκός Εβραίος εξελίσσεται σε αιμοδιψή Εβραίο και τύραννο των λαών. Σε λίγα χρόνια προσπαθεί να εξοντώσει τους φορείς της εθνικής διανόησης και στερώντας τον λαό από την φυσική πνευματική ηγεσία του τον καθιστά ώριμο για τη δουλική μοίρα της μόνιμης υποταγής.

Το πιο τρομερό παράδειγμα αυτού του είδους το δίνει η Ρωσία, όπου σκότωσε ή καταδίκασε σε θάνατο από την πείνα τριάντα εκατομμύρια ανθρώπους με μια πραγματικά φανατική αγριότητα, μερικές φορές κάτω από απάνθρωπα μαρτύρια, για να εξασφαλίσει την κυριαρχία ενός μεγάλου λαού για μια συμμορία Εβραίων δημοσιογράφων και ληστών του χρηματιστηρίου.

Το τέλος, όμως, δεν είναι μόνο το τέλος της ελευθερίας των λαών που καταπιέζονται από τον Εβραίο, αλλά και το τέλος του ίδιου του παρασίτου των εθνών. Αφού πεθάνει το θύμα, αργά ή γρήγορα πεθαίνει κι ο βρικόλακας.

Αν αφήσουμε να περάσουν μπροστά στα μάτια μας όλα τα αίτια της γερμανικής κατάρρευσης, τότε η πιο βαθιά και πιο καθοριστική είναι η αποτυχία αναγνώρισης του φυλετικού προβλήματος και κυρίως του εβραϊκού κινδύνου.

Τις ήττες στα πεδία των μαχών τον Αύγουστο του 1918 θα ήταν πολύ εύκολο να τις αντέξουμε. Ήταν δυσανάλογες με τις νίκες του λαού μας. Δεν μας ανέτρεψαν αυτές, αλλά ανατραπήκαμε από τη δύναμη που προετοίμασε αυτές τις ήττες, ληστεύοντας συστηματικά από τον λαό μας για πολλές δεκαετίες τα πολιτικά και ηθικά του ένστικτα και τη δύναμή του, τα μόνα στοιχεία που κάνουν τα έθνη ικανά να υπάρχουν και συνεπώς να είναι άξια.

Το παλιό Ράιχ παραμελώντας το ζήτημα της διατήρησης των φυλετικών θεμελίων της εθνικότητάς μας, απεμπόλησε και το μοναδικό δικαίωμα που δίνει ζωή σε αυτόν τον κόσμο. Οι λαοί που νοθεύουν τον εαυτό τους ή αφήνονται να νοθευτούν, αμαρτάνουν ενάντια στη θέληση της αιώνιας πρόνοιας και έτσι η πτώση τους, που επέρχεται από κάποιον ισχυρότερο, δεν είναι μια αδικία που γίνεται εις βάρος τους αλλά μόνο η αποκατάσταση της δικαιοσύνης. Αν ένας λαός δεν θέλει πλέον να σέβε-

ται τις δεδομένες από τη φύση ιδιότητες της ύπαρξής του που είναι ριζωμένες στο αίμα του, δεν έχει πλέον το δικαίωμα να παραπονιέται για την απώλεια της επίγειας ύπαρξής του.

Τα πάντα σε αυτή τη γη μπορούν να βελτιωθούν. Κάθε ήττα μπορεί να γίνει ο πατέρας μιας μετέπειτα νίκης. Κάθε χαμένος πόλεμος μπορεί να είναι η αιτία μιας μεταγενέστερης αναγέννησης, κάθε δυσκολία μπορεί να είναι η αιτία μιας γονιμοποίησης της ανθρώπινης ενεργητικότητας και από κάθε καταπίεση μπορούν να προέλθουν οι δυνάμεις μιας νέας πνευματικής αναγέννησης – αρκεί το αίμα να διατηρείται καθαρό.

Η απώλεια της καθαρότητας του αίματος από μόνη της καταστρέφει για πάντα την εσωτερική ευτυχία, βυθίζει τον άνθρωπο για πάντα στην άβυσσο και οι συνέπειές της δεν μπορούν ποτέ να εξαλειφθούν από το σώμα και το μυαλό.

Αν εξετάσουμε και συγκρίνουμε όλα τα άλλα προβλήματα της ζωής με αυτό το μοναδικό πρόβλημα, μόνο τότε θα δούμε πόσο ασήμαντα είναι σε σύγκριση με αυτό. Όλα είναι περιορισμένα χρονικά – το ζήτημα όμως της διατήρησης ή της μη διατήρησης της καθαρότητας του αίματος θα υπάρχει όσο υπάρχουν άνθρωποι.

Όλες οι πραγματικές σημαντικές ενδείξεις της παρακμής στην προπολεμική περίοδο μπορούν τελικά να αναχθούν σε φυλετικά αίτια.

Είτε αναφερόμαστε σε ζητήματα γενικώς της δικαιοσύνης είτε σε εκτροπές της οικονομικής ζωής, σε σημάδια πολιτισμικής παρακμής ή πολιτικού εκφυλισμού, στα ζητήματα της αποτυχημένης σχολικής εκπαίδευσης ή της κακής επίδρασης που ασκεί στους νέους ο Τύπος κ.λ.π., παντού και πάντα θεμελιώδη σημασία έχει η παραμέληση των φυλετικών αναγκών του λαού μας ή η αποτυχία να αντιληφθούμε μια εξωτερική φυλετική απειλή.

Να γιατί όλες οι απόπειρες για μεταρρύθμιση, όλες οι προσπάθειες για οργάνωση της κοινωνικής μέριμνας και τα πολιτικά μέτρα, κάθε οικονομική ανάπτυξη και κάθε ορατή πνευματική αναβάθμιση της γνώσης πήγαν χαμένες, εάν κρίνουμε από τα αποτελέσματά τους. Το έθνος και ο οργανωτικός φορέας που το ενδυναμώνει και συντηρεί την ύπαρξή του σ' αυτή τη γη, δηλαδή το κράτος, δεν αναπτύχθηκαν υγιώς, αλλά προφανώς παρήκμασαν όλο και περισσότερο. Καμία ψευδαίσθηση της ευημερίας που έδινε το παλιό Ράιχ δεν μπορούσε να κρύψει την εσωτερική του αδυναμία και κάθε προσπάθεια για την ενίσχυση του Ράιχ απέτυχε ξανά και ξανά, επειδή αγνοήθηκε το πιο σημαντικό ζήτημα.

Θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι οι οπαδοί των διαφόρων πολιτικών τάσεων που αναζητούσαν πρόχειρες λύσεις γύρω από τον εθνικό γερμανικό κορμό και μάλιστα και οι ηγέτες τους σε κάποιο βαθμό, ήταν κακοί ή κακοπροαίρετοι άνθρωποι. Η δραστηριότητά τους, ακόμη και στην καλύτερη περίπτωση, ήταν καταδικασμένη να αποτύχει, επειδή είδαν μόνο τις εξωτερικές εκδηλώσεις της γενικευμένης ασθένειάς μας και προσπάθησαν να τις καταπολεμήσουν, αλλά αγνόησαν σαν να ήταν

τυφλοί την πραγματική αιτία της νόσου. Όποιος παρακολουθεί συστηματικά την πορεία της πολιτικής εξέλιξης του παλιού Ράιχ πρέπει, μετά από προσεκτική εξέταση, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ακόμη και την εποχή της ενοποίησης δηλαδή την εποχή της ανόδου του γερμανικού έθνους, η εσωτερική παρακμή ήταν ήδη σε πλήρη εξέλιξη, και ότι παρ' όλες τις φαινομενικές πολιτικές επιτυχίες και παρά τον αυξανόμενο οικονομικό πλούτο, η γενική κατάσταση χειροτέρευε από χρόνο σε χρόνο. Ακόμη και οι εκλογές για το Ράιχσταγκ, με την εξωτερική αύξηση των μαρξιστικών ψήφων, έδειχναν την εσωτερική και κατ' επέκταση και την εξωτερική κατάρρευση που πλησίαζε ολένα και περισσότερο. Όλες οι επιτυχίες των λεγόμενων αστικών κομμάτων ήταν άχρηστες, όχι μόνο επειδή δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την αριθμητική ανάπτυξη του μαρξιστικού ρεύματος ακόμη και με τις λεγόμενες αστικές εκλογικές νίκες, αλλά κυρίως επειδή τα ίδια αυτά κόμματα έφεραν πάνω τους τα καταλυτικά σπέρματα της παρακμής. Χωρίς να το συνειδητοποιήσει, ο ίδιος ο αστικός κόσμος είχε ήδη μολυνθεί εσωτερικά από το θανατηφόρο δηλητήριο των μαρξιστικών ιδεών και η αντίστασή του συχνά προερχόταν περισσότερο από το ανταγωνιστικό πάθος φιλόδοξων ηγετών παρά από μια θεμελιακή αντίθεση αντιπάλων που είναι αποφασισμένοι να δώσουν τη μάχη μέχρι τέλους. Μόνο ένας συνέχισε να μάχεται ασταμάτητα και ακούραστα σ' όλη αυτή τη μακρά σειρά ετών, και αυτός ήταν ο **Εβραίος**. Το Άστρο του Δαβίδ του, ανέβαινε όλο και πιο ψηλά στον ίδιο βαθμό που η θέληση για αυτοσυντήρηση του λαού μας μειωνόταν.

Έτσι, τον Αύγουστο του 1914 δεν έτρεξε στα πεδία των μαχών ένας λαός αποφασισμένος να επιτεθεί, αλλά μόνο η τελευταία αναλαμπή του εθνικού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης μπροστά στην προοδευτική ειρηνιστική-μαρξιστική παράλυση του εθνικού μας κορμού. Δεδομένου ότι λαός μας δεν αναγνώρισε ούτε σε εκείνες τις μοιραίες μέρες τον εσωτερικό εχθρό, κάθε εξωτερική αντίσταση ήταν μάταιη και η πρόνοια δεν έδωσε την ανταμοιβή της στο νικηφόρο ξίφος, αλλά ακολούθησε το νόμο της αιώνιας τιμωρίας.

Απ' αυτήν την εσωτερική συνειδητοποίηση, διαμορφώθηκαν για εμάς οι κατευθυντήριες αρχές καθώς και η τάση του νέου κινήματος, που κατά την πεποίθησή μας μόνο αυτές ήταν ικανές, όχι μόνο να σταματήσουν την παρακμή του γερμανικού λαού, αλλά και να δημιουργήσουν το γρανιτένιο θεμέλιο πάνω στο οποίο μπορεί κάποια μέρα να σταθεί ένα κράτος το οποίο δεν θα αντιπροσώπευε έναν ξένο μηχανισμό οικονομικών σκοπών και συμφερόντων, αλλά έναν εθνικό οργανισμό:

Ένα γερμανικό Κράτος
του γερμανικού Έθνους.

12ο Κεφάλαιο

Η πρώτη περίοδος ανάπτυξης του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος

Αν στο τέλος αυτού του τόμου, περιγράφω την πρώτη περίοδο ανάπτυξης του κινήματός μας και δίνω μια σύντομη περιγραφή των προβλημάτων που είχαμε να αντιμετωπίσουμε εκείνη την περίοδο, δεν το κάνω για να εκθέσω τα ιδανικά που έχουμε θέσει σαν στόχο του κινήματός μας. Οι στόχοι και τα καθήκοντα του νέου κινήματος είναι τόσο τεράστια που μπορούν να αναπτυχθούν μόνο σε ξεχωριστό τόμο. Σε έναν δεύτερο τόμο λοιπόν θα αναπτύξω αναλυτικά τις προγραμματικές βάσεις του κινήματος και θα προσπαθήσω να δώσω μια εικόνα αυτού που εμείς εννοούμε με τη λέξη «κράτος». Με τον λέξη «εμείς» εννοώ όλες τις εκατοντάδες χιλιάδες που κατά βάθος λαχταρούν το ίδιο πράγμα, χωρίς όμως σαν άτομα να βρίσκουν τις λέξεις για να εξωτερικεύσουν αυτό που οραματίζονται μέσα τους. Γιατί αυτό που είναι αξιοσημείωτο σε όλες τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις είναι ότι καταρχάς έχουν συχνά έναν και μοναδικό υπέρμαχο αλλά και πολλά εκατομμύρια σαν υποστηρικτές. Ο στόχος τους συχνά παραμένει για αιώνες κρυφός, λαχταριστός πόθος εκατοντάδων χιλιάδων, μέχρι να εμφανιστεί ένας προάγγελος για να διακηρύξει μια τέτοια γενική επιθυμία και σαν σημαιοφόρος να βοηθήσει τον παλιό πόθο να θριαμβεύσει με μια νέα ιδέα.

Το γεγονός όμως ότι εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μέσα στην καρδιά τους την επιθυμία για μια θεμελιώδη αλλαγή των συνθηκών που επικρατούν σήμερα, αποδεικνύει τη βαθιά δυσαρέσκεια κάτω από την οποία υποφέρουν. Αυτή εκφράζεται με χιλιάδες διαφορετικούς τρόπους,

στον ένα με απογοήτευση και απελπισία, σε άλλον με απέχθεια, οργή και αγανάκτηση, σε άλλον με αδιαφορία και σε άλλον με θυμωμένη φανατική έκρηξη. Σαν μάρτυρες αυτής της βαθιάς δυσαρέσκειας μπορούμε να θεωρήσουμε και αυτούς έχουν βαρεθεί να ψηφίζουν, καθώς και τους πολλούς που κλίνουν προς τα πιο φανατικά άκρα της Αριστεράς.

Έμβλημα του NSDAP
(National Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei)

Και σε αυτούς είναι που πρέπει να απευθυνθεί πρωταρχικά το νέο κίνημα. Δεν έχει σκοπό να διαμορφώσει μια οργάνωση από ικανοποιημένους και ευχαριστημένους, αλλά να συνενώσει όλους όσους είναι τυραννισμένοι από τις αδικίες, εκείνους που δεν έχουν ησυχία, τους δυστυχισμένους και τους δυσαρεστημένους και πάνω απ' όλα δεν πρέπει να επιπλεύσει στην επιφάνεια του εθνικού κορμού, αλλά να ριζώσει βαθιά μέσα σ' αυτό.

Από καθαρά πολιτική άποψη, το 1918 εμφανιζόταν η ακόλουθη εικόνα: ένας λαός χωρισμένος σε δύο μέρη. Το ένα μέρος, που ήταν μακράν το μικρότερο, περιλάμβανε τα στρώματα της εθνικής ιντελιγκέντσιας αποκλείοντας όλους όσους απασχολούνταν στη σωματική εργασία. Εξωτερικά φαίνεται εθνικό, αλλά κάτω από αυτή τη λέξη δεν μπορεί να συλλάβει τίποτε άλλο παρά μόνο μια πολύ ανούσια και ασθενική εκπροσώπηση των λεγόμενων κρατικών συμφερόντων, που με τη σειρά τους φαίνονται να ταυτίζονται με τα δυναστικά συμφέροντα. Προσπαθούν να πολεμήσουν για τις ιδέες και τους στόχους τους με πνευματικά όπλα, τα οποία είναι τόσο αποσπασματικά όσο και επιφανειακά, που αποτυγχάνουν όμως μπροστά στην βαρβαρότητα του εχθρού. Με ένα και μοναδικό δυνατό χτύπημα, αυτή η τάξη που μόλις πριν λίγο καιρό κυβερνούσε, ρίχνεται στο έδαφος και με τρεμάμενη δειλία υπομένει κάθε ταπείνωση στα χέρια του αδίστακτου νικητή.

Απέναντι σ' αυτήν, σαν δεύτερη τάξη, βρίσκεται η πλατιά μάζα του πληθυσμού της χειρωνακτικής εργασίας. Είναι ομαδοποιημένη σε περισσότερο ή λιγότερο ριζοσπαστικά μαρξιστικά κινήματα, αποφασισμένη να τσακίσει κάθε πνευματική αντίσταση με τη δύναμη της βίας. Δεν θέλει να είναι εθνική, αλλά συνειδητά απορρίπτει κάθε προώθηση των εθνικών συμφερόντων, όπως ακριβώς από την άλλη, υποκινεί κάθε ξένη καταπίεση. Αριθμητικά είναι η ισχυρότερη, κυρίως

όμως περιλαμβάνει όλα εκείνα τα στοιχεία του έθνους χωρίς τα οποία μια εθνική αναγέννηση είναι αδιανόητη και αδύνατη.

Γιατί το 1918 ήταν απολύτως ξεκάθαρο το εξής: καμία αναγέννηση του γερμανικού λαού δεν μπορεί να συμβεί αν δεν ανακτηθεί προηγουμένως η εξωτερική του δύναμη. Προϋπόθεση όμως γι' αυτό δεν είναι τα όπλα, όπως φλυαρούν διαρκώς οι αστοί «πολιτικοί» μας, αλλά η δύναμη της θέλησης. Ο γερμανικός λαός κάποτε είχε περισσότερα από αρκετά όπλα. Δεν μπόρεσαν να εξασφαλίσουν την ελευθερία, γιατί έλειπαν οι ενέργειες του εθνικού ενστίκτου της αυτοσυντήρησης, η θέληση για αυτοσυντήρηση. Το καλύτερο όπλο είναι νεκρό, άχρηστο υλικό, εκτός αν υπάρχει ένα πνεύμα που είναι έτοιμο, πρόθυμο και αποφασισμένο να το χειριστεί. Η Γερμανία έμεινε ανυπεράσπιστη, όχι επειδή υπήρχε έλλειψη όπλων, αλλά επειδή έλειπε η θέληση για να διαφυλάξει το όπλο για την εθνική επιβίωση.

Αν σήμερα ιδιαίτερα οι αριστεροί πολιτικοί μας προσπαθούν να παρουσιάσουν προς τα έξω την έλλειψη όπλων σαν την αναγκαία αιτία της υποτακτικής, ενδοτικής αλλά στην πραγματικότητα προδοτικής πολιτικής τους, δεν έχουμε παρά να τους δώσουμε μία απάντηση: Όχι, το αντίθετο είναι η αλήθεια. Με την αντεθνική, εγκληματική σας πολιτική της εγκατάλειψης των εθνικών συμφερόντων, κάποτε παραδώσατε τα όπλα μας. Τώρα προσπαθείτε να παρουσιάσετε την έλλειψη όπλων σαν την βασική αιτία για την άθλια κακοήθειά σας. Αυτό, όπως και όλα όσα κάνετε, είναι ψεύδος και απάτη.

Αυτή η κατηγορία όμως ταιριάζει ακριβώς το ίδιο και στους πολιτικούς της δεξιάς. Γιατί χάρη στην άθλια δειλία τους, ο εβραϊκός συρφετός που είχε έρθει στην εξουσία το 1918 μπόρεσε να κλέψει τα όπλα του έθνους. Επομένως και αυτοί δεν έχουν κανένα λόγο και κανένα δικαίωμα να αναφέρουν τη σημερινή έλλειψη όπλων σαν την αναγκαστική αιτία της συνετής τους περίσκεψης (προφέρεται «δειλία»), αλλά η ανυπεράσπιστη θέση μας είναι μάλλον αποτέλεσμα της δειλίας τους.

Επομένως, το ζήτημα της ανάκτησης της γερμανικής δύναμης δεν είναι: «πώς θα κατασκευάσουμε όπλα;», αλλά: «πώς θα δημιουργήσουμε το πνεύμα που επιτρέπει σε έναν λαό να φέρει όπλα;» Αν αυτό το πνεύμα επικρατεί σε έναν λαό, τότε η θέληση βρίσκει χιλιάδες τρόπους, καθένας από τους οποίους οδηγεί στο απαραίτητο όπλο! Δώστε όμως σε έναν δειλό δέκα πιστόλια και σε περίπτωση που του επιτεθούν δεν θα μπορέσει να ρίξει ούτε μία σφαίρα. Επομένως γι' αυτόν είναι πιο άχρηστα απ' ό,τι ένα απλό ρόπαλο για έναν θαρραλέο άνδρα.

Το ζήτημα της ανάκτησης της πολιτικής δύναμης του λαού μας είναι επομένως πρωτίστως ένα ζήτημα ανάκτησης του εθνικού μας ενστίκτου αυτοσυντήρησης, γιατί η πείρα έχει δείξει ότι κάθε προπαρασκευαστικό βήμα στην εξωτερική πολιτική όπως και κάθε αξιολόγηση ενός κράτους δεν βασίζεται στα διαθέσιμα όπλα αλλά στην ηθική ικανότητα αντίστα-

σης που έχει ή πιστεύεται ότι έχει ένα έθνος. Η ικανότητα ενός έθνους να διαμορφώνει συμμαχίες δεν εξαρτάται από την αδρανή μάζα των όπλων που έχει στη διάθεσή του, αλλά από την προφανή παρουσία μιας φλογερής εθνικής θέλησης για αυτοσυντήρηση και ενός ηρωικού θάρρους για αυτοθυσία. Γιατί μια συμμαχία δεν γίνεται με τα όπλα αλλά με τους ανθρώπους. Έτσι, το αγγλικό έθνος θα πρέπει να θεωρηθεί σαν ο πιο πολύτιμος σύμμαχος στον κόσμο, εφόσον μπορεί να αναμένεται από την ηγεσία του και το πνεύμα των πλατιών μαζών, ότι θα δείξουν αυτή τη βαρβαρότητα και την επιμονή που του δίνει τη δυνατότητα να συνεχίσει έναν αγώνα, που άρχισε, χωρίς να λαμβάνει υπόψη το χρόνο και τις θυσίες, με κάθε μέσο μέχρι να φτάσει σε ένα νικηφόρο τέλος, λαμβανομένου υπόψη, ότι ο στρατιωτικός εξοπλισμός που διατίθεται σήμερα δεν χρειάζεται να είναι σε καμία αναλογία με εκείνους των άλλων κρατών.

Αν κατανοήσουμε όμως, ότι η αναγέννηση του γερμανικού έθνους αντιπροσωπεύει ένα ζήτημα ανάκτησης της πολιτικής μας θέλησης για αυτοσυντήρηση, τότε θα δούμε ξεκάθαρα, ότι αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί με την προσέλκυση των στοιχείων που στο θέμα της θέλησης τουλάχιστον είναι ήδη εθνικά, αλλά μόνο με την εθνικοποίηση των συνειδητά αντεθνικών μαζών.

Ένα νεαρό κίνημα που θέτει σαν στόχο την επανίδρυση ενός γερμανικού κράτους με δική του κυριαρχία, θα πρέπει επομένως να επικεντρώσει τον αγώνα του ολοκληρωτικά στο να κερδίσει τις πλατιές μάζες. Όσο άθλια κι αν είναι γενικά η λεγόμενη «εθνική αστική τάξη» μας, όσο ανεπαρκής κι αν φαίνεται η εθνική της νοοτροπία, τόσο πιο σίγουρο είναι ότι από αυτή την πλευρά δεν μπορούμε να περιμένουμε κάποια σοβαρή αντίσταση σε μια δυναμική εσωτερική και εξωτερική πολιτική στο μέλλον. Ακόμα κι αν, η γερμανική αστική τάξη, λόγω των γνωστών στενοκέφαλων και κοντόφθαλμων αντιλήψεών της, θα έπρεπε, όπως έκανε κάποτε απέναντι στον Μπίσμαρκ, να κρατήσει μια πεισματώδη στάση παθητικής αντίστασης την ώρα της επερχόμενης απελευθέρωσης, δεν πρέπει να φοβόμαστε μια ενεργητική αντίσταση από την πλευρά της, λόγω της αναγνωρισμένης παροιμιώδους δειλίας της.

Η κατάσταση όμως είναι διαφορετική με τις μάζες των εθνοσυντρόφων μας που είναι εμποτισμένες με διεθνιστικές αντιλήψεις. Όχι μόνο είναι πιο εξοικειωμένοι με την ιδέα της βίας με τον φυσικό τους πρωτογονισμό, αλλά και η εβραϊκή ηγεσία τους είναι πιο βάναυση και αδίστακτη. Θα συντρίψουν κάθε γερμανική αναγέννηση, όπως ακριβώς κάποτε συνέτριψαν τη ραχοκοκαλιά του γερμανικού στρατού. Πάνω απ' όλα όμως: όχι μόνο θα εμποδίσουν κάθε εθνική εξωτερική πολιτική σε αυτό το κράτος με την κοινοβουλευτική κυβέρνηση, χάρη στην αριθμητική τους πλειοψηφία, αλλά θα κάνουν και αδύνατη οποιαδήποτε σοβαρή εκτίμηση της γερμανικής δύναμης και επομένως, οποιαδήποτε πιθανότητα σχηματισμού μιας συμμαχίας. Γιατί δεν είμαστε μόνο εμείς

που ξέρουμε τα στοιχεία αδυναμίας που υπάρχουν στα 15 εκατομμύρια των μαρξιστών, δημοκρατών, ειρηνιστών και κεντρώων μας, αλλά τα γνωρίζουν ακόμα περισσότερο οι ξένες χώρες, οι οποίες μετρούν την αξία μιας πιθανής συμμαχίας μαζί μας σύμφωνα με το βάρος αυτού του φορτίου. Κανένας δεν συμμαχεί με ένα κράτος του οποίου το ενεργό μέρος του πληθυσμού είναι τουλάχιστον παθητικό απέναντι σε κάθε αποφασιστική εξωτερική πολιτική.

Σε αυτό πρέπει να προστεθεί το γεγονός ότι οι ηγεσίες αυτών των κομμάτων της εθνικής προδοσίας πρέπει και θα είναι εχθρικές απέναντι σε οποιαδήποτε αναγέννηση από το απλό ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Ιστορικά, είναι απλώς αδιανόητο ότι ο γερμανικός λαός θα μπορούσε να ανακτήσει την παλιά του θέση χωρίς να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς με αυτούς που έδωσαν την αιτία και την αφορμή για την άνευ προηγουμένου κατάρρευση που έπληξε το κράτος μας. Γιατί μπροστά στη δικαστική έδρα των μεταγενέστερων ο Νοέμβριος του 1918 δεν θα θεωρηθεί σαν μια απλή εξέγερση, αλλά σαν εσχάτη προδοσία κατά της χώρας.

Έτσι, κάθε πιθανότητα ανάκτησης της εξωτερικής γερμανικής ανεξαρτησίας συνδέεται πρωτίστως με την ανάκτηση της εσωτερικής ηθελημένης ενότητας του λαού μας.

Αλλά και από καθαρά τεχνική άποψη, φαίνεται παράλογο να σκεφτόμαστε την γερμανική απελευθέρωση από την ξένη δουλεία όσο και οι πλατιές μάζες δεν είναι διατεθειμένες να υποστηρίξουν ένα τέτοιο ιδανικό ελευθερίας. Από καθαρά στρατιωτική σκοπιά, κάθε αξιωματικός θα διαπιστώσει μετά από λίγη σκέψη, ότι πάνω απ’ όλα ένας εξωτερικός αγώνας δεν μπορεί να διεξαχθεί με τάγματα φοιτητών, αλλά ότι εκτός από τα μυαλά του λαού χρειάζονται επίσης και οι γροθιές του. Πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι μια εθνική άμυνα βασισμένη μόνο στους κύκλους της λεγόμενης ιντελιγκέντσιας, θα οδηγούσε σε μια πραγματική σπατάλη των αναντικατάστατων θησαυρών. Η νεαρή γερμανική ιντελιγκέντσια, που βρήκε το θάνατο με τα συντάγματα των εθελοντών στα πεδία των μαχών της Φλάνδρας το φθινόπωρο του 1914, αργότερα έλειψε πολύ. Ήταν ο μεγαλύτερος θησαυρός που διέθετε το έθνος και η απώλεια τους δεν μπορούσε πλέον να αντικατασταθεί καθώς προχωρούσε ο πόλεμος. Αλλά όχι μόνο ο ίδιος ο αγώνας είναι ανέφικτος εάν τα επιτιθέμενα τάγματα δεν δουν τις μάζες των εργατών στις τάξεις τους, αλλά και οι τεχνικές προετοιμασίες είναι επίσης ανεφάρμοστες χωρίς την εσωτερική ενότητα της θέλησης του εθνικού μας κορμού. Ο λαός μας, ειδικότερα, που πρέπει να ζήσει αφοπλισμένος κάτω από τα χιλιάδες μάτια της Συνθήκης των Βερσαλλιών, δεν μπορεί να κάνει καμία τεχνική προετοιμασία για την ανάκτηση της ελευθερίας και της ανθρώπινης ανεξαρτησίας έως ότου ο στρατός των ρουφιάνων μέσα στη χώρα περιοριστεί σε εκείνους τους οποίους η έμφυτη έλλειψη χαρακτήρα τούς επιτρέπει να προδίδουν τους πάντες και τα πάντα για τα πασίγνωστα

τριάντα αργύρια. Αυτούς όμως μπορούμε να τους αντιμετωπίσουμε. Από την άλλη, τα εκατομμύρια εκείνων που αντιτίθενται στην εθνική αναγέννηση λόγω των πολιτικών τους φρονημάτων, φαίνονται σαν ανυπέρβλητο εμπόδιο – ανυπέρβλητο όσο η αιτία της αντίθεσή τους, η διεθνιστική μαρξιστική κοσμοθεωρία, δεν καταπολεμάται και δεν ξεριζώνεται από την καρδιά και το μυαλό τους.

Ανεξάρτητα από ποια οπτική γωνία εξετάζουμε τη δυνατότητα ανάκτησης της κρατικής και της εθνικής μας ανεξαρτησίας, είτε από την άποψη των προετοιμασιών στη σφαίρα της εξωτερικής πολιτικής, είτε από αυτή του τεχνικού εξοπλισμού είτε από αυτή του ίδιου του αγώνα, σε κάθε περίπτωση η προϋπόθεση για όλα είναι πάντα η προσέλκυση της πλατιάς μάζας του λαού μας στην ιδέα της εθνικής μας ανεξαρτησίας.

Χωρίς όμως, την ανάκτηση της εξωτερικής μας ελευθερίας, κάθε εσωτερική μεταρρύθμιση, ακόμη και στην πιο ευνοϊκή περίπτωση, σημαίνει μόνο αύξηση της παραγωγικότητάς μας προς όφελος εκείνων που μας βλέπουν σαν αποικία. Το πλεόνασμα που παράγεται από οποιαδήποτε λεγόμενη οικονομική βελτίωση ωφελεί τους διεθνείς ελεγκτές μας και κάθε κοινωνική πρόοδος, στην καλύτερη περίπτωση, αυξάνει την αποδοτικότητα της εργασίας μας γι' αυτούς. Καμία πολιτιστική πρόοδος δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από το γερμανικό έθνος, γιατί μια τέτοια πρόοδος συνδέεται με την πολιτική ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια ενός λαού.

Αν λοιπόν, η ευνοϊκή λύση για το γερμανικό μέλλον συνδέεται με την κατάκτηση των πλατιών μαζών του λαού μας, τότε αυτό πρέπει να είναι και το ανώτερο και επιτακτικότερο καθήκον ενός κινήματος, του οποίου η δραστηριότητα δεν πρέπει να εξαντλείται στην ικανοποίηση της στιγμής, αλλά πρέπει να εξετάσει όλες τις πράξεις και τις παραλείψεις του από την άποψη των ορατών συνεπειών τους στο μέλλον.

Έτσι, ήδη από το 1919, ήμασταν ξεκάθαροι ότι πρωταρχικός στόχος του νέου κινήματος πρέπει να είναι η εθνικοποίηση των μαζών.

Από την τακτική άποψη, αυτή η απόφαση έθεσε μια σειρά απαιτήσεων.

1. Καμία κοινωνική θυσία δεν είναι πολύ μεγάλη προκειμένου να προσελκύσεις τις μάζες σε μια εθνική αναγέννηση.

Όποιες οικονομικές παραχωρήσεις πρέπει να γίνουν σήμερα στους εργαζομένους μας, δεν συγκρίνονται με το κέρδος που θα αποκομίσει το έθνος στο σύνολό του, αν αυτές οι παραχωρήσεις συμβάλλουν στην επιστροφή των πλατιών μαζών στην εθνικότητά τους. Μόνο η κοντόφθαλμη ξεροκεφαλιά, όπως δυστυχώς συναντάται συχνά στους επιχειρηματικούς μας κύκλους, δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι μακροπρό-

θεσμα δεν μπορεί να υπάρξει καμία οικονομική πρόοδος γι’ αυτούς και επομένως κανένα οικονομικό όφελος αν δεν αποκατασταθεί η εσωτερική εθνική ενότητα του λαού μας.

Αν τα γερμανικά συνδικάτα κατά τη διάρκεια του πολέμου είχαν προστατεύσει με τον πιο αδίστακτο τρόπο τα συμφέροντα του εργατικού δυναμικού, αν ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου απεργούσαν χιλιάδες φορές θα είχαν αποσπάσει την ικανοποίηση των αιτημάτων των εργατών που εκπροσωπούσαν από τους διψασμένους για κέρδη επιχειρηματίες εκείνης της εποχής, αλλά αν έκαναν το ίδιο και στα θέματα της εθνικής άμυνας δηλώνοντας φανατικά τον γερμανισμό τους και είχαν αποδώσει στην πατρίδα με την ίδια σκληρότητα ό,τι ανήκει στην πατρίδα, ο πόλεμος δεν θα είχε χαθεί. Πόσο γελοίες όμως, θα ήταν όλες οι οικονομικές παραχωρήσεις, ακόμα και οι μεγαλύτερες, σε σύγκριση με την τεράστια σημασία του πολέμου που θα είχε κερδηθεί!

Έτσι, ένα κίνημα που σκοπεύει να δώσει τον Γερμανό εργάτη πίσω στον γερμανικό λαό πρέπει να συνειδητοποιήσει ξεκάθαρα ότι οι οικονομικές θυσίες δεν παίζουν κανένα ρόλο σε αυτό το ζήτημα, εφόσον αυτές δεν απειλούν τη διατήρηση και την ανεξαρτησία της εθνικής οικονομίας.

2. Η εθνική εκπαίδευση των πλατιών μαζών μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο έμμεσα, μέσω μιας κοινωνικής προόδου, αφού μόνο μέσω αυτής μπορούν να δημιουργηθούν εκείνες οι γενικές οικονομικές προϋποθέσεις που επιτρέπουν στο άτομο να συμμετέχει στα πολιτιστικά αγαθά του έθνους.

3. Η εθνικοποίηση των πλατιών μαζών δεν μπορεί ποτέ να επιτευχθεί με ημίμετρα, δηλαδή, με αδύναμο τονισμό αυτού που ονομάζεται αντικειμενική πλευρά του ζητήματος, αλλά μόνο με μια αδίστακτη και φανατική επιμονή στον στόχο που πρέπει να επιτευχθεί. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι ένας λαός δεν μπορεί να γίνει «εθνικός» με την έννοια που δίνει στον όρο η σημερινή αστική μας τάξη, δηλαδή με τόσους περιορισμούς, αλλά μόνο εθνικιστικός με ολόκληρη την ορμή που διαθέτουν οι ακραίες απόψεις. Το δηλητήριο εξουδετερώνεται μόνο με ένα αντίδοτο και μόνο η επιπολαιότητα ενός αστικού μυαλού μπορεί να θεωρήσει τη μέση οδό σαν ένα δρόμο που οδηγεί στον παράδεισο.

Οι πλατιές μάζες ενός λαού δεν αποτελούνται ούτε από καθηγητές ούτε από διπλωμάτες. Η μικρή αφηρημένη γνώση που διαθέτουν κατευθύνει τις αντιδράσεις τους περισσότερο στον κόσμο των συναισθημάτων. Εκεί στηρίζεται είτε η θετική είτε η αρνητική τους στάση. Είναι δεκτικές μόνο σε μια εκδήλωση δύναμης που προέρχεται είτε από τη θετική είτε από την αρνητική πλευρά, αλλά ποτέ δεν είναι δεκτικές σε ημίμετρα που αμφιταλαντεύονται μεταξύ των δύο. Ταυτόχρονα, όμως, η συναισθηματική τους στάση προκαθορίζει και την εξαιρετική σταθερότητά τους. Η πίστη είναι πιο δύσκολο να κλονιστεί απ’ ό,τι η γνώση, η αγάπη υπόκειται λιγότερο σε αλλαγές απ’ ό,τι ο σε-

βασμός, το μίσος είναι πιο ανθεκτικό από την αποστροφή και η κινητήρια δύναμη πίσω από τις πιο βίαιες επαναστάσεις πάνω σ' αυτή τη γη δεν βρίσκεται ποτέ σε μια επιστημονική γνώση που κυριαρχεί στις μάζες αλλά πάντα σε έναν φανατισμό που τις εμψυχώνει και μερικές φορές σε μια υστερία που τις καθοδηγεί.

Όποιος θέλει να κερδίσει τις πλατιές μάζες πρέπει να γνωρίζει το κλειδί, που ανοίγει την πόρτα στην καρδιά τους. Κι αυτό δεν λέγεται αντικειμενικότητα, δηλαδή αδυναμία, αλλά θέληση και δύναμη.

4. Η ψυχή του λαού μπορεί να κερδηθεί μόνο αν, εκτός από την διεξαγωγή ενός θετικού αγώνα για τους δικούς μας στόχους, καταστρέψουμε και τον αντίπαλο αυτών των στόχων.

Σε όλες τις εποχές, ο λαός βλέπει την ανελέητη επίθεση εναντίον ενός αντιπάλου σαν απόδειξη για το δικό του δίκιο και αισθάνεται την αποκήρυξη της καταστροφής του αντιπάλου σαν αβεβαιότητα για το δικό του δίκιο, αν όχι σαν ένδειξη του δικού του άδικου.

Οι πλατιές μάζες είναι απλώς ένα κομμάτι της φύσης και το συναίσθημά τους δεν καταλαβαίνει την αμοιβαία χειραψία ανθρώπων που ισχυρίζονται ότι θέλουν μεταξύ τους αντίθετα πράγματα. Αυτό που επιθυμούν είναι η νίκη του ισχυρότερου και ο αφανισμός των αδύναμων ή η άνευ όρων υποταγή τους.

Η εθνικοποίηση των μαζών μας θα πετύχει μόνο εάν, εκτός από τον θετικό αγώνα για την κατάκτηση της ψυχής του λαού μας, εξαλειφθούν και οι διεθνιστές που τη δηλητηριάζουν.

5. Όλα τα μεγάλα ζητήματα της εποχής είναι ζητήματα της στιγμής και αντιπροσωπεύουν μόνο τις συνέπειες συγκεκριμένων αιτιών. Απ' όλα αυτά όμως, μόνο ένα έχει κεφαλαιώδη σημασία, το ζήτημα της φυλετικής διατήρησης της εθνικότητας. Μόνο στο αίμα βρίσκεται η δύναμη αλλά και η αδυναμία του ανθρώπου. Οι λαοί που δεν αναγνωρίζουν και δεν προσέχουν τη σημασία της φυλετικής τους βάσης, μοιάζουν με ανθρώπους που θα ήθελαν να διδάξουν σε μπουλντόγκ τις αρετές ενός λαγωνικού, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι η ταχύτητα του λαγωνικού και η υπακοή του κανίς δεν είναι επίκτητες ιδιότητες, αλλά είναι έμφυτες στη ράτσα. Οι λαοί που απαρνούνται τη διατήρηση της φυλετικής τους καθαρότητας απαρνούνται και την ενότητα της ψυχής τους σε όλες της τις εκφράσεις. Η διάσπαση της φύσης τους είναι η φυσική συνέπεια της διάσπασης του αίματός τους και η αλλαγή στη διανοητική και στη δημιουργική τους δύναμη είναι αποτέλεσμα μόνο της αλλαγής στα φυλετικά τους θεμέλια.

Όποιος θέλει αρχικά να απελευθερώσει τον γερμανικό λαό από τις εξωγενείς του εκδηλώσεις και τις συνήθειες του σήμερα, θα πρέπει πρώτα να τον λυτρώσει από αυτό το μικρόβιο των ξένων εκδηλώσεων και συνηθειών.

Χωρίς την ξεκάθαρη κατανόηση του φυλετικού προβλήματος και συνεπώς και του εβραϊκού ζητήματος, δεν θα υπάρξει αναγέννηση του

γερμανικού έθνους.

Το ζήτημα της φυλής αποτελεί όχι μόνο το κλειδί της παγκόσμιας ιστορίας, αλλά και ολόκληρου του ανθρώπινου πολιτισμού.

6. Η ενσωμάτωση της πλατιάς μάζας του λαού μας που βρίσκεται τώρα στο διεθνιστικό στρατόπεδο σε μια εθνική λαϊκή κοινότητα δεν σημαίνει παραίτηση από την εκπροσώπηση των δίκαιων ταξικών συμφερόντων. Τα αποκλίνοντα ταξικά και επαγγελματικά συμφέροντα δεν είναι ταυτόσημα με την ταξική ρήξη, αλλά είναι φυσικές συνέπειες της οικονομικής μας ζωής. Η επαγγελματική ομαδοποίηση σε καμία περίπτωση δεν στέκεται εμπόδιο σε μια αληθινή εθνική κοινότητα, γιατί η εθνική κοινότητα στηρίζεται στην ενότητα της εθνικότητας σε όλα εκείνα τα ζητήματα που αφορούν αυτήν την ίδια την εθνικότητα.

Η ενσωμάτωση μιας τάξης που έχει γίνει τάξη στην εθνική κοινότητα ή ακόμα και στο κράτος δεν επιτυγχάνεται με την κατάρρευση των ανώτερων τάξεων, αλλά με την ανύψωση των κατωτέρων. Φορέας αυτής της διαδικασίας δεν μπορεί ποτέ να είναι η ανώτερη τάξη, αλλά η κατώτερη τάξη που αγωνίζεται για τα ίσα δικαιώματά της. Η σημερινή αστική τάξη δεν ενσωματώθηκε στο κράτος με μέτρα που έλαβαν οι ευγενείς, αλλά με τη δική της ενεργητικότητα κάτω από τη δική της ηγεσία.

Ο Γερμανός εργάτης δεν θα εξυψωθεί από τη σημερινή του θέση στα πλαίσια της γερμανικής εθνικής κοινότητας μέσα από αδύναμα σκηνικά συναδέλφωσης, αλλά με μια ενσυνείδητη συστηματική βελτίωση της κοινωνικής και πολιτιστικής του κατάστασης, έως ότου ακόμα και οι πιο σοβαρές διαφορές μπορούν να θεωρηθούν γεφυρωμένες. Ένα κίνημα που θέτει σαν στόχο αυτή την εξέλιξη θα πρέπει πάντα να παίρνει τους οπαδούς του κυρίως από το στρατόπεδο των εργατών. Μπορεί να καταφύγει και πάλι στην ιντελιγκέντσια μόνο στον βαθμό που αυτή έχει κατανοήσει πλήρως τον στόχο που πρέπει να επιτευχθεί. Αυτή η διαδικασία μεταμόρφωσης και προσέγγισης δεν θα ολοκληρωθεί σε δέκα ή είκοσι χρόνια, αλλά η εμπειρία έχει δείξει ότι περιλαμβάνει πολλές γενιές.

Το πιο δύσκολο εμπόδιο για την προσέλκυση του σημερινού εργάτη στην εθνική λαϊκή κοινότητα δεν βρίσκεται στην ταξική εκπροσώπηση των συμφερόντων του, αλλά στη διεθνιστική αντεθνική και αντιπατριωτική ηγεσία και στη στάση της. Τα ίδια συνδικάτα, αν είχαν μια φανατικά εθνική ηγεσία στα πολιτικά και στα εθνικά ζητήματα, θα μετέτρεπαν εκατομμύρια εργάτες στα πιο πολύτιμα μέλη του έθνους τους, ανεξαρτήτως των διαφόρων αγώνων που γίνονται πάνω σε καθαρά οικονομικά ζητήματα.

Ένα κίνημα που θέλει ειλικρινά να επιστρέψει τον Γερμανό εργάτη πίσω στον λαό του και να τον αρπάξει από τη διεθνιστική τρέλα, πρέπει να υιοθετήσει την πιο σκληρή γραμμή απέναντι σε μια αντίληψη, που κυριαρχεί ειδικά στους επιχειρηματικούς κύκλους, η οποία αντιλαμβάνε-

ται ότι ο όρος εθνική κοινότητα σημαίνει την αναμφισβήτητη οικονομική παράδοση του εργάτη στον εργοδότη και σε κάθε προσπάθεια διασφάλισης των δίκαιων οικονομικών υπαρξιακών συμφερόντων του εργαζομένου, βλέπει μια επίθεση στην εθνική κοινότητα. Η εκπροσώπηση αυτής της άποψης συνιστά συνειδητό ψέμα· η εθνική κοινότητα επιβάλλει υποχρεώσεις όχι μόνο στη μία πλευρά αλλά και στην άλλη.

Όπως ακριβώς ένας εργάτης βλάπτει το πνεύμα μιας αληθινά εθνικής κοινότητας όταν χρησιμοποιεί τη δύναμή του για να προβάλει εκβιαστικά αιτήματα χωρίς να λαμβάνει υπόψη το κοινό καλό και την επιβίωση της εθνικής οικονομίας, έτσι και ένας επιχειρηματίας διασπά στον ίδιο βαθμό αυτήν την κοινότητα όταν διευθύνει την επιχείρησή του με απάνθρωπο και εκμεταλλευτικό τρόπο, καταχράται το εθνικό εργατικό δυναμικό και βγάζει εκατομμύρια από τον ιδρώτα του. Τότε δεν έχει το δικαίωμα να αυτοαποκαλείται πατριώτης, ούτε έχει το δικαίωμα να μιλάει για μια εθνική κοινότητα, αλλά είναι ένας εγωιστής απατεώνας που, φέρνοντας κοινωνική αναταραχή, προκαλεί μελλοντικές συγκρούσεις που, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, είναι επιζήμιες για το έθνος.

Η δεξαμενή από την οποία θα αντλήσει τους οπαδούς του το νεαρό κίνημα θα είναι επομένως πρωτίστως οι μάζες των εργατών μας. Είναι σημαντικό να τους αρπάξουμε από τη διεθνιστική αυταπάτη, να τους ελευθερώσουμε από την κοινωνική τους δυστυχία, να τους απομακρύνουμε από την πολιτιστική τους εξαθλίωση και να τους οδηγήσουμε στην εθνική κοινότητα σαν ένα ενωμένο, πολύτιμο παράγοντα που αισθάνεται εθνικά και θέλει να είναι εθνικός.

Αν υπάρχουν στους κύκλους των διανοούμενων του έθνους άνθρωποι με θερμή καρδιά για τον λαό τους και για το μέλλον του, γεμάτοι με τη βαθύτατη επίγνωση της σημασίας αυτού του αγώνα για την κατάκτηση της ψυχής της μάζας, θα είναι ευπρόσδεκτοι στις τάξεις αυτού του κινήματος σαν πολύτιμη πνευματική ραχοκοκαλιά. Όμως, η κατάκτηση του αστικού εκλογικού σώματος δεν μπορεί ποτέ να είναι ο στόχος αυτού του κινήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση, το κίνημα θα φορτωνόταν με μια μάζα που λόγω της φύσης της, θα παρέλυε τη δύναμή μας να αντλήσουμε οπαδούς από τα πλατιά στρώματα. Γιατί, ανεξάρτητα από τη θεωρητική ομορφιά της ιδέας μιας συγκέντρωσης των ευρύτερων μαζών από τα ψηλά και τα χαμηλά στρώματα στα πλαίσια του κινήματος, αυτό έρχεται σε αντίθεση με το γεγονός ότι επηρεάζοντας ψυχολογικά τις αστικές μάζες στις κοινές συγκεντρώσεις, σίγουρα θα μπορέσουμε μεν να καλλιεργήσουμε στους αστούς ένα κλίμα ή και να τους μεταδώσουμε αντιλήψεις, αλλά δεν μπορούμε να εξαλείψουμε ιδιότητες του χαρακτήρα ή, να το πούμε καλύτερα, ελαττώματα του χαρακτήρα τους, των οποίων η εξέλιξη και η προέλευση περικλείουν αιώνες. Η διαφορά ως προς το πολιτιστικό επίπεδο και την στάση των δύο πλευρών απέναντι σε ζητήματα που ανακύπτουν από τα οικονομικά συμφέροντα είναι ακόμα

τόσο μεγάλη σήμερα, που μόλις περνούσε η μέθη της συγκέντρωσης, θα εμφανιζόταν αμέσως σαν εμπόδιο.

Σε τελική ανάλυση, όμως, ο στόχος δεν είναι να κάνουμε μια αναδιάρθρωση του στρατοπέδου που είναι εξαρχής εθνικό, αλλά να κερδίσουμε το αντεθνικό στρατόπεδο.

Και αυτή η άποψη είναι και τελικά καθοριστική για την τακτική συμπεριφορά όλου του κινήματος.

7. Αυτή η μονόπλευρη, αλλά και γι' αυτό ξεκάθαρη θέση πρέπει να εκφράζεται στην προπαγάνδα του κινήματος και από την άλλη με τη σειρά της επιβάλλεται για προπαγανδιστικούς λόγους.

Για να είναι αποτελεσματική η προπαγάνδα για το κίνημα, πρέπει να στρέφεται μόνο προς τη μία πλευρά, γιατί διαφορετικά, με δεδομένη τη διαφορά στην πνευματική καλλιέργεια στα δύο εν λόγω στρατόπεδα, είτε δεν θα γίνει κατανοητή στη μια πλευρά είτε θα απορριφθεί από την άλλη σαν προφανής και άρα ως μη ενδιαφέρουσα.

Ακόμη και η φρασεολογία και ο τόνος με τον οποίο τονίζονται συγκεκριμένες λεπτομέρειες δεν μπορούν να είναι εξίσου αποτελεσματικοί για δύο τόσο εκ διαμέτρου αντίθετα στρώματα. Αν η προπαγάνδα απέχει από τη χρήση πρωτόγονων μορφών έκφρασης, δεν θα μπορεί να βρει τον δρόμο προς το συναίσθημα της πλατιάς μάζας. Αν, από την άλλη, με τις λέξεις και τις χειρονομίες μιμηθεί την τραχύτητα του συναισθήματος και τις εκφράσεις της μάζας, θα απορριφθεί από την λεγόμενη ιντελιγκέντσια σαν άξεστη και χυδαία. Ανάμεσα σε εκατό από τους λεγόμενους ρήτορες με δυσκολία μπορούν να βρεθούν δέκα οι οποίοι να είναι σε θέση να μιλούν με το ίδιο αποτέλεσμα σήμερα μπροστά σε ένα κοινό που θα αποτελείται από σκουπιδιάρηδες, κλειδαράδες, καθαριστές αποχετεύσεων κ.λ.π., και αύριο να δώσουν μια διάλεξη με το ίδιο απαραιτήτως περιεχόμενο μπροστά σε ένα ακροατήριο καθηγητών πανεπιστημίου και φοιτητών. Όμως ανάμεσα σε χίλιους ρήτορες υπάρχει ίσως μόνο ένας που μπορεί να μιλήσει ταυτόχρονα μπροστά σε κλειδαράδες και καθηγητές πανεπιστημίων, με μια μορφή που όχι μόνο να είναι κατάλληλη για την αντιληπτική ικανότητα και των δύο μερών, αλλά να επηρεάζει και τα δύο μέρη εξίσου αποτελεσματικά ή ακόμα και να τα παρασύρει σε ένα βροντερό χειροκρότημα. Πρέπει όμως πάντα να έχουμε κατά νου ότι ακόμα και η πιο όμορφη ιδέα μιας εξαιρετικής θεωρίας στις περισσότερες περιπτώσεις μπορεί να διαδοθεί μόνο από τα μικρά και τα μικρότερα μυαλά. Σημασία δεν έχει τι έχει στο μυαλό του ο έξυπνος δημιουργός μιας ιδέας, αλλά το πώς, με ποια μορφή και με ποια επιτυχία, οι κήρυκες αυτής της ιδέας τη μεταφέρουν στις πλατιές μάζες.

Η ισχυρή ελκτική δύναμη της σοσιαλδημοκρατίας, και μάλιστα ολόκληρου του μαρξιστικού κινήματος γενικά, στηριζόταν σε μεγάλο βαθμό στην ομοιογένεια και, επομένως, στη μονομέρεια του κοινού στο οποίο απευθυνόταν. Όσο πιο περιορισμένες και μάλιστα στενόμυαλες

ήταν οι ιδέες και τα επιχειρήματά τους, τόσο πιο εύκολα γινόντουσαν κατανοητές και αφομοιωνόντουσαν από μια μάζα της οποίας το διανοητικό επίπεδο αντιστοιχούσε σε αυτό που παρουσιαζόταν.

Αυτό όμως είχε επίσης σαν αποτέλεσμα μια απλή και ξεκάθαρη γραμμή γι' αυτό το νέο κίνημα:

Το περιεχόμενο και η μορφή της προπαγάνδας πρέπει να προσαρμόζεται στις πλατιές μάζες και η ορθότητά της μπορεί να μετρηθεί μόνο με την αποτελεσματική της επιτυχία.

Σε μια μαζική συγκέντρωση όλων των τάξεων καλύτερος ομιλητής δεν είναι αυτός που είναι διανοητικά κοντά στους διανοούμενους που είναι παρόντες, αλλά αυτός που κατακτά την καρδιά της μάζας.

Ένας διανοούμενος που παρευρίσκεται σε μια τέτοια συγκέντρωση, ο οποίος, παρά την εμφανή επίδραση του ομιλητή στα κατώτερα στρώματα που στοχεύει να κατακτήσει, επικρίνει το πνευματικό επίπεδο του λόγου, αποδεικνύει την πλήρη ανικανότητα της σκέψης του και την αναξιότητα της προσωπικότητάς του για το νεαρό κίνημα. Σε ένα κίνημα μπορούν να είναι χρήσιμοι μόνο οι διανοούμενοι που κατανοούν την αποστολή και τους στόχους του κινήματος τόσο καλά, που έχουν μάθει να κρίνουν τις μεθόδους προπαγάνδας μας σύμφωνα με την επιτυχία τους και ποτέ από την εντύπωση που αφήνουν στον ίδιο αυτές οι μέθοδοι. Γιατί σκοπός της προπαγάνδας δεν είναι να προσφέρει διασκέδαση σε ανθρώπους που έχουν ήδη εθνικά φρονήματα, αλλά να κερδίσει τους εχθρούς της εθνικότητάς μας, εφόσον έχουν το ίδιο αίμα με εμάς.

Σε γενικές γραμμές τώρα, αυτές οι σκέψεις τις οποίες έχω αναφέρει συνοπτικά στο κεφάλαιο «Πολεμική Προπαγάνδα» (6ο Κεφάλαιο) πρέπει να είναι καθοριστικές και αποφασιστικές για το νεανικό κίνημά μας όσον αφορά τον τρόπο και την εκτέλεση του δικού του διαφωτιστικού έργου.

Το ότι ήταν σωστό, αποδείχτηκε από την επιτυχία του.

8. Ο στόχος ενός κινήματος πολιτικής μεταρρύθμισης δεν θα επιτευχθεί ποτέ με διαφωτιστικό έργο ή με επιρροή στους κύκλους της κυβέρνησης, αλλά μόνο με την απόκτηση της πολιτικής εξουσίας. Κάθε ιδέα που προορίζεται να συνταράξει τον κόσμο έχει όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση να εξασφαλίσει εκείνα τα μέσα που θα της επιτρέψουν την υλοποίηση της ιδέας. Η επιτυχία είναι ο μόνος επίγειος κριτής για το σωστό ή το λάθος ενός τέτοιου ξεκινήματος, όπου κάτω από τον όρο επιτυχία δεν πρέπει να εννούμε, όπως το 1918, την απόκτηση της εξουσίας αυτή καθαυτή, αλλά την ευεργετική επίδραση της ίδιας για ένα έθνος. Ένα πραξικόπημα δεν πρέπει να θεωρείται επιτυχημένο, εάν, όπως πιστεύουν σήμερα κάποιοι απερίσκεπτοι δημόσιοι κατήγοροι στη Γερμανία, οι επαναστάτες έχουν καταφέρει να καταλάβουν την κρατική εξουσία, αλλά μόνο αν με την πραγματοποίηση των προθέσεων και των στόχων, που αποτελούν τη βάση μιας τέτοιας επαναστατικής δραστηριότητας, το έθνος έχει μεγαλύτερη ωφέλεια απ' ό,τι κάτω από το προηγούμενο καθεστώς. Κάτι που ασφαλώς δεν μπορεί

να υποστηριχτεί για τη γερμανική επανάσταση, όπως ονομάζεται η ληστρική φάρσα του φθινοπώρου του 1918.

Αν όμως κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας είναι η προϋπόθεση για την πρακτική εκτέλεση των μεταρρυθμιστικών προθέσεων, τότε ένα κίνημα με μεταρρυθμιστικές προθέσεις πρέπει, από την πρώτη κιόλας μέρα της ύπαρξής του, να αισθάνεται σαν ένα κίνημα των μαζών και όχι σαν μια λέσχη φιλολογικών τεΐων ή ένας μικροαστικός όμιλος μπόουλινγκ.

9. Το νεαρό κίνημα είναι αντικοινοβουλευτικό ως προς τη φύση του και την εσωτερική του οργάνωση, δηλαδή απορρίπτει, τόσο γενικά όσο και στην εσωτερική του δομή, την αρχή της πλειοψηφίας, στην οποία ο ηγέτης υποβαθμίζεται σε εκτελεστή της βούλησης και της απόφασης άλλων. Τόσο στα μικρά όσο και στα μεγάλα ζητήματα, το κίνημα αντιπροσωπεύει την αρχή της εξουσίας του Αρχηγού άνευ όρων, συνοδευόμενη με την υψηλότερη ευθύνη.

Οι πρακτικές συνέπειες αυτής της αρχής για το κίνημα είναι οι ακόλουθες:

Ο πρώτος πρόεδρος μιας τοπικής ομάδας διορίζεται από τον αμέσως ανώτερο αρχηγό, και είναι ο υπεύθυνος αρχηγός της τοπικής ομάδας. Όλες οι επιτροπές υπάγονται σε αυτόν και όχι το αντίστροφο, αυτός να υπάγεται σε μια επιτροπή. Δεν υπάρχουν επιτροπές για ψηφοφορία αλλά μόνο επιτροπές για δουλειά. Ο υπεύθυνος διοικητής, ο πρώτος πρόεδρος, μοιράζει τη δουλειά. Η ίδια αρχή εφαρμόζεται και στην αμέσως ανώτερη οργάνωση, στην περιφέρεια, στην επαρχία ή στον νομό. Ο αρχηγός πάντα διορίζεται από πάνω, και ταυτόχρονα αναλαμβάνει απεριόριστη δύναμη και εξουσία. Μόνο ο αρχηγός όλου του κόμματος εκλέγεται στη γενική συνέλευση των μελών για λόγους συνδικαλιστικού δικαίου. Είναι όμως ο αποκλειστικός ηγέτης του κινήματος. Όλες οι επιτροπές υπάγονται σε αυτόν και όχι αυτός στις επιτροπές. Αυτός αποφασίζει και έτσι φέρει και την ευθύνη στους ώμους του. Οι οπαδοί του κινήματος μπορούν να του ζητήσουν απολογισμό μπροστά στο συνέδριο των νέων εκλογών, να τον απομακρύνουν από το αξίωμα, εάν έχει παραβιάσει τις αρχές του κινήματος ή δεν υπηρέτησε σωστά τα συμφέροντά του. Τότε ο πιο ικανός νέος άνδρας παίρνει τη θέση του, αλλά με την ίδια εξουσία και με την ίδια ευθύνη.

Ένα από τα πρωταρχικά καθήκοντα του κινήματος είναι να κάνει αυτή την αρχή αποφασιστική όχι μόνο στις δικές του τάξεις αλλά και σε ολόκληρο το κράτος.

Όποιος θέλει να είναι αρχηγός φέρει μαζί με την υπέρτατη απόλυτη εξουσία και την απόλυτη και βαρύτατη ευθύνη.

Όποιος δεν μπορεί να ανταπεξέλθει σε αυτό ή είναι πολύ δειλός για να υποστεί τις συνέπειες των πράξεών του, δεν είναι κατάλληλος για να γίνει αρχηγός. Μόνο ένας ήρωας είναι φτιαγμένος για κάτι τέτοιο.

Η πρόοδος και ο πολιτισμός της ανθρωπότητας δεν είναι προϊόν της

πλειοψηφίας, αλλά βασίζονται αποκλειστικά στην ευφυΐα και την ενεργητικότητα της προσωπικότητας.

Η καλλιέργεια της προσωπικότητας και η άσκηση των δικαιωμάτων της είναι μια από τις προϋποθέσεις για την αποκατάσταση του μεγαλείου και της ισχύος της εθνικότητάς μας.

Αυτό κάνει όμως το κίνημα αντικοινοβουλευτικό και ακόμα και η συμμετοχή του σε έναν κοινοβουλευτικό θεσμό μπορεί μόνο να έχει την έννοια μιας δραστηριότητας για την ανατροπή του, για την εξάλειψη ενός συστήματος στο πρέπει να δούμε ένα από τα πιο σοβαρά σηάδια σήψης της ανθρωπότητας.

10. Το κίνημα αρνείται κατηγορηματικά να πάρει θέση σε ζητήματα που είτε βρίσκονται εκτός του πεδίου της πολιτικής του δράσης είτε, επειδή δεν είναι κεφαλαιώδους σημασίας, είναι άσχετα με αυτό. Καθήκον του δεν είναι μια θρησκευτική μεταρρύθμιση αλλά μια πολιτική αναδιοργάνωση του λαού μας. Και στα δύο θρησκευτικά δόγματα βλέπει εξίσου πολύτιμους στυλοβάτες για την ύπαρξη του λαού μας και γι’ αυτό μάχεται ενάντια σε εκείνα τα κόμματα που θέλουν να υποβαθμίσουν αυτό το θεμέλιο της ηθικής και θρησκευτικής σταθερότητας του εθνικού μας σώματος στο επίπεδο ενός οργάνου για τα κομματικά τους συμφέροντα.

Τέλος, το κίνημα δεν βλέπει το καθήκον του στην καθιέρωση μιας συγκεκριμένης μορφής διακυβέρνησης και στην πάλη ενάντια σε μια άλλη, αλλά στη δημιουργία εκείνων των βασικών θεμελίων χωρίς τα οποία ούτε η δημοκρατία ούτε η μοναρχία μπορούν να διατηρηθούν μακροπρόθεσμα. Αποστολή του δεν είναι η καθιέρωση της μοναρχίας ή η εδραίωση μιας δημοκρατίας, αλλά η δημιουργία ενός γερμανικού κράτους.

Το ζήτημα της εξωτερικής μορφή αυτού του κράτους, δηλαδή της κορωνίδας του, δεν είναι θεμελιώδους σημασίας, αλλά καθορίζεται μόνο από τα ζητήματα πρακτικής σκοπιμότητας.

Για έναν λαό που έχει καταλάβει τα μεγάλα προβλήματα και τα καθήκοντα της ύπαρξής του, τα ζητήματα της εξωτερικής μορφής δεν θα οδηγούν πλέον σε εσωτερικές συγκρούσεις.

11. Το ζήτημα της εσωτερικής οργάνωσης του κινήματος είναι θέμα σκοπιμότητας και όχι αρχής.

Η καλύτερη οργάνωση δεν είναι αυτή που παρεμβάλλει τον μεγαλύτερο ενδιάμεσο μηχανισμό μεταξύ της ηγεσίας ενός κινήματος και των μεμονωμένων οπαδών, αλλά αυτή που παρεμβάλλει τον μικρότερο ενδιάμεσο μηχανισμό. Γιατί καθήκον μιας οργάνωσης είναι η μεταβίβαση μιας συγκεκριμένης ιδέας – η οποία αρχικά πηγάζει πάντα από το μυαλό ενός ατόμου – σε ένα πλήθος ανθρώπων και η επίβλεψη του τρόπου με τον οποίο αυτή η ιδέα εφαρμόζεται στην πράξη.

Η οργάνωση είναι επομένως ένα αναγκαίο κακό για όλα και για όλους. Στην καλύτερη περίπτωση είναι ένα μέσο για έναν σκοπό, στη χειρότερη

περίπτωση είναι αυτοσκοπός.

Δεδομένου ότι ο κόσμος παράγει πιο μηχανικές φύσεις παρά ιδεαλιστικές, οι μορφές οργάνωσης συνήθως δημιουργούνται πιο εύκολα απ' ό,τι οι ίδιες οι ιδέες.

Η πορεία κάθε ιδέας που επιδιώκει να πραγματοποιηθεί, ειδικά με μεταρρυθμιστικό χαρακτήρα, είναι σε γενικές γραμμές η εξής:

Κάποια ευφυής σκέψη αναδύεται στο μυαλό ενός ανθρώπου που αισθάνεται ότι έχει κληθεί να μεταδώσει τη γνώση του στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Κηρύττει την άποψή του και σταδιακά αποκτά έναν συγκεκριμένο κύκλο οπαδών. Αυτή η διαδικασία άμεσης και προσωπικής μετάδοσης των ιδεών ενός ανθρώπου στον υπόλοιπο κόσμο είναι η πιο ιδανική και η πιο φυσική. Καθώς ο αριθμός των οπαδών της νέας θεωρίας αυξάνεται, σταδιακά γίνεται αδύνατο για τον φορέα της ιδέας να συνεχίσει να ασκεί μια προσωπική, άμεση επίδραση στους αμέτρητους οπαδούς, να τους καθοδηγεί και να τους κατευθύνει. Στο βαθμό που, σαν αποτέλεσμα της ανάπτυξης της κοινότητας, αποκλείεται η άμεση και η συντομότερη επαφή, προκύπτει η αναγκαιότητα μιας συνδετικής διάρθρωσης: έτσι, τελειώνει η ιδανική κατάσταση και το αναγκαίο κακό της οργάνωσης παίρνει τη θέση της. Δημιουργούνται μικρές υποομάδες, οι οποίες μέσα στο πολιτικό κίνημα, για παράδειγμα σαν τοπικές ομάδες, αντιπροσωπεύουν τους πυρήνες της μελλοντικής οργάνωσης.

Αυτή η υποδιαίρεση ωστόσο, αν δεν θέλουμε να χαθεί η ενότητα της θεωρίας, μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο όταν η εξουσία του πνευματικού ιδρυτή και της σχολής που αναπτύχθηκε από αυτόν, μπορεί να θεωρηθεί σαν αναμφισβήτητη. Η γεωπολιτική σημασία ενός βασικού επίκεντρου σε ένα κίνημα δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Μόνο η παρουσία ενός τέτοιου τόπου, που περιβάλλεται από τη μαγική γοητεία μιας Μέκκας ή μιας Ρώμης, μπορεί μακροπρόθεσμα να δώσει σε ένα κίνημα τη δύναμη, η οποία βρίσκεται θεμελιωμένη στην εσωτερική ενότητα και στην αναγνώριση μιας κορυφής που θα αντιπροσωπεύει αυτήν την ενότητα.

Έτσι, όταν σχηματίζονται οι πρώτοι οργανωτικοί πυρήνες δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι όχι μόνο πρέπει να διατηρήσουμε τη σημασία του τόπου από τον οποίο ξεκίνησε η ιδέα, αλλά και να την τονίζουμε ιδιαιτέρως. Αυτός ο τονισμός του ιδεολογικού, ηθικού και πραγματικού μεγαλείου του τόπου εκκίνησης και προσανατολισμού του κινήματος πρέπει να πραγματοποιείται στον ίδιο βαθμό, που οι πυρήνες του κινήματος, που τώρα έχουν γίνει αμέτρητοι, απαιτούν νέες συγχωνεύσεις στο σχήμα των οργανωτικών μορφών.

Γιατί, όπως ο αυξανόμενος αριθμός των μεμονωμένων οπαδών αποκλείει την συνέχιση της άμεσης επαφής μαζί τους και οδηγεί στο σχηματισμό των κατώτερων τοπικών ομάδων, έτσι και η τελευταία αναρίθμητη αύξηση αυτών των κατώτερων τοπικών ομάδων επιβάλλει με τη σειρά της τη δημιουργία ανώτερων ενώσεων, οι οποίες πολιτικά μπο-

ρούν να ονομαστούν κάτι σαν νομαρχιακές ή περιφερειακές ομάδες.

Αν και μπορεί να είναι αρκετά εύκολο να διατηρηθεί η εξουσία του αρχικού κέντρου πάνω στις κατώτατες τοπικές ομάδες, είναι πολύ πιο δύσκολο να γίνει αυτό σε σχέση με τις ανώτερες οργανωτικές μορφές που αναπτύσσονται τώρα. Αυτό όμως είναι η προϋπόθεση για την διασφάλιση της ενιαίας ύπαρξης ενός κινήματος και άρα για την υλοποίηση μιας ιδέας.

Τέλος, όταν αυτά τα μεγαλύτερα ενδιάμεσα τμήματα συγχωνευτούν για να σχηματίσουν νέες οργανωτικές μορφές, η δυσκολία να διατηρηθεί πάνω τους η απόλυτη υπεροχή της αρχικής έδρας του κινήματος και του σχολείου που συνδέεται με αυτό κ.λ.π., μεγαλώνει ακόμα περισσότερο.

Για το λόγο αυτό, οι μηχανικές μορφές μιας οργάνωσης μπορούν να βελτιωθούν μόνο στον βαθμό που η πνευματική ιδεολογική εξουσία ενός κέντρου φαίνεται αναμφισβήτητα εξασφαλισμένη. Στους πολιτικούς σχηματισμούς, αυτή η εγγύηση συχνά φαίνεται να εξασφαλίζεται μόνο με την πρακτική δύναμη.

Από αυτό προκύπτουν οι ακόλουθες κατευθυντήριες γραμμές για την εσωτερική δομή του κινήματος:

α) Επικέντρωση αρχικά κάθε δραστηριότητας σε ένα και μόνο μέρος: το Μόναχο. Εκπαίδευση μιας ομάδας απολύτως αξιόπιστων οπαδών και ίδρυση μιας σχολής για τη μετέπειτα διάδοση της ιδέας. Απόκτηση του απαραίτητου κύρους για το μέλλον μέσα από την απόκτηση όσο το δυνατόν περισσότερων και ορατών επιτυχιών σε αυτό το ένα μέρος.

Για να γίνει γνωστό το κίνημα και οι ηγέτες του, ήταν απαραίτητο, όχι μόνο να κλονίσουμε την πεποίθηση ότι η μαρξιστική θεωρία είναι ανίκητη, σε ένα μέρος για να το δουν όλοι, αλλά και να αποδείξουμε ότι ένα αντίθετο κίνημα ήταν δυνατό.

β) Σχηματισμός τοπικών ομάδων μόνο όταν η εξουσία της κεντρικής διοίκησης στο Μόναχο μπορεί να θεωρηθεί απόλυτα αναγνωρισμένη.

γ) Η συγκρότηση περιφερειακών, επαρχιακών ή νομαρχιακών ομάδων εξαρτάται όχι μόνο από την ανάγκη της ύπαρξής τους, αλλά και από τη βεβαιότητα ότι έχει διασφαλιστεί ικανοποιητικά η αναγνώριση του κέντρου.

Επιπλέον, η δημιουργία οργανωτικών μορφών εξαρτάται από τα υπάρχοντα μυαλά, που μπορούν να θεωρηθούν σαν αρχηγοί.

Υπάρχουν δύο τρόποι γι’ αυτό:

(α) Το κίνημα διαθέτει τους απαραίτητους οικονομικούς πόρους για την καλλιέργεια και την εκπαίδευση ικανών μυαλών για τη μελλοντική ηγεσία. Στη συνέχεια χρησιμοποιεί συστηματικά το υλικό που αποκτήθηκε με αυτόν τον τρόπο με κριτήριο την τακτική και άλλες σκοπιμότητες.

Αυτός ο τρόπος είναι ο ευκολότερος και ο γρηγορότερος· ωστόσο απαιτεί μεγάλα οικονομικά μέσα, αφού αυτό το ηγετικό υλικό μπορεί να δουλέψει για το κίνημα μόνο εάν πληρωθεί.

(β) Λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων, το κίνημα δεν είναι σε θέση να ορίσει έμμισθους αρχηγούς, αλλά προς το παρόν αρκείται σε όσους θέλουν ν δουλέψουν εθελοντικά.

Αυτός ο τρόπος είναι ο πιο αργός και πιο δύσκολος.

Η ηγεσία του κινήματος πρέπει να αφήνει μεγάλες περιοχές, υπό ορισμένες συνθήκες, σε αγρανάπαυση, εκτός αν από τους εκεί οπαδούς του αναδυθεί ένα μυαλό, ικανό και αποφασισμένο να τεθεί στη διάθεση της ηγεσίας και να οργανώσει και να ηγηθεί του κινήματος στην εν λόγω περιοχή.

Μπορεί να συμβεί σε μεγάλες περιοχές να μην υπάρχει κανείς, σε άλλες όμως να υπάρχουν δύο ή και τρεις που είναι σχεδόν εξίσου ικανοί. Η δυσκολία που ενυπάρχει σε μια τέτοια εξέλιξη είναι μεγάλη και μπορεί να ξεπεραστεί μόνο μετά από χρόνια.

Προϋπόθεση όμως για τη διαμόρφωση μιας οργανωτικής μορφής είναι και παραμένει το ικανό μυαλό για την ηγεσία της.

Όσο άχρηστος είναι ένας στρατός σε όλες τις οργανωτικές του μορφές χωρίς αξιωματικούς, άλλο τόσο είναι μια πολιτική οργάνωση χωρίς τον κατάλληλο ηγέτη.

Είναι προτιμότερο για το κίνημα να μην σχηματίσει ένα τοπικό παράρτημα παρά να αποτύχει να το οργανώσει ελλείψει μιας καθοδηγητικής και προοδευτικής ηγετικής προσωπικότητας.

Η ίδια η ηγεσία απαιτεί όχι μόνο θέληση, αλλά και ικανότητα, αν και πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη σημασία στη δύναμη της θέλησης και στην ενεργητικότητα παρά στην ίδια την ιδιοφυΐα, και το πιο πολύτιμο πράγμα είναι ένας συνδυασμός ικανότητας, αποφασιστικότητας και επιμονής.

12. Το μέλλον ενός κινήματος καθορίζεται από τον φανατισμό, ακόμη και τη μισαλλοδοξία, με την οποία οι οπαδοί του το αντιπροσωπεύουν σαν το μοναδικό σωστό κίνημα και το επιβάλλουν ενάντια σε άλλες σχηματισμούς παρόμοιου είδους.

Είναι το μεγαλύτερο λάθος να πιστεύουμε ότι η δύναμη ενός κινήματος αυξάνεται με την ένωση με ένα άλλο παρόμοιας φύσης. Κάθε διεύρυνση με αυτόν τον τρόπο αρχικά σημαίνει αύξηση των εξωτερικών διαστάσεων, πράγμα που στα μάτια των επιφανειακών παρατηρητών σημαίνει δύναμη, στην πραγματικότητα όμως εμπεριέχει μόνο τα μικρόβια μιας εσωτερικής αποδυνάμωσης, τα οποία θα δραστηριοποιηθούν αργότερα.

Γιατί, οτιδήποτε κι αν μπορεί να ειπωθεί για την ομοιότητα δύο κινημάτων, στην πραγματικότητα αυτή δεν υπάρχει ποτέ. Γιατί διαφορετικά δεν θα υπήρχαν στην πράξη δύο, αλλά μόνο ένα κίνημα. Και ανεξάρτητα από το πού εντοπίζονται οι διαφορές – και αν βρίσκονται μόνο στις διαφορετικές ικανότητες της ηγεσίας των κινημάτων – αυτές υπάρχουν. Ο φυσικός νόμος όμως κάθε εξέλιξης δεν απαιτεί το πάντρεμα δύο σχηματισμών που δεν είναι όμοιοι, αλλά μάλλον τη νίκη του ισχυρότερου και την καλλιέργεια της δύναμης και της ισχύος του νικητή,

καλλιέργεια που είναι δυνατή μόνο με τον συνακόλουθο αγώνα.

Μπορεί να προκύψουν στιγμιαία πλεονεκτήματα από την ένωση δύο περίπου όμοιων πολιτικών κομματικών σχηματισμών, αλλά μακροπρόθεσμα κάθε επιτυχία που κατακτήθηκε με αυτόν τον τρόπο είναι αιτία εσωτερικής εξασθένισης που θα εμφανιστεί αργότερα.

Το μεγαλείο ενός κινήματος είναι εγγυημένο αποκλειστικά από την απεριόριστη ανάπτυξη της εσωτερικής του δύναμης και από την σταθερή αύξηση μέχρι την τελική νίκη πάνω σε όλους τους ανταγωνιστές.

Μάλιστα, μπορούμε να πούμε ότι η δύναμή του και επομένως το δικαίωμά του να ζήσει αυξάνεται μόνο όσο αναγνωρίζει την αρχή του αγώνα σαν προϋπόθεση της ανάπτυξής του, καθώς ότι έχει φτάσει στο ύψιστο σημείο της δύναμής του τη στιγμή που η ολοκληρωτική νίκη γέρνει προς το μέρος του.

Οπότε είναι μόνο χρήσιμο για ένα κίνημα, να επιδιώξει αυτή τη νίκη με κάποια μορφή, που δεν οδηγεί σε άμεση επιτυχία από άποψη χρόνου, αλλά που μέσα από έναν μακροχρόνιο αγώνα, που υπαγορεύεται από την απόλυτη μισαλλοδοξία, προσφέρει επίσης μακροχρόνια ανάπτυξη.

Τα κινήματα που οφείλουν την αύξησή τους μόνο στη λεγόμενη συγχώνευση παρόμοιων σχηματισμών, δηλαδή οφείλουν τη δύναμή τους σε συμβιβασμούς, μοιάζουν με φυτά θερμοκηπίου. Μεγαλώνουν, αλλά δεν έχουν τη δύναμη να αντέξουν στους αιώνες και να αντιμετωπίσουν τις σφοδρές καταιγίδες.

Το μεγαλείο κάθε τεράστιας οργάνωσης που ενσαρκώνει μια ιδέα σε αυτόν τον κόσμο εντοπίζεται στον θρησκευτικό φανατισμό και τη μισαλλοδοξία με την οποία επιβάλλει τη θέλησή της απέναντι σε όλους τους άλλους, πεπεισμένη φανατικά για το δικό της δίκιο. Εάν μια ιδέα είναι από μόνη της σωστή και εφοδιασμένη κατ' αυτό τον τρόπο, αναλάβει έναν αγώνα σ' αυτή τη γη, τότε είναι ανίκητη και οποιαδήποτε δίωξη απλώς θα οδηγήσει στην αύξηση της εσωτερική της δύναμης.

Το μεγαλείο του χριστιανισμού δεν προέκυψε από τις απόπειρες διαπραγματεύσεων για τη διευθέτηση των διαφορών με παρόμοιες φιλοσοφικές θεωρίες της αρχαιότητας, αλλά από την αδιάκοπη, φανατική διακήρυξη και υπεράσπιση της δικής του θεωρίας.

Το φαινομενικό πλεονέκτημα που επιτυγχάνει ένα κίνημα με τις συγχωνεύσεις ξεπερνιέται γρήγορα από τη σταθερή αύξηση της δύναμης μιας ανεξάρτητης αυτοαμυνόμενης θεωρίας και της οργάνωσής της.

13. Το κίνημα κατ' αρχήν πρέπει να εκπαιδεύσει τα μέλη του κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην αντιμετωπίζουν τον αγώνα σαν μια άσκοπη επινόηση, αλλά αυτό για το οποίο αγωνίζονται οι ίδιοι. Δεν χρειάζεται λοιπόν να φοβούνται την έχθρα των αντιπάλων τους, αλλά να την αντιλαμβάνονται σαν προϋπόθεση για το δικό τους δικαίωμα ύπαρξης. Δεν χρειάζεται να φοβούνται το μίσος των εχθρών της εθνικότητάς μας και της κοσμοθεωρίας μας και τις εκδηλώσεις τους, αλλά πρέπει να τις επιθυμούν. Στις εκδηλώσεις αυτού του μίσους όμως βρίσκονται τα ψέμα-

τα και οι συκοφαντίες.

Όποιος δεν δέχτηκε επίθεση από εβραϊκές εφημερίδες, δηλαδή δεν συκοφαντήθηκε και δεν εξυβρίστηκε, δεν είναι αξιοπρεπής Γερμανός ούτε αληθινός εθνικοσοσιαλιστής. Το καλύτερο κριτήριο για την αξία του ήθους του, για την ειλικρίνεια των πεποιθήσεών του και για τη δύναμη της θέλησής του είναι η εχθρότητα που εισπράττει από τον θανάσιμο εχθρό του λαού μας.

Στους οπαδούς του κινήματος και με μια ευρύτερη έννοια σε ολόκληρο τον λαό πρέπει να υπενθυμίζεται ξανά και ξανά ότι ο Εβραίος λέει πάντα ψέματα στις εφημερίδες του και ότι ακόμη και μια περιστασιακή αλήθεια στοχεύει απλώς να καλύψει μια μεγαλύτερη απάτη και επομένως και η ίδια είναι μια προμελετημένη αναλήθεια. Ο Εβραίος είναι ο μεγάλος δάσκαλος του ψέματος, και το ψέμα και η απάτη είναι τα όπλα του στη μάχη.

Κάθε εβραϊκή συκοφαντία και κάθε εβραϊκό ψέμα είναι ουλή τιμής στο σώμα των αγωνιστών μας.

Όποιον συκοφαντούν περισσότερο, αυτός είναι πιο κοντά μας και όποιον μισούν θανάσιμα είναι ο καλύτερος φίλος μας.

Όποιος πάρει μια εβραϊκή εφημερίδα το πρωί και δεν βλέπει τον εαυτό του να συκοφαντείται σ' αυτήν, δεν αξιοποίησε σωστά την προηγούμενη μέρα· γιατί αν το είχε κάνει, ο Εβραίος θα τον διέσυρε, θα τον βλασφημούσε, θα τον συκοφαντούσε, θα τον προσέβαλε, θα τον δυσφημούσε. Και μόνο εκείνοι, που πολεμούν αποτελεσματικότατα αυτόν τον θανάσιμο εχθρό του έθνους μας και όλης της Αρίας ανθρωπότητας και του Άριου πολιτισμού, μπορούν να περιμένουν ότι θα δουν τις συκοφαντίες αυτής της φυλής και τον αγώνα αυτού του λαού να στρέφονται και εναντίον τους.

Όταν αυτές οι αρχές γίνουν η σάρκα και το αίμα των οπαδών μας, το κίνημα θα γίνει ακλόνητο και ακαταμάχητο.

14. Το κίνημα πρέπει να προάγει τον σεβασμό της προσωπικότητας με κάθε μέσο· δεν πρέπει ποτέ να ξεχνά ότι στην προσωπική αξία βρίσκεται η αξία κάθε ανθρώπου, ότι κάθε ιδέα και κάθε επίτευγμα είναι αποτέλεσμα της δημιουργικής δύναμης ενός ατόμου και ότι ο θαυμασμός για το μεγαλείο δεν είναι μόνο ένα ευχαριστώ σε αυτό το άτομο, αλλά και ένας ενωτικός δεσμός γύρω από τους ευχαριστούντες.

Η προσωπικότητα δεν μπορεί να αντικατασταθεί· ιδιαίτερα όχι, όταν ενσαρκώνει όχι το μηχανικό, αλλά το πολιτισμικά δημιουργικό στοιχείο. Όπως ένας διάσημος καλλιτέχνης δεν μπορεί να αντικατασταθεί και ένας άλλος να αναλάβει την ολοκλήρωση του μισοτελειωμένου του πίνακα, έτσι και ένας μεγάλος ποιητής και στοχαστής, ένας μεγάλος πολιτικός ή ένας μεγάλος στρατηγός δεν μπορούν να αντικατασταθούν. Γιατί η δραστηριότητά τους βρίσκεται πάντα στο πεδίο της τέχνης· δεν είναι αποτέλεσμα μηχανικής μάθησης αλλά έμφυτου χαρίσματος από τον Θεό.

Οι μεγαλύτερες επαναστάσεις και τα μεγαλύτερα επιτεύγματα αυτής

της γης, τα μεγαλύτερα πολιτιστικά της επιτεύγματα, τα αθάνατα κατορθώματα στον τομέα της πολιτικής κ.λ.π., είναι για πάντα αδιάρρηκτα συνδεδεμένα με ένα όνομα και αντιπροσωπεύονται από αυτό. Το να αρνηθούμε να αποδώσουμε σεβασμό σε ένα μεγάλο πνεύμα σημαίνει την απώλεια μιας τεράστιας δύναμης που απορρέει από τα ονόματα όλων των μεγάλων ανδρών και γυναικών.

Αυτό το γνωρίζει καλύτερα ο Εβραίος. Ειδικά αυτός, που φροντίζει να λατρεύονται σαν είδωλα οι μεγάλες προσωπικότητές του, που το μεγαλείο τους υπήρξε μεγάλο μόνο στην καταστροφή της ανθρωπότητας και του πολιτισμού της. Προσπαθεί μόνο να παρουσιάσει το θαυμασμό των άλλων εθνών προς τα δικά τους πνεύματα σαν αδικαιολόγητο και τον στιγματίζει σαν «προσωπολατρία».

Από τη στιγμή που ένας λαός γίνει τόσο δειλός ώστε να υποκύψει σε αυτήν την εβραϊκή αλαζονεία και αυθάδεια, χάνει τη μεγαλύτερη δύναμη που έχει· γιατί αυτή η δύναμη δεν βασίζεται στον σεβασμό προς τις μάζες, αλλά στην λατρεία των ιδιοφυών ανθρώπων, των οποίων η ζωή έχει εξυψώσει και εξευγενίσει το ίδιο το έθνος.

Όταν οι ανθρώπινες καρδιές ραγίζουν και οι ανθρώπινες ψυχές απελπίζονται, τότε οι μεγάλοι κατακτητές της ανάγκης και της φροντίδας, της ταπείνωσης και της εξαθλίωσης, της πνευματικής δουλείας και του σωματικού καταναγκασμού τις κοιτάζουν από το λυκόφως του παρελθόντος και απλώνουν τα αιώνια χέρια τους στους απελπισμένους θνητούς!

Αλίμονο στο λαό, που ντρέπεται να τα πιάσει!

Στην αρχική περίοδο της καθιέρωσης του κινήματός μας δεν υποφέραμε από τίποτα τόσο πολύ όσο από την ασημαντότητα και την άγνοια των ονομάτων μας. Το πιο δύσκολο πράγμα κατά τη διάρκεια αυτής της αρχικής περιόδου, όταν μόνο έξι, επτά ή οκτώ άτομα μαζεύονταν για να ακούσουν τα λόγια κάποιου ομιλητή, ήταν να αφυπνίσεις και να διατηρήσεις σε αυτόν τον μικρό κύκλο την πίστη στο μεγάλο μέλλον του κινήματος.

Σκεφτείτε ότι έξι ή επτά άνδρες, όλοι ανώνυμοι, φτωχοί φουκαράδες, είχαν ενωθεί με σκοπό να σχηματίσουν ένα κίνημα που προσδοκούσε να πετύχει αυτό που απέτυχαν να πετύχουν μέχρι τότε τα μεγάλα, ισχυρά και μαζικά κόμματα, την επανίδρυση ενός γερμανικού Ράιχ με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη και δόξα. Αν τότε μας επιτίθονταν, ακόμα κι αν γελούσαν μαζί μας και στις δύο περιπτώσεις θα ήμασταν ευτυχισμένοι. Γιατί το μόνο απογοητευτικό τότε ήταν η πλήρης περιφρόνηση που αντιμετωπίζαμε και από την οποία υπέφερα περισσότερο εκείνη την εποχή.

Όταν μπήκα στον κύκλο της παρέας των ανδρών, δεν μπορούσε ακόμα να γίνει λόγος ούτε για ένα κόμμα ούτε για κίνημα. Έχω ήδη περιγράψει τις εντυπώσεις μου με αφορμή την πρώτη μου συνάντηση με αυτό το μικρό δημιούργημα. Τις εβδομάδες που ακολούθησαν είχα τότε το χρόνο και την ευκαιρία να μελετήσω αυτό το λεγόμενο κόμμα που αρχικά φαινόταν ανύπαρκτο. Η εικόνα, μα τον Θεό, ήταν θλιβερή και απογοητευτική. Δεν υπήρχε τίποτα, απολύτως τίποτα. Το κατ' όνομα κόμμα, του οποίου η επιτροπή αποτελούνταν στην πράξη από όλα του τα μέλη, ήταν ούτως ή άλλως αυτό που προσπαθούσαν να καταπολεμήσουν, ένα κοινοβούλιο σε μικρογραφία. Και εδώ κυριαρχούσε η ψηφοφορία και αν τα μεγάλα κοινοβούλια ξελαρυγγιάζονταν για μήνες μερικές φορές αυτό τουλάχιστον γινόταν για μεγάλα προβλήματα, σε αυτόν τον μικρό κύκλο όμως ξεκινούσε ένας ατέλειωτος διάλογος για μια απάντηση σε ένα γράμμα που έφτανε κατά τύχη!

Το πρώτο γραφείο του Αρχηγού στο Στέρνεκερμπροϊ στο Μόναχο

Το κοινό, φυσικά, δεν γνώριζε απολύτως τίποτα για όλα αυτά. Κανείς στο Μόναχο δεν γνώριζε το κόμμα ούτε ονομαστικά, εκτός από τους λίγους οπαδούς και τους ελάχιστους φίλους του.

Κάθε Τετάρτη γινόταν μια λεγόμενη συγκέντρωση σε ένα καφενείο του Μονάχου και μια φορά την εβδομάδα γινόταν βραδιά συζήτησης. Δεδομένου ότι όλοι όσοι είχαν την ιδιότητα του μέλους στο «κίνημα» εκπροσωπούνταν αρχικά στην επιτροπή, τα πρόσωπα ήταν φυσικά πάντα τα ίδια. Το χρέος μας τώρα ήταν να σπάσουμε επιτέλους τα δεσμά του μικρού μας κύκλου, να κερδίσουμε νέους οπαδούς και πάνω απ' όλα να κάνουμε γνωστό το όνομα του κινήματος πάση θυσία.

Γι' αυτό εφαρμόσαμε την ακόλουθη τεχνική:

Κάθε μήνα, αργότερα κάθε δεκαπενθήμερο, προσπαθούσαμε να κάνουμε μια «συγκέντρωση». Οι προσκλήσεις γι' αυτή τη συγκέντρωση γράφονταν σε μια γραφομηχανή ή μερικές φορές με το χέρι σε χαρτάκια και τις πρώτες λίγες φορές διανέμονταν ή παραδίδονταν από εμάς τους ίδιους. Καθένας από εμάς στρεφόταν στον κύκλο των γνωστών του για να πείσει τον έναν ή τον άλλον να παρευρε-

θεί σε μια από αυτές τις συναντήσεις.

Το αποτέλεσμα ήταν θλιβερό.

Θυμάμαι ακόμα πώς εγώ ο ίδιος σ’ αυτή την πρώτη περίοδο μοίρασα μια φορά περίπου ογδόντα από αυτά τα χαρτιά και πώς περιμέναμε το βράδυ να έρθουν οι μάζες του κόσμου.

Με μια ώρα καθυστέρηση έπρεπε τελικά ο «πρόεδρος» να ξεκινήσει τη «συγκέντρωση». Ήμασταν πάλι επτά άτομα, οι παλιοί επτά.

Γι’ αυτό πήγαμε τα προσκλητήρια σε ένα χαρτοπωλείο του Μονάχου για να τα γράψουν σε πολύγραφο και να τα τυπώσουν. Το αποτέλεσμα στην επόμενη συγκέντρωση ήταν λίγοι ακόμη ακροατές. Έτσι ο αριθμός αυξήθηκε σιγά-σιγά από έντεκα σε δεκατρείς, τελικά σε δεκαεπτά, είκοσι τρεις, είκοσι τέσσερις ακροατές.

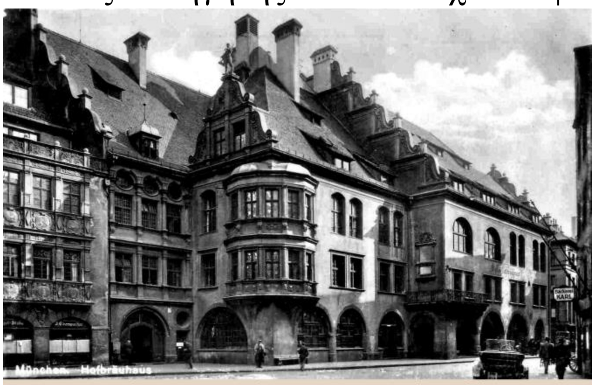
Με τους μικρούς εράνους που κάναμε μεταξύ μας εμείς οι φτωχοί φουκαράδες μαζέψαμε τα απαραίτητα χρήματα για να μπορέσουμε επιτέλους να διαφημίσουμε μια συγκέντρωση μέσα από μια ανακοίνωση στην ανεξάρτητη τότε εφημερίδα «Παρατηρητής του Μονάχου» (Münchener Beobachters) στο Μόναχο. Αυτή τη φορά όμως η επιτυχία ήταν εκπληκτική. Είχαμε προγραμματίσει τη συγκέντρωση στο Χόφμπροϋχαουζ-κέλλερ του Μονάχου (δεν πρέπει να συγχέεται με το Χόφμπροϋχαουζ-φεστζάαλ του Μονάχου), μια μικρή αίθουσα που μπορούσε να φιλοξενήσει λίγο λιγότερο από εκατόν τριάντα άτομα. Για μένα, το δωμάτιο φαινόταν σαν μια μεγάλη αίθουσα, και ο καθένας από εμάς αναρωτιόταν αν θα ήταν δυνατό να γεμίσει αυτό το «τεράστιο» κτίριο με κόσμο εκείνο το βράδυ.

Münchener Beobachter.

Στις επτά η ώρα ήταν παρόντα εκατόν έντεκα άτομα και η συγκέντρωση άρχισε.

Ένας καθηγητής του Μονάχου εκφώνησε την κεντρική ομιλία και εγώ επρόκειτο να είμαι ο δεύτερος που θα μιλούσα δημόσια για πρώτη φορά.

Μόναχο - Χόφμπροϋχαουζ-κελλερ
16 Οκτωβρίου 1919

Ο τότε πρώτος πρόεδρος του κόμματος, ο κ. Χάρρερ, είδε το θέμα σαν ένα μεγάλο ρίσκο. Ο κατά τα άλλα σίγουρα έντιμος κύριος ήταν πεπεισμένος ότι μπορούσα να κάνω διάφορα πράγματα, όχι όμως να μιλάω. Από αυτή την άποψη ακόμη και αυτά που ακολούθησαν δεν στάθηκαν ικανά νε τον μεταπείσουν.

Τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά. Σ' αυτή τη πρώτη συγκέντρωση, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί δημόσια, μου διατέθηκαν είκοσι λεπτά για να μιλήσω.

Μίλησα για τριάντα λεπτά και αυτό που από παλιά απλά ένιωθα μέσα μου χωρίς να το ξέρω με κανέναν τρόπο, είχε τώρα αποδειχτεί από την πραγματικότητα: μπορούσα να μιλάω! Μετά από τριάντα λεπτά οι άνθρωποι στο μικρό δωμάτιο ηλεκτρίστηκαν και ο ενθουσιασμός τους εκφράστηκε αρχικά από το γεγονός ότι η έκκλησή μου στην προθυμία των παρευρισκομένων να κάνουν θυσίες οδήγησε σε μια δωρεά τριακοσίων μάρκων. Αυτό όμως διέλυσε πολλές από τις ανησυχίες μας. Οι οικονομικοί περιορισμοί εκείνη την εποχή ήταν τόσο μεγάλοι που δεν είχαμε καν την δυνατότητα να τυπώσουμε τις κατευθυντήριες γραμμές για το κίνημα ή καν να δημοσιεύσουμε φυλλάδια. Τώρα είχαν τεθεί οι βάσεις για ένα μικρό ταμείο, από το οποίο θα μπορούσαν να πληρωθούν τουλάχιστον οι πιο στοιχειώδεις ελλείψεις και οι πιο επείγουσες ανάγκες.

Αλλά η επιτυχία αυτής της πρώτης μεγάλης συγκέντρωσης ήταν σημαντική και από μια άλλη άποψη.

Από τότε είχα αρχίσει να φέρνω στην επιτροπή έναν αριθμό φρέσκων νεανικών δυνάμεων. Κατά τη διάρκεια της πολυετούς στρατιωτικής μου θητείας είχα γνωρίσει μεγάλο αριθμό πιστών συντρόφων, οι οποίοι, λόγω της πειθούς μου, άρχισαν σιγά-σιγά να εντάσσονται στο κίνημα. Ήταν όλοι τους δραστήριοι νέοι άνθρωποι, συνηθισμένοι στην πειθαρχία και από την περίοδο της στρατιωτικής τους θητείας αναθρεμμένοι με την αρχή: Τίποτα δεν είναι αδύνατο, και όλα είναι δυνατά αν το θέλεις.

Το πόσο απαραίτητη ήταν μια τέτοια εισροή αίματος, μπόρεσα να το διαπιστώσω εγώ ο ίδιος μετά από λίγες μόνο βδομάδες συνεργασίας.

Ο τότε πρώτος πρόεδρος του κόμματος, ο κ. Χάρρερ, ήταν στην πραγματικότητα δημοσιογράφος και ως τέτοιος ήταν ασφαλώς καλά μορφωμένος. Αλλά είχε ένα πολύ σοβαρό μειονέκτημα για έναν αρχηγό κόμματος: δεν ήταν καθόλου ομιλητής για τις μάζες. Όσο σχολαστικά ευσυνείδητη και λεπτομερής κι αν ήταν η δουλειά του, της έλειπε – ίσως ακριβώς λόγω της έλλειψης μεγάλου ρητορικού ταλέντου – η μεγαλύτερη ώθηση. Ο κ. Ντρέξλερ, ο τότε πρόεδρος της τοπικής ομάδας του Μονάχου, ήταν ένας απλός εργάτης, επίσης μικρής σημασίας σαν ομιλητής, αλλά κατά τα άλλα δεν ήταν και στρατιώτης. Δεν είχε υπηρετήσει στο στρατό, ούτε ήταν στρατιώτης κατά τη διάρκεια του πολέμου, και έτσι αδύναμος και ανασφαλής καθώς ήταν από τη φύση του, του έλειπε το μοναδικό σχολείο που ήταν ικανό να κάνει άνδρες τις ανασφαλείς και μαλακές φύσεις. Έτσι και οι δύο άνδρες δεν ήταν φτιαγμένοι από εκείνο το υλικό, που θα τους καθιστούσε ικανούς, όχι μόνο να έχουν στην καρδιά τους τη φανατική πίστη στη νίκη ενός κινήματος, αλλά επίσης και να εξαλείψουν, με ακλόνητη δύναμη θέλησης, και αν ήταν ανάγκη, με ανελέητη σκληρότητα, κάθε αντίσταση που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο της ανύψωσης της νέας

ιδέας. Γι' αυτό το σκοπό ήταν κατάλληλες μόνο οι φύσεις, στις οποίες το μυαλό και το σώμα είχαν αγκαλιάσει εκείνες τις στρατιωτικές αρετές που μπορούν ίσως να περιγραφούν καλύτερα ως: γρήγοροι σαν λαγωνικά, ανθεκτικοί σαν πετσί και σκληροί σαν ατσάλι.

Τότε ήμουν ακόμη στρατιώτης. Σωματικά και ψυχικά είχα το βερνίκι των έξι χρόνων υπηρεσίας, έτσι που στην αρχή ένιωθα σαν ξένος σ' αυτό τον κύκλο. Και εγώ είχε ξεχάσει τις εκφράσεις: «Αυτό δεν γίνεται», ή «δεν θα δουλέψει»· «δεν πρέπει να το διακινδυνεύσουμε», «είναι πολύ επικίνδυνο» κ.λ.π.

Γιατί φυσικά ήταν επικίνδυνο. Το 1920, σε πολλά μέρη της Γερμανίας, μια εθνική συγκέντρωση που θα τολμούσε να απευθύνει την έκκλησή της στις πλατιές μάζες και θα τις προσκαλούσε δημόσια να την παρακολουθήσουν, ήταν απλώς αδύνατη. Οι συμμετέχοντες σε μια τέτοια συγκέντρωση ξυλοκοπούνταν και εκδιώκονταν με ματωμένα κεφάλια. Ομολογουμένως, για ένα τέτοιο κατόρθωμα δεν χρειάζονταν και πολλή ικανότητα: η μεγαλύτερη λεγόμενη αστική μαζική συγκέντρωση μπροστά σε μια ντουζίνα κομμουνιστών συνήθιζε να διαλύεται και να τρέχουν σαν λαγοί μπροστά στα λαγωνικά. Όσο λίγη προσοχή έδιναν όμως οι κόκκινοι στις φλύαρες αστικές λέσχες, των οποίων την εσωτερική αφέλεια και άρα και ακινδυνότητά τους την ήξεραν οι ίδιοι καλύτερα από τα μέλη τους, τόσο αποφασισμένοι ήταν να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να απαλλαγούν από ένα κίνημα που φαινόταν επικίνδυνο γι' αυτούς – η πιο αποτελεσματική μέθοδος σε αυτές τις περιπτώσεις όμως πάντοτε ήταν η τρομοκρατία και η βία.

Αυτό που μισούσαν περισσότερο οι μαρξιστές λαοπλάνοι, ωστόσο, ήταν ένα κίνημα του οποίου ο δεδηλωμένος στόχος ήταν να κερδίσει τις μάζες που μέχρι τότε βρισκόταν στην αποκλειστική υπηρεσία των μαρξιστικών κομμάτων του διεθνούς εβραϊκού κεφαλαίου. Ακόμη και ο τίτλος «Γερμανικό Εργατικό Κόμμα» είχε προκλητικό αποτέλεσμα. Έτσι ήταν εύκολο να φανταστεί κανείς ότι με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία θα άρχιζε η αντιπαράθεση με τους μαρξιστές υποκινητές, που τότε ήταν ακόμη μεθυσμένοι από τη νίκη.

Κόκκινη (Κομμουνιστική) τρομοκρατία
Μόναχο 1919

Στον στενό κύκλο του κινήματος εκείνη την εποχή υπήρχε κάποιος φόβος για μια τέτοια σύγκρουση. Ήθελαν να εμφανίζονται δημόσια όσο το δυνατόν λιγότερο από φόβο μην τους ξυλοκοπήσουν. Σκέφτονταν στο μυαλό τους κιόλας την πρώτη μεγάλη συγκέντρωση να διαλύεται και τότε το κίνημα να συντρίβεται μια και καλή. Δυσκολεύτηκα να υπερα-

σπιστώ τη γνώμη μου, ότι δεν πρέπει να αποφύγουμε αυτόν τον αγώνα, αλλά ότι πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε και επομένως να αποκτήσουμε την πανοπλία που από μόνη της παρέχει προστασία ενάντια στη βία. Η τρομοκρατία δεν αντιμετωπίζεται με το μυαλό, αλλά με την τρομοκρατία. Η επιτυχία της πρώτης συνάντησης ενίσχυσε τη θέση μου προς αυτή την κατεύθυνση. Βρήκαμε λοιπόν το κουράγιο να οργανώσουμε μια δεύτερη, κάπως μεγαλύτερη.

Γύρω στον Οκτώβριο του 1919 πραγματοποιήθηκε η δεύτερη μεγαλύτερη συνάντηση στο Έμπερλμπροϋκελλερ (Eberlbräukeller). Θέμα: Μπρεστ-Λιτόφσκ* και Βερσαλλίες. Τέσσερις κύριοι εμφανίστηκαν ως ομιλητές. Εγώ ο ίδιος μίλησα σχεδόν μια ώρα και η επιτυχία ήταν μεγαλύτερη από ό,τι στην πρώτη συγκέντρωση. Ο αριθμός του ακροατηρίου είχε ξεπεράσει τους εκατόν τριάντα. Μια απόπειρα διακοπής καταπνίγηκε αμέσως στην αρχή από τους συντρόφους μου. Οι ταραχοποιοί πετάχτηκαν από τις σκάλες με χτυπημένα κεφάλια.

Δεκαπέντε μέρες αργότερα έγινε άλλη μια συγκέντρωση στην ίδια αίθουσα. Η προσέλευση είχε ξεπεράσει τους εκατόν εβδομήντα – μια καλή κατάληψη του χώρου. Είχα ξαναμιλήσει, και πάλι η επιτυχία ήταν μεγαλύτερη από την προηγούμενη συγκέντρωση.

Πίεζα για μια μεγαλύτερη αίθουσα. Τελικά βρήκαμε μία στην άλλη άκρη της πόλης, στο «Γερμανικό Ράιχ» (Deutschen Reich) στην οδό Νταχάουερ (Dachauer Straße). Η πρώτη συγκέντρωση στη νέα αίθουσα δεν είχε τόση συμμετοχή όσο η προηγούμενη: λίγο λιγότεροι από εκατόν σαράντα άτομα. Στην επιτροπή άρχισαν να σβήνουν οι ελπίδες και οι αιώνιοι αμφισβητίες πίστευαν ότι ο λόγος της μικρής προσέλευσης ήταν η συχνή επανάληψη των «επιδείξεών» μας. Υπήρξαν έντονες συζητήσεις στις οποίες εξέφρασα τη γνώμη ότι μια πόλη επτακοσίων χιλιάδων κατοίκων μπορούσε να σηκώσει όχι μόνο μία συγκέντρωση κάθε δύο εβδομάδες αλλά δέκα κάθε εβδομάδα, ότι δεν πρέπει να παρασυρθούμε από τις αποτυχίες, ότι ο δρόμος που είχαμε πάρει ήταν ο σωστός και ότι αργά ή γρήγορα με τη σταθερή επιμονή μας, θα ερχόταν οπωσδήποτε και η επιτυχία. Γενικά, όλη αυτή η περίοδος του χειμώνα του 1919/20 ήταν ένας μοναδικός αγώνας για την ενίσχυση της εμπιστοσύνης στη νικηφόρα δύναμη του νεαρού κινήματος και για την αύξηση εκείνου του φανατισμού, που σαν πίστη, μπορεί να κινήσει και βουνά.

Η επόμενη συγκέντρωση στην ίδια αίθουσα μου έδειξε ότι είχα δίκιο. Ο αριθμός των παρευρισκομένων είχε ξεπεράσει τους διακόσιους, ο αριθμός του κοινού αλλά και η οικονομική επιτυχία ήταν λαμπρή.

Προέτρεψα για την άμεση προετοιμασία μιας άλλης συγκέντρωσης.

*Με την ονομασία Συνθήκη του Μπρεστ – Λιτόφσκ φέρεται μια ιστορική συνθήκη που συνομολογήθηκε στις 3 Μαρτίου του 1918 στην ομώνυμη πόλη της Λευκορωσίας μεταξύ της Μπολσεβίκικης Ρωσίας και των Κεντρικών δυνάμεων κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Η συνθήκη αυτή χαρακτηρίστηκε επίσης και ως «συνθήκη άνευ προσαρτήσεων – άνευ αποζημιώσεων». (Σ.τ.μ)

Πραγματοποιήθηκε μόλις δεκαπέντε μέρες αργότερα και το κοινό ξεπέρασε τα διακόσια εβδομήντα άτομα.

Δεκατέσσερις μέρες αργότερα προσκαλέσαμε τους οπαδούς και τους φίλους του νέου κινήματος για έβδομη φορά, και η ίδια αίθουσα με δυσκολία μπόρεσε να χωρέσει τον κόσμο, ήταν πάνω από τετρακόσιοι.

Αυτή την εποχή έγινε η εσωτερική διαμόρφωση του νέου κινήματος. Πολλές φορές υπήρχαν περισσότερο ή λιγότερο έντονες διαφωνίες στον μικρό μας κύκλο. Από διάφορες πλευρές – όπως σήμερα, έτσι και τότε – επικρίθηκε ο χαρακτηρισμός του νέου κινήματος ως κόμματος. Πάντα έβλεπα σε μια τέτοια αντίληψη μόνο την απόδειξη της πρακτικής ανικανότητας και ψυχικής μικρότητας των επικριτών. Πάντα υπήρχαν και πάντα θα υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να διακρίνουν τα εξωτερικά από τα ουσιώδη και που προσπαθούν να μετρήσουν την αξία ενός κινήματος χρησιμοποιώντας βαρύγδουπους τίτλους, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων δυστυχώς πρέπει να το παρέχει το λεξιλόγιο των προγόνων μας.

Ήταν δύσκολο εκείνη την εποχή να κάνεις τους ανθρώπους να καταλάβουν, ότι κάθε κίνημα, όσο δεν έχει επιτύχει τη νίκη των ιδεών του και άρα και τον στόχο του, είναι κόμμα, έστω κι αν έχει χίλια διαφορετικά ονόματα.

Αν κάποιος θέλει να θέσει σε πρακτική εφαρμογή μια τολμηρή ιδέα, η πραγματοποίηση της οποίας φαίνεται χρήσιμη για τα συμφέροντα των συνανθρώπων του, θα πρέπει πρώτα να ψάξει για οπαδούς που είναι πρόθυμοι να υπερασπιστούν τις προθέσεις του. Και αν αυτή η πρόθεση συνίσταται μόνο στη διάλυση του κομματικού συστήματος που υπάρχει σήμερα και στον τερματισμό της διάσπασης, τότε οι εκφραστές αυτής της άποψης και οι προπαγανδιστές αυτής της απόφασης είναι και οι ίδιοι ένα κόμμα, μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος. Είναι σχολαστικισμός και φιλαρέσκεια όταν ένας απαρχαιωμένος λαϊκός θεωρητικός, του οποίου οι πρακτικές επιτυχίες είναι αντιστρόφως ανάλογες με τη σοφία του, φαντάζεται ότι μπορεί να αλλάξει τον χαρακτήρα, που έχει κάθε νεαρό κόμμα, αλλάζοντας τον τίτλο του.

Αντιθέτως.

Αν κάτι είναι αντιλαϊκό, τότε αυτό είναι αυτή η εκσφενδόνιση ειδικά παλιών γερμανικών εκφράσεων, που ούτε ταιριάζουν στην σημερινή εποχή ούτε αντιπροσωπεύουν κάτι συγκεκριμένο, αλλά μπορούν πολύ εύκολα να οδηγήσουν στον περιορισμό της σημασίας ενός κινήματος μόνο στο εξωτερικό του λεξιλόγιο. Αυτή είναι μια πραγματική ανοησία, που σήμερα όμως μπορεί να διαπιστωθεί σε αναρίθμητες περιπτώσεις.

Σε γενικές γραμμές, ακόμη και τότε αλλά και στην περίοδο που ακολούθησε, έπρεπε να αντιμετωπίζω ξανά και ξανά τους εν λόγω περιπλανώμενους λαϊκούς Γερμανούς λόγιους, των οποίων οι θετικές υπηρεσίες είναι πάντα στην πράξη ένα μηδενικό, αλλά και η έπαρσή τους δύσκολα μπορεί να ξεπεραστεί. Το νεοσύστατο κίνημα έπρεπε και πρέπει

ακόμα να προσέχει μια εισροή ανθρώπων που η μοναδική τους σύσταση είναι ως επί το πλείστον η δήλωσή τους ότι έχουν πολεμήσει τριάντα ή και σαράντα χρόνια για την ίδια ιδέα. Όποιος όμως πολεμά σαράντα χρόνια για μια λεγόμενη ιδέα, χωρίς να είναι ικανός να εξασφαλίσει την παραμικρή επιτυχία, χωρίς μάλιστα να έχει εμποδίσει τη νίκη του αντιπάλου του, έχει αποδείξει με την σαραντάχρονη δραστηριότητά του την ανικανότητά του. Ο κίνδυνος έγκειται πάνω απ’ όλα στο γεγονός ότι τέτοιες φύσεις δεν θέλουν να ενταχθούν στο κίνημα σαν απλά μέλη, αλλά φλυαρούν για τους ηγετικούς κύκλους στους οποίους, με βάση την μακροχρόνια δραστηριότητάς τους, μπορούν να δουν μια κατάλληλη θέση για περαιτέρω δραστηριότητα. Όμως αλίμονο στο νεαρό κίνημα που θα παραδοθεί στο έλεος τέτοιων ανθρώπων! Όσο λίγο ένας επιχειρηματίας που στα σαράντα χρόνια της δραστηριότητάς του σταθερά οδήγησε μια μεγάλη επιχείρηση στη καταστροφή, είναι κατάλληλος για να γίνει ιδρυτής μιας νέας, άλλο τόσο ένας λαϊκός Μαθουσάλας, που τον ίδιο ακριβώς χρόνο κατέστρεψε και απολίθωσε μια μεγάλη ιδέα, είναι κατάλληλος για την ηγεσία ενός νεαρού κινήματος!

Εκτός αυτού, μόνο ένα μικρό μέρος αυτών των ανθρώπων έρχονται στο νέο κίνημα, για να το υπηρετήσουν και να βοηθήσουν στη διάδοση των αρχών του, αλλά τις περισσότερες φορές γιατί πιστεύουν ότι κάτω από την προστασία του ή μέσα από τις δυνατότητες που τους προσφέρει ότι μπορούν να κάνουν την ανθρωπότητα πάλι δυστυχισμένη με τις δικές τους ιδέες. Τι είδους ιδέες είναι αυτές, είναι δύσκολο να πω.

Χαρακτηριστικό αυτών των φύσεων είναι ότι βροντοφωνάζουν για τον αρχαίο Τευτονικό ηρωισμό των σκοτεινών και μακρινών εποχών, τα πέτρινα τσεκούρια, τις λόγχες και τις ασπίδες, ενώ στην πραγματικότητα οι ίδιοι είναι οι μεγαλύτεροι δειλοί που μπορεί να φανταστεί κανείς. Γιατί οι ίδιοι άνθρωποι που κουνούν στον αέρα τις απομιμήσεις των παλιών τευτονικών τσίγκινων σπαθιών και φορούν επεξεργασμένα δέρματα αρκούδων, με τα κέρατα των ταύρων να προεξέχουν πάνω από τα γενειοφόρο πρόσωπό τους, διακηρύσσουν για το παρόν μόνο έναν αγώνα με πνευματικά όπλα και το βάζουν στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούν μπροστά σε κάθε κομμουνιστικό λαστιχένιο ρόπαλο. Οι μελλοντικές γενιές κάποτε θα έχουν λίγες αφορμές για να δοξάσουν την ηρωική ύπαρξη αυτών των παχιών γενειάδων με ένα νέο έπος.

Γνώρισα πολύ καλά αυτούς τους ανθρώπους για να μην νιώσω τη βαθύτερη αηδία για την άθλια παράστασή τους. Στις πλατιές μάζες όμως προκαλούν γελοία εντύπωση και ο Εβραίος έχει κάθε λόγο να αντιμετωπίζει με επιείκεια αυτούς του λαϊκούς κωμικούς, ή ακόμα και να τους προτιμά από τους αληθινούς υπέρμαχους ενός επερχόμενου γερμανικού κράτους. Ταυτόχρονα, αυτοί οι άνθρωποι εξακολουθούν να είναι υπερβολικά αλαζονικοί, ισχυρίζονται ότι ξέρουν τα πάντα καλύτερα, παρ’ όλες τις αποδείξεις της πλήρους ανικανότητάς τους, και

γίνονται πραγματική πληγή για τους ευθείς και έντιμους αγωνιστές, για τους οποίους ο σεβασμός προς τον ηρωισμό δεν περιορίζεται μόνο στο παρελθόν, αλλά που επίσης προσπαθούν να δώσουν στις μελλοντικές γενιές μια παρόμοια εικόνα με τις δικές τους πράξεις.

Συχνά είναι δύσκολο να ξεχωρίσεις ποιοι από αυτούς τους ανθρώπους ενεργούν από εσωτερική βλακεία ή ανικανότητα και ποιοι το κάνουν για συγκεκριμένους λόγους. Ειδικά με τους λεγόμενους θρησκευτικούς μεταρρυθμιστές που βασίζονται σε παλιά γερμανικά έθιμα, είχα πάντα την αίσθηση ότι στάλθηκαν από εκείνες τις δυνάμεις που δεν θέλουν την αναγέννηση του λαού μας. Άλλωστε, η όλη τους δράση οδηγεί τον λαό μακριά από τον κοινό αγώνα ενάντια στον κοινό εχθρό, τους Εβραίους, και τον αφήνει να σπαταλά τις δυνάμεις του σε εσωτερικές θρησκευτικές διαμάχες που είναι τόσο παράλογες όσο και καταστροφικές. Ακριβώς για αυτούς τους λόγους όμως είναι απαραίτητη η καθιέρωση μιας ισχυρής κεντρικής εξουσίας με την έννοια της άνευ όρων εξουσίας της ηγεσίας στο κίνημα. Μόνο μέσω αυτής μπορούν να τεθούν υπό έλεγχο τέτοια ολέθρια στοιχεία. Βέβαια, γι’ αυτόν τον λόγο οι μεγαλύτεροι εχθροί ενός ενιαίου, αυστηρά καθοδηγημένου και προσανατολισμένου κινήματος βρίσκονται στους κύκλους αυτών των λαϊκών Αχασβήρων*. Μισούν τη δύναμη στο κίνημα που εμποδίζει τις απάτες τους.

Δεν είναι τυχαίο που το νεαρό κίνημα δεσμεύτηκε κάποτε σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα και δεν χρησιμοποίησε τη λέξη «λαϊκός». Λόγω της νοηματικής ευρύτητάς της, ο όρος λαϊκός, δεν αποτελεί επαρκή βάση για ένα κίνημα και δεν προσφέρει κανένα κριτήριο για τη συμμετοχή σε ένα κίνημα. Όσο πιο απροσδιόριστος είναι στην πράξη αυτός ο όρος, τόσο περισσότερες και εκτενέστερες ερμηνείες επιδέχεται και τόσο μεγαλύτερη γίνεται η πιθανότητα επίκλησής του. Η εισαγωγή μιας τέτοιας απροσδιόριστης και τόσο ευέλικτα ερμηνεύσιμης έννοιας στον πολιτικό αγώνα οδηγεί στην καταστροφή κάθε αυστηρής αγωνιστικής ενότητας, αφού αυτή δεν επιτρέπει στο άτομο να καθορίζει τις πεποιθήσεις και τη βούλησή του.

Είναι και ντροπή, να περιφέρεται σήμερα κάποιος τριγύρω με τη λέξη «λαϊκός» κολλημένο στο καπέλο του και ταυτόχρονα πολλοί άνθρωποι να έχουν τις δικές τους ιδέες για τη σημασία αυτού του όρου. Ένας

*Αχασβήρος: Ο περιπλανώμενος Ιουδαίος είναι μυθικό πρόσωπο που σύμφωνα με τη λαϊκή παράδοση περιφέρεται τον κόσμο αιώνια μη βρίσκοντας ανάπαυση καταδικασμένο έτσι σε συνεχή περιπλάνηση. Όταν ο Ιησούς Χριστός οδηγούνταν στον τόπο του μαρτυρίου, φέροντας τον βαρύ Σταυρό διερχόμενος μπροστά από το κατάστημα ενός Εβραίου που έφερε το όνομα Αχασβήρος, οι Ρωμαίοι στρατιώτες ζήτησαν απ’ αυτόν να κρατήσει για λίγο χρόνο εκείνος τον Σταυρό προκειμένου να ξεκουραστεί ο Ιησούς. Ο Αχασβήρος όχι μόνο αρνήθηκε αλλά γυρνώντας προς τον Ιησού είπε: «βάδιζε, βάδιζε». Τότε ο Ιησούς στρέφοντας το βλέμμα του σ’ αυτόν του απάντησε: «Βάδιζε και εσύ και να διατρέξεις όλη τη γη, χωρίς να σταθείς πουθενά, μέχρις ότου εγώ επιστρέψω από την Βασιλεία των ουρανών στη Γή.» Από την επόμενη, σύμφωνα πάντα με την παράδοση αυτή, ο Αχασβήρος άρχισε να περιπλανιέται και να περιφέρεται συνεχώς ανά την υφήλιο. (Σ.τ.μ)

γνωστός καθηγητής στη Βαυαρία, ένας φημισμένος αγωνιστής των πνευματικών όπλων, πλούσιος σε παρόμοιες πνευματικές εκστρατείες προς το Βερολίνο, ταυτίζει τον όρο λαϊκός με τη μοναρχική συμπεριφορά. Φυσικά αυτό το μορφωμένο μυαλό, έχει ξεχάσει μέχρι τώρα να εξηγήσει πώς οι Γερμανοί μονάρχες μας του παρελθόντος μπορούν να ταυτιστούν με αυτό που εννοούμε γενικά με τη λέξη «λαϊκός» σήμερα· φοβάμαι ότι αυτός ο κύριος θα δυσκολευόταν να το κάνει αυτό. Γιατί δεν μπορούμε να φανταστούμε τίποτα πιο αντι-λαϊκό από τους περισσότερους γερμανικούς μοναρχικούς κρατικούς σχηματισμούς. Αν ήταν διαφορετικά, τότε δεν θα είχαν ποτέ εξαφανιστεί, αλλιώς η εξαφάνισή τους θα αποτελούσε απόδειξη για την ανακρίβεια της λαϊκής ιδεολογίας.

Ο καθένας λοιπόν ερμηνεύει αυτόν τον όρο όπως τον αντιλαμβάνεται. Αλλά μια τέτοια ποικιλομορφία απόψεων δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως βάση για ένα κίνημα πολιτικού αγώνα.

Θέλω να αποφύγω εντελώς να μιλήσω για την αποξένωση αυτών των λαϊκών προφητών του εικοστού αιώνα και κυρίως για την άγνοια της λαϊκής ψυχής. Αποδεικνύεται επαρκώς από τη γελοιότητα με την οποία αντιμετωπίστηκαν από τους αριστερούς. Τους αφήνουν να μιλούν για να γελάνε μαζί τους.

Όποιος όμως δεν καταφέρνει να τον μισούν οι αντίπαλοί του σε αυτόν τον κόσμο, δεν μου φαίνεται να αξίζει και πολύ σαν φίλος. Και έτσι η φιλία αυτών των ανθρώπων δεν ήταν μόνο άχρηστη για το νεαρό μας κίνημα, αλλά πάντα ήταν μόνο επιζήμια, και ήταν επίσης ο κύριος λόγος για τον οποίο επιλέξαμε το όνομα «κόμμα» – θα μπορούσαμε να ελπίζουμε ότι απ’ αυτό και μόνο ένα ολόκληρο σμήνος από αυτούς τους λαϊκούς υπνοβάτες θα μας απέφευγε – και κατά δεύτερο λόγο γιατί αυτοπροσδιοριστήκαμε σαν **Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα**.

Η πρώτη επιλογή κράτησε μακριά τους λάτρεις της αρχαιότητας, τους μεγαλόστομους και επιφανειακούς δογματιστές της αποκαλούμενης «λαϊκής ιδέα», η δεύτερη όμως μας απάλλαξε από ολόκληρο το στίφος των ιπποτών του «πνευματικού ξίφους», όλους τους κακομοίρηδες που χρησιμοποιούν τα «πνευματικά όπλα» σαν ασπίδα για να κρύψουν την πραγματική δειλία τους.

Είναι αυτονόητο ότι την περίοδο που ακολούθησε δεχτήκαμε σφοδρότατες επιθέσεις από αυτούς τους τελευταίους, όχι φυσικά με πράξεις, αλλά μόνο με την πένα, γιατί από τέτοιες λαϊκές χήνες τίποτα άλλο δεν είναι αναμενόμενο. Γι’ αυτούς φυσικά, υπήρχε κάτι το τρομακτικό στην αρχή μας «Όποιος μας εναντιώνεται με τη βία, θα υπερασπιζόμαστε τον εαυτό μας εναντίον του με τη βία». Μας κατηγόρησαν όχι μόνο για βάρβαρη λατρεία του ροπάλου αλλά και έλλειψη πνεύματος, με τον πιο επίμονο τρόπο. Το γεγονός ότι ακόμα και ένας Δημοσθένης θα μπορούσε να φιμωθεί σε μια λαϊκή συγκέντρωση,

όταν πενήντα μόνο ηλίθιοι, υποστηριζόμενοι στις φωνές και στις γροθιές τους, δεν θα τον αφήσουν να μιλήσει, δεν κάνει καμία εντύπωση σε έναν τέτοιο τσαρλατάνο. Η έμφυτη δειλία του δεν τον αφήνει ποτέ να μπει σε τέτοιο κίνδυνο. Γιατί δεν δουλεύει «θορυβωδώς» και «φορτικά», αλλά «αθόρυβα».

Ακόμα και σήμερα δεν μπορώ να προφυλάξω αρκετά το νέο μας κίνημα από τον κίνδυνο να πέσει στα δίχτυα αυτών των λεγόμενων «σιωπηλών εργατών». Δεν είναι μόνο δειλοί, αλλά είναι και πάντα ανίκανοι και τεμπέληδες. Ένας άνθρωπος που γνωρίζει ένα πράγμα, που γνωρίζει έναν δεδομένο κίνδυνο και βλέπει την πιθανότητα σωτηρίας με τα μάτια του, έχει το ρημάδι καθήκον και την υποχρέωση, να μη δουλεύει «σιωπηλά», αλλά να βγαίνει ανοιχτά και να πολεμάει το κακό μπροστά σε όλο το πλήθος και να υποστηρίζει τη θεραπεία του. Αν δεν το κάνει, τότε είναι ένας που αμέλησε το καθήκον του, ένα άθλιο ανθρωπάκι που αποτυγχάνει είτε από δειλία είτε από τεμπελιά και ανικανότητα. Οι περισσότεροι όμως από αυτούς τους «σιωπηλούς εργάτες» ως επί το πλείστον προσποιούνται ότι γνωρίζουν ο Θεός ξέρει τι. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να προσπαθούν να εξαπατούν όλο τον κόσμο με τα κόλπα τους· είναι τεμπέληδες, αλλά με τη δήθεν «σιωπηλή» δουλειά τους δίνουν την εντύπωση μιας τεράστιας και ευσυνείδητης δραστηριότητας, με λίγα λόγια είναι απατεώνες, πολιτικοί τσαρλατάνοι που μισούν την έντιμη δουλειά των άλλων. Από τη στιγμή που μια τέτοια λαϊκή νυχτοπεταλούδα επικαλείται την αξία της «σιωπής» μπορούμε να στοιχηματίσουμε χίλια προς ένα ότι με αυτό δεν παράγει τίποτα, αλλά κλέβει, κλέβει από τους καρπούς της δουλειάς των άλλων.

Σε αυτό προσθέστε την αλαζονεία, την έπαρση και την αυθάδεια με την οποία αυτοί οι πρακτικά τεμπέληδες που αποφεύγουν το σκοτάδι, πέφτουν πάνω στην δουλειά των άλλων, προσπαθώντας να την επικρίνουν αφ’ υψηλού και έτσι στην πραγματικότητα βοηθούν τους θανάσιμους εχθρούς του λαού μας.

Ακόμα και ο τελευταίος δημαγωγός που έχει το κουράγιο να σταθεί στο τραπέζι μιας ταβέρνας μεταξύ των αντιπάλων του για να υπερασπιστεί τις απόψεις του, αντρίκια και ανοιχτά, κάνει πιο πολλά από χίλια τέτοια απατηλά, ύπουλα φίδια. Σίγουρα θα προσηλυτίσει τον έναν ή τον άλλο και να τον φέρει στο κίνημα. Θα μπορέσει να μετρήσει την επιτυχία του και θα μπορέσει να προσδιορίσει το αποτέλεσμα των πράξεών του από την επιτυχία. Μόνο οι δειλοί απατεώνες που εξυμνούν τη «σιωπηλή» εργασία τους και έτσι κρύβονται πίσω από το προστατευτικό μανδύα μιας κατάπτυστης ανωνυμίας, δεν κάνουν για τίποτα και μπορούν με όλη τη σημασία της λέξης να θεωρηθούν κηφήνες της αναγέννησης του λαού μας.

Στις αρχές του 1920 πίεσα να γίνει η πρώτη πραγματικά μεγάλη μαζική συγκέντρωση. Υπήρχαν διαφωνίες σχετικά με αυτό. Κάποια ηγετικά μέλη του κόμματος θεώρησαν αυτή την κίνηση πολύ πρόωρη και ως εκ τούτου καταστροφική ως προς τα αποτελέσματά της. Ο κόκκινος Τύπος είχε αρχίσει να ασχολείται μαζί μας και είχαμε την τύχη να προκαλέσουμε σταδιακά το μίσος του. Είχαμε αρχίσει να εμφανιζόμαστε σαν ομιλητές σε συζητήσεις άλλων συγκεντρώσεων. Φυσικά, μας φώναζαν αμέσως να κάτσουμε κάτω. Υπήρχε όμως κάποια επιτυχία. Ο κόσμος μας είχε μάθει και καθώς αυτή γνώση του βάθαινε, μεγάλωναν η αντιπάθεια και ο θυμός τους εναντίον μας. Οπότε μάλλον μπορούσαμε να ελπίζουμε, ότι στην πρώτη μεγάλη μαζική συγκέντρωσή μας θα δεχόμασταν μεγάλο αριθμό επισκεπτών από τους φίλους μας από το κόκκινο στρατόπεδο.

Και σε μένα μου ήταν ξεκάθαρο, ότι η πιθανότητα να διαλυθεί η συγκέντρωση ήταν μεγάλη. Αλλά ο αγώνας έπρεπε να δοθεί, αν όχι τώρα, λίγους μήνες αργότερα. Ήταν εξ ολοκλήρου στο χέρι μας να κάνουμε το κίνημά μας αιώνιο από την πρώτη κιόλας μέρα, πολεμώντας τυφλά και ανελέητα γι’ αυτό. Πάνω απ’ όλα γνώριζα τη νοοτροπία των οπαδών της κόκκινης πλευράς πολύ καλά για να μην ξέρω ότι η αντίσταση μέχρις εσχάτων είναι πολύ πιθανό όχι μόνο να κάνει εντύπωση, αλλά και να κερδίσει οπαδούς. Έτσι έπρεπε να είμαστε αποφασισμένοι γι’ αυτή την αντίσταση.

Ο τότε πρώτος πρόεδρος του κόμματος, ο κ. Χάρρερ, αισθάνθηκε ότι δεν μπορούσε να συμφωνήσει με τις απόψεις μου όσον αφορά την επιλογή του χρόνου και στην συνέχεια, σαν έντιμος και ευθύς άνδρας, παραιτήθηκε από την ηγεσία του κόμματος. Τη θέση του πήρε ο κ. Άντον Ντρέξλερ. Εγώ είχα κρατήσει την οργάνωση της προπαγάνδας και άρχισα τώρα να την κάνω ανελέητα.

Σαν ημερομηνία διεξαγωγής αυτής της πρώτης μεγάλης λαϊκής συγκέντρωσης του άγνωστου ακόμα κινήματος ορίστηκε η 24η Φεβρουαρίου 1920.

Επέβλεπα προσωπικά τις προετοιμασίες. Άλλωστε ήταν πολύ σύντομες. Γενικά όλος ο μηχανισμός είχε στηθεί, για να μπορεί να παίρνει αστραπιαίες αποφάσεις. Σε ζητήματα την ημέρας έπρεπε να παίρνουμε θέση σε είκοσι τέσσερεις ώρες με τη μορφή μαζικών συγκεντρώσεων. Η γνωστοποίησή τους έπρεπε να γίνεται με αφίσες και με φυλλάδια, των οποίων το περιεχόμενο καθορίζονταν σύμφωνα με εκείνες τις θεμελιώδεις αρχές που έχω ήδη διατυπώσει σε σε γενικές γραμμές στο κεφάλαιό μου περί προπαγάνδας. Επίδραση στις πλατιές μάζες, επικέντρωση σε λίγα σημεία, συνεχής επανάληψη του ίδιου πράγματος, αυτοπεποίθηση και σιγουριά στη διατύπωση του κειμένου με τη μορφή αποδεικτικού ισχυρισμού, μεγάλη επιμονή στη διάδοση και υπομονή στην αναμονή του αποτελέσματος.

Σαν βασικό χρώμα επιλέξαμε το κόκκινο, είναι το πιο εντυπωσιακό και

θα εξόργιζε και θα προκαλούσε περισσότερο τους αντιπάλους μας και έτσι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα μας μάθαιναν και θα μας θυμούνταν.

Στην περίοδο που ακολούθησε, η μυστική συνεννόηση μεταξύ των μαρξιστών και του κέντρου ως πολιτικού κόμματος στη Βαυαρία αποδείχτηκε περίτρανα από το ενδιαφέρον με το οποίο το κυβερνών Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας προσπάθησε να αποδυναμώσει την επίδραση των αφισών μας στις κόκκινες εργατικές μάζες και αργότερα να τις απαγορεύσει. Η αστυνομία, μη βρίσκοντας άλλο τρόπο για να παρέμβει, αναγκάστηκε να καταφύγει στον «σεβασμό της κυκλοφορίας», μέχρι που τελικά, για να ικανοποιήσει τον κρυφό κόκκινο σύμμαχο, αυτές οι αφίσες, που είχαν φέρει πίσω στον γερμανικό εθνισμό τους εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες που είχαν παρασυρθεί και παραπλανηθεί από τον διεθνισμό, απαγορεύτηκαν εντελώς με τη βοήθεια ενός λεγόμενου Γερμανικού Εθνικού Λαϊκού Κόμματος. Αυτές οι αφίσες – που επισυνάπτονται ως παραρτήματα στην πρώτη και δεύτερη έκδοση αυτού του βιβλίου – μπορούν να απεικονίσουν καλύτερα τον τεράστιο αγώνα που έδινε το νεοσύστατο κίνημα εκείνη την εποχή. Θα δώσουν και μια μαρτυρία προς τις επόμενες γενιές για την αποφασιστικότητα και την εντιμότητα των πεποιθήσεών μας και για την αυθαιρεσία των λεγόμενων εθνικών αρχών, που απαγόρευσαν μια δυσάρεστη γι’ αυτούς εθνικοποίηση η οποία θα μπορούσε έτσι να ανακτήσει και πάλι τις πλατιές μάζες του έθνους μας.

Θα βοηθήσουν επίσης στη διάλυση της εντύπωσης ότι υπήρχε εθνική κυβέρνηση στη Βαυαρία και θα τεκμηριώσουν για τις μελλοντικές γενιές ότι η εθνική Βαυαρία του 1919, 1920, 1921, 1922 και 1923 δεν ήταν το αποτέλεσμα μιας εθνικής κυβέρνησης, αλλά απλώς αναγκάστηκαν να σεβαστούν έναν λαό που σταδιακά ανέπτυσσε εθνικά φρονήματα.

Οι ίδιες οι κυβερνήσεις έκαναν τα πάντα για να αποτρέψουν αυτή τη διαδικασία ανάκαμψης και να την καταστήσουν αδύνατη.

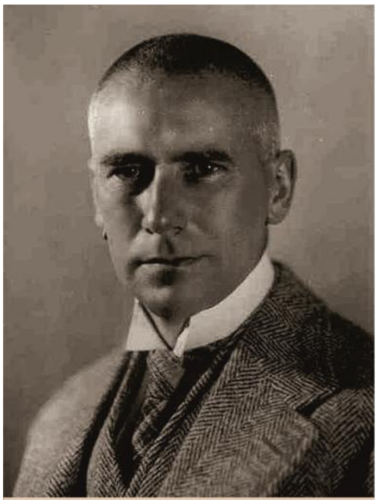

Έρνστ Πένερ
(11 Ιαν. 1870 - 11 Απρ. 1925)

Μόνο δύο άνδρες πρέπει να εξαιρεθούν:

Ο τότε αρχηγός της αστυνομίας, **Ερνστ Πένερ** και ο πιστός του σύμβουλος και βοηθός του **Φρικ** ήταν οι μόνοι υψηλόβαθμοι δημόσιοι υπάλληλοι που ακόμη και τότε είχαν το θάρρος να είναι πρώτα Γερμανοί και μετά δημόσιοι υπάλληλοι. Ο Ερνστ Πένερ ήταν ο μόνος σε υπεύθυνη θέση που δεν επεδίωκε την εύνοια της μάζας, αλλά ένιωθε υπεύθυνος απέναντι στο έθνος του και ήταν έτοιμος να κάνει τα πάντα για την αναγέννηση του γερμανικού λαού τον οποίο αγαπούσε πάνω από όλα και αν χρειαζόταν ήταν έτοιμος

να θέσει σε κίνδυνο και να θυσιάσει την προσωπική του ύπαρξη. Ήταν πάντα το ενοχλητικό αγκάθι στα μάτια εκείνων των πουλημένων αξιωματούχων των οποίων οι πράξεις υπαγορεύονταν όχι από το συμφέρον του λαού τους και την αναγκαία εξέγερση για την ελευθερία του, αλλά από τις εντολές εκείνων που τους τάιζαν, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους την ευημερία του εθνικού κεφαλαίου που τους είχαν εμπιστευτεί.

Πάνω απ' όλα, όμως, ήταν μια από εκείνες τις φύσεις που, σε αντίθεση με τους περισσότερους φύλακες της λεγόμενης κρατικής μας εξουσίας, δεν φοβόταν την έχθρα των προδοτών του λαού και του έθνους, αλλά μάλλον, σαν αυτονόητο αγαθό για έναν αξιοπρεπή άνθρωπο, την λαχταρούσε. Το μίσος των Εβραίων και των μαρξιστών, όλος τους ο αγώνας γεμάτος ψέματα και συκοφαντίες, ήταν γι' αυτόν η μόνη ευτυχία μέσα στη δυστυχία του λαού μας.

Βίλχελμ Φρικ
(12 Μαρτ. 1877 - 16 Οκτ. 1946)

Ένας άνδρας με γρανιτένια ειλικρίνεια, αρχαϊκής απλότητας και γερμανικής ευθύτητας, για τον οποίο η φράση «καλύτερα νεκρός παρά σκλάβος» δεν ήταν μια απλή φράση, αλλά η επιτομή ολόκληρης της ύπαρξής του.

Αυτός και ο συνεργάτης του ο δρ. Φρικ στα μάτια μου είναι οι μόνοι που, από τους άνδρες σε κυβερνητικές θέσεις, έχουν το δικαίωμα να θεωρούνται συνιδρυτές μιας εθνικής Βαυαρίας.

Πριν προχωρήσουμε στην πραγματοποίηση της πρώτης μαζικής μας συγκέντρωσης, όχι μόνο έπρεπε να προετοιμαστεί το απαραίτητο προπαγανδιστικό υλικό, αλλά έπρεπε και να τυπωθούν οι κατευθυντήριες αρχές του προγράμματος.

Στον δεύτερο τόμο, θα αναπτύξω με περισσότερες λεπτομέρειες τις κατευθυντήριες γραμμές που είχαμε κατά νου όταν γράφαμε το πρόγραμμα. Εδώ θέλω απλώς να δηλώσω ότι το πρόγραμμα δημιουργήθηκε όχι μόνο για να δώσει μορφή και υπόσταση στο νεαρό κίνημα, αλλά και για να κάνει τους στόχους του κατανοητούς στις πλατιές μάζες.

Οι λεγόμενοι πνευματικοί κύκλοι το χλεύασαν, το ειρωνεύτηκαν και προσπάθησαν να το επικρίνουν. Όμως, η ορθότητα των απόψεών μας εκείνη την εποχή έχει αποδειχτεί από την αποτελεσματικότητα αυτού του προγράμματος.

Εκείνα τα χρόνια έβλεπα δεκάδες νέα κινήματα να εμφανίζονται και όλα εξαφανίστηκαν χωρίς να αφήσουν ίχνη. Μόνο ένα παρέμεινε: το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Και σήμερα είμαι πιο πεπεισμένος από ποτέ ότι μπορεί να το πολεμήσουν, ότι μπορεί να προ-

σπαθήσουν να το αποδυναμώσουν, ότι οι άθλιοι κομματικοί υπουργοί μπορούν να μας απαγορεύσουν να μιλάμε και να γράφουμε, αλλά ποτέ δεν θα εμποδίσουν τη νίκη των ιδεών μας.

Όταν από ολόκληρη τη σημερινή κρατική υπόσταση και τους εκπροσώπους της ούτε καν η μνήμη δεν θα θυμάται πλέον τα ονόματά τους, οι βάσεις του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος θα αποτελούν τα θεμέλια ενός επερχόμενου κράτους.

Οι τέσσερις μήνες δραστηριοποιήσεων σε συγκεντρώσεις μέχρι τον Ιανουάριο του 1920 μας είχαν προσφέρει σιγά-σιγά τα μικρά κεφάλαια που χρειαζόμασταν για να τυπώσουμε τα πρώτα φυλλάδια, τις πρώτες αφίσες και το πρόγραμμά μας.

Αν θεωρώ αυτή την πρώτη μεγάλη μαζική συγκέντρωση κατάληξη αυτού του τόμου, είναι γιατί με αυτήν το κόμμα ξεπέρασε τα στενά πλαίσια ενός μικρού συλλόγου και στη θέση του για πρώτη φορά απέκτησε καθοριστική επίδραση στον ισχυρότερο παράγοντα της εποχής μας, την κοινή γνώμη.

Κι εγώ ο ίδιος τότε είχα μόνο μια ανησυχία: Θα γεμίσει η αίθουσα ή θα μιλήσουμε σε ένα άδειο χώρο; Είχα την ακλόνητη βαθιά πεποίθηση ότι αν ερχόταν ο κόσμος, η ημέρα σίγουρα θα γινόταν μια μεγάλη επιτυχία για το νεαρό κίνημα. Έτσι εκείνο το βράδυ περίμενα με αγωνία.

Η έναρξη επρόκειτο να γίνει στις 7:30 η ώρα. Στις 7:15 μπήκα στην αίθουσα εκδηλώσεων του Χόφμπροϋχαους στην Πλάτσλ του Μονάχου και η καρδιά μου πήγε να σπάσει από χαρά. Η τεράστια αίθουσα, γιατί τότε μου φαινόταν τεράστια, ήταν κατάμεστη από κόσμο, ο ένας πάνω στον άλλο, μια μάζα που αριθμούσε σχεδόν δύο χιλιάδες ανθρώπους. Και πάνω απ' όλα – είχαν έρθει εκείνοι στους οποίους θέλαμε να απευθυνθούμε. Πάνω από τη μισή αίθουσα φαινόταν να είναι κατειλημμένη από κομμουνιστές και ανεξάρτητους. Είχαν αποφασίσει η πρώτη μας μεγάλη συγκέντρωση να τελειώσει γρήγορα.

Τα πράγματα όμως εξελίχθηκαν διαφορετικά. Αφού τελείωσε ο πρώτος ομιλητής, πήρα τον λόγο. Λίγα λεπτά αργότερα ακούστηκε ένας καταιγισμός κραυγών και ξέσπασαν βίαιες συγκρούσεις στην αίθουσα. Μια χούφτα από τους πιο πιστούς συμπολεμιστές μου και άλλους οπαδούς τσακώνονταν με τους ταραξίες και σταδιακά κατάφεραν να αποκαταστήσουν κάποια τάξη. Μπόρεσα να συνεχίσω την ομιλία μου. Μετά από μισή ώρα τα χειροκροτήματα άρχισαν να σκεπάζουν τις κραυγές και τις φωνές.

Και τώρα έπιασα το πρόγραμμα και άρχισα να το εξηγώ για πρώτη φορά.

Κάθε τέταρτο της ώρας, οι διακοπές ολοένα και περισσότερο καλύπτονταν από φωνές επιδοκιμασίας. Και όταν τελικά παρουσίασα στις μάζες τις εικοσιπέντε αυτές θέσεις, σημείο προς σημείο και τους ζήτησα να μου πουν τη γνώμη τους γι' αυτές, τότε η μία μετά την άλλη έγιναν δεκτές με σταθερά αυξανόμενες επευφημίες, ομόφωνα και κάθε

λίγο και λιγάκι ομόφωνα και όταν η τελευταία θέση βρήκε το δρόμο της προς την καρδιά του πλήθους, στεκόταν μπροστά μου μια αίθουσα γεμάτη με ανθρώπους, ενωμένους από μια νέα πεποίθηση, μια νέα πίστη, από μια νέα θέληση.

Όταν, μετά από σχεδόν τέσσερις ώρες, η αίθουσα άρχισε να αδειάζει και οι μάζες κυλούσαν προς την έξοδο συνωστισμένες σαν ένα αργό ποτάμι, που έσπρωχναν και σπρωχνόταν, ήξερα ότι τώρα οι αρχές ενός κινήματος, που δεν μπορούσε πια να ξεχαστεί, ξεχύνονταν στον γερμανικό λαό.

Είχε ανάψει μια φωτιά, από τις φλόγες της οποίας μια μέρα θα’ πρεπε να βγει το σπαθί, που θα ξανάδινε την ελευθερία του αρχαίου Γερμανού Ζήγκφρηντ και τη ζωή στο γερμανικό έθνος.

Και δίπλα στην επερχόμενη αναγέννηση ένιωθα ότι βάδιζε η θεά της αδυσώπητης εκδίκησης για την επίορκη πράξη της 9ης Νοεμβρίου 1918.

Έτσι άδειασε σιγά-σιγά η αίθουσα.

Το κίνημα είχε πάρει τον δρόμο του.

Δεύτερος Τόμος

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

1ο Κεφάλαιο

Κοσμοθεωρία και Κόμμα

Στις 24 Φεβρουαρίου του 1920 έγινε η πρώτη μεγάλη δημόσια μαζική διαδήλωση του νέου μας κινήματος. Στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαους στο Μόναχο, τα είκοσι πέντε σημεία του προγράμματος του νέου κόμματος παρουσιάστηκαν σε ένα πλήθος σχεδόν δύο χιλιάδων ανθρώπων και κάθε σημείο ξεχωριστά έγινε δεκτό με εκδηλώσεις ενθουσιασμού.

Έτσι έγιναν γνωστές οι πρώτες αρχές και κατευθυντήριες γραμμές για έναν αγώνα, που είχε σκοπό να ξεκαθαρίσει ένα πραγματικό κυκεώνα παραδοσιακών ιδεών και αντιλήψεων και μάλιστα να καταργήσει τους ασαφείς, ακόμη και επιβλαβείς στόχους. Επρόκειτο να εμφανιστεί μια καινούργια δύναμη εξουσίας, στον νωχελικό και δειλό αστικό κόσμο καθώς και στη θριαμβευτική πορεία του μαρξιστικού κατακτητικού κύματος, για να συγκρατήσει έστω και την τελευταία στιγμή το άρμα της καταστροφής.

Ήταν αυτονόητο, ότι το νέο κίνημα θα μπορούσε να ελπίζει ότι θα αποκτούσε την απαραίτητη σημασία και δύναμη για αυτόν τον γιγάντιο αγώνα, αν κατάφερνε από την πρώτη κιόλας μέρα να ξυπνήσει στις καρδιές των οπαδών του την ιερή πεποίθηση ότι με αυτό, δεν θα επέβαλε απλά ένα καινούργιο εκλογικό σύνθημα στην πολιτική ζωή, αλλά ότι θα βρισκόταν μπροστά σε μια νέα κοσμοθεωρία κεφαλαιώδους σημασίας.

Πρέπει να αναλογιστούμε από ποιο άθλιο συνονθύλευμα ιδεών μαζεύονται αυτά τα λεγόμενα «κομματικά προγράμματα» και κατά και-

ρούς φρεσκάρονται ή αναδιαμορφώνονται. Πρέπει να ανιχνεύσουμε προσεκτικά τα κίνητρα και τους σκοπούς ειδικά αυτών των αστικών «επιτροπών για τη διαμόρφωση προγραμμάτων», για να αποκτήσουμε την απαραίτητη κατανόηση αυτών των προγραμμάτων-τερατουργημάτων.

Πάντα υπάρχει μόνο μια έγνοια που ωθεί είτε στη δημιουργία νέων προγραμμάτων είτε στην τροποποίηση των υπαρχόντων: η έγνοια για το αποτέλεσμα των επόμενων εκλογών. Μόλις έρθει η πρώτη αναλαμπή υποψίας στο μυαλό αυτών των καλλιτεχνών της κοινοβουλευτικής πολιτικής ότι ο αγαπητός λαός θέλει να επαναστατήσει για άλλη μια φορά και θέλει να ξεφύγει απ’ το λουρί του παλιού κομματικού βαγονιού, συνήθως ξαναβάφουν τους άξονες με νέα χρώματα. Τότε καταφτάνουν οι παρατηρητές των άστρων και οι αστρολόγοι των κομμάτων, οι λεγόμενοι «έμπειροι» και «γνώστες», κυρίως παλιοί βουλευτές, που μπορούν να θυμούνται ανάλογες περιπτώσεις στην «πλούσια πολιτική μαθητεία» τους, όπου οι μάζες στο τέλος είχαν σπάσει τα δεσμά της υπομονής τους και τώρα νιώθουν κάτι παρόμοιο να πλησιάζει πάλι απειλητικά. Έτσι καταφεύγουν στις παλιές συνταγές, συγκροτούν μια «επιτροπή», τριγυρίζουν ανάμεσα στον αγαπημένο λαό και ακούνε τι λέγεται, βουτάνε τη μύτη τους στις εφημερίδες και σταδιακά αρχίζουν να μυρίζουν τι θα ήθελε να έχει το αγαπητό ευρύ κοινό, τι απεχθάνεται και τι ελπίζει. Κάθε επαγγελματική ομάδα, ακόμα και κάθε τάξη εργαζομένων, μελετάται λεπτομερώς και διερευνώνται οι πιο κρυφές επιθυμίες τους. Ακόμη και τα «κακόβουλα συνθήματα» της επικίνδυνης αντίδρασης γίνονται ξαφνικά αντικείμενο για μια ώριμη και σοβαρή εξέταση και όχι σπάνια, προς μεγάλη κατάπληξη όλων αυτών που τα είχαν ανακαλύψει και διαδώσει, τώρα εμφανίζονται σαν εντελώς ακίνδυνα και όντως βρίσκονται ανάμεσα στα δόγματα των παλαιών κομμάτων.

Έτσι οι επιτροπές συνέρχονται και «αναθεωρούν» το παλιό πρόγραμμα και καταρτίζουν ένα νέο (οι κύριοι αλλάζουν τις πεποιθήσεις τους όπως ο στρατιώτης αλλάζει το πουκάμισο στο πεδίο της μάχης, δηλαδή όποτε το παλιό γεμίσει ψείρες!), στο οποίο ο καθένας παίρνει ό,τι θέλει. Ο αγρότης παίρνει την προστασία της καλλιέργειάς του, ο παραγωγός την προστασία των προϊόντων του, ο καταναλωτής την προστασία της αγοραστικής του δύναμης, αυξάνονται οι μισθοί των εκπαιδευτικών, βελτιώνονται οι συντάξεις των δημοσίων υπαλλήλων, το κράτος θα λάβει γενικά μέτρα για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου με ειδική μέριμνα για τις χήρες και τα ορφανά, η αγοραστική κίνηση θα αυξηθεί, οι τιμές θα πέσουν και η φορολογία ακόμη κι αν δεν λείψει ολοκληρωτικά, τουλάχιστον θα περιοριστεί. Συχνά συμβαίνει να ξεχάσουν μια κοινωνική ομάδα ή να μην έχουν ακούσει τίποτα για κάποιο αίτημα που κυκλοφορεί στον κόσμο. Μετά διορθώνεται βιαστικά το πρόγραμμα, εάν υπάρχει χώρος γι’ αυτό, μέχρι που να μπορέσουν να ελπίζουν, με ήσυχη την συ-

νείδησή τους, ότι καθησύχασαν για άλλη μια φορά και ευχαρίστησαν απ' όλες τις απόψεις τη στρατιά των μικροαστών και των αξιότιμων συζύγων τους. Έτσι μπορούν, έχοντας εμπιστοσύνη στον Θεό και στην ατράνταχτη βλακεία των των πολιτών που έχουν δικαίωμα ψήφου, να ξαναρχίσουν τον αγώνα για τον «ανασχηματισμό» του Ράιχ, όπως λένε.

Όταν περάσει η μέρα των εκλογών κι αφού πια οι βουλευτές μας κάνουν και την τελευταία τους λαϊκή συγκέντρωση για τα υπόλοιπα πέντε χρόνια, περνούν τώρα από τη καθοδήγηση του συρφετού σε πολύ πιο ανώτερα και ευχάριστα καθήκοντα. Οι επιτροπές για το πρόγραμμα διαλύονται ξανά και ο αγώνας για την αναδιοργάνωση των πραγμάτων παίρνει ξανά τη μορφή της μάχης για το καθημερινό ψωμί: αυτό για έναν πολιτικό σημαίνει τη βουλευτική αποζημίωση.

Κάθε πρωί ο εκπρόσωπος του λαού πηγαίνει στη Βουλή, και αν όχι μέχρι το εσωτερικό της, τότε τουλάχιστον μέχρι τον προθάλαμο όπου φυλάσσονται οι κατάλογοι προσέλευσης. Για την κουραστική υπηρεσία προς τον λαό βάζει εκεί τ' όνομά του και δέχεται μια μικρή αποζημίωση για αυτή τη συνεχιζόμενη εξαντλητική προσπάθεια σαν ανταμοιβή που του αξίζει.

Μετά από τέσσερα χρόνια ή αν υπάρξουν κάποιες κρίσιμες εβδομάδες κατά τις οποίες η διάλυση των κοινοβουλευτικών σωμάτων γίνεται όλο και πιο απειλητική, αυτοί οι κύριοι κυριεύονται ξαφνικά από μια ακαταμάχητη επιθυμία να δράσουν. Ακριβώς όπως η κάμπια δεν μπορεί να μην μεταμορφωθεί σε πεταλούδα, έτσι και αυτές οι κοινοβουλευτικές κάμπιες εγκαταλείπουν το μεγάλο ομαδικό κουκλόσπιτο και φτερουγίζουν με νέα φτερά στον αγαπημένο τους λαό. Μιλούν ξανά με τους ψηφοφόρους τους, τους εξιστορούν το τεράστιο έργο τους και την ισχυρογνωμοσύνη των άλλων όταν θέλησαν να το εφαρμόσουν, αλλά μερικές φορές το ανίδεο πλήθος εκτοξεύει αγενείς, ακόμη και εκφράσεις μίσους αντί για ευγνωμοσύνη. Όταν αυτή η αχαριστία του λαού αυξηθεί σε κάποιο βαθμό, ένα μόνο μέσο μπορεί να την θεραπεύσει: η υπόληψη του κόμματος πρέπει να ξαναφρεσκαριστεί, το πρόγραμμα να βελτιωθεί, επανεμφανίζεται η επιτροπή και η απάτη ξεκινά από την αρχή. Με την γρανιτένια ηλιθιότητα της ανθρωπότητάς μας, κανείς δεν πρέπει να εκπλήσσεται για την επιτυχία. Καθοδηγούμενοι από τον Τύπο τους και έκθαμβοι από το νέο δελεαστικό πρόγραμμα, οι «αστοί» αλλά και οι «προλετάριοι» ψηφοφόροι επιστρέφουν στον κοινό στάβλο και εκλέγουν τους παλιούς τους απατεώνες.

Μ' αυτό ο «άνθρωπος του λαού» και ο εργατοπατέρας μεταμορφώνονται ξανά σε κοινοβουλευτικές κάμπιες και συνεχίζουν να τρέφονται από τη φυλλωσιά του δένδρου της δημόσιας ζωής, για να γίνουν ξανά χοντροί και τροφαντοί και τέσσερα χρόνια αργότερα μεταμορφώνονται πάλι σε γυαλιστερές πεταλούδες.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο απογοητευτικό, από το να παρατηρείς όλες αυτές τις ραδιουργίες και προσπάθειες διαστροφής της κοινής αλήθειας,

και να είσαι αυτόπτης μάρτυρας αυτής της απάτης που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά.

Από ένα τέτοιο γόνιμο πνευματικό έδαφος κανείς φυσικά στο αστικό στρατόπεδο δεν μπορεί να αντλήσει τη δύναμη που χρειάζεται για να συνεχίσει τον αγώνα ενάντια στην οργανωμένη δύναμη του μαρξισμού.

Ούτε και αυτοί οι κύριοι σκέφτηκαν ποτέ σοβαρά κάτι τέτοιο. Αν και είναι αναγνωρισμένη η στενόμυαλη και η κατώτερη διανοητική ικανότητα αυτών των κοινοβουλευτικών τσαρλατάνων της λευκής φυλής δεν μπορούν να φανταστούν σοβαρά ότι ακολουθώντας το δρόμο της δυτικής δημοκρατίας πολεμούν ενάντια σε μια θεωρία, για την οποία η δημοκρατία, με ό,τι συνεπάγεται, στην καλύτερη περίπτωση είναι μόνο ένα μέσο για ένα σκοπό που χρησιμοποιεί μόνο για να παραλύσει τον αντίπαλο και για να δημιουργήσει έναν ελεύθερο δρόμο για τις πράξεις της. Αν και ένα μέρος του μαρξισμού προσπαθεί την παρούσα στιγμή με εξαιρετικά έξυπνο τρόπο να προσποιηθεί την άρρηκτη σχέση με τις αρχές της δημοκρατίας, τότε σας παρακαλώ μην ξεχνάτε ότι σε κρίσιμες περιστάσεις αυτοί οι κύριοι δεν έδιναν δεκάρα για τις αποφάσεις της πλειοψηφίας όπως την αντιλαμβάνεται η δυτική δημοκρατία! Αυτό συνέβη τις μέρες που οι αστοί βουλευτές, με τη μνημειώδη στενοκεφαλιά τους, πίστευαν ότι η ασφάλεια του Ράιχ μπορούσε να στηριχτεί στη συντριπτική πλειοψηφία που είχαν, ενώ ο μαρξισμός κατέλαβε την εξουσία με ένα όχλο τραμπούκων του δρόμου, λιποτακτών, κομματόσκυλων και Εβραίων διανοούμενων, δίνοντας ένα ηχηρό χαστούκι στη δημοκρατία αυτού του είδους. Γι’ αυτόν το λόγο τα εύπιστα μυαλά των χοντροκέφαλων του κοινοβουλίου της αστικής δημοκρατίας να μη φαντάζονται ότι τώρα ή στο μέλλον η βίαιη αποφασιστικότητα αυτών που ενδιαφέρονται και είναι φορείς αυτής της παγκόσμιας πανούκλας θα μπορούσε να εκλείψει απλώς με τους εξορκισμούς του δυτικού κοινοβουλευτισμού.

Ο μαρξισμός θα βαδίσει με τη δημοκρατία, μέχρι να καταφέρει με έμμεσο τρόπο να εξασφαλίσει, για τους εγκληματικούς του στόχους, την υποστήριξη ακόμη και του κόσμου που είναι εθνικά προσανατολισμένος, τον οποίο σκοπεύει να εξοντώσει. Αλλά αν σήμερα οι μαρξιστές κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι ξαφνικά θα μπορούσε να επινοηθεί μια πλειοψηφία από το καζάνι των μαγισσών της κοινοβουλευτικής μας δημοκρατίας, η οποία – και μόνο με βάση την πλειοψηφία της είχε δικαίωμα να νομοθετήσει – θα μπορούσε να αντιταχθεί σοβαρά στον μαρξισμό, αυτό θα ήταν το τέλος των κοινοβουλευτικών ταχυδακτυλουργιών. Οι σημαιοφόροι του κόκκινου διεθνισμού τότε, αντί να απευθύνουν μια έκκληση στη δημοκρατική συνείδηση, θα απηύθυναν ένα φλογερό κάλεσμα στις προλεταριακές μάζες και με ένα μόνο χτύπημα ο αγώνας τους θα μεταφερόταν από τον μουχλιασμένο αέρα των κοινοβουλευτικών μας αιθουσών στα εργοστάσια και στους δρόμους. Η δημοκρατία με αυτό θα τέλειωνε αμέσως· και αυτό που δεν είχε καταφέ-

ρει η πνευματική ευελιξία των αποστόλων του λαού στο κοινοβούλιο, τα σφυριά και οι τανάλιες των υποκινούμενων προλεταριακών μαζών θα το πετύχαιναν αστραπιαία, όπως το φθινόπωρο του 1918: θα δίδασκαν στον αστικό κόσμο πόσο τρελό είναι να φαντάζεται ότι η δυτική δημοκρατία με τα μέσα που διαθέτει μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την αντιμετώπιση της εβραϊκής παγκόσμιας κατάκτησης.

Όπως είπα, πρέπει να είναι κανείς πολύ ευκολόπιστος για να δεσμευτεί να τηρήσει τους κανόνες του παιχνιδιού όταν πρέπει να αντιμετωπίσει έναν παίκτη για τον οποίο αυτοί οι κανόνες δεν είναι παρά μια απλή μπλόφα ή ένα μέσο για δικό του όφελος, οι οποίοι πετιούνται στη θάλασσα μόλις δεν τον εξυπηρετούν.

Δεδομένου ότι όλα τα κόμματα, που έχουν τη λεγόμενη αστική στάση, στην πραγματικότητα όλος ο πολιτικός τους αγώνας ουσιαστικά συνίσταται μόνο στην πάλη για μερικές έδρες στο κοινοβούλιο, όπου οι αρχές και οι πεποιθήσεις όταν δεν τους είναι χρήσιμες πετιούνται στη θάλασσα σαν έρμα άμμου, το ίδιο είναι διαμορφωμένα και τα προγράμματά τους και – αντιστρόφως όμως – μειώνουν ανάλογα τη δύναμή τους. Τους λείπει εκείνη η μεγάλη μαγνητική έλξη που πάντα ακολουθούν οι πλατιές μάζες μόνο κάτω από την επιτακτική εντύπωση για ένα ιδανικό μείζονος σημασίας, την πειστικότητα της άνευ όρων πίστης σε αυτό, σε συνδυασμό με το φανατικό μαχητικό θάρρος να υπερασπιστούν αυτό το ιδανικό.

Σε μια εποχή όμως, που η μία πλευρά, εξοπλισμένη με όλα τα όπλα μιας, έστω και χίλιες φορές εγκληματικής κοσμοθεωρίας, επιτίθεται στην υπάρχουσα τάξη, η άλλη πλευρά θα μπορέσει να προβάλει αντίσταση αν αυτή η ίδια εμφανιστεί με τη μορφή μιας νέας, στην περίπτωσή μας πολιτικής πίστης και αλλάξει τα συνθήματα των αδύναμων και δειλών εκκλήσεών της με τη συσπειρωτική κραυγή της τολμηρής και βίαιης επίθεσης. Γι' αυτό όταν σήμερα αποδίδεται στο κίνημά μας η πνευματώδης κατηγορία, ειδικά από τους λεγόμενους πατριώτες αστούς υπουργούς, όπως αυτοί του βαυαρικού Κέντρου, ότι εργάζεται για μια «επανάσταση», δεν μπορούμε παρά να δώσουμε μόνο μία απάντηση σ' αυτούς τους πολιτικοποιημένους νάνους: ναι, προσπαθούμε να πετύχουμε αυτό που εσείς δεν καταφέρατε με την εγκληματική σας ανοησία. Βοηθήσατε με τις αρχές των κοινοβουλευτικών σας μηχανορραφιών να συρθεί το έθνος στην άβυσσο· αλλά εμείς, με την εγκαθίδρυση μιας νέας κοσμοθεωρίας και μάλιστα με την επιθετική της μορφή, και με την ανυποχώρητη και φανατική υπεράσπιση των αρχών της, θα χτίσουμε για τον λαό μας τα σκαλιά από τα οποία μια μέρα θα μπορέσει να ανέβει ξανά στο ναό της ελευθερίας.

Έτσι, στα πρώτα στάδια της ίδρυσης του κινήματός μας το πρώτο μας μέλημα έπρεπε να είναι η επαγρύπνηση, ώστε ο στρατός των μαχητών μιας νέας ανώτερης πεποίθησης, να μην εκφυλιστεί σε ένα σύλλογο για την προώθηση κοινοβουλευτικών συμφερόντων.

Το πρώτο προληπτικό μέτρο ήταν η θέσπιση ενός προγράμματος το οποίο από μόνο του στόχευε στην ανάπτυξη ενός συγκεκριμένου ηθικού μεγαλείου που φαινόταν κατάλληλο να τρομάξει όλα τα μικροπρεπή και αδύναμα πνεύματα των σημερινών πολιτικών των κομμάτων.

Το πόσο σωστό ήταν να θεωρούμε απαραίτητη την αυστηρή και σαφή διατύπωση των σκοπών μας μέσα στο πρόγραμμά μας, μπορεί να το καταλάβει ο καθένας, από εκείνα τα μοιραία ελαττώματα που τελικά οδήγησαν στην κατάρρευση της Γερμανίας.

Από τη γνώση αυτών των ελαττωμάτων έπρεπε να διαμορφωθεί μια νέα αντίληψη για το κράτος, που κι αυτή με τη σειρά της θα αποτελούσε το ουσιαστικό συστατικό μιας νέας κοσμοθεωρίας.

Στον πρώτο τόμο ασχολήθηκα αρκετά με την λέξη «λαϊκός» και είπα τότε πως σ' αυτό το χαρακτηρισμό δεν μπορεί να δοθεί μια εννοιολογικά καθορισμένη εξήγηση για να μπορέσει έτσι να αποτελέσει τη βάση μιας κλειστής κοινότητας όπου θα επικρατεί η δράση και η αγωνιστική διάθεση. Κάθε είδους άνθρωποι, με κάθε είδους διαφορετικές απόψεις, αυτή τη στιγμή κυκλοφορούν με το σύνθημα «λαϊκός» στα πανό τους. Πριν λοιπόν προχωρήσω στα προβλήματα και τους στόχους του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, θα ήθελα να διευκρινίσω τον όρο «λαϊκός» και τη σχέση του με το κίνημα του κόμματος.

Ο όρος «λαϊκός» φαίνεται τόσο ασαφής, τόσο ευπροσάρμοστος και τόσο απεριόριστος στην πρακτική του εφαρμογή όσο, για παράδειγμα, η λέξη «θρησκευτικός». Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς κάτι πολύ ακριβές με αυτόν τον όρο, είτε με την έννοια της κατανόησης του νοήματός της είτε ως προς τα πρακτικά αποτελέσματα. Ο όρος «θρησκευτικός» γίνεται κατανοητός μόνο όταν συνδέεται με μια ξεχωριστή και καθορισμένη μορφή μέσω της οποίας η έννοια γίνεται πράξη. Το να περιγράψουμε τη φύση ενός ανθρώπου σαν «βαθιά θρησκευτική» μπορεί να είναι μια τέλεια φρασεολογία, αλλά γενικά δεν μας λέει τίποτα ή μας λέει πολύ λίγα. Μπορεί να υπάρχουν λίγοι που νιώθουν ικανοποιημένοι με μια τόσο αόριστη περιγραφή και μάλιστα να εκφράζει γι' αυτούς μια λίγο-πολύ ξεκάθαρη εικόνα μιας ορισμένης ψυχικής κατάστασης. Επειδή όμως η μεγάλη μάζα δεν αποτελείται ούτε από φιλοσόφους ούτε από αγίους, μια τόσο γενική θρησκευτική ιδέα συνήθως σημαίνει μόνο την δικαιολόγηση του τρόπου σκέψης και δράσης του ατόμου, χωρίς όμως να οδηγεί σε εκείνη την πρακτική πίστη στην οποία μεταμορφώνεται ο εσωτερικός θρησκευτικός πόθος από τη στιγμή που θα φύγει από τη σφαίρα των γενικών μεταφυσικών ιδεών και

θα πάρει τη μορφή μιας συγκεκριμένης δογματικής πίστης. Βέβαια, αυτή η πίστη δεν είναι ο αυτοσκοπός, αλλά μόνο ένα μέσο για έναν σκοπό· αναπόφευκτα όμως είναι το απαραίτητο μέσο για να επιτευχθεί ο σκοπός. Αυτός ο σκοπός όμως δεν είναι μόνο ιδεαλιστικός, αλλά στην τελική του ανάλυση είναι προπάντων υλιστικός. Ακριβώς όπως πρέπει να είναι κανείς ξεκάθαρος για το γεγονός ότι και τα πιο υψηλά ιδανικά ανταποκρίνονται πάντα, κατά βάθος, στις ζωτικές ανάγκες, έτσι όπως και η αρχοντιά της πιο υπέροχης ομορφιάς σε τελική ανάλυση έγκειται μόνο σε ό,τι είναι λογικά σκόπιμο.

Βοηθώντας η πίστη στην ανύψωση του ανθρώπου από το επίπεδο του ζώου, συμβάλλει ουσιαστικά και στην εδραίωση και στην ασφάλεια της ύπαρξής του. Πάρτε από τη σημερινή ανθρωπότητα τις θρησκευτικές πεποιθήσεις που διαμορφώνονται από την εκπαίδευσή της και χρησιμεύουν σαν ηθικοί κανόνες στην πρακτική ζωή, εξαλείφοντας όμως αυτή τη θρησκευτική αγωγή χωρίς να την αντικαταστήσουμε με κάποια άλλη ίσης αξίας, θα έχουμε μπροστά μας το αποτέλεσμα ενός έντονου κλονισμού των θεμελίων της ύπαρξής της. Μπορούμε λοιπόν να πούμε με βεβαιότητα, ότι ο άνθρωπος δεν ζει μόνο για να υπηρετεί ανώτερα ιδανικά, αλλά ότι αυτά τα ανώτερα ιδανικά, από την άλλη πλευρά, παρέχουν επίσης τις προϋποθέσεις για την ύπαρξή του ως ανθρώπινο ον. Έτσι κλείνει ο κύκλος.

Φυσικά, ο γενικός χαρακτηρισμός «θρησκευτικός» περικλείει θεμελιώδεις ιδέες ή πεποιθήσεις, για παράδειγμα αυτή της αθανασίας της ψυχής, της αιωνιότητας της ύπαρξής της, της ύπαρξης ενός ανώτερου όντος κ.λ.π. Όμως όλες αυτές οι ιδέες, ανεξάρτητα από το πόσο πειστικές μπορεί να είναι για το άτομο, υπόκεινται στην κριτική εξέταση του ατόμου και ως εκ τούτου σε μια εναλλαγή παραδοχής ή άρνησης, μέχρι ότου η συναισθηματική διαίσθηση ή η γνώση προσλάβουν τη δύναμη της αποδεικτικής πίστης. Πάνω απ' όλα, αυτή η αποδεικτική πίστη είναι η πρακτική διέξοδος για να εκφραστεί το θρησκευτικό συναίσθημα και έτσι ανοίγει τον δρόμο μέσα από τον οποίο μπορεί αυτό να εφαρμοστεί.

Χωρίς την σαφώς καθορισμένη πίστη, η θρησκευτικότητα, με τις χιλιάδες ακαθόριστες τάσεις της, όχι μόνο θα ήταν άχρηστη για την ανθρώπινη ζωή, αλλά ακόμα θα είχε και σαν αποτέλεσμα, χωρίς αμφιβολία, μια γενική αποχαλίνωση.

Αυτά που ισχύουν για τον όρο «θρησκευτικός», τα ίδια ισχύουν και για τον όρο «λαϊκός». Κι αυτός περιλαμβάνει μερικές θεμελιώδεις γνώσεις. Ωστόσο, παρόλο ότι έχουν πολύ μεγάλη σημασία, στη μορφή τους είναι τόσο ασαφείς, που η αξία τους δεν μπορεί να εκτιμηθεί αν είναι μεγαλύτερη από αυτή των απλών αντιλήψεων, παρά μόνο αν ληφθούν σαν βασικά στοιχεία στο πλαίσιο ενός πολιτικού κόμματος. **Γιατί η πραγμάτωση των ιδανικών μιας κοσμοθεωρίας και των απαιτήσεων που απορρέουν από αυτά εξαρτάται πολύ λίγο από το απλό συναίσθημα ή την εσωτερική βούληση των ίδιων των ανθρώπων,**

όπως, για παράδειγμα, και η επίτευξη της ελευθερίας δεν επιτυγχάνεται μόνο με μια γενική λαχτάρα γι' αυτήν. Όχι, μόνο όταν ο ιδεαλιστικός πόθος για την ανεξαρτησία με τη μορφή στρατιωτικής δύναμης, πάρει τη μορφή οργανωμένου αγώνα, η ζωηρή επιθυμία ενός λαού μπορεί να μετατραπεί σε ένδοξη πραγματικότητα.

Κάθε κοσμοθεωρία, έστω κι αν είναι χίλιες φορές σωστή κι αν αποβλέπει στο υπέρτατο όφελος της ανθρωπότητας, θα παραμείνει χωρίς πρακτική ωφέλεια πάνω στη ζωή ενός λαού όσο οι αρχές της δεν αποτελούν λάβαρο ενός αγωνιστικού κινήματος, το οποίο με τη σειρά του θα μείνει για πάντα ένα απλό κόμμα, για όσο διάστημα δεν ολοκληρώνει το έργο του με την επικράτηση των ιδεών του και τα κομματικά του δόγματα δεν διαμορφώνουν τις βάσεις πάνω στις οποίες θα στηριχτεί το κράτος της κοινωνίας ενός έθνους.

Όταν όμως μια αφηρημένη θεωρία με γενικό χαρακτήρα θέλει να χρησιμεύσει σαν βάση μιας μελλοντικής εξέλιξης, τότε η πρώτη προϋπόθεση είναι η δημιουργία μιας απόλυτης σαφήνειας σχετικά με τη φύση, το είδος και το εύρος αυτής της θεωρίας, αφού ένα κίνημα μπορεί να στηριχτεί μόνο σε μια τέτοια βάση η οποία είναι ικανή, μέσα από την ενότητα των πεποιθήσεών του, να αναπτύξει την απαραίτητη δύναμη για να πολεμήσει. Από τις γενικές ιδέες πρέπει να διαμορφωθεί ένα πολιτικό πρόγραμμα και από μια γενική κοσμοθεωρία να διαμορφωθεί μια συγκεκριμένη πολιτική πεποίθηση. Εφόσον ο στόχος αυτής της πεποίθησης πρέπει να είναι πρακτικά εφικτός, δεν πρέπει να υπηρετεί μόνο αφηρημένα ιδανικά, αλλά να λαμβάνει υπόψη του και τα μέσα του αγώνα που είναι διαθέσιμα και πρέπει να χρησιμοποιηθούν για να επιτευχθεί η νίκη αυτής της ιδέας. Μια αφηρημένη αλλά σωστή ιδέα, την οποία πρέπει να διακηρύξει ο προγραμματιστής, πρέπει να συνοδεύεται από την πρακτική σοφία του πολιτικού. Έτσι ένα αιώνιο ιδανικό, για να χρησιμεύσει σαν καθοδηγητικό άστρο της ανθρωπότητας, δυστυχώς πρέπει να προσαρμοστεί στις αδυναμίες αυτής της ανθρωπότητας για να μην αποτύχει από το ξεκίνημά της λόγω των ελαττωμάτων που είναι γενικά για την ανθρωπότητα. Ο εκφραστής της αλήθειας πρέπει εδώ να βαδίζει χέρι-χέρι με αυτόν που γνωρίζει την ψυχή του λαού και από το βασίλειο των αιώνιων αληθειών και ιδανικών να επιλέξει ό,τι μπορεί εύκολα να δεχτεί η αδύναμη ψυχή των θνητών και να τους δώσει πρακτική μορφή.

Αυτή η εφαρμογή ενός γενικού ιδεολογικού ιδεώδους υπέρτατης αλήθειας σε μια ενοποιημένη κοινότητα πολιτικής πίστης και αγώνα, σαφώς καθορισμένη, απόλυτα οργανωμένη, με ένα μυαλό και μία βούληση είναι το σημαντικότερο επίτευγμα, αφού η πιθανότητα νίκης της ιδέας εξαρτάται αποκλειστικά από την ευτυχή λύση της. Σ' αυτό το σημείο, από τον στρατό των συχνά εκατομμυρίων ανθρώπων, που λίγο-πολύ θα έχουν αντιληφθεί ξεκάθαρα την αλήθεια αυτών των ιδεών και που θα τις κατανοούν ως ένα βαθμό, πρέπει να ξεπηδήσει ο ένας, που με

αποδεικτική δύναμη από τον συγκεχυμένο εννοιολογικό κόσμο των πλατιών μαζών να διαμορφώσει τις αρχές που θα είναι ξεκάθαρες και σταθερές σαν γρανίτης και να αναλάβει τον αγώνα γι' αυτές τις αρχές σαν να είναι οι μόνες αληθινές, μέχρι να αναδυθεί ο σκληρός βράχος της κοινής πεποίθησης και της κοινής θέλησης από τα ταραγμένα κύματα των ακαθόριστων ιδεών.

Η γενική αιτιολόγηση μιας τέτοιας ενέργειας πρέπει να αναζητηθεί στην αναγκαιότητά της και το άτομο θα δικαιωθεί από την επιτυχία του.

Αν προσπαθήσουμε να διεισδύσουμε στο βαθύτερο νόημα της λέξης «λαϊκός», θα καταλήξουμε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

Η τρέχουσα πολιτική θεωρία του κόσμου μας βασίζεται γενικά στην ιδέα ότι στο κράτος πρέπει να πιστωθεί η δημιουργική, η πολιτιστική δύναμη, ότι δεν έχει καμία σχέση με φυλετικές έννοιες, αλλά μάλλον είναι προϊόν οικονομικών αναγκών, ή στην καλύτερη περίπτωση το φυσικό αποτέλεσμα της πολιτικής παρόρμησης για εξουσία. Μια τέτοια αντίληψη για την ίδρυση του κράτους, μαζί με όλες τις λογικές της συνέπειες, οδηγεί όχι μόνο σε μια εσφαλμένη εκτίμηση των φυλετικών αρχέγονων δυνάμεων, αλλά και σε μια υποτίμηση του ατόμου. Γιατί αν αρνηθεί κανείς ότι οι φυλές διαφέρουν η μία από την άλλη στην ικανότητα παραγωγής πολιτισμού, τότε το ίδιο εσφαλμένο συμπέρασμα πρέπει αναγκαστικά να επικρατήσει και στην εκτίμηση της αξίας του ατόμου. Η υπόθεση ότι όλες οι φυλές είναι ίδιες, γίνεται τότε η βάση μιας ισότιμης άποψης για τα έθνη και επιπλέον για τους μεμονωμένους ανθρώπους. Για το λόγο αυτό, και ο ίδιος ο διεθνιστικός μαρξισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μεταλλαγή μιας μακροχρόνιας γενικής ιδεολογικής στάσης σε συγκεκριμένο πολιτικό δόγμα, που στην πραγματικότητα πραγματοποιήθηκε από τον Εβραίο Καρλ Μαρξ. Η εκπληκτική πολιτική επιτυχία αυτού του δόγματος δεν θα ήταν ποτέ δυνατή χωρίς τη βάση μιας τέτοιας διαδεδομένης μόλυνσης, που ήταν ήδη παρούσα. Ο Καρλ Μαρξ στην πραγματικότητα ήταν ο μόνος ανάμεσα στα εκατομμύρια, ο οποίος, με το έμπειρο μάτι του προφήτη, αναγνώρισε στο βάλτο ενός κόσμου που αποσυντίθεται σταδιακά τα πιο απαραίτητα δηλητήρια, τα ξεχώρισε και σαν ένας μάγος, τα συγκέντρωσε σε μία δόση σαν μια λύση για τον ταχύτερο αφανισμό της ανεξάρτητης ύπαρξης ελεύθερων εθνών σε αυτή τη γη. Όλα αυτά όμως προς όφελος της δικής του φυλής.

Έτσι, η μαρξιστική θεωρία είναι σε τελική ανάλυση το απόσταγμα της κοσμοθεωρίας που ισχύει γενικά σήμερα. Μόνο γι' αυτόν τον λόγο κάθε αγώνας του λεγόμενου αστικού μας κόσμου εναντίον της είναι αδύνατη, ακόμη και γελοία, αφού και αυτός ο αστικός κόσμος είναι ουσιαστικά

διαποτισμένος με αυτό το δηλητήριο και προσκυνάει μια κοσμοθεωρία που διαφέρει από την μαρξιστική μόνο στους βαθμούς και στα πρόσωπα. Ο αστικός κόσμος είναι μαρξιστικός, αλλά πιστεύει στη δυνατότητα κυριαρχίας από ορισμένες ομάδες ανθρώπων (της αστικής τάξης), ενώ ο ίδιος ο μαρξισμός επιδιώκει να μεταφέρει συστηματικά τον κόσμο στα χέρια του Εβραϊσμού.

Αντίθετα η εθνικιστική κοσμοθεωρία δίνει μεγάλη σημασία στα πρωταρχικά φυλετικά στοιχεία της ανθρωπότητας. Καταρχήν, βλέπει το κράτος μόνο ως μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού και σαν σκοπό του κράτους βλέπει τη διατήρηση των φυλετικών χαρακτηριστικών των ανθρώπων. Επομένως, δεν πιστεύει σε καμία περίπτωση στην ισότητα των φυλών, αλλά αναγνωρίζει τη διαφορετικότητά τους και τις χωρίζει σε ανώτερες και κατώτερες και, μέσω αυτής της αναγνώρισης, αισθάνεται υποχρεωμένη, σύμφωνα με την αιώνια θέληση που κυβερνά αυτό το σύμπαν, να αξιώνει τη νίκη του καλύτερου, του ισχυρότερου, και να απαιτεί την υποταγή των κατώτερων και των πιο αδύναμων. Άρα, κατ' αρχήν αποδέχεται σαν βασική αρχή την αριστοκρατική αρχή της Φύσης και πιστεύει ότι αυτός ο νόμος ισχύει ακόμη και στον τελευταίο μεμονωμένο οργανισμό. Βλέπει και δέχεται όχι μόνο τη διαφορετική αξία ανάμεσα στις φυλές, αλλά και τη διαφορετική αξία των ατόμων. Για αυτήν, η σημασία του ατόμου αναδύεται από τις μάζες, αλλά αυτό την κάνει να ενεργεί σαν οργανωτική αρχή, σε σχέση με τον μαρξισμό που δρα αποδιοργανωτικά. Πιστεύει στην αναγκαιότητα μιας εξιδανίκευσης της ανθρωπότητας, αφού μόνο σε αυτό βλέπει την προϋπόθεση για την ύπαρξη της ανθρωπότητας. Αλλά δεν μπορεί να αναγνωρίσει το δικαίωμα ύπαρξης ακόμη και σε ένα ηθικό ιδανικό, αν αυτό το ιδανικό αποτελεί κίνδυνο για την επιβίωση της φυλής που είναι φορέας ενός άλλου υψηλότερου ηθικού ιδανικού· γιατί σε έναν κόσμο μιγαδοποιημένο και νεγροποιημένο, όλες οι έννοιες της ανθρώπινης ομορφιάς και ευγένειας καθώς και όλες οι ελπίδες για ένα εξιδανικευμένο μέλλον της ανθρωπότητάς μας θα χάνονταν για πάντα.

Ο πολιτισμός και η καλλιέργεια της ανθρωπότητας πάνω σε αυτήν την ήπειρο είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένα με την ύπαρξη του Άριου. Η εξαφάνισή του ή η παρακμή του θα κατεβάσει ξανά σε αυτή τη γη τα σκοτεινά πέπλα μιας εποχής χωρίς πολιτισμό.

Η υπονόμευση της ύπαρξης του ανθρώπινου πολιτισμού με την καταστροφή του φορέα του, εμφανίζεται στα μάτια μιας εθνικής κοσμοθεωρίας σαν το πιο καταραμένο έγκλημα. Όποιος θα τολμούσε να απλώσει χέρι στην υψηλότερη απεικόνιση του Κυρίου, προσβάλλει τον καλό Δημιουργό αυτού του θαύματος και συμβάλλει στην απομάκρυνση από τον Παράδεισο.

Με αυτόν τον τρόπο, η εθνικιστική κοσμοθεωρία αντιστοιχεί στην πιο βαθιά θέληση της φύσης, αφού αποκαθιστά αυτό το ελεύθερο παιγνίδι των δυνάμεων, που οδηγεί στην πρόοδο μέσω μιας συνεχούς αμοιβαίας

βελτίωσης, έως ότου τελικά το καλύτερο τμήμα του ανθρώπινου γένους, έχοντας κατακτήσει αυτόν τον κόσμο, θα είναι ελεύθερο να εργαστεί σε κάθε τομέα μέσα και έξω από αυτόν τον κόσμο.

Διαισθανόμαστε όλοι, ότι στο μακρινό μέλλον οι άνθρωποι μπορεί να βρεθούν αντιμέτωποι με προβλήματα που μόνο μια ανώτερη φυλή σαν κυρίαρχη των λαών, που θα έχει στη διάθεσή της τα μέσα και τις πηγές ολόκληρου του κόσμου, θα κληθεί για να τα λύσει.

Είναι αυτονόητο λοιπόν, ότι ένας τόσο γενικός προσδιορισμός του νοήματος μιας εθνικιστικής κοσμοθεωρίας μπορεί να οδηγήσει σε χίλιες διαφορετικές ερμηνείες. Στην πραγματικότητα, δεν βρίσκουμε σχεδόν κανένα από τα πιο πρόσφατα πολιτικά νεοφυή μας κόμματα που να μην αναφέρονται με κάποιο τρόπο σε αυτήν την κοσμοθεωρία. Αποδεικνύει όμως, με την αυτόνομη ύπαρξή της σε σχέση με όλα τα άλλα, ότι οι πεποιθήσεις της είναι διαφορετικές. Έτσι, στη μαρξιστική κοσμοθεωρία, που καθοδηγείται από μια συγκεντρωτική κεντρική οργάνωση, αντιπαρατάσσεται ένα συνονθύλευμα θεωριών, που από την άποψη των ιδεών δεν είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό σε σύγκριση με το συμπαγές εχθρικό μέτωπο. Οι νίκες δεν κερδίζονται με τόσο αδύναμα όπλα! Μόνο όταν η διεθνιστική κοσμοθεωρία – που πολιτικά κατευθύνεται από τον οργανωμένο μαρξισμό – βρεθεί αντιμέτωπη με μια εθνικιστική κοσμοθεωρία εξίσου παρόμοια οργανωμένη και καθοδηγούμενη, με την ίδια αγωνιστική ενέργεια, η επιτυχία θα πάρει το μέρος της αιώνιας αλήθειας.

Η οργανωτική καταγραφή μιας κοσμοθεωρίας μπορεί όμως να γίνει μόνο με βάση μια συγκεκριμένη διατύπωση της ίδιας και ό,τι αντιπροσωπεύουν για την πίστη τα δόγματα, είναι και οι βασικές κομματικές αρχές για ένα κόμμα που βρίσκεται στη διαδικασία οργάνωσης.

Πρέπει λοιπόν να δημιουργηθεί ένα όργανο για τη εθνικιστική κοσμοθεωρία, που να της δίνει τη δυνατότητα να εκπροσωπηθεί σε έναν αγώνα, όπως η μαρξιστική κομματική οργάνωση ανοίγει το δρόμο για τον διεθνισμό.

Αυτός είναι ο στόχος που επιδιώκει το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα.

Το ότι ένας τέτοιος κομματικός προσδιορισμός του εθνικιστικού όρου είναι η προϋπόθεση για τη νίκη της εθνικιστικής κοσμοθεωρίας αποδεικνύεται ξεκάθαρα ακόμη και από την έμμεση παραδοχή όσων αντιτίθενται σε μια τέτοια συνένωση της εθνικιστικής ιδέας με κομματικές αρχές. Οι ίδιοι οι άνθρωποι που δεν κουράζονται να τονίζουν ότι η εθνικιστική κοσμοθεωρία σε καμία περίπτωση δεν είναι «κτήμα»

ενός και μόνου κόμματος, αλλά μάλλον κοιμάται η «ζει» στις καρδιές ο Θεός ξέρει πόσων εκατομμυρίων, αυτοί ακριβώς μ' αυτό επαληθεύουν, το απλό γεγονός ότι η γενική παρουσία τέτοιων ιδεών δεν ήταν καθόλου ικανή να αποτρέψει τη νίκη της εχθρικής κοσμοθεωρίας, η οποία φυσικά εκπροσωπείται από ένα κλασικό πολιτικό κόμμα. Αν ήταν αλλιώς, ο γερμανικός λαός σήμερα θα είχε κερδίσει μια θριαμβευτική νίκη και δεν θα στεκόταν στην άκρη μιας αβύσσου. Αυτό που εξασφάλισε την επιτυχία στις διεθνιστικές αντιλήψεις ήταν η εκπροσώπησή τους από ένα πολιτικό κόμμα οργανωμένο σύμφωνα με τις γραμμές των ομάδων εφόδου· αυτό που έκανε τις αντίθετες κοσμοθεωρίες να υποκύψουν ήταν η έλλειψη ενός παρόμοιου σχηματισμού για να τις υπερασπιστεί. Μια κοσμοθεωρία δεν μπορεί να πολεμήσει και να θριαμβεύσει μέσα στα πλαίσια μιας θεωρίας που εκπροσωπείται ελεύθερα αλλά μόνο κάτω από μια συγκεντρωτική και άρα συνεκτική μορφή μιας πολιτικής οργάνωσης.

Γι' αυτό θεώρησα ότι ήταν ειδικό καθήκον μου να αποσπάσω από το εκτενές αλλά ασαφές περιεχόμενο μιας γενικής κοσμοθεωρίας τις ιδέες που ήταν ουσιώδεις και να τις προσδώσω μια λίγο-πολύ δογματική μορφή, γιατί αυτές οι ιδέες με τους σαφείς περιορισμούς τους είναι κατάλληλες για να ενώσουν εκείνους τους ανθρώπους που θα ήθελαν να τις ακολουθήσουν. Με άλλα λόγια: **το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα παίρνει τα κύρια χαρακτηριστικά από τη βασική ιδέα μιας γενικής εθνικιστικής κοσμοθεωρίας, και δημιουργεί από αυτά, λαμβάνοντας υπόψη τις πρακτικές δυνατότητες της εποχής, το υπάρχων έμψυχο υλικό και τις αδυναμίες του, μια πολιτική ιδεολογία, η οποία με τη σειρά της, με έναν οργανισμό όσο γίνεται πιο αυστηρό για τις ανθρώπινες μάζες, δημιουργεί την προϋπόθεση για τη νικηφόρα επιβολή αυτής της κοσμοθεωρίας**.

2ο Κεφάλαιο

Το Κράτος

Ήδη από το 1920/21, το νεαρό μας κίνημα κατηγορήθηκε επανειλημμένα από κύκλους του σημερινού ξεπερασμένου αστικού κόσμου για το γεγονός ότι η θέση μας για το σημερινό κράτος ήταν αρνητική, από το οποίο η ετερόκλητη συμμορία των οπαδών των πολιτικών κομμάτων κάθε απόχρωσης αντλούσε τη δικαιολογία ότι τους επιτρεπόταν μια μάχη εξολόθρευσης με όλα τα μέσα ενάντια στο νέο, δυσάρεστο προάγγελο μιας νέας κοσμοθεωρίας. Φυσικά, είχαν ξεχάσει σκόπιμα, ότι ακόμα και ο ίδιος ο σημερινός αστικός κόσμος δεν μπορούσε πλέον να παρουσιάσει τίποτε ενιαίο κάτω από την έννοια κράτος, και ότι δεν έδωσε και δεν μπορούσε να δώσει κανένα ενιαίο ορισμό για αυτό. Άλλωστε, αυτοί που έχουν χρέος να εξηγήσουν την έννοια του κράτους και κάθονται στα κρατικά μας πανεπιστήμια συχνά με το πρόσχημα των καθηγητών συνταγματικού δικαίου, θεωρούν ύψιστο καθήκον τους να βρουν εξηγήσεις και ερμηνείες για την λίγο-πολύ τυχερή ύπαρξη της πηγής που τους παρέχει το καθημερινό τους ψωμί. Όσο πιο παράλογη είναι η μορφή ενός κράτους, τόσο πιο σκοτεινοί, τεχνητοί και ακατανόητοι είναι οι ορισμοί που προβάλλονται για να εξηγήσουν τον σκοπό της ύπαρξής του. Τι θα μπορούσε, για παράδειγμα, να γράψει ένας καθηγητής του Αυτοκρατορικού και Βασιλικού Πανεπιστημίου* (*δες επόμενη σελίδα*) για το νόημα και τον σκοπό ενός κράτους σε μια χώρα της οποίας η κρατική ύπαρξη αποτέλεσε ίσως το χειρότερο τερατούργημα όλων των εποχών; Δύσκολο εγχείρημα αν

σκεφτεί κανείς ότι στην εποχή μας ένας καθηγητής συνταγματικού δικαίου έχει λιγότερη υποχρέωση να λέει την αλήθεια από μια δέσμευση για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Ο σκοπός όμως είναι: διατήρηση με κάθε θυσία της ύπαρξης αυτού του τερατώδους ανθρώπινου μηχανισμού που τον ονομάζουμε σήμερα κράτος. Ας μην εκπλήσσεται λοιπόν κανείς, αν, συζητώντας αυτό το πρόβλημα, οι κύριοι αυτοί αποφεύγουν όσο το δυνατόν περισσότερο να αναλύσουν συγκεκριμένα γεγονότα κι αν καταφεύγουν τελικά σε ένα μείγμα αφηρημένων αξιωμάτων, καθηκόντων και στόχων που περιγράφονται σαν «ηθικοί», «ηθικολογικοί» και «ηθικοπλαστικοί».

Σε γενικές γραμμές, μπορούν να διακριθούν τρεις απόψεις:

α) Η ομάδα εκείνων που βλέπουν το κράτος απλώς σαν μια λίγο-πολύ **εθελοντική συγκέντρωση ανθρώπων κάτω από μια κυβερνητική αρχή**.

Αυτή η ομάδα είναι η πολυπληθέστερη. Στις τάξεις της βρίσκονται οι λάτρεις της σημερινής αρχής της νομιμότητας της εξουσίας που στα μάτια τους η βούληση του λαού δεν παίζει κανένα ρόλο σε όλο αυτό το θέμα. Γι' αυτούς το γεγονός και μόνο ότι υπάρχει ένα κράτος φτάνει για να το καταστήσει ιερό και απαραβίαστο. Για να αποδεχτεί κανείς αυτήν την παραφροσύνη του ανθρώπινου εγκεφάλου θα έπρεπε να έχει ένα είδος κυνικής λατρείας γι' αυτό που ονομάζεται **εξουσία του κράτους**. Στο μυαλό αυτών των ανθρώπων το μέσο γίνεται σκοπός σε χρόνο μηδέν. Το κράτος δεν υπάρχει πια για να εξυπηρετεί τους ανθρώπους, αλλά οι άνθρωποι υπάρχουν για να λατρεύουν την εξουσία του κράτους, λατρεύοντας μέχρι και τον τελευταίο που περικλείεται κατά κάποιο τρόπο στο πνεύμα του δημοσίου υπαλλήλου. Προκειμένου αυτή η κατάσταση της ήρεμης και εκστατικής λατρείας να μην μετατραπεί σε αταξία, η κρατική αρχή, από την πλευρά της, περιορίζει την εξουσία της στη διατήρηση της ειρήνης και της τάξης. Και φτάνουμε στο σημείο να μην υπάρχει ούτε σαν σκοπός ούτε σαν μέσο. Η κρατική αρχή οφείλει να διασφαλίζει την ειρήνη και την τάξη και αμοιβαία η ειρήνη και η τάξη επιτρέπουν στο κράτος να υπάρχει. Ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο πόλους πρέπει να περιστρέφεται όλη η ζωή της κοινωνίας.

Στη Βαυαρία αυτή η άποψη εκπροσωπείται από τους επιδέξιους πολιτικούς του βαυαρικού κέντρου, που ονομάζεται «Βαυαρικό Λαϊκό Κόμμα»· στην Αυστρία πάλι οι κιτρινόμαυροι νομιμόφρονες υιοθετούν μια παρόμοια στάση, στο ίδιο το Ράιχ δυστυχώς τα λεγόμενα συντηρητικά στοιχεία που έχουν αναλάβει την υποστήριξη παρόμοιων πεποιθήσεων ακολουθούν την ίδια γραμμή σκέψης.

β) Η δεύτερη ομάδα είναι κάπως μικρότερη σε αριθμό, αφού περιλαμ-

*Kaiserlich und Königlich, αναφέρεται στη Διπλή Μοναρχία της Αυστρίας-Ουγγαρίας από το 1867 έως το 1918. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η μοναρχία των Αψβούργων βασίλευσε ταυτόχρονα ως Αυτοκράτορες της Αυστρίας και ως Βασιλιάδες της Ουγγαρίας. (Σ.τ.μ)

βάνει αυτούς που βάζουν τουλάχιστον λίγους όρους στην ύπαρξη του κράτους. Θέλουν να υπάρχει όχι μόνο μία και ενιαία διοίκηση, αλλά και, αν είναι δυνατόν, **μια γλώσσα** – αν και αυτό μόνο για τη διευκόλυνση των τεχνικών συνθηκών της διοίκησης. Η κρατική εξουσία δεν είναι ο μόνος και αποκλειστικός σκοπός της ύπαρξης ενός κράτους, αλλά προστίθεται και η προαγωγή της ευημερίας των υπηκόων του. Ιδέες περί «ελευθερίας», που βασίζονται κυρίως σε μια παρανόηση της σημασίας αυτής της λέξης, εισχωρούν στην έννοια του κράτους σε αυτούς τους κύκλους. Η μορφή διακυβέρνησης δεν παρουσιάζεται πλέον απαραβίαστη από το ίδιο το γεγονός της ύπαρξής της, αλλά εξετάζεται και κρίνεται ακόμη και η χρησιμότητα που μπορεί να έχει. Ο σεβασμός του παρελθόντος δεν το προστατεύει από την κριτική του παρόντος. Παρεμπιπτόντως είναι μια άποψη που προσδοκά από το κράτος πρώτα απ' όλα να εξασφαλίσει την οικονομική ευημερία του ατόμου, που κρίνει επομένως από πρακτική άποψη και σύμφωνα με τις γενικές αρχές της οικονομικής αποδοτικότητας. Τους κύριους εκπροσώπους αυτών των απόψεων τους συναντάμε στους κύκλους της μέσης γερμανικής αστικής τάξης μας, ιδιαίτερα σε αυτούς της φιλελεύθερης δημοκρατίας μας.

γ) Η τρίτη ομάδα είναι αριθμητικά η πιο αδύναμη.

Βλέπει στην έννοια του κράτους ένα μέσο για την πραγμάτωση των **επιδιώξεων μιας πολιτικής ισχύος**, που παρουσιάζονται όμως πολύ ασαφή, εκ μέρους ενός λαού με εθνική ομοιογένεια και κοινή γλώσσα. Η επιδίωξη της κοινής κρατικής γλώσσας δεν εκφράζεται μόνο με την ελπίδα να δημιουργηθούν στέρεες βάσεις γι' αυτό το κράτος για να αυξήσει την εξωτερική του ισχύ, αλλά και με την – θεμελιωδώς εσφαλμένη – άποψη ότι με αυτή την ενοποίηση της γλώσσας μπορεί να εφαρμοστεί μια διαδικασία εθνικοποίησης προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Ήταν πραγματικά λυπηρό τα τελευταία εκατό χρόνια, να βλέπεις αυτούς τους κύκλους, συχνά με όλη την καλή διάθεση, να παίζουν επιπόλαια με τη λέξη «γερμανοποίηση». Κι εγώ ο ίδιος θυμάμαι ακόμη στα νιάτα μου, πως αυτός ο όρος οδηγούσε σε απίστευτα λανθασμένες ιδέες. Ακόμη και στους πανγερμανικούς κύκλους άκουγες τότε να λέγεται ότι οι Γερμανοί της Αυστρίας θα μπορούσαν κάλλιστα να εκγερμανίσουν τους Σλάβους της Αυστρίας με την υποστήριξη της κυβέρνησης, χωρίς να μπορούν να συνειδητοποιήσουν ότι ο εκγερμανισμός αναφέρεται μόνο στο έδαφος και ποτέ στους ανθρώπους. Γιατί αυτό που εννοούσαν με αυτή τη λέξη ήταν μόνο η αναγκαστική επιβολή της γερμανικής γλώσσας σε άλλους λαούς. Είναι όμως σχεδόν αδιανόητη πλάνη, να πιστεύουμε ότι, ένας Νέγρος ή ένας Κινέζος, ας πούμε, θα γίνει Γερμανός επειδή μαθαίνει γερμανικά και είναι έτοιμος στο μέλλον να μιλά γερμανικά και να ψηφίζει και ένα γερμανικό κόμμα, για παράδειγμα. Ότι ένας τέτοιος εκγερμανισμός στην πραγματικότητα είναι απογερμανοποίηση, αυτό δεν μπορούσαν να το καταλάβουν οι

εθνικιστές του αστικού μας κόσμου. Γιατί αν σήμερα με την επιβολή μιας κοινής γλώσσας μπορούσαν να γεφυρωθούν και τελικά να εξαλειφθούν όλες οι σαφείς και ολοφάνερες διαφορές μεταξύ των διαφόρων λαών, αυτό θα σήμαινε την αρχή μιας επιμειξίας και επομένως στην περίπτωσή μας δεν θα σήμαινε τη γερμανοποίηση αλλά τον αφανισμό του γερμανικού στοιχείου. Στην πορεία της ιστορίας έχει συμβεί πολύ συχνά ένας λαός κατακτητής να καταφέρνει με εξωτερική δύναμη να επιβάλει τη γλώσσα του στους κατακτημένους, αλλά μετά από χίλια χρόνια η γλώσσα του να μιλιέται από έναν άλλο λαό και ο κατακτητής να έχει μεταβληθεί χωρίς να το καταλάβει σε κατακτημένο.

Αφού η εθνικότητα, ή για να εκφραστώ καλύτερα, η φυλή δεν εξαρτάται από τη γλώσσα αλλά από το αίμα, θα μπορούσαμε να μιλάμε για εκγερμανισμό, μόνο αν ήταν δυνατό, μέσα από μια τέτοια διαδικασία, να αλλάξουμε το αίμα του κατακτημένου. Αλλά αυτό είναι αδύνατο. Εκτός κι αν μια τέτοια αλλαγή θα μπορούσε να γίνει μόνο με μια πρόσμειξη αιμάτων, που σημαίνει υποβίβαση του επιπέδου της ανώτερης φυλής. Το τελικό αποτέλεσμα ενός τέτοιου εγχειρήματος θα ήταν η εξάλειψη των ιδιοτήτων, που είχαν κάνει κάποτε τον λαό ικανό να μεταβληθεί σε κατακτητή. Ειδικότερα θα εξαφανίζονταν η πολιτιστική ικανότητα όταν μια ανώτερη φυλή ανακατευτεί με μια κατώτερη, ακόμα κι αν η ανάμεικτη φυλή που θα προέκυπτε μιλούσε χίλιες φορές τη γλώσσα της πρώην ανώτερης φυλής. Για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα ίσως εκδηλωθεί ένα είδος πάλης μεταξύ των διαφορετικών πνευμάτων και ο λαός που έχει μπει στη διαδικασία του εκφυλισμού μπορεί, σαν ένα τελευταίο ξέσπασμα, να φέρει στο φως εκπληκτικές πολιτιστικές αξίες. Αυτά τα τελευταία δείγματα θα οφείλονταν μόνο στη δραστηριότητα των στοιχείων που έχουν απομείνει από την ανώτερη φυλή ή των μιγάδων της πρώτης γενιάς στους οποίους το ανώτερο αίμα έχει παραμείνει κυρίαρχο και επιδιώκει να επιβληθεί· αλλά ποτέ δεν θα συμβεί ξανά στους κατοπινούς απογόνους αυτής της επιμειξίας. Αυτοί βρίσκονται πάντα σε μια κατάσταση πολιτισμικής οπισθοδρόμησης.

Σήμερα πρέπει να θεωρούμε τον εαυτό μας τυχερό που δεν πέτυχε ο εκγερμανισμός που αποπειράθηκε να εφαρμόσει στην Αυστρία ο Ιωσήφ Β'. Η επιτυχία του θα είχε πιθανότατα σαν αποτέλεσμα τη διατήρηση του αυστριακού κράτους, αλλά με την καθιέρωση της κοινής γλώσσας θα οδηγούσε στην υποβάθμιση του φυλετικού επιπέδου του γερμανικού έθνους. Με το πέρασμα των αιώνων θα είχε διαμορφωθεί ένα συγκεκριμένο ένστικτο αγέλης, αλλά η ίδια η αγέλη θα είχε υποβιβαστεί. Θα είχε ίσως γεννηθεί ένα εθνικό κράτος, αλλά ένας πολιτισμένος λαός θα είχε χαθεί.

Ήταν ευτύχημα για το γερμανικό έθνος που αυτή η διαδικασία επιμειξίας δεν συνέβη ποτέ, όχι λόγω της διορατικότητας των ευγενών, αλλά λόγω της κοντόφθαλμης στενοκεφαλιάς των Αψβούργων. Αν τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, σήμερα δύσκολα θα μπορούσαμε

να μιλάμε για τον γερμανικό λαό σαν παράγοντα πολιτισμού.

Όμως δεν ήταν μόνο στην Αυστρία, αλλά και στην ίδια τη Γερμανία, που οι λεγόμενοι εθνικοί κύκλοι πίστευαν και ακόμα πιστεύουν σε τόσο λανθασμένες αντιλήψεις. Δυστυχώς, η Πολωνική πολιτική που την υποστήριξαν τόσοι πολλοί και που αποσκοπούσε στον εκγερμανισμό της Ανατολής βασιζόταν σχεδόν πάντα στην ίδια πλάνη. Και εδώ, πιστευόταν ότι θα μπορούσε να επέλθει ένας εκγερμανισμός του πολωνικού στοιχείου επιβάλλοντας απλά τη γερμανική γλώσσα. Και εδώ το αποτέλεσμα θα ήταν μοιραίο: ένας λαός ξένης φυλής θα εξέφραζε στη γερμανική γλώσσα τις ξένες σκέψεις του, διακυβεύοντας την ανωτερότητα και την αξιοπρέπεια της δικής μας εθνικότητας με τη δική του κατωτερότητα.

Πόσο τρομερή είναι η ζημιά που προκαλείται σήμερα στη γερμανική μας κληρονομιά όταν ο γερμανόφωνος Εβραίος κατά την είσοδό του στο αμερικανικό έδαφος πιστώνεται στον γερμανισμό, λόγω της άγνοιας πολλών Αμερικανών! Ανάμεσά μας, κανείς δεν θα σκεφτόταν να θεωρήσει ότι επειδή αυτοί οι περιπλανώμενοι ψειριάρηδες από την Ανατολή μιλούν κυρίως γερμανικά, αυτό είναι απόδειξη της γερμανικής καταγωγής τους και της εθνικότητάς τους.

Αυτό που εκγερμανίστηκε προς όφελος της πατρίδας, στην πορεία της ιστορίας ήταν η γη που οι πρόγονοί μας κατέκτησαν με το σπαθί και αποίκησαν οι Γερμανοί αγρότες. Στο βαθμό που εισήγαγαν ξένο αίμα στο εθνικό μας κορμό με αυτόν τον αποικισμό, συνέβαλαν και στον ατυχή κατακερματισμό του φυλετικού μας χαρακτήρα, μια διαδικασία που είχε σαν αποτέλεσμα – κι αυτό δυστυχώς επαινείται συχνά – τον γερμανικό υπερ-ατομικισμό μας.

Και σε αυτήν την τρίτη ομάδα, το κράτος, υπό μια ορισμένη έννοια, εξακολουθεί να θεωρείται αυτοσκοπός και επομένως η διατήρηση του κράτους θεωρείται το υψηλότερο καθήκον της ανθρώπινης ύπαρξης.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε: Όλες αυτές οι αντιλήψεις δεν έχουν τις βαθύτερες ρίζες τους στη γνώση ότι η ικανότητα δημιουργίας πολιτισμού και αξιών ουσιαστικά βασίζεται στο φυλετικό στοιχείο και ότι το κράτος πρέπει επομένως να θεωρεί σαν το υψηλότερο καθήκον του τη διατήρηση και την βελτίωση της φυλής, γιατί αυτό είναι μια απαραίτητη προϋπόθεση κάθε ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης.

Τα τελικά συμπέρασμα αυτών των λανθασμένων αντιλήψεων σχετικά με τη φύση και τον σκοπό ενός κράτους έπεσαν τότε στην αντίληψη του Εβραίου Μαρξ: διαχωρίζοντας ο αστικός κόσμος την έννοια του κράτους από τις υποχρεώσεις του απέναντι στη φυλή, χωρίς να μπορέσει να δώσει μια άλλη πιο συγκροτημένη ερμηνεία, άνοιξε τον δρόμο σε μια θεωρία που ακυρώνει το ίδιο το κράτος.

Γι' αυτό ακριβώς ο αγώνας του αστικού κόσμου ενάντια στον διεθνιστικό μαρξισμό είναι καταδικασμένος, σε αυτόν τον τομέα, να αποτύχει. Ο αστικός κόσμος εδώ και πολύ καιρό έχει θυσιάσει τις βασι-

κές αρχές που θα προσέφεραν μια σταθερή βάση στις ιδέες του. Ο πανούργος αντίπαλός του ανακάλυψε τα αδύνατα σημεία στη δομή του αστικού κόσμου και τώρα του επιτίθεται με τα όπλα που ο ίδιος ο αστικός κόσμος άθελά του, του παραχώρησε.

Επομένως, η πρώτη υποχρέωση για ένα νέο κίνημα που βασίζεται σε μια εθνική κοσμοθεωρία είναι να διασφαλίσει μια ενιαία, σαφή μορφή για την αντίληψη της φύσης και του σκοπού της ύπαρξης του κράτους.

Η θεμελιώδης επίγνωση λοιπόν είναι ότι **το κράτος δεν αποτελεί σκοπό αλλά μέσο. Είναι μάλλον το προαπαιτούμενο για την εγκαθίδρυση ενός ανώτερου ανθρώπινου πολιτισμού, αλλά δεν είναι η πηγή μιας τέτοιας εξέλιξης. Αυτό πρέπει να αναζητηθεί αποκλειστικά στην ύπαρξη μιας φυλής που είναι ικανή για δημιουργία πολιτισμού**. Ακόμη κι αν υπήρχαν στη γη εκατοντάδες υποδειγματικά κράτη, αν εξαφανίζονταν οι Άριοι, που είναι οι φορείς του πολιτισμού, δεν θα μπορούσε να υπάρξει πολιτισμός που να αντιστοιχεί στο επίπεδο που τον έχουν ανεβάσει σήμερα τα ανώτερα έθνη. Μπορούμε να πάμε ακόμα παραπέρα και να πούμε ότι το γεγονός της οικοδόμησης ανθρώπινων κρατών δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποκλείσει το ενδεχόμενο του αφανισμού του ανθρώπινου γένους, εφόσον χάσει την ανώτερη πνευματική ικανότητα και ανθεκτικότητα, λόγω απουσίας του φυλετικού φορέα τους.

Αν, για παράδειγμα, σήμερα η επιφάνεια της γης συνταρασσόταν από κάποιο σεισμικό γεγονός και αναδυόταν καινούργια Ιμαλάια από τα κύματα του ωκεανού, τότε ο πολιτισμός της ανθρωπότητας θα καταστρεφόταν. Δεν θα υπήρχε πια κανένα κράτος, κάθε τάξη θα είχε διαλυθεί, τα δημιουργήματα χιλιετιών πολιτισμού θα γκρεμίζονταν, στην επιφάνεια της γης δεν θα υπήρχε τίποτε άλλο παρά ο θάνατος και η καταστροφή βυθισμένα στα νερά και στη λάσπη. Αν όμως είχαν επιβιώσει από αυτό το χάος της φρίκης μόνο λίγοι άνθρωποι και αν αυτοί οι άνθρωποι ανήκαν σε μια συγκεκριμένη φυλή που είχε την έμφυτη δύναμη να οικοδομήσει έναν πολιτισμό, έστω και μετά από χιλιάδες χρόνια, η γη θα γνώριζε και πάλι τα στοιχεία της ανθρώπινης δημιουργικής δύναμης, όταν θα είχε περάσει η ταραχή. Μόνο η καταστροφή της τελευταίας φυλής που είναι ικανή για πολιτισμό και των μεμονωμένων φορέων της, θα μετέβαλε τη γη οριστικά σε έρημο. Αντίθετα, βλέπουμε μόνοι μας σε σύγχρονα παραδείγματα ότι ο σχηματισμός κρατών των οποίων οι βάσεις τέθηκαν από φυλές που είχαν έλλειψη ιδιοφυΐας οι φυλετικοί φορείς δεν μπόρεσαν να τα σώσουν από την καταστροφή. Όπως ακριβώς και τα μεγάλα ζώα της προϊστορικής εποχής υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν τη θέση τους σε άλλα είδη και να χαθούν εντελώς, έτσι και ο άνθρωπος θα υποχρεωθεί να υποχωρήσει, αν χάσει την απαραίτητη δύναμη που τον καθιστά ικανό να βρίσκει τα απαραίτητα όπλα για την αυτοσυντήρησή του.

Δεν είναι **το κράτος** από μόνο του που δημιουργεί ένα συγκεκριμένο

πολιτιστικό επίπεδο, μπορεί μόνο να διατηρήσει τη φυλή, από την οποία προκύπτει το πολιτιστικό επίπεδο. Σε διαφορετική περίπτωση, το κράτος ως τέτοιο μπορεί να συνεχίσει να υφίσταται χωρίς φανερές αλλαγές για αιώνες, ενώ σαν αποτέλεσμα της πρόσμειξης των φυλών την οποία δεν εμπόδισε, οι πολιτιστικές ικανότητες και η γενική εικόνα της ζωής ενός λαού μπορεί να έχουν υποστεί εδώ και πολύ καιρό βαθιές αλλαγές. Το σημερινό μας κράτος, για παράδειγμα, σαν μηχανική μορφή, μπορεί κάλλιστα να προσποιείται ότι συνεχίζει να υφίσταται, όμως η φυλετική δηλητηρίαση του εθνικού μας κορμού επιφέρει μια πολιτιστική παρακμή, που έχει αρχίσει να εκδηλώνεται με τρομακτικά αποτελέσματα.

Άρα η προϋπόθεση για την ύπαρξη μιας ανώτερης ανθρωπότητας δεν είναι το κράτος, αλλά η φυλή που είναι ικανή γι' αυτό.

Αυτή η ικανότητα υπάρχει πάντοτε, και πρέπει μόνο να αφυπνιστεί από τις κατάλληλες εξωτερικές συνθήκες για να εκδηλωθεί. Τα έθνη, ή μάλλον οι φυλές, που είναι προικισμένα με πολιτιστική και δημιουργική ικανότητα φέρουν αυτή τη χρησιμότητα σε λανθάνουσα μορφή μέσα τους, ακόμα και αν οι εξωτερικές συνθήκες είναι δυσμενείς προς το παρόν και επομένως δεν επιτρέπουν στην ικανότητα να εκφραστεί αποτελεσματικά. Γι' αυτό είναι απίστευτη αδικία να παρουσιάζονται οι γερμανικοί λαοί της προχριστιανικής περιόδου σαν «απολίτιστοι», σαν βάρβαροι. Δεν ήταν ποτέ. Όμως η δριμύτητα του κλίματος της σκανδιναβικής πατρίδας όπου κατοικούσαν τους επέβαλε συνθήκες ζωής που εμπόδιζαν την ανάπτυξη των δημιουργικών τους δυνάμεων. Αν είχαν έρθει στο πιο ευνοϊκό κλίμα του Νότου, χωρίς καμία προηγούμενη κουλτούρα, και αν αποκτούσαν τα πρώτα τεχνικά βοηθήματα από το ανθρώπινο υλικό των κατώτερων φυλών, τότε η ικανότητα διαμόρφωσης πολιτισμού που ήταν αδρανής μέσα τους θα μπορούσε να καρποφορήσει και θα είχε ανθίσει ένας πολιτισμός τόσο λαμπρός όσο και των Ελλήνων, για παράδειγμα. Αλλά το ότι δεν εκδηλώθηκε αυτή η αρχέγονη δημιουργική δύναμη δεν οφειλόταν αποκλειστικά στο βόρειο κλίμα τους. Ο Λάπωνας που θα μεταφερόταν στο νότο, θα μπορούσε να συμβάλει στην ανάπτυξη του πολιτισμού τόσο λίγο όσο κι ένας Εσκιμώος. Όχι, αυτή η υπέροχη δημιουργική ικανότητα έχει απονεμηθεί στον Άριο, είτε βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα του είτε είναι αφυπνισμένη, ανάλογα με το αν οι ιδιαίτερες συνθήκες της φύσης τη βοηθούν να φανερωθεί ή την εμποδίζουν.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την εξής διαπίστωση:

Το κράτος είναι μόνο ένα μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού. Σκοπός του είναι η διατήρηση και η προώθηση της ανάπτυξης μιας κοινωνίας πλασμάτων που φυσιολογικά και ηθικά ανήκουν στο ίδιο είδος. Αυτή η ίδια η διατήρηση περιλαμβάνει, πρώτα απ' όλα, την ύπαρξη της φυλής και έτσι επιτρέπει την ελεύθερη ανάπτυξη όλων των αδρανών δυνάμεων σε αυτή τη φυλή. Από αυτές τις δυνατότητες ένα μέρος θα χρησιμοποιηθεί για τη φυσική συντήρηση της ζωής και

το άλλο για την ανάπτυξη των πνευματικών δυνατοτήτων. Στην πραγματικότητα όμως, η πρώτη δημιουργεί πάντα τις προϋποθέσεις για την άλλη.

Τα κράτη που δεν υπηρετούν αυτόν τον σκοπό δεν έχουν λόγο ύπαρξης, μάλιστα είναι και τερατουργήματα. Το ότι υπάρχουν δεν αποτελεί δικαίωση της ύπαρξής τους, όπως και οι επιτυχημένες επιδρομές μιας ομάδας πειρατών δεν αποτελούν δικαίωση της πειρατείας.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, σαν υποστηρικτές μιας νέας κοσμοθεωρίας, δεν πρέπει ποτέ να βάλουμε τον εαυτό μας σ' αυτή τη περίφημη «βάση των γεγονότων – που είναι και λανθασμένα παρεμπιπτόντως». Σε αυτήν την περίπτωση, δεν θα ήμασταν πλέον οι υποστηρικτές μιας νέας μεγάλης ιδέας, αλλά οι αχθοφόροι του ψέματος που κυριαρχεί στις μέρες μας. Πρέπει να κάνουμε μια σαφή διάκριση μεταξύ του κράτους σαν ένα δοχείο και της φυλής σαν το περιεχόμενο. Αυτό το δοχείο έχει νόημα μόνο εάν μπορεί να διατηρήσει και να προστατεύσει το περιεχόμενο· αλλιώς είναι άχρηστο.

Κατά συνέπεια, ο υπέρτατος σκοπός του εθνικού κράτους είναι η μέριμνα για τη διατήρηση εκείνων των φυλετικών αρχέγονων στοιχείων που, μέσω της εργασίας τους στον πολιτιστικό τομέα, δημιουργούν την ομορφιά και την αξιοπρέπεια που είναι χαρακτηριστικά μιας ανώτερης ανθρωπότητας. Εμείς, σαν Άριοι, μπορούμε να φανταστούμε ένα κράτος σαν τον ζωντανό οργανισμό μιας εθνικότητας, που όχι μόνο διασφαλίζει τη διατήρηση αυτής της εθνικότητας, αλλά και την οδηγεί στην ανώτατη βαθμίδα της ελευθερίας με την προοδευτική ανάπτυξη των πνευματικών και πολιτιστικών ικανοτήτων της.

Αυτό που προσπαθούν σήμερα να μας επιβάλουν σαν κράτος, ως επί το πλείστον είναι μόνο ένα τερατούργημα της πιο βαθιάς ανθρώπινης πλάνης που συνοδεύεται από έναν ανείπωτο πόνο.

Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές γνωρίζουμε, ότι εμείς με αυτές τις απόψεις παίρνουμε μια επαναστατική θέση στον σημερινό κόσμο και ότι μας χαρακτηρίζουν σαν επαναστάτες. Οι ιδέες και οι πράξεις μας όμως δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να καθορίζονται από την επιδοκιμασία ή την αποδοκιμασία τους στην εποχή μας, αλλά από τη δεσμευτική υποχρέωση σε μια αλήθεια που μας έχει γίνει συνείδηση. Κάνοντας αυτό, έχουμε λόγους να πιστεύουμε ότι η ανώτερη διορατικότητα των μεταγενέστερων όχι μόνο θα κατανοήσει το έργο που κάνουμε σήμερα, αλλά και θα το αναγνωρίσουν σαν σωστό έργο και θα το τιμήσουν ανάλογα.

Για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, αυτά είναι το σημείο αναφοράς για

το μέτρο της αξίας ενός κράτους. Αυτή η αξία δεν είναι παρά σχετική αναφορικά με το κάθε έθνος· θα ήταν όμως απόλυτη αν τη βλέπαμε σε σχέση με ολόκληρη την ανθρωπότητα. Με άλλα λόγια αυτό σημαίνει:

Η χρησιμότητα ενός κράτους δεν μπορεί να αξιολογηθεί σύμφωνα με το πολιτιστικό επίπεδο ή τη δύναμη αυτού του κράτους στο πλαίσιο του υπόλοιπου κόσμου, αλλά μόνο σύμφωνα με το βαθμό χρησιμότητας αυτού του οργανισμού για τον εκάστοτε λαό του.

Ένα κράτος μπορεί να περιγραφεί ως υποδειγματικό εάν όχι μόνο ανταποκρίνεται στις συνθήκες διαβίωσης της εθνικότητας που εκπροσωπεί, αλλά ακόμη κι όταν η υπόστασή του εξασφαλίζει τη διατήρηση αυτής της εθνικότητας στην πράξη μέσω της ίδιας του της ύπαρξης – ανεξάρτητα από τη γενική πολιτιστική σημασία αυτής της κρατικής δομής στο πλαίσιο του υπόλοιπου κόσμου. Γιατί καθήκον του κράτους δεν είναι να δημιουργεί ανθρώπινες δυνατότητες, αλλά να ανοίγει τον δρόμο στην εφαρμογή των δημιουργικών δυνάμεων που ήδη υπάρχουν. **Άρα λοιπόν, από την άλλη πλευρά, ένα κράτος μπορεί να χαρακτηριστεί κακό, αν, παρά την ύπαρξη υψηλού πολιτιστικού επιπέδου, καταδικάσει τους φορείς αυτού του πολιτισμού διασπώντας τη φυλετική τους ομοιογένεια**. Γιατί με αυτόν τον τρόπο ουσιαστικά καταστρέφει τις προϋποθέσεις που είναι απαραίτητες για τη συνέχιση της ύπαρξης αυτού του πολιτισμού, τον οποίο δεν δημιούργησε το κράτος, αλλά που είναι ο καρπός ενός πολιτισμικά δημιουργικού έθνους ενισχυμένου από μια ζωντανή κρατική ενότητα. Το κράτος δεν είναι η ουσία, αλλά η μορφή. **Το πολιτιστικό επίπεδο ενός λαού δεν μπορεί να μετρηθεί από την αξία του κράτους στο οποίο ζει**. Είναι προφανές ότι ένας πολιτιστικά προικισμένος λαός δίνει μια εικόνα καλύτερης ποιότητας, από μια φυλή Νέγρων· παρόλα αυτά, ο κρατικός οργανισμός του πρώτου, αν κριθεί από τη σκοπιά της αποτελεσματικότητας, μπορεί να είναι χειρότερη από αυτή των Νέγρων. Παρόλο που το καλύτερο κράτος και η καλύτερη μορφή διακυβέρνησης δεν είναι σε θέση να αναπτύξει ικανότητες σε έναν λαό που απλώς του λείπουν ή δεν τις είχε ποτέ, ένα κακό κράτος είναι σίγουρα σε θέση να καταστρέψει σταδιακά τις ικανότητες που υπήρχαν κάποτε, επιτρέποντας ή ευνοώντας ακόμη και την εξαφάνιση των φορέων μιας φυλετικής κουλτούρας.

Κατά συνέπεια, η κρίση για την αξία ενός κράτους μπορεί πρωτίστως να καθοριστεί μόνο από το πόσο έχει προωθήσει την ευημερία μια συγκεκριμένης εθνικότητας και σε καμία περίπτωση από τον ρόλο που διαδραματίζει στον κόσμο.

Αυτή η σχετική κρίση για την αξία του, μπορεί να γίνει εύκολα και με ακρίβεια, η κρίση για απόλυτη αξία του όμως είναι δύσκολο να καθοριστεί, αφού η απόλυτη κρίση δεν εξαρτάται μόνο από το κράτος αλλά και από την ποιότητα και την πολιτιστική στάθμη της εθνικότητας που αντιπροσωπεύει.

Άρα, όταν μιλάμε για μια ανώτερη αποστολή του κράτους, δεν πρέπει

ποτέ να ξεχνάμε ότι αυτή η αποστολή ανήκει δικαιωματικά στο έθνος και ότι το κράτος δεν έχει κανέναν άλλο ρόλο παρά να οργανώσει τις δυνάμεις του για να του παράσχει τις απαραίτητες συνθήκες που θα του επιτρέψουν να αναπτύξει ελεύθερα τις δημιουργικές του ικανότητες.

Επομένως, εάν θέσουμε το ερώτημα πώς πρέπει να δομηθεί το κράτος που χρειαζόμαστε εμείς οι Γερμανοί, τότε πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσουμε τι είδους ανθρώπους πρέπει να συμπεριλάβει και ποιους σκοπούς πρέπει να υπηρετεί.

Δυστυχώς η γερμανική μας εθνότητα δεν βασίζεται πλέον σε έναν ενιαίο φυλετικό πυρήνα. Η διαδικασία συγχώνευσης των διάφορων πρωταρχικών στοιχείων δεν έχει προχωρήσει ακόμη τόσο πολύ ώστε να μπορούμε να μιλήσουμε για μια νεοσύστατη φυλή. Αντιθέτως, η δηλητηρίαση του αίματός μας που έπληξε τον εθνικό μας κορμό, ειδικά μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο*, δεν οδήγησε μόνο στην καταστροφή της ομοιογένειας του αίματός μας, αλλά και της εθνικής μας ψυχής. Τα ανοιχτά σύνορα της πατρίδας μας, η επαφή με ξένα μη γερμανικά στοιχεία κατά μήκων αυτών των παραμεθόριων περιοχών, αλλά κυρίως η μεγάλη και αιφνίδια εισροή ξένου αίματος στο εσωτερικό του ίδιου του Ράιχ, εμπόδισαν την πλήρη αφομοίωση αυτών των ποικίλων στοιχείων, λόγω της συνεχούς εισροής. Από αυτό το χωνευτήρι δεν προέκυψε νέα φυλή, αλλά τα ετερόκλητα στοιχεία συνεχίζουν να υπάρχουν πλάι-πλάι, με αποτέλεσμα ειδικά σε περιόδους κρίσεων, που συνήθως το κοπάδι μαζεύεται, ο γερμανικός λαός να διασκορπίζεται προς όλες τις κατευθύνσεις. Τα βασικά φυλετικά στοιχεία δεν είναι διαφορετικά μόνο στις διάφορες περιοχές, αλλά είναι ποικίλα και μέσα στην ίδια περιοχή. Πλάι στον σκανδιναβικό τύπο βρίσκουμε τον ανατολικοευρωπαϊκό, πλάι στον ανατολικό υπάρχει ο διναρικός, πλάι και στους δύο ο δυτικός και διασταυρώσεις όλων τους. Αυτό είναι ένα σοβαρό μειονέκτημα για εμάς: αφαιρεί από τον γερμανικό λαό το ισχυρό ένστικτο της αγέλης, που βρίσκεται στην κοινή ταυτότητα του αίματος και σώζει τα έθνη από την καταστροφή, ειδικά σε στιγμές κινδύνου, στο βαθμό που όλες οι μικρές διαφορές εξαφανίζονται αμέσως και ο κοινός εχθρός έρχεται αντιμέτωπος με ένα ενιαίο μέτωπο μιας ενοποιημένης αγέλης. Αυτό που εννοούμε με την λέξη υπερ-ατομικισμός προκύπτει από γεγονός της συνύπαρξης των αναμιγμένων φυλετικών βασικών μας στοιχείων από τα πιο διαφορετικά είδη χωρίς ποτέ να ενοποιηθούν. Σε περιόδους ειρήνης μια τέτοια κατάσταση μπορεί να προσφέρει κάποια πλεονεκτήματα, συνολικά όμως μας έχει στερήσει την παγκόσμια κυριαρχία. Αν ο γερμα-

*Ήταν μια σειρά πολεμικών συγκρούσεων που έλαβαν χώρα μεταξύ 1618 και 1648 στην κεντρική Ευρώπη, κυρίως στα εδάφη της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (σημερινής Γερμανίας). Πρόκειται για μια από τις πιο μακροχρόνιες και καταστροφικές συγκρούσεις στην ευρωπαϊκή ιστορία. Άρχισε σαν πόλεμος μεταξύ των καθολικών και διαμαρτυρομένων κρατών της αυτοκρατορίας και βαθμηδόν εξελίχθηκε σε μια γενικευμένη διαμάχη στην οποία ενεπλάκησαν οι περισσότερες από τις μεγάλες δυνάμεις της Ευρώπης. (Σ.τ.μ)

νικός λαός σε όλο το διάστημα της ιστορικής πορείας του είχε αυτή την ενότητα όπως η αγέλη, από την οποία έχουν ωφεληθεί άλλοι λαοί, τότε το γερμανικό Ράιχ σήμερα θα ήταν πιθανότατα ο κυρίαρχος του πλανήτη. Η παγκόσμια ιστορία θα είχε πάρει διαφορετική πορεία και κανένας δεν είναι σε θέση να γνωρίζει αν η ανθρωπότητα δεν θα είχε φτάσει με αυτόν τον τρόπο σ’ αυτό που τόσοι πολλοί τυφλωμένοι ειρηνιστές ελπίζουν σήμερα να πετύχουν εκλιπαρώντας, με γκρίνια και κλάμα: **μια ειρήνη που δεν θα βασίζεται στα φοινικόκλαδα δακρυσμένων πενθούντων ειρηνιστών, αλλά που θα βασίζεται στο νικηφόρο σπαθί μιας κυρίαρχης φυλής που θα οδηγεί τον κόσμο στην υπηρεσία ενός ανώτερου πολιτισμού**.

Το γεγονός ότι ο λαός μας δεν είχε μια εθνική ομοιογένεια που να βασίζεται σε μια ενότητα του αίματος ήταν πηγή ανείπωτης δυστυχίας για εμάς. Έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς μικρούς Γερμανούς ηγεμόνες να έχουν τη δική τους έδρα εξουσίας, αλλά στέρησε από τον γερμανικό λαό σαν σύνολο τα κυριαρχικά του δικαιώματα.

Ακόμη και σήμερα ο λαός μας υποφέρει από αυτή την εσωτερική διάσπαση· αλλά ό,τι μας έχει φέρει δυστυχία στο παρελθόν και στο παρόν μπορεί να μετατραπεί σε ευλογία για εμάς στο μέλλον. Γιατί από τη μια πλευρά, όσο επιζήμια κι αν ήταν, ότι δεν πραγματοποιήθηκε μια πλήρης ανάμειξη των αρχικών μας φυλετικών στοιχείων και έτσι αποτράπηκε η δημιουργία ενός ενιαίου εθνικού κορμού, από την άλλη είναι παρήγορο το γεγονός ότι τουλάχιστον ένα μέρος από το καλύτερο αίμα μας παρέμεινε αγνό και γλίτωσε τη φυλετική υποβάθμιση.

Σίγουρα, αν τα φυλετικά αρχέγονα στοιχεία μας ήταν εντελώς αναμεμειγμένα, θα είχε προκύψει ένα συνεκτικό εθνικό σώμα, αλλά, όπως αποδεικνύει κάθε φυλετική διασταύρωση, θα είχε μικρότερη πολιτιστική ικανότητα από την ανώτερη που κατείχαν αρχικά τα αρχέγονα στοιχεία. Αυτή είναι η ευλογία της μη πλήρους ανάμειξης: ότι ακόμη και σήμερα εξακολουθούμε να έχουμε μεγάλα μη αναμεμειγμένα αποθέματα βόρειων γερμανικών πληθυσμών στον εθνικό μας γερμανικό κορμό, τα οποία μπορούμε τα θεωρήσουμε σαν τον μεγαλύτερο θησαυρό για το μέλλον μας. Στη σκοτεινή περίοδο της απόλυτης άγνοιας όλων των φυλετικών νόμων, όταν τα ανθρώπινα όντα εμφανίζονταν ως ανθρώπινα όντα σε πλήρη ισότητα, μπορεί να υπήρχε έλλειψη σαφήνειας σχετικά με τις διαφορετικές αξίες των επιμέρους αρχέγονων φυλετικών στοιχείων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι μια πλήρης ανάμειξη των ποικίλων στοιχείων που συνιστούν τον εθνικό μας κορμό μπορεί να μας είχε δώσει, σαν αποτέλεσμα της ενότητας που θα προέκυπτε, περισσότερη εξωτερική δύναμη, αλλά ο υψηλότερος στόχος της ανθρωπότητας θα ήταν ανέφικτος, γιατί ο μοναδικός φορέας που η μοίρα έχει προφανώς επιλέξει για να φέρει σε πέρας αυτό το έργο θα είχε χαθεί μέσα στο φυλετικό πολτό του ενοποιημένου λαού.

Αυτό όμως που εμπόδιζε η καλή μοίρα, χωρίς καμία βοήθεια από μέ-

ρους μας, πρέπει τώρα να το εξετάσουμε και να το χρησιμοποιήσουμε κάτω από το φως των γνώσεων που έχουμε αποκτήσει.

Όποιος λέει ότι ο γερμανικός λαός έχει να εκπληρώσει μια αποστολή πάνω σ' αυτή τη γη, πρέπει να ξέρει ότι αυτό δεν μπορεί να εκπληρωθεί παρά μόνο με την οικοδόμηση ενός κράτους του οποίου ο ύψιστος σκοπός θα είναι να διατηρεί και να προωθεί τα ευγενέστερα χαρακτηριστικά της εθνικότητάς μας και μάλιστα της ανθρωπότητας στο σύνολό της, τα οποία έχουν παραμείνει ανόθευτα.

Με αυτόν τον τρόπο, για πρώτη φορά, το κράτος θα αποκτήσει ένα εσωτερικό υψηλό στόχο. Σε σύγκριση με τη γελοία φράση ότι το κράτος δεν πρέπει να κάνει τίποτε άλλο απ' το να περιφρουρεί τη δημόσια τάξη και ηρεμία, ώστε ο καθένας να εξαπατά τον άλλον με την ησυχία του, το καθήκον της διατήρησης και της προώθησης του υπέρτατου τύπου της ανθρωπότητας, που δόθηκε σε αυτή τη γη από την καλοσύνη του Παντοδύναμου, φαίνεται να είναι μια πραγματικά υψηλή αποστολή.

Από έναν άψυχο μηχανισμό, που ισχυρίζεται ότι είναι αυτοσκοπός, θα προκύψει ένας ζωντανός οργανισμός με έναν και μοναδικό σκοπό: να υπηρετεί μια ανώτερη ιδέα.

Το γερμανικό Ράιχ σαν κράτος οφείλει να συμπεριλάβει όλους τους Γερμανούς, με το καθήκον όχι μόνο να συγκεντρώσει και να διαφυλάξει τα πιο πολύτιμα αποθέματα των φυλετικών στοιχείων αυτού του λαού, αλλά και να τον οδηγήσει σιγά-σιγά και σταθερά σε μια κυρίαρχη θέση.

Με αυτόν τον τρόπο, μια περίοδος αγώνα παίρνει τη θέση μιας κατάστασης αποτελμάτωσης. Αλλά όπως πάντα και σε όλα σε αυτόν τον κόσμο, ισχύει η παροιμία «όποιος ξεκουράζεται – σκουριάζει», όπως και η παροιμία που λέει ότι η νίκη βρίσκεται πάντα μόνο στην επίθεση. Όσο υψηλότερος είναι ο τελικός στόχος του αγώνα, που αιωρείται μπροστά στα μάτια μας και όσο λιγότερο κατανοητός είναι αυτός από τις πλατιές μάζες, τόσο πιο τεράστια θα είναι η επιτυχία του, σύμφωνα με την εμπειρία της παγκόσμιας ιστορίας – και τα επιτεύγματα μάλιστα θα είναι πιο σημαντικά, αν ο σκοπός επιτευχθεί με σωστό τρόπο και ο αγώνας διεξαχθεί με ακλόνητη σταθερότητα.

Φυσικά, μπορεί για πολλούς από τους αξιωματούχους που διευθύνουν τις υποθέσεις του κράτους μας σήμερα να είναι πιο εύκολο να εργαστούν για τη διατήρηση της υπάρχουσας κατάστασης παρά να αγωνιστούν για μια νέα. Θα τους φανεί πολύ πιο εύκολο να δουν το κράτος σαν έναν μηχανισμό που σκοπός του είναι απλώς η διατήρησή του, όπως ακριβώς η ζωή τους «ανήκει στο κράτος» – όπως τους αρέσει να λένε. Λες και αυτό ξεπήδησε από τα σπλάχνα του έθνους και μπορεί λογικά να υπηρε-

τήσει κάτι άλλο εκτός από την εθνική υπόσταση, ή σαν να μπορούσε ο άνθρωπος να εργαστεί για κάτι άλλο εκτός από τους συνανθρώπους του. **Φυσικά, όπως είπα, είναι πιο εύκολο να βλέπεις την εξουσία του κράτους αποκλειστικά σαν έναν τυπικό μηχανισμό μιας οργάνωσης παρά σαν την κυρίαρχη ενσάρκωση του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης ενός έθνους πάνω στη γη**. Γιατί στη μια περίπτωση το κράτος και η εξουσία του είναι αυτοσκοποί γι' αυτά τα αδύναμα πνεύματα, στην άλλη όμως είναι το μόνο ισχυρό όπλο στην υπηρεσία του μεγάλου και αιώνιου αγώνα για την επιβίωση, ένα όπλο που πρέπει να υιοθετήσει ο καθένας όχι επειδή είναι ένας τυπικός μηχανισμός, αλλά επειδή είναι η κύρια έκφραση της κοινής μας θέλησης να ζήσουμε.

Επομένως, στον αγώνα για τη νέα μας αντίληψη, που ανταποκρίνεται εξ ολοκλήρου στο αρχικό νόημα των πραγμάτων, θα βρούμε μόνο λίγους συμπολεμιστές από μια κοινωνία, που όχι μόνο είναι γερασμένη σωματικά, αλλά δυστυχώς πολύ συχνά και πνευματικά. Από αυτά τα στρώματα του πληθυσμού μας, μόνο λίγοι εξαιρετικοί άνθρωποι θα ενταχθούν στις τάξεις μας, μόνο εκείνοι οι λίγοι ηλικιωμένοι που η καρδιά τους έχει μείνει νέα και το θάρρος τους είναι ακόμα ακμαίο, αλλά ποτέ εκείνοι που θεωρούν σαν απόλυτο καθήκον της ζωής τους τη διατήρηση της κατάστασης που υπάρχει.

Απέναντί μας στέκεται ο αναρίθμητος στρατός όλων εκείνων που είναι στενοκέφαλοι και περισσότερο αδιάφοροι παρά κακοί, καθώς και εκείνοι που έχουν συμφέρον από τη διατήρηση της σημερινής κατάστασης. Το μεγαλείο του καθήκοντός μας και η πιθανότητα της επιτυχίας του έγκειται ακριβώς στο ότι ο αγώνας μας αυτός φαίνεται να μην έχει ελπίδα. Η πολεμική κραυγή που από την πρώτη στιγμή είτε θα τρομάξει τα αδύναμα πνεύματα είτε τουλάχιστον θα τα αποθαρρύνει, θα γίνει το σύνθημα για την συνένωση όλων εκείνων που είναι φτιαγμένοι από μαχητικό μέταλλο. Και πέρα απ' αυτό είναι αναγκαίο να γίνει κατανοητό: **όταν μια δραστήρια και δημιουργική ομάδα ανθρώπων από έναν λαό εμφανίζεται ενωμένη για έναν στόχο και έτσι ξεχωρίζει πλήρως από την αποχαύνωση των πλατιών μαζών, αυτό το μικρό ποσοστό θα γίνει κυρίαρχο του συνόλου. Η παγκόσμια ιστορία γράφεται από τις μειοψηφίες, όταν η αριθμητική μειοψηφία ενσαρκώνει τη θέληση, την ενεργητικότητα και την αποφασιστικότητα της πλειοψηφίας**.

Αυτό που σήμερα φαντάζει σε πολλούς σαν δύσκολο, στην πραγματικότητα είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την νίκη μας. Ακριβώς επειδή το καθήκον μας είναι τόσο μεγάλο και δύσκολο, στον αγώνα του θα συμμετέχουν μόνο οι καλύτεροι μαχητές. Σ' αυτή την επιλογή βρίσκεται η εγγύηση της επιτυχίας μας.

Κατά γενικό κανόνα η φύση τείνει να παίρνει συγκεκριμένα διορθωτικά μέτρα στο ζήτημα της φυλετικής καθαρότητας των γήινων όντων. Αγαπάει λιγότερο τα ημίαιμα. Τα απώτερα προϊόντα τέτοιων διασταυρώσεων θα υποφέρουν πικρά, ειδικά οι τρίτες, τέταρτες και πέμπτες γενιές. Όχι μόνο στερούνται τα προσόντα των ανώτερων στοιχείων της αρχικής διασταύρωσης, αλλά λόγω της έλλειψης της ομοιομορφίας του αίματος, τους λείπει και η ενότητα της θέλησης και της δύναμης λήψης αποφάσεων για τη ζωή γενικότερα. Σε όλες τις κρίσιμες περιστάσεις, όπου το φυλετικά ομοιογενές ον παίρνει τις σωστές και μάλιστα ενιαίες και σταθερές αποφάσεις, το φυλετικά ανομοιογενές θα μπερδευτεί και θα πάρει αλλοπρόσαλλες αποφάσεις. Συνοπτικά αυτό σημαίνει όχι μόνο μια συγκεκριμένη κατωτερότητα των φυλετικά ανομοιογενών σε σύγκριση με τους φυλετικά ομοιογενείς, αλλά και στην πράξη, την πιθανότητα μιας πιο γρήγορης κατάρρευσης. **Σε αναρίθμητες περιπτώσεις όπου η καθαρόαιμη φυλή αντιστέκεται, ο μιγάδας καταρρέει**. Εδώ ακριβώς βλέπουμε τη διορθωτική πρόνοια της φύσης. Συχνά όμως προχωρά ακόμη πιο πέρα. Περιορίζει τις πιθανότητες αναπαραγωγής. Σαν αποτέλεσμα, εμποδίζει τη γονιμότητα των διασταυρώσεων και τις οδηγεί στην εξαφάνιση.

Εάν, για παράδειγμα, σε μια συγκεκριμένη φυλή, ένα μέλος της αναμείγνυε το αίμα του με ένα μέλος κατώτερης φυλής, το αποτέλεσμα θα ήταν πρώτα η μείωση του φυλετικού του επιπέδου, αλλά επιπλέον οι απόγονοι αυτής της διασταύρωσης θα ήταν πιο αδύναμοι από τα υπόλοιπα μέλη της φυλής που διατήρησαν το αίμα τους ανόθευτο. Εάν η ανώτερη φυλή εμποδίσει από την πλευρά της μια περαιτέρω προσθήκη αίματος και στην περίπτωση που αυτοί οι μιγάδες συνεχίσουν να διασταυρώνονται μεταξύ τους, τότε οι μιγάδες είτε θα εξαφανιστούν επειδή δεν έχουν επαρκείς δυνάμεις αντίστασης, που είναι σοφή πρόνοια της φύσης, είτε με την πάροδο πολλών χιλιετιών θα σχηματίσουν μια νέα φυλή μιγάδων στην οποία τα πρωταρχικά αυθεντικά στοιχεία θα έχουν αναμειχθεί τόσο πολύ από τις χιλιαπλάσιες διασταυρώσεις, που κατά συνέπεια δεν θα είναι πλέον αναγνωρίσιμα. Θα προκύψει ένας νέος λαός που θα έχει κάποια φυσική αντοχή, αλλά σε σύγκριση με την ανώτερη φυλή που συμμετείχε στην πρώτη διασταύρωση, η διανοητική και πολιτιστική του αξία θα είναι μειωμένη σημαντικά. Ακόμα όμως και σε αυτή την τελευταία περίπτωση, το μικτό προϊόν που θα προκύψει θα υποκύψει στον διαρκή αγώνα για επιβίωση απέναντι σε μια ανώτερη φυλή που διατήρησε το αίμα της απρόσμικτο. Η αλληλεγγύη της αγέλης που θα έχει αναπτύξει αυτή η φυλή των μιγάδων για χιλιάδες χρόνια δεν θα είναι αρκετή, σαν αποτέλεσμα της γενικής μείωσης του φυλετικού επιπέδου και της συνακόλουθης μείωσης της προσαρμοστικότητας και της δημιουργικής ικανότητας, για να πολεμήσει και να νικήσει μια καθαρόαιμη φυλή ανώτερη σε διανοητικό και πολιτιστικό επίπεδο.

Συνεπώς, μπορούμε να εκφράσουμε το ακόλουθο αξίωμα:

Οποιαδήποτε φυλετική διασταύρωση οδηγεί αναπόφευκτα αργά ή γρήγορα στην εξαφάνιση του μικτού προϊόντος, εφόσον τα ανώτερα φυλετικά στρώματα αυτής της διασταύρωσης δεν διατηρήσουν ένα είδος φυλετικής ομοιογένειας. Ο κίνδυνος για το ανάμεικτο προϊόν εξαλείφεται μόνο τη στιγμή της ανάμειξης του τελευταίου ανώτερου καθαρόαιμου.

Σ' αυτή την αρχή βρίσκεται η αιτία, μιας φυσικής διαδικασίας αναγέννησης, αν και αργή, η οποία εξαλείφει σταδιακά τη φυλετική δηλητηρίαση, εφόσον υπάρχει ακόμα ένα βασικό απόθεμα καθαρών φυλετικά στοιχείων και δεν συνεχίζεται πλέον περαιτέρω διασταύρωση.

Μια τέτοια διαδικασία μπορεί να εκδηλωθεί από μόνη της σε πλάσματα με δυνατό φυλετικό ένστικτο που έχουν βγει από τον φυσιολογικό δρόμο της φυλετικής αναπαραγωγής μόνο λόγω κάποιων ειδικών συνθηκών ή κάποιου είδους καταναγκασμού. Μόλις εκλείψει αυτή η δύσκολη θέση, το μέρος της φυλής που έχει παραμείνει ανέπαφο θα τείνει να ζευγαρώσει με το είδος του, θέτοντας έτσι ένα τέλος στην περαιτέρω ανάμειξη. Τα αποτελέσματα της διασταύρωσης υποχωρούν έτσι από μόνα τους ξανά στο παρασκήνιο, εκτός κι αν ο αριθμός τους είχε αυξηθεί τόσο πολύ, που οποιαδήποτε σοβαρή αντίσταση από αυτούς που έμειναν καθαρόαιμοι αποκλείονταν.

Όποιος άνθρωπος χάσει τα ένστικτά του και αδυνατεί να αναγνωρίσει τις υποχρεώσεις που του επιβάλλονται από την φύση, δεν πρέπει να ελπίζει σε μια τέτοια διόρθωση από την φύση έως ότου αντικαταστήσει το χαμένο του ένστικτο με τη γνώση· τότε από αυτήν εξαρτάται να κάνει τις απαραίτητες εργασίες επανάκτησης όσων έχουν χαθεί. Υπάρχει όμως ο σοβαρός κίνδυνος τα άτομα που έχουν τυφλωθεί μια φορά στο θέμα αυτό, να συνεχίσουν όλο και περισσότερο να καταρρίπτουν τα φυλετικά εμπόδια, μέχρι τελικά να χάσουν και το τελευταίο απομεινάρι του καλύτερου κομματιού τους. Τότε απομένει πραγματικά μόνο ένας πολτός, που φαίνεται να είναι το όνειρο των σημερινών μεταρρυθμιστών· αυτός ο πολτός όμως θα έδιωχνε όλα τα ιδανικά απ' αυτόν τον κόσμο σε σύντομο χρονικό διάστημα. Φυσικά: **από έναν τέτοιο πολτό θα μπορούσαμε να φτιάξουμε μια αγέλη ζώων, ένα κοπάδι ζώων μπορεί να αναμειχτεί, αλλά από ένα τέτοιο μείγμα δεν δημιουργήθηκαν ποτέ άνθρωποι που είναι φορείς του πολιτισμού και ακόμη καλύτερα ιδρυτές και δημιουργοί του πολιτισμού**. Η αποστολή της ανθρωπότητας θα μπορούσε τότε να θεωρηθεί ότι έφτασε στο τέλος της.

Όποιος δεν θέλει να βρεθεί η γη σε μια τέτοια κατάσταση, πρέπει να προσηλυτιστεί στην άποψη, ότι είναι καθήκον των γερμανικών κρατών πάνω απ' όλα να σταματήσουν την συνέχιση αυτής της διαδικασίας των διασταυρώσεων.

Η γενιά των σημερινών πασίγνωστων αδύναμων θεωρείται δεδομένο ότι θα απορρίψει με κραυγές αυτή την πολιτική και θα παραπονεθεί για καταπάτηση των πιο ιερών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. **Όχι υπάρχει μόνο**

ένα ιερό ανθρώπινο δικαίωμα και αυτό το δικαίωμα είναι ταυτόχρονα η πιο ιερή υποχρέωση, δηλαδή: να διαφυλαχτεί η καθαρότητα του αίματος, ώστε να διατηρηθούν οι καλύτεροι τύποι ανθρώπων και έτσι να καταστήσουμε δυνατή μια πιο ευγενή ανάπτυξη της ίδιας της ανθρωπότητας.

Ένα εθνικό κράτος θα πρέπει κατά κύριο λόγο να σώσει τον γάμο από το επίπεδο που τον οδήγησε η συνεχής νόθευση της φυλής και να του αποδώσει την ιερότητα αυτού του θεσμού, ο οποίος καλείται να δημιουργήσει εικόνες κατ' ομοίωση του Κυρίου και όχι τερατογενέσεις μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου.

Οι διαμαρτυρίες εναντίον του για δήθεν ανθρωπιστικούς λόγους δεν ταιριάζουν ειδικά σε μια εποχή, που αφενός δίνει σε κάθε εκφυλισμένο τη δυνατότητα της περαιτέρω αναπαραγωγής του, φορτώνοντας ανείπωτα βάσανα στους απογόνους τους καθώς και στους συγχρόνους του, ενώ από την άλλη προσφέρονται για πώληση σε κάθε φαρμακείο και ακόμη και από πλανόδιους μικροπωλητές, τα βοηθήματα προκειμένου να μην γεννιούνται μωρά ακόμη και από τους πιο υγιείς γονείς. Σ' αυτό το σύγχρονο κράτος της γαλήνης και της τάξης, όπως πιστεύουν οι εκπρόσωποί του, αυτός ο θαρραλέος κόσμος των αστών εθνικιστών, θεωρεί ότι είναι έγκλημα η αποτροπή της αναπαραγωγής των συφιλιδικών, των φυματικών, των ατόμων με κληρονομικές ασθένειες, των αναπήρων και των διανοητικά καθυστερημένων, ενώ από την άλλη η πρακτική παρεμπόδιση της αναπαραγωγής εκατομμυρίων από τους καλύτερους δεν θεωρείται κάτι κακό και δεν προσβάλλει τα ήθη αυτής της υποκριτικής κοινωνίας, αλλά μάλλον ενθαρρύνει τη στενοκεφαλιά της και τον πνευματικό της λήθαργο. Γιατί αλλιώς, θα έπρεπε τουλάχιστον να στύψουν το μυαλό τους και να βρουν ένα τρόπο για το πώς θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη διατροφή και τη συντήρηση εκείνων των όντων που, σαν υγιείς φορείς της εθνικότητάς μας, θα πρέπει να υπηρετήσουν τον ίδιο έργο, σαν επόμενη γενιά.

Πόσο στερείται ιδανικών και ευγένειας όλο αυτό το σύστημα! Δεν προσπαθεί πια να ξυπνήσει την έγνοια των απογόνων για το καλύτερο, αλλά αφήνει τα πράγματα να ακολουθήσουν το δρόμο τους. Το γεγονός ότι και οι εκκλησίες μας αμαρτάνουν απέναντι στην εικόνα του Κυρίου, παρόλο που τονίζουν αδιάκοπα την αξία αυτής της εικόνας, έγκειται στη γραμμή του έργου που ακολουθούν σήμερα, μιλώντας πάντα για το πνεύμα, αλλά αφήνουν όμως τον φορέα του πνεύματος, τον άνθρωπο, να ξεπέφτει στα επίπεδα του εκφυλισμένου προλεταριάτου. Ύστερα, όμως, με μια ηλίθια έκφραση στο πρόσωπο, εκπλήσσονται από το πόσο μικρή είναι η επίδραση της χριστιανικής πίστης στην ίδια τους την χώρα, από τη φρικτή «ασέβεια» αυτού του σωματικά και συνεπώς και ηθικά ξεπεσμένου συρφετού και προσπαθούν να αποζημιωθούν γι' αυτό με την επιτυχία της ευλογίας της εκκλησίας στους Οττεντότους* και στους κάφρους Ζουλού. Ενώ οι ευρωπαϊκοί λαοί μας, προς δόξα και τιμή του

Υψίστου, πέφτουν σε μια κατάσταση σωματικής και ηθικής λέπρας, οι σεβάσμιοι ιεραπόστολοι περιπλανιούνται στην Κεντρική Αφρική και εγκαθιδρύουν ιεραποστολικούς σταθμούς για τους Νέγρους, έως ότου ο «ανώτερος πολιτισμός» μας φτιάξει κι εκεί από τους υγιείς, αν και πρωτόγονους και καθυστερημένους ανθρώπους, μια σάπια φυλή μιγάδων.

Θα ήταν πιο σύμφωνο με την έννοια των ευγενέστερων ανθρώπινων ιδεωδών αυτού του κόσμου, αν οι δύο χριστιανικές εκκλησίες μας, αντί να ενοχλούν τους νέγρους με διδασκαλίες που ούτε θέλουν ούτε καταλαβαίνουν, να δίδασκαν τους λαούς της Ευρώπης ευγενικά, αλλά με κάθε σοβαρότητα, ότι στην περίπτωση των μη υγιών γονέων είναι πολύ πιο θεάρεστη πράξη να δείξουν καλοσύνη σε ένα φτωχό ορφανό και να του δώσουν έναν πατέρα και μια μητέρα παρά να φέρουν στον κόσμο ένα άρρωστο παιδί που θα γίνει αιτία πόνου και δυστυχίας για τον εαυτό του και για τον υπόλοιπο κόσμο.

Το εθνικό κράτος πρέπει να αναπληρώσει αυτά που έχουν σήμερα παραμεληθεί από όλες τις πλευρές σε αυτόν τον τομέα. **Πρέπει να καταστήσει τη φυλή επίκεντρο της ζωής της κοινωνίας. Πρέπει να φροντίζει για την καθαρότητά της. Πρέπει να δηλώσει ότι το παιδί είναι το πολυτιμότερο αγαθό ενός λαού. Πρέπει να φροντίσει να γεννούν παιδιά μόνο όσοι είναι υγιείς· ότι υπάρχει μόνο μία πράξη που είναι ντροπή: να φέρνεις παιδιά στον κόσμο παρά τη δική σου ασθένεια και τα δικά σου ελαττώματα· αλλά η πιο τίμια πράξη είναι: να το αποφύγεις. Αντίθετα όμως, πρέπει να θεωρηθεί καταδικαστέο: η άρνηση να γεννήσεις υγιή παιδιά για το έθνος. Το κράτος πρέπει να ενεργεί σαν θεματοφύλακας των μελλοντικών χιλιετιών, απέναντι στις οποίες οι επιθυμίες και ο εγωισμός του ατόμου δεν λογαριάζονται και πρέπει να υποκύπτουν. Στην υπηρεσία αυτής της γνώσης πρέπει να θέσει τα πιο σύγχρονα ιατρικά βοηθήματα. Πρέπει να δηλώσει σε κάθε άτομο που κατά κάποιο τρόπο είναι εμφανώς άρρωστο ή είναι φορέας κληρονομικών ασθενειών ότι πρέπει να στειρωθεί και να το επιβάλει στην πράξη. Αντίθετα, το κράτος πρέπει να διασφαλίσει ότι η γονιμότητα μιας υγιούς γυναίκας δεν περιορίζεται από την οικονομική πολιτική ενός κυβερνητικού συστήματος που μεταβάλλει την ευλογία των παιδιών σε κατάρα για τους γονείς. Πρέπει να εξαλείψει αυτή τη νωχελική και ταυτόχρονα εγκληματική αδιαφορία με την οποία αντιμετωπίζονται οι κοινωνικές συνθήκες μιας πολύτεκνης οικογένειας σήμερα και αντ' αυτού πρέπει να σταθεί σαν υπέρτατος προστάτης σε αυτό το ύψιστο αγαθό ενός λαού. Το ενδιαφέρον και η φροντίδα του πρέπει να στραφεί περισσότερο στο παιδί παρά στον ενήλικα**.

*Οττεντότ, είναι υποτιμητική και προσβλητική ονομασία που έδιναν οι λευκοί Ολλανδοί - Μπόερς στα μέλη της φυλής Χόϊ-κοϊό, που κατοικούσε στην Νότια Αφρική στα τέλη του 17ου αιώνα. (Σ.τ.μ)

Όποιος δεν είναι σωματικά και ψυχικά υγιής και άρα δεν μπορεί να έχει καμία κοινωνική αξία, δεν πρέπει να διαιωνίζει τον πόνο του στο σώμα των παιδιών του. Το εθνικό κράτος σ' αυτό το σημείο έχει να κάνει το πιο σημαντικό εκπαιδευτικό έργο. Αυτό το έργο όμως θα φανεί αργότερα και σαν πράξη πιο σημαντική απ' όλους τους νικηφόρους πολέμους της σημερινής μας αστικής εποχής. Πρέπει να διδάξει το άτομο μέσω της εκπαίδευσης, ότι το να είναι κανείς άρρωστος και αδύναμος δεν είναι ντροπή αλλά μόνο δυστυχία άξια οίκτου, αλλά ότι είναι έγκλημα και αφάνταστη ντροπή να χειροτερεύει κανείς αυτή τη δυστυχία κάνοντάς την, από καθαρό εγωισμό, να περάσει πάνω σε ένα αθώο πλάσμα· ότι από την άλλη μαρτυρεί μια έκφραση αληθινά ευγενικού πνεύματος και των πιο αξιοθαύμαστων συναισθημάτων, όταν το άτομο που χωρίς να φταίει πάσχει από μια κληρονομική ασθένεια, αρνούμενο να κάνει ένα δικό του παιδί, δίνει την αγάπη και την τρυφερότητά του σε ένα άγνωστο, φτωχό παιδί, αντάξιο της φυλής του, που η κατάσταση της υγείας του υπόσχεται ότι μια μέρα θα γίνει στιβαρό μέλος μιας υγιούς κοινωνίας. Και σ' αυτό το εκπαιδευτικό έργο το κράτος ολοκληρώνει το έργο του με τη δραστηριοποίησή του στον τομέα της ηθικής. Το κράτος χωρίς να λαμβάνει υπόψη αν θα γίνει κατανοητό ή όχι, αν θα συμφωνήσουν ή θα διαφωνήσουν μαζί του, πρέπει να εφαρμόσει στην πράξη τις αρχές του.

Εάν τα σωματικά και πνευματικά άρρωστα άτομα εμποδίζονταν να αναπαραχθούν μόνο για εξακόσια χρόνια, αυτό όχι μόνο θα απελευθέρωνε την ανθρωπότητα από αμέτρητα δεινά, αλλά θα συνέβαλε και σε μια εξυγίανση που σήμερα ελάχιστα μπορούμε να φανταστούμε. Εάν πραγματοποιηθεί με αυτόν τον τρόπο, συνειδητά και συστηματικά, η προώθηση της γονιμότητας των υγιέστερων φορέων του λαού, το αποτέλεσμα θα είναι μια φυλή που, τουλάχιστον αρχικά, θα έχει αποβάλει όλα εκείνα τα μικρόβια που σήμερα αποτελούν την αιτία της σωματικής και άρα και της ηθικής μας παρακμής.

Γιατί από τη στιγμή που ένας λαός και ένα κράτος ακολουθήσουν αυτήν την πορεία, τότε και η προσοχή θα στραφεί αυτόματα, στην ανάπτυξη του πιο πολύτιμου φυλετικού πυρήνα του έθνους και ιδιαίτερα της γονιμότητάς του, προκειμένου ο λαός σαν σύνολο να απολαύσει την ευλογία μιας εξελιγμένης φυλετικής ποιότητας.

Ο τρόπος για να επιτευχθεί αυτό για ένα κράτος είναι πρώτα απ' όλα, να μην αφήσει τον αποικισμό των νέων εδαφών στην τύχη, αλλά να τον υποβάλει σε ειδικούς κανόνες. Ειδικά διαμορφωμένες επιτροπές της φυλής πρέπει να εκδίδουν τα πιστοποιητικά του αποικισμού στα άτομα· αυτά όμως πρέπει να εγγυώνται μια συγκεκριμένη φυλετική καθαρότητα που πρέπει να προσδιοριστεί. Με αυτόν τον τρόπο, μπορούν σταδιακά να δημιουργηθούν μεθοριακές αποικίες, οι κάτοικοι των οποίων θα είναι αποκλειστικά φορείς της υψηλότερης φυλετικής καθαρότητας και επομέ-

νως προικισμένοι με τα καλύτερα προσόντα της φυλής. Θα αποτελούν συνεπώς ένα πολύτιμο εθνικό θησαυρό για ολόκληρο το έθνος· η ανάπτυξή τους πρέπει να γεμίζει κάθε εθνοσύντροφο με υπερηφάνεια και χαρούμενη αισιοδοξία, καθώς θα περιέχουν τον σπόρο της τελευταίας μεγάλης μελλοντικής προόδου του δικού τους έθνους, και μάλιστα της ανθρωπότητας.

Η εθνικιστική κοσμοθεωρία πρέπει τελικά να επιτύχει να επιφέρει στο εθνικό κράτος εκείνη την καλύτερη εποχή στην οποία οι άνθρωποι δεν θα προσπαθούν να καλυτερέψουν τη ζωή τους με τη γενετική βελτίωση σκύλων, αλόγων και γατών, αλλά με τη βελτίωση της αναπαραγωγής του ίδιου του ανθρώπου, μια εποχή που θα είναι για κάποιους που γνωρίζουν περίοδος σιωπής και υπαναχώρησης, ενώ για άλλους προσφοράς και αυτοθυσίας.

Το ότι αυτό είναι δυνατό, δεν μπορεί κανείς να το αρνηθεί σε έναν κόσμο στον οποίο εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι επιλέγουν οικειοθελώς να είναι άγαμοι, χωρίς να τους εμποδίζει ή να τους υποχρεώνει τίποτε άλλο παρά μόνο εκκλησιαστική διαταγή.

Δεν θα ήταν δυνατή η ίδια η απάρνηση, αν στη θέση της εκκλησιαστικής διαταγής έμπαινε μια παραίνεση για να σταματήσουν επιτέλους το προπατορικό αμάρτημα της φυλετικής δηλητηρίασης, το οποίο συνεχίζει να περνά από γενιά σε γενιά, και να δώσουν στον Παντοδύναμο Δημιουργό πλάσματα τέτοια, σαν κι αυτά που Εκείνος πρώτος δημιούργησε;

Αυτό βέβαια δεν θα το καταλάβει ποτέ το άθλιο κοπάδι των σημερινών μικροαστών. Θα γελάσουν με αυτό, ή θα σηκώσουν τους ώμους τους και θα επαναλάβουν αναστενάζοντας τη δικαιολογία που πάντα λένε σε αυτές τις περιπτώσεις: «Πολύ ωραία θεωρία, αλλά στην εφαρμογή όμως είναι αδύνατη!» Φυσικά με εσάς δεν μπορεί να γίνει πια, ο κόσμος σας δεν φτιάχτηκε γι’ αυτά! Μια έγνοια ξέρετε μόνο: την προσωπική σας ζωούλα και έναν θεό: τα λεφτά σας! Μόνο, που δεν πρόκειται να απευθυνθούμε σε εσάς, αλλά στρεφόμαστε στον μεγάλο στρατό εκείνων, που είναι πολύ φτωχοί, για να καταντήσει η ζωή τους η μοναδική ευτυχία τους στον κόσμο, σε εκείνους που δεν βλέπουν τον χρυσό σαν αφέντη της ύπαρξής τους, αλλά πιστεύουν σε άλλους θεούς. Πάνω απ’ όλα απευθυνόμαστε στην πανίσχυρη στρατιά της γερμανικής μας νεολαίας. Μεγαλώνει σε μια εποχή που σημειώνεται μια μεγάλη καμπή στην ιστορία και αυτά που προκάλεσαν η αδιαφορία και η νωθρότητα των πατέρων της θα την αναγκάσουν να πολεμήσει για τον εαυτό της. Η γερμανική νεολαία μια μέρα είτε θα είναι ο οικοδόμος ενός νέου εθνικού κράτους, είτε θα είναι οι τελευταίοι μάρτυρες της πλήρους κατάρρευσης, του τέλους του αστικού κόσμου.

Γιατί όταν μια γενιά υποφέρει από τα ελαττώματα που αναγνωρίζει και που αποδέχεται, και παρόλα αυτά είναι ικανοποιημένη με τον εαυτό της, όπως συμβαίνει σήμερα από την πλευρά του αστικού μας κόσμου, κατα-

φεύγοντας στη φτηνή δικαιολογία, ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτα γι' αυτό, τότε μια τέτοια γενιά είναι καταδικασμένη σε καταστροφή. Το χαρακτηριστικό όμως του αστικού μας κόσμου είναι ακριβώς ότι δεν είναι πλέον σε θέση να αρνηθεί τα σφάλματά του. Βιάζεται να παραδεχτεί ότι υπάρχουν πολλά γερασμένα και άσχημα πράγματα, αλλά δεν βρίσκει πλέον την αποφασιστικότητα να αντισταθεί στο κακό, να κινητοποιήσει την δύναμη ενός λαού εξήντα ή εβδομήντα εκατομμυρίων με έντονη ενεργητικότητα και έτσι να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο. Αντιθέτως: αν συμβεί κάπου αλλού, επιδίδεται σε ανόητα σχόλια γι' αυτό, και επιχειρεί να αποδείξει, τουλάχιστον εξ αποστάσεως, ότι θεωρητικά αυτή η προσπάθεια είναι αδύνατη και ότι η επιτυχία της ήταν καθαρά ζήτημα τύχης. Κανένα επιχείρημα δεν είναι πολύ ανόητο για να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία των δικών τους ανόητων απόψεων και της άσεμνης ηθικής τους στάσης. Αν, για παράδειγμα, μια ολόκληρη ήπειρος κηρύσσει τελικά τον πόλεμο ενάντια στο δηλητήριο του αλκοολισμού (Αμερικανική Απαγόρευση), για να απελευθερώσει έναν ολόκληρο λαό από τα νύχια αυτού του καταστροφικού πάθους, τότε ο ευρωπαϊκός αστικός κόσμος δεν ξέρει να κάνει τίποτε άλλο παρά να κοιτάει με ένα ανούσιο βλέμμα και να κουνάει το κεφάλι, ή να αποφαίνεται με υπεροψία ότι όλα αυτά είναι γελοιότητες – γνώμη που θα ταίριαζε πιο σωστά σ' αυτή τη γελοία κοινωνία. Αλλά όταν όλα αυτά αποτύχουν και αν σε κάποιο σημείο του κόσμου αντιμετωπιστεί με επιτυχία αυτή η νωχελική και απαραβίαστη στάση, τότε, όπως είπα, αυτή η επιτυχία πρέπει να τεθεί υπό αμφισβήτηση και να υποτιμηθεί, χωρίς να διστάσουν να αντιπαρατάξουν ηθικές αστικές αρχές ενάντια σε έναν αγώνα που επιδιώκει να εξαλείψει τη μεγαλύτερη ανηθικότητα.

Όχι, δεν πρέπει να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να εξαπατηθεί από αυταπάτες σε αυτό το σημείο: η σημερινή αστική τάξη μας έχει ήδη γίνει άχρηστη για οποιοδήποτε ευγενές έργο της ανθρωπότητας, επειδή έχει χάσει κάθε ποιότητα και είναι κακιά· και είναι πολύ κακιά, όχι τόσο – όπως πιστεύω – από **ηθελημένη** κακία, αλλά από απίστευτη τεμπελιά και ό,τι πηγάζει από αυτήν. Γι' αυτό ακριβώς και οι πολιτικοί σύλλογοι που περιφέρονται κάτω από την επωνυμία «αστικά κόμματα» δεν είναι, εδώ και πολύ καιρό, τίποτα περισσότερο από ομάδες συμφερόντων ορισμένων επαγγελματικών ομάδων και κοινωνικών τάξεων και ο βασικός τους σκοπός είναι μόνο η καλύτερη δυνατή ιδιοτελής εκπροσώπηση των συμφερόντων τους. Είναι προφανές ότι μια τέτοια πολιτικοποιημένη «αστική» συντεχνία είναι πιο κατάλληλη για οτιδήποτε παρά για μάχη· ειδικά όμως όταν η αντίπαλη πλευρά δεν αποτελείται από επιφυλακτικούς μαγαζάτορες αλλά από προλεταριακές μάζες που υποκινούνται στην επανάσταση και είναι αποφασισμένες για όλα.

Αν θεωρήσουμε σαν πρώτο καθήκον του κράτους να υπηρετεί και να προάγει τη γενική ευημερία του έθνους, διατηρώντας και ενθαρρύνοντας την ανάπτυξη των καλύτερων φυλετικών στοιχείων, τότε είναι φυσικό ότι αυτή η μέριμνα δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στη γέννηση άξιων νεαρών βλαστών του λαού και της φυλής, αλλά και ότι οφείλει να τους δώσει μια εκπαίδευση και μια αγωγή που θα τους κάνει αργότερα χρήσιμα μέλη της κοινότητας για μεταγενέστερο πολλαπλασιασμό.

Και όπως, μέσα στο σύνολο, η προϋπόθεση για την διανοητική απόδοση των ατόμων βρίσκεται στη φυλετική ποιότητα του δεδομένου ανθρώπινου υλικού, έτσι και η ατομική εκπαίδευση πρέπει πρώτα και κύρια να λαμβάνει υπόψη και να προάγει τη σωματική υγεία· γιατί ο γενικός κανόνας είναι ότι ένα υγιές και δυνατό μυαλό βρίσκεται μόνο σε ένα υγιές και δυνατό σώμα. Το γεγονός ότι οι ιδιοφυΐες μερικές φορές δεν έχουν καλή σωματική διάπλαση και μάλιστα είναι και ασθενικές φύσεις, δεν αποτελεί απόδειξη ενάντια στην αρχή που έχω διατυπώσει. Αυτές είναι εξαιρέσεις που – όπως παντού – απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα. Όταν όμως ένας λαός στην πλειοψηφία του αποτελείται από άτομα σωματικά εκφυλισμένα, τότε είναι πολύ σπάνιο να αναπτυχθεί απ’ αυτόν τον βούρκο ένα πραγματικά μεγάλο πνεύμα. Το έργο του όμως δεν θα έχει ποτέ μεγάλη επιτυχία. Είτε η άθλια αγέλη των εκφυλισμένων δεν θα τον καταλάβει καθόλου είτε η θέλησή της θα εξασθενήσει, γιατί δεν θα μπορεί να ακολουθήσει έναν τέτοιο αετό στο πέταγμά του.

νοῦς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιεῖ

Κάτω από αυτό το πρίσμα αυτής γνώσης, το εθνικό κράτος πρέπει πρωτίστως να επικεντρώσει ολόκληρο το εκπαιδευτικό του έργο όχι στην απλή μετάδοση γνώσεων, αλλά στην καλλιέργεια υγιούς σωματοδομής και διανοητικών ικανοτήτων. Και εδώ πάλι πρώτα απ’ όλα είναι η ανάπτυξη του χαρακτήρα, ιδιαίτερα η προώθηση της δύναμης της θέλησης και της δύναμης λήψης αποφάσεων, σε συνδυασμό με την εκπαίδευση για ανάληψη ευθυνών για τις πράξεις και μόνο τελευταία η επιστημονική εκπαίδευση.

Το εθνικό κράτος πρέπει να ξεκινά με την αρχή **ότι ένα άτομο με μικρή επιστημονική μόρφωση αλλά σωματικά υγιές με σταθερό και έντιμο χαρακτήρα, έτοιμο και ικανό να λαμβάνει αποφάσεις και προικισμένο με δύναμη θέλησης, είναι πιο χρήσιμο μέλος για την εθνική κοινότητα από έναν αδύναμο διανοούμενο**. Ένας λαός λογίων, αν είναι σωματικά εκφυλισμένος, με αδύναμη θέληση και δειλός ειρηνιστής, δεν θα μπορέσει ποτέ να κατακτήσει τον παράδεισο και μάλιστα δεν θα μπορέσει να εξασφαλίσει ούτε καν την ύπαρξή του σε αυτή τη γη. Στον σκληρό αγώνα της μοίρας του ανθρώπου, σπάνια υπο-

κύπτει αυτός που του λείπει η μάθηση, αλλά πάντα υποκύπτει αυτός που παίρνει τις λιγότερο σκληρές αποφάσεις και τις εφαρμόζει με τον πιο αξιοθρήνητο τρόπο. Τέλος, πάντα πρέπει να υπάρχει και κάποια αρμονία ανάμεσα στο σώμα και στο πνεύμα. **Ένα σώμα που το έχει φάει η γάγγραινα δεν γίνεται καθόλου πιο όμορφο μέσα από ένα λαμπερό πνεύμα**, και μάλιστα δεν θα ενεργούσαμε δίκαια αν επρόκειτο να δώσουμε την αρτιότερη πνευματική μόρφωση σε όσους είναι ταυτόχρονα σωματικά εκφυλισμένοι και ανάπηροι, που ο χαρακτήρας της αδύναμης θέλησης τους κάνει δειλούς και αναποφάσιστους. Αυτό που έχει κάνει αθάνατο το ελληνικό ιδεώδες της ομορφιάς είναι ο υπέροχος συνδυασμός του μεγαλοπρεπούς σωματικού κάλλους με το λαμπρό πνεύμα και την ευγένεια της ψυχής.

Αν ισχύει το ρητό του Μόλτκε*: «Μακροπρόθεσμα η τύχη ευνοεί μόνο τους ικανούς», τότε για τη σχέση μεταξύ σώματος και νου σίγουρα ισχύει: Αν είναι και το μυαλό υγιές, κατά κανόνα και μακροπρόθεσμα ζει μόνο σε ένα υγιές σώμα.

Χέλμουτ Καρλ Μπέρνχαρντ Γκραφ φον Μόλτκε (26 Οκτ. 1800 - 24 Απρ. 1891)

Η σωματική εκγύμναση άρα δεν είναι υπόθεση του ατόμου στο εθνικό κράτος, ούτε είναι θέμα που αφορά κατά πρώτο λόγο τους γονείς και κατά δεύτερο ή τρίτο λόγο το ευρύ κοινό, αλλά είναι μια αναγκαιότητα για την αυτοσυντήρηση της εθνικότητας, που εκπροσωπείται και προστατεύεται από το κράτος. Όπως το κράτος, σε ό,τι αφορά την καθαρά πνευματική εκπαίδευση, ήδη καταπατά το δικαίωμα του ατόμου στην αυτοδιάθεση και ασκεί το δικαίωμα του κοινωνικού συνόλου υποβάλλοντας το παιδί στην υποχρεωτική φοίτηση, χωρίς να ρωτά τους γονείς αν θέλουν ή όχι, έτσι και το εθνικό κράτος πρέπει, μέσα σε ένα μεγαλύτερο ακόμα πεδίο, να επιβάλει την εξουσία του ενάντια στην άγνοια ή την έλλειψη κατανόησης του ατόμου σε ζητήματα διατήρησης της εθνικότητας. Πρέπει να οργανώσει το εκπαιδευτικό του έργο με τέτοιο τρόπο, ώστε τα σώματα των νέων να εκπαιδεύονται συστηματικά από την πιο τρυφερή τους ηλικία ώστε να δυναμώσουν και να σκληραγωγηθούν για την υπόλοιπη ζωή τους. Πάνω απ' όλα, πρέπει να διασφαλίσει ότι δεν θα μεγαλώσουμε μια γενιά του καναπέ.

Αυτό το έργο φροντίδας και ανατροφής πρέπει να ξεκινάει από τη νεαρή μητέρα. Όπως κατέστη δυνατό, κατά τη διάρκεια δεκαετιών προ-

* Χέλμουτ Καρλ Μπέρνχαρντ Γκραφ φον Μόλτκε (1800-1891), ήταν Πρώσος στρατιωτικός (στρατάρχης) του πρωσικού στρατού. Ήταν μία από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές φυσιογνωμίες του 19ου αιώνα. (Σ.τ.μ)

σεκτικής εργασίας, να επιτευχθεί καθαριότητα χωρίς μόλυνση κατά τη γέννηση και να περιοριστεί ο παιδικός πυρετός σε λίγες περιπτώσεις, έτσι πρέπει και θα καταστεί δυνατό μέσω της ενδελεχούς εκπαίδευσης των νοσηλευτών και των ίδιων των μητέρων, να έχουν τα παιδιά από τα πρώτα τους κιόλας χρόνια μια τέτοια μεταχείριση που θα χρησιμεύσει σαν ιδανική βάση για την μετέπειτα ανάπτυξη.

Σε ένα εθνικό κράτος το σχολείο πρέπει να αφιερώνει πολύ περισσότερο χρόνο για την σωματική εξάσκηση. Είναι απαράδεκτο να φορτώνουμε τα μυαλά των νέων με άχρηστο υλικό από το οποίο, όπως μας δίδαξε η πείρα, διατηρούν μόνο ένα κλάσμα από όλες αυτές τις γνώσεις, από τις οποίες εξάλλου στις περισσότερες περιπτώσεις αντί για τα ουσιώδη συγκρατούν αχρείαστα ασήμαντα πράγματα, αφού το νεανικό μυαλό είναι ανίκανο να κάνει μια λογική εξέταση του υλικού που έχει ενσταλαχτεί μέσα του. Όταν σήμερα, ακόμη και στο πρόγραμμα της διδακτέας ύλης των σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, η γυμναστική γίνεται για λιγότερο από δύο ώρες την εβδομάδα και η συμμετοχή σε αυτήν καθιερώνεται ακόμη και ως μη υποχρεωτική για το άτομο, τότε αυτό είναι, σε σύγκριση με την καθαρά πνευματική εκπαίδευση, μια τρομερή ανισορροπία. Δεν πρέπει να περάσει ούτε μια μέρα κατά την οποία ο νεαρός μαθητής να μην έχει τουλάχιστον μία ώρα φυσικής προπόνησης το πρωί και μία το βράδυ σε κάθε είδους άθλημα και γυμναστική. Σ’ αυτό το σημείο δεν πρέπει να ξεχνάμε ένα άθλημα, το οποίο στα μάτια πολλών «εθνικιστών» θεωρείται ωμό και βάρβαρο: η πυγμαχία. Είναι απίστευτο πόσες ψευδείς απόψεις διαδίδονται σχετικά με αυτό μέσα στους κύκλους των «καλλιεργημένων». Το να μαθαίνει ένας νέος ξιφασκία και μετά να αγωνίζεται και να μονομαχεί, θεωρείται φυσιολογικό και αξιοπρεπές, αλλά η πυγμαχία, υποτίθεται ότι είναι βαρβαρότητα! Γιατί; Δεν υπάρχει άλλο άθλημα που να προάγει το πνεύμα της επιθετικότητας στον ίδιο βαθμό, να απαιτεί αστραπιαία αποφασιστικότητα ή να δίνει στο σώμα την ελαστικότητα, την αντοχή και τη σκληρότητα του ατσαλιού. Δεν είναι πιο σκληρό όταν δύο νέοι άνθρωποι λύνουν τις διαφορές τους με τις γροθιές τους παρά με δύο ακονισμένα ξίφη. Ούτε είναι λιγότερο αντρίκειο όταν κάποιος που δέχεται επίθεση αντιστέκεται στον επιτιθέμενο με τις γροθιές του αντί να το βάζει στα πόδια καλώντας την αστυνομία να τον βοηθήσει. Πάνω απ’ όλα όμως το νεαρό, υγιές αγόρι θα πρέπει να μάθει να αντέχει τα χτυπήματα. Φυσικά, αυτό το αξίωμα θα φανεί σήμερα στα μάτια των αγωνιστών μας της διανόησης άγριο. Το εθνικό κράτος όμως δεν έχει σαν σκοπό να δημιουργήσει μια αποικία ειρηνόφιλων αισθητικών και ατόμων σωματικά εκφυλισμένων. Δεν οραματίζεται την ιδανική εικόνα της ανθρωπότητας στους ευυπόληπτους μικροαστούς ή στην ενάρετη γριούλα υπηρέτρια, αλλά στην περήφανη ενσάρκωση της ανδρικής δύναμης και στις γυναίκες που είναι ικανές να φέρνουν στον κόσμο αληθινούς άνδρες.

Γενικά, ο αθλητισμός δεν υπάρχει μόνο για να κάνει το άτομο δυνατό, ευκίνητο και τολμηρό, αλλά και για να το σκληραγωγήσει και να του μάθει να αντέχει τις δυσκολίες.

Εάν όλη η ανώτερη τάξη των διανοουμένων μας δεν είχε ανατραφεί αποκλειστικά με μια επιλεκτική παιδεία και αν, αντ' αυτής είχε μάθει πυγμαχία, δεν θα είχε γίνει ποτέ μια επανάσταση στη Γερμανία που θα την καθοδηγούσαν μαστροποί, λιποτάκτες και άλλοι παρόμοιοι κακοποιοί· γιατί αυτή η επανάσταση χρωστάει την επιτυχία της όχι στις ικανότητες και στο θάρρος των επαναστατών, αλλά στη δειλία και στην κουρελιασμένη αναποφασιστικότητα εκείνων που κυβερνούσαν το κράτος και που ήταν και οι υπεύθυνοι γι' αυτό. Όλοι αυτοί που σήμερα παριστάνουν την πνευματική μας ηγεσία, είχαν μορφωθεί μόνο «πνευματικά» και έτσι βρέθηκαν άοπλοι τη στιγμή που η αντίπαλη πλευρά χρησιμοποιούσε σιδερένιους λοστούς αντί για πνευματικά όπλα. Όλα αυτά όμως μπόρεσαν να συμβούν μόνο, επειδή η ανώτερη εκπαίδευσή μας δεν εκπαίδευσε τους άνδρες για να είναι πραγματικοί άνδρες, αλλά απλώς να είναι δημόσιοι υπάλληλοι, μηχανικοί, τεχνικοί, χημικοί, δικηγόροι, φιλόλογοι και, για να μην εξαφανιστεί αυτό το θαυμάσιο εκπαιδευτικό σύστημα, καθηγητές.

Η πνευματική μας ηγεσία έκανε πάντα εκθαμβωτικά πράγματα, τουναντίον η δύναμη της θέλησής μας ως επί το πλείστον παρέμεινε κάτω από κάθε κριτική.

Σίγουρα με την εκπαίδευση δεν μπορούμε να κάνουμε θαρραλέο κάποιο άτομο που είναι από την ιδιοσυγκρασία του δειλός, αλλά εξίσου σίγουρα ένας άνθρωπος που από τη φύση του έχει ένα συγκεκριμένο βαθμό θάρρους δεν θα μπορέσει να αναπτύξει αυτό του το προτέρημα εάν η ελαττωματική του εκπαίδευση τον έχει καταστήσει κατώτερο από τους άλλους από την πρώτη στιγμή όσον αφορά τη σωματική του δύναμη και την ικανότητα. Το πόσο η πεποίθηση της φυσικής κατάστασης προάγει το θάρρος και αφυπνίζει ακόμα και το επιθετικό πνεύμα, μπορεί να κριθεί καλύτερα στον στρατό. Και εδώ, βασικά οι ήρωες δεν είναι ο κανόνας, αλλά ο μέσος όρος αντιπροσωπεύει άνδρες με υψηλό θάρρος. Η εξαιρετική εκπαίδευση και μόνο του Γερμανού στρατιώτη από τον καιρό της ειρήνης μπόλιασε όλο αυτό το γιγάντιο οργανισμό ως ένα βαθμό με αυτή την υποδηλωτική πίστη στη δική του ανωτερότητα, που ακόμη και οι αντίπαλοί μας δεν είχαν σκεφτεί ότι ήταν δυνατό. Γιατί αυτά που επιτεύχθηκαν σε όλους τους μήνες του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1914 από τις γερμανικές στρατιές που προήλαυναν με αθάνατα παραδείγματα γενναιότητας και τόλμης, ήταν το αποτέλεσμα αυτής της εκπαίδευσης, η οποία από τα συχνά αδύναμα σώματα κατά τη διάρκεια των χρόνων της μακράς ειρήνης έβγαλε τις πιο απίστευτες επιδόσεις, και έτσι καλλιέργησε εκείνη την αυτοπεποίθηση που δεν χάθηκε ούτε στη φρίκη των μεγαλύτερων μαχών.

Ο γερμανικός λαός μας, ειδικότερα, που σήμερα βρίσκεται εκεί

καταρρακωμένος έχοντας δεχτεί τις κλοτσιές του υπόλοιπου κόσμου, έχει απόλυτη ανάγκη από αυτή τη δύναμη την οποία προσδίδει η αυτοπεποίθηση. Όμως αυτή η αυτοπεποίθηση πρέπει να εμφυσηθεί στους νέους εθνοσυντρόφους από την παιδική ηλικία. Όλη η ανατροφή και η εκπαίδευσή τους πρέπει να στοχεύουν στο να τους δώσουν την πεποίθηση ότι είναι απολύτως ανώτεροι από τους άλλους. Πρέπει να ανακτήσουν την πίστη τους στο αήττητο ολόκληρου του έθνους τους από τη σωματική δύναμη και τις ικανότητές τους. Γιατί αυτό που κάποτε οδήγησε τον γερμανικό στρατό στη νίκη ήταν το αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης που είχε κάθε άτομο στον εαυτό του και όλοι μαζί στην ηγεσία του. Αυτό που θα ξανακάνει τον γερμανικό λαό να σταθεί στα πόδια του θα είναι η πεποίθηση ότι μπορεί να ξανακερδίσει την ελευθερία του. Αυτή η πεποίθηση όμως μπορεί να είναι μόνο το τελικό προϊόν του ίδιου αισθήματος που μοιράζονται εκατομμύρια άτομα.

Και σε αυτό μην έχετε καμιά ψευδαίσθηση:

Η κατάρρευση του λαού μας ήταν τεράστια, αλλά και η προσπάθεια για να βάλουμε τέλος μια μέρα σε αυτή την εξαθλίωση πρέπει να είναι εξίσου τεράστια. Όποιος πιστεύει, ότι ο λαός μας θα βρει τη δύναμη για την ειρήνη και την τάξη από το σημερινό μας αστικό εκπαιδευτικό έργο, για να διαλύσει μια μέρα τη σημερινή παγκόσμια τάξη πραγμάτων, που σημαίνει την αναγνώριση της ήττας μας και να πετάξει τις σπασμένες αλυσίδες της σκλαβιάς μας στα μούτρα των αντιπάλων μας, κάνει οικτρό λάθος. Μόνο με μια περίσσεια δύναμης εθνικής θέλησης, και με μια παθιασμένη δίψα για ελευθερία θα αποκτήσουμε και πάλι ό,τι χάσαμε.

Η ενδυμασία των νέων θα πρέπει και αυτή να προσαρμοστεί σε αυτό το σκοπό. Είναι πραγματικά κρίμα να βλέπουμε πώς και η νεολαία μας γίνεται ήδη θύμα μιας ανόητης μόδας που διαστρέφει το νόημα της παλιάς παροιμίας: «Τα ρούχα κάνουν τον άντρα».

Ειδικά στην περίπτωση των νέων, η ένδυση πρέπει να υπηρετεί το σκοπό της εκπαίδευσης. Ο νεαρός που κυκλοφορεί το καλοκαίρι με μακριά παντελόνια και με ρούχα κλειστά μέχρι τον λαιμό, από αυτό και μόνο το γεγονός δυσκολεύεται να επιδοθεί σε μια φυσική εξάσκηση. Γιατί με τη φιλοδοξία, ας μιλήσουμε ειλικρινά, πρέπει να ξυπνήσουμε και την ματαιοδοξία. Όχι τη ματαιοδοξία των όμορφων ρούχων, που δεν μπορούν να αγοράσουν όλοι, αλλά τη ματαιοδοξία ενός όμορφου, καλοσχηματισμένου σώματος που όλοι μπορούν να αποκτήσουν με τη γυμναστική.

Αυτό είναι χρήσιμο και για αργότερα. Η κοπέλα πρέπει να γνωρίσει τον ιππότη της. Αν η σωματική ομορφιά σήμερα δεν είχε ωθηθεί εντελώς

στο παρασκήνιο από την εξεζητημένη μόδα μας, δεν θα ήταν δυνατή η αποπλάνηση εκατοντάδων χιλιάδων κοριτσιών από στραβοπόδηδες, αηδιαστικούς Εβραίους τραπεζίτες. Και αυτό είναι προς το συμφέρον του έθνους, το να βρίσκουν τα πιο όμορφα σώματα και έτσι να βοηθούν στην ανανέωση της ομορφιάς του έθνους.

Φυσικά, όλα αυτά θα ήταν πιο απαραίτητα σήμερα, γιατί δεν υπάρχει η στρατιωτική εκπαίδευση, ενώ άλλοτε, ακόμα και την εποχή της ειρήνης, ήταν ο μόνος θεσμός που τουλάχιστον αντιστάθμιζε σε μεγάλο βαθμό τις ελλείψεις του εκπαιδευτικού μας συστήματος. Και η επιτυχία της στρατιωτικής εκπαίδευσης δεν περιορίζονταν μόνο στη διάπλαση της προσωπικότητας αλλά και στην επίδραση που είχε πάνω στις σχέσεις των δύο φύλων. Η νεαρή κοπέλα προτιμούσε τον στρατιώτη από αυτόν που δεν είχε πάει στρατιώτης.

Το εθνικό κράτος δεν οφείλει μόνο να πραγματοποιεί και να επιβλέπει τη σωματική άσκηση στη σχολική περίοδο, αλλά πρέπει και μετά το σχολείο να φροντίζει, όσο ένας νέος βρίσκεται στη διαδικασία της σωματικής ανάπτυξης, ότι αυτή η ανάπτυξη θα αποδεικνύεται ότι είναι ευλογία του. Είναι ανόητο να πιστεύουμε ότι με το τέλος της σχολικής εκπαίδευσης το δικαίωμα του κράτους να επιβλέπει τους νέους πολίτες του παύει ξαφνικά, για να επιστρέψει με τη στρατιωτική θητεία. Αυτό το δικαίωμα είναι καθήκον και σαν τέτοιο πρέπει πάντα να είναι παρόν. Το σημερινό κράτος, που δεν ενδιαφέρεται για υγιείς ανθρώπους, έχει παραλείψει αυτό το καθήκον σε εγκληματικό βαθμό. Αφήνει τη σημερινή νεολαία να εκφυλιστεί στους δρόμους και στους οίκους ανοχής, αντί να την πιάσει απ’ τα χαλινάρια και να συνεχίσει να την εκπαιδεύει σωματικά μέχρι μια μέρα να μεγαλώσει απ’ αυτήν ένας υγιής άνδρας και μια υγιής γυναίκα.

Προς το παρόν, είναι αδιάφορο το με ποια μορφή επιλέγει το κράτος να οργανώσει αυτή την εκπαίδευση μετά το σχολείο, το βασικό είναι να το κάνει και να βρει τρόπους με τους οποίους θα το κάνει. Το εθνικό κράτος πρέπει να θεωρήσει τόσο την πνευματική αγωγή όσο και την σωματική αγωγή μετά το σχολείο σαν καθήκον του κράτους και να την ενισχύσει μέσω κρατικών ιδρυμάτων. Σε γενικές γραμμές, αυτή η εκπαίδευση πρέπει, χοντρικά, να είναι μια προπαρασκευαστική εκπαίδευση για την μετέπειτα στρατιωτική θητεία. Ο στρατός τότε δεν θα έχει πια ανάγκη, όπως πριν, να διδάσκει στον νέο τις βασικές έννοιες των πιο στοιχειωδών κανονισμών ασκήσεων, δεν θα δέχεται πια νεοσύλλεκτους με τη συνηθισμένη έννοια του όρου, αλλά θα πρέπει μάλλον να μετατρέπει σε στρατιώτη ένα νέο, που είναι ήδη άψογα εκπαιδευμένος.

Στο εθνικό κράτος ο στρατός δεν θα είναι πλέον υποχρεωμένος να διδάσκει στο άτομο πώς να περπατά και να στέκεται, αλλά θα είναι το τελευταίο και υπέρτατο σχολείο πατριωτικής παιδείας. Ο νεαρός νεοσύλλεκτος στο στρατό θα πρέπει να παίρνει την απαραίτητη εκπαί-

δευση στα όπλα, αλλά ταυτόχρονα θα πρέπει και να προετοιμάζεται και για τον ρόλο που πρόκειται να παίξει αργότερα στη ζωή του. Στην κορυφή της στρατιωτικής εκπαίδευσης όμως θα πρέπει να βρίσκεται, αυτό που αποτελούσε πάντα στον παλιό στρατό την μεγαλύτερη αξία: σε αυτό το σχολείο το αγόρι θα μεταμορφωθεί σε άνδρα· και σε αυτό το σχολείο θα πρέπει να μάθει όχι μόνο να υπακούει, αλλά και να αποκτήσει τις προϋποθέσεις για να διοικεί αργότερα. Θα πρέπει να μάθει να σιωπά, όχι μόνο όταν τον επιπλήττουν **δίκαια**, αλλά και όταν χρειάζεται, να υπομένει την **αδικία** στη σιωπή.

Επιπλέον, ενισχυμένος από την πίστη στη δικιά του δύναμη, κυριευμένος από τη δύναμη της συλλογικής αίσθησης του ομαδικού πνεύματος, θα μεγαλώσει την πεποίθησή του για το αήττητο της εθνικότητάς του.

Με την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας θα του χορηγηθούν δύο έγγραφα: το **δίπλωμά του σαν πολίτη του κράτους**, σαν νομική πιστοποίηση που θα του επιτρέπει να καταλάβει μια δημόσια θέση και το **πιστοποιητικό υγείας** του σαν βεβαίωση σωματικής υγείας για να παντρευτεί.

Κατ' αναλογία με την ανατροφή των αγοριών, το εθνικό κράτος μπορεί να κατευθύνει και την εκπαίδευση των κοριτσιών πάνω στις ίδιες σχεδόν αρχές. Και εδώ πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη σημασία στη σωματική προπόνηση και μόνο μετά από αυτό θα έρθει η εκπαίδευση και η ανάπτυξη του χαρακτήρα και τελευταία η ανάπτυξη των πνευματικών χαρισμάτων. Ο ακλόνητος **στόχος** της γυναικείας εκπαίδευσης πρέπει να είναι η μέλλουσα μητέρα.

Μόνο κατά δεύτερο λόγο το εθνικό κράτος πρέπει να προωθεί τη διαμόρφωση του **χαρακτήρα** με κάθε τρόπο.

Σίγουρα τα βασικά στοιχεία που αποτελούν τον χαρακτήρα του κάθε ανθρώπου είναι προδιαμορφωμένα πριν δεχτεί οποιαδήποτε εκπαίδευση: ο εγωιστής είναι και θα μείνει τέτοιος για πάντα, όπως και ο ιδεαλιστής θα είναι πάντα ιδεαλιστής στην καρδιά. Αλλά ανάμεσα στους εντελώς διαφορετικούς χαρακτήρες υπάρχουν εκατομμύρια χαρακτήρες που φαίνονται απροσδιόριστοι και ασαφείς. Ο γεννημένος εγκληματίας θα είναι και θα παραμείνει εγκληματίας· αναρίθμητοι άνθρωποι όμως, δείχνουν μόνο μια τάση προς εγκληματικές πράξεις και μπορούν ακόμα να γίνουν πολύτιμα μέλη της εθνικής κοινότητας μέσω της σωστής εκπαίδευσης· ενώ αντίθετα αδύναμοι χαρακτήρες και αναποφάσιστοι μπορούν εύκολα να γίνουν κακοποιά στοιχεία, αν παραμεληθεί η εκπαίδευσή τους.

Πόσο συχνά θρηνήσαμε κατά τη διάρκεια του πολέμου επειδή ο λαός

μας δεν μπορούσε να **σιωπήσει**! Πόσο δύσκολο ήταν εξαιτίας αυτού, να κρατήσουμε ακόμη και σημαντικά μυστικά από τη γνώση του εχθρού! Τότε όμως τίθεται το ερώτημα: Τι έκανε η γερμανική εκπαίδευση πριν από τον πόλεμο γι' αυτό, για να εκπαιδεύσει το άτομο στην εχεμύθεια; Μήπως, ακόμη και από το σχολείο δυστυχώς, δεν προτιμούνταν μερικές φορές ο μικρός **καταδότης** από τους άλλους συντρόφους του που κρατούσαν το στόμα τους κλειστό; Δεν θεωρούνταν και δεν θεωρείται ακόμα και σήμερα η καταγγελία σαν αξιέπαινη «ειλικρίνεια» και η εχεμύθεια σαν επαίσχυντη αυθάδεια; Μπήκαμε ποτέ στον κόπο να παρουσιάσουμε στα παιδιά μας την εχεμύθεια σαν πολύτιμη ανδρική αρετή; Όχι, γιατί στα μάτια των σημερινών σχολικών παιδαγωγών μας, τέτοια πράγματα είναι ασήμαντα. Αλλά αυτά τα ασήμαντα πράγματα και μόνο κόστισαν στο κράτος ανείπωτα εκατομμύρια σε δικαστικά έξοδα, αφού οι 90 στις εκατό δίκες για συκοφαντία και για παρόμοιες υποθέσεις είχαν σαν αιτία τους αυτή την έλλειψη εχεμύθειας. Λόγια που λέγονται ανεύθυνα επαναλαμβάνονται εξίσου απρόσεκτα, η εθνική μας οικονομία πλήττεται συνεχώς επειδή αποκαλύπτονται σημαντικές ανακαλύψεις στη βιομηχανία κ.λ.π., ακόμη και οι μυστικές προετοιμασίες για την άμυνα της χώρας αποδείχτηκαν στο τέλος μάταιες, γιατί ο λαός δεν έχει μάθει να σιωπά, αλλά συνεχίζει να μιλάει για όλα. Στον πόλεμο όμως, αυτή η συνήθεια της φλυαρίας οδήγησε στο να χαθούν μάχες και έτσι συνέβαλε σημαντικά στην ατυχή έκβαση του αγώνα. Και εδώ, πρέπει να πειστούμε, ότι αυτό που δεν μαθαίνει κάποιος στα νιάτα του, δεν είναι σε θέση να το κάνει σε μεγάλη ηλικία. Και σ' αυτό το σημείο μπορούμε να αναφέρουμε ότι, για παράδειγμα, ένας δάσκαλος δεν πρέπει να προσπαθεί να μάθει για τις ανόητες φάρσες των μαθητών του ενθαρρύνοντας την κακή συνήθεια της καταγγελίας. Η νεολαία έχει ένα δικό της κράτος, αντιμετωπίζει τους ενήλικες με κάποια κλειστή αλληλεγγύη και αυτό είναι αυτονόητο. Οι δεσμοί που συνδέουν το δεκάχρονο με τους συνομήλικους συντρόφους του είναι πιο φυσικοί και μεγαλύτεροι από αυτούς που το συνδέουν με έναν ενήλικο. Το παιδί που καταγγέλλει τον σύντροφό του διαπράττει **προδοσία** εκδηλώνοντας έτσι μια συμπεριφορά, που για να το πω ωμά και να το μεταφέρω σε ευρύτερο πεδίο, αντιστοιχεί ακριβώς σε αυτή του προδότη της χώρας. Ένα τέτοιο παιδί σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να θεωρείται **«γενναίο και τίμιο»** αλλά σαν ένα παιδί με ελάχιστα αξιόλογα χαρακτηριστικά. Μπορεί να είναι βολικό για τον δάσκαλο να χρησιμοποιεί τέτοιες κακές συνήθειες για να εφαρμόσει την εξουσία του, αλλά με αυτόν τον τρόπο φυτεύει στη νεανική καρδιά το μικρόβιο μιας συμπεριφοράς που μπορεί αργότερα να έχει δυσάρεστες συνέπειες. Έχει συμβεί περισσότερες φορές από μία φορές ένας τέτοιος μικρός καταδότης να γίνει μεγάλος απατεώνας!

Αυτό είναι μόνο ένα παράδειγμα ανάμεσα σε πολλά. Σήμερα η συνειδητή ανάπτυξη καλών, ευγενών χαρακτηριστικών του χαρακτήρα στα σχολεία μας είναι απλώς ανύπαρκτη. Κάποτε θα πρέπει να δοθεί μια

άλλη βαρύτητα σε αυτή την πλευρά του εκπαιδευτικού μας έργου. **Η πίστη, η αυταπάρνηση, η εχεμύθεια** είναι αρετές που πρέπει να **διαθέτει απαραίτητα** ένα μεγάλο έθνος και η διδασκαλία και η ανάπτυξη αυτών στο σχολείο είναι πιο σημαντική από πολλά άλλα πράγματα που περιλαμβάνονται τώρα στο πρόγραμμα σπουδών. Σ' αυτό το κομμάτι της εκπαίδευσης οφείλεται η συνήθεια του παράπονου, της γκρίνιας, του ουρλιαχτού όταν πληγώνονται κ.λ.π. Όταν οι παιδαγωγοί ξεχνούν ότι πρέπει να διδάξουν το παιδί, ότι ακόμη και τον πόνο και την αδικία μερικές φορές πρέπει να τα υπομένει σιωπηλά, δεν πρέπει να εκπλαγούμε αργότερα αν, για παράδειγμα, σε μια κρίσιμη στιγμή, βρεθεί κάποτε σαν άνδρας στο μέτωπο και όλη η ταχυδρομική υπηρεσία χρησιμοποιείται αποκλειστικά με το να στέλνει στο σπίτι επιστολές με κλάματα και καταγγελίες. Αν στα βασικά σχολεία είχαμε ενσταλάξει στο μυαλό της νεολαίας μας τα ελάχιστα που πρέπει να ξέρει και περισσότερο αυτοέλεγχο, θα είχε συμπεριφερθεί καλύτερα στον πόλεμο μεταξύ 1915/18.

Έτσι, το εθνικό κράτος, στο εκπαιδευτικό του έργο, οφείλει να αποδίδει την υψηλότερη αξία όχι μόνο στη σωματική ανάπτυξη αλλά και στην ανάπτυξη του χαρακτήρα. Πολλά από τα ηθικά ελαττώματα, που κουβαλά σήμερα μέσα του ο εθνικός μας κορμός, θα μπορούσαν, αν όχι να εξαλειφθούν εντελώς, τουλάχιστον να περιοριστούν με μια τέτοια εκπαιδευτική μέθοδο.

Ύψιστης σημασίας είναι η ανάπτυξη της δύναμης της θέλησης και της δύναμης στη λήψη των αποφάσεων, καθώς και η ενθάρρυνση στην ανάληψη των ευθυνών.

Αν κάποτε ίσχυε στον στρατό η αρχή, ότι μια διαταγή είναι πάντα καλύτερη από καμία, τότε αυτό για τη νεολαία πρέπει πρώτα απ' όλα να σημαίνει: μια απάντηση είναι πάντα καλύτερη από καμία. Ο φόβος μήπως δοθεί λανθασμένη απάντηση και γι' αυτό δεν δίνεται καμία απάντηση, θα πρέπει να θεωρείται πιο ταπεινωτικός από το να δώσεις λάθος απάντηση. Ξεκινώντας από αυτό το θεμελιώδες αξίωμα, η νεολαία πρέπει να εκπαιδεύεται με τέτοιο τρόπο ώστε να έχει το θάρρος να δράσει.

Έχουν εκφραστεί συχνά παράπονα, ότι το διάστημα Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου του 1918 αν και όλες οι θέσεις είχαν αποτύχει, από τον μονάρχη μέχρι τον τελευταίο μέραρχο κανένας δεν βρήκε τη δύναμη να πάρει μιαν απόφαση από δική του πρωτοβουλία. Αυτό το τρομερό γεγονός είναι ένα προμήνυμα για το εκπαιδευτικό μας σύστημα, γιατί αυτή η τεράστια καταστροφή μπόρεσε μεταξύ άλλων να δείξει όλες τις

αδυναμίες που υπήρχαν παντού σε μικρότερη κλίμακα. Αυτή η έλλειψη θέλησης και όχι η έλλειψη όπλων μάς έκανε σήμερα ανίκανους για μια σοβαρή αντίσταση. Έχει εξαπλωθεί σε ολόκληρο το λαό μας, και τον κάνει ανίκανο να πάρει μιαν απόφαση που ενέχει ρίσκο, λες και το μεγαλείο μιας πράξης να μην συνίσταται ακριβώς στον κίνδυνο. Χωρίς να το φαντάζεται, ένας Γερμανός στρατηγός κατάφερε να βρει την κλασική φόρμουλα για αυτή τη θλιβερή έλλειψη αποφασιστικότητας, λέγοντας: «Ενεργώ μόνο όταν έχω πενήντα ένα τοις εκατό πιθανότητες επιτυχίας». Η τραγωδία της γερμανικής κατάρρευσης βρίσκεται σε αυτό το «πενήντα ένα τοις εκατό»: Όποιος ζητά πρώτα από τη μοίρα να του εγγυηθεί την επιτυχία, αυτομάτως αρνείται την αξία μιας ηρωικής πράξης. Γιατί αυτή η αξία έγκειται ακριβώς στο γεγονός ότι, παρά την επίγνωση του θανάσιμου κινδύνου, κάνεις το βήμα που μπορεί να οδηγήσει στην επιτυχία. Ένας καρκινοπαθής του οποίου ο θάνατος είναι βέβαιος δεν έχει ανάγκη το πενήντα ένα τοις εκατό πριν τολμήσει να χειρουργηθεί. Ακόμη κι αν η εγχείρηση υπόσχεται μια θεραπεία με πιθανότητα μισού τοις εκατό, ο θαρραλέος άνθρωπος θα το διακινδυνεύσει παρά να κλαψουρίζει για τη ζωή του.

Σε τελική ανάλυση όμως, η μάστιγα της σημερινής έλλειψης δύναμης θέλησης και έλλειψης αποφασιστικότητας, είναι κυρίως το αποτέλεσμα της ριζικά αποτυχημένης εκπαίδευσης που εφαρμόζεται στους νέους μας, η καταστροφική επίδραση της οποίας μεταφέρεται στη μετέπειτα ζωή και φτάνει στο αποκορύφωμά της με την έλλειψη θάρρους των κορυφαίων πολιτικών.

Από τις ίδιες ρίζες πηγάζει και η δειλία για την ανάληψη κάθε είδους ευθύνης που στις μέρες μας εξαπλώνεται παντού. Και εδώ το λάθος βρίσκεται στην εκπαίδευση που δίνεται στους νέους, που μετά διαποτίζει όλη τη δημόσια ζωή και φτάνει στο αθάνατο απόγειό του στον κοινοβουλευτικό κυβερνητικό θεσμό.

Ακόμη και στο σχολείο, δυστυχώς, δίνεται μεγαλύτερη αξία στην ομολογία «μεταμέλειας» και στην «αποκήρυξη μετά βδελυγμίας» του μικρού παραβάτη παρά σε μια ειλικρινή ανάληψη της ευθύνης. Αυτή η τελευταία σήμερα φαίνεται στα μάτια πολλών παιδαγωγών σαν δείγμα αθεράπευτης διαφθοράς και, παρόλο που φαίνεται απίστευτο, απειλούν πολλά παιδιά με κρεμάλα επειδή επέδειξαν συμπεριφορά, που μπορεί να έχει ανεκτίμητη αξία για το έθνος σαν σύνολο.

Όπως το εθνικό κράτος θα αναλάβει μια μέρα να αφιερώσει όλη του την προσοχή στην καλλιέργεια της θέλησης και της αποφασιστικότητας των νέων, έτσι πρέπει να ενσταλάξει στις καρδιές των νέων την αίσθηση της ελεύθερης ανάληψης των ευθυνών τους και του θάρρους για τις πράξεις τους από μικρή ηλικία. Μόνο όταν αναγνωρίσει αυτή την αναγκαιότητα στο πλήρες νόημά της θα φτάσει μια μέρα το εθνικό κράτος, μετά από έναν αιώνα ενός τέτοιου εκπαιδευτικού έργου, στο σημείο να δημιουργήσει ένα εθνικό κορμό

απαλλαγμένο από εκείνες τις αδυναμίες που συνέβαλαν με τόσο φοβερό τρόπο στην σημερινή μας καταστροφή.

Η επιστημονική σχολική εκπαίδευση, που στις μέρες μας είναι ουσιαστικά το άλφα και το ωμέγα όλου του κρατικού εκπαιδευτικού έργου, πρέπει να αναληφθεί από το εθνικό κράτος με μικρές μόνο αλλαγές. Αυτές οι αλλαγές θα γίνουν σε τρεις τομείς.

Πρώτον, το μυαλό των νέων γενικά δεν πρέπει να φορτώνεται με πράγματα που το ενενήντα πέντε τοις εκατό των περιπτώσεων δεν τα χρειάζεται και επομένως τα ξεχνά. Ειδικά, το πρόγραμμα σπουδών των σχολείων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης σήμερα είναι γεμάτο με ανόητες φλυαρίες· σε πολλές περιπτώσεις διαφόρων μαθημάτων, η ύλη που πρέπει να μάθει ο μαθητής είναι τόσο διογκωμένη που μόνο ένα κλάσμα από αυτήν παραμένει στο μυαλό του και μόνο ένα κλάσμα από αυτήν μπορεί να του χρησιμεύσει στην πράξη, ενώ από την άλλη, οι γνώσεις που παρέχονται δεν επαρκούν για έναν που θα εργαστεί σε ένα συγκεκριμένο επάγγελμα και που θα είναι υποχρεωμένος με αυτές να βγάλει το ψωμί του. Πάρτε, για παράδειγμα, έναν συνηθισμένο δημόσιο υπάλληλο που έχει αποφοιτήσει από το γυμνάσιο ή έχει αποφοιτήσει από το λύκειο και που σήμερα είναι τριάντα πέντε ή σαράντα χρονών και δείτε πόσα λίγα συγκράτησε από τις σχολικές γνώσεις που κάποτε του στρίμωξαν με κόπο στο κεφάλι του. Πόσα λίγα του έχουν μείνει από όλα τα πράγματα που του είχαν βάλει τότε στο μυαλό του! Σίγουρα θα σας δώσει την απάντηση: «Ναι, αλλά ο όγκος της ύλης που μάθαινα τότε δεν είχε σαν μοναδικό σκοπό μια μεταγενέστερη εκτεταμένη και άχρηστη πολυμάθεια, αλλά και την ανάπτυξη της νοητικής δεκτικότητας, της ικανότητας σκέψης και κυρίως της μνήμης του εγκεφάλου». Αυτό εν μέρει είναι αλήθεια. Ωστόσο, υπάρχει ένας κίνδυνος σε αυτό, το νεανικό μυαλό να κατακλυστεί από μια πλημμύρα εντυπώσεων, που σε σπάνιες περιπτώσεις θα μπορεί να τις απορροφήσει και ούτε θα μπορεί να ξεχωρίσει τα στοιχεία τους ανάλογα με τη μεγαλύτερη ή μικρότερη σημασία τους· και φτάνουμε τις πιο πολλές φορές στο σημείο όπου να ξεχνιέται και να θυσιάζεται όχι το πιο επουσιώδες μέρος αυτής της γνώσης αλλά το πιο ουσιώδες. Έτσι ο βασικός σκοπός αυτής της μαζικής μόρφωσης δεν επιτυγχάνεται· γιατί ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να συνίσταται στο να κάνει το μυαλό ικανό να μάθει μέσω μιας αμέτρητης συσσώρευσης διδακτικής ύλης, αλλά περισσότερο να εφοδιάσει το άτομο με εκείνον τον πλούτο των γνώσεων που θα του χρησιμεύσει στην κατοπινή ζωή του και θα τον κάνει χρήσιμο μέλος της κοινωνίας. Αυτός ο στόχος, όμως, καθίσταται απατηλός όταν ο άνθρωπος, λόγω της υπεραφθονίας των θεμάτων που έχουν στριμωχτεί

στο κεφάλι του στην παιδική του ηλικία, στη μετέπειτα ζωή του δεν μπορεί να θυμηθεί τίποτα από όλα αυτά, είτε έχει ξεχάσει εδώ και πολύ καιρό τα βασικά. Για παράδειγμα, είναι ακατανόητο για ποιο λόγο εκατομμύρια μαθητές πρέπει να μαθαίνουν δύο ή τρεις ξένες γλώσσες στο σχολείο, όταν, με την πάροδο των ετών, ένα πολύ μικρό ποσοστό θα έχει την ευκαιρία αργότερα στη ζωή του να χρησιμοποιήσει αυτές τις γλώσσες και όταν οι περισσότεροι από αυτούς θα τις ξεχάσουν εντελώς· γιατί από τους εκατό χιλιάδες μαθητές που μαθαίνουν γαλλικά, μόνο δύο χιλιάδες θα έχουν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν αυτή τη γλώσσα στη ζωή τους, ενώ οι υπόλοιποι ενενήντα οκτώ χιλιάδες στην περαιτέρω πορεία της ζωής τους δεν θα χρησιμοποιήσουν ποτέ αυτή τη γνώση που απόκτησαν στη νεανική τους ηλικία. Στα νιάτα τους αφιέρωσαν χιλιάδες ώρες μάθησης για έναν σκοπό που αργότερα δεν έχει καμία αξία ή νόημα για αυτούς. Ακόμα και το επιχείρημα, ότι δήθεν αυτό το υλικό είναι μέρος της γενικής εκπαίδευσης είναι επίσης εσφαλμένο, καθώς αυτό θα μπορούσε να υποστηριχτεί μόνο αν οι άνθρωποι συνέχιζαν να χρησιμοποιούν και στο διάστημα της υπόλοιπης ζωής τους αυτά που έμαθαν στο σχολείο. Πράγματι, εξαιτίας των δύο χιλιάδων ανθρώπων που επωφελούνται από τη γνώση αυτής της γλώσσας, ενενήντα οκτώ χιλιάδες πρέπει να κοπιάζουν άσκοπα και σπαταλούν πολύτιμο χρόνο.

Σε αυτή την περίπτωση, είναι μια γλώσσα, για την οποία κανείς δεν μπορεί καν να πει ότι η μάθησή της σημαίνει εξάσκηση της λογικής σκέψης του μαθητή, όπως ισχύει για τα Λατινικά. Επομένως, θα ήταν το πλέον ενδεδειγμένο αν μια τέτοια γλώσσα διδάσκεται στον νεαρό μαθητή μόνο στο γενικό της περίγραμμα ή, για να το πούμε καλύτερα, στον εσωτερικό της μηχανισμό, δηλαδή να του επισημάνουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αυτής της γλώσσας, εξοικειώνοντάς τον με τα βασικά στοιχεία της γραμματικής της και της προφοράς, του σχηματισμού προτάσεων κ.λ.π. συζητώντας κλασικά παραδείγματα. Αυτή η μέθοδος θα ήταν προσιτή στην πλειοψηφία των μαθητών γιατί θα ήταν πιο εύκολο να την κατανοήσουν και να την θυμούνται, θα ήταν πιο χρήσιμο από τη σημερινή προσπάθεια να στριμώξουν στο κεφάλι τους μια γνώση ολόκληρης της γλώσσας, την οποία δεν θα μάθουν ποτέ και την οποία θα ξεχάσουν εύκολα. Με αυτή την μέθοδο επίσης θα αποφεύγαμε τον κίνδυνο από την υπεραφθονία της ύλης που διδάσκεται να παραμένουν στην μνήμη μόνο μερικά ασύνδετα αποσπάσματα γνώσεων διατηρημένα στην τύχη, αφού η νεολαία τότε θα μάθαινε μόνο τα πιο αξιοσημείωτα πράγματα και έτσι η επιλογή μεταξύ του χρήσιμου και του άχρηστου θα είχε γίνει εκ των προτέρων.

Η κατ' αυτόν τον τρόπο μετάδοση των βασικών αρχών θα αρκούσε για τους περισσότερους ακόμη και για το υπόλοιπο της ζωής τους, ενώ σε εκείνους που θα χρειαστούν αυτή τη γλώσσα αργότερα, δίνει την δυνατότητα να συνεχίσουν να χτίζουν πάνω της και με ελεύθερη επιλογή να αφοσιωθούν στη πλήρη εκμάθησή της.

Με αυτόν τον τρόπο κερδίζεται ο απαραίτητος χρόνος στο πρόγραμμα σπουδών για σωματική προπόνηση καθώς και για τις αυξημένες απαιτήσεις στους τομείς που προανέφερα.

Μια μεταρρύθμιση ιδιαίτερης σημασίας είναι αυτή που πρέπει να εφαρμοστεί στις σημερινές μεθόδους διδασκαλίας της ιστορίας. Σχεδόν κανένας άλλος λαός δεν θα μπορούσε να μάθει περισσότερα από την ιστορία του απ' ότι ο γερμανικός· και σχεδόν κανένας άλλος λαός δεν την χρησιμοποιεί χειρότερα από τον δικό μας. Εάν η πολιτική σημαίνει ιστορία εν εξελίξει, τότε ο τρόπος της διδασκαλίας της ιστορίας μας καταδικάζεται από τον τρόπο που ασκήσαμε την πολιτική μας. Και εδώ δεν θα παραπονιόμασταν για τα άθλια αποτελέσματα των πολιτικών μας επιτευγμάτων, αν δεν ήμασταν αποφασισμένοι να δώσουμε μια καλύτερη πολιτική παιδεία. Τα αποτελέσματα της σημερινής διδασκαλίας της ιστορίας μας, είναι τραγικά στο ενενήντα εννέα τοις εκατόν των περιπτώσεων. Συνήθως μένουν στη μνήμη μόνο μερικές ημερομηνίες, μερικές χρονολογίες γεννήσεων και κάποια ονόματα, ενώ λείπει παντελώς η γνώση των κύριων και ξεκάθαρων γραμμών της ιστορικής εξέλιξης. Όλα τα ουσιώδη, που έχουν και τη μεγαλύτερη σημασία, δεν διδάσκονται καθόλου, αλλά αφήνεται στην μικρή είτε στην μεγάλη ιδιοφυή ιδιοσυγκρασία του ατόμου να ανακαλύψει, μέσα από αυτόν τον ωκεανό των δεδομένων, τα βαθύτερα αίτια από την αλληλουχία των γεγονότων. Μπορεί κανείς να διαφωνήσει όσο θέλει με αυτή τη πικρή διαπίστωση· δεν έχει όμως παρά να διαβάσει προσεκτικά τις ομιλίες, των κυρίων βουλευτών μας στο Κοινοβούλιο σχετικά με τα πολιτικά προβλήματα και ιδιαίτερα της εξωτερικής πολιτικής, μιας μόνο κοινοβουλευτικής περιόδου· αν σκεφτεί τότε πως εδώ έχουμε να κάνουμε – τουλάχιστον όπως υποστηρίζουν – με την ελίτ του γερμανικού έθνους και ότι οπωσδήποτε ένα μεγάλο μέρος αυτών των ανθρώπων κάθονταν στα θρανία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, κάποιοι πήγαν ακόμα και σε κολέγια, τότε θα μπορέσει να αντιληφθεί πόσο εντελώς ανεπαρκής είναι η ιστορική παιδεία αυτών των ανθρώπων. Αν δεν είχαν μελετήσει καθόλου την ιστορία, αλλά είχαν μόνο ένα υγιές ένστικτο, θα ήταν πολύ καλύτεροι και πιο χρήσιμοι στο έθνος.

Ειδικά στα μαθήματα ιστορίας, η ύλη πρέπει να περιοριστεί. Η κύρια αξία αυτής της διδασκαλίας έγκειται στο να γίνουν κατανοητές οι βασικές γραμμές της ιστορικής εξέλιξης. Όσο περισσότερο η διδασκαλία περιορίζεται σε αυτό το έργο, τόσο περισσότερο μπορούμε να ελπίζουμε ότι το άτομο θα είναι σε θέση να ωφεληθεί αργότερα από αυτά που έμαθε, πράγμα που έρχεται να ωφελήσει και το ευρύ κοινό. Γιατί κανείς δεν μαθαίνει την ιστορία μόνο για να μάθει τι συνέβη, αλλά μαθαίνει την ιστορία για να του γίνει ένας δάσκαλος για το μέλλον και για την συνέχιση της ύπαρξης του δικού του έθνους. Αυτός είναι ο σκοπός και η διδασκαλία της ιστορίας είναι μόνο ένα μέσο που θα μας βοηθήσει να τον πετύχουμε. Σήμερα όμως το μέσο έχει καταντήσει σκοπός και ο σκοπός

έχει ξεχαστεί εντελώς. Δεν πρέπει ποτέ να ισχυριστούμε ότι μια βαθύτερη μελέτη της ιστορίας απαιτεί να ασχοληθούμε με όλες αυτές τις ημερομηνίες, αφού μόνο από αυτές μπορούν να καθοριστούν οι σημαντικές στιγμές της ιστορικής πορείας. Αυτή είναι δουλειά των επαγγελματιών ιστορικών. Ο μέσος άνθρωπος όμως δεν είναι καθηγητής της ιστορίας. Γι' αυτόν η ιστορία υπάρχει πρωτίστως για να του δώσει εκείνη την ποσότητα της ιστορικής γνώσης, που είναι απαραίτητη για μια δική του θέση στις πολιτικές υποθέσεις της εθνικότητάς του. Όποιος θέλει να γίνει καθηγητής ιστορίας, μπορεί αργότερα να αφιερωθεί σε αυτή τη μελέτη με τον πιο εμπεριστατωμένο τρόπο. Τότε φυσικά θα πρέπει να ασχοληθεί με όλες τις λεπτομέρειες, ακόμα και τις πιο ασήμαντες. Προκειμένου όμως να γίνει αυτό η διδασκαλία της ιστορίας, όπως γίνεται σήμερα, δεν αρκεί· γιατί είναι πολύ εκτεταμένη για τον μέσο μαθητή και πολύ περιορισμένη για όποιον θέλει να γίνει ειδικός.

Κατά τα άλλα, είναι καθήκον ενός εθνικού κράτους, να διασφαλίσει ότι τελικά θα γραφτεί μια παγκόσμια ιστορία στην οποία το φυλετικό πρόβλημα θα κατέχει κυρίαρχη θέση.

Συνοψίζοντας: Το εθνικό κράτος πρέπει να περιορίσει τη διδασκαλία των γενικών γνώσεων σε μια συνοπτική μορφή που να περιλαμβάνει τα βασικά. Πέρα από αυτό, θα πρέπει να προσφέρει τη δυνατότητα μιας πιο εμπεριστατωμένης εκπαίδευσης στα διάφορα μαθήματα για όσους θέλουν να ειδικευτούν σε αυτά. Θα αρκεί για το άτομο να κατέχει μια γενική, ευρεία γνώση σαν βάση και μόνο για τον τομέα στον οποίο σκοπεύει να εργαστεί για το υπόλοιπο της ζωής του θα λαμβάνει μια πιο ενδελεχή επαγγελματική και ατομική κατάρτιση. Η γενική εκπαίδευση πάνω σε όλα τα μαθήματα θα είναι υποχρεωτική, ενώ η ειδική θα αφεθεί στην επιλογή του καθενός.

Η αναθεώρηση του προγράμματος σπουδών και η μείωση των ωρών διδασκαλίας που θα επιτευχθούν από αυτή τη μεταρρύθμιση, θα αποβούν προς όφελος της σωματικής εξάσκησης, της διαμόρφωσης του χαρακτήρα, της δύναμης της θέλησης και της αποφασιστικότητας.

Το γεγονός ότι άνθρωποι από τρεις πολύ διαφορετικούς τύπους σχολείων μπορούν να βρουν την ίδια θέση σήμερα δείχνει πόσο μικρή χρησιμότητα έχει η σημερινή μας σχολική εκπαίδευση, ειδικά αυτή της μέσης εκπαίδευσης, για το επάγγελμα της μετέπειτα ζωής. Καθοριστικός παράγοντας είναι στην πραγματικότητα μόνο η γενική παιδεία και όχι η εμφυτευμένη ειδική γνώση. Ωστόσο, εκεί όπου – όπως ήδη αναφέρθηκε – είναι πραγματικά απαραίτητες οι ειδικές γνώσεις, δεν μπορούν φυσικά να αποκτηθούν στα προγράμματα σπουδών των σημερινών σχολείων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Το εθνικό κράτος πρέπει να βάλει μια μέρα τέλος σε αυτά τα ημίμετρα.

Η δεύτερη μεταρρύθμιση στα προγράμματα σπουδών για το εθνικό κράτος πρέπει να είναι η εξής:

Είναι στο πλαίσιο της υλιστικής εποχής μας η διδασκαλία και η μόρφωση να στρέφονται ολοένα και περισσότερο στις θετικές επιστήμες, δηλαδή μαθηματικά, φυσική, χημεία κ.λ.π. Όσο απαραίτητο κι αν είναι αυτό για μια εποχή στην οποία η τεχνολογία και η χημεία βασιλεύουν και τα πιο ορατά χαρακτηριστικά τους, τουλάχιστον εξωτερικά, αποτελούν την καθημερινή μας ζωή, τόσο επικίνδυνο όμως είναι και όταν η γενική παιδεία ενός έθνους είναι πάντα προσανατολισμένη αποκλειστικά σε αυτά. Αντίθετα, αυτή η γενική παιδεία πρέπει πάντοτε να αποβλέπει σε ένα ιδανικό. Θα πρέπει να ανταποκρίνεται περισσότερο στα ανθρωπιστικά θέματα και να παρέχει μόνο τις βάσεις πάνω στις οποίες θα στηριχτεί μια μετέπειτα εξειδικευμένη εκπαίδευση. Σε διαφορετική περίπτωση, είναι σαν να παραιτείται από τις δυνάμεις, οι οποίες εξακολουθούν να είναι πιο σημαντικές για τη διατήρηση του έθνους από οποιαδήποτε τεχνική γνώση. Ειδικότερα, στο μάθημα της ιστορίας δεν πρέπει να παραλείπεται η μελέτη της αρχαίας ιστορίας. Η ρωμαϊκή ιστορία, σωστά αντιληπτή σε πολύ αδρές γραμμές, είναι και θα παραμείνει ο καλύτερος δάσκαλος όχι μόνο για σήμερα αλλά πιθανώς για όλες τις εποχές. Το ελληνικό πολιτισμικό ιδεώδες πρέπει να το διαφυλάξουμε και εμείς σε όλη του την υποδειγματική ομορφιά. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε τη διάσπαση της ευρύτερης φυλετικής κοινότητας από τις διαφορές μεταξύ των λαών. Ο αγώνας που μαίνεται σήμερα αφορά πολύ μεγάλους στόχους: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του, ένας πολιτισμός αιώνων που περικλείει τον ελληνικό και τον γερμανικό πολιτισμό μαζί.

Πρέπει να κάνουμε έναν πλήρη διαχωρισμό ανάμεσα στη γενική εκπαίδευση και στην ειδική τεχνογνωσία. Δεδομένου ότι η τελευταία απειλεί να βυθίσει όλο και περισσότερο την εποχή μας στην υπηρεσία του Μαμμωνά, η γενική παιδεία πρέπει με κάθε θυσία να διατηρηθεί και να αποτελέσει το αντίβαρο με τον περισσότερο ιδεαλιστικό χαρακτήρα της. Σε αυτό το σημείο πρέπει να απομνημονεύσουμε την αρχή ότι **η βιομηχανία και η τεχνολογία, το εμπόριο και το επάγγελμα μπορούν να ανθίσουν μόνο εφόσον μια ιδεαλιστική εθνική κοινότητα τους εξασφαλίζει τις βασικές και απαραίτητες συνθήκες για ανάπτυξη. Αυτές όμως οι συνθήκες δεν βρίσκονται στον υλιστικό εγωισμό, αλλά στην προθυμία να κάνουμε θυσίες**.

Η σημερινή εκπαίδευση των νέων, σε γενικές γραμμές, έχει θέσει σαν πρώτο στόχο να διοχετεύσει στους νέους τις γνώσεις που θα χρειαστούν αργότερα στη ζωή τους για τη δική τους πρόοδο. Το θέτουν ως εξής: «Το αγόρι πρέπει μια μέρα να γίνει χρήσιμο μέλος της ανθρώπινης κοινωνίας». Με αυτό όμως εννοούν να αποκτήσει την ικανότητα να κερδίζει το καθημερινό του ψωμί με αξιοπρεπή τρόπο. Η επιφανειακή πολιτική αγωγή, την οποία λαμβάνει περιστασιακά, έχει πολύ σαθρά θεμέλια. Δεδομένου ότι το ίδιο το κράτος είναι ένα απλό σχήμα, είναι και πολύ δύσκολο να εκπαιδεύσει τους ανθρώπους που θα αποβούν χρήσιμοι προς αυτό ή ακόμα και να τους υποχρεώσει να το κάνουν. Ένα σχήμα μπορεί πολύ εύκολα να διαλυθεί. Η έννοια κράτος σήμερα – όπως είδαμε – δεν έχει ένα σαφές περιεχόμενο. Δεν μένει λοιπόν τίποτα άλλο παρά η συνηθισμένη στερεότυπη «πατριωτική» εκπαίδευση. Στην παλιά Γερμανία η εκπαίδευση αυτή έδινε μεγάλη έμφαση στο να θεοποιεί με έναν τελείως ανόητο και πρόχειρο τρόπο τους διάφορους ηγεμονίσκους, οι οποίοι ήταν τόσο πολλοί, που από αυτό και μόνο το γεγονός εμποδιζόμασταν να αποδώσουμε μια ολοκληρωμένη εκτίμηση στους πραγματικά σπουδαίους άνδρες του λαού μας. Το αποτέλεσμα επομένως ήταν ότι οι πλατιές μάζες μας είχαν πολύ ανεπαρκή γνώση της γερμανικής ιστορίας. Και σ' αυτό το σημείο ακόμη έλειπαν τα βασικά γεγονότα της ιστορικής πορείας.

Είναι προφανές ότι με αυτόν τον τρόπο δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί πραγματικός εθνικός ενθουσιασμός. Έλειπε από το εκπαιδευτικό μας σύστημα η τέχνη να ξεχωρίζει μερικά ονόματα από την ιστορική εξέλιξη του λαού μας και να τα κάνει κοινή ιδιοκτησία όλου του γερμανικού λαού, προκειμένου αυτή η κοινή γνώση της κληρονομιάς και ο κοινός ενθουσιασμός να αποτελέσουν έναν κοινό αδιάσπαστο δεσμό για ολόκληρο το έθνος. Δεν ξέρουμε πώς να παρουσιάζουμε στα μάτια της νέας γενιάς τους αληθινά μεγάλους άνδρες του λαού μας σαν ήρωες, να συγκεντρώνουμε πάνω σ' αυτούς την προσοχή όλων και έτσι να δημιουργήσουμε ένα ενωμένο φρόνημα. Από τα διάφορα μαθήματα που διδάσκονταν, αυτοί που είχαν την επιμέλεια της εκπαίδευσής μας φάνηκαν ανίκανοι να επιλέξουν ό,τι συμβάλλει στην εθνική τιμή και να το υψώσουν πάνω από το ψυχρό επίπεδο των γεγονότων και να φουντώσουν έτσι την εθνική υπερηφάνεια υπό το φως τέτοιων λαμπρών παραδειγμάτων. Εκείνη την εποχή, ένας τέτοιος τρόπος διδασκαλίας θα θεωρούνταν κακός σοβινισμός και υπό αυτή την έννοια θα ήταν ιδιαίτερα αντιπαθητικός. Ο ειλικρινής δυναστικός πατριωτισμός φάνταζε πιο αποδεκτός και πιο εύκολα ανεκτός από το μαινόμενο πάθος της ύψιστης εθνικής υπερηφάνειας. Ο μοναρχικός πατριωτισμός ήταν πάντα καταδικασμένος στην υποτέλεια, ενώ η εθνική υπερηφάνεια θα μπορούσε μια μέρα να γίνει κυρίαρχη δύναμη. Ο μοναρχικός πατριωτισμός κατέληγε σε συλλόγους βετεράνων, ενώ ο παθιασμένος εθνικός πατριωτισμός θα ήταν δύσκολο να προσδιοριστεί στην πορεία του. Μοιά-

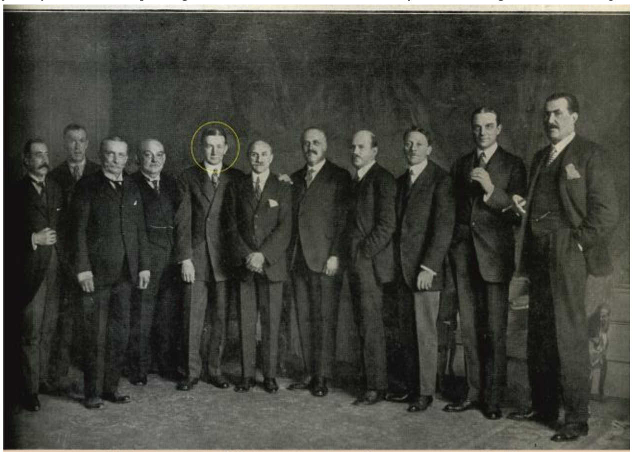
ζει με ένα καθαρόαιμο άλογο που δεν τους ανέχεται όλους στη σέλα του. Δεν είναι παράξενο που οι περισσότεροι προτίμησαν να αποφύγουν έναν τέτοιο κίνδυνο! Κανείς δεν φαινόταν να πιστεύει ότι ήταν πιθανό ότι μια μέρα θα μπορούσε να έρθει ένας πόλεμος, που θα έθετε σε δοκιμασία την αντοχή αυτού του είδους πατριωτισμού, με βομβαρδισμούς και κύματα επιθέσεων με δηλητηριώδη αέρια. Όταν όμως ξέσπασε, η έλλειψη αυτού του πατριωτικού πάθους μας εκδικήθηκε με τον πιο τρομερό τρόπο. Οι άνδρες δεν είχαν καμία διάθεση να πεθάνουν για τους βασιλικούς ή τους αυτοκρατορικούς άρχοντές τους, το «έθνος» όμως ήταν άγνωστο στους περισσότερους.

Από τότε που ξέσπασε η επανάσταση στη Γερμανία και έτσι έσβησε ο μοναρχικός πατριωτισμός, ο σκοπός της διδασκαλίας της ιστορίας είναι στην πραγματικότητα απλώς η απλή απόκτηση γνώσεων. Αυτό το κράτος δεν έχει καμία σχέση με τον πατριωτικό ενθουσιασμό, αλλά ποτέ δεν θα αποκτήσει αυτό που πραγματικά θα ήθελε. Γιατί εάν ένας δυναστικός πατριωτισμός μπορούσε να δώσει τόσο μικρή δύναμη αντίστασης σε μια εποχή που κυριαρχούσε η αρχή του εθνικισμού, ο δημοκρατικός ενθουσιασμός είναι λιγότερο ικανός για κάτι τέτοιο. Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το σύνθημα «Για τη Δημοκρατία» δεν θα μπορούσε να κρατήσει τον γερμανικό λαό στο πεδίο της μάχης για τεσσεράμισι χρόνια· πολύ λιγότερο εκείνους που εμπνεύστηκαν αυτό το σπουδαίο κατασκεύασμα.

Στην πραγματικότητα, αυτή η δημοκρατία οφείλει την αδιατάρακτη ύπαρξή της μόνο στις πρόθυμες διαβεβαιώσεις που έδινε παντού για εθελοντική ανάληψη κάθε αποζημίωσης και στην υπογραφή κάθε παραίτησης από εδαφικές απαιτήσεις. Είναι συμπαθής στον υπόλοιπο κόσμο· όπως κάθε αδύναμος θεωρείται πιο συμπαθής για όσους θέλουν να τον θέσουν στην υπηρεσία τους, από έναν σκληροτράχηλο άνδρα. **Φυσικά, σ' αυτή τη συμπάθεια του εχθρού ειδικά για τη συγκεκριμένη μορφή διακυβέρνησης έγκειται και η σκληρή κριτική προς αυτήν**. Αγαπούσαν τη Γερμανική Δημοκρατία και την άφηναν να ζήσει, γιατί δεν μπορούσαν να βρουν καλύτερο σύμμαχο για το έργο της υποδούλωσης του λαού μας. Αυτό το θαυμαστό κατασκεύασμα οφείλει στη σημερινή ύπαρξή του μόνο σε αυτό το γεγονός. Και γι' αυτό τον λόγο αντιστέκεται σε κάθε αληθινά εθνικό εκπαιδευτικό σύστημα και αισθάνεται ικανοποιημένο με τις ζητωκραυγές των ηρώων της σημαίας του Ράιχ, που παρεμπιπτόντως αυτοί οι ήρωες αν καλούνταν να υπερασπιστούν αυτή τη σημαία με το αίμα τους, θα το έβαζαν στα πόδια σαν λαγοί.

Το εθνικό κράτος πρέπει να αγωνιστεί για την ύπαρξή του. Δεν θα την κερδίσει ούτε υπογράφοντας σχέδια σαν αυτό του Ντέιβις* ούτε θα την εξασφαλίσει μέσω αυτών. Για την ύπαρξή του όμως και την προστασία του θα χρειαστεί ακριβώς εκείνα τα πράγματα που το σημερινό μας σύστημα πιστεύει ότι μπορούν να απορριφθούν. Όσο πιο αξιόλογη και

πολύτιμη είναι η μορφή και η εσωτερική του εθνική υπόσταση, τόσο μεγαλύτερος θα είναι ο φθόνος και η έχθρα των αντιπάλων του. Η καλύτερη άμυνα τότε που μπορεί να αναζητήσει δεν θα είναι στα όπλα που έχει αλλά στους πολίτες του· δεν θα το σώσουν οι επάλξεις, αλλά τα ζωντανά τείχη των ανδρών και των γυναικών του, πλημμυρισμένα από μια φλογερή αγάπη για την πατρίδα τους και από ένα φανατικό εθνικό ενθουσιασμό.

Η επιτροπή Ντέιβις, υπό την προεδρία του Τσάρλς Ντέιβις (8 Απρ.1924)

Επομένως, σαν τρίτο σημείο που θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη σε σχέση με το εκπαιδευτικό μας σύστημα είναι το ακόλουθο:

Το εθνικό κράτος πρέπει να αντιληφθεί ότι και οι επιστήμες μπορούν να χρησιμεύσουν σαν ένα μέσο για την προώθηση της εθνικής υπερηφάνειας. Όχι μόνο η παγκόσμια ιστορία, αλλά ολόκληρη η πολιτιστική ιστορία πρέπει να διδάσκεται από αυτή την άποψη. Ένας εφευρέτης δεν μπορεί να θεωρηθεί σπουδαίος μόνο επειδή είναι εφευρέτης, αλλά θα πρέπει να αποδειχτεί σπουδαίος και σαν εθνοσύντροφος. Ο θαυμασμός για κάθε μεγάλο επίτευγμα πρέπει να μεταλλαχτεί σε υπερηφάνεια για την τύχη που ο επιτελεστής είναι μέλος του δικού τους λαού. Από το πλήθος των σπουδαίων ονομάτων της γερμανικής ιστορίας, όμως, πρέπει να διαλέξουμε τα μεγαλύτερα και να τα παρουσιάσουμε στη νεολαία με τόσο εντυπωσιακό τρόπο, ώστε να γίνουν οι στυλοβάτες ενός ακλόνητου εθνικού φρονήματος.

Η διδακτέα ύλη πρέπει να διαμορφωθεί σύμφωνα με αυτές τις απόψεις, η διδασκαλία πρέπει να μεθοδευτεί με τέτοιο τρόπο ώστε ο νέος που φεύγει από το σχολείο να μην καταντήσει μισοειρηνιστής, μισοδημοκράτης ή κάτι άλλο παρόμοιο, αλλά ένας **ολοκληρωμένος Γερμανός**.

Προκειμένου αυτό το εθνικό φρόνημα να είναι εξαρχής ειλικρινές, και όχι μια απλή προσποίηση, πρέπει να σφυρηλατηθεί μια σιδερένια αρχή

*Το σχέδιο Ντέιβις (όπως προτάθηκε από την επιτροπή Ντέιβις, υπό την προεδρία του Τσάρλς Ντέιβις) ήταν μια απόπειρα το 1924 για την επίλυση του προβλήματος των αποζημιώσεων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου που έπρεπε να πληρώσει η Γερμανία, μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.
Η κατοχή της βιομηχανικής περιοχής του Ρουρ από τη Γαλλία και το Βέλγιο συνέβαλε στην κρίση υπερπληθωρισμού στη Γερμανία, λόγω της ανασταλτικής επίδρασής της στη γερμανική οικονομία. Το σχέδιο προέβλεπε τον τερματισμό της συμμαχικής κατοχής και ένα κλιμακωτό σχέδιο πληρωμών για την καταβολή αποζημιώσεων από την Γερμανία. Επειδή το σχέδιο επέλυε μια σοβαρή διεθνή κρίση, ο Ντέιβις μοιράστηκε το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης το 1925 για το έργο του. Ήταν ένα προσωρινό μέτρο και αποδείχθηκε ανέφικτο. (Σ.τ.μ)

στα μυαλά των νέων, όσο είναι ακόμη εύπλαστα: **Όποιος αγαπά τον λαό του το αποδεικνύει μόνο μέσα από τις θυσίες που είναι διατεθειμένος να κάνει για αυτόν. Εθνικό συναίσθημα, που έχει μέσα του μόνο το κέρδος, δεν υπάρχει. Εθνικισμός, που να περιλαμβάνει μόνο ορισμένες τάξεις, εξίσου δεν υπάρχει. Το να ζητωκραυγάζεις δεν σημαίνει τίποτα και δεν σου δίνει κανένα δικαίωμα να αποκαλείσαι εθνικιστής, αν πίσω από τις ζητωκραυγές δεν υπάρχει αληθινό ενδιαφέρον για τη διατήρηση μιας γενικά υγιούς εθνότητας. Μπορούμε να είμαστε περήφανοι για το λαό μας, μόνο αν δεν έχει μείνει τάξη για την οποία πρέπει να ντρεπόμαστε. Όταν όμως το μισό αυτού του έθνους είναι εξαθλιωμένο, καταρρακωμένο ή ακόμα και εκφυλισμένο, αυτό δίνει μια τόσο άσχημη εικόνα, που κανείς δεν πρέπει να νιώθει περήφανος που ανήκει σ' αυτό. Μόνο όταν ένα έθνος έχει υγιή όλα τα μέλη του στο σώμα και στο μυαλό, μπορεί δικαίως, η χαρά του να ανήκεις σε αυτό, να αυξηθεί σε όλους στο υψηλό συναίσθημα που ονομάζουμε εθνική υπερηφάνεια. Αυτή την ύψιστη περηφάνια όμως, θα τη νιώσουν μόνο όσοι γνωρίζουν το μεγαλείο του έθνους τους.**

Το πνεύμα του εθνικισμού, και το αίσθημα για κοινωνική δικαιοσύνη, πρέπει να ενωθούν σε ένα συναίσθημα στις καρδιές των νέων. Τότε θα γεννηθεί μια μέρα ένα έθνος που τα μέλη του θα είναι ενωμένα και σφυρηλατημένα από μια κοινή αγάπη και από μια κοινή περηφάνια, ακλόνητο και ανίκητο για πάντα.

Ο τρόμος του σωβινισμού, που είναι σύμπτωμα της εποχής μας, είναι σημάδι της ανικανότητάς της. Δεδομένου ότι η εποχή μας όχι μόνο στερείται κάθε ενθουσιώδη ενεργητικότητα, αλλά βρίσκει ακόμη και δυσάρεστη κάθε τέτοια εκδήλωση, η μοίρα δεν θα την επιλέξει ποτέ για την πραγματοποίηση οποιωνδήποτε μεγάλων πράξεων. Γιατί οι μεγαλύτερες επαναστάσεις που έγιναν πάνω στη γη θα ήταν αδιανόητες, αν τα κίνητρά τους ήταν οι αστικές αντιλήψεις για την ησυχία και την τάξη αντί για το φανατικό πάθος που φτάνει έως την υστερία.

Σίγουρα, όμως, αυτός ο κόσμος οδεύει προς ένα μεγάλο μετασχηματισμό. Και μόνο ένα ερώτημα μπορεί να τεθεί, εάν καταλήξει στη σωτηρία της Άριας ανθρωπότητας είτε σε όφελος του αιώνιου Εβραίου.

Το εθνικό κράτος πρέπει να διασφαλίσει ότι μέσα από μια κατάλληλη ανατροφή της νεολαίας θα σχηματιστεί μια ώριμη γενιά για τις τελευταίες και μεγαλύτερες αποφάσεις σε αυτόν τον κόσμο.

Αλλά μόνο ο λαός που θα βαδίσει πρώτος σε αυτόν τον δρόμο θα είναι νικητής.

Το εθνικό κράτος θα έχει εκτελέσει όλο το εκπαιδευτικό και διαπαιδαγωγικό έργο του όταν πια θα έχει ενσταλάξει στις καρδιές και τους εγκεφάλους των νέων το ένστικτο του φυλετικού πνεύματος και του φυλετικού αισθήματος που του έχουν εμπιστευτεί. Κανένα αγόρι ή κορίτσι δεν πρέπει να βγει από το σχολείο χωρίς να έχει αποκτήσει μια απόλυτη γνώση για την έννοια της φυλετικής καθαρότητας και τη σημασία της διατήρησης του φυλετικού αίματος ανόθευτου και της αναγκαιότητάς της. Αυτό δημιουργεί την προϋπόθεση για τη διατήρηση των φυλετικών θεμελίων της εθνικότητάς μας και μέσω αυτής, με τη σειρά της, τη διασφάλιση των προϋποθέσεων για τη μετέπειτα πολιτιστική ανάπτυξη.

Γιατί σε τελική ανάλυση, όλη η σωματική και η διανοητική εκπαίδευση θα ήταν μάταιη αν δεν εξυπηρετούσε μια οντότητα που είναι έτοιμη και αποφασισμένη να διαφυλάξει την ύπαρξή της και τη μοναδικότητά της.

Αν ήταν διαφορετικά, θα συνέβαινε αυτό για το οποίο εμείς οι Γερμανοί έχουμε ήδη λόγους να μετανιώνουμε, χωρίς ίσως να έχουμε αντιληφθεί μέχρι τώρα την έκταση της τραγικής συμφοράς: **ότι στο μέλλον θα καταδικαστούμε να είμαστε μόνο το λίπασμα του πολιτισμού, όχι μόνο με την έννοια της περιορισμένης αντίληψης του σημερινού αστικού μυαλού που βλέπει σε έναν χαμένο εθνοσύντροφό μας μόνο έναν χαμένο πολίτη, αλλά με την έννοια της πιο οδυνηρής συνειδητοποίησης, ότι τότε, παρ' όλες τις γνώσεις και τις ικανότητές μας, το αίμα μας θα είναι προορισμένο να εξαφανιστεί. Ζευγαρώνοντας ξανά και ξανά με άλλες φυλές, τις ανεβάζουμε από το προηγούμενο πολιτιστικό τους επίπεδο σε ένα υψηλότερο επίπεδο, αλλά βυθιζόμαστε για πάντα από το δικό μας επίπεδο**.

Τέλος, από φυλετική άποψη και αυτή η εκπαίδευση θα βρει την ιδανική της τελείωση στη στρατιωτική θητεία. Η περίοδος της στρατιωτικής θητείας πρέπει να θεωρείται το τελευταίο στάδιο της κανονικής εκπαίδευσης του μέσου Γερμανού.

Ανεξάρτητα από το πόσο σημαντικός θα είναι ο τύπος της σωματικής και πνευματικής αγωγής στο εθνικό κράτος, εξίσου σημαντική θα είναι και η επιλογή των ανθρώπων που θα το υπηρετήσουν. Σήμερα αυτό έχει παραμεληθεί να γίνει. Γενικά, είναι τα παιδιά των ανώτερων τάξεων, ή προς το παρόν ευκατάστατων γονέων που κρίνονται άξια για μια ανώτερη εκπαίδευση. Το θέμα του ταλέντου παίζει δευτερεύοντα ρόλο. Από μόνο του, το ταλέντο μπορεί να αξιολογηθεί μόνο σχετικά. Ένα χωριατόπαιδο μπορεί να έχει πολύ περισσότερα ταλέντα από ένα παιδί μιας οικογένειας που για πολλές γε-

νιές είναι της ανώτερης κοινωνικής στάθμης, παρόλο που η μόρφωσή του μπορεί να είναι πολύ κατώτερη από αυτή του παιδιού της μεσαίας τάξης σε γενικές γνώσεις. Η ανώτερη γνώση του οποίου όμως δεν έχει καμία σχέση με το μεγαλύτερο ή το μικρότερο ταλέντο, αλλά έχει τις ρίζες της στη σημαντικά μεγαλύτερη αφθονία των εντυπώσεων, που λαμβάνει συνεχώς το παιδί από την ανεπτυγμένη του εκπαίδευση και από την καλλιέργεια των προσώπων του περίγυρού του. Αν το προικισμένο χωριατόπαιδο είχε μεγαλώσει κι αυτό σε ένα τέτοιο περιβάλλον από τα πρώτα του χρόνια, οι πνευματικές του ικανότητες θα ήταν διαφορετικές. Σήμερα υπάρχει ίσως μόνο ένας τομέας στον οποίο η προέλευση κάποιου είναι πραγματικά λιγότερο σημαντικό από το έμφυτο ταλέντο του: ο τομέας της τέχνης. Εδώ, όπου κάποιος δεν αρκεί μόνο να «μάθει», αλλά πρέπει να έχει έμφυτα χαρίσματα και μόνο αργότερα θα εκδηλωθούν, ανάλογα με την επιτυχημένη ή όχι καλλιέργειά τους, τα χρήματα και τα υπάρχοντα των γονέων δεν μετράνε καθόλου. Αυτό είναι μια καλή απόδειξη ότι η ιδιοφυΐα δεν συνδέεται απαραίτητα με τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα ή ακόμη και με τον πλούτο. Οι μεγαλύτεροι καλλιτέχνες προέρχονται συχνά από τα πιο φτωχά σπίτια. Και πολλά αγόρια από τα χωριά της επαρχίας έγιναν τελικά διάσημοι δάσκαλοι.

Το γεγονός ότι αυτά τα παραδείγματα δεν ελήφθησαν υπόψη στη διαμόρφωση της πνευματικής μας ζωής, αποδεικνύει την έλλειψη οξυδέρκειας που χαρακτηρίζει την εποχή μας. Προβάλλεται η άποψη ότι αυτή η αρχή, αν και αναμφίβολα ισχύει στον τομέα της τέχνης, δεν ισχύει για τις λεγόμενες εφαρμοσμένες επιστήμες. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ορισμένες μηχανικές επιδεξιότητες μπορούν να διδαχτούν σε έναν άνθρωπο, όπως ένα κανίς μπορεί να διδαχθεί να κάνει τα πιο απίστευτα πράγματα από έναν επιδέξιο δάσκαλο. Όπως σε αυτή την εκπαίδευση ζώων, το ζώο δεν καθοδηγείται από τη νοημοσύνη του για να κάνει αυτά τα κόλπα, το ίδιο συμβαίνει και με τον άνθρωπο. Μπορούμε, χωρίς να λάβουμε υπόψη τα χαρίσματα κάποιου ανθρώπου, να του διδάξουμε κάποια συγκεκριμένα επιστημονικά επιτεύγματα, ο τρόπος που θα ενεργήσει όμως θα είναι τότε μηχανικός, άψυχος, όπως στο ζώο. Μπορούμε ακόμη και να εξαναγκάσουμε ένα άτομο μέτριας ευφυΐας, μέσω μιας σκληρής διανοητικής εξάσκησης, να αποκτήσει περισσότερες γνώσεις από το μέσο όρο· αλλά αυτές θα 'ναι γνώσεις νεκρές και τελικά, στείρες. Αυτό καταλήγει σε έναν άνθρωπο, που μπορεί να είναι μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια, όμως παρ' όλα αυτά θα αποτύχει παταγωδώς σε όλες τις κρίσιμες καταστάσεις και στις καθοριστικές στιγμές της ζωής· θα πρέπει πάντα να εκπαιδεύεται ώστε να ανταποκρίνεται σε κάθε περίσταση, ακόμα και την πιο ασήμαντη, αλλά από την άλλη δεν θα μπορεί να συνεισφέρει το παραμικρό στην περαιτέρω ανάπτυξη της ανθρωπότητας. Μια τέτοια μηχανικά αποκτούμενη γνώση μπορεί στην καλύτερη περίπτωση να τους προσφέρει τα προσόντα για να καλύψουν κυβερνητικές θέσεις στην εποχή μας.

Εξυπακούεται, ότι στο σύνολο του πληθυσμού ενός έθνους θα βρεθούν ταλέντα για όλους τους πιθανούς τομείς της καθημερινής ζωής. Επιπλέον, εξυπακούεται, ότι η αξία της γνώσης γίνεται μεγαλύτερη όσο περισσότερο η νεκρή μάζα της μάθησης ζωντανεύει από το έμφυτο ταλέντο του ατόμου. **Η ίδια η δημιουργικότητα μπορεί να προκύψει μόνο μέσα από το πάντρεμα της ικανότητας και της γνώσης**.

Ένα άλλο παράδειγμα μπορεί να δείξει πόσο λανθασμένο δρόμο ακολουθεί τούτη τη στιγμή η ανθρωπότητα σε αυτή την κατεύθυνση. Κατά καιρούς οι εικονογραφημένες εφημερίδες βάζουν κάτω από τα μάτια των Γερμανών αστών μας, ότι ενίοτε για πρώτη φορά ένας νέγρος έγινε δικηγόρος, δάσκαλος, ακόμη και πάστορας, ή ακόμα και σπουδαίος τενόρος ή κάτι άλλο παρόμοιο. Ενώ η ηλίθια αστική τάξη μένει έκθαμβη θαυμάζοντας μια τέτοια γνώση, γεμάτη σεβασμό για αυτό το υπέροχο αποτέλεσμα της σημερινής εκπαιδευτικής μας τεχνικής, ο πιο πονηρός Εβραίος βλέπει πως από αυτό το γεγονός μπορεί να κατασκευάσει μια νέα απόδειξη για την ορθότητα της θεωρίας του, που θέλει να ενσταλάξει στους λαούς, ότι **όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι**. Ο εκφυλισμένος αστικός κόσμος δεν συνειδητοποιεί ότι αυτό που πραγματικά γίνεται εδώ είναι ένα έγκλημα ενάντια σε κάθε λογική· ότι είναι πράξη εγκληματικής παραφροσύνης να εκπαιδεύεις ένα ον που από τη γέννησή του είναι κατά το ήμισυ πίθηκος έως ότου να νομίζεις ότι έχεις φτιάξει από αυτόν έναν δικηγόρο, ενώ εκατομμύρια μέλη της πιο πολιτισμένης φυλής πρέπει να παραμείνουν σε συνθήκες που είναι ανάξιες του πολιτιστικού τους επιπέδου· ότι είναι αμαρτία απέναντι στη θέληση του Αιώνιου Δημιουργού, όταν αφήνουμε εκατοντάδες εκατοντάδων χιλιάδων από τα πιο προικισμένα όντα Του, να βυθίζονται στο βάλτο του σημερινού προλεταριάτου, ενώ εκπαιδεύουμε τους Οττεντότους και τους Ζουλού και τους βοηθάμε να εξασκούν ανώτερα επαγγέλματα. Γιατί είναι θέμα εκγύμνασης, όπως και του κανίς και όχι επιστημονικής «καλλιέργειας». Αν αφιερώσουμε τις ίδιες προσπάθειες και φροντίδες σε ευφυείς φυλές, ο οποιοσδήποτε από τους εκπροσώπους μιας τέτοιας φυλής θα μπορούσε χίλιες φορές περισσότερο να πετύχει παρόμοια αποτελέσματα.

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα θα ήταν λιγότερο ανυπόφορη αν ενεργούσαμε διαφορετικά και όχι μόνο σε εξαιρέσεις, αφού ούτε το ταλέντο ούτε τα φυσικά χαρίσματα δεν υπολογίζονται σήμερα σαν καθοριστικοί παράγοντες για την απόκτηση του δικαιώματος στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Και βέβαια είναι ανυπόφορο να σκέφτεται κανείς ότι εκατοντάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι κάθε χρόνο, εντελώς ατάλαντοι, κρίνονται άξιοι για ανώτερη μόρφωση, ενώ άλλα εκατοντάδες χιλιάδες μεγάλα ταλέντα παραμένουν χωρίς καμία ανώτερη εκπαίδευση. Η ζημιά που υφίσταται το έθνος σαν αποτέλεσμα αυτού δεν μπορεί να εκτιμηθεί. Αν τις τελευταίες δεκαετίες ο πλούτος των σημαντικών εφευρέσεων έχει αυξηθεί εκπληκτικά, ιδιαίτερα στη Βόρεια Αμερική, αυτό οφείλεται αν μη τι άλλο στο ότι πολύ περισσότερα ταλαντούχα

άτομα από τα χαμηλότερα στρώματα βρίσκουν εκεί τη δυνατότητα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από ό,τι στην Ευρώπη.

Για τις εφευρέσεις δεν αρκεί η ενστάλαξη γνώσης, αλλά μόνο αυτή που εμπνέεται από το ταλέντο. Σήμερα όμως σε αυτό δεν αποδίδουμε καμία σημασία· μόνο οι καλοί βαθμοί στο σχολικό έλεγχο μετράνε.

Και εδώ το εθνικό κράτος κάποτε θα πρέπει να παρέμβει εκπαιδευτικά. **Δεν θα έχει το καθήκον να διατηρήσει την ισχύουσα κυριαρχία μιας συγκεκριμένης κοινωνικής τάξης, αλλά το καθήκον να αναζητήσει στο σύνολο όλων των εθνοσυντρόφων τα πιο δυνατά μυαλά και να τους προσφέρει τα μέσα και τις δυνατότητες να ανέλθουν**. Δεν έχει μόνο την υποχρέωση να δώσει στο μέσο παιδί μια συγκεκριμένη μόρφωση στο δημοτικό, αλλά και την υποχρέωση να βάλει το ταλέντο στον δρόμο που του ταιριάζει. Και πάνω απ’ όλα οφείλει να θεωρεί σαν ύψιστο καθήκον του να ανοίξει τις πόρτες των κρατικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε κάθε ταλέντο, άσχετα από ποιούς κύκλους μπορεί να προέρχονται. Πρέπει να εκπληρώσει αυτό το καθήκον, αφού μόνο έτσι μπορεί η ευφυής ηγεσία του έθνους να πάψει να προέρχεται από το στρώμα των εκπροσώπων της νεκρής γνώσης.

Το κράτος πρέπει να λάβει μέτρα προς αυτή την κατεύθυνση και για έναν άλλο λόγο: Η τάξη των διανοουμένων, ειδικά στη Γερμανία, είναι τόσο κλειστή και απομονωμένη που στερείται κάθε ζωντανής επαφής με τις τάξεις κάτω από αυτήν. Από αυτό προκύπτουν δύο άσχημες συνέπειες: Πρώτον, η τάξη των διανοούμενων ούτε καταλαβαίνει ούτε συμπάσχει με τις πλατιές μάζες. Έχει αποκοπεί τόσο πολύ από κάθε σχέση μαζί τους, εδώ και πολύ καιρό, που δεν μπορεί πια να καταλάβει την ψυχολογία του λαού. Έχει γίνει εντελώς ξένη προς το λαό. Δεύτερον, αυτές οι ανώτερες τάξεις δεν έχουν πια την απαιτούμενη δύναμη της θέλησης. Γιατί αυτή η ικανότητα είναι πάντα πιο αδύναμη στους κύκλους της διανόησης, στους οποίους η πνευματική καλλιέργεια δίνει τη μορφή μιας κλειστής κάστας, παρά ανάμεσα στις πρωτόγονες μάζες του λαού. Η επιστημονική μόρφωση όμως σε εμάς τους Γερμανούς, μα τον αληθινό Θεό, δεν μας έλειψε ποτέ, αλλά πάντα είχαμε μια σημαντική έλλειψη θέλησης και ικανότητας για λήψη αποφάσεων. Για παράδειγμα, όσο πιο «πνευματώδεις» ήταν οι πολιτικοί μας, τόσο πιο ασήμαντα ήταν τα πραγματικά τους επιτεύγματα. Η πολιτική προετοιμασία καθώς και ο τεχνικός εξοπλισμός στον παγκόσμιο δεν ήταν ανεπαρκείς επειδή τα μυαλά που κυβερνούσαν το έθνος ήταν **πολύ λίγο μορφωμένα**, αλλά επειδή οι κυβερνώντες ήταν **υπερμορφωμένοι**, γεμάτοι γνώση και ευφυΐα, αλλά χωρίς κανένα υγιές ένστικτο και απλά χωρίς ενέργεια, ή οποιοδήποτε πνεύμα τόλμης. Ήταν τραγωδία που ο λαός μας έπρεπε να παλέψει για την ύπαρξή του υπό την καγκελαρία ενός αδύναμου φιλόσοφου. Αν αντί του Μπέτμαν Χόλβεκ είχαμε για ηγέτη έναν στιβαρό άνθρωπο του λαού, το ηρωικό αίμα των απλών γρεναδιέρων δεν θα είχε χυθεί άδικα. Παρομοίως, το υπερβολικά πνευματικό υλικό από το οποίο

φτιάχτηκαν οι ηγέτες μας αποδείχθηκε ο καλύτερος σύμμαχος των αχρείων που πραγματοποίησαν την επανάσταση του Νοέμβρη. Αυτοί οι διανοούμενοι φυλάσσοντας σε διαθεσιμότητα με τον πιο επαίσχυντο τρόπο τον εθνικό πλούτο που τους είχαν εμπιστευτεί, αντί να τον χρησιμοποιήσουν στο έπακρο, δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την επιτυχία των άλλων.

Σ' αυτό το σημείο η Καθολική Εκκλησία μπορεί να χρησιμεύσει σαν παράδειγμα και σαν πρότυπο. Λόγω της αγαμίας των ιερέων της αναγκάζεται να στρατολογεί ξανά και ξανά τη νέα γενιά του κλήρου, αντί από τις δικές της τάξεις από τη μάζα του ευρύτερου κοινού. Ωστόσο, πολλοί είναι αυτοί που δεν αναγνωρίζουν καν τη σημασία της αγαμίας σε αυτή τη σχέση. Όμως εκεί βρίσκεται η αιτία του ανεξάντλητου σθένους που χαρακτηρίζει αυτόν τον αρχαίο θεσμό. Γιατί μέσω αυτού του γεγονότος, ότι αυτός ο τεράστιος στρατός των εκκλησιαστικών αξιωματούχων συμπληρώνεται συνεχώς από τα κατώτερα στρώματα του λαού, η Εκκλησία όχι μόνο διατηρεί τους ενστικτώδεις δεσμούς της με τον συναισθηματικό κόσμο του λαού, αλλά εξασφαλίζει κιόλας τη ζωτικότητα, που σε τέτοια μορφή θα υπάρχει για πάντα μόνο στις πλατιές μάζες του λαού. Σε αυτό ακριβώς οφείλεται η εκπληκτική νεανικότητα, η πνευματική ευελιξία και η σιδερένια θέληση αυτού του γιγαντιαίου οργανισμού.

Θα είναι καθήκον ενός εθνικού κράτους να φροντίσει ότι στο εκπαιδευτικό του σύστημα θα υπάρχει μια συνεχής ανανέωση της υπάρχουσας πνευματικής τάξης μέσω της παροχής φρέσκου αίματος από τις κατώτερες τάξεις. Το κράτος έχει την υποχρέωση, με την μεγαλύτερη προσοχή και ακρίβεια, να επιλέξει από το σύνολο των εθνοσυντρόφων το εκ φύσεως ικανό ανθρώπινο υλικό και να το χρησιμοποιήσει στην υπηρεσία ολόκληρης της κοινότητας. Γιατί το κράτος και οι πολιτικοί δεν είναι εκεί, για να παράσχουν έσοδα σε ορισμένες τάξεις, αλλά για να εκπληρώσουν τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί. Αυτό θα είναι δυνατό, όμως, μόνο εάν εκπαιδεύονται προσωπικότητες ικανές και με ισχυρή θέληση στις οποίες θα ανατίθενται τα καθήκοντα. Αυτή η αρχή δεν ισχύει μόνο για όλες τις δημόσιες υπηρεσίες αλλά και για όσους πρόκειται να αναλάβουν την πνευματική και ηθική καθοδήγηση του έθνους, σε όποιον τομέα κι αν το κάνουν αυτό. Ένας άλλος παράγοντας του μεγαλείου ενός λαού είναι ότι καταφέρνει να εκπαιδεύσει τα πιο ικανά μυαλά για εκείνους τους τομείς της δημόσιας υπηρεσίας για τους οποίους δείχνουν ιδιαίτερη φυσική ικανότητα για να υπηρετήσουν την εθνική κοινότητα. **Όταν δύο λαοί, με τις ίδιες σχεδόν ικανότητες, συναγωνίζονται, εκείνος που θα κερδίσει τη νίκη θα είναι εκείνος που έχει εμπιστευθεί την πνευματική του ηγεσία στα καλύτερα ταλέντα του και θα υποκύψει εκείνος του οποίου η ηγεσία είναι μόνο ένα μεγάλο παχνί προνομιούχων τάξεων και που δεν δίνει καμία σημασία στις έμφυτες ικανότητες κάθε μέ-**

λους του.

Φυσικά, στον σημερινό κόσμο, μια τέτοια μεταρρύθμιση φαίνεται αρχικά αδύνατη. Θα διατυπωθεί αμέσως η αντίρρηση, ότι είναι υπερβολικό να περιμένει κανείς από τον μικρό γιο για παράδειγμα, ενός ανώτατου κρατικού λειτουργού, ας πούμε, να γίνει χειρώνακτας εργάτης, επειδή κάποιος άλλος, που οι γονείς του ήταν χειρώνακτες εργάτες, φαίνεται πιο ικανός. Αυτό το επιχείρημα μπορεί να ισχύει εφόσον η χειρωνακτική εργασία αντιμετωπίζεται με τον τρόπο που αντιμετωπίζεται σήμερα. Ως εκ τούτου, το εθνικό κράτος θα πρέπει να υιοθετήσει μια θεμελιωδώς διαφορετική στάση απέναντι στην έννοια της χειρωνακτικής εργασίας. **Εάν χρειαστεί, μέσα από αιώνες εκπαίδευσης, να βάλει τέλος στην ανοησία της αδιαφορίας για τη χειρωνακτική εργασία**. **Καταρχήν, δεν θα πρέπει να αξιολογεί το άτομο σύμφωνα με τη φύση της δουλειάς του, αλλά σύμφωνα με τον τρόπο που την κάνει και από τη χρησιμότητά της στο κοινωνικό σύνολο**. Αυτή η δήλωση μπορεί να ακούγεται τερατώδης σε μια εποχή που ο πιο ανεγκέφαλος αρθρογράφος μόνο και μόνο επειδή δουλεύει με στυλό θεωρείται πιο σημαντικός από τον πιο ικανό μηχανικό. Αυτή η λαθεμένη αντίληψη, όπως είπαμε, δεν βρίσκεται στη φύση των πραγμάτων, αλλά ενσταλάζεται τεχνητά και δεν υπήρχε στο παρελθόν. Η σημερινή αφύσικη αυτή κατάσταση, βασίζεται σε εκείνα τα γενικά νοσηρά φαινόμενα που έχουν προκύψει από την υλιστική εποχή μας.

Βασικά η αξία κάθε εργασίας είναι διπλή: **μια καθαρά υλική και μια ιδεαλιστική**. Η υλική αξία βασίζεται στη σημασία της, δηλαδή στην πρακτική σημασία μιας εργασίας για την ζωή της κοινότητας. Όσο περισσότεροι εθνοσύντροφοι ωφελούνται άμεσα και έμμεσα από ένα συγκεκριμένο επίτευγμα, τόσο μεγαλύτερη είναι η υλική αξία της. Αυτή η αξιολόγηση εκφράζεται στην υλική ανταμοιβή που λαμβάνει το άτομο για την εργασία του. Σε αυτή την καθαρά υλική αξία αντιτίθεται η ιδεαλιστική. Δεν βασίζεται στην υλική σημασία της εργασίας αλλά στην αναμφισβήτητη αναγκαιότητά της. Όσο σίγουρο είναι ότι η υλική χρησιμότητα μιας εφεύρεσης μπορεί να είναι μεγαλύτερη από αυτή της υπηρεσίας που προσφέρει ένας καθημερινός χειρώνακτας εργάτης, τόσο σίγουρο είναι πως η κοινότητα χρειάζεται καθεμιά από τις μικρές καθημερινές υπηρεσίες εξίσου με τις μεγαλύτερες. Από υλική άποψη, μπορεί να γίνει διάκριση στην αξιολόγηση του οφέλους κάθε έργου στην κοινότητα και αυτή μπορεί να εκφραστεί με τη διαφοροποίηση του μεροκάματου· από ιδεαλιστική όμως άποψη, η εργασία κάθε εργαζόμενου είναι ίδια, απ’ τη στιγμή που αυτός αγωνίζεται να κάνει το καλύτερο στον τομέα του – όποιος κι αν αυτός. Μόνο σε αυτήν την αρχή όμως πρέπει να βασίζεται η αξία κάθε ανθρώπου και όχι στο μεροκάματό του.

Δεδομένου ότι σε ένα λογικό κράτος, το μέλημα πρέπει να είναι η ανάθεση στο άτομο της δραστηριότητας που αντιστοιχεί στην ικανότητά

του ή, για να το θέσω αλλιώς, να εκπαιδεύσουμε τα ικανά άτομα για τη δουλειά που τους ταιριάζει, αλλά οι κλίσεις και οι ικανότητες είναι έμφυτες και δεν μπορούν να αποκτηθούν καθώς είναι δώρο της φύσης και δεν αποκτούνται από την ανθρώπινη προσπάθεια, άρα ο κάθε συμπολίτης μας δεν πρέπει να κρίνεται από το είδος της εργασίας που κάνει, επειδή λίγο-πολύ αυτή επιβλήθηκε στο άτομο. Επειδή αυτό το είδος της εργασίας θα οφείλεται στα έμφυτα χαρίσματα καθώς και στην ανάλογη αγωγή που έλαβε από την κοινότητα, κάθε άνθρωπος θα πρέπει να κρίνεται από τον τρόπο με τον οποίο κάνει τη δουλειά που του εμπιστεύθηκε η κοινότητα. Γιατί η δουλειά που κάνει κάθε άτομο δεν είναι ο σκοπός της ύπαρξής του αλλά απλώς ένα μέσο γι’ αυτήν. Πολύ περισσότερο, θα πρέπει να συνεχίσει να εκπαιδεύεται και να βελτιώνεται σαν άτομο, αλλά αυτό μπορεί να το κάνει μόνο μέσα στα πλαίσια της κοινότητας και του πολιτισμού που μοιράζεται αυτός μαζί της, η οποία κοινότητα πρέπει να αποτελεί πάντα τη βάση στην οποία στην οποία στηρίζεται το κράτος. Για να διατηρηθεί αυτή η βάση ο πολίτης πρέπει να συνεισφέρει. Η φύση αποφασίζει τη μορφή αυτής της συνεισφοράς του· στο χέρι του είναι να ανταποδώσει στην κοινότητα, με εργατικότητα και τιμιότητα, αυτά που του προσέφερε η κοινότητα. Όποιος το κάνει αυτό αξίζει τη μεγαλύτερη εκτίμηση και τον πιο υψηλό σεβασμό. **Μπορεί να δοθεί υλική ανταμοιβή σε εκείνους των οποίων τα επιτεύγματα είναι χρήσιμα για την κοινότητα· η ιδεαλιστική όμως ανταμοιβή είναι η εκτίμηση που θα αποκτήσει όποιος αφιερώνει στην υπηρεσία του λαού του τις ικανότητες που του έδωσε η φύση και που η κοινότητα του ανέπτυξε με την εκπαίδευση**. Δεν θα είναι λοιπόν ντροπή να είναι κανείς τίμιος χειρώνακτας εργάτης, αλλά είναι ντροπή να είσαι ένας ανίκανος δημόσιος υπάλληλος που κλέβει τον χρόνο του Θεού και το καθημερινό ψωμί από τον λαό του. Έτσι, θα θεωρείται δεδομένο ότι δεν θα ανατίθενται σε ένα άτομο καθήκοντα για τα οποία δεν είναι ικανό.

Επιπλέον, μια τέτοια δραστηριότητα θα είναι το μοναδικό κριτήριο για το δικαίωμα ενός ατόμου να συμμετάσχει σε ισότιμη νομική βάση στα δημόσια πράγματα.

Η σημερινή εποχή αυτοκαταστρέφεται: καθιερώνει την καθολική ψηφοφορία, φλυαρεί για ίσα δικαιώματα, χωρίς όμως να βρει τίποτα για να στηρίξει αυτή την ισότητα. Βλέπει τον υλιστικό μισθό σαν έκφραση της αξίας του ατόμου και έτσι καταστρέφει τις βάσεις της πιο ευγενικής ισότητας που θα μπορούσε να υπάρξει. Γιατί η ισότητα δεν βασίζεται και δεν μπορεί ποτέ να βασιστεί στην εργασία που κάνει ένα άτομο, αλλά μόνο στον τρόπο με τον οποίο ο καθένας εκτελεί το καθήκον που του έχει ανατεθεί. Μόνο έτσι τα τυχαία χαρίσματα της φύσης δεν θα κρίνουν την αξιολόγηση της αξίας του ανθρώπου και το ίδιο το άτομο θα γίνει τεχνίτης της κοινωνικής του καταξίωσης.

Στη σημερινή εποχή, όπου ολόκληρες ομάδες ανθρώπων εκτιμούν η

μία την αξία της άλλης μόνο από το μέγεθος των μισθών που λαμβάνουν αντίστοιχα, δεν θα υπάρχει – όπως είπαμε ήδη – καμία κατανόηση των αρχών μας. Για εμάς όμως, αυτό δεν πρέπει να είναι λόγος για τον οποίο θα πρέπει να σταματήσουμε να υπερασπιζόμαστε αυτές τις ιδέες. Το αντίθετο: **όποιος θέλει να γιατρέψει μια εποχή που είναι εσωτερικά άρρωστη και σάπια, πρέπει πρώτα να έχει το θάρρος να αποκαλύψει τις αιτίες αυτού του κακού. Αυτό όμως πρέπει να είναι το μέλημα του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος: να προσπεράσει κάθε μικροαστισμό του έθνους μας, να συγκεντρώσει και να οργανώσει εκείνες τις δυνάμεις που χαρακτηρίζονται σαν πρόμαχοι μιας νέας κοσμοθεωρίας**.

Σίγουρα θα διατυπώσει κανείς την αντίρρηση ότι γενικά είναι δύσκολο να διαχωρίσουμε την υλική από την ιδεαλιστική αξία και ακόμη ότι, η πολύ μικρή εκτίμηση που αποδίδεται στη σωματική εργασία οφείλεται στο γεγονός ότι αμείβεται λιγότερο. Αυτός ο χαμηλός μισθός είναι με τη σειρά του ο λόγος για την μειωμένη συμμετοχή του ατόμου στα πολιτιστικά αγαθά του έθνους του. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως, βλάπτεται ειδικά η ιδανική κουλτούρα του ανθρώπου, που δεν έχει σχέση με την καθημερινή δραστηριότητά του. Η απροθυμία για σωματική εργασία βασίζεται σ' αυτό ακριβώς το γεγονός, ότι λόγω των φτωχότερων μισθών, το πολιτιστικό επίπεδο του χειρώνακτα εργάτη αναπόφευκτα μειώνεται, πράγμα που δικαιώνει την ελάχιστη εκτίμηση που του έχουν οι άλλοι.

Υπάρχει πολλή αλήθεια σε αυτό. Ακριβώς για αυτόν τον λόγο θα πρέπει να προσέξει κανείς στο μέλλον να μην υπάρχει τόσο μεγάλη διαφορά στην κλίμακα των αποδοχών. Μην πει κανείς, ότι με αυτό θα ελαττωθεί η παραγωγικότητα. Αυτό θα ήταν το πιο θλιβερό σημάδι της παρακμής μιας εποχής αν οι ψηλότερες αμοιβές ήταν το μοναδικό κίνητρο για τα ψηλότερα πνευματικά επιτεύγματα. Αν αυτή η αντίληψη ήταν μέχρι τώρα η μόνη έγκυρη σε αυτόν τον κόσμο, η ανθρωπότητα δεν θα είχε γνωρίσει ποτέ τα ανεκτίμητα αγαθά της επιστήμης και του πολιτισμού της. Γιατί οι πιο μεγάλες εφευρέσεις, οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις, οι πιο επαναστατικές εργασίες για την επιστήμη, τα πιο ένδοξα μνημεία του ανθρώπινου πολιτισμού δεν δόθηκαν στον κόσμο από δίψα για χρήματα. Αντίθετα: η γέννησή τους σήμαινε ακριβώς την παραίτηση της επίγειας ευτυχίας του πλούτου.

Μπορεί σήμερα το χρήμα να έχει γίνει ο μοναδικός κυρίαρχος της ζωής, αλλά θα έρθει μια μέρα που ο άνθρωπος θα υποκλίνεται ξανά μπροστά σε ανώτερους θεούς. Πολλά πράγματα οφείλουν σήμερα την ύπαρξή τους στη δίψα του χρήματος και του πλουτισμού, αλλά υπάρχουν

λίγα ανάμεσά τους που αν μας έλειπαν θα έκαναν την ανθρωπότητα φτωχότερη.

Κι αυτό είναι ένα από τα καθήκοντα του κινήματός μας, ότι ήδη διακηρύσσει μια εποχή που θα δώσει στο άτομο αυτά που χρειάζεται για να ζήσει, αλλά ταυτόχρονα υποστηρίζει την αρχή ότι ο άνθρωπος δεν ζει αποκλειστικά για χάρη των υλικών απολαύσεων. Κάποτε αυτή η αρχή θα πρέπει να εκφραστεί με μια σοφή κλιμάκωση των μισθών, η οποία θα επιτρέπει σε κάθε περίπτωση ακόμα και στον τελευταίο εργάτη να ζήσει μια έντιμη, ευπρεπή ζωή σαν εθνοσύντροφος και σαν άνθρωπος.

Μην πείτε ότι αυτή είναι μια ιδανική κατάσταση, την οποία αυτός ο κόσμος πρακτικά δεν μπορεί να ανεχθεί και που στην πραγματικότητα δεν θα επιτευχθεί ποτέ.

Και εμείς δεν είμαστε τόσο αφελείς, ώστε να πιστεύουμε ότι θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει μια αψεγάδιαστη εποχή. Αυτό όμως δεν μας απαλλάσσει από την υποχρέωση να καταπολεμήσουμε τα σφάλματα που έχουμε επισημάνει ότι υπάρχουν, να ξεπεράσουμε τις αδυναμίες μας και να προσπαθήσουμε για το ιδανικό. Η σκληρή πραγματικότητα θα βάλει πάρα πολλά εμπόδια. Γι' αυτόν ακριβώς όμως το λόγο, ο άνθρωπος πρέπει να αγωνίζεται διαρκώς για τον τελικό σκοπό και οι αποτυχίες να μην τον εκτρέψουν από την πρόθεσή του, όπως κανείς δεν μπορεί να κάνει χωρίς τη Δικαιοσύνη, μόνο και μόνο επειδή κάνει σφάλματα, ή να απορρίψει κανείς την ιατρική, επειδή, παρά την ύπαρξή της, πάντα θα υπάρχουν αρρώστιες.

Πρέπει να προσέχουμε ώστε να μην υποτιμήσουμε τη δύναμη ενός ιδανικού. Σε αυτούς που τους λείπει σήμερα το κουράγιο πάνω στο θέμα αυτό, θα ήθελα να τους υπενθυμίσω, αν κάποτε ήταν στρατιώτες, μια εποχή που ο ηρωισμός αντιπροσώπευε την πιο συντριπτική επιβεβαίωση της δύναμης των ενεργειών που υποκινούνται από τα ιδανικά. Γιατί, αυτό που ώθησε τότε τους ανθρώπους στο θάνατο δεν ήταν η ανησυχία για το καθημερινό τους ψωμί, αλλά η αγάπη για την πατρίδα, η πίστη στο μεγαλείο της και ένα κοινό αίσθημα για την τιμή του έθνους. Και μόνο όταν ο γερμανικός λαός αποστασιοποιήθηκε από αυτά τα ιδανικά για να ακολουθήσει τις υλικές υποσχέσεις της επανάστασης και πέταξε το όπλο και το σακίδιο, αντί για έναν επίγειο παράδεισο, βυθίστηκε στην κόλαση της γενικής περιφρόνησης και της γενικής εξαθλίωσης.

Γι' αυτό όμως είναι ακόμη πιο απαραίτητο να συγκρίνουμε τις σοβαρές συνέπειες της σημερινής **υλιστικής δημοκρατίας** με την πίστη σε ένα **ιδανικό Ράιχ**.

3ο Κεφάλαιο

Υπήκοοι και Πολίτες του Κράτους

Κατά κανόνα, η δομή που τώρα λανθασμένα ονομάζεται κράτος αναγνωρίζει μόνο δύο κατηγορίες ανθρώπων: πολίτες και αλλοδαπούς. Πολίτες είναι όλοι όσοι έχουν πλήρη δικαιώματα του πολίτη, είτε λόγω γέννησής τους είτε από μεταγενέστερη πολιτογράφηση· αλλοδαποί είναι εκείνοι που απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα σε κάποιο άλλο κράτος. Ενδιάμεσα και αυτοί που μοιάζουν με κομήτες, οι λεγόμενοι απάτριδες. Αυτοί είναι άνθρωποι, που έχουν την τιμή να μην ανήκουν σε κανένα από τα σημερινά κράτη, πράγμα που σημαίνει ότι δεν έχουν πουθενά πολιτικά δικαιώματα.

Το δικαίωμα του πολίτη στις μέρες μας, όπως προαναφέρθηκε, αποκτάται πρωτίστως με το να γεννηθεί εντός των συνόρων ενός κράτους. Η φυλή ή η εθνικότητα στην οποία ανήκει κανείς δεν παίζουν κανένα ρόλο. Ένας νέγρος που ζούσε άλλοτε σ’ ένα γερμανικό προτεκτοράτο και τώρα μένει στη Γερμανία φέρνει στον κόσμο ένα παιδί που είναι «Γερμανός πολίτης». Ομοίως, κάθε παιδί Εβραίου, Πολωνού, Αφρικανού ή Ασιάτη μπορεί να δηλωθεί εύκολα σαν Γερμανός πολίτης.

Εκτός από την πολιτογράφηση που επιτυγχάνεται με τη γέννηση, υπάρχει και η δυνατότητα της μεταγενέστερης πολιτογράφησης. Αυτή η διαδικασία εξαρτάται από ορισμένες προϋποθέσεις, για παράδειγμα, ότι ο προτεινόμενος υποψήφιος δεν πρέπει να είναι κλέφτης ή κακοποιός, ότι παραμένει πολιτικά ακίνδυνος, δηλαδή, ένας ακίνδυνος αγαθιάρης στην πολιτική, ότι τέλος να μην είναι βάρος στο κράτος του οποίου θέλει να

γίνει πολίτης. Σε αυτή την υλιστική εποχή, φυσικά, αυτό σημαίνει μόνο ότι δεν θα πρέπει να είναι οικονομικό βάρος. Μάλιστα, θεωρείται ακόμη και μια σοβαρή εγγύηση, για να γίνει ένας πιθανώς καλός μελλοντικός φορολογούμενος, γεγονός που θα επιταχύνει την απόκτηση των πολιτικών δικαιωμάτων.

Οι φυλετικές επιφυλάξεις δεν παίζουν κανένα ρόλο.

Η όλη διαδικασία που ακολουθείται για την απόκτηση πολιτικών δικαιωμάτων δεν διαφέρει πολύ από αυτή της εισαγωγής σε μια αυτοκινητιστική λέσχη, για παράδειγμα. Ο υποψήφιος συντάσσει την αίτησή του, αυτή ελέγχεται, εγκρίνεται και μια μέρα ενημερώνεται με ένα φυλλάδιο ότι έχει γίνει πολίτης, και αυτό εκφράζεται με μια γελοία μορφή. Λένε δηλαδή στον εν λόγω, που μέχρι τότε ήταν Ζουλού-Κάφρος: «Με την παρούσα θεωρείστε εις το εξής Γερμανός!»

Αυτή η μαγική πράξη γίνεται από τον πρόεδρο του κράτους. Αυτό που δεν θα μπορούσε να κάνει ούτε ο Θεός, το πετυχαίνει ένας διορισμένος Θεόφραστος Παράκελσος σε ελάχιστο χρόνο. Μια απλή πινελιά του κονδυλοφόρου, και ξαφνικά ένας Μογγόλος Βεγκεσλάβος μετατρέπεται σε αληθινό «Γερμανό».

Αλλά όχι μόνο δεν νοιάζονται για τη φυλή ενός τέτοιου νέου πολίτη, αλλά δεν μπαίνουν στον κόπο να εξετάσουν την κατάσταση της υγείας του. Ένας τέτοιος τύπος θα μπορούσε να είναι προσβεβλημένος από σύφιλη, αλλά παρ’ όλα αυτά θα ήταν ευπρόσδεκτος σαν πολίτης στο σημερινό κράτος, αρκεί, όπως ήδη είπαμε, να μην αποτελεί οικονομικό βάρος και κανένα πολιτικό κίνδυνο.

Έτσι κάθε χρόνο αυτές οι δομές, που ονομάζονται κράτη, βάζουν μέσα τους τοξίνες που δύσκολα μπορούν να ξεπεράσουν.

Αυτό που διακρίνει τότε έναν πολίτη από έναν αλλοδαπό είναι ότι έχει πρόσβαση σε όλα τα κρατικά αξιώματα, ότι μπορεί να υπηρετήσει στον στρατό και μπορεί να λάβει μέρος στις εκλογές είτε σαν υποψήφιος είτε σαν ψηφοφόρος. Σε γενικές γραμμές, αυτό είναι όλο. Γιατί ο αλλοδαπός απολαμβάνει την ίδια προστασία στα ατομικά δικαιώματα και στην προσωπική ελευθερία με τον πολίτη, και μερικές φορές και μεγαλύτερη· τουλάχιστον αυτά ισχύουν στη σημερινή μας γερμανική δημοκρατία.

Ξέρω ότι δεν αρέσει σε κανέναν να τα ακούει όλα αυτά· αλλά δεν υπάρχει τίποτα πιο παράλογο και μάλιστα πιο καταστροφικό από τον σημερινό μας νόμο περί υπηκοότητας. Αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα κράτος στο οποίο εφαρμόζεται ή τουλάχιστον γίνονται προσπάθειες για να εφαρμοστεί η σωστή άποψη για το θέμα αυτό. Φυσικά, δεν πρόκειται για την υποδειγματική μας γερμανική δημοκρατία, αλλά για την Αμερικανική Ένωση, στην οποία καταβάλλονται προσπάθειες τουλάχιστον εν μέρει να συμβουλευτούν ξανά τη λογική. Με την άρνηση της μετανάστευσης σε στοιχεία με κακή υγεία, αποκλείοντας ορισμένες φυλές από το δικαίωμα της υπηκοότητας, η Αμερικανική Ένωση πλησιάζει λίγο στις αρχές που είναι έμφυτες στην εθνική έννοια του

κράτους.

Το εθνικό κράτος θα διαχωρίζει τους κατοίκους του σε τρεις κατηγορίες: σε πολίτες, υπηκόους και αλλοδαπούς.

Με την γέννηση στα όρια του κράτους βασικά αποκτάται μόνο η **υπηκοότητα**. Η υπηκοότητα αυτή καθαυτή δεν δίνει στον κάτοχό της το δικαίωμα να κατέχει κρατικά αξιώματα, ούτε να ασκεί πολιτική δραστηριότητα με την έννοια της συμμετοχής στις εκλογές είτε σαν υποψήφιος είτε σαν ψηφοφόρος. Κατ' αρχήν πρέπει να καθορίζεται η φυλή και η εθνικότητα κάθε υπηκόου. Ο υπήκοος είναι ελεύθερος ανά πάσα στιγμή να αποποιηθεί την υπηκοότητά του και να γίνει πολίτης της χώρας της οποίας η εθνικότητα είναι ίδια με τη δική του. Ο **αλλοδαπός** διαφέρει από τον υπήκοο μόνο στο ότι έχει υπηκοότητα ξένου κράτους.

Ο νεαρός υπήκοος γερμανικής εθνικότητας είναι υποχρεωμένος να παρακολουθήσει τη σχολική εκπαίδευση που προβλέπεται για κάθε Γερμανό. Κάνοντάς το αυτό, θα υποβληθεί σε μια εκπαίδευση που θα τον κάνει φυλετικά και εθνικά συνειδητοποιημένο εθνοσύντροφο. Αργότερα θα πρέπει να εκπληρώσει όλες τις άλλες σωματικές ασκήσεις που έχει θεσπίσει το κράτος και τελικά κατατάσσεται στο στρατό. Η αγωγή του στρατού θα είναι γενική· πρέπει να συμπεριλάβει κάθε Γερμανό και να τον εκπαιδεύσει για κάθε πιθανή στρατιωτική χρήση ανάλογα με τις σωματικές και πνευματικές του ικανότητες. Στον άμεμπτο και υγιή νέο, μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας, θα του απονέμεται με τον πιο πανηγυρικό τρόπο το **δικαίωμα του πολίτη**. Θα είναι το πιο πολύτιμο έγγραφο ολόκληρης της επίγειας ζωής του. Με αυτόν τον τρόπο θα απολαμβάνει όλα τα δικαιώματα ενός πολίτη και θα συμμετέχει σε όλα τα προνόμιά του. Γιατί το κράτος πρέπει να κάνει έναν ευδιάκριτο διαχωρισμό ανάμεσα σε εκείνους που, σαν εθνοσύντροφοι, αποτελούν τη βάση και το φορέα της ύπαρξής του και του μεγαλείου του και σε εκείνους που κατοικούν μέσα στο κράτος μόνο σαν στοιχεία «που βγάζουν τα προς το ζην».

Η απονομή του **πιστοποιητικού των πολιτικών δικαιωμάτων** θα συνδυάζεται με έναν επίσημο όρκο πίστης στην εθνική κοινότητα και το κράτος. Σε αυτό το έγγραφο πρέπει να υπάρχει ένας ενωτικός δεσμός που να γεφυρώνει όλα τα κοινωνικά χάσματα. **Θα πρέπει να αποτελεί τη μεγαλύτερη τιμή να είσαι πολίτης αυτού του Ράιχ ακόμα και σαν οδοκαθαριστής παρά ένας βασιλιάς σε ένα ξένο κράτος**.

Ο πολίτης θα είναι προνομιούχος έναντι του αλλοδαπού. **Είναι ο αφέντης του Ράιχ**. Αυτή όμως η υψηλή τιμή έχει τις υποχρεώσεις της. Ο ανέντιμος ή ο αμφιβόλου ηθικής, ο κοινός εγκληματίας, ο προδότης της πατρίδας κ.λ.π. μπορεί να χάσει αυτή την τιμή ανά πάσα στιγμή. Γίνεται πάλι υπήκοος.

Η νεαρή Γερμανίδα θα είναι υπήκοος και θα γίνεται πολίτης μόνο όταν παντρευτεί. Ωστόσο μπορεί να της παραχωρηθούν τα πολιτικά δικαιώματα, εφόσον είναι Γερμανίδα υπήκοος και είναι εργαζόμενη

γυναίκα.

4ο Κεφάλαιο

Προσωπικότητα και εθνική ιδέα του κράτους

Εάν το εθνοτικό-εθνικοσοσιαλιστικό κράτος βλέπει το κύριο καθήκον του στην **ανάπτυξη και τη διατήρηση των φορέων του κράτους**, τότε δεν αρκεί απλώς να προωθήσει αυτά καθαυτά τα φυλετικά στοιχεία, μετά να τα εκπαιδεύσει και τελικά να τα αναπτύξει για την πρακτική ζωή, αλλά είναι απαραίτητο να προσαρμόσει τη δική του οργάνωση προκειμένου να ανταποκριθεί σε αυτό το καθήκον.

Θα ήταν ανόητο να θέλουμε να εκτιμήσουμε την αξία ενός ανθρώπου ανάλογα με τη φυλή του και να κηρύττουμε τον πόλεμο στη μαρξιστική θεωρία, ότι **όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι**, χωρίς να είμαστε αποφασισμένοι να εφαρμόσουμε τις αρχές μας μέχρι τις τελευταίες λογικές συνέπειές τους. Σε τελική ανάλυση αν παραδεχτούμε τη σημασία του αίματος, δηλαδή της φυλής σαν το θεμελιώδες στοιχείο στο οποίο βασίζεται όλη η ζωή, θα πρέπει να εφαρμόσουμε στο άτομο τις λογικές συνέπειες αυτής της αρχής. Ακριβώς όπως εγώ είμαι υποχρεωμένος γενικά να εκτιμήσω διαφορετικά κάθε έθνος ανάλογα με τη φυλή στην οποία ανήκει, το ίδιο κάνουν και οι μεμονωμένοι άνθρωποι σε μια εθνική κοινότητα. Η διαπίστωση ότι ένας λαός δεν είναι ίδιος με έναν άλλο, μεταφέρεται στη συνέχεια στο άτομο μέσα σε μια εθνική κοινότητα, για παράδειγμα με την έννοια ότι όλα τα μυαλά δεν μπορούν να είναι ίδια, γιατί και εδώ τα στοιχεία του αίματος μολονότι έχουν την ίδια ποιότητα, μπορεί να έχουν μεταξύ τους χιλιάδες επιμέρους διαφορές.

Η πρώτη συνέπεια αυτής της γνώσης είναι συνάμα, θα ήθελα να πω,

σχετικά απλή, δηλαδή η προσπάθεια να προωθηθούν αποφασιστικά εκείνα τα στοιχεία που μέσα στην εθνική κοινότητα αναγνωρίζονται σαν φυλετικά ιδιαίτερα πολύτιμα και να ενθαρρυνθούν να αναπτυχθούν και να πολλαπλασιαστούν.

Αυτό το έργο είναι επομένως από τα πιο απλά, γιατί μπορεί να αναγνωριστεί και να εκτελεστεί σχεδόν μηχανικά. Το πιο δύσκολο είναι, να ξεχωρίσουμε από το σύνολο όλων τα πραγματικά πολύτιμα πνευματικά και ιδεολογικά μυαλά και να τους προσφέρουμε εκείνες τις θέσεις που όχι μόνο ανήκουν σε αυτά τα ανώτερα μυαλά, αλλά πάνω από όλα θα μπορέσουν να καταστούν ωφέλιμα για το έθνος. Αυτή η επιλογή με βάση την ικανότητα και την αποτελεσματικότητα δεν μπορεί να γίνει μηχανικά, αλλά είναι μια δουλειά που πρέπει να γίνει με συνεχή αγώνα στην καθημερινή ζωή.

Μια κοσμοθεωρία, που απορρίπτει τη δημοκρατική αντίληψη των μαζών και αγωνίζεται να δώσει στον καλύτερο λαό, δηλαδή το καλύτερο κομμάτι του ανθρώπινου είδους, αυτή τη γη, πρέπει λογικά να εφαρμόσει την ίδια αριστοκρατική αρχή και στα άτομα μέσα στο εσωτερικό του λαού και να εξασφαλίσει ότι θα δοθούν οι ηγετικές θέσεις με τη μεγαλύτερη επιρροή στα καλύτερα μυαλά του εν λόγω λαού. Με αυτόν τον τρόπο, η κοσμοθεωρία μας δεν βασίζεται στη θεωρία της πλειοψηφίας αλλά πάνω στη θεωρία της προσωπικότητας.

Όποιος πιστεύει σήμερα ότι ένα εθνικιστικό, εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα πρέπει να διαφέρει από τα άλλα κράτη μόνο καθαρά μηχανικά, σαν να λέγαμε, με την καλύτερη οργάνωση της οικονομικής του ζωής, δηλαδή με μια καλύτερη ισορροπία μεταξύ πλούτου και φτώχειας ή με περισσότερα δικαιώματα στα πλατιά στρώματα για συμμετοχή στην οικονομική διαδικασία ή με δικαιότερους μισθούς με την εξάλειψη των υπερβολικών μισθολογικών διαφορών, αυτός έχει μείνει εγκλωβισμένος στα επιφανειακά χαρακτηριστικά και δεν έχει την παραμικρή ιδέα για αυτό που ονομάζουμε κοσμοθεωρία. Όλα αυτά που μόλις περιγράφηκαν δεν προσφέρουν την παραμικρή εγγύηση για μια μακροπρόθεσμη ύπαρξη και πολύ λιγότερο την αξίωση του μεγαλείου. Ένας λαός που θα περιοριζόταν μόνο σε αυτές τις πραγματικά επιφανειακές μεταρρυθμίσεις, δεν θα είχε την παραμικρή εγγύηση για τη νίκη αυτού του λαού στον διαρκή αγώνα για επιβίωση ανάμεσα στα έθνη του κόσμου. Ένα κίνημα που νιώθει το περιεχόμενο της αποστολής του μόνο σε μια τέτοια ισορροπημένη και αναμφισβήτητα δίκαιη ανάπτυξη, στην πραγματικότητα δεν θα επιφέρει καμία τεράστια και καμία αληθινή καθώς και ριζική μεταρρύθμιση στην υπάρχουσα κατάσταση, αφού στο τέλος όλες οι δραστηριότητές του θα έμεναν προσκολλημένες σε επιφανειακούς σκοπούς, χωρίς να μπορεί να δώσει στον λαό εκείνο τον εσωτερικό εξοπλισμό ο οποίος, θα τολμούσα σχεδόν να πω, με αναπόφευκτη σιγουριά θα του έδινε τη δυνατότητα να ξεπεράσει οριστι-

κά αυτές τις δυστυχίες κάτω από τις οποίες σήμερα υποφέρουμε.

Για να το καταλάβουμε αυτό πιο εύκολα, θα ήταν ίσως χρήσιμο να ρίξουμε μια ματιά για άλλη μια φορά στις αρχές και στα πραγματικά αίτια της ανθρώπινης πολιτιστικής ανάπτυξης.

Το πρώτο βήμα, που έφερε ορατά τον άνθρωπο μακριά από τον κόσμο των ζώων ήταν αυτό της εφεύρεσης. Η ίδια η εφεύρεση οφείλει την προέλευσή της στα τεχνάσματα και στις πανουργίες, η χρησιμοποίηση των οποίων τον διευκόλυνε στον αγώνα για επιβίωση με τα άλλα πλάσματα και μάλιστα με ευνοϊκή εξέλιξη εξ αρχής. Αυτές οι πολύ πρωτόγονες εφευρέσεις δεν μπορούν να αποδοθούν στα άτομα, γιατί οι μεταγενέστεροι ή μάλλον οι σημερινοί μελετητές τις θεωρούν ομαδικά φαινόμενα. Ορισμένα τεχνάσματα και επιδέξιες τακτικές που μπορεί να παρατηρήσει ο άνθρωπος για παράδειγμα, στα ζώα, θεωρούνται σαν αποδεδειγμένα γεγονότα που μπορεί να δει κανείς παντού και επειδή δεν μπορεί να ανακαλύψει ή να εξηγήσει την προέλευσή τους, αρκείται απλώς στο να αποκαλεί τέτοια φαινόμενα «ενστικτώδη».

Στην περίπτωσή μας, αυτή η τελευταία λέξη δεν σημαίνει απολύτως τίποτα. Γιατί όποιος πιστεύει σε μια ανώτερη εξέλιξη των ζωντανών οργανισμών πρέπει να παραδεχτεί ότι κάθε εκδήλωση της ζωτικής παρόρμησης και του αγώνα τους για την επιβίωση πρέπει κάποτε να είχε μια αρχή· ότι ένα μόνο άτομο θα το είχε ξεκινήσει και ότι μια τέτοια διαδικασία στη συνέχεια επαναλαμβανόταν όλο και περισσότερο, μέχρι που τελικά πέρασε στο υποσυνείδητο κάθε εκπροσώπου του είδους για να εκδηλωθεί μετά σαν ένστικτο.

Θα είναι ευκολότερο να το καταλάβουμε και να το πιστέψουμε αυτό στην περίπτωση του ανθρώπου. Οι πρώτες του έξυπνες επινοήσεις στον αγώνα για την επιβίωση ενάντια στα υπόλοιπα ζώα – ήταν σίγουρα δημιούργημα ιδιαίτερα προικισμένων ατόμων. Η προσωπικότητα και σε αυτή την περίπτωση ήταν η βάση των αποφάσεων και των επιτευγμάτων που αργότερα έγιναν αποδεκτές σαν φυσικές από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ακριβώς όπως και κάθε στρατιωτικό θέμα φυσικά που σήμερα, κατά τη γνώμη μου, έχει γίνει η βάση οποιασδήποτε στρατηγικής, αρχικά όφειλε την προέλευσή του σε ένα συγκεκριμένο μυαλό και μόνο μετά την παρέλευση πολλών, ίσως και χιλιάδων ετών έγινε απλώς γενικά αποδεκτό σαν εντελώς αυτονόητο.

Σ’ αυτή την πρώτη εφεύρεση ο άνθρωπος προσθέτει μια δεύτερη: μαθαίνει να χρησιμοποιεί άλλα πράγματα και ζωντανά όντα στην υπηρεσία του δικού του αγώνα για επιβίωση· και με αυτό ξεκινά η πραγματική εφευρετική δραστηριότητα των ανθρώπων, την οποία μπορούμε να δούμε καθαρά σήμερα. Αυτές οι υλικές εφευρέσεις, ξεκινώντας από τη χρήση της πέτρας ως όπλου, που οδήγησαν στην εξημέρωση των ζώων, στην παραγωγή φωτιάς με τεχνητά μέσα, και ούτω καθεξής, μέχρι τις θαυμάσιες εφευρέσεις των ημερών μας, επιτρέπουν στο άτομο να αναγνωριστεί ως φορέας αυτής της δημιουργικότητας

ακόμη πιο ξεκάθαρα και αυτό είναι σημαντικό και ξεκάθαρο όσο πιο κοντά ερχόμαστε στις επιμέρους εφευρέσεις της εποχής μας. Σε κάθε περίπτωση λοιπόν, γνωρίζουμε: Ό,τι βλέπουμε γύρω μας ως προς τις υλικές εφευρέσεις είναι όλα αποτέλεσμα της δημιουργικής δύναμης και ικανότητας του ατόμου. Και όλες αυτές οι εφευρέσεις συντέλεσαν αποκλειστικά στο να εξυψωθεί όλο και περισσότερο ο άνθρωπος από το επίπεδο του ζωικού κόσμου, και να τον απομακρύνει μια για πάντα από αυτόν. Με αυτόν τον τρόπο υπηρετούν την διαρκώς συντελούμενη σταθερή πρόοδο του ανθρώπινου είδους. Αλλά ακόμα και αυτό το απλό τέχνασμα, που έκανε κάποτε ευκολότερο τον αγώνα για ύπαρξη στους ανθρώπους που κυνηγούσαν στη ζούγκλα, βοηθά και πάλι με τη μορφή των πιο υπέροχων επιστημονικών ανακαλύψεων στη σημερινή εποχή, διευκολύνοντας σήμερα τον αγώνα της ανθρωπότητας για ύπαρξη και σφυρηλατώντας τα όπλα για τους αγώνες του μέλλοντος. Κάθε ανθρώπινη επινόηση και εφεύρεση διευκολύνει τους αγώνες του ανθρώπου για επιβίωση σε αυτόν τον πλανήτη, ακόμα κι αν δεν μπορεί αυτός να αντιληφθεί για την ώρα την πρακτική χρησιμότητα μιας εφεύρεσης ή μιας ανακάλυψης ή μιας βαθυστόχαστης επιστημονικής θεωρίας. Με το να βοηθούν όλα μαζί, στο να ανυψωθεί ο άνθρωπος όλο και περισσότερο από το πλαίσια των ζωντανών όντων που τον περιβάλλουν, ενδυναμώνουν και ενισχύουν τη θέση του με τέτοιο τρόπο ώστε να εξελίσσεται στο κυρίαρχο ον σε αυτή τη γη από κάθε άποψη.

Όλες οι εφευρέσεις λοιπόν είναι και αποτέλεσμα της δημιουργίας ενός ατόμου. Όλα αυτά τα πρόσωπα, είτε το θέλουν είτε όχι, είναι λίγο-πολύ μεγάλοι ευεργέτες όλων των ανθρώπων. Το έργο τους αργότερα θα παράσχει σε εκατομμύρια, ακόμη και σε δισεκατομμύρια ανθρώπινα όντα, τα εργαλεία για να διευκολύνουν τον αγώνα τους για ζωή.

Αν βλέπουμε πάντα μεμονωμένα άτομα σαν εφευρέτες στην αφετηρία του σημερινού υλικού πολιτισμού, που στη συνέχεια συμπληρώνουν ο ένας τον άλλο και ο ένας στηρίζει τη δουλειά του στη δουλειά του άλλου, το ίδιο ακριβώς και στην πρακτική εφαρμογή αυτών των εφευρέσεων που επινόησαν και ανακάλυψαν οι εφευρέτες. Γιατί και όλες οι διάφορες μέθοδοι παραγωγής είναι με τη σειρά τους εφευρέσεις και κατά συνέπεια εξαρτώνται από το άτομο. Ακόμη και η διανοητική, καθαρά θεωρητική εργασία, η οποία δεν μπορεί να μετρηθεί με έναν συγκεκριμένο κανόνα και αποτελεί ωστόσο προϋπόθεση για όλες τις επόμενες υλικές εφευρέσεις, είναι αποκλειστικά προϊόν του ατόμου. Δεν είναι οι μάζα που επινοούν ούτε η πλειοψηφία που οργανώνει ή σκέπτεται, αλλά παντού και πάντα ένας μεμονωμένος άνθρωπος, η προσωπικότητα.

Συνεπώς, μια ανθρώπινη κοινότητα είναι καλά οργανωμένη μόνο όταν διευκολύνει το έργο αυτών των δημιουργικών δυνάμεων με όσο το δυνατόν πιο αποτελεσματικό τρόπο και το χρησιμοποιεί προς όφελος της κοινότητας. Ο πιο πολύτιμος παράγοντας μιας εφεύρεσης, είτε ανήκει στον υλικό κόσμο είτε ανήκει στον κόσμο των αφηρημένων ιδεών, είναι

πρώτα απ' όλα η προσωπικότητα του ίδιου του εφευρέτη. Το πρώτο λοιπόν και υπέρτατο καθήκον του οργανισμού μιας εθνικής κοινότητας είναι να χρησιμοποιήσει αυτό το πρόσωπο προς όφελος του συνόλου. Μάλιστα, ο ίδιος ο οργανισμός πρέπει να εφαρμόσει αυτήν την αρχή στην πράξη. Μόνο τότε μπορεί να λυτρωθεί από την κατάρα της μηχανοποίησης και να παραμείνει μια ζωντανή ύπαρξη. **Πρέπει από μόνος του να είναι μια ενσάρκωση της προσπάθειας να τοποθετηθούν τα μυαλά πάνω από το πλήθος και να θέσει το πλήθος στην υπηρεσία των μυαλών**.

Συμπερασματικά ο οργανισμός μιας εθνικής κοινότητας δεν πρέπει μόνο να μην εμποδίζει τα μυαλά να αναδύονται από τη μάζα, αλλά αντίθετα μέσω της φύσης της ίδιας της ύπαρξής του, πρέπει να τους το επιτρέπει και να τα διευκολύνει με κάθε δυνατό τρόπο. Στο θέμα αυτό πρέπει να βασίζεται στην αρχή ότι η πρόοδος της ανθρωπότητας ποτέ δεν προήλθε από τις μάζες, αλλά από τα δημιουργικά μυαλά τους, που επομένως πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν οι πραγματικοί ευεργέτες του ανθρώπινου γένους. Είναι προς το συμφέρον του συνόλου να τους εξασφαλίσει ένα συγκεκριμένο επίπεδο επιρροής και να διευκολύνει το έργο τους. Αυτό το συμφέρον του συνόλου σίγουρα δεν ικανοποιείται και δεν εξυπηρετείται με την κυριαρχία των μαζών που είναι ανίκανες να σκεφτούν ή να δράσουν και σε καμία περίπτωση δεν είναι προικισμένες, αλλά αποκλειστικά με την ηγεσία εκείνων που είναι εκ φύσεως ικανοί και με ιδιαίτερα χαρίσματα.

Η αναζήτηση αυτών των μυαλών θα γίνεται πάντα, όπως ήδη αναφέρθηκε, μέσα από την αυστηρή επιλογή από τον ίδιο το σκληρό αγώνα για τη ζωή. Πολλοί θα λυγίσουν και θα χαθούν, αποδεικνύοντας έτσι ότι δεν ήταν προορισμένοι να ολοκληρώσουν το έργο και πολλοί λίγοι θα είναι αυτοί που θα μείνουν μέχρι το τέλος σαν εκλεκτοί. Στον τομέα της σκέψης, της καλλιτεχνικής δημιουργίας, ακόμη και στον οικονομικό τομέα, αυτή η διαδικασία επιλογής γίνεται και σήμερα, αν και, ειδικά στον οικονομικό τομέα, αυτή η διαδικασία συναντά πολλά εμπόδια. Η διοίκηση του κράτους καθώς και η δύναμη η οποία ενσαρκώνεται στην οργανωμένη αμυντική δύναμη του έθνους, διέπονται επίσης από ίδια αρχή της επιλογής. Ακόμη και εδώ, παντού κυριαρχεί η ιδέα της προσωπικότητας, μέσα από τη μορφή της εξουσίας του ατόμου στους υφισταμένους του και της ευθύνης του ατόμου απέναντι στο προϊστάμενο άτομο. Μόνο στην πολιτική ζωή αυτή η πολύ φυσική αρχή έχει αποκλειστεί εντελώς. Ενώ ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός είναι μόνο το αποτέλεσμα της δημιουργικής δραστηριότητας του ατόμου, εμφανίζεται αποφασιστικά παντού, και κυρίως στα ανώτερα κλιμάκια της ηγεσίας της εθνικής κοινότητας η αρχή της αξίας της πλειοψηφίας και από εκεί αρχίζει σταδιακά να δηλητηριάζει ολόκληρη τη ζωή, δηλ. στην πραγματικότητα: την αποσυνθέτει. Επίσης η καταστροφική επίδραση της δραστηριότητας του εβραϊσμού σε άλλους εθνικούς φορείς μπορεί βασι-

κά να αποδοθεί μόνο στις αιώνιες προσπάθειές του να υπονομεύσει τη σημασία του ατόμου στους λαούς που τον δέχτηκαν και στη θέση της να βάλει τη σημασία των μαζών. Με αυτό, όμως, η καταστροφική αρχή των Εβραίων παίρνει τη θέση της οργανωτικής αρχής της Άριας ανθρωπότητας. Κατ' αυτό τον τρόπο γίνονται «η μαγιά της αποσύνθεσης» των λαών και των φυλών και, υπό μια ευρύτερη έννοια, οι καταστροφείς του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ο μαρξισμός όμως παρουσιάζεται στην πιο καθαρή μορφή του σαν η προσπάθεια του Εβραίου, να εξαλείψει την πρωταρχική σημασία της προσωπικότητας σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής και να την αντικαταστήσει με τον αριθμό των μαζών. Πολιτικά, αυτό αντιστοιχεί στην κοινοβουλευτική μορφή διακυβέρνησης, την οποία βλέπουμε να λειτουργεί τόσο καταστροφικά από τον μικρότερο πυρήνα της κοινότητας μέχρι τους υψηλότερους κυβερνητικούς κύκλους όλου του Ράιχ και οικονομικά με το σύστημα ενός συνδικαλιστικού κινήματος, το οποίο δεν υπηρετεί τα πραγματικά συμφέροντα των εργαζομένων, αλλά αποκλειστικά τους καταστροφικούς σκοπούς του διεθνούς εβραϊσμού. Όσο στερείται η οικονομία την επίδραση της αρχής της προσωπικότητας και αντί γι' αυτό παραδίδεται στην επιρροή και στη δραστηριότητα της μάζας, χάνει τη δημιουργική της δύναμη που πρέπει να είναι στην υπηρεσία όλων και πολύτιμη για όλους και σταδιακά υποκύπτει σε μια αναπόφευκτη οπισθοδρόμηση. Όλες οι εργατικές ενώσεις που, αντί να ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα των εργαζομένων και των απασχολούμενων, προσπαθούν να πάρουν τον έλεγχο της παραγωγικής διαδικασίας, υπηρετούν τον ίδιο καταστροφικό σκοπό. Βλάπτουν το γενικό παραγωγικό σύστημα και συνεπακόλουθα στο άτομο. Γιατί οι ανάγκες των μελών ενός εθνικού κορμού δεν ικανοποιούνται αποκλειστικά με όμορφες φράσεις και θεωρίες, αλλά μάλλον με την προσφορά αγαθών που εξυπηρετούν τις ανάγκες της καθημερινής ζωής του ατόμου και την απορρέουσα πεποίθηση ότι η εθνική κοινότητα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ατόμου μέσα από τη δημιουργική συνεργασία των μελών της.

Επίσης δεν έχει σημασία αν ο μαρξισμός στηριγμένος στη θεωρία του της μάζας, εμφανίζεται ικανός να αναλάβει και να προωθήσει το υπάρχον οικονομικό σύστημα. Το ερώτημα της ορθότητας ή της ανακρίβειας της μαρξιστικής θεωρίας δεν μπορεί να απαντηθεί εξετάζοντας μόνο το αν μπορεί να διαχειριστεί στο μέλλον ό,τι ήδη υπάρχει σήμερα, αλλά μόνο αποδεικνύοντας ότι μπορεί να δημιουργήσει με τις δικές του αρχές έναν πολιτισμό ισάξιο με τον σημερινό. Ο μαρξισμός θα μπορούσε να αναλάβει την σημερινή οικονομία χιλιάδες φορές και να συνεχίσει τη λειτουργία του κάτω από την καθοδήγησή του, αλλά ακόμη και η επιτυχία μιας τέτοιας δραστηριότητας δεν θα αποδείκνυε τίποτα, σε σύγκριση με το γεγονός ότι δεν θα ήταν σε θέση, χρησιμοποιώντας τις αρχές του, να δημιουργήσει μόνος του αυτό που αναλαμβάνει σήμερα

σαν ολοκληρωμένο.

Και πάνω σ’ αυτό ο μαρξισμός έχει προσφέρει έμπρακτη απόδειξη. Όχι μόνο δεν μπόρεσε πουθενά να δημιουργήσει έναν δικό του πολιτισμό ή έστω μια οικονομία, αλλά εφαρμόζοντας τις δικές του αρχές, δεν ήταν καν σε θέση να προωθήσει τα υπάρχοντα, αλλά μετά από σύντομο διάστημα έπρεπε να ακολουθήσει το δρόμο των παραχωρήσεων στην συλλογιστική της αρχής της προσωπικότητας, καθώς ούτε ο δικός του οργανισμός δεν μπορεί να αποφύγει αυτή την αρχή.

Η θεμελιώδης όμως διαφορά της εθνικιστικής κοσμοθεωρίας και της μαρξιστικής είναι ότι όχι μόνο αναγνωρίζει την αξία της φυλής, αλλά και τη σημασία της προσωπικότητας και κατά συνέπεια τα προορίζει για ακρογωνιαίους λίθους ολόκληρου του οικοδομήματος. Αυτοί είναι οι πιο σημαντικοί παράγοντες της κοσμοθεωρίας της.

Εάν ειδικότερα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν είχε κατανοήσει τη βαθύτερη σημασία αυτής της θεμελιώδους αρχής, αλλά αντίθετα μπάλωνε την εξωτερική εμφάνιση του σημερινού κράτους ή ακόμα αποδεχόταν την αρχή της πλειοψηφίας σαν δική του, τότε στην πραγματικότητα θα αντιπροσώπευε μόνο ένα αντίπαλο κόμμα του μαρξισμού· δεν θα είχε το δικαίωμα να αυτοαποκαλείται κοσμοθεωρία. Αν το κοινωνικό πρόγραμμα του κινήματος συνίστατο μόνο στην υποκατάσταση της προσωπικότητας και στην τοποθέτηση της μάζας στη θέση της, τότε ο εθνικοσοσιαλισμός θα είχε ήδη μολυνθεί από το δηλητήριο του μαρξισμού, όπως είναι ο αστικός κομματικός κόσμος μας.

Το εθνικό κράτος πρέπει να φροντίζει για την ευημερία των πολιτών του αναγνωρίζοντας τη σημασία της αξίας της προσωπικότητας σε όλα και σε όλους και από αυτό ξεκινάει σε όλους τους τομείς εκείνο το μέγιστο επίπεδο παραγωγικής απόδοσης, που παρέχει και στο άτομο τη μέγιστη ανταμοιβή.

Και το εθνικό κράτος πρέπει να απαλλάξει το σύνολο, κυρίως όμως την ανώτατη, δηλαδή την πολιτική ηγεσία, εντελώς από την κοινοβουλευτική αρχή της πλειοψηφίας, δηλαδή της μάζας, διασφαλίζοντας αντ’ αυτής την αρχή της προσωπικότητας.

Απ’ όλα αυτά προκύπτει το ακόλουθο συμπέρασμα:

Το καλύτερο κρατικό σύνταγμα και η καλύτερη μορφή του κράτους είναι εκείνο, που θα φέρει φυσικά τα καλύτερα μυαλά της εθνικής κοινότητας σε θέσεις ηγετικές και με επιρροή.

Όπως όμως στην οικονομική ζωή οι ικανοί άνθρωποι δεν πρέπει να καθορίζονται από πάνω, αλλά πρέπει να αναδεικνύονται χάρη στις δικές τους προσπάθειες και όπως υπάρχει μια συνεχής εκπαιδευτική διαδικασία που οδηγεί από το μικρότερο κατάστημα στη μεγαλύτερη επιχείρηση και όπως η ίδια η ζωή είναι το σχολείο στο οποίο διδάσκονται όλα αυτά τα μαθήματα, έτσι και στο πολιτικό πεδίο δεν είναι δυνατόν να «ανακαλύπτουμε» πολιτικά μυαλά μέσα σε μια στιγμή. Οι ιδιοφυΐες ασυνήθιστης φύσης δεν πρέπει να κρίνονται με τους κοινούς κανόνες με

τους οποίους κρίνεται η συνηθισμένη ανθρωπότητα.

Το κράτος στην οργάνωσή του πρέπει να συγκροτηθεί με βάση την αρχή της προσωπικότητας, ξεκινώντας από το μικρότερο κύτταρο, την κοινότητα μέχρι την ανώτατη ηγεσία ολόκληρου του Ράιχ.

Δεν υπάρχουν αποφάσεις της πλειοψηφίας, αλλά μόνο υπεύθυνα πρόσωπα και η λέξη «συμβούλιο» πρέπει να επανέλθει στην αρχική της σημασία. Στο πλευρό κάθε άνδρα θα υπάρχουν σύμβουλοι, αλλά **την απόφαση θα την παίρνει ένας άνδρας**.

Η αρχή που έκανε τον πρωσικό στρατό το πιο θαυμαστό όργανο του γερμανικού έθνους στην εποχή του, με μια μεταφορική έννοια, πρέπει μια μέρα να γίνει η αρχή της δομής ολόκληρης της αντίληψής μας για το κράτος: **πλήρης εξουσία κάθε ηγέτη προς τους κάτω και ευθύνη προς τους πάνω**.

Ακόμα όμως και τότε δεν θα μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτά τα σωματεία που σήμερα αποκαλούμε κοινοβούλια. Τα συμβούλιά τους πραγματικά μόνο θα συμβουλεύουν, την ευθύνη όμως μπορεί και πρέπει να βαρύνει μόνο έναν κομιστή και κατά συνέπεια μόνο αυτός ο κομιστής θα έχει την εξουσία και το δικαίωμα να διοικεί.

Τα ίδια τα κοινοβούλια είναι απαραίτητα, γιατί κυρίως σε αυτά θα έχουν την ευκαιρία να αναρριχηθούν σιγά-σιγά τα μυαλά, στα οποία μπορούμε αργότερα να αναθέσουμε θέσεις ανώτατης ευθύνης.

Απ’ αυτά οδηγούμαστε στην παρακάτω εικόνα:

Το εθνικό κράτος, ξεκινώντας από τις κοινότητες μέχρι την κυβέρνηση του Ράιχ, δεν θα έχει κανένα σώμα αντιπροσώπων που να αποφασίζει για κάτι κατά πλειοψηφία, αλλά μόνο συμβουλευτικά σώματα, που θα στέκονται δίπλα στον εκάστοτε εκλεγμένο αρχηγό και από αυτόν θα τους μοιράζεται η εργασία, σε ορισμένους τομείς ενδέχεται, εάν είναι απαραίτητο, θα πρέπει να αναλάβουν την πλήρη ευθύνη, όπως κατέχει σε μεγαλύτερη κλίμακα ο ηγέτης ή ο πρόεδρος κάθε εταιρείας.

Κατ’ αρχήν, το εθνικό κράτος πρέπει να απαγορεύσει τη συνήθεια να ζητούνται συμβουλές ή γνώμες για θέματα ιδιαίτερης φύσης, για παράδειγμα οικονομικής φύσης, από ανθρώπους οι οποίοι λόγω της εκπαίδευσής τους και της δουλειάς τους δεν μπορούν να καταλάβουν τίποτα για το θέμα. Κατά συνέπεια το κράτος πρέπει να χωρίσει τα αντιπροσωπευτικά σώματά του σε **πολιτικά και επαγγελματικά επιμελητήρια**.

Προκειμένου να εξασφαλιστεί η γόνιμη συνεργασία μεταξύ των δύο, θα στέκεται από πάνω τους σαν επίλεκτο σώμα μια ειδική Γερουσία.

Ούτε στα επιμελητήρια ούτε στη γερουσία θα διεξάγεται οποιαδήποτε ψηφοφορία. Θα είναι οργανισμοί εργασίας και όχι μηχανισμοί ψηφοφορίας. Καθένα από τα μέλη τους θα διαθέτει μια συμβουλευτική φωνή, κανένα όμως δεν θα μπορεί να πάρει μιαν απόφαση. Αυτό θα είναι αποκλειστικά ευθύνη του σε κάθε περίπτωση αρμόδιου προέδρου.

Αυτή η αρχή, του άνευ όρων συνδυασμού της απόλυτης εξουσίας με

την απόλυτη ευθύνη, θα δημιουργήσει σιγά-σιγά μια τέτοια επίλεκτη ομάδα αρχηγών, που σήμερα στην εποχή του ανεύθυνου κοινοβουλευτισμού είναι αδιανόητη.

Με αυτόν τον τρόπο η πολιτική οργάνωση του έθνους θα εναρμονιστεί με εκείνες τις αρχές, στις οποίες οφείλουν το μεγαλείο τους τόσο ο οικονομικός όσο και ο πολιτιστικός τομέα.

Όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής αυτών των αρχών, θα σας παρακαλούσα να μην ξεχνάτε ότι η κοινοβουλευτική αρχή της λήψης των αποφάσεων από την πλειοψηφία δεν υπήρχε εξαρχής και αιώνια στον κόσμο, αλλά αντίθετα μπορεί να βρεθεί μόνο σε πολύ μικρές περιόδους της ιστορίας, αλλά πάντα είναι περίοδοι σήψης λαών και κρατών.

Πάντως, δεν πρέπει να πιστεύουμε, ότι θα μπορούσε να επιτευχθεί μια τέτοια αλλαγή με μέτρα καθαρά θεωρητικού χαρακτήρα που λαμβάνονται από πάνω, αφού λογικά δεν θα μπορούσε να περιορίζεται στη συγκρότηση του κράτους, αλλά ενδιαφέρεται να μπει στα διάφορα πεδία της νομοθεσίας και μάλιστα στην αστική ύπαρξη στο σύνολό της. Μια τέτοια επανάσταση μπορεί και θα γίνει μόνο μέσω ενός κινήματος που είναι το ίδιο χτισμένο στο πνεύμα αυτών των ιδεών και άρα φέρει ήδη μέσα του το μελλοντικό κράτος.

Για το λόγο αυτό, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα οφείλει σήμερα να εξοικειωθεί πλήρως με αυτές τις αρχές και να τις εφαρμόσει στην πράξη στη δική του οργάνωση, ώστε να μπορέσει μια μέρα όχι μόνο να δείξει τις ίδιες κατευθυντήριες γραμμές στο κράτος, αλλά και να θέσει πλέον στη διάθεση του δικού του κράτους το ίδιο το σώμα του δικού του οργανισμού.

5ο Κεφάλαιο

Κοσμοθεωρία και Οργάνωση

Το εθνικό κράτος, τη γενική εικόνα του οποίου προσπάθησα να σκιαγραφήσω σε γενικές γραμμές, δεν θα γίνει πραγματικότητα από μόνο του, μόνο από το γεγονός ότι γνωρίζουμε του τι είναι απαραίτητο γι' αυτό το κράτος. Δεν αρκεί να γνωρίζουμε πώς πρέπει να μοιάζει ένα εθνικό κράτος. Το πρόβλημα της ίδρυσής του είναι πολύ πιο σημαντικό. Δεν πρέπει να περιμένουμε, ότι τα σημερινά κόμματα, που είναι κατά κύριο λόγο οι ωφελούμενοι του σημερινού κράτους, θα επιχειρήσουν από μόνα τους μια ριζική αλλαγή και οικειοθελώς θα αλλάξουν τη σημερινή στάση τους. Αυτό είναι απίθανο, αφού τα πραγματικά ηγετικά στοιχεία τους είναι πάντα μόνο Εβραίοι και πάλι Εβραίοι παντού. Η εξέλιξη που ζούμε σήμερα, αν συνεχιστεί όμως ανεμπόδιστα, μια μέρα θα καταλήξει στην πραγματοποίηση της παν-εβραϊκής προφητείας – οι Εβραίοι θα καταβροχθίσουν τα άλλα έθνη της γης και θα γίνουν κυρίαρχοί τους.

Σε αντίθεση με τα εκατομμύρια των «αστών» και των «προλετάριων» Γερμανών, που σήμερα τρέχουν μόνοι τους προς τον χαμό τους, κυρίως λόγω της νωθρότητας και της βλακείας σε συνδυασμό με τη δειλία, ο Εβραίος ακολουθεί σταθερά τον δρόμο του, έχοντας επίγνωση του μελλοντικού του στόχου. Ένα κόμμα, που διευθύνεται από αυτόν, δεν μπορεί επομένως να υπερασπιστεί άλλα συμφέροντα εκτός από τα δικά του, τα οποία σίγουρα δεν έχουν τίποτα κοινό με εκείνα των Άριων εθνών.

Αν θέλουμε λοιπόν να μεταμορφώσουμε την ιδανική εικόνα ενός

εθνικού κράτους σε ρεαλιστική πραγματικότητα, θα πρέπει να μείνουμε ανεξάρτητοι από τις δυνάμεις που ελέγχουν τώρα τη δημόσια ζωή και να αναζητήσουμε νέες δυνάμεις που θα έχουν τη θέληση και την ικανότητα να αγωνιστούν για ένα τέτοιο ιδανικό. Γιατί εδώ πρόκειται ακριβώς για έναν αγώνα, αφού το πρώτο καθήκον δεν θα είναι: δημιουργία μιας εθνικής αντίληψης για το κράτος, αλλά πρώτα απ' όλα: εξάλειψη του υπάρχοντος εβραϊκού. Όπως συμβαίνει συχνά στην ιστορία, η κύρια δυσκολία δεν έγκειται στο να εδραιωθεί μια νέα τάξη πραγμάτων, αλλά στο να δημιουργηθεί χώρος γι' αυτήν. Προκαταλήψεις και συμφέροντα ενώνονται σχηματίζοντας ένα κοινό μέτωπο και προσπαθούν με κάθε μέσο να αποτρέψουν την νίκη μιας ιδέας, γιατί τους είναι δυσάρεστη ή απειλεί την ύπαρξή τους.

Λόγω αυτού, ο μαχητής για ένα τέτοιο νέο ιδανικό είναι δυστυχώς αναγκασμένος από τον Θεό, παρά τον δημιουργικό του ενθουσιασμό γι' αυτό, να διεξάγει πρώτα έναν δυσάρεστο αγώνα, που έχει σκοπό να οδηγήσει στην εξάλειψη της παρούσας κατάστασης.

Μια νέα θεωρία μεγάλης και θεμελιώδους σημασίας, θα πρέπει, ανεξάρτητα από το πόσο δυσάρεστο μπορεί να είναι αυτό για το άτομο, να υιοθετήσει το νυστέρι της κριτικής σαν πρώτο όπλο της.

Είναι απόδειξη μιας πολύ επιφανειακής γνώσης των ιστορικών εξελίξεων όταν σήμερα οι λεγόμενοι εθνικιστές επαναλαμβάνουν σε κάθε ευκαιρία, ότι με κανέναν τρόπο δεν σκοπεύουν να ασκήσουν **αρνητική κριτική**, αλλά θα ασχοληθούν μόνο με **εποικοδομητική δουλειά**· μια φλυαρία που είναι εξίσου ανόητη και παιδαριώδης όσο και αυθεντικά «εθνικιστική» και απόδειξη του πόσο ανέγγιχτα άφησε αυτά τα κεφάλια η ιστορία της ίδια της εποχής τους. Και ο **μαρξισμός** είχε έναν στόχο, κι αυτός γνωρίζει μια **δημιουργική εργασία** (παρόλο που με αυτό εννοεί μόνο την εγκαθίδρυση της δεσποτικής κυριαρχίας του διεθνούς εβραϊκού κεφαλαίου!)· αλλά παρ' όλα αυτά **για εβδομήντα χρόνια το βασικό του έργο υπήρξε η κριτική** και μάλιστα καταστροφική, αποσυνθετική κριτική και κριτική που επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά, μέχρι που το διαβρωτικό οξύ κατάφαγε τόσο το παλιό κράτος που τελικά γκρεμίστηκε σε ερείπια. Μόνο τότε άρχισε το λεγόμενο «δημιουργικό» του έργο. Και αυτό ήταν φυσικό, σωστό και λογικό. Μια υπάρχουσα τάξη πραγμάτων δεν εξαλείφεται απλώς διακηρύσσοντας και επιμένοντας σε μια νέα. Γιατί είναι απίθανο, οι οπαδοί ή ακόμη και όσοι έχουν συμφέρον από τη διατήρηση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων να αλλάξουν ξαφνικά γνώμη και να προσχωρήσουν στο νέο κίνημα μόνο και μόνο επειδή τους λένε ότι χρειάζεται κάτι καινούργιο. Αντιθέτως, το πιο πιθανό είναι να συνυπάρχουν ειρηνικά οι δύο καταστάσεις δίπλα-δίπλα και έτσι η αποκαλούμενη **κοσμοθεωρία** να μετασχηματιστεί σε **κόμμα** και να μην μπορέσει να ξεφύγει ποτέ από αυτά τα πλαίσια. Γιατί μια κοσμοθεωρία είναι αδιάλλακτη και δεν μπορεί να αρκεστεί στο ρόλο ενός «κόμματος δίπλα στα άλλα», αλλά απαιτεί επιτακτικά την αναγνώ-

ρισή της ως μοναδικής και αποκλειστικής, καθώς και την πλήρη αναμόρφωση όλων των τομέων της δημόσιας ζωής σύμφωνα με τις δικές της απόψεις. Επομένως, δεν μπορεί ποτέ να επιτρέψει την προηγούμενη τάξη πραγμάτων να συνεχίσει να υπάρχει δίπλα της.

Το ίδιο ισχύει και για τις θρησκείες.

Ακόμα και ο χριστιανισμός δεν αρκέστηκε στην ανέγερση των δικών του ναών, αλλά έπρεπε να προχωρήσει στην καταστροφή των ειδωλολατρικών ναών. Μόνο με αυτή τη φανατική μισαλλοδοξία μπορούσε να καθιερωθεί η αποδεικτική πίστη· αυτή η μισαλλοδοξία είναι ακόμη και η απόλυτη προϋπόθεση γι' αυτήν.

Μπορεί κάλλιστα να προβάλει κανείς την ένσταση ότι τέτοια φαινόμενα στην παγκόσμια ιστορία είναι κυρίως εκείνα ενός εβραϊκού τρόπου σκέψης· και μάλιστα, ότι τέτοιου είδους μισαλλοδοξία και φανατισμός ενσαρκώνει την ίδια την ιδιοσυγκρασία των Εβραίων. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια χίλιες φορές και μπορεί κανείς να λυπάται βαθιά για αυτό το γεγονός και μπορεί, με πάρα πολύ δικαιολογημένη ανησυχία, να θεωρήσει την εμφάνιση της μισαλλοδοξίας και του φανατισμού στην ιστορία της ανθρωπότητας σαν κάτι ξένο – αλλά αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι αυτή η κατάσταση υπάρχει σήμερα. Οι άνδρες που θέλουν να λυτρώσουν το γερμανικό έθνος μας από την κατάσταση που επικρατεί σήμερα δεν μπορούν να πονοκεφαλιάζουν με τη σκέψη πόσο καλά θα ήταν αν δεν είχε υπάρξει το ένα ή το άλλο, αλλά πρέπει μόνο να αναζητήσουν και να καθορίσουν τον τρόπο με τον οποίο θα εξουδετερωθεί αυτό που ήδη υπάρχει. Μια κοσμοθεωρία που είναι εμποτισμένη από το καταχθόνιο πνεύμα της μισαλλοδοξίας μπορεί να καταρρεύσει μόνο από μια άλλη, που θα έχει αναπτυχθεί με το ίδιο πνεύμα, που θα υποστηριχτεί με την ίδια θέληση και που η ίδια θα είναι μια νέα ιδέα, αγνή και απολύτως αληθινή.

Ο καθένας μπορεί σήμερα να διαπιστώσει με θλίψη ότι η πρώτη πνευματική τρομοκρατία ήρθε στον πολύ πιο ελεύθερο αρχαίο κόσμο με την εμφάνιση του χριστιανισμού, αλλά κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός ότι από τότε ο κόσμος βασανίζεται και κυριαρχείται από αυτή την καταπίεση και αυτή η καταπίεση εξουδετερώνεται μόνο με καταπίεση και η τρομοκρατία μόνο με την τρομοκρατία. Μόνο τότε μπορούμε να εγκαθιδρύσουμε μια νέα τάξη πραγμάτων.

Τα πολιτικά κόμματα έχουν την τάση να συμβιβάζονται, οι κοσμοθεωρίες ποτέ. Τα πολιτικά κόμματα προσαρμόζουν τις θεωρίες προς αυτές των αντιπάλων τους, οι κοσμοθεωρίες διακηρύσσουν το αλάθητό τους.

Και τα πολιτικά κόμματα επίσης σχεδόν πάντα ξεκινούν με την προϋπόθεση να εξασφαλίσουν μια αποκλειστική και δεσποτική κυριαρχία· σχεδόν πάντα υπάρχει μέσα τους μια μικρή παρόρμηση προς μια κοσμοθεωρία. Όμως η στενότητα του προγράμματός τους τούς αφαι-

ρεί τον ηρωισμό που απαιτεί μια κοσμοθεωρία. Το συμβιβαστικό τους πνεύμα προσελκύει τα μικροπρεπή και λιγόψυχα πνεύματα με τα οποία δεν μπορεί κάποιος να κάνει οποιαδήποτε σταυροφορία. Γι' αυτόν τον λόγο τις περισσότερες φορές μένουν κλεισμένα στην αξιοθρήνητη μικρότητά τους. Με αυτόν τον τρόπο όμως, εγκαταλείπουν τον αγώνα για μια ιδεολογία και προσπαθούν, αντίθετα, μέσω της λεγόμενης «θετικής συνεργασίας» να βρουν γρήγορα μια θέση στο παχνί του υπάρχοντος συστήματος και να παραμείνουν σ' αυτό όσο γίνεται πιο πολύ. Αυτή είναι όλη τους η φιλοδοξία. Και αν θα παραγκωνιστούν από το κοινό παχνί από κάποιον πιο αδίστακτο ανταγωνιστή, τότε οι σκέψεις και οι προσπάθειές τους προσανατολίζονται μόνο στο να μπορέσουν επιτέλους να περάσουν, είτε με τη βία είτε με πονηριά, στην πρώτη γραμμή της αγέλης των πειναλέων, για να μπορέσουν να συμμετάσχουν εκ νέου στο άθλιο φαγοπότι, ακόμα κι αν αυτό τους κοστίσει τις πιο ιερές πεποιθήσεις τους. Τσακάλια της πολιτικής!

Δεδομένου ότι μια κοσμοθεωρία δεν είναι ποτέ διατεθειμένη να συμβιβαστεί με μια άλλη, δεν μπορεί να είναι πρόθυμη να συνεργαστεί με μια υπάρχουσα κατάσταση που έχει κιόλας καταδικάσει, αλλά νιώθει την υποχρέωση να πολεμήσει αυτήν την κατάσταση και ολόκληρο τον αντίπαλο κόσμο των ιδεών με όλα τα μέσα, δηλαδή να προετοιμάσει τον δρόμο για την καταστροφή τους.

Τόσο αυτός ο καθαρά καταστρεπτικός αγώνας, οι κίνδυνοι του οποίου γίνονται αμέσως αντιληπτοί από όλους τους άλλους και κατά συνέπεια συσπειρώνονται σε ένα ενιαίο μέτωπο, όσο και ο εποικοδομητικός, που πρέπει να είναι επιθετικός προκειμένου να επιβάλει τον δικό της νέο κόσμο των ιδεών και οι δύο αυτοί αγώνες λοιπόν, απαιτούν αποφασισμένους μαχητές. Έτσι μια κοσμοθεωρία θα οδηγήσει τις ιδέες της στη νίκη τότε μόνο, όταν λάβει τη μορφή μιας μαχητικής οργάνωσης. Προς το σκοπό αυτό, είναι απαραίτητο, να επιλέξει μέσα από το σύνολο της φιλοσοφίας της έναν ορισμένο αριθμό ιδεών που θα έχουν απήχηση σε τέτοια άτομα και αφού δώσει σ' αυτές τις ιδέες μια μορφή σύντομη και ξεκάθαρη, να τις χρησιμοποιήσει σαν όρκο πίστης μιας νέας κοινότητας ανθρώπων. Ενώ το πρόγραμμα ενός απλού πολιτικού κόμματος είναι μόνο μια συνταγή για ένα επιτυχημένο αποτέλεσμα στις επόμενες εκλογές, το πρόγραμμα μιας κοσμοθεωρίας σημαίνει την κήρυξη πολέμου ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, ενάντια στις παρούσες συνθήκες, με λίγα λόγια ενάντια σε μια καθιερωμένη κοσμοθεώρηση γενικά.

Δεν είναι απαραίτητο για κάθε άτομο, που αγωνίζεται για αυτήν την κοσμοθεωρία να έχει πλήρη εικόνα και γνώση για τις απώτατες σκέψεις και επιδιώξεις των αρχηγών του κινήματος. Αντίθετα, είναι απαραίτητο να του γίνουν ξεκάθαρες μερικές, πολύ σημαντικές θέσεις και να χαραχτούν ανεξίτηλες μέσα του οι βασικές αρχές ώστε να διαποτιστεί πλήρως στην αναγκαιότητα της νίκης του κινήματός του και της θεωρίας

του. Ο μεμονωμένος στρατιώτης δεν είναι γνώστης της συλλογιστικής της ανώτερης στρατηγικής. Απεναντίας, εκπαιδεύτηκε στην αυστηρή πειθαρχία και στη φανατική πεποίθηση για το δίκαιο και τη δύναμη του σκοπού του και για την πλήρη δέσμευση σε αυτόν, έτσι πρέπει να γίνει και με τον κάθε οπαδό ενός κινήματος με υψηλούς σκοπούς, πανίσχυρη θέληση και μεγάλο μέλλον.

Όσο λίγο θα άξιζε ένας στρατός, του οποίου ο κάθε στρατιώτης θα ήταν στρατηγός, έστω και μόνο λόγω της μόρφωσής τους και της νοημοσύνης τους, τόσο λίγο θα άξιζε και ένα πολιτικό κίνημα σαν εκπρόσωπος μιας κοσμοθεωρίας αν ήθελε να είναι μόνο μια δεξαμενή «πνευματικών» ανθρώπων. Όχι, χρειάζεται και τον απλό στρατιώτη, διαφορετικά δεν μπορεί να επιτευχθεί η εσωτερική πειθαρχία.

Είναι στη φύση μιας **οργάνωσης** ότι μπορεί να υπάρξει μόνο εάν μια ηγεσία υψηλής πνευματικής ικανότητας υπηρετείται από μια ευρεία μάζα ανθρώπων που θα καθοδηγείται περισσότερο από το συναίσθημα. Ένας λόχος διακοσίων ατόμων με την ίδια πνευματική καλλιέργεια θα ήταν πιο δύσκολο να πειθαρχηθεί σε μακροπρόθεσμη βάση από ό, τι ένας λόχος με εκατόν ενενήντα λιγότερο καλλιεργημένα άτομα και δέκα που θα είχαν ανώτερη μόρφωση.

Η σοσιαλδημοκρατία ωφελήθηκε κάποτε πάρα πολύ από αυτή τη διαπίστωση. Είχε αρπάξει μέλη από τα πλατιά στρώματα του λαού μας που μόλις είχαν απολυθεί από το στρατό και είχαν διδαχτεί την απόλυτη πειθαρχία εκεί και τους υποχρέωσε στην εξίσου αυστηρή κομματική της πειθαρχία. Και η δική της οργάνωση αντιπροσώπευε ένα στρατό αξιωματικών και στρατιωτών. Ο **Γερμανός χειρώνακτας** εργάτης που είχε απολυθεί από το στρατό έγινε ο **στρατιώτης, ο Εβραίος διανοούμενος ήταν ο αξιωματικός**· οι Γερμανοί αξιωματούχοι των συνδικάτων μπορούν να θεωρηθούν σαν το σώμα των υπαξιωματικών. Το γεγονός ότι οι λεγόμενες αμόρφωτες μάζες ανήκαν μόνο στον μαρξισμό, κάτι που πάντα η αστική τάξη μας το αντιμετώπιζε με ένα κούνημα του κεφαλιού, ήταν στην πραγματικότητα η προϋπόθεση για την επιτυχία του. Γιατί ενώ τα αστικά κόμματα, με το διανοουμενίστικο σχήμα τους, απάρτιζαν ένα άχρηστο, απείθαρχο συνονθύλευμα, ο μαρξισμός είχε δημιουργήσει με το κατώτερο πνευματικά έμψυχο υλικό του ένα στρατό από κομματικούς στρατιώτες, που τώρα υπάκουαν στους Εβραίους διοικητές εξίσου τυφλά όπως υπάκουαν κάποτε στον Γερμανό αξιωματικό τους. Η γερμανική αστική τάξη, η οποία δεν ασχολήθηκε ποτέ στα σοβαρά με θέματα ψυχολογίας, γιατί πάντα έβλεπε αφ’ υψηλού τέτοια θέματα, δεν θεώρησε απαραίτητο κι αυτή τη φορά να αναλογιστεί τα πραγματικά αίτια αυτής της κατάστασης και τον κίνδυνο που έκρυβε. Αντίθετα πίστευε ότι ένα πολιτικό κίνημα που συγκροτείται αποκλειστικά από «διανοουμενίστικους» κύκλους θα είχε, γι’ αυτόν τον λόγο και μόνο, μεγαλύτερη αξία, περισσότερες δυνατότητες επιτυχίας και μεγαλύτερες πιθανότητες να ανέβει στην εξουσία απ’ όσο μια αμόρφωτη

μάζα. **Δεν μπόρεσε ποτέ της να καταλάβει, ότι η δύναμη ενός πολιτικού κόμματος σε καμία περίπτωση δεν βρίσκεται στην καλλιέργεια και στην πνευματική ανεξαρτησία των μελών του, αλλά στην πειθαρχημένη υπακοή με την οποία τα μέλη του εκτελούν τις διαταγές της πνευματικής τους ηγεσίας**. Το κλειδί είναι η ίδια η ηγεσία. Όταν δύο στρατεύματα πολεμούν μεταξύ τους, ο νικητής δεν θα είναι εκείνο όπου κάθε στρατιώτης εφαρμόζει το δικό του στρατηγικό σχέδιο, αλλά **εκείνο** που έχει τους καλύτερους στρατηγούς και ταυτόχρονα οι στρατιώτες του υπακούουν τυφλά και βαδίζουν σύμφωνα με ένα μόνο στρατηγικό σχέδιο.

Αυτό είναι μια θεμελιώδης εικόνα που πρέπει να έχουμε κατά νου, όταν εξετάζουμε τη δυνατότητα εφαρμογής μιας κοσμοθεωρίας στην πράξη.

Εάν, λοιπόν, για να οδηγήσουμε μια κοσμοθεωρία στη νίκη, πρέπει να την μετατρέψουμε σε μαχητικό κίνημα, τότε λογικά το πρόγραμμα του κινήματος πρέπει να λάβει υπόψη το ανθρώπινο υλικό που έχει στη διάθεσή του. Όσο αμετακίνητοι πρέπει να είναι οι απώτεροι στόχοι και οι κατευθυντήριες αρχές, τόσο έξυπνα και σωστά ψυχολογικά πρέπει να προσαρμοστεί το προπαγανδιστικό μας πρόγραμμα στις ψυχές εκείνων χωρίς τη βοήθεια των οποίων το πιο όμορφο ιδανικό θα παρέμενε γα πάντα μόνο ιδανικό.

Αν η εθνικιστική ιδέα, που σήμερα είναι μια ακαθόριστη επιθυμία, θέλει να πετύχει μια ξεκάθαρη επιτυχία, τότε πρέπει να διαλέξει ορισμένες κατευθυντήριες αρχές από τον ευρύ κόσμο των ιδεών της, οι οποίες, από τη φύση τους και το περιεχόμενό τους, είναι κατάλληλες για να προσελκύσουν μια μεγάλη μάζα ανθρώπων, δηλαδή αυτούς που θα μπορούν να εγγυηθούν την ιδεολογική πάλη αυτής της κοσμοθεωρίας. Αυτή είναι η γερμανική εργατική τάξη.

Γι' αυτό το πρόγραμμα του νέου κινήματος συνοψίστηκε στις ελάχιστες, **είκοσι πέντε κατευθυντήριες αρχές**. Προορίζονται, να δώσουν στον απλό άνθρωπο κυρίως, μια πρόχειρη εικόνα του τι θέλει το κίνημα. Κατά κάποιο τρόπο θα αποτελούν ένα **όρκο πολιτικής πίστης** που, αφενός θα προωθεί το κίνημα και, αφετέρου θα είναι κατάλληλο να δεσμεύει τους στρατολογούμενους και να τους ενώνει με μια κοινά αναγνωρισμένη υποχρέωση.

Κάνοντας αυτό, δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε τα παρακάτω: Δεδομένου ότι το ονομαζόμενο **πρόγραμμα του κινήματος** είναι απολύτως δίκαιο όσον αφορά τους απώτατους σκοπούς του, αλλά έπρεπε να λάβει υπόψη συγκεκριμένους ψυχολογικούς παράγοντες στη διατύπωσή του, με την πάροδο του χρόνου, μπορεί κάλλιστα να προκύψει η πεποίθηση ότι σε ορισμένες περιπτώσεις κάποιες κατευθυντήριες αρχές θα έπρεπε ίσως να διατυπωθούν διαφορετικά και να τους δοθεί καλύτερη διατύπωση. Όμως κάθε προσπάθεια για να γίνει αυτό συνήθως είναι καταστροφική. Γιατί αυτό, κάτι που θα έπρεπε να είναι σταθερό και ακλόνητο, θα το κάνει

αντικείμενο συζήτησης, η οποία, μόλις αποσυρθεί έστω και ένα μόνο σημείο από τη σφαίρα της δογματικής βεβαιότητας, δεν καταλήγει σε μια νέα και καλύτερη διατύπωση, αλλά οδηγεί σε ατελείωτες συζητήσεις και γενική σύγχυση. Σε μια τέτοια περίπτωση, είναι πάντα απαραίτητο να σταθμίζουμε ποιο είναι το καλύτερο: μια νέα και πιο κατάλληλη διατύπωση, η οποία όμως μπορεί να προκαλέσει διαφωνίες στο εσωτερικό του κινήματος, ή η διατήρηση της παλιάς διατύπωσης που ίσως δεν είναι η καλύτερη αυτή τη στιγμή, αλλά που αντιπροσωπεύει έναν αυτόνομο, ακλόνητο, εσωτερικά πλήρως ενοποιημένο οργανισμό. Και κάθε δοκιμασία θα δείξει ότι το δεύτερο είναι προτιμότερο. Γιατί με δεδομένο ότι αυτές οι αλλαγές αφορούν μόνο την εξωτερική διατύπωση, τέτοιες διορθώσεις θα φαίνονται πάντα ελκυστικές και πιθανές. **Όμως σε τελική ανάλυση, με δεδομένη την επιπολαιότητα των ανθρώπων, υπάρχει μεγάλος κίνδυνος, αυτό που φαίνεται σαν εξωτερική διατύπωση στο πρόγραμμα να το νομίσουν σαν ουσιώδη σκοπό του κινήματος**. Αν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε αποδυναμώνεται η θέληση και η μαχητική δύναμη να υπερασπιστούμε την ίδια την ιδέα και η δραστηριότητα, που θα έπρεπε να κατευθύνεται προς τα έξω, θα φθείρεται σε προγραμματικές συζητήσεις μέσα στις τάξεις του κινήματος.

Στην περίπτωση μιας θεωρίας που είναι πραγματικά σωστή σε γενικές γραμμές, είναι λιγότερο επικίνδυνο να διατηρήσει μια διατύπωση, ακόμη κι αν δεν αντιστοιχεί πλέον πλήρως στην πραγματικότητα, παρά με μια βελτίωσή της, να παραδώσουμε μια βασική αρχή του κινήματος, που μέχρι τώρα θεωρούνταν σταθερό σαν γρανίτης, στη γενική συζήτηση με τις χειρότερες συνέπειές της. Αυτό πρέπει να αποφεύγεται, κυρίως όσο ένα κίνημα αγωνίζεται ακόμα για τη νίκη του. Γιατί πώς θα μπορέσουμε να πείσουμε τους ανθρώπους να έχουν τυφλή πίστη στο δίκαιο της θεωρίας μας, όταν εμείς οι ίδιοι διαδίδουμε την αμφιβολία και την αβεβαιότητα με τις αλλεπάλληλες τροποποιήσεις στην εξωτερική διατύπωσή της;

Τα βασικά μιας θεωρίας δεν πρέπει ποτέ να αναζητούνται στις εξωτερικές της διατυπώσεις, αλλά μόνο στο εσωτερικό της νόημα. Και αυτό το νόημα είναι αμετάβλητο· και προς το συμφέρον της δεν μπορεί παρά να ευχηθεί, ότι το κίνημα, κρατώντας μακριά όλες τις διεργασίες που φέρνουν διάσπαση και δημιουργούν αβεβαιότητα, να αποκτήσει την απαραίτητη δύναμη για να την υπερασπιστεί.

Και εδώ πρέπει να πάρουμε μαθήματα από την Καθολική Εκκλησία. Αν και το δογματικό της σύστημα έρχεται μερικές φορές σε σύγκρουση και συχνά χωρίς λόγο, με την επιστήμη και την έρευνα, αρνείται να θυσιάσει έστω και μια μικρή συλλαβή των αρχών της. Αναγνώρισε πολύ σωστά ότι η δύναμη της αντίστασής της δεν έγκειται σε μια μικρότερη ή μεγαλύτερη προσαρμογή των δογμάτων της στις σύγχρονες επιστημονικές ανακαλύψεις, που στο κάτω-κάτω δεν είναι ποτέ οριστικές, αλλά

μάλλον στην άκαμπτη προσήλωση στα καθιερωμένα δόγματά της, που δίνουν στο σύνολο τον χαρακτήρα της πίστης. Σήμερα λοιπόν στέκεται πιο σταθερή από ποτέ. Μπορούμε να προφητέψουμε ότι, σαν σταθερός πόλος ανάμεσα στα φευγαλέα φαινόμενα, θα συνεχίσει να προσελκύει όλο και μεγαλύτερα πλήθη ανθρώπων που θα προσκολλώνται τυφλά σε αυτήν, όσο πιο γρήγορος γίνεται ο ρυθμός της εναλλαγής των φαινομένων γύρω της.

Άρα λοιπόν, όποιος θέλει αληθινά και σοβαρά την νίκη μιας εθνικής κοσμοθεωρίας πρέπει όχι μόνο να αναγνωρίσει ότι πρώτον μόνο ένα μαχητικό κίνημα είναι κατάλληλο για την επίτευξη μιας τέτοιας επιτυχίας, αλλά και δεύτερον ότι ένα τέτοιο κίνημα θα διατηρηθεί μόνο αν βασίζεται στη γρανιτένια σταθερότητα ενός απαράβατου και απολύτως ενιαίου προγράμματος. Δεν πρέπει να τολμήσει να κάνει ποτέ παραχωρήσεις στο πνεύμα της εποχής, αλλά πρέπει να διατηρήσει τη μορφή που πήρε μια για πάντα και θεωρήθηκε σαν σωστή, τουλάχιστον μέχρι οι προσπάθειές της να στεφθούν με επιτυχία. Πριν από αυτό, **κάθε προσπάθεια** να ανοίξει μια συζήτηση σχετικά με την σκοπιμότητα του ενός ή του άλλου σημείου του προγράμματος μπορεί να διασπάσει την ενότητα και τη μαχητική δύναμη του κινήματος στο βαθμό που οι οπαδοί του θα συμμετάσχουν σε μια τέτοια εσωτερική συζήτηση. Ορισμένες «βελτιώσεις» που εισάγονται σήμερα ενδέχεται αύριο να γίνουν αντικείμενο κριτικής εξέτασης, προκειμένου να αντικατασταθούν από κάτι καλύτερο μεθαύριο. Όποιος γκρεμίζει εδώ τα εμπόδια ανοίγει ένα μονοπάτι, την αρχή του οποίου την ξέρουμε, αλλά το τέλος του χάνεται στο αόριστο.

Αυτές οι σημαντικές διαπιστώσει έπρεπε να αξιοποιηθούν στο νεαρό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. **Με το πρόγραμμα των είκοσι πέντε θέσεών του το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα έβαλε μια βάση που πρέπει να παραμείνει ακλόνητη**. Το καθήκον των σημερινών και των μελλοντικών μελών του κινήματός μας δεν πρέπει να συνίσταται στην κριτική αναθεώρηση αυτών των κατευθυντήριων αρχών, αλλά στη δέσμευσή τους σε αυτές. Γιατί διαφορετικά η επόμενη γενιά θα μπορούσε, με το ίδιο δικαίωμα, να σπαταλήσει ξανά την ενέργειά της σε μια τέτοια καθαρά τυπική δουλειά μέσα στο κόμμα αντί να φέρει νέους οπαδούς και συνεπώς νέες δυνάμεις στο κίνημα. Για τη μεγάλη μάζα των οπαδών, η ουσία του κινήματός μας δεν θα βρίσκεται τόσο στο γράμμα των αρχών μας, όσο στο νόημα που δίνουμε σε αυτές.

Το νεαρό κίνημα οφείλει το όνομά του σε αυτά τα διδάγματα, σύμφωνα μ’ αυτά καταρτίστηκε αργότερα το πρόγραμμά του και πάνω σ’ αυτά βασίστηκε ο τρόπος με τον οποίο διαδόθηκε. Για να βοηθήσουμε στη νίκη των εθνικών ιδεών, έπρεπε να ιδρύσουμε ένα εθνικό κόμμα, ένα κόμμα που να αποτελείται όχι μόνο από διανοούμενους ηγέτες αλλά και από χειρώνακτες εργάτες!

Κάθε προσπάθεια υλοποίησης αυτών των εθνικιστικών ιδεών χω-

ρίς τη βοήθεια ενός ισχυρού οργανισμού θα ήταν σήμερα ανεπιτυχής όπως και στο παρελθόν ή στο μέλλον. Γι' αυτό όμως το κίνημά μας δεν έχει μόνο το **δικαίωμα** αλλά και την **υποχρέωση**, να αισθάνεται ότι είναι πρωτεργάτης και άρα εκπρόσωπος αυτών των ιδεών. Όσο οι **θεμελιώδεις αρχές** του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος είναι **εθνικές**, άλλο τόσο το **εθνικό ιδεώδες ανήκει στον εθνικοσοσιαλισμό**. Αν όμως ο εθνικοσοσιαλισμός θέλει να είναι νικητής, πρέπει άνευ όρων και αποκλειστικά να μείνει προσκολλημένος σ' αυτή τη διαπίστωση. Και εδώ έχει όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και την υποχρέωση, να τονίσει το γεγονός ότι κάθε προσπάθεια παρουσίασης του εθνικού ιδεώδους έξω από το πλαίσιο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος είναι μάταιη, και στις περισσότερες περιπτώσεις βασίζεται σε καθαρή απάτη.

Κι αν κάποιος κατηγορήσει σήμερα το κίνημα ότι συμπεριφέρεται σαν να έχει **«μονοπωλήσει»** το εθνικιστικό ιδεώδες, υπάρχει μόνο μία απάντηση:

Όχι μόνο το μονοπωλούμε, αλλά στην πράξη το δημιουργήσαμε.

Γιατί ό,τι υπήρξε μέχρι τώρα με αυτό το όνομα, δεν μπορούσε ούτε στο ελάχιστο να επηρεάσει το πεπρωμένο του λαού μας, αφού όλες αυτές οι ιδέες δεν είχαν μια σαφή, ενιαία διατύπωση. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μεμονωμένες και ασύνδετες διαπιστώσεις, λιγότερο ή περισσότερο ορθές, που συχνά έρχονταν σε αντίθεση μεταξύ τους, αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπήρχε οποιαδήποτε εσωτερική συνοχή ανάμεσά τους. Κι ακόμα κι αν υπήρχε αυτή η εσωτερική συνοχή, λόγω της αδυναμίας της δεν θα ήταν ποτέ αρκετή για να στήσει και να δημιουργήσει ένα κίνημα.

Μόνο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα το πέτυχε αυτό.

Αν σήμερα κάθε λογής σωματεία και συνδικάτα, ομάδες και ομαδούλες και κατά τη γνώμη μου μέχρι και τα ίδια τα «μεγάλα κόμματα» διεκδικούν τη λέξη «εθνικός», αυτό από μόνο του είναι συνέπεια του έργου **του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος**. **Χωρίς το έργο του, δεν θα είχε περάσει από το μυαλό κανενός από αυτούς τους οργανισμούς ακόμα και να προφέρει τη λέξη «εθνικός»**, δεν αντιπροσώπευε απολύτως τίποτε γι' αυτούς και ειδικά τα ηγετικά μυαλά τους δεν είχαν ποτέ καμία σχέση με αυτήν την έννοια. Ήταν μόνο το έργο του NSDAP[*] που έκανε αυτόν τον όρο μια λέξη με ουσιαστικό περιεχόμενο, που τώρα το βάζουν στο στόμα τους κάθε λογής άνθρωποι· κυρίως έδειξε και απέδειξε τη δύναμη αυτών των εθνικών ιδεών στην

* NSDAP Αρχικά των λέξεων Εθνικό Σοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα (Σ.τ.μ)

επιτυχημένη προπαγάνδα του και το δελεαστικό της αποτέλεσμα ανάγκασε τους άλλους να ισχυριστούν τουλάχιστον ότι θέλουν κάτι αντίστοιχο.

Ακριβώς όπως μέχρι τώρα έθεταν τα πάντα στη υπηρεσία των μικροπρεπών προεκλογικών συμφερόντων τους, έτσι και σήμερα γι' αυτά τα κόμματα ο όρος εθνικός έχει παραμείνει μόνο μια πολύ επιφανειακή, κούφια φράση, με τον οποίο προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τη δύναμη στρατολόγησης του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος προς στα μέλη τους. Γιατί μόνο η ανησυχία για τη δική τους ύπαρξη και ο φόβος για την ανάδυση του κινήματός μας, που υποστηρίζεται από μια νέα κοσμοθεωρία, την διεθνή εμβέλεια της οποίας διαισθάνονται καθώς και ότι ο αποκλειστικός χαρακτήρα της, αποτελεί κίνδυνο γι' αυτούς, έβαλαν στο στόμα τους λέξεις που πριν οχτώ χρόνια δεν ήξεραν, πριν από επτά χρόνια γελούσαν με αυτές, πριν από έξι χρόνια τις αποκαλούσαν ανοησίες, πριν από πέντε χρόνια τις πολέμησαν, πριν από τέσσερα τις μισούσαν, πριν από τρία τις δίωκαν, και τελικά τις υιοθέτησαν και τις ενσωμάτωσαν στο πολιτικό τους λεξιλόγιο πριν δύο χρόνια, χρησιμοποιώντας τες σαν συνθήματα του αγώνα τους.

Και ακόμη και σήμερα είναι απαραίτητο να επισημάνουμε ξανά και ξανά ότι κανένα από αυτά τα κόμματα δεν έχει ιδέα **τι χρειάζεται ο γερμανικός λαός**. Η πιο εντυπωσιακή απόδειξη είναι η επιπολαιότητα με την οποία παίρνουν στο στόμα τους τη λέξη «εθνικός»!

Δεν είναι λιγότερο επικίνδυνοι όλοι όσοι τριγυρνάνε σαν ψευτοεθνικιστές, που κάνουν φανταστικά σχέδια, που συνήθως δεν βασίζονται σε τίποτα περισσότερο από κάποια σταθερή ιδέα, που θα μπορούσε να είναι σωστή αλλά, επειδή είναι μεμονωμένη, δεν προσφέρει τίποτα στον σχηματισμό ενός ομοιογενούς μαχητικού μετώπου και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να χρησιμεύσει σαν βάση για την οργάνωσή του. Αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι καταστρώνουν ένα πρόγραμμα που αποτελείται εν μέρει από δικές τους ιδέες και εν μέρει από ξένες, τις οποίες διάβασαν κάπου, συχνά είναι πιο επικίνδυνοι από τους δηλωμένους εχθρούς του εθνικού ιδεώδους. Στην καλύτερη περίπτωση είναι στείροι θεωρητικοί, πιο συχνά όμως είναι πονηροί λαοπλάνοι και πιστεύουν ότι μπορούν να κρύψουν την πνευματική τους ματαιοδοξία, τη ματαιότητα των προσπαθειών τους και την έλλειψη σταθερότητας που τους διακρίνει, καλλιεργώντας γενειάδα και υιοθετώντας τυπική γερμανική συμπεριφορά.

Σε αντίθεση με όλες αυτές τις μάταιες προσπάθειες, είναι λοιπόν καλό να θυμηθούμε την εποχή που το νεαρό εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα ξεκίνησε τον αγώνα του.

6ο Κεφάλαιο

Ο Αγώνας της αρχικής περιόδου – Η Σπουδαιότητα του λόγου

Η πρώτη μεγάλη συγκέντρωση στις 24 Φεβρουαρίου 1920 στην αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαους δεν είχε καταλαγιάσει μέσα μας, όταν είχαν αρχίσει ήδη οι προετοιμασίες για την επόμενη. Ενώ μέχρι τότε θεωρούνταν αμφίβολο, αν θα μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε μια μικρή συνάντηση κάθε μήνα ή ακόμα και κάθε δεκαπενθήμερο σε μια πόλη όπως το Μόναχο, τώρα είδαμε πως έπρεπε να κάνουμε μια μαζική συγκέντρωση κάθε οκτώ ημέρες, δηλαδή μία φορά την εβδομάδα. Δεν χρειάζεται να σας διαβεβαιώσω ότι υπήρχε μόνο ένας φόβος που μας βασάνιζε ξανά και ξανά: Θα ερχόταν κόσμος και θα μας άκουγε; – παρόλο που εγώ προσωπικά είχα τότε την ακλόνητη πεποίθηση ότι αν έρχονταν, ο κόσμος θα παρέμενε και θα παρακολουθούσε την ομιλία.

Κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής, η αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαους του Μονάχου απέκτησε μια σχεδόν ιερή σημασία για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές. Κάθε βδομάδα μια συγκέντρωση, σχεδόν πάντα σε αυτή την αίθουσα και κάθε φορά η αίθουσα γέμιζε περισσότερο και οι άνθρωποι πιο ένθερμοι ακροατές! Ξεκινώντας από το θέμα της «ενοχής για τον πόλεμο», για το οποίο κανείς δεν τολμούσε να ασχοληθεί τότε και περνώντας στη συζήτηση των όρων της ειρήνης, ασχολούμασταν σχεδόν με όλα τα θέματα, που μπορούσαν κατά κάποιο τρόπο να προκαλέσουν αίσθηση ή ήταν ιδεολογικά απαραίτητο. Επιστή-

σαμε την προσοχή ειδικά στους όρους της ειρήνης. Ό,τι είχε προφητέψει τότε το νεαρό μας κίνημα επανειλημμένα μπροστά σε μεγάλες μάζες ανθρώπων, σχεδόν όλα έχουν γίνει πραγματικότητα μέχρι τώρα! Σήμερα είναι εύκολο να μιλάς ή να γράφεις γι’ αυτά τα πράγματα. Εκείνη την εποχή, όμως, μια δημόσια μαζική συγκέντρωση, στην οποία δεν υπήρχαν μικροαστοί, αλλά βρισκόταν προλετάριοι, με θέμα «Η Συνθήκη Ειρήνης των Βεσαλλιών» σήμαινε επίθεση στη δημοκρατία και ήταν ένδειξη ενός αντιδραστικού, αν όχι μοναρχικού αισθήματος. Από την πρώτη φράση που θα περιείχε μια κριτική για τις Βερσαλλίες, σου πετούσαν κατάμουτρα τη στερεότυπη κραυγή: «Και το Μπρεστ-Λιτόφσκ; Το Μπρεστ-Λιτόφσκ;». Τότε το πλήθος άρχιζε να μουρμουρίζει και η μουρμούρα σιγά-σιγά γινόταν κραυγή ή ο ομιλητής τελικά εγκατέλειπε την προσπάθεια να τους πείσει. Θα ’πρεπε να χτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο από απόγνωση, έχοντας απέναντί μας έναν τέτοιο λαό! Δεν ήθελε να ακούσει, ούτε να καταλάβει πως οι Βερσαλλίες ήταν ένα σκάνδαλο και ένα αίσχος, και μάλιστα ούτε καν ότι αυτή η συνθήκη σήμαινε την ασύστολη λεηλασία του λαού μας. Το μαρξιστικό καταστρεπτικό έργο και η δηλητηριώδης προπαγάνδα του εχθρού είχαν οδηγήσει αυτούς τους ανθρώπους πέρα από κάθε λογική. Και δεν είχε κανείς δικαίωμα να παραπονεθεί. Γιατί πόσο τεράστιο ήταν και το φταίξιμο της άλλης πλευράς! Τι είχε κάνει η αστική τάξη για να σταματήσει αυτή την τρομερή διάλυση, να αντισταθεί και να ανοίξει δρόμο στην αλήθεια δίνοντας μια καλύτερη και πιο εμπεριστατωμένη ερμηνεία της αλήθειας; Τίποτα και πάλι τίποτα! Δεν τους είδα πουθενά τότε, όλους αυτούς που σήμερα προσποιούνται τους αποστόλους του έθνους. Ίσως μιλούσαν σε εκλεκτούς κύκλους, πίνοντας τσάι ή σε κύκλους ομοϊδεατών, αλλά εκεί που έπρεπε να ήταν, ανάμεσα στους λύκους, δεν τόλμησαν να πάνε· εκτός κι αν τους δινόταν η ευκαιρία να ουρλιάξουν μαζί τους.

Αίθουσα τελετών του Χόφμπροϋχαους

Όσο για μένα όμως ήταν ξεκάθαρο τότε, ότι για το μικρό θεμέλιο που συνέθεσε αρχικά το κίνημα, έπρεπε να ξεκαθαριστεί το ζήτημα της ενοχής του πολέμου και μάλιστα να ξεκαθαριστεί υπό το φως της ιστορικής αλήθειας. Το γεγονός ότι το κίνημά μας έπρεπε να κάνει γνωστή την πραγματική σημασία της συνθήκης ειρήνης στις ευρύτερες μάζες ήταν προϋπόθεση για την επιτυχία του κινήματος στο μέλλον. Εκείνη την εποχή, όταν όλοι έβλεπαν σε αυτή την ειρήνη μια ακόμη επι-

τυχία της δημοκρατίας, έπρεπε να πάρουμε θέση εναντίον της και να χαράξουμε στο μυαλό των ανθρώπων πως ήμασταν εχθρός αυτής της συνθήκης, έτσι ώστε αργότερα, όταν η σκληρή πραγματικότητα θα αποκάλυπτε μια μέρα τη γυμνή αλήθεια αυτής της ανείπωτης απάτης με όλη την ειδεχθή μορφή της, η ανάμνηση της στάσης μας εκείνη την εποχή θα κέρδιζε για εμάς την εμπιστοσύνη τους.

Ακόμη και εκείνη την εποχή έπαιρνα πάντα θέση στα βασικά θέματα αρχής για τα οποία το σύνολο της κοινής γνώμης κρατούσε λανθασμένη στάση, χωρίς να λαμβάνω υπόψη τη δημοτικότητα ή το μίσος, και ήμουν έτοιμος να αντιμετωπίσω τον αγώνα. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα δεν επιτρεπόταν να είναι ο κλητήρας της κοινής γνώμης, αλλά έπρεπε να γίνει ο κυρίαρχός της. Δεν έπρεπε να είναι σκλάβος της μάζας, αλλά να την εξουσιάζει!

Υπάρχει φυσικά, και ειδικά για κάθε κίνημα που είναι ακόμα αδύναμο, ο μεγάλος πειρασμός, να συμπράττει και να φωνάζει μαζί με τον εχθρό, όταν ο πανίσχυρος αντίπαλος έχει καταφέρει μέσα από την τέχνη της παραπλάνησης να οδηγήσει τον λαό σε ανόητα συμπεράσματα ή σε μια λανθασμένη στάση, ειδικά όταν βρεθούν κάποια επιχειρήματα – έστω και εικονικά – από την πλευρά του νέου κινήματος, που μπορούν να τον δικαιολογήσουν. Τότε η ανθρώπινη δειλία θα αναζητήσει εναγωνίως τέτοια επιχειρήματα και σχεδόν πάντα βρίσκει κάτι που δίνει την εντύπωση, από τη «δική της οπτική γωνία», ότι δικαιολογούν τη σύμπραξη σε ένα τέτοιο έγκλημα.

Έχω βιώσει τέτοιες περιπτώσεις μερικές φορές, στις οποίες χρειάστηκε να καταβληθεί η μεγαλύτερη προσπάθεια προκειμένου να εμποδιστεί το πλοίο του κινήματος να μην πλεύσει μέσα στο τεχνητά αναστατωμένο γενικό ρεύμα, ή μάλλον, να μην παρασυρθεί. Η τελευταία φορά που έγινε αυτό ήταν όταν ο καταχθόνιος Τύπος μας, που είναι η Εκάβη της ύπαρξης του γερμανικού έθνους, πέτυχε να προσδώσει στο ζήτημα του Νότιου Τιρόλου μια σημασία που μπορούσε να πλήξει σοβαρά τα συμφέροντα του γερμανικού λαού. Χωρίς να σκεφθούν ποιανού συμφέροντα εξυπηρετούσαν, αρκετοί λεγόμενοι «εθνικοί» άνδρες, κόμματα και ομάδες, συνενώθηκαν με τη γενική κραυγή, απλώς και μόνο από φόβο προς την κοινή γνώμη, την οποία καθοδηγούσαν οι Εβραίοι και συνέβαλαν ανόητα στον αγώνα ενάντια σε ένα σύστημα που εμείς οι Γερμανοί, ειδικά εκείνη την εποχή, οφείλαμε να το δούμε σαν τη μοναδική αχτίδα φωτός μέσα στον κόσμο της παρακμής. Κι ενώ ο διεθνής εβραϊσμός αργά αλλά σταθερά μας πνίγει, οι λεγόμενοι πατριώτες μας βρυχώνται κατά του ανθρώπου και του συστήματος που είχαν την τόλμη, τουλάχιστον σε ένα μέρος της γης, να απελευθερωθούν από την εβραιομασονική καταπίεση και να προβάλουν μια εθνικιστική αντίσταση στο διεθνές δηλητήριο. Ήταν όμως πολύ δελεαστικό για τους αδύναμους χαρακτήρες να σαλπάρουν στην κατεύθυνση του ανέμου και να συνθηκολογήσουν με την κραυγή της κοινής γνώμης. Και επρόκειτο

καθαρά για συνθηκολόγηση! Αυτοί οι άνθρωποι έχουν τόσο πολύ τη συνήθεια να λένε ψέματα και είναι τόσο ηθικά ευτελείς, που δεν θα το παραδεχτούν ποτέ, ούτε καν υποσυνείδητα, όμως παραμένει αληθινό το γεγονός ότι μόνο η δειλία και ο φόβος απέναντι στην κοινή γνώμη που καθοδηγούσαν οι Εβραίοι, τους ανάγκασαν να συμβιβαστούν με τους άλλους. Όλες οι άλλες δικαιολογίες είναι αξιολύπητες υπεκφυγές ενόχων που ξέρουν το έγκλημά τους.

Εκεί ήταν αναγκαίο να πιάσουμε το πηδάλιο με σιδερένιο χέρι και να στρίψουμε το κίνημα, για να το σώσουμε από μια πορεία που θα το οδηγούσε στα βράχια. Το να προσπαθήσεις μια τέτοια αλλαγή πορείας τη στιγμή, που η κοινή γνώμη πυροδοτούμενη από όλες τις δυνάμεις που την υποκινούσαν εξαπλωνόταν σαν φωτιά προς μία μόνο κατεύθυνση, δεν ήταν πολύ δημοφιλής εκείνη τη στιγμή, μάλιστα μερικές φορές είναι σχεδόν μοιραία για όσους την τολμούν. Αλλά δεν είναι λίγοι οι άνδρες στην ιστορία που λιθοβολήθηκαν σε τέτοιες στιγμές για πράξεις που οι επερχόμενες γενιές αργότερα είχαν κάθε λόγο να τους ευγνωμονούν γονατιστές.

Σ’ αυτούς πρέπει να βασίζεται ένα κίνημα και όχι στο στιγμιαίο χειροκρότημα του παρόντος. Μπορεί τότε σε τέτοιες στιγμές το άτομο να αισθανθεί φοβισμένο· ποτέ όμως δεν πρέπει να ξεχνά ότι μετά από τέτοιες στιγμές έρχεται η λύτρωση και ότι ένα κίνημα που έχει σαν σκοπό την αναγέννηση του κόσμου πρέπει να υπηρετεί όχι τη στιγμή αλλά το μέλλον.

Θα πρέπει ακόμα να σημειωθεί ότι οι μεγαλύτερες και οι διαχρονικότερες επιτυχίες στην ιστορία είναι εκείνες που στη αρχή δεν γίνονταν κατανοητές, επειδή έρχονταν σε μεγάλη αντίθεση με την γενική κοινή γνώμη, τις απόψεις της και τις επιθυμίες της.

Μπορέσαμε να το διαπιστώσουμε αυτό, την πρώτη μέρα της δημόσιας εμφάνισής μας. Ποτέ στ’ αλήθεια δεν «φλερτάραμε την εύνοια της μάζας», αλλά έχουμε αντιμετωπίσει την τρέλα αυτού του λαού, παντού. Σχεδόν πάντα εκείνα τα χρόνια εμφανιζόμουν σε μια συγκέντρωση ανθρώπων που πίστευαν το αντίθετο από αυτό που ήθελα να πω και που ήθελαν το αντίθετο από αυτά που πίστευα εγώ. Μετά ήταν θέμα δύο ωρών για να πείσω δύο ή τρεις χιλιάδες ανθρώπους να εγκαταλείψουν τις πεποιθήσεις που είχαν μέχρι τότε, να συντρίψω τα θεμέλια των προηγούμενων αντιλήψεών τους με το ένα χτύπημα μετά το άλλο και τελικά να τους οδηγήσω στο πεδίο των πεποιθήσεών μας και της κοσμοθεωρίας μας.

Τότε έμαθα κάτι πολύ σημαντικό σε σύντομο χρονικό διάστημα, δηλαδή **να αφαιρώ από τα χέρια του εχθρού τα όπλα με τα οποία απαντούσε**. Σύντομα πρόσεξα, ότι οι αντίπαλοί μας, ειδικά αυτοί που κατηύθυναν τη συζήτηση, παρουσιάζονταν με ένα πολύ συγκεκριμένο «ρεπερτόριο», στο οποίο διατύπωναν επαναλαμβανόμενα επιχειρήματα απέναντι στις θέσεις μας, έτσι που η ομοιότητα αυτής της διαδικασίας

έδειχνε μια ομοιόμορφη σκόπιμη εκπαίδευση. Και έτσι ήταν. Εδώ μπορέσαμε να μάθουμε για την απίστευτη πειθαρχία της προπαγάνδας των αντιπάλων μας και μπορώ μέχρι σήμερα να είμαι υπερήφανος που βρήκα τα μέσα όχι μόνο να καταστήσω αυτή την προπαγάνδα αναποτελεσματική, αλλά και να πολεμήσω τους δημιουργούς της με αυτήν. Δυο χρόνια αργότερα ήμουν σπεσιαλίστας σε αυτήν την τέχνη.

Ήταν σημαντικό σε κάθε ομιλία που έκανα να έχω εκ των προτέρων μια ξεκάθαρη ιδέα για το πιθανό περιεχόμενο και τη μορφή των αντεπιχειρημάτων που έπρεπε να περιμέναμε στη συζήτηση, έτσι ώστε κατά τη διάρκεια της δικής μου ομιλίας να αντιμετωπιστούν και να αντικρουστούν. Για το σκοπό αυτό ήταν απαραίτητο να διατυπώνω αμέσως όλες οι πιθανές αντιρρήσεις και να αποδεικνύω ότι ήταν αβάσιμες· έτσι τον ακροατή, που ήταν γεμάτος με τα επιχειρήματα που του είχαν μάθει άλλοι, αλλά κατά τα άλλα είχε έρθει με καλόπιστη καρδιά, ήταν πολύ πιο εύκολο να τον κερδίσεις δίνοντας από πριν ολοκληρωμένες απαντήσεις στους ενδοιασμούς που είχαν χαραχτεί στη μνήμη του. Ό,τι είχε μάθει αντικρούονταν χωρίς να έχει αναφερθεί από αυτόν και αυτό τον έκανε ακόμη πιο προσεκτικό σε αυτά που είχα να πω.

Αυτός ήταν ο λόγος που, μετά την πρώτη μου διάλεξη για τη «Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών», την οποία είχα δώσει στα στρατεύματα σαν λεγόμενος «Εκπαιδευτής», έκανα μια αλλαγή στο τίτλο του θέματος και μίλησα για τις «Συνθήκες Ειρήνης Μπρεστ-Λιτόφσκ και των Βερσαλλιών». Γιατί σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, και μάλιστα μετά τη συζήτηση που ακολούθησε την πρώτη μου ομιλία, μπόρεσα να διαπιστώσω ότι οι άνθρωποι πραγματικά δεν γνώριζαν τίποτα για τη συνθήκη ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ, και ότι η επιδέξια προπαγάνδα των κομμάτων τους, είχε καταφέρει να παρουσιάσει αυτή τη συνθήκη σαν μια από τις πιο επαίσχυντες πράξεις βίας στην ιστορία του πολέμου. Λόγω της επιμονής με την οποία ειπώθηκε επανειλημμένα αυτό το ψέμα στις πλατιές μάζες, εκατομμύρια Γερμανοί έβλεπαν στη Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών μόνο μια δίκαιη ανταπόδοση για το έγκλημα που διαπράξαμε στο Μπρεστ-Λιτόφσκ, έτσι θεωρούσαν άδικο κάθε πραγματικό αγώνα εναντίον των Βερσαλλιών και κάθε φορά που θιγόταν αυτό το θέμα αγανακτούσαν. Και αυτός ήταν και ένας από τους λόγους που άρχισε να χρησιμοποιείται στη Γερμανία η αδιάντροπη και εξωφρενική λέξη «επανόρθωση». Αυτή η υποκριτική απάτη φάνηκε σε εκατομμύρια παραπλανημένων εθνοσυντρόφων μας σαν εκπλήρωση μιας ανώτερης δικαιοσύνης. Τρομερό, αλλά έτσι ήταν. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό ήταν η επιτυχία της προπαγάνδας που είχα εξαπολύσει κατά της Συνθήκη Ειρήνης των Βερσαλλιών εξηγώντας τη συνθήκη του Μπρεστ-Λιτόφσκ. Αντιπαρέβαλα τις δύο συνθήκες ειρήνης, τις συνέκρινα σημείο προς σημείο και απέδειξα στην πραγματικότητα την σχεδόν απεριόριστη ανθρωπιά της μιας συνθήκης σε αντίθεση με την απάνθρωπη σκληρότητα της δεύτερης, και το αποτέλεσμα ήταν εκπληκτικό. Μίλησα γι' αυτό το

θέμα τότε σε συγκεντρώσεις δύο χιλιάδων ανθρώπων, στις οποίες συχνά αντίκριζα το βλέμμα τριών χιλιάδων εξακοσίων εχθρικών ματιών. Και τρεις ώρες αργότερα, όμως, είχα μπροστά μου μια μάζα παλλόμενη από ιερή αγανάκτηση και απεριόριστη οργή. Για άλλη μια φορά είχε ξεριζωθεί ένα μεγάλο ψέμα από τις καρδιές και το μυαλό ενός μεγάλου πλήθους που αριθμούσε χιλιάδες και είχε φυτευτεί στη θέση του μια αλήθεια.

Θεώρησα τότε ότι αυτές οι δύο ομιλίες, δηλαδή «Το αληθινά αίτια του Παγκόσμιου Πολέμου» και «Οι Συνθήκες Ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόφσκ και των Βερσαλλιών», ήταν οι πιο σημαντικές απ' όλες, γι' αυτό τις επανέλαβα δεκάδες φορές, δίνοντάς τους πάντα ανανεωμένο σχήμα, μέχρι τουλάχιστον στα θέματα αυτά να υπάρχει μια σαφής και ενιαία άποψη μεταξύ των ανθρώπων από τους οποίους το κίνημα απέκτησε τα πρώτα του μέλη.

Για μένα, αυτές οι συγκεντρώσεις είχαν και το καλό, ότι σταδιακά προσαρμοζόμουν σαν ομιλητής μεγάλων συγκεντρώσεων, ότι εξοικειώθηκα με το πάθος και τις χειρονομίες που απαιτούνταν σε μεγάλες αίθουσες, που χωρούσαν χιλιάδες ανθρώπους.

Εκείνη την εποχή, όπως έχει ήδη επισημανθεί, εκτός από τους μικρούς κύκλους δεν είδα καμία εξήγηση προς αυτή την κατεύθυνση από τα κόμματα, τα οποία σήμερα ξεστομίζουν και κάνουν, σαν να είχαν προκαλέσει μεταστροφή στη κοινή γνώμη. Όταν όμως ένας λεγόμενος εθνικιστής πολιτικός, διοργάνωνε κάπου μια ομιλία σε αυτήν την κατεύθυνση, φρόντιζε να είναι μπροστά μόνο σε κύκλους, οι οποίοι ως επί το πλείστον συμμερίζονταν τις δικές του απόψεις και στους οποίους τα επιχειρήματά του έβρισκαν ανταπόκριση. Αλλά δεν ήταν αυτό που είχε σημασία εκείνη την εποχή, σημασία είχε να κερδίσουμε, μέσα από την προπαγάνδα και τη διαφώτιση, εκείνους τους ανθρώπους που μέχρι τώρα ανήκαν στο αντίπαλο στρατόπεδο εκ πεποιθήσεως και καθοδηγήσεως.

Στην υπηρεσία αυτής της διαφώτισης θέσαμε και τις προκηρύξεις. Από τότε που ήμουν ακόμη στο στρατό, είχα γράψει μια προκήρυξη όπου σύγκρινα τις συνθήκες ειρήνης του **Μπρεστ-Λιτόφσκ** και των **Βερσαλλιών**, το οποίο διανεμήθηκε σε πολύ μεγάλους αριθμούς. Αργότερα την ξανατύπωσα για το κόμμα και εδώ με μεγάλη επιτυχία. Οι πρώτες συγκεντρώσεις ξεχώριζαν από το γεγονός ότι τα τραπέζια ήταν καλυμμένα με κάθε λογής εφημερίδες, προκηρύξεις, μανιφέστα κ.λ.π. Πάντα όμως το βάρος της προσπάθειάς μας δινόταν στον προφορικό λόγο. Και πράγματι, αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να πραγματοποιήσεις αληθινά μεγάλες επαναστάσεις, γεγονός που μπορεί να αποδοθεί σε καθαρά ψυχολογικούς λόγους.

Έχω ήδη εξηγήσει στον πρώτο τόμο ότι όλα τα μεγάλα γεγονότα που άλλαξαν την όψη του κόσμου δεν προήλθαν από τον γραπτό αλλά από τον προφορικό λόγο. Σε ένα συγκεκριμένο τμήμα του Τύπου, ακολούθη-

σε μια εκτενής αναφορά σ' αυτό το θέμα, στην οποία φυσικά τα «μεγάλα μυαλά» των αστών μας αντιτάχθηκαν πολύ έντονα σ' αυτόν τον ισχυρισμό. Αλλά ο λογική αυτής της στάσης αποστόμωσε τους σκεπτικιστές. Γιατί η αστική διανόηση διαμαρτύρεται μόνο ενάντια σε μια τέτοια άποψη επειδή προφανώς στερείται της δύναμης και της ικανότητας να επηρεάσει τις μάζες μέσω του προφορικού λόγου, αφού όλο και περισσότερο ενδιαφέρονταν για την λογοτεχνική δραστηριότητά τους και παραιτήθηκαν από τις ομιλίες που πραγματικά ξεσηκώνουν τον κόσμο. Μια τέτοια συνήθεια όμως οδηγεί με τον καιρό αναπόφευκτα σε αυτό που χαρακτηρίζει σήμερα την αστική μας τάξη, δηλαδή την απουσία του ψυχολογικού ενστίκτου για μαζική επίδραση και μαζική επιρροή.

Ενώ ο ομιλητής δέχεται συνεχώς μια καθοδήγηση στην ομιλία του από το πλήθος μπροστά στο οποίο μιλάει, γιατί μπορεί να καταλάβει από τα πρόσωπα των ακροατών του μέχρι ποιο σημείο μπορούν να τον παρακολουθήσουν και να τον καταλάβουν καθώς και αν ο λόγος του έχει το επιθυμητό αποτέλεσμα, ο συγγραφέας δεν γνωρίζει καθόλου τους αναγνώστες του. Γι' αυτό, εξαρχής δεν απευθύνεται σε μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων που έχει μπροστά στα μάτια του, αλλά πρέπει να γράφει με έναν γενικό τρόπο. Σαν αποτέλεσμα, όμως, χάνει έναν ορισμένο βαθμό ψυχολογικής ακρίβειας και, κατά συνέπεια, ευελιξίας. Γενικά λοιπόν, μπορεί να ειπωθεί ότι ένας λαμπρός ρήτορας γράφει καλύτερα από ό,τι μπορεί να μιλήσει ένας λαμπρός συγγραφέας, εκτός κι αν ασκείται συνεχώς σ' αυτή την τέχνη. Σ' αυτό πρέπει να προστεθεί ότι η μάζα των ανθρώπων είναι γενικά νωθρή, ότι παραμένει προσκολλημένη στις παλιές της συνήθειες και ότι διστάζει να διαβάσει κάτι που δεν ανταποκρίνεται σ' αυτό που πιστεύει, όταν ένα τέτοιο κείμενο δεν περιέχει αυτά που ελπίζει ότι θα βρει εκεί. Επομένως, ένα κείμενο με μια συγκεκριμένη τάση συνήθως διαβάζεται μόνο από άτομα τα οποία ήδη ακολουθούν αυτή την κατεύθυνση. Το πολύ, ένα φυλλάδιο ή μια αφίσα μπορούν, λόγω της συντομίας τους, να έχουν ελπίδα να κινήσουν στιγμιαία το ενδιαφέρον ακόμα και όσων έχουν διαφορετικές απόψεις. Η εικόνα, σε όλες τις μορφές της, συμπεριλαμβανομένων των ταινιών, έχει καλύτερες προοπτικές. Εδώ ο άνθρωπος χρησιμοποιεί ακόμα λιγότερο το μυαλό του· του αρκεί να βλέπει, το πολύ-πολύ να διαβάζει πολύ σύντομα κείμενα, γιατί πολλοί δέχονται πιο εύκολα να παρακολουθήσουν μια παρουσίαση μέσω εικόνων παρά να διαβάσουν μια μεγάλη γραπτή περιγραφή. Η εικόνα, σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα έλεγα μέσα σε μία μόνο στιγμή, προσφέρει στον άνθρωπο μια ενημέρωση, την οποία μόνο ένα διάβασμα κουραστικό και πολύωρο μπορεί να του προσφέρει.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι ένα κείμενο δεν ξέρουμε ποτέ σε ποια χέρια θα καταλήξει, αλλά παρ' όλα αυτά διατηρεί την οριστική μορφή του. Σε γενικές γραμμές η επίδρασή του θα είναι τόσο μεγαλύτερη όσο περισσότερο η μορφή του θα ανταποκρίνεται στο πνευματικό επίπεδο και

τον χαρακτήρα αυτών που θα είναι οι αναγνώστες του. Ένα βιβλίο που προορίζεται για την πλατιά μάζα, πρέπει από την αρχή να είναι γραμμένο με διαφορετικό ύφος και επίπεδο από ένα βιβλίο που προορίζεται για ανώτερα πνευματικά στρώματα.

Μόνο με αυτές τις προϋποθέσεις προσαρμογής μπορεί ο γραπτός λόγος να πλησιάσει τον προφορικό λόγο. Ο ρήτορας μπορεί όποτε θέλει να αναφερθεί στο ίδιο θέμα που πραγματεύεται ένα βιβλίο, αλλά αν έχει την ιδιοφυΐα ενός μεγάλου και εμπνευσμένου ρήτορα, δύσκολα θα επαναλάβει το ίδιο επιχείρημα ή το ίδιο υλικό με την ίδια μορφή σε δύο διαδοχικές περιπτώσεις. Θα αφήνει πάντα τον εαυτό του να παρασύρεται από την πλατιά μάζα, με τέτοιο τρόπο ώστε οι αντίστοιχες λέξεις που χρειάζεται για να μιλήσει στις καρδιές των ακροατών του να ρέουν απ’ αυτόν συναισθηματικά. Αν κάνει έστω και ένα μικρό λάθος, έχει μπροστά του τους ζωντανούς διορθωτές του κειμένου του. Όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω, μπορεί να διαβάσει από τις εκφράσεις του προσώπου των ακροατών του αν καταλαβαίνουν πρώτα αυτά που τους λέει, δεύτερον αν συνολικά μπορούν να τον παρακολουθήσουν και τρίτον σε ποιο βαθμό τους έχει πείσει για την ορθότητα αυτών που έχει πει. Αν δει – πρώτον – ότι δεν τον καταλαβαίνουν, θα κάνει την έκφρασή του τόσο απλοϊκή και ξεκάθαρη, ώστε να τον καταλάβει κι ο τελευταίος· αν αισθανθεί – δεύτερον – ότι δεν μπορούν να τον παρακολουθήσουν, θα αρχίσει να τοποθετεί τις απόψεις του κλιμακωτά με αργό και προοδευτικό ρυθμό, ώστε να μη μείνει πίσω ακόμα κι ο πιο αργόστροφος από όλους, και – τρίτον – αν διαπιστώσει ότι οι ακροατές του δεν έχουν πειστεί εντελώς από τα επιχειρήματά του, θα τους τα επαναλάβει ξανά και ξανά, δίνοντας νέα παραδείγματα και θα διατυπώσει ο ίδιος τις ενδόμυχες αντιρρήσεις τους, θα τις αναλύσει και θα τις ανατρέψει μέχρι τελικά και η τελευταία ομάδα αντιρρησιών να δείξει με την στάση και την έκφρασή της ότι έχει παραδοθεί στα επιχειρήματά του.

Δεν είναι ασυνήθιστο οι άνθρωποι να ξεπερνούν προκαταλήψεις οι οποίες δεν βασίζονται στο μυαλό τους, αλλά κυρίως είναι ασυνείδητες, και υποστηρίζονται από μόνο συναίσθημα και όχι από λογική. Το να ξεπεράσεις αυτό το εμπόδιο της ενστικτώδους αποστροφής, του συναισθηματικού μίσους και της προκατειλημμένης απόρριψης είναι χίλιες φορές πιο δύσκολο από το να διορθώσεις απόψεις που βασίζονται σε πλανημένη ή εσφαλμένη γνώση. Οι λανθασμένες απόψεις και η άγνοια μπορούν να εξαλειφθούν με τη διδασκαλία, αλλά ποτέ η συναισθηματική αντίσταση. Μόνο μια έκκληση σε αυτές τις ίδιες τις μυστηριώδεις δυνάμεις μπορεί να είναι αποτελεσματική εδώ· και αυτό δύσκολα μπορεί να το κάνει ο συγγραφέας, αλλά μόνο ένας ρήτορας μπορεί να το πετύχει.

Η πιο εντυπωσιακή απόδειξη αυτού παρέχεται από το γεγονός ότι παρόλο που ο αστικός Τύπος συντάσσεται πολύ επιδέξια και κατακλύζει το λαό μας με απίστευτα εκατομμύρια αντίτυπα, αυτός ο Τύπος δεν μπο-

ρεί να εμποδίσει τις πλατιές μάζες να γίνουν ο πιο σκληρός εχθρός ιδιαίτερα αυτού του αστικού κόσμου. Ο κατακλυσμός όλων αυτών των εφημερίδων και όλων των βιβλίων που εκδίδονται κάθε χρόνο από τους κύκλους των διανοουμένων κυλάνε πάνω στα εκατομμύρια των κατώτερων στρωμάτων όπως το νερό πάνω στο λαδωμένο δέρμα. Αυτό αποδεικνύει μόνο δύο πράγματα: είτε την ανακρίβεια του περιεχομένου ολόκληρου αυτού του συγγραφικού επιτεύγματος του αστικού μας κόσμου είτε την αδυναμία να φτάσει στην καρδιά των πλατιών μαζών μόνο με τον γραπτό λόγο. Ειδικά όταν τα γραπτά κείμενα έχουν τόσο λίγη ψυχολογική οξυδέρκεια, όσο στην παραπάνω περίπτωση.

Είναι ανώφελο να ανταπαντήσουμε (όπως προσπάθησε να κάνει μια μεγάλη γερμανική εθνικιστική εφημερίδα στο Βερολίνο) ότι αυτή η άποψη αναιρείται από το γεγονός ότι οι **μαρξιστές** πέτυχαν τη μεγαλύτερη επιρροή τους μέσα από τα γραπτά τους και ειδικά μέσα από το βασικό βιβλίο που εξέδωσε ο Καρλ Μαρξ. Σπάνια υπήρξε μια πιο επιφανειακή προσπάθεια να υποστηριχθεί μια εσφαλμένη αντίληψη. Αυτό που έδωσε στον **μαρξισμό** την εκπληκτική του δύναμη πάνω στις πλατιές μάζες σε καμία περίπτωση δεν είναι εκείνο το γραπτό έργο της εβραϊκής διανόησης, αλλά το τεράστιο κύμα προφορικής προπαγάνδας που με τα χρόνια κατέλαβε τις πλατιές μάζες. Στους εκατό χιλιάδες Γερμανούς εργάτες, κατά μέσο όρο, μετά βίας οι εκατό γνωρίζουν αυτό το έργο, το οποίο χιλιάδες φορές περισσότερο το μελετούν οι διανοούμενοι και ειδικά οι Εβραίοι παρά οι γνήσιοι οπαδοί αυτού του κινήματος που προέρχονται από τα κατώτερα στρώματα. Αυτό το έργο δεν γράφτηκε για τις μάζες αλλά αποκλειστικά για την πνευματική ηγεσία αυτού του εβραϊκού μηχανισμού που βάλθηκε να κατακτήσει τον κόσμο. Στη συνέχεια αναθερμάνθηκε και από ένα αρκετά διαφορετικό υλικό: τον Τύπο. Γιατί αυτό που διαφοροποιεί τον μαρξιστικό Τύπο από τον αστικό μας είναι ότι **ο μαρξιστικός Τύπος είναι γραμμένος από ειδικούς προπαγανδιστές, ενώ ο αστικός θέλει να κάνει προπαγάνδα με γραφιάδες**. Ο σοσιαλδημοκράτης συντάκτης, ο οποίος έρχεται σχεδόν πάντα στη σύνταξη της εφημερίδας του από αίθουσες συγκεντρώσεων, ξέρει τη δουλειά του όσο κανένας άλλος. Ο αστός συγγραφέας όμως, που αφήνει το γραφείο του για να εμφανιστεί μπροστά στις πλατιές μάζες, αρρωσταίνει και μόνο με τη μυρωδιά τους και γι’ αυτό είναι αβοήθητος μπροστά τους ακόμη και με τον γραπτό λόγο.

Αυτό που κατάφερε να κερδίσει εκατομμύρια εργάτες για τον μαρξισμό δεν είναι τα γραπτά των Πατέρων της μαρξιστικής ιδεολογίας όσο το ακαταπόνητο και πραγματικά τρομερό προπαγανδιστικό έργο δεκάδων χιλιάδων ακούραστων δημαγωγών, από τον μεγάλο απόστολο του μίσους μέχρι τον πιο ασήμαντο συνδικαλιστή μέχρι τον έμπιστο άνθρωπο και τον ρήτορα στις συζητήσεις· είναι οι εκατοντάδες χιλιάδες συγκεντρώσεις όπου όρθιοι πάνω σε τραπέζια ντουμανιασμένων ταβερνών, αυτοί οι ρήτορες, σφυροκοπούσαν τα κεφάλια της μάζας με

τις ιδέες τους, αποκτώντας με τον τρόπο αυτό μια θαυμάσια ψυχολογική γνώση του ανθρώπινου υλικού, η οποία τους έθεσε ακόμη περισσότερο σε θέση να επιλέξουν τα πιο σωστά όπλα επίθεσης στο κάστρο της κοινής γνώμης. Και μετά υπήρξαν οι τεράστιες μαζικές διαδηλώσεις, εκείνες οι πορείες εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που χάραξαν στο μυαλό των φτωχών, ταπεινών ανθρώπων την περήφανη πεποίθηση ότι, έστω κι αν είναι ταπεινά σκουλήκια, ήταν όμως μέλη ενός μεγάλου δράκου, που η καυτή του ανάσα θα κάψει μια μέρα τον μισητό αστικό κόσμο και πως η δικτατορία του προλεταριάτου θα γιορτάσει μια μέρα την τελική της νίκη.

Από μια τέτοια προπαγάνδα προήλθαν τότε οι άνθρωποι που ήταν έτοιμοι και προετοιμασμένοι να διαβάσουν τον σοσιαλδημοκρατικό Τύπο, όμως έναν Τύπο, που ήταν ένα μέσο περισσότερο του προφορικού παρά του γραπτού λόγου. Γιατί ενώ στο αστικό στρατόπεδο καθηγητές και μορφωμένοι συγγραφείς, θεωρητικοί και γραφιάδες κάθε είδους, έκαναν προσπάθειες να μιλήσουν, στο μαρξιστικό στρατόπεδο οι ρήτορες συχνά έκαναν προσπάθειες να γράφουν. Και ειδικά ο Εβραίος, που εδώ ήταν ιδιαίτερα σημαντικός, λόγω της πονηρής διαλεκτικής του ικανότητας και της επιδεξιότητάς του να διαστρέφει την αλήθεια για να την προσαρμόσει στους σκοπούς του, υπήρξε αποτελεσματικός συγγραφέας, αλλά στην πραγματικότητα η δουλειά του ήταν περισσότερο αυτή ενός επαναστατικού ρήτορα παρά ενός συγγραφέα.

Αυτός είναι ο λόγος, που ο κόσμος των αστικών εφημερίδων (αν παραβλέψουμε το γεγονός ότι και εδώ σε μεγάλο βαθμό ήταν εβραϊκές και γι’ αυτό δεν ενδιαφερόταν να εκπαιδεύσει τις πλατιές μάζες) δεν ήταν ικανός να ασκήσει την παραμικρή επίδραση στη στάση των ευρύτερων στρωμάτων του λαού μας.

Το πόσο δύσκολο είναι να ανατρέψεις συναισθηματικές προκαταλήψεις, ψυχικές καταστάσεις, συναισθήματα κ.λ.π. και να τα αντικαταστήσεις με άλλα και από πόσο αστάθμητες συνθήκες και επιδράσεις εξαρτάται εδώ η επιτυχία, αυτό μόνο ο επιδέξιος ρήτορας μπορεί να το εκτιμήσει, ότι ακόμα και η ώρα της ημέρας κατά την οποία πραγματοποιείται η ομιλία μπορεί να επηρεάσει καθοριστικά την αποτελεσματικότητά της. Η ίδια ομιλία, ο ίδιος ρήτορας, το ίδιο θέμα έχουν διαφορετικά αποτελέσματα στις δέκα το πρωί, στις τρεις το μεσημέρι ή το βράδυ. Εγώ ο ίδιος, σαν αρχάριος, είχα προγραμματίσει συγκεντρώσεις για το πρωί και θυμάμαι ειδικά μια συγκέντρωση που πραγματοποιήσαμε σαν διαμαρτυρία «κατά της καταπίεσης των γερμανικών περιφερειών» στην αίθουσα Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη αίθουσα του Μονάχου εκείνη την εποχή και ο κίνδυνος αποτυχίας φαινόταν πολύ μεγάλος. Για να διευκολύνω τους οπαδούς του κινήματος και ιδιαίτερα όλους τους άλλους που θα ερχόντουσαν, προγραμμάτισα τη συγκέντρωση για τις δέκα το πρωί της Κυριακής. Το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό, αλλά ταυτόχρονα και

πολύ διδακτικό: η αίθουσα ήταν γεμάτη, πράγμα που έδειχνε ότι τα πράγματα θα πάνε καλά, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν παγωμένη· κανείς δεν ζεστάθηκε και ακόμη και εγώ ο ίδιος, σαν ομιλητής, ένιωσα βαθύτατη απογοήτευση βλέποντας ότι δεν μπορούσα να αποκτήσω την παραμικρή επαφή με το ακροατήριό μου. Δεν νομίζω ότι μίλησα χειρότερα από ό,τι συνήθως· όμως το αποτέλεσμα φαινόταν μηδενικό. Εντελώς δυσαρεστημένος, ακόμα κι αν είχα αποκτήσει μια εμπειρία, αποχώρησα από τη συγκέντρωση. Δοκιμές που έκανα αργότερα με τον ίδιο τρόπο οδήγησαν στο ίδιο αποτέλεσμα.

Αυτό δεν πρέπει να σας εκπλήσσει. Πηγαίνετε σε μια θεατρική παράσταση και δείτε ένα έργο στις τρεις το μεσημέρι και το ίδιο έργο με τον ίδιο θίασο στις οκτώ το βράδυ, και θα εκπλαγείτε με τη διαφορά στο αποτέλεσμα και στις εντυπώσεις. Ένα άτομο με λεπτή αίσθηση και με ικανότητα να αντιλαμβάνεται αυτό το γεγονός, διαπιστώνει εύκολα ότι η εντύπωση της απογευματινής παράστασης δεν είναι τόσο μεγάλη όσο αυτή της βραδινής. Η ίδια διαπίστωση ισχύει ακόμη και για ένα κινηματογραφικό έργο. Αυτό είναι σημαντικό γιατί θα μπορούσε να πει κανείς στο θέατρο ότι ίσως ο ηθοποιός δεν δουλεύει τόσο σκληρά το απόγευμα όσο το βράδυ. Η ταινία, όμως, δεν είναι διαφορετική το απόγευμα από τις εννιά το βράδυ. Όχι, ο χρόνος από μόνος του εδώ έχει κάποια επίδραση, ακριβώς όπως και ο χώρος σε μένα. Υπάρχουν χώροι που δημιουργούν ψυχρή ατμόσφαιρα, για λόγους που δύσκολα εξηγούνται, που κατά κάποιο τρόπο αρνούνται πεισματικά στον ρήτορα να δημιουργήσει μια ζεστή ατμόσφαιρα. Ακόμη και οι αναμνήσεις και οι εικόνες από το παρελθόν που υπάρχουν μέσα στον ανθρώπινο νου, μπορούν να ασκήσουν καθοριστική επίδραση στην εντύπωση που θα του δημιουργηθεί. Μια παράσταση του «Πάρσιφαλ» στο Μπαϊρόιτ θα έχει πάντα διαφορετικό αποτέλεσμα από οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Η μυστηριώδης γοητεία της Όπερας στο Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ, την παλιά πόλη των Μαργράβων δεν μπορεί να εξισωθεί ή να αντικατασταθεί πουθενά αλλού.

Όπερα Φεστιβάλ του Μπαϊρόιτ

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ασχολείται κανείς με το πρόβλημα του επηρεασμού της ελευθερίας της ανθρώπινης θέλησης. Φυσικά, αυτό ισχύει περισσότερο για τις συγκεντρώσεις, στις οποίες οι άνθρωποι έρχονται με αντίθετη στάση θέλησης και τώρα πρέπει να οδηγηθούν σε μια νέα θέληση. Το πρωί και καθ’ όλη τη διάρκεια της ημέρας η δύναμη της ανθρώπινης θέλησης φαίνεται να αντιστέκεται με όλη της την ενερ-

γητικότητα σε κάθε προσπάθεια να της επιβληθεί η θέληση ή η άποψη κάποιου άλλου. Από την άλλη, το βράδυ υποκύπτει πιο εύκολα στην κυριαρχία μιας ισχυρότερης θέλησης. Γιατί στην πραγματικότητα κάθε τέτοια συγκέντρωση αντιπροσωπεύει έναν αγώνα πάλης ανάμεσα σε δύο αντίπαλες δυνάμεις. Η ανώτερη ρητορική τέχνη μιας ανθρώπινης φύσης που έχει τον επιβλητικό χαρακτήρα αποστόλου, θα πετύχει πιο εύκολα να οδηγήσει στην νέα θέληση εκείνους που παρουσιάζουν μια φυσική αποδυνάμωση της αντίστασής τους από εκείνους που εξακολουθούν να κατέχουν πλήρως τις δυνάμεις του νου και της θέλησής τους.

Τον ίδιο σκοπό υπηρετεί το μυστηριακό τεχνητό μισοσκόταδο των καθολικών εκκλησιών, τα αναμμένα κεριά, το λιβάνι, τα θυμιατά κ.λ.π.

Σε αυτόν τον αγώνα πάλης μεταξύ του ομιλητή και των αντιπάλων που πρέπει να μεταπείσει, ο ρήτορας θα αποκτήσει σταδιακά αυτή τη θαυμαστή γνώση των ψυχολογικών συνθηκών της προπαγάνδας, πράγμα που λείπει σχεδόν τελείως από τον συγγραφέα. Γι' αυτό τα γραπτά κείμενα, με τις περιορισμένες δυνατότητές τους, δεν χρησιμεύουν παρά για να διατηρήσουν, να ενισχύσουν και να εμβαθύνουν πεποιθήσεις που ήδη υπάρχουν. Όλες οι πραγματικά μεγάλες ιστορικές επαναστάσεις δεν οφείλονται στον γραπτό λόγο, αλλά το πολύ-πολύ να συνοδεύονταν από αυτόν.

Μην πιστεύετε ότι η Γαλλική Επανάσταση θα είχε ποτέ πραγματοποιηθεί με τις φιλοσοφικές θεωρίες, αν δεν βρισκόταν ένας στρατός ένθερμων αγωνιστών που τους υποκινούσαν δημαγωγοί ανώτερης στάθμης, που ξεσήκωναν τα πάθη του βασανισμένου λαού, μέχρι που ξέσπασε τελικά εκείνη η τρομερή ηφαιστειακή έκρηξη που συντάραξε ολόκληρη την Ευρώπη. Και με τον ίδιο τρόπο η μεγαλύτερη επαναστατική αλλαγή των πρόσφατων εποχών, η μπολσεβίκικη επανάσταση στη Ρωσία, δεν προήλθε από τα γραπτά του Λένιν, αλλά από την υποδαυλιστική ρητορική δραστηριότητα αμέτρητων μεγάλων και μικρών αποστόλων του μίσους.

Ο λαός των αναλφάβητων στην πραγματικότητα δεν εμπνεύστηκε από την ανάγνωση των θεωριών ενός Καρλ Μαρξ για την κομμουνιστική επανάσταση, αλλά μέσα από τις υποσχέσεις για έναν παράδεισο τις οποίες τους έδιναν χιλιάδες προπαγανδιστές ταγμένοι στην υπηρεσία μιας ιδέας.

Έτσι γινόταν πάντα και έτσι θα γίνεται πάντα.

Ανταποκρίνεται εξ ολοκλήρου στην πεισματάρικη αποκοσμικότητα των γερμανών διανοουμένων μας να πιστεύουν ότι ο συγγραφέας πρέπει αναπόφευκτα να είναι ανώτερος στην εξυπνάδα από τον ρήτορα. Αυτή η άποψη διατυπώθηκε τελευταία με λαμπρό τρόπο από μια κριτική που δημοσιεύτηκε στην εθνική εφημερίδα που ήδη προανέφερα και στην οποία υποστηρίχτηκε πως συχνά απογοητεύεται κανείς διαβάζοντας την ομιλία ενός αναγνωρισμένου ρήτορα σε έντυπη μορφή. Αυτό μου θύμισε μια άλλη κριτική που είχε πέσει στα χέρια μου κατά τη διάρκεια του

πολέμου· εξέταζε προσεκτικά τους λόγους του Λόιντ Τζώρτζ, που ήταν τότε υπουργός πυρομαχικών, και με λεπτομερή τρόπο τους έβαζε κάτω από το μικροσκόπιο της κριτικής, για να καταλήξει στο πνευματώδες συμπέρασμα ότι αυτοί οι λόγοι έδειχναν κατώτερη νοημοσύνη και μόρφωση και επιπλέον, πως ήταν φτηνά και κοινότητα δημιουργήματα. Τότε έπιασα στα χέρια μου κι εγώ μερικές από αυτές τις ομιλίες που είχαν δημοσιευτεί με τη μορφή φυλλαδίων και δεν μπόρεσα να μη βάλω τα γέλια με το γεγονός ότι ένας τυπικός Γερμανός γραφιάς δεν μπόρεσε να καταλάβει στο ελάχιστο αυτά τα ψυχολογικά αριστουργήματα της επιρροής στις μάζες. Αυτός ο άνθρωπος έκρινε του λόγους του Λόιντ Τζώρτζ αποκλειστικά με βάση την εντύπωση που έκαναν στο δικό του παραγεμισμένο μυαλό, ενώ ο μεγάλος Άγγλος δημαγωγός ασχολήθηκε μόνο με το να ασκήσει τη μεγαλύτερη δυνατή επίδραση στις μάζες των ακροατών του και με μια ευρύτερη έννοια σε ολόκληρο τον αγγλικό λαό. Από αυτή την άποψη, οι λόγοι εκείνου του Άγγλου ήταν τα πιο θαυμαστά επιτεύγματα, αφού μαρτυρούσαν μια σχεδόν εκπληκτική γνώση της ψυχής των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων. Γι’ αυτό το λόγο η επίδρασή τους ήταν πραγματικά διεισδυτική.

Συγκρίνετε μ’ αυτά, τους κούφιους τραυλισμούς ενός Μπέτμαν Χόλβεκ. Επιφανειακά οι ομιλίες του ήταν αναμφίβολα πιο πνευματώδεις, αλλά στην πραγματικότητα έδειχναν μόνο την αδυναμία αυτού του ανθρώπου να μιλήσει στον λαό του, τον οποίο απλώς δεν γνώριζε. Παρ’ όλα αυτά το μέσο ανόητο μυαλό ενός Γερμανού, επιστημονικά μορφωμένου γραφιά, ήταν έτοιμο να αξιολογήσει την πνευματικότητα του Άγγλου υπουργού, από τις ομιλίες που έγιναν με σκοπό να επηρεάσουν τις μάζες, σύμφωνα με την εντύπωση που έκαναν στο δικό του απολιθωμένο από την αφηρημένη μόρφωση μυαλό και να τις συγκρίνει με αυτές ενός Γερμανού πολιτικού, του οποίου οι πνευματώδεις φλυαρίες έβρισκαν φυσικά σε αυτόν πιο δεκτικό έδαφος. Ότι ο Λόιντ Τζώρτζ ήταν όχι μόνο ίσος με τον Μπέτμαν Χόλβεκ από άποψη ευφυΐας, αλλά χίλιες φορές ανώτερος, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι στις ομιλίες του έδωσε τη μορφή και την έκφραση που άνοιγαν τις καρδιές του λαού του και έκαναν τελικά αυτόν τον λαό να υπακούει χωρίς επιφυλάξεις στη θέλησή του. Η απόδειξη της εξαιρετικής πολιτικής ικανότητας αυτού του Άγγλου βρίσκεται ακριβώς στο πρωτόγονο ύφος αυτών των ομιλιών, στην πρωτοτυπία των μορφών των εκφράσεών του και στη χρήση εύκολα κατανοητών και απλών παραδειγμάτων. **Γιατί την ομιλία ενός πολιτικού προς τον λαό του δεν την μετράω με την εντύπωση που θα κάνει σε έναν καθηγητή πανεπιστημίου, αλλά από την απήχηση που θα έχει στο λαό**. Και αυτό είναι το μοναδικό πρότυπο της ιδιοφυΐας ενός ρήτορα.

Η εκπληκτική ανάπτυξη του κινήματός μας, που ιδρύθηκε μόλις πριν από λίγα χρόνια από το τίποτα και θεωρείται ήδη άξιο να αντιταχτεί σε όλους τους εχθρούς, εσωτερικούς και εξωτερικούς, του έθνους μας, οφείλεται στη σταθερή αναγνώριση και πρακτική εφαρμογή αυτής της γνώσης.

Όσο σημαντικό κι αν είναι το γραπτό υλικό του κινήματος, στην παρούσα κατάστασή μας θα έχει μεγαλύτερη σημασία για την κοινή και ενιαία εκπαίδευση των ανώτερων και κατώτερων στελεχών παρά για τον προσηλυτισμό των αντίπαλων μαζών. Μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις ένας πεπεισμένος σοσιαλδημοκράτης ή ένας φανατικός κομμουνιστής θα συμφωνήσει να αγοράσει ένα εθνικοσοσιαλιστικό φυλλάδιο ή ακόμα και ένα βιβλίο, να το διαβάσει και να αποκτήσει μιας εικόνα της κοσμοθεωρίας μας ή να μελετήσει μια κριτική της δικής του. Ακόμα και μια εφημερίδα δεν διαβάζεται αν δεν έχει από την αρχή τη σφραγίδα του κόμματος που ανήκει. Παρεμπιπτόντως και η ανάγνωση των εφημερίδων είναι ελάχιστη χρήσιμη, γιατί η γενική εικόνα που δίνεται από μία και μόνο εφημερίδα είναι τόσο συγκεχυμένη και προκαλεί τόσο αποσπασματική εντύπωση που δεν πρέπει να περιμένουμε καμία επίδραση στον περιστασιακό αναγνώστη. Δεν πρέπει και δεν μπορούμε να περιμένουνε, όταν ακόμα και το πφένιχ παίζει ρόλο, ότι κάποιος θα γίνει συστηματικός αναγνώστης ή συνδρομητής μιας αντίπαλης εφημερίδας μόνο και μόνο για λόγους αντικειμενικής ενημέρωσης. Σχεδόν κανένας στις δεκάδες χιλιάδες δεν θα το κάνει αυτό. Μόνο όσοι έχουν ενταχθεί στο κίνημα, θα διαβάζουν συστηματικά το όργανο του κόμματος, δηλαδή την τρέχουσα υπηρεσία ειδήσεων του κινήματός του.

Πολύ διαφορετικά είναι τα πράγματα με τα «προφορικά» φυλλάδια! Είναι πολύ πιο πιθανό να τα πάρει ο ένας ή ο άλλος, ειδικά αν προσφέρονται δωρεάν και μάλιστα πιο πρόθυμα, εάν ο τίτλος τους ασχολείται έντονα με ένα θέμα που ήδη αυτή τη στιγμή είναι στα χείλη όλων. Μετά από μια περισσότερο ή λιγότερο ενδελεχή εξέταση, ένα τέτοιο φυλλάδιο μπορεί να επιστήσει την προσοχή του σε νέες αντιλήψεις και απόψεις, ακόμη και σε ένα νέο κίνημα. Το φυλλάδιο όμως από μόνο του, ακόμα και στην καλύτερη περίπτωση, δίνει μόνο ένα μικρό έναυσμα, αλλά ποτέ δεν δημιουργεί ένα τετελεσμένο γεγονός. Διότι ακόμη και το φυλλάδιο μπορεί μόνο να προτείνει κάτι ή να υποδείξει κάτι, και η επίδρασή του θα έχει αποτελεσματικότητα μόνο με μια μετέπειτα διεξοδική διδασκαλία και διαφώτιση των αναγνωστών του. Αυτή όμως γίνεται και θα γίνεται πάντα σε μια **μαζική συγκέντρωση**.

Οι μαζικές συγκεντρώσεις είναι απαραίτητες επίσης, επειδή σε αυτές το άτομο, που στην αρχή αισθάνεται απομονωμένο σαν μελλοντικός οπαδός ενός νέου κινήματος και που παρασύρεται εύκολα από τον φόβο ότι θα είναι μόνο του, θα αντικρίσει για πρώτη φορά την εικόνα μιας μεγάλης κοινότητας, η οποία εμψυχώνει τους περισσότερους ανθρώπους και ενισχύει το ηθικό τους. Ενταγμένος σε

ένα λόχο ή σε ένα τάγμα, περιβαλλόμενος από όλους τους συντρόφους του, θα προχωρήσει στη μάχη με πιο ανάλαφρη καρδιά από ό,τι θα έκανε αν ήταν μόνος του. Μέσα στην αγέλη αισθάνεται κάπως πιο ασφαλής, ακόμα κι αν στην πραγματικότητα χίλιοι λόγοι μπορούν να του αποδείξουν το αντίθετο.

Η συντροφικότητα όμως των μεγάλων συλλαλητηρίων όχι μόνο ενθαρρύνει τα άτομα, αλλά και τα ενώνει και τα βοηθά να αποκτήσουν ομαδικό πνεύμα. Ο άνθρωπος που εμφανίζεται στην επιχείρηση ή στον εργασιακό του χώρο, σαν πρώτος εκπρόσωπος μιας νέας θεωρίας, χρειάζεται αυτή την ενθάρρυνση που βρίσκεται στην πεποίθηση ότι είναι μέλος και αγωνιστής μιας μεγάλης κοινότητας. Για πρώτη φορά την εντύπωση αυτής της κοινότητας την παίρνει μόνο στην κοινή μαζική εκδήλωση. Όταν από τον μικρό χώρο εργασίας του ή από το μεγάλο εργοστάσιο, στο οποίο νιώθει πολύ μικρός, μπαίνει για πρώτη φορά στη μαζική συγκέντρωση και τώρα έχει γύρω του χιλιάδες ανθρώπους με το ίδιο πνεύμα, όταν σαν κάποιος που αναζητά το δρόμο του, παρασύρεται από την ισχυρή επίδραση της μαζικής υποβολής και τον ενθουσιασμό τριών έως τεσσάρων χιλιάδων άλλων, όταν η προφανής επιτυχία και η επιδοκιμασία χιλιάδων επιβεβαιώνουν την ορθότητα της νέας θεωρίας και για πρώτη φορά προκαλούν αμφιβολίες ως προς την αλήθεια των προηγούμενων πεποιθήσεών του – τότε και ο ίδιος υποκύπτει στη θαυμαστή εκείνη επίδραση αυτού που ονομάζουμε υποβολή της μάζας. Η θέληση, η λαχτάρα, αλλά και η δύναμη χιλιάδων ανθρώπων συσσωρεύονται σε κάθε άτομο. Ο άνθρωπος, που μπαίνει σε μια τέτοια συγκέντρωση με αμφιβολίες και δισταγμούς φεύγει από εκεί εσωτερικά ενισχυμένος: έχει γίνει μέλος μιας κοινότητας.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα δεν πρέπει ποτέ να το ξεχάσει αυτό και, ειδικότερα, δεν πρέπει ποτέ να αφεθεί στην επίδραση εκείνων των ηλίθιων αστών, που νομίζουν ότι ξέρουν τα πάντα καλύτερα, αλλά παρόλα αυτά έχασαν ένα μεγάλο κράτος μαζί με την ίδια τους την ύπαρξη και την κυριαρχία της τάξης τους. Ναι, είναι πολύ έξυπνοι, μπορούν να κάνουν τα πάντα, να ξέρουν τα πάντα – υπάρχει όμως ένα πράγμα που δεν έμαθαν να κάνουν, δηλαδή το πώς να εμποδίσουν τον γερμανικό λαό να πέσει στην αγκαλιά του μαρξισμού. Απέτυχαν οικτρά και ελεεινά, και η σημερινή τους έπαρση είναι απλώς ματαιοδοξία, που ως γνωστόν η ματαιοδοξία και η ανοησία είναι καρπός του ίδιου δένδρου.

Αν αυτοί οι άνθρωποι σήμερα δεν δίνουν ιδιαίτερη αξία στον προφορικό λόγο, το κάνουν μόνο και μόνο επειδή, δόξα και ευχαριστώ τω Θεώ, έχουν πείσει πλήρως τον εαυτό τους για την αναποτελεσματικότητα των δικών τους ομιλιών.

7ο Κεφάλαιο

Η Πάλη με το κόκκινο Μέτωπο

Το 1919/20 και επίσης το 1921 παρακολούθησα προσωπικά τις λεγόμενες αστικές συγκεντρώσεις. Μου έκαναν πάντα την ίδια εντύπωση που μου έκανε η εντολή μιας κουταλιάς μουρουνέλαιο στα νιάτα μου. Υποτίθεται ότι θα το πάρεις γιατί έκανε πολύ καλό, αλλά η γεύση του όμως ήταν απαίσια! Αν δένανε τον γερμανικό λαό με σχοινιά και τον έσερναν με το ζόρι σε αυτές τις αστικές «συγκεντρώσεις» και αν κλείδωναν τις πόρτες για να μην φύγει κανείς μέχρι το τέλος κάθε συγκέντρωσης, αυτό ίσως θα μπορούσε να οδηγήσει σε κάποια επιτυχία σε μερικούς αιώνες. Ωστόσο, πρέπει να ομολογήσω, ότι τότε μάλλον δεν θα ήμουν ευχαριστημένος με τη ζωή μου και θα προτιμούσα να μην είμαι πια Γερμανός. Αλλά επειδή κανείς δεν μπορεί να το κάνει αυτό, δόξα και ευχαριστώ τω Θεώ, δεν πρέπει να εκπλήσσεται κανείς αν ο υγιής και άφθαρτος λαός αποφεύγει αυτές τις «αστικές μαζικές συγκεντρώσεις» όπως ο διάβολος τον αγιασμό.

Τους έμαθα πια αυτούς τους προφήτες της αστικής κοσμοθεωρίας, και δεν μου προξένησε καμιά έκπληξη, αλλά κατάλαβα γιατί δεν δίνουν καμία σημασία στον προφορικό λόγο. Εκείνη την εποχή παρακολούθησα συγκεντρώσεις των Δημοκρατικών, των Γερμανών Εθνικιστών, του Γερμανικού Λαϊκού Κόμματος και του Βαυαρικού Λαϊκού Κόμματος (το βαυαρικό Κέντρο). Αυτό που μου έκανε αμέσως εντύπωση ήταν η απόλυτη ομοιογένεια των ακροατών. Σχεδόν πάντα μόνο μέλη του κόμματος συμμετείχαν σε μια τέτοια συγκέντρωση. Το όλο πράγμα, χω-

ρίς καμία πειθαρχία, έμοιαζε περισσότερο σαν χαρτοπαικτική λέσχη παρά σαν συγκέντρωση ανθρώπων που μόλις είχαν περάσει τη μεγαλύτερη επανάστασή τους.

Προκειμένου να διατηρηθεί αυτή η ειρηνική ατμόσφαιρα, οι ομιλητές έκαναν ό,τι μπορούσε να γίνει. Εκφωνούσαν, ή μάλλον διάβαζαν κυρίως ομιλίες, με το ύφος ενός διανοουμενίστικου άρθρου εφημερίδας ή μιας επιστημονικής πραγματείας, αποφεύγοντας τις εντυπωσιακές εκφράσεις και πότε-πότε έκαναν κάποιο άτονο ακαδημαϊκό αστείο, με το οποίο το αξιότιμο προεδρείο αισθάνονταν υποχρεωμένο να γελάσει· αν όχι δυνατά, δηλαδή να γελάει προκλητικά, τότε με διακριτικά και με συγκρατημένο τρόπο.

Και πάντα υπήρχε αυτό το προεδρείο!

Κάποτε παρακολούθησα μια συγκέντρωση στην αίθουσα Βάγκνερ του Μονάχου· ήταν μια εκδήλωση με αφορμή τον εορτασμό της μάχης της Λειψίας. Την ομιλία την έκανε ή μάλλον την διάβασε ένας σεβάσμιος ηλικιωμένος κύριος καθηγητής σε κάποιο πανεπιστήμιο. Πάνω στην εξέδρα ήταν στημένο το γραφείο του προεδρείου. Ένας με μονόκλ στα στα αριστερά, άλλος ένας με μονόκλ στα δεξιά και στη μέση ένας κύριος χωρίς μονόκλ. Και οι τρεις φορούσαν ρεντιγκότα και είχα την εντύπωση πως βρισκόμουν ενώπιον ενός δικαστηρίου που ετοιμαζόταν να απαγγείλει θανατική ποινή, σε βαφτίσια ή σε κάποια πιο θρησκευτική τελετή. Η υποτιθέμενη ομιλία, που τυπωμένη ίσως ήταν αρκετά καλή, είχε καταστροφικό αποτέλεσμα. Μετά από τρία τέταρτα της ώρας το ακροατήριο είχε βυθιστεί σε μια κατάσταση ύπνωσης, η οποία διακοπτόταν μόνο όταν ένας άνδρας ή μια γυναίκα έβγαινε από την αίθουσα ή από τον θόρυβο που έκαναν οι σερβιτόρες ή από τα αυξανόμενα χασμουρητά των νυσταγμένων ακροατών. Τρείς εργάτες ήταν παρόντες στη συγκέντρωση, που είτε ήταν εκεί από περιέργεια είτε είχαν σταλεί από τα κόμματά τους και είχα καθίσει πίσω τους, κοιτάζονταν μεταξύ τους πότε-πότε με ειρωνικά χαμόγελα και τελικά σκούντησαν με τους αγκώνες τους ο ένας τον άλλον και σιωπηλά βγήκαν από την αίθουσα. Μπορούσε να καταλάβει κανείς πως δεν είχαν καμία πρόθεση να διακόψουν τη διαδικασία. Και πραγματικά δεν χρειαζόταν να την διακόψουν. Μετά από πολλή ώρα η συγκέντρωση έδειχνε να οδεύει προς το τέλος της. Μόλις ο καθηγητής, του οποίου η φωνή στο μεταξύ είχε γίνει σιγά-σιγά πιο αδύναμη, ολοκλήρωσε τη διάλεξή του, ο πρόεδρος της συγκέντρωσης, που καθόταν ανάμεσα στους δύο που φορούσαν μονόκλ, σηκώθηκε και με δυνατή φωνή απευθύνθηκε στους «αδερφούς Γερμανούς και Γερμανίδες» που ήταν παρόντες, τονίζοντας πόσο μεγάλη ήταν η ευγνωμοσύνη για την μοναδική και υπέροχη διάλεξη που τους έκανε ο καθηγητής Χ με τόσο ευχάριστο και εμπεριστατωμένο τρόπο που κυριολεκτικά ήταν μια «εσωτερική εμπειρία», αληθινά μια «πράξη». Θα ήταν βεβήλωση αν γινόταν μια γενική συζήτηση πάνω στη φωτισμένη διάλεξη, έτσι απέφυγε μια τέτοια συζήτηση προς το συμφέρον

όλων των παρευρισκομένων και αντ' αυτής ζήτησε από όλους να σηκωθούν από τις θέσεις τους και να συμμετάσχουν στη πρόσκληση να τραγουδήσουν: «Είμαστε ένας λαός ενωμένος σαν αδέρφια» κ.λ.π. Στο τέλος ζήτησε σαν ολοκλήρωση να τραγουδήσουν τον εθνικό ύμνο.

Τότε τραγούδησαν όλοι και μου φάνηκε πως στη δεύτερη στροφή οι φωνές ήταν λιγότερες και δυνάμωσαν και πάλι στο ρεφρέν και στην τρίτη στροφή παρατήρησα το ίδιο πράγμα, έτσι που σκέφτηκα ότι δεν ήταν όλοι αρκετά σίγουροι για το ποια ήταν τα λόγια.

Αλλά τι σημασία έχει αυτό όταν ένας τέτοιος ύμνος ακούγεται ένθερμα από την καρδιά μιας γερμανικής εθνικής ψυχής μέχρι τον ουρανό!

Στη συνέχεια η συνάντηση διαλύθηκε, δηλαδή όλοι βιάστηκαν να βγουν έξω, άλλοι για μια μπύρα, άλλοι για ένα καφέ, και άλλοι για να πάρουν λίγο καθαρό αέρα.

Μάλιστα, έξω στον καθαρό αέρα, μόνο έξω! Αυτό ήταν και η δικιά μου επιθυμία. Και αυτό ήταν που έχει σκοπό να τιμήσει έναν ηρωικό αγώνα εκατοντάδων χιλιάδων Πρώσων και Γερμανών; Είναι αηδιαστικό και πάλι αηδιαστικό!

Φυσικά στην κυβέρνηση μπορεί να αρέσει κάτι τέτοιο. Πρόκειται φυσικά για «ειρηνική» συγκέντρωση. Ο υπεύθυνος υπουργός για την τάξη και την ασφάλεια δεν χρειάζεται να φοβάται πως το κύμα του ενθουσιασμού θα μπορούσε να ξεπεράσει ξαφνικά τα όρια της αστικής ευπρέπειας· ότι ξαφνικά σε μια φρενίτιδα ενθουσιασμού, θα βγει ο κόσμος από την αίθουσα, όχι για να πάει σε μπιραρίες ή σε καφενεία, αλλά για να βαδίσει στους δρόμους της πόλης σε σειρές των τεσσάρων με το ίδιο βήμα φωνάζοντας «Τιμή και δόξα στη Γερμανία!» και βάζοντας σε μπελάδες την αστυνομία που έχει τόση ανάγκη από ανάπαυση.

Όχι, με τέτοιους πολίτες μπορεί κανείς να είναι ικανοποιημένος.

Αντίθετα, οι εθνικοσοσιαλιστικές συγκεντρώσεις δεν ήταν καθόλου «ειρηνικές» συγκεντρώσεις. Εδώ συγκρούονταν σκληρά μεταξύ τους δύο διαφορετικές κοσμοθεωρίες και δεν τελείωναν με τη μηχανική απόδοση κάποιου πατριωτικού τραγουδιού, αλλά με ένα παθιασμένο ξέσπασμα του λαϊκού και εθνικού αισθήματος.

Ήταν σημαντικό από την αρχή να εισάγουμε τυφλή πειθαρχία στις συγκεντρώσεις μας και να διασφαλίσουμε την απόλυτη εξουσία των προέδρων των συγκεντρώσεων με κάθε κόστος. Γιατί αυτά που είχαμε να πούμε, δεν ήταν οι αδύναμες ανοησίες ενός αστού «ρήτορα», αλλά προορίζονταν με τη μορφή και το περιεχόμενό τους να προκαλέσουν τον αντίπαλο να απαντήσει! Και οι αντίπαλοι ήταν στις συγκεντρώσεις μας! Συχνά έμπαιναν μέσα κατά πλήθη, κατευθυνόμενοι από μερικούς δημα-

γωγούς ανάμεσά τους και σε κάθε πρόσωπο αντανακλούσε η πεποίθηση: σήμερα τελειώνουμε μαζί σας!

Μάλιστα, πόσο συχνά εμφανίζονταν τότε και έμπαιναν μέσα κυριολεκτικά σε φάλαγγες, οι φίλοι μας με τα κόκκινα χρώματα, δασκαλεμένοι από πριν με συγκεκριμένη εντολή, να διαλύσουν τα πάντα και να βάλουν ένα τέλος σε αυτή την ιστορία! Και πόσο συχνά ήταν τα πάντα μεταξύ σφύρας και άκμονος και μόνο η αδίστακτη αποφασιστικότητα των προέδρων των συγκεντρώσεών μας και η σκληρή ανδρεία των τμημάτων μας για την ασφάλεια της αίθουσας μπόρεσαν να ματαιώσουν ξανά και ξανά τα σχέδια των αντιπάλων μας.

Και είχαν κάθε λόγο να εκνευρίζονται.

Το κόκκινο χρώμα που είχαμε επιλέξει για τις αφίσες μας τους τραβούσε στις αίθουσες που κάναμε συγκεντρώσεις. Η συνηθισμένη αστική τάξη τρομοκρατήθηκε απ’ αυτό, που κι εμείς είχαμε επιλέξει το κόκκινο των μπολσεβίκων και το θεώρησαν σαν κάτι διφορούμενο. Τα γερμανικά εθνικιστικά μυαλά άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους την υποψία ότι βασικά ήμασταν απλώς μια άλλη παραλλαγή του μαρξισμού, ίσως ακόμα και μεταμφιεσμένοι μαρξιστές ή μάλλον σοσιαλιστές. Γιατί αυτά τα κεφάλια δεν έχουν ακόμη καταλάβει τη διαφορά μεταξύ σοσιαλισμού και μαρξισμού. Ειδικά όταν ανακάλυψαν ότι εμείς στις συγκεντρώσεις μας δεν χαιρετούσαμε με το καθιερωμένο «κυρίες και κύριοι», αλλά μόνο με το «εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες» και όταν μιλούσαμε μεταξύ μας αποκαλούσε ο ένας τον άλλο μόνο «σύντροφε του κόμματος», εκεί αποδεικνυόταν για πολλούς από τους αντιπάλους μας το μαρξιστικό στοιχείο. Πόσο συχνά λυνόμασταν από τα γέλια με τους ανόητους και φοβητσιάρηδες αστούς, με τις πνευματώδεις εικασίες τους σχετικά με τις ρίζες, τις προθέσεις και τους στόχους μας.

Επιλέξαμε το κόκκινο χρώμα για τις αφίσες μας μετά από ώριμη και προσεκτική μελέτη, για να εκνευρίσουμε έτσι τους αριστερούς, να τους εξοργίσουμε και να τους δελεάσουμε για να έρθουν στις συγκεντρώσεις μας, έστω και μόνο για να τις διακόψουν, ώστε να έχουμε με αυτόν τον τρόπο την ευκαιρία να μιλήσουμε στους ανθρώπους.

Ήταν ευχάριστη εμπειρία, εκείνα τα χρόνια να παρακολουθούμε την αμηχανία και την ανικανότητα των αντιπάλων μας στις διαρκείς αλλαγές της τακτικής τους. Στην αρχή ζήτησαν από τους οπαδούς τους, να μας αγνοήσουν και να αποφεύγουν τις συγκεντρώσεις μας.

Και γενικά αυτό ακολουθήθηκε.

Αλλά επειδή, με την πάροδο του χρόνου κάποιοι ερχόντουσαν και αυτός ο αριθμός αυξανόταν αργά αλλά σταθερά και η επίδραση της θεωρίας μας ήταν εμφανής, οι ηγέτες τους άρχιζαν να εκνευρίζονται και να ανησυχούν και πείστηκαν πως δεν μπορούσαν να αγνοούν μια τέτοια εξέλιξη και πως πρέπει να εφαρμοστεί τρομοκρατία για να βάλουν ένα τέλος.

Μετά απ’ αυτό ήρθαν οι εκκλήσεις προς τους «ταξικά συνειδητοποι-

ημένους προλετάριους» να παρευρίσκονται μαζικά στις συγκεντρώσεις μας, για να χτυπήσουν τους εκπροσώπους της «μοναρχικού, αντιδραστικού μίσους» με τις γροθιές του προλεταριάτου.

Ξαφνικά οι συγκεντρώσεις μας πλημμύριζαν από εργάτες τρία τέταρτα νωρίτερα. Έμοιαζαν με πυριτιδαποθήκη που μπορούσε να εκραγεί ανά πάσα στιγμή και πάνω βρισκόταν ήδη αναμμένο το φιτίλι. Τα πράγματα όμως πάντα είχαν διαφορετική τροπή. Οι άνθρωποι έρχονταν σαν εχθροί μας και έφευγαν, αν όχι σαν οπαδοί μας, τουλάχιστον σκεφτικοί και μάλιστα με κριτικό πνεύμα για την ορθότητα της θεωρίας τους. Σιγά-σιγά οι τρίωρες ομιλίες μου μετέτρεπαν τους οπαδούς και τους αντιπάλους μας σε μια ενιαία ενθουσιώδη μάζα. Κάθε σύνθημα για διάλυση της συγκέντρωσης ήταν μάταιο. Και τότε ήταν που οι ηγέτες τους τρομοκρατήθηκαν πραγματικά και στράφηκαν ξανά σε εκείνους, που είχαν αντιταχθεί νωρίτερα σε αυτήν την τακτική και οποίοι άρχισαν τώρα να διακηρύσσουν ότι είχανε δίκιο και επεσήμαναν την άποψή τους ότι έπρεπε να απαγορευτεί στους εργάτες να παρευρίσκονται στις συγκεντρώσεις μας.

Έπαψαν λοιπόν να έρχονται ή τουλάχιστον έρχονταν πολύ λίγοι. Μετά από λίγο καιρό το παιχνίδι ξεκίνησε από την αρχή.

Η απαγόρευση δεν τηρήθηκε, οι σύντροφοι συνέχισαν να έρχονται και τελικά οι οπαδοί της ριζοσπαστικής τακτικής επικράτησαν. Θα έπρεπε να με κάθε τρόπο να εμποδιστούμε.

Όταν όμως μετά από δύο, τρεις ακόμη και οκτώ ή δέκα συγκεντρώσεις αποδείχτηκε ότι η διάλυση αυτών των συγκεντρώσεων ήταν ευκολότερο να ειπωθεί παρά να γίνει και ότι κάθε συγκέντρωση σήμαινε ότι τα κόκκινα στρατεύματα μάχης καταρρέουν, τότε ξαφνικά εμφανίστηκε ξανά το άλλο σύνθημα: «Προλετάριοι, σύντροφοι και συντρόφισσες! Αποφεύγετε τις συγκεντρώσεις των εθνικοσοσιαλιστών προβοκατόρων!»

Παρεμπιπτόντως, την ίδια, διαρκώς μεταβαλλόμενη τακτική ακολουθούσε και ο κόκκινος Τύπος. Στην αρχή προσπάθησαν να μας αποσιωπήσουν, μόνο για να πειστούν για τη ματαιότητα αυτής της προσπάθειας και να καταφύγουν ξανά την αντίθετη μέθοδο. Μας «μνημόνευαν» κατά κάποιον τρόπο καθημερινά και κυρίως για να ξεκαθαρίσουν στον εργάτη την απόλυτη γελοιότητα όλης της ύπαρξής μας. Μετά από λίγο καιρό, όμως, αυτοί οι κύριοι διαπίστωσαν ότι αυτό όχι μόνο δεν μας έκανε κακό, αλλά, αντίθετα, ήταν χρήσιμο καθότι πολλά άτομα άρχισαν φυσικά να αναρωτιούνται γιατί αφιερωνόταν τόσος χώρος σε κάτι που υποτίθεται πως ήταν τόσο γελοίο. Η περιέργεια του

κόσμου μεγάλωσε. Ξαφνικά ο Τύπος άλλαξε και πάλι τακτική και για ένα διάστημα μας αντιμετώπιζε σαν αληθινούς εγκληματίες της ανθρωπότητας. Το ένα άρθρο μετά το άλλο, στα οποία εξηγούσαν και αποδείκνυαν ξανά και ξανά την εγκληματικότητά μας, ιστορίες σκανδάλων, όλες τους επινοημένες από το Α μέχρι το Ω, που θα έπρεπε να κάνουν τα υπόλοιπα. Αλλά μετά από λίγο καιρό πείστηκαν για την αναποτελεσματικότητα και αυτών των επιθέσεων· βασικά όλα αυτά μόνο μας βοήθησαν, επειδή συγκέντρωσαν την γενική προσοχή πάνω μας.

Τότε υιοθέτησα την εξής τακτική: δεν έχει σημασία αν μας ειρωνεύονται ή αν μας βρίζουν, αν μας παρουσιάζουν σαν παλιάτσους ή εγκληματίες· το σημαντικό είναι ότι μας αναφέρουν, ότι συνεχίζουν να ασχολούνται μαζί μας και ότι στα μάτια της εργατικής τάξης εμφανιζόμασταν σαν η μόνη ικανή δύναμη να φέρει σε πέρας έναν αγώνα. Αυτό που είμαστε στην πραγματικότητα και τι θέλαμε αληθινά, μια ωραία μέρα θα το δείχναμε σε αυτή την εβραϊκή συμμορία του Τύπου.

Ένας λόγος που εκείνη την εποχή δεν γίνονταν άμεσες προσπάθειες για να διαλύσουν τις συγκεντρώσεις μας ήταν η απίστευτη δειλία των αρχηγών των αντιπάλων μας. Σε όλες τις κρίσιμες περιπτώσεις έστελναν τιποτένια ανθρωπάκια να βγάλουν το φίδι απ' την τρύπα, ενώ οι ίδιοι κάθονταν έξω από τις αίθουσες και περίμεναν τα αποτελέσματα.

Ήμασταν σχεδόν πάντα πολύ καλά ενημερωμένοι για τις προθέσεις των κυρίων. Όχι μόνο επειδή, για λόγους ενημέρωσης, αφήναμε κάποιους πολλούς συντρόφους του κόμματος να παραμείνουν μέλη των κόκκινων οργανώσεων, αλλά και επειδή οι κόκκινοι υποκινητές, ευτυχώς για εμάς, είχαν πάντα την τάση να φλυαρούν, που σε αυτή την περίπτωση μας ήταν πολύ χρήσιμη, ένα ελάττωμα δυστυχώς πολύ συνηθισμένο στο γερμανικό λαό μας. Δεν μπορούσαν να σιωπήσουν και πολύ συχνά συνήθιζαν να κακαρίζουν σαν κότες πριν γεννήσουν το αβγό. Συχνά λοιπόν μας έβρισκαν προετοιμασμένους ως την παραμικρή λεπτομέρεια, έτσι που οι κόκκινοι τρομοκράτες να μην έχουν την παραμικρή ιδέα για το πόσο κοντά ήταν να πεταχτούν έξω.

Η περίοδος αυτή μας ανάγκασε, να πάρουμε οι ίδιοι στα χέρια μας την προστασία των συγκεντρώσεών μας· δεν μπορούσαμε να βασιστούμε στη προστασία των αρχών· αντιθέτως, η εμπειρία έδειξε πως αυτή προστασία ευνοούσε πάντα τους ταραξίες. Γιατί το μόνο αποτέλεσμα της επέμβασης των αρχών, δηλαδή της αστυνομίας, ήταν το πολύ η διάλυση της συγκέντρωσης, δηλαδή το κλείσιμό της. Και αυτός ήταν ο μοναδικός στόχος και πρόθεση των αντίπαλων ταραχοποιών.

Σε γενικές γραμμές, η αστυνομία είχε αναπτύξει εδώ μια πρακτική, που αντιπροσώπευε την πιο εξωφρενική μορφή παρανομίας που μπορεί κανείς να φανταστεί. Όταν δηλαδή οι αρχές πληροφορούνταν μέσω κάποιας απειλής ότι υπάρχει κίνδυνος διάλυσης μιας συγκέντρωσης, τότε δεν συλλάμβαναν αυτούς που απειλούσαν, αλλά απαγόρευαν στους

άλλους, τους αθώους να συγκεντρωθούν, που τέτοια σοφιστεία δεν μπορεί να σκεφτεί ένα φυσιολογικό αστυνομικό μυαλό ούτε και κολοσσιαίο. Το αποκαλούσαν «προληπτικό μέτρο αποτροπής της παρανομίας».

Ήταν λοιπόν πάντα στο χέρι του κάθε αποφασισμένου αλήτη να εμποδίσει την άσκηση πολιτικής δραστηριότητας στους αξιοπρεπείς ανθρώπους. Στο όνομα της ασφάλειας και της τάξης οι κυβερνητικές αρχές υπέκυπταν στον κάθε αλήτη και απαιτούσαν από τους άλλους να μην τους προκαλούν. Όταν λοιπόν οι εθνικοσοσιαλιστές ήθελαν να πραγματοποιήσουν συγκεντρώσεις σε κάποιο μέρος και τα εργατικά συνδικάτα δήλωναν ότι αυτό θα οδηγούσε σε αντίδραση από την πλευρά των μελών τους, τότε η αστυνομία δεν συλλάμβανε και δεν οδηγούσε στη φυλακή αυτούς τους εκβιαστές, αλλά μας απαγόρευε να κάνουμε τις συγκεντρώσεις. Μάλιστα, αυτοί οι εκπρόσωποι του νόμου είχαν το απερίγραπτο θράσος να μας πληροφορήσουν εγγράφως γι' αυτό αμέτρητες φορές.

Αν κάποιος ήθελε να προστατέψει τον εαυτό του από τέτοιες ενέργειες, έπρεπε να διασφαλίσει από την αρχή ότι οποιαδήποτε απόπειρα διασάλευσης της τάξης θα ήταν αδύνατη.

Σ' αυτά ελήφθησαν υπόψη και οι ακόλουθες διαπιστώσεις: **Κάθε συγκέντρωση που στηρίζεται αποκλειστικά στην προστασία της αστυνομίας εκθέτει τους διοργανωτές της στα μάτια της μεγάλης μάζας**. Οι συγκεντρώσεις, που μπορούν να διασφαλιστούν μόνο με την ανάπτυξη μεγάλης αστυνομικής δύναμης, δεν επιδρούν προσελκυστικά, καθόσον η προϋπόθεση για να κερδίσεις τα κατώτερα στρώματα ενός λαού είναι πάντα η επίδειξη ύπαρξης ορατής δύναμης.

Όπως ένας θαρραλέος άνδρας είναι πιο πιθανό να κερδίσει τις καρδιές των γυναικών παρά ένας δειλός, έτσι και ένα ηρωικό κίνημα είναι πιο πιθανό να κερδίσει τις καρδιές ενός λαού παρά ένα δειλό κίνημα που στηρίζει την ίδια την ύπαρξή του μόνο στην προστασία της αστυνομίας.

Ειδικά γι' αυτόν τον τελευταίο λόγο, το νεαρό κόμμα έπρεπε να εξασφαλίσει από μόνο του την προστασία της εκπροσώπησης της ίδιας του της ύπαρξης και τη διάλυση της εχθρικής τρομοκρατίας.

Η προστασία των συγκεντρώσεων στηρίχτηκε:

1. σε μια ενεργητική και σωστή ψυχολογικά κατεύθυνση της συγκέντρωσης·

2. σε μια οργανωμένη ομάδα τήρησης της τάξης.

Όταν εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές κάναμε μια συγκέντρωση εκείνη την εποχή, **εμείς** ήμασταν οι κύριοι της κατάστασης και όχι κάποιος άλλος. Και τονίζαμε με κάθε ευκαιρία αυτό το δικαίωμα της κυριαρχίας. Οι αντίπαλοί μας έμαθαν πολύ καλά πως όποιος μας προκαλούσε θα πετιόταν έξω από την αίθουσα αμέσως, ακόμα κι αν εμείς ήμασταν μόνο καμιά ντουζίνα απέναντι σε πεντακόσιους. Στις συγκεντρώσεις εκείνης της εποχής, ειδικά έξω από το Μόναχο, τύχαινε να διαθέτουμε δεκαπέντε

με δεκαέξι εθνικοσοσιαλιστές απέναντι σε πεντακόσιους, εξακόσιους, επτακόσιους ή και οκτακόσιους αντιπάλους μας. Παρ’ όλα αυτά δεν ανεχόμασταν καμία πρόκληση και οι παρευρισκόμενοι στη συγκέντρωσή μας γνώριζαν πολύ καλά ότι θα προτιμούσαμε να μας σκοτώσουν παρά να συνθηκολογήσουμε. Ήταν περισσότερες από μία φορές που μια χούφτα συντρόφων του κόμματος πρόβαλε ηρωική αντίσταση απέναντι σε έναν μανιασμένο και βίαιο όχλο των κόκκινων.

Σίγουρα σε τέτοιες περιπτώσεις αυτοί οι δεκαπέντε ή είκοσι άντρες θα είχαν καταβληθεί στο τέλος. Αλλά οι άλλοι ήξεραν ότι ακόμα κι αν ήταν τρεις ή τέσσερις φορές περισσότεροι θα έβγαιναν από τη συγκέντρωση με σπασμένο το κεφάλι και δεν ήθελαν να το διακινδυνεύσουν.

Σ’ αυτό το σημείο προσπαθήσαμε να μάθουμε από τη μελέτη των μαρξιστικών και αστικών τεχνικών των συγκεντρώσεων και σίγουρα κάτι μάθαμε.

Οι μαρξιστές είχαν πάντα μια τυφλή πειθαρχία, έτσι που η σκέψη της διάλυσης μιας μαρξιστικής συγκέντρωσης δεν μπορούσε καν να προκύψει, τουλάχιστον από την αστική πλευρά. Αυτό έδινε στους κόκκινους ακόμα περισσότερους λόγους να εφαρμόζουν αυτή την τακτική. Σταδιακά όχι μόνο έγιναν δεξιοτέχνες σε αυτή τη μέθοδο, αλλά τελικά έφτασαν μέχρι το σημείο, να χαρακτηρίζουν μια συγκέντρωση που δεν ήταν μαρξιστική, σε μια μεγάλη περιοχή του Ράιχ, σαν πρόκληση του ίδιου του προλεταριάτου· ειδικά όταν ο ιθύνων νους μυριζόταν ότι μια συγκέντρωση μπορούσε να αποκαλύψει τα εγκλήματά τους και να αποκαλύψει τα ευτελή τους ψέματα προς το λαό και τη δόλια δραστηριότητά τους. Μόλις προαναγγελλόταν μια τέτοια συγκέντρωση, σύσσωμος ο κόκκινος Τύπος κραύγαζε έξαλλος και αυτοί οι καταρχήν περιφρονητές του νόμου απευθυνόταν στις αρχές με την επίμονη και απειλητική παράκληση να απαγορευτεί αμέσως αυτή η «πρόκληση του προλεταριάτου», «για να αποφευχθούν τα χειρότερα». Ανάλογα με το πόσο χαϊβάνι ήταν ο αξιωματούχος επέλεγαν τη γλώσσα τους, ώσπου τελικά πετύχαιναν αυτό που ήθελαν. Αλλά αν, κατ’ εξαίρεση, υπήρχε σε μια τέτοια θέση ένας αληθινός Γερμανός αξιωματούχος, και όχι ένα διορισμένο ανδρείκελο, και απέρριπτε το θρασύ αίτημά τους, τότε ακολουθούσε το γνωστό αίτημα, να μην ανεχθεί μια τέτοια «πρόκληση του προλεταριάτου» μαζί με οδηγίες να παρευρεθούν μαζικά στη μία ή στην άλλη συγκέντρωση την τάδε ή τη δείνα μέρα προκειμένου «να βάλουν τέλος στις αδιάντροπες μηχανορραφίες των αστών πλασμάτων, με τη συντριπτική γροθιά του προλεταριάτου».

Θα ’πρεπε κανείς να δει μια από αυτές τις αστικές συγκεντρώσεις, θα

’πρεπε να ζήσει τους διοργανωτές της συγκέντρωσης σε όλη τους την κακομοιριά και τον φόβο! Αρκετά συχνά τέτοιες απειλές σήμαιναν την ακύρωση μιας συγκέντρωσης. Πάντα όμως ο φόβος ήταν τόσο μεγάλος, που η έναρξη αντί για τις οκτώ η ώρα σπάνια γινόταν πριν από τις εννιά ή τις εννέα παρά τέταρτο. Ο πρόεδρος τότε προσπαθούσε, λούζοντάς τους με φιλοφρονήσεις, να καταστήσει σαφές στους παρόντες «κυρίους της αντίπαλης παράταξης», πόσο ο ίδιος και οι άλλοι παρευρισκόμενοι ήταν μέσα τους χαρούμενοι (εντελώς ψέμα!) για την επίσκεψη ανδρών, που δεν ήταν ακόμη με μέρος τους, γιατί μόνο μέσω της ανταλλαγής απόψεων (την οποία υποσχόταν με κατηγορηματικό τρόπο εξαρχής) θα μπορούσαν να καταλάβουν ο ένας τις απόψεις του άλλου και να γεφυρώσουν τα μεταξύ τους χάσματα. Τους έδινε και διαβεβαιώσεις, ότι σε καμία περίπτωση δεν ήταν σκοπός της συγκέντρωσης να μεταπείσει τους ανθρώπους από τις προηγούμενες αντιλήψεις τους. Ασφαλώς όχι, ο καθένας πρέπει να έχει το δικό του πολιτικό πιστεύω, αλλά να αφήνει και τον άλλο να έχει το πολιτικό του πιστεύω και γι’ αυτό τους ζητούσε να αφήσουν τον ομιλητή να εκφωνήσει τον λόγο του, που ούτως ή άλλως θα ήταν σύντομος και να μην δώσουν στον κόσμο, τουλάχιστον με αφορμή αυτή τη συγκέντρωση, το ντροπιαστικό θέαμα της εσωτερικής γερμανικής αδελφικής διαμάχης... μπρρρ.

Τα αδέρφια απ’ την αριστερά όμως ως επί το πλείστον δεν έδειχναν καμιά κατανόηση γι’ αυτό. Μάλλον, πριν καν αρχίσει ο ομιλητής, έπρεπε να τα μαζέψει και να φύγει κάτω από μια βροχή τρομερών προσβολών και συχνά είχε κανείς την εντύπωση ότι θα ευγνωμονούσε τη μοίρα που συντόμευσε αυτή τη βασανιστική διαδικασία. Κάτω από αυτό το τρομερό θέαμα οι αστοί ταυρομάχοι της συγκέντρωσης εγκατέλειπαν την αρένα, αν δεν τους γκρέμιζαν από τις σκάλες με τσακισμένο το κεφάλι τους, πράγμα που έκαναν συχνά.

Ήταν λοιπόν κάτι καινούργιο για τους μαρξιστές όταν εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές οργανώναμε τις πρώτες συγκεντρώσεις μας και ειδικά ο τρόπος με τον οποίο τις οργανώναμε. Έρχονταν σε αυτές με την πεποίθηση ότι θα μπορούσαν φυσικά να επαναλάβουν με εμάς το παιχνίδι που έπαιζαν συχνά. «Σήμερα θα το τελειώσουμε!» Πόσες φορές δεν φώναξαν ο ένας στον άλλον αυτή τη πρόταση όταν έμπαιναν στην αίθουσα που γινόταν η συγκέντρωσή μας, για να τους πετάξουν έξω αστραπιαία πριν να το επαναλάβουν.

Καταρχάς, η διαχείριση της συγκέντρωσης σε εμάς ήταν διαφορετική. Δεν τους παρακαλούσαμε γι’ αυτό, δεν τους ζητούσαμε ευγενικά να μας επιτρέψουν να κάνουμε τη συγκέντρωσή μας, ούτε δίναμε εξαρχής το δικαίωμα στον καθένα να ανοίγει ατέλειωτες συζητήσεις, αλλά χωρίς άλλη καθυστέρηση τους δίναμε να καταλάβουν ότι ήμασταν οι κύριοι της συγκέντρωσης, ότι κατά συνέπεια είχαμε το δικαίωμα να κάνουμε ό,τι μας άρεσε και ότι όποιος τολμούσε να κάνει έστω και μια διακοπή, θα πετιόταν αλύπητα από εκεί που ήρθε. Ότι εμείς επιπλέον δεν αναλαμβά-

νουμε καμιά ευθύνη για έναν τέτοιο παλληκαρά· αν υπήρχε χρόνος και μας βόλευε, θα επιτρέπαμε να γίνει συζήτηση, αν όχι τότε καμία και τον λόγο έχει ο τάδε κύριος ομιλητής.

Έμεναν έκπληκτοι με αυτό.

Δεύτερον, είχαμε μια αυστηρά οργανωμένη προστασία της αίθουσας. Στα αστικά κόμματα αυτή η προστασία της αίθουσας ή καλύτερα η υπηρεσία τήρησης της τάξης, αποτελούνταν συνήθως από κυρίους που πίστευαν ότι η αξιοπρέπεια της ηλικίας τους, τους έδινε ένα συγκεκριμένο δικαίωμα στην εξουσία και στο σεβασμό. Δεδομένου όμως ότι οι υποκινούμενες από τους μαρξιστές μάζες δεν νοιάζονταν καθόλου για την ηλικία, την εξουσία και τον σεβασμό, η ύπαρξη αυτής της προστασίας αιθουσών στις αστικές συγκεντρώσεις μπορούμε να πούμε πως ήταν ανύπαρκτη.

Ακριβώς από την αρχή της μεγάλης μας δραστηριοποίησης για την πραγματοποίηση συγκεντρώσεων ξεκίνησα την οργάνωση μιας προστασίας της αίθουσας σαν **υπηρεσία τήρησης της τάξης** που απαρτιζόταν βασικά από νεαρά παλικάρια. Μερικοί από αυτούς ήταν σύντροφοι που ήξερα από τη στρατιωτική θητεία, άλλοι που τους είχα στρατολογήσει σαν νεαρούς συντρόφους του κόμματος, που από την αρχή εκπαιδεύτηκαν και γαλουχήθηκαν με την αντίληψη ότι η τρομοκρατία μπορεί να συντριβεί μόνο με τη τρομοκρατία, ότι σ’ αυτή τη γη οι γενναίοι και οι αποφασιστικοί έχουν την επιτυχία με το μέρος τους· ότι παλεύουμε για ένα τεράστιο ιδανικό, τόσο μεγάλο και μεγαλειώδες, που αξίζει να θωρακιστεί και να προστατευτεί μέχρι και με την τελευταία σταγόνα του αίματός μας. Ήταν εμποτισμένοι με το δόγμα ότι όταν η λογική σιωπά και η δύναμη έχει τον τελευταίο λόγο, το καλύτερο όπλο άμυνας βρίσκεται στην επίθεση και ότι η φήμη της δύναμης τήρησης της τάξης πρέπει να προηγείται, ότι δεν είμαστε μια λέσχη συζήτησης αλλά μια μαχητική κοινότητα.

Και πόσο δεν λαχταρούσαν αυτοί οι νέοι ένα τέτοιο σύνθημα!

Πόσο απογοητευμένη και αγανακτισμένη ήταν αυτή η γενιά του πολέμου, γεμάτη αποστροφή και αηδία για την αστική νωθρότητα!

Ήταν πια φανερό ότι η επανάσταση ήταν δυνατή μόνο χάρη στην ολέθρια αστική κυβέρνηση του λαού μας. Οι γροθιές για την προστασία του γερμανικού λαού υπήρχαν ακόμη και τότε, μόνο τα μυαλά για την δραστηριοποίηση έλειπαν. Πόσο συχνά άστραφταν τα μάτια των αγοριών μου εκείνες τις μέρες όταν τους εξηγούσα την αναγκαιότητα της αποστολής τους, διαβεβαιώνοντάς τους ξανά και ξανά ότι όλη η σοφία σε αυτή τη γη είναι μάταιη αν δεν έχει στην υπηρεσία της κάποια δύναμη, να την θωρακίσει και να την προστατέψει, ότι η γλυκιά θεά της ειρήνης βαδίζει μόνο στο πλευρό του θεού του Πολέμου και ότι κάθε μεγάλο ειρηνικό έργο χρειάζεται την προστασία και τη βοήθεια της δύναμης! Πώς έπαιρνε μέσα τους τώρα η έννοια της στρατιωτικής θητείας μια πολύ πιο ρεαλιστική μορφή! Όχι με την απολιθωμένη έννοια στην απο-

στεωμένη ψυχή των αξιωματούχων που υπηρετούν τη νεκρή αρχή ενός νεκρού κράτους, αλλά με τη ζωντανή συνειδητοποίηση του καθήκοντος κάθε ατόμου να θυσιάζει τη ζωή του πάντα και ανά πάσα στιγμή, σε κάθε τόπο και σε κάθε μέρος.

Και πώς έκαναν τη δουλειά τους αυτοί οι νέοι!

Σαν ένα σμήνος από σφήκες, ορμούσαν πάνω στους ταραχοποιούς των συγκεντρώσεών μας, χωρίς να δίνουν σημασία στην αριθμητική υπεροχή τους, όσο μεγάλη κι αν ήταν, χωρίς να φοβούνται μήπως πληγωθούν ή μήπως χύσουν το αίμα τους, γεμάτοι από τη μεγάλη ιδέα, να ανοίξουν το δρόμο για την ιερή αποστολή του κινήματός μας.

Ήδη από τα μέσα του καλοκαιριού του 1920, η οργάνωση των δυνάμεων τήρησης της τάξης άρχισε σταδιακά να παίρνει οριστική μορφή, για να χωριστούν σταδιακά σε εκατοντάδες την άνοιξη του 1921, οι οποίες στη συνέχεια χωρίστηκαν και πάλι σε ομάδες.

Και αυτό χρειαζόταν επειγόντως, γιατί στο μεταξύ ο αριθμός των συγκεντρώσεων αυξανόταν σταθερά. Μαζευόμασταν ακόμη συχνά στην αίθουσα του Χόφμπροϋχαους του Μονάχου, αλλά ακόμα πιο συχνά σε μεγαλύτερες αίθουσες της πόλης. Το φθινόπωρο και το χειμώνα του 1920/21, οι αίθουσες του Μπύργκερμπροϋ και Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου είχαν γνωρίσει τεράστιες μαζικές συγκεντρώσεις και παρουσιαζόταν πάντα η ίδια εικόνα: **οι χώροι των εκδηλώσεων του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος έπρεπε συνήθως να αποκλειστούν από την αστυνομία πριν την έναρξη λόγω συνωστισμού**.

Η οργάνωση των δυνάμεών μας για την τήρηση της τάξης, μας έθεσε ένα πολύ σημαντικό ζήτημα για διευκρίνηση. Μέχρι τότε, το κίνημα δεν είχε κανένα κομματικό έμβλημα και καμία κομματική σημαία. Η έλλειψη τέτοιων συμβόλων δεν ήταν μόνο ένα μειονέκτημα για εκείνη την περίοδο, αλλά θα ήταν απαράδεκτη αν συνεχιζόταν και στο μέλλον. Το μειονέκτημα που υπήρχε σ' αυτό ήταν κυρίως το γεγονός ότι οι σύντροφοι του κόμματος δεν είχαν κάποιο διακριτικό σημάδι της κοινής ταυτότητας που τους ενώνει και ήταν απολύτως απαράδεκτο να συνεχιστεί και στο μέλλον αυτή η απουσία ενός εμβλήματος που να έχει τον χαρακτήρα συμβόλου του κινήματος και σαν τέτοιο να το αντιτάξουμε σε αυτό των διεθνιστών.

Στα νιάτα μου είχα περισσότερες από μία ευκαιρίες να αντιληφθώ αλλά και να κατανοήσω την ψυχολογική και την συναισθηματική σημασία ενός τέτοιου συμβόλου. Μετά τον πόλεμο βίωσα στο Βερολίνο μια μαζική εκδήλωση των μαρξιστών μπροστά στο βασιλικό ανάκτορο και τον κήπο. Μια θάλασσα από κόκκινες σημαίες, κόκκινα πανιά και

κόκκινα λουλούδια έδωσαν σε αυτό το συλλαλητήριο, στο οποίο συμμετείχαν περίπου 120.000 άτομα, μια επιβλητική εξωτερική όψη. Μπόρεσα να αισθανθώ και να καταλάβω τότε, πόσο εύκολα ο άνθρωπος του λαού υποκύπτει στην υποβλητική μαγεία ενός τόσο μεγαλειώδους θεάματος.

Η αστική τάξη, η οποία σαν πολιτικό κόμμα δεν παρουσιάζει ούτε αντιπροσωπεύει καμία απολύτως ιδεολογία, δεν είχε επομένως δική της σημαία. Αποτελούνταν από «πατριώτες» που κυκλοφορούσαν με τα χρώματα του Ράιχ. Εάν αυτά τα χρώματα ήταν τα σύμβολα μιας συγκεκριμένης κοσμοθεωρίας, τότε θα μπορούσε να πιστέψει κανείς ότι οι φορείς του κράτους έβλεπαν αυτή τη σημαία τους σαν έκφραση της κοσμοθεωρίας τους, αφού το σύμβολο της κοσμοθεωρίας τους με τις προσπάθειές τους είχε γίνει η σημαία του κράτους και του Ράιχ.

Όμως τα πράγματα δεν ήταν έτσι.

Το Ράιχ είχε χτιστεί χωρίς τη βοήθεια της γερμανικής αστικής τάξης και η ίδια η σημαία γεννήθηκε μέσα από τον πόλεμο. Άρα στην πραγματικότητα ήταν απλώς μόνο μια κρατική σημαία και δεν είχε κανένα νόημα με την έννοια μιας ιδιαίτερης ιδεολογικής αποστολής.

Μόνο σε ένα μέρος των γερμανόφωνων περιοχών, στη γερμανική Αυστρία, υπήρχε κάτι που έμοιαζε με αστική κομματική σημαία. Με το να επιλέξει ένα τμήμα της γερμανικής αστικής τάξης εκεί τα χρώματα του σαράντα οκτώ (1848), μαύρο-κόκκινο-χρυσό, για κομματική σημαία, δημιούργησε ένα σύμβολο που, ακόμα κι αν δεν είχε ιδεολογική σημασία, είχε ωστόσο επαναστατικό χαρακτήρα από πολιτική άποψη. **Οι πιο σκληροί εχθροί αυτής της μαύρο-κόκκινο-χρυσής σημαίας εκείνη την εποχή, – και αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε σήμερα – ήταν οι σοσιαλδημοκράτες και οι χριστιανοσοσιαλιστές, δηλαδή οι κληρικοί**. Αυτοί ήταν τότε που προσέβαλλαν και βεβήλωσαν και λέρωσαν αυτά τα χρώματα, όπως αργότερα το 1918, έριξαν στη λάσπη το μαύρο-άσπρο-κόκκινο. Ομολογουμένως το μαύρο-κόκκινο-χρυσό των γερμανικών κομμάτων στην παλιά Αυστρία ήταν τα χρώματα του 1848, δηλαδή μιας εποχής που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ουτοπική, αλλά και που αντιπροσωπευόταν από τις τίμιες γερμανικές ψυχές, ακόμα κι αν ο Εβραίος καραδοκούσε σαν ιθύνων νους στο παρασκήνιο. Κατά συνέπεια, ήταν μόνο η προδοσία προς την πατρίδα και το ξεδιάντροπο ξεπούλημα του γερμανικού λαού και του γερμανικού αγαθού που έκαναν αυτή τη σημαία τόσο συμπαθητική στον μαρξισμό και στο Κέντρο, ώστε σήμερα την τιμούν σαν κάτι πολύ ιερό και την χρησιμοποιούν σαν λάβαρό τους, προστατεύοντας τη σημαία που κάποτε έφτυσαν.

Στην πραγματικότητα, μέχρι το 1920 δεν υπήρχε καμία σημαία αντίθετη στον μαρξισμό, που θα ενσάρκωνε ιδεολογικά το πολικό αντίθετό του. Γιατί, ακόμη κι αν τα υγιέστερα πολιτικά κόμματα της αστικής τάξης μετά το 1918 δεν ήθελαν πλέον να υιοθετήσουν τη μαύρο-κόκκινη-χρυσή σημαία του Ράιχ σαν δικό τους σύμβολο, τα οποία τώρα

έχουν ξαφνικά ανακαλυφθεί, δεν είχαν ωστόσο να αντιτάξουν στις νέες εξελίξεις ένα δικό τους πρόγραμμα για το μέλλον, στην καλύτερη περίπτωση την ιδέα για την ανασυγκρότηση του προηγούμενου Ράιχ.

Και ακριβώς σε αυτή την ιδέα οφείλει η μαύρο-άσπρο-κόκκινη σημαία του παλιού Ράιχ την αναβίωσή της, σαν σημαία των λεγόμενων εθνικών αστικών κομμάτων μας.

Ήταν προφανές ότι το σύμβολο ενός καθεστώτος που είχε ανατραπεί από τους μαρξιστές κάτω από άδοξες συνθήκες δεν ήταν τώρα άξιο να χρησιμεύσει σαν έμβλημα κάτω από το οποίο θα συνθλίβονταν με τη σειρά του ο ίδιος μαρξισμός. Όσο σεβαστά και αγαπητά κι αν είναι αυτά τα παλιά, μοναδικά όμορφα χρώματα στη νεανική τους σύνθεση για κάθε τίμιο Γερμανό που πολέμησε κάτω από αυτά και είδε τη θυσία τόσων πολλών, αυτή η σημαία δεν μπορεί να αποτελέσει το σύμβολο ενός αγώνα για το μέλλον.

Σε αντίθεση με τους αστούς πολιτικούς, πάντα έπαιρνα τη θέση στο κίνημά μας ότι το γερμανικό έθνος είναι πραγματικά τυχερό που έχασε την παλιά σημαία. Το τι κάνει η Δημοκρατία κάτω από τη δική της σημαία, μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους. Από τα βάθη της καρδιάς μας, όμως, πρέπει να ευχαριστήσουμε τη μοίρα που έσωσε ευσπλαχνικά την πιο ένδοξη πολεμική σημαία όλων των εποχών από το να χρησιμοποιηθεί σαν σεντόνι που πάνω της θα οργανωνόταν η πιο βρόμικη πορνεία. Στο σημερινό Ράιχ, που ξεπουλάει τον εαυτό του και τους πολίτες του, δεν πρέπει ποτέ να κυματίσει η τιμημένη και ηρωική άσπρο-μαύρο-κόκκινη σημαία.

Όσο διαρκεί η ντροπή του Νοέμβρη, ας χρησιμοποιεί το δικό της εξωτερικό κάλυμμα και να μην προσπαθεί να κλέψει το έμβλημα ενός έντιμου παρελθόντος. Οι αστοί πολιτικοί μας πρέπει να υπενθυμίζουν στον εαυτό τους ότι όποιος θέλει να διεκδικήσει την μαύρο-άσπρο-κόκκινη σημαία για το σημερινό κράτος, διαπράττει κλοπή σε βάρος του παρελθόντος μας. Η παλιά σημαία ήταν πραγματικά κατάλληλη μόνο για το παλιό Ράιχ και, δόξα και ευχαριστώ τω Θεώ, η δημοκρατία διάλεξε αυτή που της ταίριαζε.

Αυτός ήταν και ο λόγος που εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν μπορούσαμε να δούμε την έπαρση της παλιάς σημαίας σαν σύμβολο που εκφράζει τους δικούς μας σκοπούς. Γιατί εμείς δεν θέλουμε να αναστήσουμε το παλιό Ράιχ, που καταστράφηκε από τα δικά του λάθη, αλλά να φτιάξουμε ένα νέο κράτος.

Το κίνημα που σήμερα με αυτή την έννοια παλεύει με τον μαρξισμό πρέπει να φέρει στη σημαία του το σύμβολο του νέου κράτους.

Το ζήτημα της νέας σημαίας, δηλαδή της μορφής της εμφάνισής της, μας απασχόλησε πολύ εκείνη την εποχή. Ερχόντουσαν προτάσεις από όλες τις πλευρές, οι οποίες, παρότι ήταν καλοπροαίρετες, δεν ήταν ιδιαίτερα επιτυχημένες. Γιατί η νέα σημαία έπρεπε όχι μόνο να γίνει το σύμβολο του αγώνα μας, αλλά από την άλλη πλευρά έπρεπε και να

μπορεί να έχει σαν αφίσα μεγάλη επίδραση. Όποιος έχει ασχοληθεί με τις προτιμήσεις της μάζας, θα καταλάβει και θα εκτιμήσει τη σημασία αυτών των φαινομενικά ασήμαντων λεπτομερειών. Ένα εντυπωσιακό έμβλημα μπορεί να ανάψει την πρώτη σπίθα για το ενδιαφέρον για ένα κίνημα σε εκατοντάδες χιλιάδες περιπτώσεις.

Γι' αυτόν τον λόγο χρειάστηκε να απορρίψουμε όλες τις προτάσεις να συμβολίσουμε το κίνημά μας με μια άσπρη σημαία, όπως είχε προταθεί από πολλές πλευρές, η οποία θα μας ταύτιζε με το παλιό κράτος ή σωστότερα, με εκείνα τα αδύναμα κόμματα που μοναδικός πολιτικός στόχος τους είναι η αποκατάσταση των προηγούμενων συνθηκών. Εκτός αυτού, το άσπρο δεν είναι καθόλου επιβλητικό χρώμα. Ταιριάζει μόνο σε ηθικοπλαστικά σωματεία νεαρών δεσποινίδων, αλλά όχι σε ένα ανατρεπτικό κίνημα μιας επαναστατικής εποχής.

Το μαύρο επίσης μάς το πρότειναν: Κατάλληλο από μόνο του για την σημερινή εποχή, αλλά δεν υπήρχε σ' αυτό καμία ερμηνεύσιμη εκπροσώπηση των στόχων του κινήματός μας. Σε τελική ανάλυση, αυτό το χρώμα δεν μπορεί να κινήσει την προσοχή.

Παρά το θαυμάσιο αισθητικό αποτέλεσμα, το άσπρο-μπλε αποκλείστηκε καθώς ήταν το χρώμα ενός ομόσπονδου γερμανικού κράτους* και μιας στενόμυαλης πολιτικής συμπεριφοράς του, που δυστυχώς δεν είχε την καλύτερη φήμη. Επιπλέον σε αυτά τα χρώματα ήταν πολύ δύσκολο να βρούμε μια ένδειξη για το κίνημά μας. Τα ίδια ισχύουν και για το μαύρο-άσπρο.

Για το μαύρο-κόκκινο-χρυσό δεν υπήρχε θέμα.

Ούτε το μαύρο-άσπρο-κόκκινο, για τους λόγους που αναφέρθηκαν ήδη, τουλάχιστον όχι με τη μορφή με την οποία χρησιμοποιήθηκαν μέχρι τότε. Όσον αφορά το αποτέλεσμα, όμως, ο συνδυασμός αυτών των χρωμάτων βρίσκεται πιο ψηλά από όλους τους άλλους. Είναι η πιο εντυπωσιακή αρμονία χρωμάτων που υπάρχει.

Εγώ πάντα υποστήριζα τη διατήρηση των παλιών χρωμάτων, όχι μόνο επειδή είναι ό,τι πιο ιερό γνωρίζω σαν στρατιώτης, αλλά και επειδή το αισθητικό τους αποτέλεσμα ανταποκρίνεται μακράν περισσότερο στα συναισθήματά μου. Ωστόσο, έπρεπε να απορρίψω χωρίς εξαίρεση τα αναρίθμητα προσχέδια, που ήρθαν εκείνη την εποχή από τους κύκλους του νεαρού κινήματος, τα περισσότερα από τα οποία είχαν σχεδιάσει τον αγκυλωτό σταυρό στην παλιά σημαία. Εγώ – σαν Αρχηγός – δεν ήθελα να δημοσιοποιήσω αμέσως το δικό μου προσχέδιο, αφού ήταν πιθανό κάποιος άλλος να καταλήξει σε ένα εξίσου καλό ή ίσως καλύτερο. Πραγματικά, ένας οδοντίατρος** από το Στάρνμπεργκ παρέδωσε ένα σχέδιο που δεν ήταν καθόλου κακό, το οποίο παρεμπιπτόντως πλησίασε αρκετά το δικό μου, με ένα μόνο ελάττωμα ότι ο αγκυλωτός σταυρός με καμπυλωτούς γάντζους ήταν τοποθετημένος σε έναν λευκό δίσκο.

* Της Βαυαρίας.

** Φρήντριχ Κρον (Σ.τ.μ)

Εγώ στο μεταξύ, μετά από αμέτρητες προσπάθειες, αποφάσισα την τελική μορφή· μια σημαία με βάση το κόκκινο χρώμα στο ύφασμα με άσπρο δίσκο και μαύρο αγκυλωτό σταυρό στη μέση. Μετά από πολύωρες δοκιμές βρήκα και την σωστή αναλογία ανάμεσα στο μέγεθος της σημαίας και στο μέγεθος του άσπρου δίσκου καθώς και του σχήματος και του πάχους του αγκυλωτού σταυρού.

Ο αγκυλωτός σταυρός που προτάθηκε από τον Φρήντριχ Κρον

Και έμεινε έτσι από τότε.

Στο ίδιο πνεύμα παραγγέλθηκαν αμέσως τα περιβραχιόνια για τις ομάδες τήρησης της τάξης, δηλαδή ένα κόκκινο περιβραχιόνιο, στο οποίο υπάρχει και ένας λευκός δίσκος με μια μαύρη σβάστικα.

Επίσης τα διακριτικά του κόμματος σχεδιάστηκαν με τις ίδιες οδηγίες: ένας άσπρος δίσκος σε κόκκινο φόντο και στη μέση ο αγκυλωτός σταυρός. Ένας χρυσοχόος από το Μόναχο, ο Φυς, μας προμήθευσε το πρώτο προς χρήση σχέδιο και έκτοτε καθιερώθηκε.

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1920 η νέα σημαία παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο κοινό. Ταίριαζε απόλυτα με το νεαρό μας κίνημα. Όπως αυτό ήταν νέο έτσι ήταν και εκείνη. Κανένας άνθρωπος δεν την είχε δει προηγουμένως· φαινόταν τότε σαν αναμμένος πυρσός. Και εμείς οι ίδιοι αισθανθήκαμε σχεδόν μια παιδιάστικη χαρά όταν μία από τις συντρόφισσες του κόμματος, που είχε αναλάβει το φτιάξιμο της σημαίας, μας την παρέδωσε. Λίγους μήνες αργότερα εμείς στο Μόναχο διαθέταμε μισή ντουζίνα απ' αυτές και η σταθερή αύξηση της δύναμης των τμημάτων τήρησης της τάξης βοήθησε ιδιαίτερα στη διάδοση του νέου συμβόλου του κινήματος.

Το λάβαρο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος N.S.D.A.P.

Και ήταν πραγματικά ένα σύμβολο! Όχι μόνο επειδή είχε τα μόνα χρώματα που αγαπήσαμε όλοι μας, που μαρτυρούσαν τον σεβασμό μας για το παρελθόν και που κάποτε χάρισαν δόξα στο γερμανικό έθνος, αλλά ήταν και η καλύτερη ενσάρκωση των στόχων του κινήματος. Σαν εθνικοσοσιαλιστές, βλέπαμε στην σημαία μας το πρόγραμμά μας. Στο **κόκκινο** βλέπαμε την κοινωνική ιδεολογία του

κινήματος, στο **άσπρο** το εθνικιστικό μας ιδεώδες, στον **αγκυλωτό σταυρό** την αποστολή του αγώνα για τη νίκη των Άριων ανθρώπων και παράλληλα με αυτούς την νίκη του ιδανικού της παραγωγικής εργασίας, η οποία ήταν αντισημιτική και θα είναι για πάντα αντισημιτική.

Το λάβαρο (Standarte) των Τμημάτων Καταιγίδας

Δύο χρόνια αργότερα, όταν η δύναμη τήρησης της τάξης είχε εξελιχθεί εδώ και καιρό σε ένα τμήμα καταιγίδας (Sturmabteilung) αποτελούμενο από πολλές χιλιάδες άνδρες, φάνηκε απαραίτητο να δώσουμε σε αυτήν την στρατιωτική οργάνωση της νέας μας ιδεολογίας ένα ιδιαίτερο σύμβολο νίκης: **το λάβαρο**. Και αυτό το σχεδίασα εγώ και μετά το παρέδωσα σε έναν γηραιό, πιστό σύντροφο του κόμματος, τον αρχιτεχνίτη χρυσοχόο κ. **Γκαρ**, για να το φτιάξει. Από τότε το λάβαρο αυτό είναι ένα από τα εμβλήματα και τα σύμβολα του εθνικοσοσιαλιστικού αγώνα.

Η δραστηριότητα για την πραγματοποίηση συγκεντρώσεων, η οποία αυξήθηκε πολύ περισσότερο το 1920, οδήγησε τελικά στο γεγονός ότι μερικές φορές πραγματοποιούσαμε ακόμη και δύο συγκεντρώσεις μέσα σε μια βδομάδα. Ο κόσμος μαζευόταν μπροστά στις αφίσες μας, οι μεγαλύτερες αίθουσες της πόλης γέμιζαν πάντα και δεκάδες χιλιάδες παραπλανημένοι μαρξιστές έβρισκαν τον δρόμο της επιστροφής στην εθνική τους κοινότητα για να γίνουν μαχητές για ένα επερχόμενο, ελεύθερο Ράιχ. Το κοινό του Μονάχου άρχισε να μας γνωρίζει. Ο κόσμος μιλούσε για εμάς και η λέξη «εθνικοσοσιαλιστής» έγινε γνώριμη σε πολλούς και αντιπροσώπευε ένα συγκεκριμένο κομματικό πρόγραμμα. Ο αριθμός των υποστηρικτών και μάλιστα ακόμη και των μελών μας αυξανόταν συνεχώς, έτσι ώστε τον χειμώνα του 1920/21 ήμασταν σε θέση να εμφανιζόμαστε στο Μόναχο σαν ένα ισχυρό κόμμα.

Εκείνη την εποχή, εκτός από τα μαρξιστικά κόμματα, δεν υπήρχε κανένα κόμμα, προπάντων κανένα **εθνικό**, που να μπορούσε να δείξει τέτοιες μαζικές εκδηλώσεις όπως εμείς. Το χωρητικότητας πέντε χιλιάδων ατόμων Κιντλ-Κέλλερ του Μονάχου είχε γεμίσει περισσότερες από μία φορές, και υπήρχε μόνο μία αίθουσα στην οποία δεν το είχαμε αποτολμήσει, και αυτή ήταν η αίθουσα Τσίρκους Κρόνε.

Στα τέλη του Ιανουαρίου του 1921, προέκυψαν ξανά σοβαρά προβλήματα για τη Γερμανία. Η Συνθήκη του Παρισιού, βάσει της οποίας η Γερμανία δεσμεύτηκε να πληρώσει το τρελό ποσό των εκατό

δισεκατομμυρίων χρυσών μάρκων, επρόκειτο να επιβεβαιωθεί με το τελεσίγραφο του Λονδίνου.

Μια ομάδα εργασίας των επονομαζόμενων εθνικών ενώσεων, που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό στο Μόναχο, θέλησε να εκμεταλλευτεί αυτή την ευκαιρία και να καλέσει τον κόσμο σε μια ευρύτερη κοινή διαμαρτυρία. Ο χρόνος ήταν πολύ πιεστικός και εγώ είχα αρχίσει να γίνομαι νευρικός για τη συνεχή αναβλητικότητα και το δισταγμό για την εφαρμογή των αποφάσεων που είχαν ληφθεί. Αρχικά έγινε λόγος για συγκέντρωση στο Κένιγκ Πλατζ, αλλά αυτό απορρίφθηκε ξανά από φόβο μήπως διακοπεί από τους κόκκινους και έγινε μια άλλη πρόταση να πραγματοποιηθεί μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά στο Φέλντερνχαλλε. Αλλά ακόμα κι αυτό εγκαταλείφθηκε και τελικά προτάθηκε μια κοινή εκδήλωση στο Κιντ-Κέλλερ του Μονάχου. Στο μεταξύ οι μέρες περνούσαν, τα μεγάλα κόμματα είχαν αγνοήσει πλήρως το φοβερό γεγονός και η εργατική ένωση δεν μπορούσε να αποφασίσει να ορίσει μια συγκεκριμένη ημερομηνία για τη διεξαγωγή της εκδήλωσης.

Την Τρίτη 1 Φεβρουαρίου 1921, ζήτησα επειγόντως την οριστική απόφαση. Μου είπαν να περιμένω μέχρι την Τετάρτη. Την Τετάρτη ζήτησα να μου πουν ξεκάθαρα αν και πότε επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η συγκέντρωση. Η ενημέρωση ήταν και πάλι αόριστη και με υπεκφυγές· είπαν ότι «σκόπευαν» να οργανώσουν μια εκδήλωση την Τετάρτη σε οκτώ ημέρες.

Αυτό ξεπέρασε τα όρια της υπομονής μου και αποφάσισα να πραγματοποιήσω μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας μόνος μου. Το μεσημέρι της Τετάρτης υπαγόρευσα μέσα σε δέκα λεπτά το κείμενο της αφίσας και ταυτόχρονα νοίκιασα το Τσίρκους Κρόνε για την επόμενη μέρα, την Πέμπτη 3 Φεβρουαρίου.

Εκείνο τον καιρό αυτό ήταν ένα μεγάλο ρίσκο. Όχι μόνο επειδή μου φαινόταν αμφίβολο αν μπορούσε να γεμίσει εκείνη η τεράστια αίθουσα, αλλά και επειδή υπήρχε ο κίνδυνος να τιναχτεί στον αέρα η εκδήλωσή μας.

Η δύναμη των ομάδων μας τήρησης της τάξης δεν ήταν καθόλου επαρκής για αυτόν τον κολοσσιαίο χώρο. Επίσης δεν ήμουν σίγουρος για το τι έπρεπε να κάνω σε περίπτωση που επιχειρούσαν να διακόψουν τη συγκέντρωση. Τότε νόμιζα ότι τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο δύσκολα στο κτίριο του Τσίρκους από μια συνηθισμένη αίθουσα συγκεντρώσεων. Αλλά, όπως αποδείχθηκε, ήταν ακριβώς το αντίθετο. Στην πραγματικότητα ήταν πολύ πιο εύκολο να εξουδετερωθεί μια ομάδα ταραξιών σε ένα τεράστιο χώρο παρά σε μια κατάμεστη αίθουσα.

Ένα μόνο ήταν σίγουρο: οποιαδήποτε αποτυχία θα μας έβαζε για πολύ καιρό στο περιθώριο. Γιατί μια και μόνο επιτυχημένη κατάρρευση θα κατέστρεφε τη φήμη μας με μια πτώση και θα ενθάρρυνε τους αντιπάλους να συνεχίσουν να προσπαθούν ξανά και ξανά. Αυτό θα μπο-

ρούσε να οδηγήσει στη δολιοφθορά όλων των μελλοντικών μας δραστηριοποιήσεων για συγκεντρώσεις και θα χρειαζόταν σκληρός και πολύμηνος αγώνας για να αποκαταστήσουμε τα πράγματα.

Είχαμε μόνο μια μέρα για να τοιχοκολλήσουμε τις αφίσες μας, δηλαδή την Πέμπτη. Δυστυχώς το πρωί εκείνης της μέρας έβρεχε και φιανόταν δικαιολογημένος ο φόβος ότι πολλοί θα προτιμούσαν να μείνουν στο σπίτι τους παρά να πάνε σε μια εκδήλωση τρέχοντας μέσα στη βροχή και το χιόνι, όπου θα μπορούσε ενδεχομένως να προκληθούν εκεί ταραχές και τραυματισμοί.

Πραγματικά, την Πέμπτη το πρωί άρχισα να φοβάμαι ότι η αίθουσα μπορεί να μην είναι γεμάτη τελικά (θα ντροπιαζόμουν μπροστά στην εργατική ένωση), γι’ αυτό υπαγόρευσα αμέσως διάφορα φυλλάδια και τα τύπωσα όσο το δυνατόν γρηγορότερα για να μπορούν να μοιραστούν το απόγευμα. Φυσικά περιείχαν πρόσκληση για να παρευρεθούν στη συγκέντρωση.

Δύο φορτηγά που νοίκιασα ντύθηκαν όσο περισσότερο γινόταν στα **κόκκινα**, μερικές από τις σημαίες μας ήταν τοποθετημένες πάνω τους και το καθένα ήταν στελεχωμένο με δεκαπέντε έως είκοσι μέλη του κόμματος· πήραν εντολή να τριγυρνούν αδιάκοπα στους δρόμους της πόλης, μοιράζοντας φυλλάδια, εν ολίγοις, να κάνουν προπαγάνδα για τη μαζική συγκέντρωση που θα γινόταν το βράδυ. Ήταν η πρώτη φορά που διέσχιζαν τους δρόμους της πόλης φορτηγά με σημαίες και δεν είχαν πάνω τους μαρξιστές. Η αστική τάξη κοίταζε με ανοιχτό το στόμα αυτά τα φορτηγά που ήταν στολισμένα με κόκκινο χρώμα και με σημαίες που κυμάτιζαν με τον αγκυλωτό σταυρό, ενώ από τα πεζοδρόμια σηκώνονταν αναρίθμητες σφιγμένες γροθιές, φανερά εξοργισμένοι απέναντι σε αυτή τη νέα «πρόκληση στο προλεταριάτο». Γιατί μόνο ο μαρξισμός είχε το δικαίωμα να οργανώνει συγκεντρώσεις και να τριγυρνάει πάνω σε φορτηγά.

Στις επτά το βράδυ το Τσίρκους δεν είχε γεμίσει ακόμα. Με ενημέρωναν τηλεφωνικά κάθε δέκα λεπτά και άρχισα να ανησυχώ· γιατί συνήθως επτά με επτά και τέταρτο οι άλλες αίθουσες ήταν ως επί το πλείστον μισογεμάτες, μερικές φορές ήταν ακόμα και κατάμεστες. Ωστόσο, αυτό σύντομα επιλύθηκε. Είχα ξεχάσει τελείως να λάβω υπόψη μου τις τεράστιες διαστάσεις αυτού του νέου χώρου: χίλια άτομα στο Χόφμπροϋχαουζ ήταν ένα αρκετά εντυπωσιακό θέαμα, αλλά ο ίδιος αριθμός στο Τσίρκους Κρόνε καταβροχθιζόταν από τις διαστάσεις του κτιρίου. Δεν φαινόντουσαν καθόλου. Λίγο ώρα αργότερα όμως, έλαβα πιο αισιόδοξα μηνύματα και στις οκτώ παρά τέταρτο πληροφορήθηκα ότι η αίθουσα ήταν γεμάτη κατά τα τρία τέταρτα και ότι τεράστια πλήθη σχημάτιζαν ουρές μπροστά στα γκισέ των εισιτηρίων. Μετά απ’ αυτό έφυγα για τη συγκέντρωση.

Έφτασα μπροστά στο Τσίρκους στις οκτώ και δύο λεπτά. Ένα πλήθος ανθρώπων εξακολουθούσε να υπάρχει μπροστά του, κάποιοι απλώς

περίεργοι, συμπεριλαμβανομένων πολλών αντιπάλων που προτίμησαν να παρακολουθήσουν απέξω τι θα γίνει.

Όταν μπήκα στη τεράστια αίθουσα, ένιωσα να με πλημμυρίζει η ίδια εκείνη χαρά όπως ένα χρόνο νωρίτερα στην πρώτη συγκέντρωση στην αίθουσα του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου. Όμως μόνο αφού κατάφερα να διασχίσω το ανθρώπινο τείχος και έφτασα στη ψηλή εξέδρα, κατάλαβα το μέγεθος της επιτυχίας μας. Σαν ένα τεράστιο κοχύλι απλωνόταν μπροστά μου αυτή η αίθουσα γεμάτη από χιλιάδες, χιλιάδες ανθρώπους. Ακόμα και η πίστα ήταν κατάμεστη. Είχαμε πουλήσει πάνω από πέντε χιλιάδες εξακόσια εισιτήρια και και αν συνυπολογίσετε τον συνολικό αριθμό των ανέργων, των φτωχών φοιτητών και των δικών μας ανδρών των ομάδων τήρησης τάξης, πρέπει να ήταν εκεί περίπου εξίμισι χιλιάδες άτομα.

Τσίρκους Κρόνε του Μονάχου - 1921

Το «Μέλλον ή κατάρρευση» ήταν το θέμα και η καρδιά μου πανηγύριζε με την πεποίθηση, ότι το μέλλον βρισκόταν εκεί κάτω μπροστά μου.

Άρχισα να μιλάω και μίλησα για περίπου δυόμισι ώρες και μετά την πρώτη μισή ώρα κατάλαβα ότι αυτή η συγκέντρωση θα είχε μεγάλη επιτυχία. Η επαφή με όλα αυτά τα χιλιάδες άτομα επιτεύχθηκε. Μετά την πρώτη ώρα, τα χειροκροτήματα άρχισαν να με διακόπτουν σε όλο και μεγαλύτερα αυθόρμητα ξεσπάσματα, αλλά μετά τη δεύτερη ώρα επικράτησε μια κατανυκτική σιγή που αργότερα τη βίωσα πολλές φορές στην ίδια αίθουσα και που θα μείνει αξέχαστη σε όλους. Δεν μπορούσες να ακούσεις τίποτα πέρα από την ανάσα αυτού του τεράστιου πλήθους, και μόνο όταν πρόφερα τις τελευταίες λέξεις, αυτό το πλήθος ξαφνικά ξέσπασε για να βρει τη λύτρωσή του στον εθνικό ύμνο, που τον τραγούδησε με το μεγαλύτερο πάθος.

Συνέχισα να παρακολουθώ πώς άδειαζε σιγά-σιγά η τεράστια αίθουσα και μια τεράστια λαοθάλασσα σπρώχνονταν προς την τεράστια κεντρική έξοδο για σχεδόν είκοσι λεπτά. Μόνο τότε πανευτυχής, άφησα τη θέση μου για να πάω σπίτι.

Από αυτήν την πρώτη συγκέντρωση στο Τσίρκους Κρόνε του Μονάχου έχουν τραβηχτεί φωτογραφίες. Δείχνουν καλύτερα από τα λόγια το μέγεθος αυτής της συγκέντρωσης. Οι αστικές εφημερίδες δημοσίευσαν φωτογραφίες και ρεπορτάζ, αλλά ανέφεραν ότι επρόκειτο μόνο για ένα «εθνικό» συλλαλητήριο, αποσιωπώντας, κατά τον συνηθισμένο κόσμιο τρόπο τους, τους διοργανωτές του.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ξεπεράσαμε κατά πολύ τα πλαίσια ενός

συνηθισμένου απλού κόμματος. Δεν μπορούσαν πια να μας αγνοούν. Για να μην δώσω την εντύπωση ότι αυτή η επιτυχία της συγκέντρωσης ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός, προγραμμάτισα αμέσως για την επόμενη εβδομάδα μια συγκέντρωση στο Τσίρκους για δεύτερη φορά, και το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Και πάλι η τεράστια αίθουσα γέμισε ασφυκτικά από κόσμο και έτσι αποφάσισα να διοργανώσω μια συγκέντρωση για την επόμενη βδομάδα για τρίτη φορά με τον ίδιο τρόπο. Και για τρίτη φορά το γιγάντιο Τσίρκους ήταν γεμάτο κόσμο από πάνω μέχρι κάτω.

Μετά από αυτό το προοίμιο του 1921 αύξησα ακόμη περισσότερο τη δραστηριοποίηση για την πραγματοποίηση συγκεντρώσεων στο Μόναχο. Τώρα προχώρησα στη διεξαγωγή όχι μόνο μιας μαζικής συγκέντρωσης τη βδομάδα, αλλά κάποιες βδομάδες μέχρι και δύο μαζικές συγκεντρώσεις και μάλιστα κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού και του φθινοπώρου αυτές γίνονταν μερικές φορές τρεις. Από εδώ και πέρα συναντιόμασταν πάντα στο Τσίρκους και παίρναμε μεγάλη χαρά βλέποντας ότι όλες οι βραδιές μας ήταν εξίσου επιτυχημένες.

Το αποτέλεσμα ήταν ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός οπαδών του κινήματος και μια μεγάλη αύξηση των μελών.

Φυσικά, τέτοιες επιτυχίες δεν άφησαν ούτε τους αντιπάλους μας σε ησυχία. Αφού η τακτική τους πάντα αμφιταλαντεύονταν άλλοτε στην τρομοκρατία και άλλοτε στην αποσιώπηση, διαπίστωσαν και οι ίδιοι πως δεν μπορούσαν να εμποδίσουν την ανάπτυξη του κινήματος ούτε με τον έναν ούτε με τον άλλο τρόπο. Αποφάσισαν λοιπόν να προβούν, σαν μια ύστατη προσπάθεια, σε τρομοκρατικές ενέργειες που θα σταματούσαν πια οριστικά τις περαιτέρω δραστηριοποιήσεις μας για συγκεντρώσεις.

Μια άκρως μυστηριώδης απόπειρα δολοφονίας εναντίον ενός μέλους του τοπικού κοινοβουλίου που ονομάζεται Έρχαρντ Άουερ χρησιμοποιήθηκε σαν πρόφαση για τη δράση τους. Ανακοινώθηκε ότι ο Έρχαρντ Άουερ πυροβολήθηκε από κάποιον τον βράδυ. Αυτό σήμαινε ότι δεν τον πέτυχαν, αλλά ότι είχε γίνει απόπειρα να τον πυροβολήσουν. Η λαμπρή σύνεση και το παροιμιώδες θάρρος των αρχηγών του κόμματος των σοσιαλδημοκρατών όχι μόνο απέτρεψαν την προκλητική επίθεση, αλλά έτρεψαν σε φυγή τους ξεδιάντροπους δράστες. Τράπηκαν σε φυγή τόσο γρήγορα και τόσο μακριά, που αργότερα ακόμη και η αστυνομία δεν κατάφερε να βρει το παραμικρό ίχνος τους. Αυτό το μυστηριώδες περιστατικό χρησιμοποιήθηκε από το όργανο του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος του Μονάχου με τον πιο υπερβολικό τρόπο για να εξεγείρει την κοινή γνώμη εναντίον του κινήματος και με τη γνωστή τους από παλιά φλυαρία υποδήλωναν το τι θα ακολουθούσε σύντομα. Ο σκοπός τους ήταν να μην μεγαλώσει το δένδρο μας και

φτάσει στον ουρανό, αλλά να κοπεί αμέσως από το γερό χέρι του προλεταριάτου.

Και μερικές μέρες αργότερα ήρθε η ημέρα της επέμβασης.

Μια συγκέντρωση στην αίθουσα του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου, στην οποία επρόκειτο να μιλήσω εγώ ο ίδιος, είχε επιλεγεί για την τελική αναμέτρηση.

Στις 4 Νοεμβρίου 1921, μεταξύ έξι και επτά το απόγευμα, έλαβα τις πρώτες ασφαλείς πληροφορίες ότι η συγκέντρωση θα διαλυόταν οπωσδήποτε και ότι για το σκοπό αυτό σκόπευαν να στείλουν στη συγκέντρωση μεγάλες μάζες εργατών, ιδιαίτερα από κάποια κόκκινα εργοστάσια.

Λόγω μιας ατυχούς σύμπτωσης δεν λάβαμε αυτή την είδηση νωρίτερα. Εκείνη τη μέρα είχαμε φύγει από τα παλιά, σεβαστά μας γραφεία της οδού Στέρνεκερς του Μονάχου και μετακομίσαμε σε νέα, δηλαδή, είχαμε φύγει από τα παλιά μας γραφεία αλλά δεν μπορούσαμε να πάμε στα νέα επειδή ακόμα γινόντουσαν εκεί εργασίες. Δεδομένου ότι το τηλέφωνο είχε κοπεί στα παλιά μας γραφεία και δεν είχε εγκατασταθεί στα καινούργια, πολλές τηλεφωνικές προσπάθειες εκείνη την ημέρα να μας ενημερώσουν για τη στοχευόμενη διακοπή που σχεδιαζόταν, έμειναν δίχως αποτέλεσμα.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η συγκέντρωση να προστατεύεται μόνο από μια μικρή δύναμη τήρησης της τάξης. Μόνο μία ολιγομελής ομάδα σαράντα έξι ανδρών, από τους εκατό που ήταν συνήθως, ήταν παρούσα και οι συσκευές συναγερμού δεν είχαν εγκατασταθεί ακόμα, για να μπορέσουν να φέρουν αρκετές ενισχύσεις μέσα σε μια ώρα το βράδυ. Σε αυτό προσθέστε το γεγονός ότι τέτοιες ανησυχητικές φήμες είχαν έρθει στα αυτιά μας αμέτρητες φορές, αλλά δεν συνέβη κάτι ιδιαίτερο. Η παλιά παροιμία που λέει ότι «οι επαναστάσεις που προαναγγέλλονται συνήθως δεν γίνονται» είχε αποδειχτεί σωστή μέχρι εκείνο το σημείο.

Ίσως και γι' αυτόν τον λόγο δεν κάναμε εκείνη τη μέρα όλα όσα θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει, για να εμποδίσουμε τη βάναυση αποφασιστικότητα μιας διάλυσης.

Τέλος, πιστεύαμε ότι η αίθουσα του Χόφμπροϋχαουζ στο Μόναχο ήταν εξαιρετικά ακατάλληλη για μια απόπειρα διάλυσης εκ μέρους των αντιπάλων μας. Φοβόμασταν περισσότερο κάτι τέτοιο στις μεγαλύτερες αίθουσες, ειδικά στο Τσίρκους. Αλλά σε αυτό το σημείο, αυτή η ημέρα μας έδωσε ένα πολύτιμο μάθημα. Αργότερα μελετήσαμε το όλο ζήτημα, οφείλω να πω, χρησιμοποιώντας επιστημονικές μεθόδους και καταλήξαμε σε συμπεράσματα που σε ορισμένες περιπτώσεις ήταν εξίσου απίστευτα όσο και ενδιαφέροντα και στην περίοδο που ακολούθησε ήταν θεμελιώδους σημασίας για την οργανωτική και τακτική διαχείριση των Τμημάτων Καταιγίδας* μας.

* Sturm Abteilung: Τμήμα Καταιγίδας και όχι η λανθασμένη ονομασία «Τάγμα Εφόδου» που έχει καθιερωθεί από μπολσεβίκους. (Σ.τ.μ.)

Όταν μπήκα στις οκτώ παρά τέταρτο στον προθάλαμο του Χόφμπροϋχαουζ, δεν υπήρχε πλέον καμία αμφιβολία ως προς την πρόθεση που υπήρχε. Η αίθουσα ήταν κατάμεστη και γι' αυτό το λόγο η αστυνομία είχε κλείσει τις εισόδους. Οι αντίπαλοι, που είχαν έρθει από νωρίς, ήταν μέσα στην αίθουσα και πολλοί από τους οπαδούς μας είχαν μείνει έξω. Το μικρό Τμήμα Καταιγίδας με περίμενε στον προθάλαμο. Έκλεισα τις πόρτες της μεγάλης αίθουσας και μετά διέταξα τους σαράντα πέντε ή σαράντα έξι άνδρες να παραταχθούν. Εξήγησα σε εκείνους τους νέους, ότι σήμερα θα έπρεπε πιθανότατα να δείξουν την πίστη τους στο κίνημα ό, τι και να γίνει και ότι κανένας από εμάς δεν επιτρεπόταν να φύγει από την αίθουσα αν δεν μας έβγαζαν νεκρούς· κι εγώ ο ίδιος θα παρέμενα στην αίθουσα και δεν πίστευα πως κάποιος από αυτούς θα με εγκατέλειπε· αλλά αν εγώ ο ίδιος έβλεπα κάποιον να δειλιάζει, προσωπικά θα του ξήλωνα το σήμα και θα του αφαιρούσα το περιβραχιόνιο. Μετά τους κάλεσα να αντιδράσουν αμέσως στην παραμικρή απόπειρα διακοπής της συγκέντρωσή μας και να θυμούνται ότι ο καλύτερος τρόπος να αμυνθείς είναι να επιτεθείς.

Ένα τριπλό «Χάιλ»*, που αυτή τη φορά ακούστηκε πιο απότομο και αποφασιστικό από ότι συνήθως, ήταν η απάντησή τους.

Μετά μπήκα στη αίθουσα και μπόρεσα να δω την κατάστατη που επικρατούσε με τα μάτια μου. Οι αντίπαλοι καθόντουσαν όλοι μαζί και με κάρφωναν με τα μάτια τους. Αμέτρητα πρόσωπα στράφηκαν προς το μέρος μου με έντονο μίσος, ενώ πολλοί άλλοι με ειρωνικές γκριμάτσες μου φώναζαν. Σήμερα έλεγαν «θα τελειώνουμε μαζί σας», θα 'πρεπε να προσέχουμε τ' άντερά μας, ότι θα μας βουλώσουν επιτέλους τα στόματα και ό,τι άλλα τέτοια ωραία λόγια υπήρχαν. Είχαν επίγνωση της αριθμητικής ανωτερότητάς τους και το ένιωθαν.

Ωστόσο η συγκέντρωση μπορούσε να ξεκινήσει και άρχισα να μιλάω. Στη αίθουσα του Χόφμπροϋχαουζ, στεκόμουν πάντα σε μια από τις μακριές πλευρές της αίθουσας και το βάθρο μου ήταν ένα τραπέζι μπύρας. Οπότε βρισκόμουν πάντα στη μέση του ακροατηρίου. Ίσως αυτή η περίσταση βοήθησε να δημιουργηθεί μια ατμόσφαιρα σε αυτή την αίθουσα που δεν συνάντησα ποτέ πουθενά αλλού.

Μπροστά μου και κυρίως στα αριστερά μου στέκονταν ή κάθονταν μόνο αντίπαλοι. Ήταν αρκετοί γεροδεμένοι νεαροί και άνδρες, από τα εργοστάσια του Μάφφεϊ, του Κούστερμαν, του Ιζάρια κ.λ.π. Κατά μήκος του αριστερού τοίχου της αίθουσας είχαν μαζευτεί και είχαν προχωρήσει αρκετά κοντά στο τραπέζι μου και άρχισαν να μαζεύουν ποτήρια μπύρας, δηλαδή παράγγελναν συνεχώς μπύρες και έβαζαν τα άδεια ποτήρια κάτω από το τραπέζι. Ολόκληρες στοίβες δημιουργήθηκαν με αυτόν τον τρόπο και θα εκπλησσόμουν αν τα πράγματα πήγαιναν καλά σήμερα.

Μετά από περίπου μιάμιση ώρα – τόσο καιρό μπόρεσα να μιλήσω

* Heil (Χάιλ): Ζήτω, Χαίρε (Σ.τ.μ.)

παρ' όλες τις διακοπές – αισθανόμουν κύριος της κατάστασης. Ακόμα και οι επικεφαλείς των ταραξιών φαινόταν να το αισθάνονται και οι ίδιοι· γιατί γίνονταν όλο και πιο ανήσυχοι και έβγαιναν πιο συχνά από την αίθουσα, επέστρεφαν και έδιναν εντολές στους δικούς τους με φανερό εκνευρισμό.

Ένα μικρό ψυχολογικό λάθος που έκανα υπερασπιζόμενος τον εαυτό μου απέναντι σε ένα τσακωμό και το κατάλαβα μόλις το ξεστόμισα, έδωσε το σύνθημα για την έκρηξη.

Μερικές οργισμένες παρεμβολές και ένας άνδρας πήδηξε ξαφνικά σε μια καρέκλα και φώναξε στην αίθουσα: «**Ελευθερία!**» Με αυτό το σύνθημα ξεκίνησαν το έργο τους οι αγωνιστές της ελευθερίας.

Σε λίγα δευτερόλεπτα ολόκληρη η αίθουσα γέμισε από μια ανθρώπινη μάζα που μούγκριζε και ούρλιαζε ενώ πάνω από τα κεφάλια τους πετούσαν σαν οβίδες τα αμέτρητα ποτήρια της μπίρας· μέσα σε όλα αυτά ακούγονταν το σπάσιμο των καρεκλών, το σπάσιμο των ποτηριών, φωνές, ουρλιαχτά, κραυγές.

Ήταν ένα παράλογο θέαμα.

Έμεινα εκεί που ήμουν και παρακολουθούσα καθώς τα αγόρια μου έκαναν το καθήκον τους.

Θα ήθελα να δω μια αστική συγκέντρωση κάτω από παρόμοιες συνθήκες!

Το πανηγύρι δεν είχε καν αρχίσει όταν οι δυνάμεις καταιγίδας μου, γιατί έτσι ονομάστηκαν από εκείνη τη μέρα, επιτέθηκαν. Σαν λύκοι, όρμησαν στους αντιπάλους τους σε ομάδες των οκτώ ή δέκα και άρχισαν βαθμιαία να τους πετάνε έξω από την αίθουσα. Μετά από πέντε λεπτά δεν έβλεπα σχεδόν κανέναν από αυτούς που να μην ήταν αιμόφυρτος. Πόσους κατάφερα να γνωρίσω τότε· κορυφαίος ο γενναίος μου Μωρίς, ο σημερινός ιδιαίτερος γραμματέας μου Έςς και πολλούς άλλους που, βαριά τραυματισμένοι, συνέχισαν να επιτίθενται όσο μπορούσαν να σταθούν στα πόδια τους. Το πανδαιμόνιο κράτησε είκοσι λεπτά, αλλά οι αντίπαλοί μας, που μπορεί να ήταν επτακόσιοι ή οκτακόσιοι άνδρες, στη συνέχεια πετάχτηκαν έξω από την αίθουσα ή κυνηγήθηκαν στις σκάλες από τους άνδρες μου που δεν ήταν ούτε πενήντα. Μόνο στην αριστερή γωνία, στο βάθος της αίθουσας, μια συμπαγής ακόμα ομάδα αντιπάλων εξακολουθούσε να αντέχει και πρόβαλλε λυσσαλέα αντίσταση. Ξαφνικά ακούστηκαν δυο πιστολιές από την είσοδο της αίθουσας προς την έδρα και άρχισε ένας καταιγισμός πυροβολισμών. Η καρδιά κάποιου σχεδόν θα αγαλλίαζε με αυτό το θέαμα, που θύμιζε παλιές εμπειρίες πολέμου.

Εμίλ Μωρίς και Ρούντολφ Έςς στη φυλακή Λάντσμπεργκ Αμ Λεχ με τον Αδόλφο Χίτλερ

Το ποιος πυροβόλησε, εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να προσδιοριστεί· μόνο ένα πράγμα μπορούσε να εξακριβωθεί, ότι από εκείνη τη στιγμή ο θυμός των ματωμένων αγοριών μου είχε αυξηθεί τόσο πολύ, που τελικά κατέβαλαν και τους τελευταίους ταραξίες και τους πέταξαν έξω από την αίθουσα.

Είχαν περάσει περίπου είκοσι πέντε λεπτά· η αίθουσα έμοιαζε σαν να την είχε χτυπήσει οβίδα. Πολλούς από τους οπαδούς μου έπρεπε να τους βάλουμε επιδέσμους, και άλλους να τους πάρουν, αλλά εμείς κρατούσαμε τον έλεγχο της κατάστασης. Ο Χέρμαν Έσσερ, που προήδρευε εκείνο το βράδυ της συγκέντρωσης, ανακοίνωσε: «**Η συγκέντρωση συνεχίζεται. Ο ομιλητής έχει τον λόγο**» και συνέχισα την ομιλία μου.

Χέρμαν Έσσερ
29 Ιουλ 1900 - 7 Φεβρ. 1981)

Όταν εμείς οι ίδιοι είχαμε ολοκληρώσει τη συγκέντρωση, ένας αναστατωμένος υπολοχαγός της αστυνομίας μπήκε μέσα στην αίθουσα τρέχοντας και κουνώντας τα χέρια του, φώναξε: «Η συγκέντρωση διαλύεται».

Χωρίς να το θέλω, έβαλα τα γέλια βλέποντας αυτή την καθυστέρηση του νόμου· αυθεντικός αστυνομικός κομπασμός. Όσο πιο μικροί είναι, τόσο πιο μεγάλοι πρέπει να δείχνουν.

Πράγματι, μάθαμε πολλά εκείνο το βράδυ αλλά και οι αντίπαλοί μας με τη σειρά τους δεν έχουν ξεχάσει το μάθημα που είχαν πάρει.

Από τότε, ο «Ταχυδρόμος του Μονάχου» (Münchener Post) δεν έχει ανακοινώσει άλλες γροθιές από το προλεταριάτο μέχρι το φθινόπωρο του 1923.

8ο Κεφάλαιο

Ο δυνατός είναι πιο δυνατός μόνος

Στο προηγούμενο κεφάλαιο ανέφερα την ύπαρξη μιας **εργατικής ένωσης μεταξύ των εθνικιστικών γερμανικών οργανώσεων** και θα ήθελα σ’ αυτό το σημείο να ασχοληθώ εν συντομία με αυτή την εργατική ένωση.

Γενικά, σαν ένωση εργασίας νοείται μια ομάδα ενώσεων, που για να διευκολύνουν το έργο τους αναπτύσσουν αμοιβαία συνεργασία σε ορισμένους τομείς, εκλέγουν μια κοινή κεντρική επιτροπή με μεγαλύτερες ή μικρότερες αρμοδιότητες και στη συνέχεια πραγματοποιούν κοινές δράσεις μαζί. Από αυτό είναι σαφές πως εδώ πρέπει να πρόκειται για συλλόγους, συνδέσμους ή κόμματα των οποίων οι σκοποί και οι μέθοδοι δεν απέχουν πολύ μεταξύ τους. Λέγεται μάλιστα ότι αυτό συμβαίνει πάντα. Για τον κανονικό μέσο πολίτη, είναι εξίσου ευχάριστο όσο και καθησυχαστικό να ακούει ότι τέτοιοι σύλλογοι, συνερχόμενοι σε μια τέτοια «εργατική κοινότητα», έχουν βρει την «κοινή σύνδεσή» τους και «βάζουν πίσω ό,τι τους χωρίζει». Από αυτό προκύπτει μια γενική πεποίθηση, ότι μια τέτοια ένωση είναι ένα τεράστιο κέρδος σε δύναμη και ότι μικρές ομάδες που ήταν αδύναμες όσο ήταν μόνες τους, τώρα ξαφνικά έγιναν ισχυρές.

Ωστόσο, αυτό είναι ως επί το πλείστον λάθος!

Είναι ενδιαφέρον και, κατά τη γνώμη μου, σημαντικό για να καταλάβει κανείς αυτό το ζήτημα να διασαφηνιστεί πρώτα πώς είναι δυνατόν να δημιουργηθούν ενώσεις, σύλλογοι και τα παρόμοια, που όλα τους ισχυρί-

ζονται πως έχουν τον ίδιο σκοπό. Εκ πρώτης όψεως θα ήταν λογικό ένας σκοπός να επιδιώκεται από μία μόνο ένωση και ότι δεν θα ήταν λογικό πολλές ενώσεις να επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό τον σκοπό, στην αρχή τον επεδίωκε μία μόνο ένωση. Ένας άνδρας διακήρυξε κάπου μιαν αλήθεια και, ζητώντας τη λύση σε ένα συγκεκριμένο πρόβλημα, έθεσε τον στόχο και ίδρυσε ένα κίνημα για την πραγματοποίηση των απόψεών του.

Ιδρύεται έτσι ένας σύλλογος ή ένα κόμμα που, ανάλογα με το πρόγραμμά του, έχει σκοπό να επιφέρει είτε την εξάλειψη των αδικιών που υπάρχουν είτε την εγκαθίδρυση μιας άλλης ειδικής κατάστασης για το μέλλον.

Από τη στιγμή που θα δημιουργηθεί ένα τέτοιο κίνημα, αποκτά πρακτικά ορισμένα **δικαιώματα προτεραιότητας**. Θα ήταν πλέον αυτονόητο, ότι όλοι οι άνθρωποι που σκοπεύουν να αγωνιστούν για τον ίδιο στόχο με αυτό, να ενταχθούν σε ένα τέτοιο κίνημα και έτσι να αυξήσουν τη δύναμή του για να υποστηριχτεί ακόμα καλύτερα το κοινό έργο. Ειδικά κάθε μυαλό που είναι σε εγρήγορση πρέπει να αισθάνεται ότι με μια τέτοια ένταξη δημιουργεί την προϋπόθεση για την πραγματική επιτυχία στον κοινό αγώνα. Επομένως, εύλογα και με αρκετή εντιμότητα (που, όπως θα δείξω στη συνέχεια, είναι πολύ σημαντική), για έναν σκοπό θα έπρεπε να υπάρχει και μόνο ένα κίνημα.

Το ότι αυτό δεν συμβαίνει μπορεί να αποδοθεί σε δύο αιτίες. Η πρώτη από αυτές μπορεί να χαρακτηριστεί σαν τραγική, ενώ η δεύτερη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αξιοθρήνητη, γιατί οφείλεται στην ανθρώπινη αδυναμία. Κατά βάθος, όμως, βλέπω και στις δύο αιτίες μόνο γεγονότα που μας δίνουν αφορμή να ενισχύσουμε τη θέληση, την ενεργητικότητα και την έντασή μας και μέσω αυτής της ανώτερης ανάπτυξης των ανθρώπινων δυνατοτήτων, να καταστεί δυνατή η λύση του εν λόγω προβλήματος.

Ο τραγικός λόγος για τον οποίο η λύση ενός συγκεκριμένου έργου συνήθως να μην επαφίεται σε μία μόνο ένωση είναι ο εξής: κάθε πράξη μεγαλειώδους χαρακτήρα σε αυτή τη γη είναι η έκφραση μιας επιθυμίας που υπήρχε σε εκατομμύρια ανθρώπους εδώ και πολύ καιρό, ενός πόθου που λαχταρούσαν πολλοί κρυφά. Μάλιστα, μπορεί για αιώνες να λαχταρούσαν τη λύση ενός συγκεκριμένου προβλήματος, επειδή υπέφεραν από μια αφόρητη κατάσταση, χωρίς να βλέπουν στον μακρινό ορίζοντα την εκπλήρωση του κοινού πόθου. Τα έθνη που δεν μπορούν πια να επιτύχουν μια ηρωική αλλαγή από αυτό το θλιβερό πεπρωμένο μπορούν να χαρακτηριστούν ανίκανα, ενώ από την άλλη, τίποτα δεν αποδεικνύει καλύτερα τη ζωτική δύναμη ενός λαού και την επακόλουθη εγγύηση του δικαιώματός του να υπάρχει, από το γεγονός ότι όταν μια μέρα, η μοίρα του δώσει το δώρο ενός προικισμένου ανθρώπου που είναι ικανός να απαλλάξει τον λαό του από μια μεγάλη καταπίεση ή να εξαλείψει μια θλιβερή κατάσταση ή να καθησυχάσει την ταραγμένη

ψυχή του έθνους από το αίσθημα της ανασφάλειας, εκπληρώνει τους μακροχρόνιους πόθους του λαού του.

Ένα ουσιαστικό χαρακτηριστικό αυτών που ονομάζονται μεγάλα προβλήματα της εποχής είναι ότι χιλιάδες αναλαμβάνουν το έργο της επίλυσής τους και ότι πολλοί αισθάνονται ότι έχουν κληθεί σε αυτό το καθήκον και μάλιστα, ακόμη και η ίδια η μοίρα έχει προτείνει πολλούς για επιλογή, έτσι ώστε μέσω του ελεύθερου ανταγωνισμού των δυνάμεων ο ισχυρότερος και τολμηρότερος θα είναι επιτέλους νικητής και θα του εμπιστευτεί τη λύση του προβλήματος.

Έτσι, μπορεί να συμβεί για αιώνες πολλοί να είναι δυσαρεστημένοι με τη μορφή της θρησκευτικής τους ζωής και να λαχταρούν μια μεταρρύθμισή της και από αυτή την παρόρμηση της ψυχής να προκύψουν μερικές δεκάδες και περισσότεροι άνθρωποι που λόγω της αντίληψης και της γνώσης τους, πιστεύουν ότι έχουν κληθεί να λύσουν αυτή τη θρησκευτική ανάγκη και παρουσιάζουν τους εαυτούς τους σαν προφήτες μιας καινούργιας διδασκαλίας ή τουλάχιστον σαν δηλωμένους εχθρούς της υπάρχουσας.

Σίγουρα και εδώ, η δύναμη της φυσικής τάξης, επιβάλλει την ανάδειξη του πιο δυνατού για την εκπλήρωση αυτής της μεγάλης αποστολής· αλλά οι άλλοι συνήθως συνειδητοποιούν πολύ αργά ότι αυτός είναι ο μόνος που καλείται αποκλειστικά. Αντιθέτως, όλοι πιστεύουν πως έχουν το ίδιο δικαίωμα και έχουν κληθεί για την επίλυση του προβλήματος και οι σύγχρονοί τους είναι γενικά ανίκανοι να διακρίνουν – γιατί μόνο ένας διαθέτει τα περισσότερα χαρίσματα – ποιος από αυτούς αξίζει την υποστήριξη όλων.

Έτσι, στο πέρασμα των αιώνων και συχνά μέσα στην ίδια χρονική περίοδο, αναδύονται διάφοροι άνθρωποι που ιδρύουν κινήματα για την επίτευξη σκοπών, που είναι δήθεν ίδιοι ή τουλάχιστον θεωρούνται από τη μάζα ότι είναι ίδιοι. Ο ίδιος ο λαός τρέφει ακαθόριστες επιθυμίες και έχει μόνο γενικές ιδέες, χωρίς να διαθέτει ξεκάθαρες απόψεις για την πραγματική φύση του σκοπού ή των επιθυμιών του ή για το αν και πώς είναι δυνατόν να εκπληρωθούν αυτά.

Η τραγωδία έγκειται στο γεγονός ότι αυτοί οι άνδρες αγωνίζονται να φτάσουν στον ίδιο στόχο μέσα από διαφορετικούς δρόμους, πιστεύοντας ειλικρινά ο καθένας τους στην προσωπική του αποστολή και θεωρώντας τον εαυτό του υποχρεωμένο να ακολουθήσει τον δικό του δρόμο χωρίς να λαμβάνει υπόψη του τους άλλους.

Το γεγονός ότι τέτοια κινήματα, κόμματα, θρησκευτικές ομάδες σχηματίζονται εντελώς ανεξάρτητα μεταξύ τους, εκφράζοντας τις γενικές ανάγκες της εποχής και πιστεύοντας όλες τους πως εργάζονται για τον ίδιο σκοπό, φαίνεται τραγικό, τουλάχιστον με μια πρώτη ματιά, γιατί οι άνθρωποι τείνουν να πιστεύουν ότι οι δυνάμεις που είναι διάσπαρτες σε πολλές κατευθύνσεις θα μπορούσαν, αν ενώνονταν σε μια κοινή προσπάθεια, να οδηγήσουν πιο γρήγορα και πιο σίγουρα στην επιτυχία.

Αυτό όμως δεν ισχύει. Αντίθετα η ίδια η φύση αποφασίζει με την αδυσώπητη λογική της αφήνοντας αυτές τις διάφορες ομάδες να συναγωνίζονται και να παλεύουν μεταξύ τους για το στεφάνι της νίκης και έτσι το κίνημα που έχει επιλέξει το οδηγεί στον στόχο από τον πιο ξεκάθαρο, τον πιο σύντομο και τον πιο ασφαλή δρόμο.

Πώς όμως θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε από πριν για το ποιος είναι ο σωστός δρόμος, αν δεν αφεθούν ελεύθερες οι υπάρχουσες δυνάμεις να αγωνιστούν και αν η τελική απόφαση αφεθεί στη δογματική κρίση ανθρώπων που είναι τόσο πεπεισμένοι για την ανωτερότητα της δικής τους άποψης που το μυαλό τους δεν είναι ανοιχτό για να δεχτεί την αναμφισβήτητη απόδειξη της προφανούς επιτυχίας, η οποία σε τελική ανάλυση επιβεβαιώνει πάντα το δίκιο μιας ενέργειας!

Αν λοιπόν διάφορες ομάδες βαδίζουν προς τον ίδιο στόχο σε διαφορετικούς δρόμους, μόλις καταλάβουν πως γύρω τους γίνονται παρόμοιες προσπάθειες, θα πρέπει να εξετάσουν πιο προσεκτικά την φύση του δρόμου τους, αν μπορούν να βρουν συντομότερο δρόμο και αν μπορούν καταβάλλοντας τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια να φτάσουν πιο γρήγορα στον επιδιωκόμενο στόχο.

Αυτός ο ανταγωνισμός έχει σαν αποτέλεσμα τη βελτίωση των δυνατοτήτων του κάθε αγωνιστή και η ανθρωπότητα οφείλει όχι σπάνια τις επιτυχίες της στα μαθήματα που προέρχονται από τις αποτυχίες προηγούμενων προσπαθειών.

Έτσι μπορούμε αναγνωρίσουμε καλύτερους τρόπους για την επίτευξη ενός σκοπού από το γεγονός, που εκ πρώτης όψεως φαίνεται τραγικό, της αρχικής διάσπασης των ατομικών προσπαθειών, που προέκυψε χωρίς συνειδητή υπαιτιότητα καμιάς ομάδας.

Βλέπουμε στην ιστορία ότι, σύμφωνα με την άποψη των περισσότερων, οι δύο δρόμοι που κάποτε ήταν δυνατόν να αναληφθούν για να λυθεί το γερμανικό ζήτημα και των οποίων οι κύριοι εκπρόσωποι και υποστηρικτές ήταν η Αυστρία και η Πρωσία, οι Αψβούργοι και οι Χοχεντσόλλερν, θα έπρεπε να συνδυαστούν από την αρχή· κατά τη γνώμη τους έπρεπε να εμπιστευτούν τις ενωμένες δυνάμεις τους στον ένα ή στον άλλο δρόμο. Εκείνη την εποχή όμως έπρεπε να ακολουθήσουν τον δρόμο του πιο σημαντικού εκπροσώπου· ωστόσο η αυστριακή πρόθεση δεν θα οδηγούσε ποτέ στην ίδρυση ενός ενιαίου γερμανικού Ράιχ.

Τελικά προέκυψε ένα ισχυρό και ενωμένο γερμανικό Ράιχ από αυτό που εκατομμύρια Γερμανοί ένιωσαν στις αιμορραγούσες καρδιές τους σαν το τελευταίο και πιο τρομερό σημάδι της αδελφικής μας διαμάχης: το γερμανικό αυτοκρατορικό στέμμα στην πραγματικότητα κατακτήθηκε στο πεδίο της μάχης του Καίνιγκραιτζ* και όχι στις μάχες που δόθηκαν μπροστά από το Παρίσι, όπως νόμισαν αργότερα.

* Η πόλη Χράντεκ Κραλόβε της Τσεχίας. (Σ.τ.μ)

Έτσι, η ίδρυση του γερμανικού Ράιχ δεν ήταν το αποτέλεσμα κάποιας κοινής θέλησης σε κοινούς δρόμους, αλλά περισσότερο το αποτέλεσμα συνειδητών αγώνων για την ηγεμονία, αν και μερικές φορές δεν το συνειδητοποιούσαν, από τους οποίους η Πρωσία βγήκε τελικά νικήτρια. Και όποιος δεν είναι τόσο τυφλωμένος από την κομματική πολιτική ώστε να αρνηθεί την αλήθεια, θα πρέπει να επιβεβαιώσει, ότι η λεγόμενη ανθρώπινη σοφία δεν θα είχε πάρει ποτέ την ίδια σοφή απόφαση, σαν και αυτήν της σοφίας της ζωής, δηλαδή του ελεύθερου αγώνα των δυνάμεων, που την έκανε τελικά πραγματικότητα. Γιατί ποιος στις γερμανικές χώρες θα πίστευε σοβαρά πριν από διακόσια χρόνια ότι η Πρωσία των Χοχεντσόλλερν θα γινόταν κάποτε ο πυρήνας, ο ιδρυτής και το στήριγμα του νέου Ράιχ και όχι οι Αψβούργοι;! Από την άλλη πλευρά, ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί σήμερα ότι η μοίρα έδρασε σοφότερα κατ' αυτόν τον τρόπο· και μάλιστα ποιος θα μπορούσε σήμερα έστω και να φανταστεί ένα γερμανικό Ράιχ που να στηρίζεται στις αρχές μιας σάπιας και εκφυλισμένης δυναστείας;

Όχι, η φυσική πορεία των πραγμάτων, ακόμα κι αν χρειάστηκαν αγώνες αιώνων, τοποθέτησε τον καλύτερο στη θέση που του άξιζε.

Πάντα έτσι θα γίνεται, πάντα έτσι θα είναι, όπως πάντα έτσι ήταν.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να θλιβόμαστε, όταν εμφανίζονται διάφοροι άνθρωποι που ξεκινούν να φτάσουν στον ίδιο στόχο: με αυτόν τον τρόπο αναγνωρίζεται ο πιο δυνατός και ο πιο γρήγορος και αναδεικνύεται ο νικητής.

Υπάρχει τώρα και μια δεύτερη αιτία, για την οποία συχνά στη ζωή των εθνών διάφορα κινήματα που φαίνονται να είναι του ίδιου είδους συχνά προσπαθούν να φτάσουν τον ίδιο στόχο από διαφορετικούς δρόμους. **Αυτή** η αιτία δεν είναι καθόλου τραγική, αλλά έχει κάτι που αξίζει τον οίκτο. Βρίσκεται στο θλιβερό μείγμα του φθόνου, της ζήλιας, της φιλοδοξίας και του πόθου να πάρει κανείς αυτό που ανήκει στους άλλους, που δυστυχώς αυτά τα ελαττώματα τα συναντά κανείς συχνά συγκεντρωμένα σε μερικούς εκπροσώπους του ανθρώπινου είδους.

Τη στιγμή που εμφανίζεται ένας άνθρωπος, ο οποίος αντιλαμβάνεται βαθιά τη δυστυχία του λαού του, αφού αποκτήσει απόλυτη σαφήνεια σχετικά με τη φύση της ασθένειας, προσπαθεί σοβαρά να τη θεραπεύσει, όταν έχει καθορίσει ένα στόχο και έχει επιλέξει τον δρόμο που μπορεί να τον οδηγήσει σε αυτόν τον στόχο – τότε τα ταπεινά και στενόμυαλα μυαλά το συνειδητοποιούν αμέσως και παρακολουθούν τις πράξεις του ανθρώπου που τράβηξε πάνω του τα βλέμματα του κοινού. Ακριβώς όπως τα σπουργίτια, που δείχνουν φαινομενικά να αδιαφορούν, αλλά που στην πραγματικότητα ενθουσιασμένα παρακολουθούν συνεχώς τις κινήσεις του τυχερού συντρόφου τους που βρήκε κάποιο ψίχουλο, έτσι ώστε να μπορέσουν να του το πάρουν αν κάποια στιγμή σταματήσει να το κρατά με δύναμη, έτσι είναι και το ανθρώπινο είδος. Το μόνο που χρειάζεται είναι να ξεκινήσει κάποιος ένα καινούργιο δρόμο και αμέσως

ένα πλήθος δειλών αργόσχολων γίνονται καχύποπτοι και θα προσπαθήσει να οσμιστεί την παραμικρή λεία που μπορεί να βρίσκεται στο τέλος αυτού του δρόμου. Μόλις μάθουν το μέρος όπου βρίσκεται η λεία, είναι πρόθυμοι να σηκωθούν, για να φτάσουν στο στόχο από έναν άλλο δρόμο που ενδεχομένως είναι πιο σύντομος.

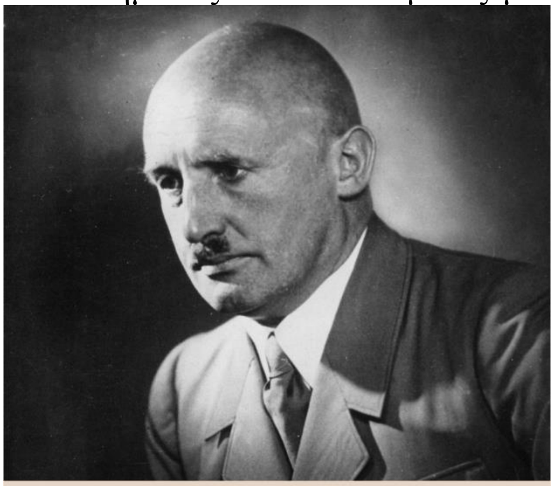
Μόλις ένα νέο κίνημα ιδρύεται και έχει διαμορφώσει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα, άνθρωποι αυτού του είδους βγαίνουν μπροστά και διακηρύσσουν ότι αγωνίζονται για τον ίδιο σκοπό. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι έτοιμοι να ενταχθούν με ειλικρίνεια στις τάξεις ενός τέτοιου κινήματος και έτσι να του αναγνωρίσουν το δικαίωμα της προτεραιότητάς του, αλλά σκοπεύουν να κλέψουν το πρόγραμμά του και να ιδρύσουν ένα νέο κόμμα πάνω σε αυτό. Είναι αρκετά αναιδείς ώστε να διαβεβαιώσουν το απερίσκεπτο πλήθος γύρω τους ότι ήθελαν ακριβώς το ίδιο πράγμα με τον άλλον εδώ και πολύ καιρό και κάνοντας αυτό συχνά καταφέρνουν να κερδίσουν την εύνοια του κόσμου αντί να πέσουν δικαιολογημένα στην γενική περιφρόνηση. Άλλωστε δεν είναι δείγμα μεγάλης αυθάδειας να προσποιείσαι ότι αναλαμβάνεις να γράψεις στη δική σου σημαία την αποστολή που έχει γράψει κάποιος στη δική του, να κλέβεις το πρόγραμμά του, αλλά μετά, σαν να τα έχεις δημιουργήσει όλα αυτά ο ίδιος, να ακολουθείς τον δικό σου δρόμο; Αυτή η αυθάδεια είναι όμως ιδιαίτερα εμφανής στο γεγονός ότι τα ίδια στοιχεία που πρώτα προκάλεσαν τη διάσπαση και τον διαμελισμό με τα νέα κινήματά τους, όπως έχει δείξει η πείρα, είναι αυτά που τονίζουν περισσότερο την ανάγκη της ενότητας (όπως έχει δείξει η πείρα) μόλις διαπιστώσουν ότι δεν μπορούν να ξεπεράσουν την υπεροχή του αντιπάλου τους.

Σε μια τέτοια συμπεριφορά οφείλεται η λεγόμενη «διάσπαση του εθνικισμού».

Ομολογουμένως, η ίδρυση μια ολόκληρης σειράς ομάδων, κομμάτων κ.λ.π. κατά τα έτη 1918/19, που χαρακτηρίστηκαν «εθνικά», ήταν ένα φυσικό φαινόμενο της εποχής για το οποίο δεν ευθύνονταν καθόλου οι ιδρυτές τους. Από όλα αυτά τα κόμματα το 1920 το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα είχε αποκρυσταλλωθεί και είχε αναδειχθεί σιγά-σιγά νικητής. Η βασική εντιμότητα εκείνων των μεμονωμένων ιδρυτών δεν θα μπορούσε να αποδειχτεί καλύτερα από την απόφασή τους, που πραγματικά ήταν αξιοθαύμαστη για πολλούς, να θυσιάσουν το δικό τους προφανώς λιγότερο επιτυχημένο κίνημα στο ισχυρότερο κίνημα, δηλαδή να το διαλύσουν ή να το ενσωματώσουν άνευ όρων.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον κύριο αγωνιστή του τότε Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος στη Νυρεμβέργη, τον Γιούλιους Στράιχερ. Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα και το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα είχαν αναδυθεί με τους ίδιους απώτερους στόχους, αλλά ήταν εντελώς ανεξάρτητα το ένα από το άλλο. Ο βασικός πρωταγωνιστής του Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, όπως έχω ήδη πει, ήταν ο τότε δάσκαλος Γιούλιους Στράιχερ στη Νυρεμβέργη. Στην

αρχή ήταν και αυτός πεπεισμένος στην ιερή αποστολή και στο μέλλον του κινήματός του. Αλλά μόλις μπόρεσε να αναγνωρίσει ξεκάθαρα και κατηγορηματικά τη μεγαλύτερη δύναμη και την ισχυρότερη ανάπτυξη του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος σταμάτησε τη δραστηριότητά του για το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα και την ομάδα εργασίας του και κάλεσε τους οπαδούς του να ενταχθούν στο Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, το οποίο είχε βγει νικητής στον σιωπηλό ανταγωνισμό και τώρα να συνεχίσουν να αγωνίζονται στις τάξεις του για τον κοινό στόχο. Μια προσωπική απόφαση που ήταν εξίσου δύσκολη όσο και βασικά αξιοπρεπής.

Γιούλιους Στράιχερ
12 Φεβρ. 1885 - 16 Οκτ. 1946

Από αυτή την πρώιμη περίοδο του κινήματος, δεν υπήρξε πλέον άλλη διάσπαση δυνάμεων, αλλά σχεδόν πάντα οι έντιμοι σκοποί των ανδρών εκείνης της εποχής τους οδηγούσαν σε ένα έντιμο, ειλικρινή και σωστό τέλος. Αυτό που αποκαλούμε σήμερα «διάσπαση του εθνικισμού» οφείλει την ύπαρξή του στη δεύτερη από τις αιτίες που ανέφερα: Φιλόδοξοι άνδρες που στο παρελθόν δεν είχαν ποτέ τις δικές τους ιδέες, πόσο μάλλον τους δικούς τους στόχους, αισθάνθηκαν ότι «κλήθηκαν» ακριβώς τη στιγμή που είδαν την αδιαμφισβήτητη επιτυχία του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος να ωριμάζει.

Ξαφνικά εμφανίστηκαν προγράμματα που είχαν αντιγραφεί πλήρως από το δικό μας, άρχισαν να πρεσβεύουν ιδέες που είχαν πάρει από εμάς, στόχοι για τους οποίους εμείς αγωνιζόμασταν χρόνια, δρόμοι που εδώ και πολύ καιρό ακολουθούσε το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα. Κατέβαλαν κάθε προσπάθεια για να δικαιολογήσουν γιατί υποχρεώθηκαν να ιδρύσουν αυτά τα καινούργια κόμματα, παρά το γεγονός ότι το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα υπήρχε εδώ και πολύ καιρό· όμως αυτά τους τα λόγια ήταν τόσο ψεύτικα, όσο πρόστυχα ήταν τα κίνητρα που κρύβονταν πίσω τους.

Στην πραγματικότητα, μόνο ένας λόγος ήταν καθοριστικός: η προσωπική φιλοδοξία των ιδρυτών, που ήθελαν να παίξουν κάποιο ρόλο, στον οποίο η τιποτένια παρουσία τους δεν αποδείκνυε τίποτε άλλο παρά ένα μεγάλο θράσος να οικειοποιούνται τις ιδέες των άλλων, ένα θράσος, που στη καθημερινή ζωή συνηθίζουμε να το λέμε κλοπή.

Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε καμία θεωρία, καμία ιδέα που να διατυπώθηκε από άλλους, την οποία αυτοί οι κλεπτομανείς πολιτικοί να

μην αρπάξουν αμέσως και να τη χρησιμοποιήσουν για δικό τους όφελος. Αυτοί που το έκαναν αυτό ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που αργότερα θα θρηνούσαν, με δάκρυα στα μάτια, για τον «κατακερματισμό των εθνικιστών» και θα μιλούσαν ασταμάτητα για την «ανάγκη ενότητας», τρέφοντας την κρυφή ελπίδα να μπορέσουν να εξαπατήσουν τους άλλους, οι οποίοι κουρασμένοι από τις συνεχείς ηχηρές κατηγορίες, θα αναγκάζονταν να εγκαταλείψουν κάθε νόμιμο δικαίωμα για στις ιδέες που τους έκλεψαν και έτσι θα άφηναν στους κλέφτες όχι μόνο το χρέος να φέρουν σε πέρας τις ιδέες αυτές αλλά και το χρέος να συνεχίσουν το κίνημα το οποίο άλλοι ίδρυσαν.

Όταν αυτό δεν το κατάφερναν και οι νέες απόπειρες, χάρη στην ευτελή νοοτροπία των εμπνευστών τους, δεν είχαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα που είχαν υποσχεθεί προηγουμένως, γινόντουσαν πιο μετριοπαθείς στην υποκρισία τους και χαίρονταν αν συμμετείχαν σε κάποια από τις αποκαλούμενες ενώσεις συνεργασίας.

Όποιος εκείνη την εποχή δεν μπορούσε να σταθεί στα πόδια του, εντασσόταν σε τέτοιες ενώσεις συνεργασίας· πιθανότατα με βάση την πεποίθηση ότι οκτώ κουτσοί γαντζωμένοι ο ένας στον άλλο, θα μπορούσαν σίγουρα να φτιάξουν έναν μονομάχο.

Αν όμως υπήρχε ανάμεσα σε αυτούς τους κουτσούς ένας υγιής, τότε θα χρειαζόταν όλες του τις δυνάμεις μόνο και μόνο για να κρατήσει τους άλλους στα πόδια τους και στο τέλος θα παρέλυε και ο ίδιος.

Την συμμετοχή στις λεγόμενες ενώσεις συνεργασίας πάντα την αντιμετωπίζαμε σαν ζήτημα τακτικής· για να φτάσουμε όμως σε μια απόφαση δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε την ακόλουθη θεμελιώδη αρχή:

Μέσα από τον σχηματισμό ενώσεων συνεργασίας οι αδύναμες ενώσεις δεν μετατρέπονται ποτέ σε δυνατές, ενώ από την άλλη συμβαίνει συχνά μια ισχυρή ένωση να χάσει τη δύναμή της συμμετέχοντας σε μια τέτοια. Η άποψη ότι από τη συνεργασία αδύναμων ομάδων μπορεί να προκύψει ένας παράγοντας δύναμης είναι εσφαλμένη, καθώς η εμπειρία έχει δείξει ότι η πλειοψηφία με οποιαδήποτε μορφή και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες θα εκπροσωπείται από ανόητους και δειλούς και κατ' επέκταση ένα πλήθος ενώσεων, που διευθύνεται από μια εκλεγμένη διοίκηση πολλών κεφαλών των ίδιων των ενώσεων, θα βρίσκεται στο έλεος των δειλών και των αδύναμων. Μέσα από μια τέτοια συνεργασία εμποδίζεται και ο ελεύθερος αγώνας των δυνάμεων, η πάλη για την επιλογή του καλύτερου σταματά και έτσι η η αναγκαία και οριστική νίκη του υγιέστερου και του ισχυρότερου εμποδίζεται για πάντα. Οι συνεργασίες τέτοιου είδους είναι επομένως εχθροί της διαδικασίας της φυσικής εξέλιξης, γιατί στις περισσότερες περιπτώσεις εμποδίζουν παρά προωθούν τη λύση του προβλήματος για την οποία αγωνίζονται.

Μπορεί όμως, καθαρά για λόγους τακτικής, η ηγεσία ενός κινήματος που στοχεύει στο μέλλον, παρ' όλα αυτά να καταλήξει σε συμφωνία με

παρόμοιες ενώσεις για την αντιμετώπιση συγκεκριμένων ζητημάτων για πολύ σύντομο χρονικό διάστημα και ίσως να κάνουν και κάποια κοινά βήματα. Αυτό όμως δεν πρέπει ποτέ να οδηγήσει στη διαιώνιση μιας τέτοιας κατάστασης αν το κίνημα δεν θέλει να απαρνηθεί την υψηλή αποστολή του. Μια τέτοια συνεργασία δεν πρέπει να είναι μόνιμη, αν το κίνημα δεν θέλει να απαρνηθεί την λυτρωτική αποστολή του. Γιατί, από τη στιγμή που το κίνημα προσχωρήσει σε μια τέτοια ένωση, χάνει την ευκαιρία και επίσης το δικαίωμα, στα πλαίσια της φυσικής εξέλιξης, να επιτρέπει στις δυνάμεις του να δρουν ελεύθερα, έτσι ώστε να κυριαρχήσει επί των ανταγωνιστών του και να επιτύχει θριαμβευτικά τον σκοπό του.

Δεν πρέπει λοιπόν ποτέ να ξεχνάμε ότι όλα τα πραγματικά σπουδαία σε αυτόν τον κόσμο δεν επιτεύχθηκαν από τους συνασπισμούς, αλλά ότι ήταν πάντα το κατόρθωμα ενός νικητή. Οι επιτυχίες των συνασπισμών, από τη φύση τους, φέρουν εξαρχής μέσα τους τον σπόρο της μελλοντικής διάλυσης, ακόμη και της απώλειας όσων έχουν ήδη επιτευχθεί. Οι μεγάλες επαναστάσεις του ανθρώπινου πνεύματος, οι οποίες άλλαξαν πραγματικά την όψη του κόσμου, μπορούν να νοηθούν και να πραγματοποιηθούν μόνο σαν αποτέλεσμα του τιτάνιου αγώνα των ατόμων, αλλά ποτέ σαν αποτέλεσμα συνασπισμών.

Και πάνω απ' όλα, το εθνικό κράτος δεν θα δημιουργηθεί ποτέ από τη προθυμία συνεννόησης μιας εθνικής ένωσης συνεργασίας, αλλά μόνο από τη σιδερένια θέληση ενός και μόνου κινήματος που θα πολεμήσει ενάντια σε όλους.

9ο Κεφάλαιο

Βασικές ιδέες σχετικά με τη σημασία και την οργάνωση των Τμημάτων Καταιγίδας

Η δύναμη του παλιού κράτους στηριζόταν σε τρεις πυλώνες: στη μοναρχική μορφή διακυβέρνησης, στη δημόσια διοίκηση και στον στρατό. Η επανάσταση του 1918 εξάλειψε τη μορφή διακυβέρνησης, διέλυσε τον στρατό και εγκατέλειψε τη δημόσια διοίκηση στη διαφθορά των κομμάτων. Με αυτό όμως γκρεμίστηκαν οι σημαντικότεροι πυλώνες αυτού που ονομάζονταν κρατική εξουσία. Αυτή η εξουσία σχεδόν πάντα βασίζεται σε τρία στοιχεία που βασικά αποτελούν τη βάση κάθε εξουσίας.

Το πρώτο θεμέλιο για την οικοδόμηση εξουσίας είναι πάντα η λαϊκή υποστήριξη. Αλλά η εξουσία που στηρίζεται μόνο σε αυτό το θεμέλιο είναι ακόμα αρκετά αδύναμη, αβέβαιη και αμφιταλαντευόμενη. Κάθε φορέας μιας τέτοιας εξουσίας που βασίζεται καθαρά στη λαϊκή υποστήριξη πρέπει επομένως να προσπαθήσει να ενισχύσει και να διευρύνει τη βάση αυτής της εξουσίας μέσω της δημιουργίας δύναμης. **Έτσι στη δύναμη, στην πυγμή, βλέπουμε το δεύτερο θεμέλιο κάθε εξουσίας**. Αυτό το θεμέλιο είναι πιο σταθερό και σίγουρο, όχι όμως και πάντα ισχυρότερο από το πρώτο. **Αν συνδυάζονται η λαϊκή υποστήριξη και η δύναμη και αν μπορούν να αντέξουν μαζί για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τότε μπορεί να προκύψει μια εξουσία στηριγμένη σε ακόμη ισχυρότερα θεμέλια, δηλαδή η παραδοσιακή εξουσία**. **Και**

τελικά, αν συνδυάζονται η λαϊκή υποστήριξη, η δύναμη και η παράδοση, τότε η εξουσία μπορεί να θεωρηθεί ακλόνητη.

Η επανάσταση κατέστησε αδύνατη αυτήν την τελευταία περίπτωση. Πράγματι, δεν υπάρχει πλέον καν μια παραδοσιακή εξουσία. Με την κατάρρευση του παλιού Ράιχ, την κατάργηση της παλιάς μορφής διακυβέρνησης και την εξαφάνιση όλων των παλιών εθνικών εμβλημάτων και συμβόλων του Ράιχ, καταστράφηκε μεμιάς η παράδοση. Το αποτέλεσμα αυτού ήταν να κλονιστεί εκ θεμελίων η εξουσία του κράτους.

Ακόμη και ο δεύτερος πυλώνας της κρατικής εξουσίας, **η δύναμη**, σταμάτησε να υπάρχει. Για να μπορέσει να γίνει η επανάσταση, έπρεπε να διαλυθεί η ενσάρκωση της οργανωτικής δύναμης και την ισχύς του κράτους, δηλαδή ο στρατός. Μάλιστα, κάποια διαβρωμένα τμήματα του ίδιου του στρατού έπρεπε να χρησιμοποιηθούν σαν μαχητικά στοιχεία της επανάστασης. Ακόμα κι αν τα στρατεύματα του μετώπου δεν είχαν υποκύψει στον ίδιο βαθμό σε αυτή τη διάβρωση, όσο περισσότερο άφηναν πίσω τους ένδοξους τόπους που είχαν πολεμήσει ηρωικά για τεσσεράμισι χρόνια, διαβρώθηκαν από το οξύ της αποδιοργάνωσης της πατρίδας και φτάνοντας στα κέντρα αποστράτευσης, περιήλθαν στη σύγχυση της λεγόμενης εθελοντικής πειθαρχίας της εποχής των στρατιωτικών συμβουλίων.

Φυσικά, δεν υπήρχε περίπτωση να σκεφτεί κανείς να θεμελιώσει κάποιου είδους εξουσία σε αυτόν τον συρφετό των εξεγερμένων στρατιωτών, που έβλεπαν τη στρατιωτική θητεία σαν μια οκτάωρη εργάσιμη μέρα. Κατ’ αυτό τον τρόπο, εξαλείφθηκε και το δεύτερο στοιχείο, αυτό που εγγυάται τη σταθερότητα της εξουσίας και η επανάσταση είχε στη διάθεσή της μόνο το πρωταρχικό, **τη λαϊκή υποστήριξη**, για να στηρίξει την εξουσία της πάνω σ’ αυτό. Ένα τέτοιο θεμέλιο όμως ήταν εξαιρετικά ασταθές. Η επανάσταση πέτυχε να συντρίψει το παλιό κρατικό οικοδόμημα με ένα μόνο δυνατό χτύπημα, αλλά κατά βάθος μόνο και μόνο επειδή η φυσική ισορροπία του κοινωνικού ιστού του έθνους είχε ήδη καταστραφεί από τον πόλεμο.

Κάθε εθνικός κορμός χωρίζεται σε τρεις μεγάλες τάξεις: από τη μια πλευρά στο ένα άκρο έχουμε τα καλύτερα στοιχεία της ανθρωπότητας, καλά με την έννοια όλων των αρετών, που διακρίνονται ιδιαίτερα για το θάρρος τους και την ετοιμότητά τους να θυσιάσουν το προσωπικό τους συμφέρον, από την άλλη ένα άκρο με τα χειρότερα ανθρώπινα πτύελα, κακά με την έννοια της παρουσίας όλων των εγωιστικών ενστίκτων και κακιών. Ανάμεσα στα δύο αυτά άκρα υπάρχει η τρίτη τάξη, το μεγάλο, ευρύ μεσαίο στρώμα, το οποίο δεν ενσαρκώνει ούτε τον λαμπρό ηρωισμό της πρώτης ούτε τη χυδαία εγκληματική συμπεριφορά της τελευταίας.

Οι εποχές εξύψωσης ενός εθνικού κορμού χαρακτηρίζονται και μάλιστα επιτυγχάνονται μόνο με την απόλυτη κυριαρχία της εξαιρετικά καλύτερης πλευράς.

Οι εποχές μιας φυσιολογικής και συμμετρικής ανάπτυξης ή μιας στασιμότητας χαρακτηρίζονται και προκαλούνται από την εμφανή κυριαρχία των μεσαίων στοιχείων, με τα δύο άκρα να εξισορροπούν ή να ακυρώνουν το ένα το άλλο.

Οι εποχές κατάρρευσης ενός εθνικού κορμού χαρακτηρίζονται από την κυρίαρχη δράση των χειρότερων στοιχείων.

Το αξιοσημείωτο όμως είναι ότι η πλατιά μάζα, σαν μεσαία τάξη, όπως θέλω να την αποκαλώ, κάνει αισθητή την παρουσία της μόνο όταν τα δύο ακραία τμήματα απασχολούνται με τη μεταξύ τους πάλη, αλλά στην περίπτωση της νίκης ενός από τα δύο άκρα, υποτάσσεται πάντα πρόθυμα στον νικητή. Στην περίπτωση της κυριαρχίας της καλύτερης, οι πλατιές μάζες θα την ακολουθήσουν, στην περίπτωση υπεροχής της χειρότερης τουλάχιστον δεν θα της προβάλει καμία αντίσταση· γιατί οι μάζες της μεσαίας τάξης δεν δίνουν ποτέ δικούς τους αγώνες.

Ο πόλεμος στα τεσσεράμισι χρόνια των αιματηρών γεγονότων του είχε τώρα διαταράξει την εσωτερική ισορροπία ανάμεσα σε αυτές τις τρεις τάξεις, σε βαθμό που – αναγνωρίζοντας όλες τις θυσίες της μεσαία τάξης – πρέπει να πούμε, ότι οδήγησε σε μια σχεδόν πλήρη αφαίμαξη το άκρο της καλύτερης ανθρωπότητας. Γιατί το αναντικατάστατο γερμανικό ηρωικό αίμα που χύθηκε αυτά τα τεσσεράμισι χρόνια είναι πραγματικά απίστευτο. Προσθέστε όλες τις εκατοντάδες χιλιάδες μεμονωμένες περιπτώσεις στις οποίες ειπώθηκε ξανά και ξανά: εθελοντές για την πρώτη γραμμή, εθελοντές για περιπολίες, εθελοντές αγγελιαφόροι, εθελοντές για τις επικοινωνίες, εθελοντές για το μηχανικό, εθελοντές για τα υποβρύχια, εθελοντές για την αεροπορία, εθελοντές για τα τάγματα εφόδου κ.λ.π. – ξανά και ξανά εθελοντές για τεσσεράμισι χρόνια σε χιλιάδες περιπτώσεις, – και το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο: Αμούστακοι νέοι ή ενήλικοι, γεμάτοι από τη φλόγα της αγάπης για την πατρίδα τους, έσπευδαν εθελοντικά παρακινούμενοι από το θάρρος τους ή από την αίσθηση του καθήκοντος. Δεκάδες χιλιάδες ακόμη και εκατοντάδες χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι έμπαιναν μπροστά, και σταδιακά αυτό το είδος ανθρώπων μειωνόταν όλο και πιο πολύ. Όσοι δεν σκοτώθηκαν, είτε ακρωτηριάστηκαν είτε σακατεύτηκαν από τους συνεχόμενους τραυματισμούς λόγω του μικρού αριθμού τέτοιων ανδρών που είχε απομείνει. Πάνω απ’ όλα, σκεφτείτε ότι το 1914 αναπτύχθηκαν ολόκληρες στρατιές των λεγόμενων εθελοντών, οι οποίοι, εξαιτίας της εγκληματικής ασυνειδησίας των ανίκανων κοινοβουλευτικών μας μασκαράδων, δεν είχαν λάβει έγκαιρα εκπαίδευση τον καιρό της ειρήνης και έτσι ρίχτηκαν σαν ανυπεράσπιστη τροφή στα κανόνια του εχθρού. Οι τετρακόσιες χιλιάδες που έπεσαν ή ακρωτηριάστηκαν στις μάχες στη Φλάνδρα εκείνη την εποχή δεν μπορούσαν πλέον να αντικατασταθούν. Η απώλειά τους δεν ήταν μόνο αριθμητική. Με τον θάνατό τους η ζυγαριά, η οποία ήδη ισορροπούσε αδύναμα προς την πλευρά του καλύτερου κοινωνικού στρώματος, έγειρε τώρα απότομα προς την πλευρά των

κακοποιών στοιχείων, των δειλών και των απατεώνων, με άλλα λόγια στο άκρο της μάζας του κακού στοιχείου, που τώρα ζύγιζε περισσότερο από πριν.

Υπήρχε όμως και κάτι ακόμα:

Όχι μόνο, μειώθηκε με τον πιο φοβερό τρόπο ο αριθμός του άκρου των καλύτερων στα πεδία των μαχών κατά τη διάρκεια τεσσεράμισι ετών, το άκρο των χειρότερων κατάφερε να επιβιώσει με θαυμαστό τρόπο. Σίγουρα τη θέση κάθε ήρωα που προσφέρθηκε εθελοντικά και μετά έκανε την ύψιστη θυσία και ανέβαινε τα σκαλιά για την Βαλχάλλα*, την έπαιρνε ένας παλιάνθρωπος που γύριζε την πλάτη του στον θάνατο, ο οποίος λίγο-πολύ δεν ήταν χρήσιμος για την πατρίδα.

Με το τέλος του πολέμου, λοιπόν, προέκυψε η παρακάτω εικόνα: Το μεσαίο ευρύ στρώμα του έθνους έκανε το καθήκον του και πλήρωσε τον δικό του φόρο αίματος· το άκρο των καλύτερων είχε θυσιαστεί σχεδόν ολοκληρωτικά με τον παραδειγματικό ηρωισμό του· το άκρο των χειρότερων, εκμεταλλευόμενο από τη μια τους πιο παράλογους νόμους και από την άλλη τη μη εφαρμογή των άρθρων του στρατιωτικού κώδικα, είχε διατηρηθεί ανέπαφο.

Αυτά τα καλά διατηρημένα αποβράσματα του εθνικού μας κορμού έκαναν τότε την επανάσταση και μπόρεσαν να την κάνουν, μόνο επειδή το άκρο των καλύτερων στοιχείων δεν ήταν πια εκεί για να τους αντισταθεί: – δεν ζούσε πια.

Αυτό όμως που σηματοδότησε την αρχή της γερμανικής επανάστασης ήταν εν μέρει υπόθεση του λαού. Δεν ήταν ο ίδιος ο γερμανικός λαός που διέπραξε αυτό το έγκλημα του Κάιν, αλλά ο σκοτεινός συρφετός των λιποτακτών του, των προδοτών του κ.λ.π.

Ο άνδρας στο μέτωπο χαιρέτησε το τέλος του αιματηρού αγώνα, ήταν χαρούμενος που θα μπορούσε να επιστρέψει στην πατρίδα και να δει πάλι τη γυναίκα και τα παιδιά του. Αλλά με την ίδια την επανάσταση δεν είχε καμία εσωτερική σχέση· δεν του άρεσε και ακόμα περισσότερο δεν του άρεσαν εκείνοι που την υποκίνησαν και την οργάνωσαν. Στα τεσσεράμισι χρόνια του πιο σκληρού αγώνα είχε ξεχάσει τις κομματικές ύαινες και όλες οι φιλονικίες τους είχαν γίνει ξένες γι’ αυτόν.

Μόνο σε ένα μικρό μέρος του γερμανικού λαού η επανάσταση ήταν πραγματικά δημοφιλής: δηλαδή σε εκείνη την τάξη και στους συνεργούς της, που είχαν επιλέξει το σακίδιο σαν σημάδι όλων των έντιμων πολιτών αυτού του καινούργιου κράτους. Δεν συμπαθούσαν την ίδια την επανάσταση, όπως λανθασμένα πιστεύουν πολλοί ακόμα και σήμερα, αλλά τις συνέπειές της.

Ήταν πραγματικά πολύ δύσκολο να στηριχτεί μια εξουσία μόνο στην υποστήριξη αυτών των μαρξιστικών συμμοριών. Και όμως η νεαρή δη-

* Στη γερμανική μυθολογία Βαλχάλλα ονομάζεται η αίθουσα του Όντιν, σπίτι σε όσους σκοτώνονται ένδοξα στη μάχη και οι οποίοι συνοδεύονται στη Βαλχάλλα από τις βαλκυρίες. (Σ.τ.μ)

μοκρατία χρειαζόταν την εξουσία πάση θυσία, αν δεν ήθελε μετά από μια μικρή περίοδο χάους να ανατραπεί ξαφνικά από μια εκδικητική δύναμη αντίδρασης συγκροτημένη από τα τελευταία στοιχεία της καλής πλευράς του έθνους μας.

Εκείνη την εποχή δεν φοβόντουσαν τίποτε άλλο, εκείνοι που έκαναν την επανάσταση, από το να χάσουν ξαφνικά, μέσα στη δίνη της σύγχυσης που οι ίδιοι δημιούργησαν, το έδαφος κάτω από τα πόδια τους και βρεθούν κάτω την εξουσία μιας σιδερένιας πυγμής που θα τους οδηγήσει σε ένα νέο πεδίο, όπως έχει συμβεί συχνά στην ιστορία των λαών. Η δημοκρατία έπρεπε να εδραιωθεί με κάθε κόστος.

Έτσι αναγκάστηκε σχεδόν αμέσως να δημιουργήσει ξανά την οργάνωση της δύναμης δίπλα στον ασταθή πυλώνα της αδύναμης λαϊκής της υποστήριξης, για να μπορέσει να εδραιώσει μια πιο σταθερή βάση για την εξουσία της.

Τις μέρες του Δεκεμβρίου, Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου 1918-19, όταν οι ταυρομάχοι της επανάστασης ένιωσαν το έδαφος να τρέμει κάτω από τα πόδια τους, έψαχναν γύρω τους για ανθρώπους που θα ήταν έτοιμοι να ενισχύσουν με τη δύναμη των όπλων την αδύναμη θέση που τους πρόσφερε η αγάπη του λαού τους. Η «αντιμιλιταριστική» δημοκρατία χρειαζόταν στρατιώτες. Δεδομένου όμως ότι ο πρώτος και μοναδικός πυλώνας της κρατικής τους εξουσίας – δηλαδή η δημοτικότητά τους – βασιζόταν μόνο σε ένα συνονθύλευμα μαστροπών, ληστών, διαρρηκτών, λιποτακτών, τεμπέληδων κ.λ.π., άρα σε εκείνο το τμήμα του έθνους που το ονομάσαμε άκρο των χειρότερων, ήταν ανώφελο να ψάξει κανείς για άνδρες, που θα ήταν πρόθυμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους για την υπεράσπιση του νέου ιδανικού σε αυτούς τους κύκλους. **Το στρώμα που υποστήριξε την επαναστατική ιδέα και την υλοποίηση της επανάστασης δεν ήταν ούτε ικανό ούτε πρόθυμο να βρει στρατιώτες να την προστατέψουν. Γιατί αυτό το στρώμα σε καμία περίπτωση δεν ήθελε την οργάνωση ενός δημοκρατικού κρατικού φορέα, αλλά την αποδιοργάνωση του υπάρχοντος για να ικανοποιηθούν όσο το δυνατόν καλύτερα τα ένστικτά του. Το σύνθημά του δεν ήταν: τάξη και ανάπτυξη της γερμανικής δημοκρατίας, αλλά μάλλον: η λεηλασία της.**

Γι’ αυτό λοιπόν και η κραυγή για βοήθεια που έβγαζαν τότε οι εκπρόσωποι του λαού μέσα από χίλιους φόβους, δεν βρήκε καμία ανταπόκριση σε αυτό το στρώμα, αλλά προκάλεσε ένα αίσθημα πικρίας και αποδοκιμασίας. Γιατί θεώρησαν αυτό το βήμα σαν την αρχή μιας παραβίασης της πίστης και της εμπιστοσύνης, και ένιωθαν ότι ο σχηματισμός μιας εξουσίας που δεν θα στηριζόταν αποκλειστικά στη λαϊκή υποστήριξη αλλά και στη δύναμη, σηματοδοτούσε την αρχή ενός αγώνα ενάντια σε όλα όσα σήμαινε ουσιαστικά η επανάσταση για εκείνα τα στοιχεία: ενάντια στο δικαίωμα της ληστείας και στην απόλυτη κυριαρχία μιας ορδής κλεφτών και λεηλατών, που το είχαν σκάσει από

τις φυλακές και είχαν ελευθερωθεί από τα δεσμά τους, με λίγα λόγια του χειρότερου συρφετού.

Οι εκπρόσωποι του λαού μπορούσαν να φωνάζουν όσο ήθελαν, αλλά κανείς δεν έβγαινε από τις τάξεις τους για βοήθεια και αντικρούονταν μόνο από την κραυγή «προδότες» που τους έδινε την άποψη εκείνων που ήταν οι υποστηρικτές της δημοτικότητάς τους.

Τότε βρέθηκαν για πρώτη φορά πολλοί νεαροί Γερμανοί που ήταν έτοιμοι, στην υπηρεσία της «ειρήνης και της τάξης», όπως νόμιζαν, να φορέσουν και πάλι το στρατιωτικό τους χιτώνα, να πάρουν τα όπλα επ' ώμου και φορώντας το ατσαλένιο κράνος να αντιμετωπίσουν τους καταστροφείς της πατρίδας. **Σαν εθελοντές στρατιώτες σχημάτισαν ελεύθερα σώματα και, ενώ μισούσαν έντονα την επανάσταση, άρχισαν να την προστατεύουν και έτσι πρακτικά να εδραιώνουν την ίδια επανάσταση**.

Και το έκαναν με κάθε καλή πίστη.

Ο **πραγματικός** οργανωτής της επανάστασης και αυτός που ήταν ο ιθύνων νους της, ο διεθνής Εβραίος, είχε εκτιμήσει πολύ καλά την κατάσταση τότε. Ο γερμανικός λαός δεν ήταν ακόμη ώριμος για να συρθεί στον αιματηρό βούρκο του μπολσεβικισμού, όπως συνέβαινε στη Ρωσία. Αυτό οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στη φυλετική ενότητα που ήταν πολύ μεγαλύτερη ανάμεσα στους γερμανούς διανοούμενους και τους γερμανούς χειρώνακτες εργάτες. Επιπλέον στη μεγάλη διείσδυση καλλιεργημένων στοιχείων σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα του πληθυσμού, κάτι που συνέβαινε μόνο στα υπόλοιπα δυτικοευρωπαϊκά κράτη, αλλά απουσίαζε εντελώς στη Ρωσία. Σε αυτή τη χώρα οι διανοούμενοι στην πλειοψηφία τους δεν ήταν ρωσικής εθνικότητας ή τουλάχιστον δεν είχαν τα φυλετικά χαρακτηριστικά των Σλάβων. Η ισχνή ανώτερη τάξη των μορφωμένων που υπήρχε στη Ρωσία εκείνης της εποχής μπορούσε ανά πάσα στιγμή να εξουδετερωθεί, λόγω της παντελούς έλλειψης συνδετικών στοιχείων με τη μάζα του μεγάλου λαού. Εκεί το πνευματικό αλλά και το ηθικό επίπεδο της μεγάλης μάζας του λαού ήταν τρομακτικά χαμηλό.

Μόλις κατέστη δυνατό να ξεσηκώσουν στη Ρωσία τις αγράμματες πλατιές μάζες του λαού, που δεν ήξεραν να διαβάζουν και να γράφουν, εναντίον της ανώτερης τάξης των μορφωμένων που δεν είχαν καμία επαφή με τις μάζες ή είχαν μόνο περιστασιακή επαφή, εκείνη τη στιγμή αποφασίστηκε η μοίρα της χώρας και η επανάσταση πέτυχε· ο αναλφάβητος Ρώσος έτσι έγινε σκλάβος των Εβραίων δικτατόρων του, οι οποίοι από την πλευρά τους ήταν αρκετά έξυπνοι για να ονομάσουν τη δικτατορία τους «δικτατορία του λαού».

Στην Γερμανία συνέβη επιπλέον και το εξής: Όσο σίγουρα η επανάσταση μπόρεσε να επικρατήσει μόνο σαν αποτέλεσμα της σταδιακής αποσύνθεσης του στρατού, τόσο σίγουρα ο πραγματικός φορέας της επανάστασης και της διάλυσης του στρατού δεν ήταν ο στρα-

τιώτης που είχε πολεμήσει στο μέτωπο, αλλά ο συρφετός που λίγο-πολύ απέφευγε το φως, που είτε είχε στρατολογηθεί στα μετόπισθεν είτε υπηρετούσε σαν «απαραίτητος» κάπου στις οικονομικές υπηρεσίες. Αυτός ο στρατός ενισχύθηκε από δεκάδες χιλιάδες λιποτάκτες που, χωρίς να διακινδυνεύσουν καθόλου, γύρισαν την πλάτη τους στο μέτωπο. Ο πραγματικός δειλός φυσικά δεν φοβάται τίποτα περισσότερο από τον θάνατο. Στο μέτωπο όμως, είχε μπροστά στα μάτια του κάθε μέρα τον θάνατο με χιλιάδες διαφορετικές μορφές. **Όμως αν θέλει κάποιος να παροτρύνει τους αδύναμους, τους φοβητσιάρηδες και τους τελείως δειλούς για να κάνουν το καθήκον τους πάντα υπάρχει μόνο ένας τρόπος: να καταλάβει ο λιποτάκτης πως η λιποταξία του συνεπάγεται αυτό ακριβώς το πράγμα το οποίο θέλει να αποφύγει. Στο μέτωπο μπορεί κανείς να πεθάνει, αλλά σαν λιποτάκτης όμως θα πεθάνει σίγουρα**. Μόνο με μια τέτοια δρακόντεια απειλή απέναντι σε κάθε απόπειρα λιποταξίας μπορεί να επιτευχθεί αποτρεπτικό αποτέλεσμα όχι μόνο για το άτομο αλλά και για την κοινότητα ως σύνολο.

Και εδώ βρίσκεται το νόημα και ο σκοπός του στρατιωτικού ποινικού κώδικα.

Ήταν πολύ όμορφο να πιστεύει κανείς, ότι ο μεγάλος αγώνας για την ύπαρξη ενός έθνους μπορούσε να διεξαχθεί στηριγμένος αποκλειστικά στην **εθελοντική** αφοσίωση, η οποία προκύπτει και ενισχύεται από την πεποίθηση ότι αυτός ο αγώνας είναι αναγκαίος. Η εθελοντική εκπλήρωση του καθήκοντος καθορίζει πάντα τις πράξεις μόνο των άριστων και όχι των συνηθισμένων ανθρώπων. Γι’ αυτό είναι απαραίτητοι τέτοιοι νόμοι, όπως, για παράδειγμα, οι νόμοι εναντίον της κλοπής, που δεν δημιουργήθηκαν για τους κατά βάση τίμιους, αλλά για τα αδύναμα και ασταθή στοιχεία. Τέτοιοι νόμοι, αποτρέποντας τον εγκληματία μέσω του εκφοβισμού, έχουν σκοπό να εμποδίσουν μια κατάσταση στην οποία οι έντιμοι θα θεωρούνταν τελικά σαν ανόητοι και κατά συνέπεια θα γινόταν όλο και πιο εμφανές ότι είναι καλύτερο να συμμετέχει κανείς στη κλοπή παρά να κάθεται με άδεια χέρια ή να περιμένει να τον ληστέψουν.

Άρα ήταν λάθος να πιστεύουμε πως σε έναν αγώνα, που σύμφωνα με όλες τις ανθρώπινες προβλέψεις θα μπορούσε να μαίνεται για χρόνια, θα ήταν δυνατόν να παραλείψουμε τα μέσα τα οποία η εμπειρία εκατοντάδων ή και χιλιάδων χρόνων απέδειξε ότι αυτά είναι σε θέση να αναγκάσουν τους αδύναμους και ασταθείς ανθρώπους να εκτελέσουν το καθήκον τους σε δύσκολους καιρούς και σε στιγμές ψυχολογικής πίεσης.

Φυσικά για τον ήρωα που προσφέρθηκε εθελοντικά στον πόλεμο δεν χρειαζόταν να έχουμε τη θανατική ποινή στον στρατιωτικό ποινικό κώδικα, αλλά είναι αναγκαίο για τους δειλούς εγωιστές που την ώρα ανάγκης του έθνους τους υπολογίζουν περισσότερο τη ζωή τους από τη ζωή του συνόλου. Ένας τέτοιος αδύναμος και χωρίς προσωπικότητα όμως μπορεί να εμποδιστεί να υποκύψει στη δειλία του μόνο με την απειλή βαρύτερων ποινών. Όταν οι άνδρες παλεύουν καθημερινά με το

θάνατο και πρέπει να μείνουν για βδομάδες μέσα σε κρατήρες γεμάτους λάσπες, μερικές φορές με ελάχιστη τροφή, τότε το ανδρείκελο που γίνεται ανασφαλής δεν μπορεί να αναγκαστεί να μείνει στη θέση του με την απειλή της φυλάκισης ή ακόμα και των καταναγκαστικών έργων, αλλά μόνο με την ανελέητη απειλή της θανατικής ποινής. Γιατί η εμπειρία έχει δείξει πως σε τέτοιες στιγμές βλέπει τη φυλακή χίλιες φορές προτιμότερη από το πεδίο της μάχης, αφού στη φυλακή τουλάχιστον η πολύτιμη ζωή του δεν απειλείται. Το γεγονός όμως, ότι πρακτικά η θανατική ποινή καταργήθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου, άρα καταργήθηκε ο στρατιωτικός ποινικός κώδικας, ήταν ένα λάθος το οποίο πληρώσαμε ακριβά. Μια στρατιά λιποτακτών ξεχύθηκε στα μετόπισθεν και στην πατρίδα, ειδικά το 1918 και εκεί βοήθησε να σχηματιστεί αυτή η μεγάλη εγκληματική οργάνωση, που ξαφνικά είδαμε μπροστά μας σαν δημιουργούς της επανάστασης μετά τις 7 Νοεμβρίου του 1918.

Το μέτωπο δεν είχε καμία σχέση με όλα αυτά. Μόνο λαχτάρα για την ειρήνη και τους δικούς τους ένιωθαν όλοι. Αυτό ακριβώς όμως αποτελούσε τον σημαντικότερο κίνδυνο για την επανάσταση. Γιατί, όταν μετά την ανακωχή οι γερμανικές στρατιές άρχισαν να πλησιάζουν στην πατρίδα, το ανησυχητικό ερώτημα των επαναστατών εκείνη την εποχή ήταν πάντα το ίδιο: «**Τι θα κάνουν τα στρατεύματα του μετώπου; Θα τα ανεχτούν οι γκριζόχρωμοι των πεδίων της μάχης όλα αυτά;**»

Κατά τη διάρκεια εκείνων των εβδομάδων η επανάσταση στη Γερμανία έπρεπε να φανεί μετριοπαθής, τουλάχιστον **εξωτερικά**, αν δεν ήθελε να συντριβεί μέσα σε μια στιγμή από λίγες γερμανικές μεραρχίες. **Γιατί εάν τότε αποφάσιζε έστω και ένας διοικητής μεραρχίας να κατεβάσει τα κόκκινα κουρέλια με την πιστή σε αυτόν μεραρχία του και να στήσει αυτά τα «συμβούλια» στον τοίχο και, αν προέβαλλαν αντίσταση, να την κάμψει με πολυβόλα και χειροβομβίδες, αυτή η μεραρχία θα είχε αυξηθεί σε ένα στρατό εξήντα μεραρχιών σε λιγότερο από τέσσερις βδομάδες**. Μπροστά σ' αυτό έτρεμαν οι Εβραίοι υποκινητές περισσότερο από οτιδήποτε άλλο. Και ακριβώς για να το αποτρέψουν αυτό, έκριναν αναγκαίο να δώσουν στην επανάσταση μια επίφαση μετριοπάθειας, δεν έπρεπε να εκφυλιστεί σε μπολσεβικισμό, αλλά, όπως ήταν τώρα τα πράγματα, έπρεπε να δώσει την εντύπωση της «ειρήνης και της τάξης». Εκεί οφείλονται πολλές σημαντικές υποχωρήσεις τους, οι εκκλήσεις τους στην παλιά διοίκηση και στους παλιούς διοικητές του στρατού. Τους χρειάζονταν τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα και, μόνο όταν αυτοί οι Μαυριτανοί έκαμναν το καθήκον τους, μπορούσαν να τους δώσουν την πρέπουσα κλωτσιά και τότε θα έπαιρναν τη δημοκρατία από τα χέρια των παλιών υπαλλήλων του κράτους και θα την παρέδιδαν στα νύχια των επαναστατικών γύπων.

Μόνο έτσι θα μπορούσαν να ελπίζουν ότι θα εξαπατήσουν τους γέρους στρατηγούς και τους παλιούς υπαλλήλους προκειμένου να αφοπλίσουν

απ' την αρχή κάθε πιθανή αντίσταση μέσα από τον φαινομενικά ακίνδυνο και ήπιο χαρακτήρα του νέου καθεστώτος.

Το πόσο πέτυχε αυτό, φάνηκε στην πράξη.

Η επανάσταση όμως δεν είχε γίνει από τα στοιχεία της ειρήνης και της τάξης αλλά μάλλον από ταραχοποιούς, κλέφτες και λωποδύτες. Και ούτε ο τρόπος με τον οποίο εξελισσόταν η επανάσταση ανταποκρινόταν στους δικούς τους σκοπούς, ούτε μπορούσε κανείς να τους εξηγήσει τους λόγους αυτής της πορείας της επανάστασης από τη σκοπιά της τακτικής και έτσι να κάνει αυτή την εξέλιξη αποδεκτή.

Η σοσιαλδημοκρατία, με την προοδευτική ανάπτυξή της, έχανε όλο και περισσότερο τον χαρακτήρα ενός σκληρού επαναστατικού κόμματος. Όχι ότι οι σοσιαλδημοκράτες σκέφτηκαν ποτέ κάποιον άλλο στόχο εκτός από αυτόν της επανάστασης ή ότι οι αρχηγοί τους είχαν ποτέ άλλες προθέσεις· καθόλου. Αυτό όμως που τελικά απέμεινε ήταν μόνο η πρόθεση και ένα σώμα που δεν ήταν πλέον κατάλληλο για να την πραγματοποιήσει. **Με ένα κόμμα δέκα εκατομμυρίων οπαδών δεν μπορεί να γίνει πια επανάσταση**. Σε ένα τέτοιο κίνημα κανείς δεν βρίσκει πλέον εξτρεμιστικά στοιχεία, αλλά την πλατιά μάζα του μεσαίου στρώματος, δηλαδή των αδρανών.

Αναγνωρίζοντας όλα αυτά, ήδη κατά τη διάρκεια του πολέμου, έγινε η περίφημη διάσπαση της σοσιαλδημοκρατίας από τους Εβραίους, δηλαδή: ενώ το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, εξαιτίας της απραξίας της μάζας του, κρεμόταν σαν βαρίδι στον λαιμό της εθνικής άμυνας, τα ριζοσπαστικά-ακτιβιστικά στοιχεία αποσπάστηκαν από αυτό και διαμορφώθηκαν σε ιδιαίτερα ισχυρές νέες μαχητικές φάλαγγες κρούσης. **Το Ανεξάρτητο Σοσιαλιστικό Κόμμα και ο σύνδεσμος Σπάρ-τακος ήταν τα τάγματα εφόδου του επαναστατικού μαρξισμού**. Έπρεπε να δημιουργήσουν ένα τετελεσμένο γεγονός, στο οποίο θα μπορούσαν να πατήσουν οι μάζες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, που προετοιμάζονταν γι' αυτό δεκαετίες πριν. Η δειλή αστική τάξη αξιολογήθηκε σωστά από τους μαρξιστές και απλώς αντιμετωπίστηκε «σαν σκουπίδι». Κανείς δεν της έδωσε σημασία, ξέροντας καλά ότι οι πολιτικές οντότητες μιας παλιάς, φθαρμένης γενιάς με την κυνική δουλοπρέπειά τους δεν θα μπορούσαν ποτέ να αντισταθούν σοβαρά.

Σπαρτακιστές στους δρόμους του Βερολίνου στις 7 Ιανουαρίου, 1919

Μόλις η επανάσταση είχε πετύχει και οι βασικοί πυλώνες του παλιού κράτους μπορούσαν να θεωρηθούν πως είχαν γκρεμιστεί, ο στρατός όμως που επέστρεφε από το μέτωπο άρχισε να εμφανίζεται σαν μια

μοχθηρή σφίγγα και έτσι έγινε απαραίτητο να επιβραδυνθεί η φυσική εξέλιξη της επανάστασης· το βασικό σώμα της σοσιαλδημοκρατικής στρατιάς κατέλαβε τις καίριες θέσεις και τα τάγματα εφόδου των ανεξάρτητων και των σπαρτακιστών παραμερίστηκαν.

Αυτό όμως δεν έγινε χωρίς αγώνα.

Οι ακτιβιστές που είχαν ξεκινήσει την επανάσταση σε επιθετικούς σχηματισμούς, επειδή δεν ήταν ικανοποιημένοι, όχι μόνο αισθάνθηκαν τώρα προδομένοι και ήθελαν να συνεχίσουν μόνοι τους τον αγώνα, αλλά και ο αχαλίνωτος τυχοδιωκτισμός τους όμως, ήταν ευχάριστος μόνο στους υποκινητές της επανάστασης. Γιατί, μόλις είχε τελειώσει η επανάσταση εμφανίστηκαν δύο στρατόπεδα και συγκεκριμένα: το κόμμα της ειρήνης και της τάξης και η ομάδες του αίματος και της τρομοκρατίας. Τι πιο φυσικό όμως από το να δούμε την αστική μας τάξη να κατατάσσεται αμέσως με σηκωμένες τις σημαίες στο στρατόπεδο της ειρήνης και της τάξης; Ξαφνικά δόθηκε σε αυτές οι άθλιες πολιτικές οργανώσεις η ευκαιρία να κάνουν κάτι για πρώτη φορά, χωρίς να χρειάζεται να το πουν, καθώς είχε προετοιμαστεί το έδαφος και είχαν έρθει σε κάποια αλληλεγγύη με τη δύναμη την οποία μισούσαν αλλά περισσότερο φοβόντουσαν. Η πολιτική γερμανική αστική τάξη είχε τη μεγάλη τιμή να μπορεί να παρακαθίσει στο ίδιο τραπέζι με τους τρισκατάρατους μαρξιστές ηγέτες για να πολεμήσει τους μπολσεβίκους.

Έτσι, από τον Δεκέμβριο του 1918 και τον Ιανουάριο του 1919 η κατάσταση είχε διαμορφωθεί ως εξής:

Από μια μειοψηφία των χειρότερων στοιχείων έγινε μια επανάσταση και όλα τα μαρξιστικά κόμματα ενώθηκαν αμέσως πίσω από αυτήν. Η ίδια η επανάσταση έλαβε μια επίφαση μετριοπάθειας, η οποία ξεσήκωσε εναντίον της την εχθρότητα των φανατικών εξτρεμιστών. Αυτοί άρχισαν να κυκλοφορούν με χειροβομβίδες και τα αυτόματα στα χέρια, να καταλαμβάνουν δημόσια κτίρια, με λίγα λόγια, να απειλούν τη φαινομενική μετριοπάθεια της επανάστασης. Προκειμένου να διαλύσουν το φόβο αυτής της απειλής, έγινε μια εκεχειρία μεταξύ των υποστηρικτών του νέου καθεστώτος και των οπαδών της παλιάς τάξης, ώστε να μπορέσουν να πολεμήσουν μαζί ενάντια στους εξτρεμιστές. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι εχθροί της δημοκρατίας σταμάτησαν έτσι να αντιπαρατίθενται στην ίδια τη δημοκρατία και άρχισαν να την βοηθούν για να συντρίψει εκείνους που ήταν επίσης εχθροί της δημοκρατίας, αν και για τελείως διαφορετικούς λόγους. Ένα περαιτέρω αποτέλεσμα ήταν πως τώρα πια φαινόταν ότι αποφεύχθηκε κάθε κίνδυνος μιας πάλης μεταξύ των οπαδών του παλιού καθεστώτος και αυτών του νέου.

Αυτό το γεγονός πρέπει να το έχουμε συνεχώς και ξεκάθαρα στο μυαλό μας. Μόνο όσοι το θυμόμαστε, καταλαβαίνουμε πώς ήταν δυνατόν ένα έθνος του οποίου τα εννέα δέκατα δεν συμμετείχαν σε μια επανάσταση, που τα επτά δέκατά του την αποκήρυσσαν και τα έξι δέκατά του την απεχθάνονταν, να του επιβληθεί τελικά αυτή επανάσταση από το

ένα δέκατο.

Σιγά-σιγά οι μαχητές των οδοφραγμάτων του σπαρτακιστικού στρατοπέδου από τη μια μεριά και οι φανατικοί εθνικιστές και ιδεαλιστές από την άλλη άρχισαν να εξαντλούνται, και καθώς αυτές οι δύο ομάδες λιγόστευαν, οι μάζες του μεσαίου στρώματος θριάμβευαν, όπως συμβαίνει πάντα. Η αστική τάξη και ο μαρξισμός συναντήθηκαν στο πεδίο των γεγονότων και η δημοκρατία άρχισε να «εδραιώνεται». Αυτό όμως δεν εμπόδισε αρχικά τα αστικά κόμματα, ειδικά πριν από τις εκλογές, να πρεσβεύουν τις μοναρχικές αντιλήψεις τους για κάποιο χρονικό διάστημα ακόμη, ώστε ανασταίνοντας τα πνεύματα του πεθαμένου παρελθόντος να ενθαρρύνουν τους μικρόψυχους οπαδούς τους.

Αυτό δεν ήταν έντιμο. Ενδόμυχα η αστική τάξη, εδώ και πολύ καιρό, είχε διακόψει κάθε σχέση με τη μοναρχία και η βρόμα του νέου καθεστώτος είχε αρχίσει να ασκεί τα διαβρωτικά της αποτελέσματα και στο αστικό κομματικό στρατόπεδο. Ο απλός αστός πολιτικός σήμερα αισθάνεται πιο άνετα στη λάσπη της δημοκρατικής διαφθοράς παρά στην αυστηρή ευπρέπεια του παλιού κράτους, το οποίο θυμάται ακόμα.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, μετά τη διάλυση του παλιού στρατού η επανάσταση αναγκάστηκε να δημιουργήσει έναν καινούργιο παράγοντα δύναμης για να ενισχύσει την κρατική της εξουσία. Όπως ήταν τότε τα πράγματα, αυτό μπορούσε να το πετύχει μόνο παίρνοντας με το μέρος της τους οπαδούς μιας κοσμοθεωρίας που ήταν τελείως αντίθετη με τη δική της. Μόνο από αυτά τα στοιχεία θα μπορούσε σιγά-σιγά να δημιουργήσει έναν νέο στρατιωτικό κορμό, ο οποίος, περιορισμένος αριθμητικά από τις συνθήκες ειρήνης, έπρεπε να αλλάξει τη στάση του με την πάροδο του χρόνου για να γίνει όργανο της νέας αντίληψης του κράτους.

Αν αναρωτηθούμε γιατί – πέρα από τα λάθη του παλιού κράτους, που έγιναν η πραγματική αιτία – επιτεύχθηκε πρακτικά η επανάσταση, καταλήγουμε στα συμπεράσματα:

1. λόγω τη νάρκωσης των αντιλήψεών μας για το καθήκον και την υπακοή και

2. λόγω της παθητικής δειλίας των κομμάτων των λεγόμενων στηριγμάτων του κράτους.

Πάνω σ' αυτά πρέπει να ειπωθούν και τα ακόλουθα:

Η νάρκωση των αντιλήψεών μας για το καθήκον και την υπακοή οφειλόταν βαθύτερα στην εντελώς αντεθνική και καθαρά κρατική παιδεία μας. Το γεγονός αυτό προκάλεσε και εδώ την παρερμηνεία των μέσων και των σκοπών. Η συναίσθηση του καθήκοντος, η εκπλήρωση

του καθήκοντος και η υπακοή δεν είναι αυτοσκοποί, όπως και το ίδιο το κράτος δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά όλα τους πρέπει να θεωρηθούν μέσα που διευκολύνουν και εξασφαλίζουν την ύπαρξη μιας κοινότητας ψυχικά και σωματικά παρόμοιων πλασμάτων σε αυτή τη γη. **Τη στιγμή που ένα έθνος καταρρέει εμφανώς και όλα τα σημάδια δείχνουν πως είναι έτοιμο να πέσει θύμα μιας σκληρής καταπίεσης χάρη στη συμπεριφορά λίγων παλιανθρώπων, η υπακοή σε αυτούς τους ανθρώπους και η εκπλήρωση του καθήκοντος απέναντί τους είναι καθαρός δογματικός φορμαλισμός αν όχι καθαρή τρέλα, αν από την άλλη με την άρνηση της υπακοής και της «εκπλήρωσης του καθήκοντος» θα γινόταν δυνατή η σωτηρία του έθνους από την κατάρρευσή του**. Σύμφωνα με την σημερινή αστική αντίληψη για το κράτος, αν ένας μέραρχος λάβει άνωθεν την εντολή να μην πυροβολήσει, με το να μην πυροβολεί εκτελεί το καθήκον του και πράττει ορθά, γιατί για τον αστικό κόσμο η αλόγιστη φορμαλιστική υπακοή είναι πιο πολύτιμη από τη ζωή του έθνους. Σύμφωνα με την εθνικοσοσιαλιστική αντίληψη, όμως σε τέτοιες περιπτώσεις δεν πρέπει να κυριαρχεί η υπακοή σε αδύναμους ανωτέρους, αλλά η υπακοή απέναντι στην εθνική κοινότητα. Σε μια τέτοια στιγμή εμφανίζεται το καθήκον της ανάληψης της προσωπικής ευθύνης απέναντι σε ολόκληρο το έθνος.

Το γεγονός ότι αυτή η αντίληψη σταμάτησε να αποτελεί μια ζωτική δύναμη μέσα στο λαό μας ή καλύτερα μέσα στις κυβερνήσεις μας και μετατράπηκε σε κάτι τυπικό και δογματικό ήταν ο λόγος της επιτυχίας της επανάστασης.

Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, πρέπει να επισημανθούν τα εξής:

Ο βαθύτερος λόγος της δειλίας των κομμάτων που ήταν τα «στηρίγματα του κράτους» είναι κυρίως η εξάλειψη των ακτιβιστών, του τίμιου κομματιού του λαού μας από τις τάξεις τους, που έχασε τη ζωή του στο πεδίο της μάχης. Πέρα από αυτό, τα αστικά μας κόμματα τα οποία μπορούμε να τα περιγράψουμε ως τις μόνες πολιτικές οντότητες που στηρίζονταν στο παλιό κράτος, ήταν πεπεισμένα ότι μπορούσαν να εκπροσωπήσουν τις απόψεις τους αποκλειστικά με πνευματικούς τρόπους και με πνευματικά μέσα, αφού η χρήση σωματικής βίας επιτρεπόταν μόνο στο κράτος. Μια τέτοια άποψη όχι μόνο αποτελούσε ένδειξη μιας σταδιακά αυξανόμενης διεφθαρμένης αδυναμίας, αλλά ήταν και ανόητη σε μια εποχή κατά την οποία ένας πολιτικός αντίπαλος είχε εγκαταλείψει αυτή την άποψη εδώ και καιρό και αντ' αυτής δήλωνε ανοιχτά ότι, αν ήταν δυνατόν, σκόπευε να χρησιμοποιήσει βία για να υπερασπιστεί τους πολιτικούς του στόχους. Όταν ο μαρξισμός πρόβαλε στον κόσμο της αστικής δημοκρατίας σαν αποτέλεσμα αυτής της ίδιας της δημοκρατίας, η έκκληση που απευθύνθηκε από την αστική δημοκρατία να καταπολεμηθεί ο μαρξισμός με «πνευματικά όπλα» ήταν μια ανοησία που μια μέρα θα την πλήρωνε ακριβά. Γιατί ο μαρξισμός πάντα πρέσβευε την άποψη ότι η χρήση όπλου πρέπει να βασίζεται μόνο

σε λόγους σκοπιμότητας και ότι η επίτευξη του στόχου δικαιολογεί τη χρήση του.

Το πόσο σωστή είναι αυτή η άποψη, αποδείχτηκε τις ημέρες μεταξύ 7 και 10 Νοεμβρίου 1918. Εκείνη την εποχή ο μαρξισμός δεν νοιαζόταν καθόλου για τον κοινοβουλευτισμό και τη δημοκρατία, αλλά έδωσε το θανάσιμο χτύπημα και στα δύο με τις ορδές των κακούργων του που ούρλιαζαν και πυροβολούσαν. Εννοείται ότι οι φλύαρες αστικές οργανώσεις ήταν άοπλες εκείνη τη στιγμή.

Μετά την επανάσταση, όταν τα αστικά κόμματα επανεμφανίστηκαν ξαφνικά, αν και με διαφορετικές τις επωνυμίες τους και οι γενναίοι ηγέτες τους βγήκαν από τα σκοτεινά υπόγεια ή τις πιο φωτεινές σοφίτες όπου είχαν καταφύγει για να προστατευθούν, όπως γίνεται με όλους τους εκπροσώπους των απαρχαιωμένων οργανώσεων, δεν είχαν ξεχάσει τα λάθη τους ούτε είχαν διδαχτεί τίποτα καινούργιο. Το πολιτικό τους πρόγραμμα έμενε στηριγμένο στο παρελθόν, έστω κι αν οι ίδιοι είχαν συμβιβαστεί με το νέο καθεστώς, ο στόχος τους όμως, ήταν να μπορέσουν να συμμετάσχουν στο νέο καθεστώς, αν ήταν δυνατόν, και τα μόνα τους όπλα παρέμεναν τα λόγια τους.

Ακόμη και μετά την επανάσταση, τα αστικά κόμματα συνθηκολογούσαν ανά πάσα στιγμή στους δρόμους κατά τον πιο άθλιο τρόπο.

Όταν επρόκειτο να ψηφιστεί ο νόμος για την προστασία της δημοκρατίας, αρχικά δεν υπήρχε πλειοψηφία γι' αυτόν. Στη θέα όμως διακοσίων χιλιάδων διαδηλωτών μαρξιστών, οι αστοί «πολιτικοί» φοβήθηκαν τόσο πολύ που ψήφισαν υπέρ του νόμου παρά τη θέλησή τους για τον εποικοδομητικό λόγο ότι φοβούνταν πως διαφορετικά θα ξυλοκοπούνταν μέχρι θανάτου από τις οργισμένες μάζες όταν θα έφευγαν από το Ράιχσταγκ. Πράγμα που δεν υλοποιήθηκε δυστυχώς, λόγω της έγκρισης του νομοσχεδίου.

Και έτσι η ανάπτυξη του νέου κράτους προχώρησε σαν να μην υπήρχε καθόλου εθνική αντιπολίτευση.

Οι μόνες οργανώσεις, που θα είχαν το θάρρος και τη δύναμη να αντιταχθούν στον μαρξισμό και στις φανατισμένες μάζες του εκείνη την εποχή ήταν αρχικά τα Ελεύθερα Σώματα (Φράικορπς), αργότερα οι οργανώσεις αυτοπροστασίας, οι πολιτοφύλακες κ.λ.π. και τέλος οι παραδοσιακές ενώσεις.

Ελεύθερα Σώματα (Freikorps) στους δρόμους του Βερολίνου με τεθωρακισμένα το 1919

Αλλά το γιατί όμως η ύπαρξή τους δεν επέφερε κάποια αισθητή αλλαγή στην εξέλιξη της γερμανικής ιστορίας οφείλεται στα εξής:

Ακριβώς όπως τα λεγόμενα εθνικά κόμματα δεν μπορούσαν να ασκήσουν καμία επιρροή επειδή δεν είχαν καμιά απειλητική δύναμη για να κατεβάσουν στους δρόμους, έτσι και οι λεγόμενοι στρατιωτικές ενώσεις δεν μπορούσαν να ασκήσουν καμία επιρροή, επειδή δεν είχαν κάποια πολιτική ιδεολογία και κυρίως επειδή δεν είχαν κάποιον καθορισμένο πολιτικό σκοπό.

Αυτό που έκανε τον μαρξισμό τόσο επιτυχημένο ήταν η τέλεια συνεργασία της πολιτικής θέλησης και της ακτιβιστικής βαρβαρότητας. Αυτό που αφαίρεσε από την εθνικιστική Γερμανία κάθε πρακτική ελπίδα για τη διαμόρφωση της γερμανικής ανάπτυξης ήταν η έλλειψη αποφασιστικής συνεργασίας μεταξύ της ωμής βίας και των έξυπνα επιλεγμένων πολιτικών στόχων.

Όποιες και αν ήταν οι επιδιώξεις των «εθνικών» κομμάτων, δεν είχαν την παραμικρή δύναμη να υπερασπιστούν αυτές τις επιδιώξεις, τουλάχιστον στους δρόμους.

Οι στρατιωτικές ενώσεις είχαν όλη τη δύναμη, ήταν οι κυρίαρχοι των δρόμων και του κράτους αλλά δεν είχαν καμιά πολιτική ιδεολογία και κανένα πολιτικό στόχο, για τον οποίο θα χρησιμοποιούσαν τη δύναμή τους προς όφελος της Γερμανίας ή ακόμη και να μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν. Και στις δύο περιπτώσεις, ήταν η πανουργία του Εβραίου που, με την έξυπνη πειθώ και την ενθάρρυνση κατάφερε να προκαλέσει μια διαιώνιση και μια προοδευτική αύξηση αυτής της άθλιας κατάστασης.

Ο Εβραίος ήταν που, μέσω του Τύπου του, ήξερε πολύ επιδέξια να διασπείρει την ιδέα του «μη πολιτικού χαρακτήρα» των στρατιωτικών ενώσεων, όπως αυτός ήταν που πάντα πονηρά εξυμνούσε και ζητούσε τον «καθαρά πνευματικό» χαρακτήρα του αγώνα στην πολιτική ζωή. Εκατομμύρια άμυαλοι Γερμανοί παπαγάλιζαν τότε αυτές τις ανοησίες χωρίς να έχουν την παραμικρή υποψία ότι, κάνοντας αυτό, ουσιαστικά αφοπλίζονταν και παραδίδονταν ανυπεράσπιστοι στον Εβραίο.

Και γι' αυτό όμως υπάρχει μια φυσική εξήγηση. **Η έλλειψη μιας μεγάλης μεταρρυθμιστικής ιδέας σημαίνει μείωση της μαχητικής δύναμης, σε όλες τις εποχές.**

Η πεποίθηση του δικαιώματος της χρησιμοποίησης ακόμη και των πιο βάναυσων όπλων συνοδεύεται πάντα με την ύπαρξη μιας φανατικής πίστης στην αναγκαιότητα της νίκης μιας επαναστατικής νέας τάξης στη γη.

Ένα κίνημα που δεν αγωνίζεται για τόσο υψηλούς σκοπούς και ιδανικά, επομένως δεν θα καταφύγει ποτέ σε ακραία μέσα.

Η εμφάνιση μιας νέας μεγάλης ιδέας ήταν το μυστικό της επιτυχίας της Γαλλικής Επανάστασης· σε μια ιδέα οφείλει την νίκη ο Ρώσος και ο φασισμός μόνο μέσω μιας ιδέας απέκτησε τη δύναμη να υποβάλει έναν λαό σε μια πιο ολοκληρωμένη αναδιοργάνωση με τον πιο ευεργετικό τρόπο.

Τα αστικά κόμματα δεν είναι ικανά για να το κάνουν αυτό.

Δεν ήταν όμως μόνο τα αστικά κόμματα που έβλεπαν στους πολιτικούς τους στόχους την αποκατάσταση του παρελθόντος, αλλά και οι στρατιωτικές ενώσεις στο βαθμό που τους απασχολούσαν οι πολιτικοί στόχοι. Το πνεύμα των παλαιών πολεμιστών και οι τάσεις του Κύφφχοϋζερ[*] ζούσαν μέσα τους και έτσι βοήθησαν να αμβλυνθούν πολιτικά τα αιχμηρότερα όπλα που είχε η εθνικιστική Γερμανία εκείνη την εποχή και να αφεθούν να σκουριάσουν στα χέρια των υπηρετών της δημοκρατίας. Το γεγονός ότι αυτές οι οργανώσεις έδρασαν με τις καλύτερες προθέσεις, αλλά κυρίως με την καλύτερη πίστη, δεν αλλάζει στο ελάχιστο την ανοησία της πορείας που επέλεξαν.

Σταδιακά ο μαρξισμός στην ενοποιημένη Ράιχσβερ[**] βρήκε την απαραίτητη δύναμη για την υποστήριξη της εξουσίας του και σαν λογική συνέπεια, άρχισε να διαλύει τις φαινομενικά επικίνδυνες εθνικές στρατιωτικές ενώσεις σαν πλέον περιττές. Μερικοί τολμηροί ηγέτες που αντιμετωπίζονταν με καχυποψία, κλήθηκαν στα δικαστήρια και φυλακίστηκαν. Για όλους τους όμως είχε εκπληρωθεί η μοίρα που οι ίδιοι προκάλεσαν.

Με την ίδρυση του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος, εμφανίστηκε για πρώτη φορά ένα κίνημα που στόχος του, δεν ήταν η μηχανική αποκατάσταση του παρελθόντος, όπως ήταν των αστικών κομμάτων, αλλά η προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός οργανικού εθνικού κράτους στη θέση του σημερινού παράλογου κρατικού μηχανισμού.

Από την πρώτη μέρα, το νεαρό κίνημα πήρε τη θέση ότι οι ιδέες του έπρεπε να εκπροσωπούνται με πνευματικά μέσα, όμως ότι η προστασία αυτής της εκπροσώπησης, εάν ήταν απαραίτητο, έπρεπε να εξασφαλιστεί ακόμη και με βίαια μέσα. Πεπεισμένοι για την τεράστια σημασία της καινούργιας θεωρίας, θεωρήσαμε δεδομένο ότι καμία θυσία δεν μπορεί να θεωρηθεί πολύ μεγάλη, όταν αφορά την εκπλήρωση των σκοπών του κινήματος.

Έχω ήδη επισημάνει τις στιγμές που υποχρεώνουν ένα κίνημα, αν

* Σύμφωνα με την γερμανική παράδοση, που χρονολογείται από το 1519, ο αυτοκράτορας της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας του Γερμανικού Έθνους Φρειδερίκος Α΄ ο Μπαρμπαρόσα (12ος αι.) δεν πέθανε αλλά κοιμάται με τους ιππότες του στο όρος Κύφφχοϋζερ της Θουρριγγίας, ενώ η κόκκινη γενειάδα του μεγαλώνει συνεχώς. Κάθε τόσο ανοίγει τα μάτια του και στέλνει ένα παιδί έξω από τον τάφο για να δει αν τα κοράκια σταμάτησαν να πετάνε γύρω απ’ το βουνό. Όταν γίνει αυτό, θα σηκωθεί και θα οδηγήσει τους λαούς της Γερμανίας ενωμένους εναντίον των εχθρών τους. (Σ.τ.μ.)

** Ήταν η ονομασία υπό την οποία λειτουργούσε ο γερμανικός στρατός κατά την περίοδο 1919 - 1935. (Σ.τ.μ.)

θέλει να κατακτήσει την καρδιά ενός λαού, που πρέπει να αναλάβει την υπεράσπιση του εαυτού του με τις δικές του δυνάμεις εναντίον των τρομοκρατικών απόπειρων των αντιπάλων. Είναι επίσης μια αιώνια εμπειρία της παγκόσμιας ιστορίας, ότι μια τρομοκρατία που εμπνέεται από μια ιδεολογία δεν μπορεί να κατασταλεί από μια τυπική κρατική εξουσία, αλλά μπορεί να νικηθεί μόνο από μια άλλη ιδεολογία της οποίας οι εκπρόσωποι θα είναι εξίσου τολμηροί και αποφασισμένοι. Αυτή η διαπίστωση είναι πάντα πολύ δυσάρεστη για τους γραφειοκράτες που προστατεύουν το κράτος, αλλά το γεγονός παραμένει αναμφισβήτητο. Η κρατική εξουσία μπορεί να εγγυηθεί την ειρήνη και την τάξη μόνο εάν η ουσία του κράτους συμπίπτει με την κοσμοθεωρία που έχει επικρατήσει στο λαό, ώστε τα ταραχοποιά στοιχεία να έχουν μόνο το χαρακτήρα μεμονωμένων εγκληματικών φύσεων και να μην θεωρούνται εκπρόσωποι μιας ιδεολογίας που είναι διαμετρικά αντίθετη με τις κρατικές απόψεις. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση, το κράτος θα μπορέσει να παίρνει για αιώνες τα πιο βίαια μέτρα εναντίον της τρομοκρατίας που το απειλεί, όμως στο τέλος δεν θα μπορέσει να κάνει τίποτα εναντίον της, αλλά θα υποκύψει.

Το γερμανικό κράτος αλώθηκε ολοκληρωτικά από τον μαρξισμό. Στον εβδομηντάχρονο αγώνα του δεν μπόρεσε να αποτρέψει τη νίκη αυτής της κοσμοθεωρίας, αλλά παρά τις καταδίκες σε καταναγκαστικά έργα και σε φυλακίσεις, που στο σύνολό τους ανέρχονται σε χιλιάδες χρόνια και παρά τα πλέον αιμοσταγή μέτρα που επέβαλε σε αμέτρητες περιπτώσεις στους αγωνιστές της μαρξιστικής κοσμοθεωρίας που το απειλούσαν, παρόλα αυτά αναγκάστηκε σε μια σχεδόν πλήρη συνθηκολόγηση. (Οι κανονικοί ηγέτες των αστικών πολιτικών κομμάτων θα θέλουν να το αρνηθούν αυτό, φυσικά χωρίς να μπορούν να πείσουν.)

Το κράτος όμως, που στις 9 Νοεμβρίου 1918 υπέκυψε άνευ όρων στον μαρξισμό, είναι αδύνατο να ξεσηκωθεί απ' τη μια μέρα στην άλλη σαν αναχαιτιστής του, το αντίθετο: οι ηλίθιοι αστοί που κάθονται σε υπουργικές καρέκλες μουρμουρίζουν για την ανάγκη να μη ληφθούν κυβερνητικά μέτρα εναντίον των εργατών, χρησιμοποιώντας τον όρο «εργάτες» για να εννοήσουν τον μαρξισμό. Με το να ταυτίζουν τον Γερμανό εργάτη με τον μαρξισμό, όχι μόνο διαπράττουν μια δειλή και ψευδή παραποίηση της αλήθειας, αλλά μέσα από τα κίνητρά τους προσπαθούν να κρύψουν την ανικανότητά τους απέναντι στη μαρξιστική ιδεολογία και οργάνωση.

Μπροστά σ' αυτό το γεγονός όμως, δηλαδή της δηλαδή της πλήρους υποταγής του σημερινού κράτους στον μαρξισμό, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει την υποχρέωση όχι μόνο να προετοιμάσει το έδαφος για τον θρίαμβο της ιδεολογίας του, αλλά και να αναλάβει την ευθύνη οργάνωσης της δικής του άμυνας απέναντι στην τρομοκρατία της Διεθνούς, που έχει μεθύσει με τη νίκη της.

Έχω ήδη περιγράψει το πώς, από την πρακτική ζωή, σχηματίστηκε

σιγά-σιγά ένα σύστημα προστασίας στο νεανικό μας κίνημα, πώς πήρε σταδιακά τον χαρακτήρα μιας ομάδας τήρησης της τάξης και επεδίωξε να αποκτήσει μια οργανωμένη συγκρότηση.

Όσο κι αν η δομή που προέκυψε σταδιακά, θα μπορούσε να μοιάζει εξωτερικά με μια λεγόμενη στρατιωτική ένωση, δύσκολα θα μπορούσε να συγκριθεί μαζί της.

Όπως ήδη αναφέρθηκε, οι γερμανικές στρατιωτικές οργανώσεις δεν είχαν συγκεκριμένες δικές τους πολιτικές ιδεολογίες. Στην πραγματικότητα ήταν μόνο ενώσεις αυτοάμυνας με μια κάπως ανάλογη εκπαίδευση και οργάνωση, που στην πραγματικότητα αντιπροσώπευαν μια παράνομη προσθήκη στις αντίστοιχες νόμιμες δυνάμεις του κράτους. Ο χαρακτήρας τους, που έμοιαζε με εκείνον των Φράικορπς, προέκυψε μόνο από τον τρόπο με τον οποίο είχαν συγκροτηθεί και από την κατάσταση στην οποία βρισκόταν εκείνη την εποχή το κράτος, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να τους αποδοθεί ένα τέτοιος τίτλος, για παράδειγμα, σαν ελεύθεροι σχηματισμοί που διαμορφώθηκαν προκειμένου να αγωνιστούν για μια ελεύθερη, δική τους πεποίθηση. Αυτά τα χαρακτηριστικά, παρά την εντελώς αντίθετη στάση ορισμένων από τους ηγέτες τους και ολόκληρων ενώσεων κατά της δημοκρατίας, ωστόσο δεν τα είχαν. **Γιατί για να μπορέσουμε να μιλήσουμε για πολιτικές πεποιθήσεις με την κυριολεκτική έννοια, δεν αρκεί μόνο να έχουμε την πεποίθηση για την κατωτερότητα ενός υπάρχοντος καθεστώτος, αλλά πρέπει να έχουμε ξεκάθαρα στο μυαλό μας την εικόνα ενός νέου καθεστώτος και το εσωτερικό όραμα ενός κράτους, την εγκαθίδρυση του οποίου πρέπει να αισθανόμαστε ότι είναι απόλυτη αναγκαιότητα και το να εργαστεί κανείς για την πραγματοποίησή του να το θεωρεί σαν το υψηλότερο καθήκον στη ζωή**.

Αυτό που διαφοροποιούσε ουσιαστικά τις ομάδες τήρησης της τάξης του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος εκείνης της εποχής από όλες τις στρατιωτικές ενώσεις, ήταν ότι τουλάχιστον οι δικές μας οργανώσεις δεν στόχευαν με κανένα τρόπο στην υπεράσπιση της κατάστασης που δημιούργησε η επανάσταση, αλλά πολεμούσαν αποκλειστικά για τη δημιουργία μιας νέας Γερμανίας.

Αυτές οι ομάδες τήρησης της τάξης αρχικά είχαν μόνο το χαρακτήρα μιας προστασίας της αίθουσας. Το αρχικό τους καθήκον ήταν περιορισμένο: συνίστατο στην εξασφάλιση της διεξαγωγής των συναντήσεών μας, που χωρίς αυτές, θα είχαν εμποδιστεί τελείως από τους αντιπάλους μας. Από τότε εκπαιδεύονταν να εκτελούν επιθέσεις στα τυφλά, αλλά όχι επειδή, όπως υποστηριζόταν από μερικούς ανόητους γερμανικούς εθνικιστικούς κύκλους, λάτρευαν το λαστιχένιο γκλοπ σαν υπέρτατο πνεύμα, αλλά επειδή καταλάβαιναν ότι τα μεγαλύτερα ιδανικά μπορούν να εξαφανιστούν, αν οι φορείς τους χτυπηθούν από ένα λαστιχένιο γκλοπ, όπως στην πραγματικότητα έχει συμβεί πολλές φορές

στην ιστορία τα μεγαλύτερα μυαλά να εξαφανιστούν κάτω από τα χτυπήματα των πιο ασήμαντων ειλώτων. Δεν έβλεπαν τη βία σαν αυτοσκοπό, αλλά προστάτευαν αυτούς που διακήρυτταν τους αληθινά υψηλούς στόχους από την καταπίεση της βίας. Και συγχρόνως συνειδητοποιούσαν ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να αναλάβουν την προστασία ενός κράτους, που δεν παρέχει στο έθνος καμία προστασία, αλλά ότι πρέπει, αντίθετα, να αναλάβουν την προστασία του έθνους από αυτούς που απειλούσαν να καταστρέψουν το έθνος και το κράτος.

Μετά τη μάχη που δόθηκε στη συγκέντρωση της αίθουσας του Χόφμπροϋχαουζ του Μονάχου, οι ομάδες τήρησης της τάξης πήραν μια για πάντα, σαν μια συνεχή υπενθύμιση των ηρωικών επιθέσεων του μικρού αριθμού εκείνων των ημερών, την ονομασία **Τμήματα Καταιγίδας**. Όπως υποδηλώνει η ονομασία, αντιπροσωπεύουν μόνο ένα τμήμα του κινήματος. Είναι μόνο ένα **τμήμα** του, όπως είναι η προπαγάνδα, ο Τύπος, τα επιστημονικά ιδρύματα και άλλα απλά τμήματα που απαρτίζουν το κόμμα.

Τμήματα Καταιγίδας (Sturmabteilung)
στους δρόμους του Βερολίνου, 1922

Το πόσο απαραίτητη ήταν η αναβάθμισή τους, το καταλάβαμε όχι μόνο σε αυτή την αξιομνημόνευτη συγκέντρωση, αλλά και στις προσπάθειές μας να επεκτείνουμε το κίνημα σταδιακά από το Μόναχο και στην υπόλοιπη Γερμανία. Από τη στιγμή που εμφανιστήκαμε σαν κίνδυνος για τον μαρξισμό, οι μαρξιστές δεν έχαναν ποτέ την ευκαιρία να καταπνίξουν οποιαδήποτε απόπειρα μιας εθνικοσοσιαλιστικής συγκέντρωσης ή να αποτρέψουν την διεξαγωγή της ανατινάζοντάς την. Ήταν πολύ φυσικό, όλες οι κομματικές οργανώσεις του μαρξισμού, ανεξαρτήτως απόχρωσης, να υποστηρίζουν τυφλά κάθε τέτοια πολιτική και κάθε τέτοιο περιστατικό στα αντιπροσωπευτικά όργανα. Αλλά τι να πει κανείς για τα αστικά κόμματα, τα οποία, ενώ εξαναγκάζονταν σε σιωπή από τους ίδιους τους μαρξιστές και σε αρκετά μέρη δεν τολμούσαν καν να στείλουν τους ομιλητές τους να εμφανιστούν δημόσια, παρόλα αυτά εμφανίζονταν με μια τελείως ακατανόητη, ηλίθια ικανοποίηση, κάθε φορά που είχαμε μια ατυχία στον αγώνα μας εναντίον του μαρξισμού. Χαίρονταν, που όποιον δεν μπορούσαν οι ίδιοι να αντιμετωπίσουν, που μάλλον αυτοί τους κατέπνιγαν, δεν μπορούσαμε να τους αντιμετωπίσουμε ούτε εμείς. Τι να πει κανείς για εκείνους τους κρατικούς αξιωματούχους, τους αστυνομικούς διευθυντές ή ακόμα και τους υπουργούς που ανενδοίαστα τους άρεζε να παρουσιάζονται μπροστά στο πλήθος σαν «εθνικιστές», αλλά σε όλες τις διαφορές που είχαμε εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές με τους μαρξιστές, ενεργούσαν σαν τους πιο επαί-

σχυντους υποστηρικτές τους! Τι να πει κανείς για τα άτομα που κατεξευτελίστηκαν τόσο ώστε, για χάρη λίγων επαίνων από τις εβραϊκές εφημερίδες, καταδίωκαν δίχως άλλο τους άνδρες στο κουράγιο και στην παρέμβαση των οποίων χρωστούσαν εν μέρει το γεγονός ότι δεν είχαν γίνει κομματάκια από τον κόκκινο συρφετό λίγα χρόνια πριν και δεν είχαν κρεμαστεί από τους φανοστάτες!

Αυτά ήταν τόσο θλιβερά πράγματα, που κάποτε ανάγκασαν τον αείμνηστο πρόεδρο Πένερ, ο οποίος με την απόλυτη ευθύτητά του μισούσε όλους τους κόλακες, όπως μόνο ένας άνθρωπος με ειλικρινή καρδιά μπορεί να μισήσει, να κάνει την ωμή δήλωση: «Σε όλη μου τη ζωή δεν ήθελα τίποτα περισσότερο από το να είμαι πρώτα Γερμανός και μετά αξιωματούχος, και δεν θέλησα ποτέ να με μπερδεύουν με εκείνα τα πλάσματα που εκπορνεύονται σαν δημόσιες πόρνες σε όποιον μπορεί να το παίξει αφέντης της στιγμής».

Ήταν ιδιαίτερα λυπηρό το γεγονός ότι σταδιακά δεκάδες χιλιάδες από τους πιο έντιμους και τους πιο νομιμόφρονες Γερμανούς δημόσιους υπάλληλους όχι μόνο περιήλθαν υπό την εξουσία τέτοιου είδους ανθρώπων, αλλά και διαποτίστηκαν σιγά-σιγά από το δικό τους ηθικό αμοραλισμό, ενώ καταδίωκαν τους έντιμους υπαλλήλους με φανατικό μίσος και τελικά τους έδιωχναν από τις θέσεις τους ενώ παρουσιάζονταν σαν «εθνικιστές» με τη βοήθεια της παραπλανητικής τους υποκρισίας.

Από τέτοιους ανθρώπους δεν μπορούσαμε να περιμένουμε οποιαδήποτε υποστήριξη και αυτή μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις μας δόθηκε. Μόνο η αναβάθμισή της δικής του προστασίας μπορούσε να εξασφαλίσει τις δραστηριότητες του κινήματος και ταυτόχρονα να προσελκύσει την προσοχή του κοινού και τη γενική εκτίμηση που δίνεται σε όποιον αμύνεται όταν δέχεται επίθεση.

Η βασική αρχή για την εσωτερική οργάνωση αυτών των Τμημάτων Καταιγίδας ήταν πάντα η πρόθεση πως, πέρα από κάθε σωματική προπόνηση, να γίνουν ακλόνητα πεπεισμένοι εκπρόσωποι της εθνικοσοσιαλιστικής ιδέας και τελικά να εδραιώσουν την πειθαρχία τους στον υψηλότερο βαθμό. Δεν έπρεπε να έχουν καμία σχέση με τις αστικές στρατιωτικές οργανώσεις, αλλά και καμία απολύτως σχέση με κάποια μυστική οργάνωση.

Οι λόγοι για τους οποίους εναντιωνόμουν έντονα ακόμη και εκείνη την εποχή στην ιδέα τα Τμήματα Καταιγίδας του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος να διοργανωθούν σαν στρατιωτικές ενώσεις οφειλόταν στην εξής σκέψη:

Από καθαρά πρακτική άποψη, η στρατιωτική εκπαίδευση ενός λαού δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από ιδιωτικούς συλλόγους, εκτός κι αν υπάρχει βοήθεια με τεράστιους κρατικούς πόρους. Όποιος πιστεύει το αντίθετο, υπερεκτιμά τις ικανότητές του. Είναι τώρα εντελώς αδύνατον να οργανώσει κανείς ομάδες στρατιωτικής φύσεως στηριγμένος στην λεγόμενη «εθελοντική πειθαρχία». Αυτό που λείπει εδώ είναι ο πιο σημα-

ντικός πυλώνας για την υπακοή στις διαταγές, δηλαδή η δύναμη της επιβολής της ποινής. Το φθινόπωρο ή μάλλον την άνοιξη του 1919 ήταν σίγουρα δυνατό να οργανωθούν τα λεγόμενα «ελεύθερα σώματα» (Freikorps), όχι μόνο επειδή τότε είχαν ως επί το πλείστον μαχητές του μετώπου, που είχαν περάσει από το σχολείο του παλιού στρατού, αλλά και επειδή το είδος των υποχρεώσεων που αναλάμβαναν τα άτομα απαιτούσε στρατιωτική πειθαρχία τουλάχιστον για κάποιο χρονικό διάστημα.

Αυτό το πνεύμα λείπει εντελώς από τις σημερινές «στρατιωτικές οργανώσεις». Όσο μεγαλύτερος γίνεται ο οργανισμός, τόσο μειώνεται η πειθαρχία και τόσο χαμηλότερες είναι οι απαιτήσεις που μπορεί να έχει κανείς από τα μέλη του και το όλο θέμα προσλαμβάνει σταδιακά τον χαρακτήρα των παλιών μη πολιτικών ενώσεων των βετεράνων του πολέμου.

Η εθελοντική εκπαίδευση για στρατιωτική θητεία χωρίς την εξασφάλιση της απόλυτης επιβολής των διαταγών, δεν είναι ποτέ δυνατή στις πλατιές μάζες. Πάντοτε, μόνο λίγοι θα είναι πρόθυμοι να υποταχθούν οικειοθελώς σε έναν εξαναγκασμό υπακοής, όπως θεωρείται δεδομένο και φυσικό στον στρατό.

Επιπλέον, μια αληθινή στρατιωτική εκπαίδευση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί από μια λεγόμενη στρατιωτική ένωση λόγω των γελοίων μικρών μέσων που έχει στη διάθεσή της για έναν τέτοιο σκοπό. Η καλύτερη, η πιο αξιόλογη εκπαίδευση θα πρέπει να είναι το κύριο καθήκον ενός τέτοιου ιδρύματος. Έχουν περάσει οκτώ χρόνια από τον πόλεμο και από τότε κανένας από τους Γερμανούς νέους μας, σε μια ηλικία που στο παρελθόν θα έπρεπε να υπηρετήσουν στο στρατό, δεν έχει λάβει καμία συστηματική εκπαίδευση. Ο σκοπός όμως μιας στρατιωτικής ένωσης δεν μπορεί να είναι η συσπείρωση όσων έχουν εκπαιδευτεί στρατιωτικά στο παρελθόν, γιατί διαφορετικά μπορεί κανείς να υπολογίσει αμέσως μαθηματικά πότε θα φύγει το τελευταίο μέλος από αυτήν την οργάνωση. Ακόμα και ο πιο νεαρός στρατιώτης του 1918 μετά από είκοσι χρόνια θα έχει τεθεί εκτός δράσης και φτάνουμε σε αυτήν την κατάσταση με ανησυχητική ταχύτητα. Αυτό σημαίνει ότι κάθε λεγόμενη στρατιωτική ένωση αναπόφευκτα θα προσλαμβάνει όλο και περισσότερο τη μορφή των παλιών συλλόγων των παλαίμαχων. Αυτό όμως δεν μπορεί να είναι ο σκοπός ενός ιδρύματος που θέλει να αποκαλείται όχι **ένωση παλαιμάχων** αλλά **στρατιωτική ένωση** και προσπαθεί να εκφράσει μέσω του ονόματός του, ότι δεν βλέπει την αποστολή του μόνο στη διατήρηση της παράδοσης και στην αλληλεγγύη πρώην στρατιωτών, αλλά και στη διάδοση της θεωρίας της εθνικής άμυνας και στην πρακτική εφαρμογή αυτής της θεωρίας, δηλαδή στη δημιουργία ενός αμυντικού σώματος.

Αυτό το έργο όμως, απαιτεί αναπόφευκτα την εκπαίδευση των στοιχείων εκείνων που δεν έχουν ακόμα εκπαιδευτεί στρατιωτικά και

αυτό στην πράξη είναι αδύνατο. Πραγματικά δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν στρατιώτη με μια ή δύο ώρες εκπαίδευση τη βδομάδα. Με τις σημερινές εξαιρετικά αυξημένες απαιτήσεις, που επιβάλλει η στρατιωτική θητεία στον κάθε άνδρα, μια διετής θητεία μετά βίας αρκεί για να μετατρέψει τον ανεκπαίδευτο νεαρό σε ικανό στρατιώτη. Όλοι μας είδαμε στο πεδίο της μάχης τις φριχτές συνέπειες που είχε για τους νεαρούς στρατιώτες που δεν ήταν καλά εκπαιδευμένοι στην πολεμική τέχνη. Σχηματισμοί εθελοντών, που είχαν υποβληθεί σε εκπαίδευση δεκαπέντε έως είκοσι εβδομάδων κάτω από σιδερένια πειθαρχία και απεριόριστη αφοσίωση, παρ' όλα αυτά αποδείχτηκαν στο μέτωπο μόνο τροφή για τα κανόνια. Μόνο όταν τοποθετούνταν στις τάξεις των έμπειρων παλιών στρατιωτών, οι νεαροί νεοσύλλεκτοι, που είχαν εκπαιδευτεί για τέσσερις έως έξι μήνες, μπορούσαν να γίνουν χρήσιμα μέλη ενός συντάγματος· καθοδηγούμενοι από τους «παλιούς», προσαρμοζόντουσαν σιγά-σιγά στα καθήκοντά τους.

Απεναντίας πόσο μάταιη φαίνεται η προσπάθεια εκπαίδευσης ενός στρατεύματος χωρίς σαφή διοίκηση και χωρίς επαρκή μέσα μέσω της λεγόμενης εκπαίδευσης που διαρκεί μία έως δύο ώρες την εβδομάδα! Με αυτόν τον τρόπο μπορεί κανείς να κρατήσει σε φόρμα τους παλιούς στρατιώτες, δεν μπορεί όμως να μετατρέψει νεοσύλλεκτους σε έμπειρους στρατιώτες.

Πόσο αδιάφορη και εντελώς άχρηστη θα ήταν μια τέτοια διαδικασία ως προς τα αποτελέσματά της, μπορεί να αποδειχθεί ειδικά από το γεγονός ότι την ίδια στιγμή που μια λεγόμενη εθελοντική στρατιωτική ένωση εκπαιδεύει ή προσπαθεί να εκπαιδεύσει μερικές χιλιάδες καλοπροαίρετους άνδρες (οι άλλοι δεν χρειάζεται να ληφθούν υπόψη) στην ιδέα της στρατιωτικής θητείας με πολύ κόπο και ταλαιπωρία, το ίδιο το κράτος, διδάσκει στους νέους τα δημοκρατικά και ειρηνιστικά ιδεώδη, σβήνει σταθερά την εθνική συνείδηση εκατομμυρίων νέων, δηλητηριάζει την πατριωτική τους ψυχή και έτσι σταδιακά τους μετατρέπει σε ένα κοπάδι προβάτων που κάνει υπομονή απέναντι σε κάθε αυθαιρεσία.

Πόσο γελοιοποιούνται όλες οι προσπάθειες των στρατιωτικών ενώσεων σε σχέση με αυτό, που θέλουν να ενσταλάξουν τις ιδέες τους στη γερμανική νεολαία!

Σχεδόν πιο σημαντική είναι η ακόλουθη σκέψη, η οποία με έκανε πάντα να παίρνω θέση ενάντια σε όλες τις απόπειρες μιας λεγόμενης στρατιωτικής εκπαίδευσης στηριγμένης σε εθελοντική βάση:

Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι, παρά τις δυσκολίες που αναφέρθηκαν παραπάνω, μια ένωση πετυχαίνει να μετατρέψει κάθε χρόνο ένα ορισμένο αριθμό Γερμανών σε αξιόμαχους άνδρες, όχι μόνο όσον αφορά το φρόνημά τους αλλά και από άποψη φυσικής κατάστασης και εκπαίδευσης στα όπλα, τα αποτελέσματα αναγκαστικά θα είναι μηδαμινά σε ένα κράτος το οποίο σε όλες του τις τάσεις δεν θέλει καθόλου μια τέτοια στρατιωτική εκπαίδευση, στην πραγματικότητα την μισεί, αφού

έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τον εσώτερο στόχο των ηγετών του – των καταστροφέων αυτού του κράτους.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα ήταν άχρηστο κάτω από τις κυβερνήσεις που όχι μόνο έχουν αποδείξει με πράξεις ότι δεν δίνουν την παραμικρή σημασία στη στρατιωτική δύναμη του έθνους, αλλά που πάνω απ' όλα δεν θα ήταν ποτέ πρόθυμες να χρησιμοποιήσουν αυτή τη δύναμη που έχει θεσπιστεί, εκτός από το πολύ να υπερασπιστούν τη δική τους άθλια ύπαρξη.

Και σήμερα έτσι είναι. Ή μήπως δεν είναι γελοίο να θέλουμε να εκπαιδεύσουμε στρατιωτικά για ένα σύνταγμα μερικές δεκάδες χιλιάδες άνδρες στο λυκαυγές του ξημερώματος, όταν, λίγα χρόνια νωρίτερα, το κράτος πρόδωσε ξεδιάντροπα οκτώμισι εκατομμύρια άριστα εκπαιδευμένους στρατιώτες, και όχι μόνο δεν θέλησε να χρησιμοποιήσει άλλο τις υπηρεσίες τους αλλά, σαν ένδειξη ευγνωμοσύνης για τις θυσίες τους, τους άφησε εκτεθειμένους στις προσβολές του όχλου! Θέλουμε λοιπόν, να εκπαιδεύσουμε στρατιώτες για ένα καθεστώς που κάποτε εξύβρισε και ατίμασε τους πιο ένδοξους στρατιώτες, που ξήλωσε τα τιμητικά διακριτικά από το στήθος τους, που ποδοπάτησε τις σημαίες τους και υποτίμησε την ηγεσία τους; Ή μήπως το σημερινό κρατικό καθεστώς έκανε την παραμικρή προσπάθεια για να αποκαταστήσει την τιμή του παλιού στρατού και να τιμωρήσει για τις πράξεις τους όσους τον κατέστρεψαν και τον λεηλάτησαν; Ούτε το παραμικρό. Αντιθέτως: μπορούμε να δούμε αυτούς που μόλις προανέφερα ενθρονισμένους στα ανώτατα αξιώματα του κράτους. Όπως είπαν στη Λειψία: «Το δίκιο πάει με τη δύναμη». Δεδομένου όμως ότι στη σημερινή μας δημοκρατία η δύναμη είναι στα χέρια των ίδιων ανδρών που κάποτε υποκίνησαν την επανάσταση, και δεδομένου ότι αυτή η επανάσταση αποτελεί μια πράξη εσχάτης προδοσίας και μάλιστα την πιο αισχρή αδίστακτη πράξη στη γερμανική ιστορία, τότε δεν μπορούμε να βρούμε καμιά δικαιολογία για να ενισχύσουμε τη δύναμη αυτών των ανθρώπων με τη δημιουργία ενός καινούργιου στρατού. Σε κάθε περίπτωση, είναι αντίθετο με κάθε λογική.

Η σημασία που απέδωσε αυτό το κράτος, ακόμη και μετά την επανάσταση του 1918, στην ενίσχυση της θέσης του από στρατιωτικής απόψεως καταδεικνύεται ξεκάθαρα και αναμφισβήτητα από τη στάση του απέναντι στις μεγάλες οργανώσεις αυτοάμυνας που υπήρχαν εκείνη την περίοδο. Όσον καιρό δρούσαν για να προστατέψουν προσωπικά τα δειλά επαναστατικά πλάσματα, δεν ήταν ανεπιθύμητες. Μόλις όμως, χάρη στη σταδιακή εξαθλίωση του λαού μας, ο κίνδυνος γι' αυτούς φαινόταν ότι άρχισε να εκλείπει και η ύπαρξη των ενώσεων σήμαινε πλέον εθνική πολιτική ενίσχυση, άρχισαν να τις θεωρούν περιττές και έκαναν τα πάντα για να τις αφοπλίσουν και ό,τι ήταν δυνατόν ακόμη και για να τις διαλύσουν.

Η ιστορία καταγράφει μόνο μερικά παραδείγματα ευγνωμοσύνης από την πλευρά των πριγκίπων. Αλλά μόνο ένας νεοαστός πατριώτης μπορεί

να βασιστεί στην ευγνωμοσύνη των επαναστατών εμπρηστών και δολοφόνων, ατόμων που έχουν πλουτίσει από τη δημόσια λεία και πρόδωσαν το έθνος. Εξετάζοντας το πρόβλημα αν έπρεπε να δημιουργήσουμε εθελοντικές στρατιωτικές ενώσεις, δεν έπαψα ποτέ να αναρωτιέμαι: «Για ποιον θα εκπαιδεύσω αυτούς τους νέους ανθρώπους; Για ποιο σκοπό θα χρησιμοποιηθούν και πότε έπρεπε να κληθούν;» Η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα δίνει και τις καλύτερες κατευθυντήριες γραμμές που πρέπει να ακολουθήσουμε.

Αν το σημερινό κράτος κατέφευγε ποτέ ομάδες εκπαιδευμένες κατ’ αυτόν τον τρόπο, δεν αυτό δεν θα συνέβαινε ποτέ για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του έθνους εναντίον των ξένων, αλλά πάντα μόνο για να προστατέψει τους εγχώριους καταπιεστές του έθνους απέναντι στον κίνδυνο οργής, που μια μέρα μπορεί να εκραγεί, ενός έθνους το οποίο έχει εξαπατηθεί, έχει προδοθεί και τα συμφέροντά του έχουν ξεπουληθεί.

Για αυτόν και μόνο τον λόγο δεν επιτρεπόταν τα Τμήματα Καταιγίδας του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος να έχουν καμία σχέση με στρατιωτική οργάνωση. Ήταν ένα μέσο προστασίας και εκπαίδευσης για το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και τα καθήκοντά τους βρίσκονταν σε ένα εντελώς διαφορετικό τομέα από αυτόν των λεγόμενων στρατιωτικών ενώσεων.

Από την άλλη βέβαια δεν έπρεπε να έχουν ούτε τον χαρακτήρα μιας μυστικής οργάνωσης. Ο σκοπός των μυστικών οργανώσεων δεν μπορεί παρά να είναι παράνομος. Αυτό όμως περιορίζει από μόνο του το πεδίο δράσης ενός τέτοιου οργανισμού. Δεν θα ήταν δυνατόν, ειδικά με δεδομένη τη φλύαρη φύση του γερμανικού λαού, να δημιουργήσουμε μια οργάνωση οποιουδήποτε μεγέθους και ταυτόχρονα να την κρατήσουμε μυστική ή ακόμα και να συγκαλύψουμε τους στόχους της. Κάθε τέτοια προσπάθεια είναι καταδικασμένη να αποδειχτεί μάταιη. Όχι μόνο οι αστυνομικές αρχές μας, έχουν σήμερα στη διάθεσή τους ένα ολόκληρο επιτελείο από ρουφιάνους και άλλους παρόμοιους παλιανθρώπους, ο οποίοι για το μισθό του Ιούδα τα τριάντα αργύρια, είναι έτοιμοι να προδώσουν ό,τι μπορούν να βρουν και να επινοήσουν ό,τι θα ήθελαν να αποκαλύψουν, στους δικούς μας οπαδούς δεν θα μπορούσαμε ποτέ να επιβάλουμε τη σιωπή που απαιτείται για την αποφυγή τέτοιων δυσάρεστων καταστάσεων. Μόνο πολύ μικρές ομάδες μπορούν να προσλάβουν τον χαρακτήρα πραγματικών μυστικών οργανώσεων και αυτό ύστερα από προεργασία πολλών χρόνων. Όμως η μικρή δύναμη τέτοιων ομάδων θα έκανε την αξία τους άχρηστες για το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. **Εκείνο που χρειαζόμασταν και χρειαζόμαστε ήταν και είναι όχι εκατό ή διακόσιοι αποφασισμένοι συνωμότες αλλά εκατό χιλιάδες φανατικούς αγωνιστές της κοσμοθεωρίας μας. Έπρεπε να δουλέψουμε όχι πια σε μυστικές συνελεύσεις αλλά σε δημόσιες τεράστιες μαζικές εκδηλώσεις και ο δρόμος για την ανάπτυξη του κινήματος δεν μπορεί να ανοίξει με το**

στιλέτο, το δηλητήριο και το περίστροφο, αλλά με την κατάκτηση των δρόμων. Πρέπει να μάθουμε στον μαρξισμό ότι ο κυρίαρχος των δρόμων στο μέλλον είναι ο εθνικοσοσιαλισμός, όπως μια μέρα θα γίνει και ο κυρίαρχος του κράτους.

Ο κίνδυνος των μυστικών οργανώσεων σήμερα έγκειται ακόμα στο γεγονός ότι τα μέλη τους συχνά χάνουν την αίσθηση του μεγέθους του αγώνα τους και αντ' αυτού σχηματίζουν την άποψη ότι η μοίρα ενός λαού θα μπορούσε πραγματικά να κριθεί με ευνοϊκό τρόπο με έναν μόνο φόνο. Μια τέτοια πεποίθηση μπορεί να βρει την ιστορική της αιτιολόγηση, δηλαδή σε περιπτώσεις όπου ένα έθνος υπέφερε από την τυραννία κάποιου ευφυή δυνάστη, και του οποίου η εξαιρετική προσωπικότητα εγγυόταν την εσωτερική σταθερότητα της θέσης του και τον καθιστούσε ικανό να συνεχίζει την τρομερή καταπίεσή του. Σε μια τέτοια περίπτωση, μπορεί ξαφνικά να ξεπηδήσει από έναν λαό ένας άνδρας που είναι πρόθυμος να θυσιαστεί και να βυθίσει το θανατηφόρο ατσάλι στην καρδιά του μισητού ατόμου. Και μόνο το δημοκρατικό μυαλό των άθλιων δειλών, που έχουν βεβαρημένη τη συνείδησή τους από τα δικά τους εγκλήματα, θα θεωρήσει μια τέτοια πράξη σαν κάτι το αποτρόπαιο, ενώ ο μεγαλύτερος υμνητής της ελευθερίας του λαού μας τόλμησε στον «Τέλλο» του να εξυμνήσει μια τέτοια πράξη.

Κατά τη διάρκεια του 1919 και του 1920 υπήρχε ο κίνδυνος τα μέλη μυστικών οργανώσεων, παρασυρμένα από τα σπουδαία παραδείγματα της ιστορίας και μη αντέχοντας τις ατέλειωτες συμφορές της πατρίδας, να προσπαθήσουν να εκδικηθούν εκείνους που είχαν λεηλατήσει την πατρίδα τους, πιστεύοντας ότι αυτό θα έβαζε ένα τέλος στη δυστυχία του λαού τους. Κάθε τέτοια προσπάθεια όμως ήταν σκέτη ανοησία, γιατί ο μαρξισμός δεν είχε θριαμβεύσει χάρη στην ανώτερη ευφυΐα και την προσωπική σημασία ενός ατόμου, αλλά χάρη στην απέραντη ανικανότητα και στη δειλή φυγοπονία του αστικού μας κόσμου. Η πιο σκληρή κριτική που μπορεί κανείς να ασκήσει εναντίον της αστικής τάξης μας είναι απλώς να δηλώσει το γεγονός, ότι ενώ η ίδια η επανάσταση δεν έβγαλε ούτε ένα μυαλό κάποιου μεγέθους, παρόλα αυτά υποτάχθηκε σε αυτήν. Είναι κατανοητό πώς γίνεται να υποχωρήσει κανείς μπροστά σε έναν Ροβεσπιέρο, σε έναν Δαντών ή σε έναν Μαρά, αλλά είναι καταστροφικό να σκύβουμε μπροστά στον ασθενικό Σάιντεμαν, τον χοντρό κ. Έρτσμπεργκερ ή κάποιον Φρήντριχ Έμπερτ και σε όλους αυτούς τους αναρίθμητους νάνους της πολιτικής. Πραγματικά ανάμεσά τους δεν υπήρχε ούτε ένα μυαλό, στο οποίο να μπορούσε να διακρίνει κανείς μια μεγαλοφυΐα της επανάστασης και σε αυτό ακριβώς έγκειται η δυστυχία της πατρίδας, γιατί ήταν μόνο επαναστατικά ζωύφια, ανάξιοι λόγου σπαρτακιστές και σαν σύνολο και σαν μέρη. Το να απαλλαγούμε από κάποιον απ' αυτούς ήταν εντελώς ανούσιο και το πολύ-πολύ να είχε σαν αποτέλεσμα να εμφανιστούν μερικές άλλες βδέλλες, εξίσου χοντρές και διψασμένες, για να πάρουν τη θέση των

προηγούμενων.

Εκείνα τα χρόνια, λοιπόν, δεν μπορούσαμε να αναλάβουμε αρκετά ισχυρή δράση ενάντια σε μια ιδεολογία η οποία όφειλε μεν την αιτία και την εδραίωσή της σε πραγματικά σπουδαία φαινόμενα της ιστορίας, αλλά δεν είχε την παραμικρή ομοιότητα με τη σημερινή εποχή των νάνων.

Η ίδια απάντηση μπορεί να δοθεί και στο ερώτημα της **εξάλειψης των λεγόμενων προδοτών**. Είναι γελοία παράλογο να σκοτώνεις ένα παιδαρέλι που πρόδωσε τη θέση κάποιου κανονιού στον εχθρό, ενώ δίπλα κάθονται στις υψηλότερες θέσεις οι απατεώνες που ξεπούλησαν ένα ολόκληρο Ράιχ, που πρέπει να λογοδοτήσουν για τη μάταιη θυσία δύο εκατομμυρίων νεκρών, για τον ακρωτηριασμό πολλών εκατομμυρίων και για τις επικερδείς επιχειρήσεις μέσα στα πλαίσια του δημοκρατικού καθεστώτος χωρίς την παραμικρή ενοχή. Το να απαλλαγούμε από τους μικροπροδότες είναι άσκοπο σε ένα κράτος του οποίου η κυβέρνηση απάλλαξε τους μεγαλύτερους προδότες από κάθε τιμωρία. Γιατί μπορεί να συμβεί μια μέρα ο τίμιος ιδεαλιστής που εξάλειψε για τον λαό του έναν καταδότη που έδινε πληροφορίες για αποθήκες όπλων, να συρθεί να λογοδοτήσει μπροστά στους καπιταλιστές προδότες της πατρίδας. Και εδώ τίθεται ένα σημαντικό ερώτημα: Πρέπει ένα τέτοιο προδοτικό μικρό πλάσμα να βγει από τη μέση από έναν άλλον μικρό προδότη ή από έναν ιδεαλιστή; Στην πρώτη περίπτωση το αποτέλεσμα θα είναι αμφίβολο και η προδοσία στο μέλλον σχεδόν σίγουρη· στην δεύτερη περίπτωση βγαίνει από τη μέση ένας μικρός προδότης, αλλά η ζωή ενός ιδεαλιστή, που ίσως είναι αναντικατάστατος, μπαίνει σε κίνδυνο.

Επί πλέον, η στάση μου στο ζήτημα αυτό είναι ότι δεν χρειάζεται να κρεμάμε τους μικρολωποδύτες, τη στιγμή που οι μεγάλοι διαφεύγουν, αλλά ότι μια μέρα ένα γερμανικό εθνικό δικαστήριο θα πρέπει να δικάσει και να εκτελέσει μερικές δεκάδες χιλιάδες από τους εγκληματίες που οργάνωσαν και επομένως ήταν υπεύθυνοι για την προδοσία του Νοεμβρίου και όλα τα επακόλουθά του. Ένα τέτοιο παράδειγμα θα δώσει τότε μια για πάντα το απαραίτητο μάθημα σε εκείνους τους μικροπροδότες που αποκάλυψαν τα κρυμμένα τα όπλα.

Όλα αυτά είναι σκέψεις, που με οδήγησαν να πάρω την απόφαση να απαγορεύσω επανειλημμένα τη συμμετοχή σε μυστικές οργανώσεις και να φροντίσω ώστε τα Τμήματα Καταιγίδας να μην πάρουν μια τέτοια μορφή. Εκείνα τα χρόνια κράτησα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα μακριά από όλα εκείνα τα πειράματα που αναλάμβαναν μερικοί νεαροί Γερμανοί οι οποίοι στο μεγαλύτερο μέρος τους εμπνέονταν από έναν υψηλό ιδεαλισμό, αλλά τελικά έπεσαν θύματα των ίδιων των πράξεών τους, αφού δεν μπορούσαν να βελτιώσουν την τύχη της πατρίδας ούτε στο ελάχιστο.

Αν όμως τα Τμήματα Καταιγίδας δεν έπρεπε να γίνουν ούτε στρατιωτική αμυντική οργάνωση ούτε μυστικός σύλλογος, τότε έπρεπε να προκύψουν τα ακόλουθα συμπεράσματα:

1. Η εκπαίδευσή τους δεν πρέπει να γίνεται με βάση στρατιωτικά κριτήρια αλλά με βάση τη χρησιμότητά τους για τους σκοπούς του κόμματος.

Όσον αφορά την καλή σωματική εκπαίδευση των μελών, δεν πρέπει να δίνεται μεγάλη σημασία στις στρατιωτικές ασκήσεις, αλλά στις αθλητικές δραστηριότητες. Πάντα θεωρούσα την πυγμαχία και το ζίου-ζίτσου πιο σημαντικά από οποιαδήποτε κακή, ημιτελή εκπαίδευση στη σκοποβολή. Δώστε στο γερμανικό έθνος έξι εκατομμύρια άριστα εκπαιδευμένα σώματα, όλα εμποτισμένα με μια φλογερή αγάπη για την πατρίδα και εκπαιδευμένα με το υψηλότερο πνεύμα επιθετικότητας και το εθνικό κράτος θα δημιουργήσει από αυτά ένα στρατό, αν χρειαστεί, σε λιγότερο από δύο χρόνια, τουλάχιστον στο βαθμό που υπάρχουν οι βάσεις για αυτά. Αυτό όμως, όπως έχουν σήμερα τα πράγματα, μπορεί να γίνει μόνο με τη Ράιχσβερ και όχι με μια στρατιωτική ένωση συγκροτημένη με ημίμετρα. Η σωματική προπόνηση πρέπει να ενσταλάζει στο άτομο την πεποίθηση της ανωτερότητάς του και να του δίνει αυτή την αυτοπεποίθηση που βρίσκεται πάντα μόνο στη συνείδηση της δικής του δύναμης˙ επιπλέον θα του διδάξει εκείνες τις αθλητικές δεξιότητες που χρησιμεύουν σαν όπλο στην υπηρεσία του κινήματος.

2. Προκειμένου να αποτρέψουμε εξ αρχής τα Τμήματα Καταιγίδας να πάρουν τον χαρακτήρα μυστικής οργάνωσης, εκτός από την ενδυμασία τους, που έπρεπε να είναι άμεσα αναγνωρίσιμη από όλους, έπρεπε και το μέγεθος της συγκρότησής τους να τους δείχνει το δρόμο που είναι χρήσιμος για το κίνημα και που πρέπει να είναι γνωστός σε όλο το κοινό. Δεν πρέπει να οργανώνουν μυστικές συγκεντρώσεις, αλλά να βαδίζουν στα φανερά και έτσι να διοχετεύουν ξεκάθαρα την ενεργητικότητά τους στη διάλυση κάθε θρύλου για «μυστική οργάνωση». Για να τους κρατήσουμε μακριά από όλους τους πειρασμούς να βρουν διέξοδο για τις δραστηριότητές τους σε μικρές συνωμοσίες, έπρεπε από την αρχή να μυηθούν πλήρως στη μεγάλη ιδέα του κινήματος και να εκπαιδευτούν τόσο διεξοδικά στο έργο της υπεράσπισης αυτής της ιδέας ώστε να διευρυνθεί ο ορίζοντάς τους και ο καθένας τους να μη θεωρεί πια σαν αποστολή του την εξάλειψη κάποιου μικρού ή μεγάλου λωποδύτη, αλλά να αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο καθήκον της εγκαθίδρυσης ενός νέου εθνικοσοσιαλιστικού εθνικιστικού κράτους. Αλλά κάνοντάς το αυτό, ο αγώνας ενάντια στο σημερινό κράτος βγήκε από την ατμόσφαιρα των μικροεκδικήσεων και των συνωμοσιολογικών ενεργειών στο επίπεδο ενός ιδεολογικού πολέμου εξόντωσης ενάντια στον μαρξισμό και στα δημιουργήματά του.

3. Η μορφή της οργάνωσης των Τμημάτων Καταιγίδας, όπως και η ενδυμασία και ο εξοπλισμός τους, δεν έπρεπε να είναι σύμφωνα με τα

πρότυπα του παλιού στρατού, αλλά μάλλον σύμφωνα με τις απαιτήσεις που καθορίζονται από το έργο τους.

Αυτές οι απόψεις, που με καθοδήγησαν το 1920 και το 1921 και τις οποίες σταδιακά προσπάθησα να εμφυσήσω στη νεαρή οργάνωση, είχαν σαν αποτέλεσμα στα μέσα του καλοκαιριού του 1922 να έχουμε ήδη έναν εντυπωσιακό αριθμό εκατοντάδων, που σταδιακά πήραν τα χαρακτηριστικά τους ρούχα στα τέλη του φθινοπώρου του 1922. Τεράστια σημασία για την περαιτέρω ανάπτυξη των Τμημάτων Καταιγίδας είχαν τρία γεγονότα.

α. Η μεγάλη μαζική διαδήλωση όλων των πατριωτικών συλλόγων ενάντια στο νόμο για την προστασία της δημοκρατίας στα τέλη του καλοκαιριού του 1922 στην **Βασιλική πλατεία του Μονάχου**.

Εκείνη την περίοδο, οι πατριωτικές ενώσεις του Μονάχου είχαν εκδώσει ένα κάλεσμα, με το οποίο ζητούσαν να γίνει μια τεράστια συγκέντρωση στο Μόναχο σαν διαμαρτυρία κατά της θέσπισης του νόμου περί προστασίας της Δημοκρατίας. Και το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έπρεπε να συμμετάσχει σε αυτήν. Η πορεία των πυκνών γραμμών του κόμματος ξεκίνησε από έξι μονάδες των εκατό ατόμων από το Μόναχο, οι οποίες στη συνέχεια ακολουθούνταν από τα πολιτικά τμήματα του κόμματος. Στην ίδια πομπή βάδιζαν δύο μπάντες και συμμετείχαν περίπου δεκαπέντε σημαίες. Η άφιξη των Εθνικοσοσιαλιστών στην μεγάλη πλατεία, που ήταν ήδη μισογεμάτη αλλά άδεια από σημαίες, προκάλεσε τεράστιο ενθουσιασμό. Εγώ ο ίδιος είχα την τιμή να μιλήσω σαν ένας από τους ομιλητές μπροστά στο πλήθος, που τώρα αριθμούσε εξήντα χιλιάδες.

Η επιτυχία αυτής της εκδήλωσης ήταν συντριπτική, ειδικά επειδή, παρ' όλες τις απειλές των κόκκινων, αποδείχθηκε για πρώτη φορά ότι και το εθνικιστικό Μόναχο μπορούσε να διαδηλώσει στους δρόμους. Οι συντονιστές της προστασίας της κόκκινης δημοκρατίας, που προσπάθησαν να δράσουν με τρομοκρατία ενάντια στις φάλαγγες που παρήλαυναν διασκορπίστηκαν μέσα σε λίγα λεπτά απ' τις εκατονταρχίες των Τμημάτων Καταιγίδας με ματωμένα κεφάλια. Εκείνη την εποχή, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έδειξε για πρώτη φορά την αποφασιστικότητά του να διεκδικήσει στο μέλλον το δικαίωμά του στους δρόμους και έτσι να αποσπάσει αυτό το μονοπώλιο από τα χέρια των διεθνιστών προδοτών του λαού και εχθρών της πατρίδας.

Το αποτέλεσμα αυτής της ημέρας ήταν η αδιαμφισβήτητη απόδειξη της ορθότητας των απόψεών μας σχετικά με την επέκταση των Τμημάτων Καταιγίδας, τόσο από ψυχολογικής όσο και από οργανωτικής πλευράς.

Πάνω στη βάση αυτής της αποδεδειγμένης επιτυχίας τώρα είχαν επεκταθεί δυναμικά, που μόλις λίγες βδομάδες αργότερα ο αριθμός των εκατοντάδων του Μονάχου είχε διπλασιαστεί.

β. Η πορεία προς το Κόμπουργκ τον Οκτώβριο του 1922.

Οι «εθνικιστικές» ενώσεις σκόπευαν να πραγματοποιήσουν τη λεγόμενη «Γερμανική Ημέρα» στο Κόμπουργκ. Εγώ ο ίδιος έλαβα μια πρόσκληση για να λάβω μέρος με τη σημείωση ότι θα ήταν επιθυμητό να έφερνα μια μικρή συνοδεία μαζί μου. Αυτό το αίτημα, που πήρα στα χέρια μου στις έντεκα το πρωί, μου ήρθε πολύ βολικά. Μία ώρα αργότερα, οι προετοιμασίες για τη συμμετοχή μας σε αυτή τη «Γερμανική Ημέρα» είχαν τελειώσει. Σαν «συνοδεία» όρισα οκτακόσιους άνδρες από τα Τμήματα Καταιγίδας, οι οποίοι επρόκειτο να μεταφερθούν από το Μόναχο σε περίπου δεκατέσσερις εκατονταρχίες με ειδικό τρένο στην πόλη που είχε γίνει Βαυαρική. Ανάλογες εντολές εστάλησαν σε ομάδες των εθνικοσοσιαλιστικών Τμημάτων Καταιγίδας, οι οποίες είχαν στο μεταξύ συγκροτηθεί σε άλλα μέρη.

Ήταν η πρώτη φορά που ένα τέτοιο ειδικό τρένο διέσχισε τη Γερμανία. Η μεταφορά τράβηξε μεγάλη προσοχή σε όλα τα μέρη όπου επιβιβάζονταν τα νέα μέλη των Τμημάτων Καταιγίδας. Πολλοί δεν είχαν ξαναδεί τις σημαίες μας· η εντύπωση που προκάλεσαν αυτές ήταν πολύ μεγάλη.

Όταν φτάσαμε στο σιδηροδρομικό σταθμό του Κόμπουργκ, μας υποδέχτηκε μια αντιπροσωπεία των διοργανωτών της εκδήλωσης της «Γερμανικής Ημέρας», η οποία μας διαβίβασε μια εντολή των τοπικών συνδικάτων ή καλύτερα του Ανεξάρτητου και του Κομμουνιστικού Κόμματος, που την περιέγραψαν σαν «συμφωνία», με περιεχόμενο ότι δεν θα μπούμε στη πόλη με ξεδιπλωμένες τις σημαίες, ούτε με τη μουσική (είχαμε μαζί μας τη δική μας μικρή μπάντα δυνάμεως σαράντα δύο ανδρών) και δεν μας επιτρεπόταν να εισέλθουμε με πορεία σε πυκνή παράταξη.

Απέρριψα αμέσως και κατηγορηματικά αυτούς τους επαίσχυντους όρους, αλλά δεν παρέλειψα να εκφράσω την έκπληξή μου στους παρόντες κυρίους που ηγούνταν αυτού του συνεδρίου, που συνήψαν διαπραγματεύσεις και συμφωνίες με αυτούς τους ανθρώπους και δήλωσα ότι τα Τμήματα Καταιγίδας θα παραταχθούν αμέσως κατά εκατοντάδες και θα βαδίσουν στην πόλη με τη μουσική να παίζει και τις σημαίες να κυματίζουν.

Έτσι κι έγινε.

Μόλις φτάσαμε στην πλατεία του σιδηροδρομικού σταθμού μας υποδέχτηκε ένα πλήθος πολλών χιλιάδων που ούρλιαζαν και κραύγαζαν. «Δολοφόνοι», «ληστές», «κλέφτες», «εγκληματίες» ήταν τα χαϊδευτικά ονόματα με τα οποία μας βομβάρδιζαν με αγάπη οι υποδειγματικοί ιδρυτές της Γερμανικής Δημοκρατίας. Τα νεαρά Τμήματα Καταιγίδας τήρησαν μια παραδειγματική τάξη, οι εκατονταρχίες σχηματίστηκαν στην πλατεία μπροστά από το σιδηροδρομικό σταθμό και στην αρχή δεν έδιναν καμιά σημασία στις βωμολοχίες. Η πορεία που ξεκινήσαμε σε μια πόλη σχεδόν άγνωστη σε εμάς, δεν κατευθύνθηκε από τα φοβισμένα όργανα της Αστυνομίας, όπως είχε καθοριστεί, στα καταλύματά μας σε

ένα σκοπευτήριο στα περίχωρα του Κόμπουργκ, αλλά στο Χόφμπροϋχαουζ-κέλλερ, κοντά στο κέντρο της πόλης. Στα αριστερά και στα δεξιά της πορείας, το πλήθος που μας ακολουθούσε λυσσομανούσε συνεχώς. Μόλις εισήλθαν οι τελευταίες εκατονταρχίες στον προαύλιο χώρο του κελαριού ένα τεράστιο πλήθος προσπάθησε να μπει πίσω τους κάτω από εκκωφαντικές κραυγές. Για να αποφευχθεί αυτό, η αστυνομία κλείδωσε το κελάρι. Δεδομένου ότι αυτή η κατάσταση είχε γίνει πια αφόρητη κάλεσα τα Τμήματα Καταιγίδας να αγωνιστούν για άλλη μια φορά, τους συμβούλεψα για λίγο και ζήτησα από την αστυνομία να ανοίξει τις πόρτες αμέσως. Μετά από αρκετούς δισταγμούς, συμμορφώθηκε.

Τώρα βαδίζαμε στο δρόμο, από τον οποίο είχαμε έρθει, ξανά προς τα πίσω, για να φτάσουμε στα καταλύματά μας και αυτή τη φορά έπρεπε να σχηματίσουμε ένα αληθινό μέτωπο. Αφού με τις φωνές και τις προσβλητικές κραυγές δεν κατάφεραν να ταράξουν την ψυχραιμία των εκατονταρχιών, οι εκπρόσωποι του αληθινού σοσιαλισμού, της ισότητας και της αδελφότητας, άρπαξαν τις πέτρες. Εκεί τελείωσε η υπομονή μας και για δέκα λεπτά έπεφταν πέτρες δεξιά κι αριστερά σαν καταστροφικό χαλάζι και σε ένα τέταρτο αργότερα δεν φαινόταν πια κανένας κόκκινος στους δρόμους.

Αποστολή στο Κόμπουργκ 1922

Τη νύχτα έγιναν ακόμα σοβαρότερες συγκρούσεις. Οι περιπολίες των Τμημάτων Καταιγίδας είχαν βρει εθνικοσοσιαλιστές σε φρικτή κατάσταση, οι οποίοι δέχτηκαν επίθεση μεμονωμένα. Μετά απ’ αυτό ακολουθήσαμε μια σύντομη διαδικασία με τους αντιπάλους μας. Το επόμενο πρωί η κόκκινη τρομοκρατία από την οποία υπέφερε για χρόνια το Κόμπουργκ είχε συντριβεί.

Εφαρμόζοντας τη γνωστή μέθοδο της διασποράς ψευδών ειδήσεων, οι εβραιο-μαρξιστές προσπάθησαν να ξεσηκώσουν με φυλλάδια τους «συντρόφους και τις συντρόφισσες του διεθνούς προλεταριάτου» για ακόμα μια φορά, υποστηρίζοντας, διαστρεβλώνοντας πλήρως τα γεγονότα, ότι «οι συμμορίες των δολοφόνων» μας είχαν αρχίσει τον «πόλεμο εξόντωσης εναντίον των φιλήσυχων εργατών» στο Κόμπουργκ. Η μεγάλη «λαϊκή διαδήλωση», στην οποία ήλπιζαν να συμμετάσχουν δεκάδες χιλιάδες εργάτες από όλη την περιοχή, επρόκειτο να πραγματοποιηθεί στην μία και μισή. Έτσι, αποφασισμένος να βάλω επιτέλους ένα τέλος στην κόκκινη τρομοκρατία, άφησα τα Τμήματα Καταιγίδας, τα οποία εν τω μεταξύ είχαν διογκωθεί σε σχεδόν χίλιους πεντακόσιους άνδρες, να ξεκινήσουν στις δώδεκα η ώρα και βάδισα μαζί τους στη πορεία προς το Φεστιβάλ του Κόμπουργκ στη μεγάλη πλατεία όπου έπρεπε να πραγματοποιηθεί η κόκκινη διαδήλωση. Ήθελα να δω αν

θα τολμούσαν να μας ενοχλήσουν ξανά. Όταν μπήκαμε στην πλατεία, αντί των ανακοινωθέντων δεκάδων χιλιάδων ήταν παρόντες μόνο μερικές εκατοντάδες, οι οποίοι γενικά παρέμειναν σιωπηλοί όταν πλησιάσαμε, ενώ μερικοί το ’σκασαν. Μόνο σε μερικά σημεία ομάδες κόκκινων, που εν τω μεταξύ είχαν έρθει από άλλα μέρη και δεν μας είχαν μάθει ακόμη, προσπάθησαν να μας ξαναενοχλήσουν· αλλά εν ριπή οφθαλμού τους κόπηκε η όρεξη για κάτι τέτοιο. Και τώρα μπορούσες να δεις πώς ο πληθυσμός, που προηγουμένως ήταν φοβισμένος από την τρομοκρατία άρχισε σιγά-σιγά να ξυπνά και παίρνοντας θάρρος, τόλμησε να μας καλωσορίσει με φωνές και ξέσπασε σε αυθόρμητες ζητωκραυγές σε πολλά μέρη όταν φεύγαμε το βράδυ.

Ξαφνικά το προσωπικό του σιδηροδρόμου μας είπε στο σταθμό ότι δεν θα οδηγούσαν το τρένο. Τότε ανακοίνωσα σε μερικούς αρχισυνωμότες, ότι σε αυτήν την περίπτωση σκόπευα να συλλάβω όσους απ’ τους κόκκινους ψηλά ιστάμενους έπεφταν στα χέρια μας και ότι ύστερα θα το οδηγούσαμε μόνοι μας, έστω και με μια ατμομηχανή με την πρόθεση όμως να πάρω μαζί μας μερικές δεκάδες από την αδελφότητα της διεθνούς αλληλεγγύης τοποθετώντας τους στην ατμομηχανή και σε κάθε βαγόνι. Επίσης δεν παρέλειψα, να επιστήσω την προσοχή των κυρίων στο γεγονός, ότι αυτό το ταξίδι με τις δικές μας δυνάμεις θα ήταν φυσικά μια εξαιρετικά ριψοκίνδυνη επιχείρηση και δεν αποκλείονταν να σπάσουμε όλοι μας τους σβέρκους και τα κεφάλια μας. Όμως θα μας χαροποιούσε, ότι τότε τουλάχιστον δεν θα πηγαίναμε στη μεταθανάτια ζωή μόνοι μας αλλά σε πλήρη ισότητα και αδελφότητα με τους κόκκινους αρχηγούς.

Μετά απ’ αυτό το τρένο έφυγε έγκαιρα, και φτάσαμε με ασφάλεια στο Μόναχο το επόμενο πρωί.

Στο Κόμπουργκ, για πρώτη φορά από το 1914, αποκαταστάθηκε η ισότητα όλων των πολιτών απέναντι στον νόμο. Γιατί εάν κάποιος από τους αφελείς ανώτερους αξιωματούχους ισχυρίζεται σήμερα ότι το κράτος προστατεύει τις ζωές των πολιτών του, τότε σίγουρα αυτό δεν συνέβαινε τότε· γιατί εκείνη την εποχή οι πολίτες έπρεπε να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους από τους εκπροσώπους του σημερινού κράτους.

Η σημασία αυτής της ημέρας και οι συνέπειές της δεν μπορούσαν αρχικά να εκτιμηθούν πλήρως. Όχι μόνο ότι αυξήθηκε σημαντικά η αυτοπεποίθηση των Τμημάτων Καταιγίδας και η πίστη τους στην σωφροσύνη της ηγεσίας τους, αλλά και ο υπόλοιπος κόσμος άρχισε να ασχολείται μαζί μας πιο προσεκτικά και για πρώτη φορά πολλοί αναγνώρισαν στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα τον θεσμό, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα μια μέρα θα κληθεί να θέσει τέρμα στη μαρξιστική τρέλα.

Μόνο οι δημοκράτες μούγκριζαν για το γεγονός ότι δεν είχαμε την ευγένεια να τους αφήσουμε να μας σπάσουν τα κεφάλια και ότι τολμήσα-

με, σε ένα δημοκρατικό πολίτευμα, να αντιμετωπίσουμε μια βάναυση επίθεση με γροθιές και μπαστούνια αντί για ειρηνικές ψαλμωδίες.

Ο αστικός Τύπος γενικά ήταν όπως πάντα εν μέρει άθλιος, εν μέρει κακόβουλος, όπως πάντα και μόνο μερικές ειλικρινείς εφημερίδες χαιρέτισαν το γεγονός ότι τουλάχιστον σε ένα σημείο είχε τεθεί επιτέλους ένα τέλος στην τεχνική των μαρξιστικών ληστρικών ομάδων.

Στο ίδιο το Κόμπουργκ, όμως, μια μερίδα της μαρξιστικής εργατικής τάξης, που, παρεμπιπτόντως, έπρεπε να θεωρηθούν μόνο παραπλανημένοι, έμαθαν από τις γροθιές των εθνικοσοσιαλιστών εργατών, ότι και αυτοί οι εργάτες πάλευαν για ιδανικά, γιατί η εμπειρία διδάσκει ότι μόνο κάποιος που νοιάζεται για κάτι που πιστεύει και αγαπά, χτυπάει κιόλας.

Το μεγαλύτερο όφελος είχαν ωστόσο τα ίδια τα Τμήματα Καταιγίδας. Αυξήθηκαν τόσο ραγδαία, που στη διάσκεψη του κόμματος στις 27 Ιανουαρίου 1923, στην τελετή καθαγιασμού της σημαίας μας παρευρέθηκαν περίπου έξι χιλιάδες άνδρες και οι πρώτες εκατονταρχίες ήταν πλήρως ντυμένες με τη νέα τους στολή.

Εορτασμός καθαγιασμού των σημαιών
27 Ιανουαρίου, 1923

Οι εμπειρίες στο Κόμπουργκ είχαν δείξει πόσο αναγκαίο είναι να εισαχθεί μια ομοιόμορφη ενδυμασία για τα Τμήματα Καταιγίδας, όχι μόνο για να ενισχυθεί το ομαδικό πνεύμα, αλλά και για να αποφευχθεί η σύγχυση και για να προλάβουμε τη μη αναγνώρισή τους. Μέχρι τότε φορούσαν μόνο το περιβραχιόνιο, τώρα προστέθηκαν το αντιανεμικό και το γνωστό καπέλο.

Η εμπειρία από το Κόμπουργκ όμως είχε επιπλέον τη σημασία, ότι τώρα αρχίσαμε, μεθοδικά σε όλα τα μέρη στα οποία η κόκκινη τρομοκρατία εμπόδιζε κάθε συγκέντρωση αντιφρονούντων για πολλά χρόνια, αυτό να σταματήσει και να εδραιώσει την ελευθερία του συνέρχεσθε. Από τώρα και στο εξής, τα εθνικοσοσιαλιστικά τάγματα συγκεντρώνονταν επανειλημμένα σε τέτοια μέρη, και σταδιακά το ένα κόκκινο προπύργιο μετά το άλλο έπεφτε θύμα της εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας στη Βαυαρία. Τα Τμήματα Καταιγίδας είχαν ωριμάσει ολοένα και περισσότερο στα καθήκοντά τους και έτσι είχαν απομακρυνθεί από τον χαρακτήρα ενός ανόητου και ασήμαντου αμυντικού κινήματος και είχαν εξελιχθεί σε μια ζωντανή μαχητική οργάνωση για την ίδρυση ενός νέου γερμανικού κράτους.

Αυτή η φυσιολογική εξέλιξη συνεχίστηκε μέχρι τον Μάρτιο του 1923. Τότε συνέβη ένα γεγονός που με ανάγκασε να βγάλω το κίνημα από τη μέχρι τότε πορεία του και να την επανασχεδιάσω.

γ. Η **κατάληψη της περιοχής του Ρουρ** από τους Γάλλους τους πρώ-

τους μήνες του 1923 είχε μεγάλη σημασία για την ανάπτυξη των Τμημάτων Καταιγίδας στα χρόνια που ακολούθησαν.

Ακόμα και σήμερα, δεν είναι δυνατόν ούτε και σκόπιμο για το εθνικό συμφέρον, να μιλάμε ή να γράφουμε για αυτό δημόσια. Μπορώ να μιλήσω γι' αυτό το θέμα μόνο στο βαθμό που έχει ήδη θιγεί σε δημόσιες διαπραγματεύσεις και, ως εκ τούτου, έχει τεθεί υπόψη του κοινού.

Η κατοχή της περιοχής του Ρουρ, που δεν μας εξέπληξε, γέννησε τη δικαιολογημένη ελπίδα ότι τώρα η δειλή πολιτική των υποχωρήσεων θα καταργηθεί οριστικά και ότι μ' αυτό θα ανατεθεί στις στρατιωτικές ενώσεις ένα πολύ συγκεκριμένο έργο. Ακόμη και τα Τμήματα Καταιγίδας, τα οποία εκείνη την εποχή ήδη συμπεριλάμβαναν πολλές χιλιάδες νέους, δυνατούς άνδρες, δεν θα μπορούσαν τότε να αποκλειστούν από αυτήν την εθνική υπηρεσία. Την άνοιξη και τα μέσα του καλοκαιριού του 1923, μετατράπηκαν σε μαχητική στρατιωτική οργάνωση. Αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στις μεταγενέστερες εξελίξεις του έτους 1923 στο βαθμό που αφορούσαν το κίνημά μας.

Δεδομένου ότι σε άλλο σημείο πρόκειται να ασχοληθώ χοντρικά με την εξέλιξη των γεγονότων του 1923, εδώ θέλω μόνο να δηλώσω, ότι η αναδιοργάνωση των Τμημάτων Καταιγίδας εκείνης της εποχής, θα μπορούσε να αποβεί καταστροφική για τα συμφέροντα του κινήματός μας, εάν δεν εφαρμοζόταν οι προϋποθέσεις που οδήγησαν στην αναδιοργάνωση τους, δηλαδή η ανάληψη ενεργητικής αντίστασης κατά της Γαλλίας.

Τα γεγονότα στο τέλος του έτους 1923, όσο τρομερά κι αν φαίνονται με την πρώτη ματιά, ήταν σχεδόν αναγκαία αν τα δει κανείς από μια ψηλότερη σκοπιά, γιατί, έχοντας υπόψη μας τη συμπεριφορά της κυβέρνησης του γερμανικού Ράιχ, η μετατροπή των Τμημάτων Καταιγίδας σε στρατιωτική δύναμη θα ήταν άσκοπη και έτσι ένας μετασχηματισμός που θα μπορούσε να είναι επιζήμιος για το κίνημα σταμάτησε αμέσως και έτσι μας έδωσε τη δυνατότητα μια μέρα να επιστρέψουμε στο σημείο απ' όπου είχαμε απομακρυνθεί.

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, που ιδρύθηκε πρόσφατα το 1925, πρέπει τώρα να εκπαιδεύσει και να οργανώσει ξανά τα Τμήματα Καταιγίδας του σύμφωνα με τις αρχές που ανέφερα στην αρχή. Με αυτόν τον τρόπο, πρέπει να επιστρέψει στις αρχικές υγιείς ιδέες και για άλλη μια φορά να θεωρήσει σαν βασικό του καθήκον τη λειτουργία των Τμημάτων Καταιγίδας του σαν ένα όργανο εκπροσώπησης και ενίσχυσης του αγώνα της κοσμοθεωρίας του κινήματος.

Δεν πρέπει να επιτρέψει τα Τμήματα Καταιγίδας να εκφυλιστούν σε ένα είδος στρατιωτικής ένωσης ή σε μυστική οργάνωση· αντιθέτως πρέπει να προσπαθήσει να εκπαιδευτούν σε μια φρουρά εκατοντάδων χιλιάδων ανδρών του εθνικοσοσιαλισμού και άρα μιας βαθιάς εθνικιστικής ιδέας.

10ο Κεφάλαιο

Η Μάσκα της Ομοσπονδοποίησης

Τον χειμώνα του 1919, και ακόμη περισσότερο την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1920, το νεαρό κόμμα αναγκάστηκε να πάρει θέση σε ένα ζήτημα που είχε ήδη αποκτήσει εξαιρετική σημασία κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στον πρώτο τόμο, όταν περιέγραφα τα συμπτώματα που ο ίδιος είχα διαπιστώσει και προανήγγειλαν τη καταστροφή που απειλούσε τη Γερμανία, αναφέρθηκα στο είδος της προπαγάνδας που εξαπέλυσαν τόσο οι Άγγλοι όσο και οι Γάλλοι προκειμένου να διευρύνουν το παλιό χάσμα που χώριζε τη χώρα μας σε Βορρά και Νότο. Την άνοιξη του 1915 εμφανίστηκαν και συνεχίστηκαν συστηματικά τα πρώτα εμπρηστικά φυλλάδια κατά της Πρωσίας, σαν η μόνη ένοχη για τον πόλεμο. Μέχρι το 1916, αυτό το σύστημα είχε φτάσει σε μια πλήρη, εξίσου επιδέξια και κακόβουλη ανάπτυξη. Η υποκίνηση των Νότιων Γερμανών εναντίον των Βόρειων Γερμανών, που υπολογίστηκε με τα χαμηλότερα ένστικτα, άρχισε να αποδίδει καρπούς μετά από λίγο. Είναι μια μομφή που πρέπει να γίνει εναντίον των αρμόδιων αρχών εκείνης της εποχής, τόσο στην κυβέρνηση όσο και στη στρατιωτική διοίκηση – καλύτερα, στα βαυαρικά διοικητικά κέντρα – και την οποία δεν μπορούν να αποτινάξουν, ότι περιφρόνησαν τυφλά το καθήκον τους και παρέλειψαν να κάνουν τα αναγκαία βήματα για να αντικρούσουν αυτή την προπαγάνδα. Δεν έκαναν τίποτα! Αντιθέτως, σε μερικούς φορείς αυτή η προπαγάνδα δεν ήταν εντελώς ανεπιθύμητη και πιθανώς μερικοί ήταν αρκετά κοντόφθαλ-

μοι για να σκεφτούν ότι μια τέτοια προπαγάνδα όχι μόνο θα έθετε τέλος στη διαδικασία ενοποίησης του γερμανικού λαού, αλλά και ότι θα οδηγούσε αυτομάτως στην ενίσχυση των ομοσπονδιακών δυνάμεων. Σχεδόν ποτέ στην ιστορία μια τέτοια δόλια παράλειψη δεν έχει εκδικηθεί τόσο σκληρά. Η αποδυνάμωση, που πίστευαν ότι θα προκαλούσαν στην Πρωσία, επηρέασε όλη τη Γερμανία. Το αποτέλεσμα όμως ήταν μια επιτάχυνση της κατάρρευσης, η οποία όχι μόνο κατέστρεψε τη Γερμανία, αλλά κυρίως τα ίδια τα μεμονωμένα κρατίδια.

Στην πόλη όπου το τεχνητά τροφοδοτούμενο μίσος για την Πρωσία μαινόταν με λύσσα, ξέσπασε πρώτα η επανάσταση εναντίον του θεσμού της κληρονομικής βασιλείας.

Θα ήταν λάθος να πιστεύουμε ότι η δημιουργία αυτού του αντι-πρωσικού αισθήματος οφειλόταν αποκλειστικά στην πολεμική προπαγάνδα του εχθρού και ότι δεν υπήρχαν άλλες δικαιολογίες που έκαναν τον λαό να ανταποκριθεί σε αυτήν. Ο απίστευτος τρόπος με τον οποίο οργανώθηκε η εθνική οικονομία κατά τη διάρκεια του πολέμου, που σε ένα σχεδόν παράλογο συγκεντρωτισμό έθετε υπό επιτήρηση όλες τις περιοχές του Ράιχ και – εκμετάλλευση, ήταν ο κυριότερος λόγος για την εμφάνιση κάθε αντι-πρωσικής στάσης. **Γιατί για το μέσο πολίτη, οι εταιρείες παραγωγής όπλων, που έτυχε να έχουν την έδρα τους στο Βερολίνο, ήταν ταυτόσημες με το Βερολίνο και το ίδιο το Βερολίνο το ταύτιζε με την Πρωσία**. Το γεγονός ότι οι ιδιοκτήτες αυτών των ληστρικών ιδρυμάτων, γνωστών σαν πολεμικές εταιρείες, δεν ήταν ούτε Βερολινέζοι, ούτε Πρώσοι, ούτε καν Γερμανοί δεν ήταν καθόλου εμφανές στον κόσμο εκείνη την εποχή. Ο κόσμος έβλεπε μόνο τα μεγάλα ελαττώματα και τις συνεχόμενες καταπατήσεις των δικαιωμάτων του από αυτά τα μισητά ιδρύματα που ήταν στην πρωτεύουσα του Ράιχ και φυσικά έστρεφε όλο το μίσος του σε αυτήν την πρωτεύουσα και ταυτόχρονα στην Πρωσία, πολύ περισσότερο γιατί η άλλη πλευρά όχι μόνο δεν έκανε τίποτα για να αντιμετωπίσει αυτές τις διαθέσεις, αλλά τις καλωσόριζε τρίβοντας σιωπηλά τα χέρια της.

Ο Εβραίος ήταν πολύ έξυπνος για να μην καταλάβει εκείνη την εποχή ότι η άτιμη λεηλασία, την οποία είχε οργανώσει με το πρόσχημα των πολεμικών εταιρειών εναντίον του γερμανικού λαού, μοιραία θα προκαλούσε αντιδράσεις.

Όσο αυτές οι αντιδράσεις δεν ξεσπούσαν στο λαρύγγι του, δεν είχε λόγους να τις φοβάται. Όμως για να αποφύγει μια έκρηξη των μαζών που οδηγούνται σ' αυτή την κατεύθυνση από την απελπισία και την αγανάκτηση, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καμιά καλύτερη συνταγή από το να αφήσει την οργή τους να φουσκώσει σε άλλη κατεύθυνση και έτσι να τον εκμεταλλευτεί.

Η Βαυαρία θα μπορούσε να πολεμήσει εναντίον της Πρωσίας και η Πρωσία εναντίον της Βαυαρίας, μάλιστα όσο περισσότερο τόσο το καλύτερο! Όσο πιο σκληρός ήταν ο αγώνας μεταξύ των δύο τόσο εξα-

σφαλιζόταν η ησυχία των Εβραίων. Έτσι η προσοχή του κόσμου έφυγε από τα διεθνή σκουλήκια που ήταν στο σώμα του έθνους, φαινόταν ότι το έθνος τα είχε ξεχάσει. Και όταν άρχισαν και πάλι να κινδυνεύουν, όταν τα συνετά στοιχεία, που είναι αρκετά στη Βαυαρία, συμβούλευαν περισσότερη προσοχή, περισυλλογή και αυτοσυγκράτηση, απειλώντας να καταλαγιάσουν τον σκληρό αγώνα, ο Εβραίος στο Βερολίνο δεν έμενε παρά να οργανώσει μια νέα πρόκληση και να περιμένει τα αποτελέσματα. Κάθε φορά που γινόταν αυτό, όσοι είχαν όφελος από τη διαμάχη Βορρά και Νότου φούσκωναν τα πνευμόνια τους και φυσούσαν τη φωτιά της αγανάκτησης μέχρι να φουντώσει και πάλι.

Ήταν ένα επιδέξιο, έξυπνο παιχνίδι που χρησιμοποιούσε ο Εβραίος για να απασχολεί συνεχώς και να αποσπά την προσοχή των διαφόρων γερμανικών φυλών για να μπορεί στο μεταξύ να τα λεηλατεί ευκολότερα.

Ύστερα ήρθε η επανάσταση.

Αν τώρα μέχρι το 1918, ή, για να το πω καλύτερα, μέχρι τον Νοέμβριο εκείνου του έτους ο μέσος πολίτης, αλλά ειδικά οι λιγότερο μορφωμένοι μικροαστοί και εργάτες δεν μπόρεσαν να καταλάβουν την πραγματική πορεία των γεγονότων και τις αναπόφευκτες συνέπειες της σύγκρουσης μεταξύ των γερμανικών φυλών, προπάντων για τη Βαυαρία, τότε τουλάχιστον τα τμήματα που αποκαλούνταν «εθνικά» θα έπρεπε να το είχαν καταλάβει την ημέρα που ξέσπασε η επανάσταση. Γιατί τη στιγμή που πέτυχε η επιχείρηση, ο αρχηγός και οργανωτής της επανάστασης στη Βαυαρία έγινε εκπρόσωπος των «βαυαρικών» συμφερόντων. **Ο διεθνιστής Εβραίος Κουρτ Άισνερ άρχισε να ξεσηκώνει τη Βαυαρία εναντίον της Πρωσίας**. Αλλά ήταν βέβαιο ότι ειδικά αυτός ο ανατολίτης, ο οποίος, σαν δημοσιογράφος εφημερίδων περιπλανιόταν διαρκώς εδώ και εκεί στην υπόλοιπη Γερμανία, ήταν ο τελευταίος που μπορούσε να υποδειχτεί σαν υπερασπιστής των βαυαρικών συμφερόντων και ότι του ήταν τελείως αδιάφορο αν η Βαυαρία ή οποιοδήποτε άλλο κράτος του κόσμου του Θεού συνέχιζε να υπάρχει.

Δίνοντας επίτηδες στην επαναστατική εξέγερση στη Βαυαρίας τον χαρακτήρα μιας εξέγερσης ενάντια στο υπόλοιπο Ράιχ, ο Κουρτ Άισνερ δεν ενεργούσε στο ελάχιστο για τα βαυαρικά συμφέροντα, αλλά μόνο ως εντολοδόχος του εβραϊσμού. Χρησιμοποιούσε τις υπάρχουσες τάσεις και αντιπάθειες του βαυαρικού λαού σαν μέσα για να μπορέσει να συντρίψει τη Γερμανία πιο εύκολα με τη βοήθειά τους. Και το διαμελισμένο Ράιχ θα γινόταν πιο εύκολα θύμα του μπολσεβικισμού.

Οι τακτικές που χρησιμοποίησε αρχικά συνεχίστηκαν και μετά τον θάνατό του. Ο μαρξισμός που ανέκαθεν ενέπαιζε και εκμεταλλευόταν τα μεμονωμένα κρατίδια και τους πρίγκιπές τους στη Γερμανία, τώρα ξαφνικά με τη μορφή του «Ανεξάρτητου Κόμματος» έκανε έκκληση σε εκείνα τα συναισθήματα και στα ένστικτα που είχαν τις ρίζες τους στις βασιλικές δυναστείες και στα μεμονωμένα κρατίδια.

Ο αγώνας της δημοκρατίας των συμβουλίων που δόθηκε ενάντια στις

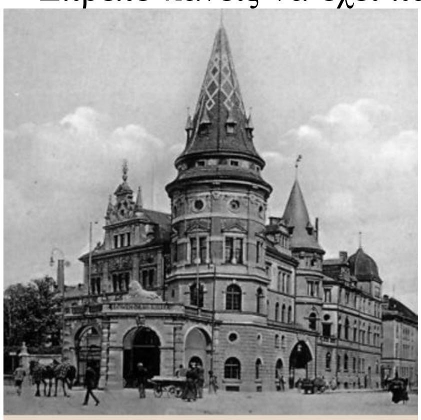
προελαύνουσες απελευθερωτικές στρατιωτικές δυνάμεις, εμφανίστηκε από τους προπαγανδιστές κυρίως σαν «αγώνας των Βαυαρών εργατών» εναντίον του «πρωσικού μιλιταρισμού». Από αυτό μόνο μπορεί να καταλάβει κανείς γιατί στο Μόναχο, σε αντίθεση με άλλες γερμανικές περιοχές, η συντριβή της δημοκρατίας των συμβουλίων δεν επανέφερε τις πλατιές μάζες στον δρόμο της λογικής, αλλά μάλλον σε μεγαλύτερη αγανάκτηση και μίσος εναντίον της Πρωσίας.

Η τέχνη, με την οποία οι μπολσεβίκοι δημαγωγοί κατάλαβαν πώς να παρουσιάσουν τη συντριβή της δημοκρατίας των συμβουλίων σαν μια «πρωσο-μιλιταριστική» νίκη ενάντια στον «αντιμιλιταριστικό» και «αντι-πρωσικό» βαυαρικό λαό απέφερε πλούσιους καρπούς. Ενώ στις εκλογές για το τοπικό κοινοβούλιο της Βαυαρίας στο Μόναχο ο Κουρτ Άισνερ είχε συγκεντρώσει μόλις δέκα χιλιάδες ψήφους και το Κομμουνιστικό Κόμμα λιγότερες από τρεις χιλιάδες, μετά την κατάρρευση της δημοκρατίας και τα δύο κόμματα μαζί είχαν σχεδόν εκατό χιλιάδες ψηφοφόρους.

Από εκείνη την εποχή ξεκίνησε ο προσωπικός μου αγώνας ενάντια στην ανόητη ρητορική μίσους των γερμανικών φυλών μεταξύ τους.

Νομίζω πως σε ολόκληρη τη ζωή μου ποτέ δεν ξεκίνησα κάτι πιο αντιδημοφιλές από την αντίστασή μου στο πρωσικό μίσος εκείνη την εποχή. Κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας των δημοκρατικών συμβουλίων ήδη είχαν γίνει στο Μόναχο οι πρώτες μαζικές συγκεντρώσεις, στις οποίες το μίσος εναντίον της υπόλοιπης Γερμανίας, αλλά ειδικά εναντίον της Πρωσίας, είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο αναβρασμού που δεν ήταν απλά μια απειλή θανάτου για έναν Βόρειο Γερμανό το να παρευρεθεί σε μια τέτοια συγκέντρωση, αλλά και η κατάληξη τέτοιων συγκεντρώσεων συνήθως τελείωνε με άγριες κραυγές: «Μακριά από την Πρωσία!» – «Κάτω η Πρωσία!» – «Πόλεμος με την Πρωσία!», ένα συναίσθημα που εκφράστηκε στο γερμανικό Ράιχσταγκ από έναν φωτισμένο εκπρόσωπο των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Βαυαρίας, όταν είπε: «**Καλύτερα να πεθάνω σαν Βαυαρός, παρά να σαπίσω σαν Πρώσος**».

Έπρεπε κανείς να έχει παρακολουθήσει μια τέτοια συγκέντρωση τότε για να καταλάβει τι σήμαινε για μένα, όταν για πρώτη φορά, περιτριγυρισμένος από μια χούφτα φίλους, σε μια συγκέντρωση στην αίθουσα Λέβενμπροϋκελλερ στο Μόναχο ύψωσα τη φωνή μου ενάντια σε αυτή την τρέλα. Μερικοί σύντροφοί μου από τον πόλεμο μου παραστέκονταν τότε και μπορεί κανείς να φανταστεί εύκολα τα συναισθήματά μας, όταν μια τρελαμένη μάζα ρίχτηκε κατά πάνω μας και απειλούσε να μας σκοτώσει, που τον καιρό που εμείς υπερασπιζόμασταν την πατρίδα, οι περισσότεροι απ’ αυτούς τριγυ-

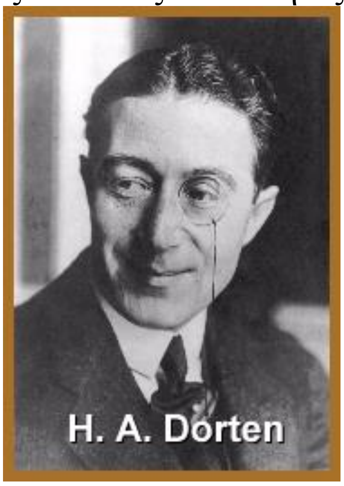
Λέβενμπροϋκελλερ στο Μόναχο

ρνούσαν σαν λιποτάκτες και κοπανατζήδες στα μετόπισθεν ή στην πατρίδα. Για μένα, φυσικά, αυτές οι σκηνές ήταν και ένα ευτύχημα καθώς το πλήθος των πιστών μου ένιωσε για πρώτη φορά να δένεται απόλυτα μαζί μου και ήταν έτοιμο να μου ορκιστεί πίστη στη ζωή και στον θάνατο.

Αυτοί οι αγώνες, που επαναλαμβάνονταν και συνεχίστηκαν όλο το 1919, έδειξαν να εντείνονται στις αρχές του 1920. Υπήρχαν συγκεντρώσεις – θυμάμαι ιδιαίτερα μια στην αίθουσα Βάγκνερ της οδού Ζόννεν στο Μόναχο – στην οποία η ομάδα μου, που στο μεταξύ είχε μεγαλώσει, έπρεπε να αντιμετωπίσει άγριες επιθέσεις, οι οποίες συχνά τελείωναν με δεκάδες οπαδούς μου να προπηλακίζονται, να πέφτουν στο έδαφος και να ποδοπατούνται από τους αντιπάλους και να τους πετάνε έξω από την αίθουσα μισοπεθαμένους.

Ο αγώνας, που ανέλαβα στην αρχή μόνος μου, υποστηριζόμενος μόνο από τους συμπολεμιστές μου, συνεχίστηκε σε λίγο από το νεαρό μας κίνημα, θα τολμούσα να πω, σαν ιερή αποστολή του.

Ακόμα και σήμερα είμαι υπερήφανος, που μπορώ να το λέω, ότι εμείς τότε – στηριγμένοι σχεδόν αποκλειστικά στους Βαυαρούς υποστηρικτές μας – παρ' όλα αυτά προκαλέσαμε, αργά αλλά σταθερά, το τέλος αυτού του μείγματος της ηλιθιότητας και της προδοσίας. Λέω ηλιθιότητα και προδοσία γιατί, παρότι έχω πειστεί ότι οι μάζες που ακολούθησαν εκείνη την τάση ήταν καλόπιστες αλλά ανόητες, δεν μπορώ να αποδώσω την ίδια ανοησία για να δικαιολογήσω τους οργανωτές και τους υποκινητές της. Τους θεωρούσα και ακόμη και σήμερα τους θεωρώ ότι μισθώνονται από τη Γαλλία και είναι πληρωμένοι προδότες. Σε μία περίπτωση, αυτή του Ντόρτεν*, η ιστορία έχει ήδη μιλήσει και έχει αποφανθεί.

Αυτό που έκανε την κατάσταση ιδιαίτερα επικίνδυνη εκείνη την εποχή ήταν η ικανότητα με την οποία μπορούσαν να κρύβουν τους αληθινούς τους σκοπούς, βάζοντας στο προσκήνιο τους ομοσπονδιακούς σκοπούς τους σαν τον μόνο λόγο αυτών των ενεργειών. Είναι σαφές, όμως, ότι η υποκίνηση του μίσους κατά της Πρωσίας δεν έχει καμία σχέση με τον φεντεραλισμό. Και μια «ομοσπονδιακή δράση» που προσπαθεί τη διάλυση ή τον διαμελισμό ενός άλλου ομόσπονδου κράτους είναι περίεργη προσέγγιση. Γιατί ένας

* Ο Χάνς Άνταμ Ντόρτεν (γεννημένος στις 10 Φεβρουαρίου 1880 στο Έντενιχ, † Απρίλιος 1963 στη Νίκαια της Γαλλίας) ήταν διδάκτωρ νομικός της δημόσιας διοίκησης και υποστηρικτής της αυτονομίας της Ρηνανίας και της Έσσης-Νασάου. Μετά τη γερμανική ήττα στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, έγινε ο «Πρόεδρος» της «Δημοκρατίας της Ρηνανίας» στο Βίσμπαντεν το 1919, η ανακήρυξη της οποίας απέτυχε μετά από λίγες μέρες. Συνέχισε να εργάζεται για το αυτονομιστικό κίνημα και μετανάστευσε στη Γαλλία μετά από ένα δεύτερο αποτυχημένο πραξικόπημα το 1923. (Σ.τ.μ)

έντιμος φεντεραλιστής, για τον οποίο η παράθεση της αντίληψης του Μπίσμαρκ για το Ράιχ δεν είναι μια υποκριτική φράση, δεν μπορεί να θέλει να αποσχιστούν τμήματα από το πρωσικό κράτος που δημιουργήθηκε ή ολοκληρώθηκε από τον Μπίσμαρκ ή ακόμη και να υποστηρίζει δημόσια τέτοιες προσπάθειες διαχωρισμού. Τι κραυγές θα ξεσηκώνονταν στο Μόναχο, αν ένα συντηρητικό πρωσικό κόμμα υπέθαλπτε την απόσπαση της Φραγκονίας από τη Βαυαρία ή μάλιστα το απαιτούσε και το προωθούσε με δημόσια δράση! Με όλα αυτά, μπορεί κανείς πραγματικά να λυπηθεί τους έντιμους ομοσπονδιακούς χαρακτήρες, που δεν είχαν δει το άσχημο παιχνίδι των απατεώνων· γιατί αυτοί ήταν κυρίως οι εξαπατημένοι. Παραποιώντας με αυτόν τον τρόπο το ομοσπονδιακό ιδεώδες, οι ίδιοι οι υποστηρικτές του έσκαβαν τον τάφο του. Δεν μπορεί κανείς να προπαγανδίζει μια ομοσπονδιακή δομή του Ράιχ, υποτιμώντας, προσβάλλοντας και κηλιδώνοντας το βασικό στοιχείο μιας τέτοιας κρατικής δομής, δηλαδή την Πρωσία, και κάνοντας έτσι μια ομοσπονδία αδύνατη, αν ποτέ ήταν δυνατή. Και γίνεται ακόμα πιο απίθανη από το γεγονός ότι ο αγώνας που διεξήγαγαν αυτοί οι λεγόμενοι φεντεραλιστές κατευθυνόταν εναντίον εκείνου του τμήματος του πρωσικού λαού που δεν είχε καμία σχέση με τη δημοκρατία που είχε εγκαθιδρύσει η επανάσταση του Νοεμβρίου. Γιατί οι επιθέσεις και οι προσβολές των λεγόμενων «φεντεραλιστών» δεν είχαν στόχο τους πρωτεργάτες του Συντάγματος της Βαϊμάρης, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν Νότιοι Γερμανοί ή Εβραίοι, αλλά εκείνους που αντιπροσώπευαν την παλιά συντηρητική Πρωσία, δηλαδή του αντίποδα του Συντάγματος της Βαϊμάρης. Δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι πρωτεργάτες αυτής της εκστρατείας πρόσεχαν να μη θίξουν τους Εβραίους, αλλά μπορεί να αποτελέσει το κλειδί για την επίλυση του όλου αινίγματος.

Ακριβώς όπως και πριν από την επανάσταση, ο Εβραίος ήξερε πώς να αποσπάσει την προσοχή του κόσμου από τις πολεμικές εταιρείες του ή, καλύτερα από τον αυτόν τον ίδιο, και πώς να στρέψει τις μάζες, ειδικά του βαυαρικού λαού, εναντίον της Πρωσίας, έτσι και μετά την επανάσταση έπρεπε να βρει έναν τρόπο να καλύψει κάπως τη νέα και τώρα δέκα φορές μεγαλύτερη λεηλασία. Και μπόρεσε να το ξανακάνει, ξεσηκώνοντας σε αυτήν την περίπτωση τα λεγόμενα «εθνικιστικά στοιχεία» της Γερμανίας το ένα εναντίον του άλλου: **τους συντηρητικούς της Βαυαρίας εναντίον των εξίσου συντηρητικών Πρώσων**. Και πάλι το έκανε με τον πιο πονηρό τρόπο, που αυτός που κρατούσε στα χέρια του τα ηνία και την τύχη του Ράιχ, προκαλούσε τόσο βίαιες και ανάλγητες επιθέσεις που κρατούσαν συνεχώς σε αναβρασμό τα αίματα όσων ήταν ανέκαθεν θύματά του. Ποτέ όμως ενάντια στον Εβραίο, αλλά πάντα εναντίον του Γερμανού αδελφού. **Ο Βαυαρός δεν έβλεπε το Βερολίνο σαν την πόλη των τεσσάρων εκατομμυρίων εργατών, σκληρά εργαζομένων, δημιουργικών ανθρώπων, αλλά**

μάλλον σαν το σάπιο, αποσυντεθειμένο Βερολίνο των αηδιαστικών δυτικών προαστίων! Το μίσος του όμως δεν στρεφόταν εναντίον αυτών των δυτικών προαστίων, αλλά εναντίον της «πρωσικής» πόλης.

Όλα αυτά πραγματικά συχνά σε έκαναν να απελπίζεσαι.

Αυτή η ικανότητα του Εβραίου να αποσπά την προσοχή του κοινού από πάνω του και να την στρέφει αλλού, μπορεί και σήμερα να παρατηρηθεί ξανά.

Το 1918 δεν μπορούσε να γίνει λόγος για συστηματικό αντισημιτισμό. Θυμάμαι ακόμα τις δυσκολίες, που αντιμετώπιζε κανείς, μόλις έβαζε στο στόμα του τη λέξη Εβραίος. Είτε θα σε κοίταζαν με ανοιχτό στο στόμα σαν ανόητοι είτε θα βίωνες δριμύτατο διωγμό. Οι πρώτες μας προσπάθειες να αποκαλύψουμε τον πραγματικό εχθρό στο κοινό φαινόταν σχεδόν χωρίς προοπτικές εκείνη την εποχή και μόνο πολύ αργά άρχισαν τα πράγματα να αλλάζουν προς το καλύτερο. Όσο ελαττωματική ήταν η **οργανωτική** συγκρότηση της «**Ένωσης Προστασίας και Απείθειας**» (Schutz- und Trutzbund), τόσο μεγάλο ήταν το επίτευγμά της, να ανοίξει για άλλη μια φορά το εβραϊκό ζήτημα. Σε κάθε περίπτωση, τον χειμώνα του 1918/19 άρχισε να ριζώνει σιγά-σιγά ένα είδος αντισημιτισμού. Αργότερα, όμως, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα προώθησε το εβραϊκό ζήτημα με εντελώς διαφορετικό τρόπο. Έφτασε, μάλιστα, στο σημείο να το βγάλει από τον στενό κύκλο των ανώτερων και μικροαστικών στρωμάτων και να το μετατρέψει σε κυριαρχικό στοιχείο ενός μεγάλου λαϊκού κινήματος. Μόλις όμως, πετύχαμε να προσφέρουμε έτσι στον γερμανικό λαό μια μεγάλη ιδέα που θα τον ένωνε και θα τον οδηγούσε στη μάχη γι’ αυτό το ζήτημα, οι Εβραίοι αντέδρασαν. Κατέφυγαν στην παλιά τους μέθοδο. Με καταπληκτική ταχύτητα, εξαπέλυσαν μέσα στο ίδιο το εθνικιστικό κίνημα το δαυλό της έριδας και έσπειραν το διχασμό. Όπως ήταν τώρα τα πράγματα, ο μόνος τρόπος για να προσανατολίσουν τη κοινή γνώμη σε άλλα προβλήματα και για να αποτρέψουν την επίθεση που οργανωνόταν κατά του εβραϊσμού, ήταν να **εγείρουν το παπικό ζήτημα και την επακόλουθη σύγκρουση** μεταξύ Καθολικισμού και Προτεσταντισμού. Οι άνδρες που έσπρωξαν τον λαό μας σε αυτή τη διαμάχη δεν θα εξιλεωθούν ποτέ για το έγκλημα που διέπραξαν κατά του έθνους μας. Ο Εβραίος, πάντως, πέτυχε τον στόχο που ήθελε: Καθολικοί και Προτεστάντες διεξάγουν μεταξύ τους έναν χαρμόσυνο πόλεμο και ο θανάσιμος εχθρός της άριας ανθρωπότητας και ολόκληρου του χριστιανισμού τρίβει τα χέρια του χαιρέκακα.

Όπως κάποτε το είχαν καταλάβει, πώς να απασχολούν την κοινή γνώμη για χρόνια ολόκληρα με τη διαμάχη μεταξύ φεντεραλισμού και ενωτισμού και να τη φθείρουν, ενώ ο Εβραίος ξεπουλούσε την ελευθερία του έθνους και πρόδιδε την πατρίδα μας στο διεθνές μεγάλο κεφάλαιο, έτσι και τώρα καταφέρνει και πάλι να επινοήσει έναν πόλεμο ανάμεσα

στα δύο μεγάλα γερμανικά θρησκεύματα, ενώ οι βάσεις και των δύο διαβρώνονται και υπονομεύονται από το δηλητήριο των διεθνιστών Εβραίων.

Σκεφτείτε την καταστροφή που προκαλεί καθημερινά η εβραϊκή νόθευση στον λαό μας και αναλογιστείτε ότι αυτή η δηλητηρίαση του αίματός μας θα γιατρευτεί μόνο μετά από αιώνες ή ίσως και ποτέ· σκεφτείτε ακόμα ότι αυτή η φυλετική αποσύνθεση μειώνει και σε μερικές περιπτώσεις καταστρέφει τις βασικές άριες αξίες του γερμανικού μας λαού, έτσι ώστε η δύναμη του έθνους μας σαν πολιτιστικός φορέας αποδυναμώνεται όλο και περισσότερο και διατρέχουμε τον κίνδυνο, τουλάχιστον στις μεγάλες πόλεις να βρεθούμε στο επίπεδο της σημερινής νότιας Ιταλίας. Αυτή η μόλυνση του αίματός μας, την οποία δυστυχώς δεν την αντιλαμβάνονται εκατοντάδες χιλιάδες συμπολίτες μας, εφαρμόζεται σήμερα συστηματικά από τους Εβραίους. Συστηματικά, αυτά τα νεγροειδή παράσιτα του έθνους ατιμάζουν τις αθώες, νεαρές ξανθές κοπέλες μας και έτσι καταστρέφουν κάτι που δεν μπορεί πια να αποκατασταθεί σε αυτόν τον κόσμο. Και μάλιστα και τα δύο, χριστιανικά θρησκεύματα βλέπουν με αδιαφορία αυτή τη βεβήλωση και τη καταστροφή ενός ευγενούς και μοναδικού όντος, που η χάρη του Θεού είχε την πρόνοια να δωρίσει στον κόσμο. Για το μέλλον της γης όμως, δεν έχει σημασία αν θα επικρατήσει τελικά ο καθολικισμός ή ο προτεσταντισμός, αλλά το αν θα επιβιώσει ή θα αφανιστεί ο Άριος άνθρωπος. Παρ' όλα αυτά, και τα δύο θρησκεύματα σήμερα δεν μάχονται εναντίον του εξολοθρευτή αυτών των ανθρώπων, αλλά προσπαθούν να εξολοθρεύσουν το ένα το άλλο. Ειδικά εκείνοι που έχουν εθνικό φρόνημα έχουν το ιερό καθήκον, ανεξάρτητα από το θρήσκευμά τους, **να φροντίσουν να μη μιλάνε μόνο με τα χείλη για το θέλημα του Θεού, αλλά και να εκπληρώσουν στην πράξη το θέλημα του Θεού και να μην επιτρέψουν να βεβηλωθεί το έργο του Θεού**. Γιατί το θέλημα του Θεού έδωσε κάποτε στους ανθρώπους τη μορφή τους, τη φύση τους και τις ικανότητές τους. Όποιος καταστρέφει το έργο Του, κηρύσσει έτσι πόλεμο κατά της δημιουργίας του Κυρίου, και στη Θεϊκή θέληση. Γι' αυτό ο καθένας πρέπει να δράσει και ο καθένας πρέπει να είναι ενεργός στα πλαίσια του θρησκευτικού του δόγματος και να θεωρήσει πρώτο και ιερό καθήκον του να εμποδίσει όποιον με τη συμπεριφορά, τα λόγια ή τις πράξεις του φεύγει από τα πλαίσια του θρησκεύματός του και δημιουργεί εχθρότητες με το άλλο. Γιατί στη Γερμανία η καταπολέμηση των χαρακτηριστικών ενός θρησκεύματος μέσα στον υφιστάμενο θρησκευτικό διχασμό θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε έναν εξοντωτικό πόλεμο μεταξύ των δύο θρησκευμάτων. Η θρησκευτική μας κατάσταση δεν επιτρέπει καμία σύγκριση, για παράδειγμα με τη Γαλλία ή την Ισπανία ή ακόμη και την Ιταλία. Σε αυτές τι χώρες, για παράδειγμα, μπορεί να προπαγανδίζεται ένας αγώνας ενάντια στην κληρικοκρατία ή τον υπερμοντανισμό* χωρίς να υπάρξει ο κίνδυνος διχασμού του γαλλικού, του

ισπανικού ή του ιταλικού λαού από μια τέτοια προσπάθεια. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει στη Γερμανία, δεδομένου ότι εδώ σίγουρα οι προτεστάντες θα συμμετείχαν σε μια τέτοια προπαγάνδα. Με αυτό όμως, η άμυνα, που κάπου αλλού θα γινόταν μόνο από τους καθολικούς ενάντια στην ανάμειξη των δικών τους ποιμένων σε θέματα πολιτικής φύσης, σε εμάς θα προσλάβει αμέσως τον χαρακτήρα μιας προτεσταντικής επίθεσης εναντίον του καθολικισμού. Κι αυτό που μπορούν να υποφέρουν οι πιστοί ενός δόγματος, ακόμα κι όταν τους φαίνεται άδικο, θα απορριφθεί εκ των προτέρων με εχθρότητα αν προέλθει από τους αγωνιστές μιας άλλης θρησκευτικής κοινότητας. Αυτό ισχύει ακόμα και στην περίπτωση όσων είναι έτοιμοι και πρόθυμοι να πολεμήσουν για την άρση των αδικιών στα πλαίσια του δικού τους δόγματος, σε περίπτωση όμως που η εξάλειψη αυτών των αδικιών υποδεικνύεται ή υπαγορεύεται από κάποιον που δεν ανήκει στο ίδιο δόγμα, τότε σταματούν τον αγώνα τους και στρέφουν τη δραστηριότητά τους εναντίον του αλλόδοξου. Αυτό το εκλαμβάνουν σαν αδικαιολόγητη, ανεπίτρεπτη ακόμη και άσεμνη προσπάθεια παρέμβασης των αλλόδοξων σε θέματα που δεν τους αφορούν. Τέτοιου είδους απόπειρες δεν φαίνονται δικαιολογημένες ακόμα και αν υπαγορεύονται από το πιο υψηλό δικαίωμα της υπεράσπισης των συμφερόντων της εθνικής κοινότητας, γιατί σήμερα τα θρησκευτικά συναισθήματα έχουν βαθύτερες ρίζες από κάθε πολιτικό ή εθνικό συναίσθημα. Και αυτό δεν μπορεί να αλλάξει εξωθώντας τα δύο δόγματα σε μια αμοιβαία σκληρή πάλη, αλλά μπορεί να αλλάξει μόνο εάν, μέσα σε ένα πνεύμα αμοιβαίας ανοχής, το έθνος πιστέψει σε ένα μέλλον το μεγαλείο του οποίου σταδιακά θα λειτουργήσει συμφιλιωτικά και σε αυτόν τον τομέα.

Δεν διστάζω να δηλώσω, ότι βλέπω τους άνδρες που προσπαθούν σήμερα να αναμείξουν το εθνικό κίνημα σε θρησκευτικές έριδες σαν τους χειρότερους εχθρούς του λαού μου ακόμα και από τους διεθνιστές κομμουνιστές. Γιατί ένας από τους σκοπούς του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος είναι ο προσηλυτισμός αυτών των κομμουνιστών. Αυτός όμως που απομακρύνει τις δικές του γραμμές από την εκπλήρωση της πραγματικής αποστολής τους, ενεργεί με τον πιο κατακριτέο τρόπο. Είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, δεν έχει σημασία, είναι υπηρέτης των εβραϊκών συμφερόντων. Γιατί είναι προς όφελος των Εβραίων να αφήσουμε σήμερα το εθνικό κίνημα να σπαταλήσει τις δυνάμεις του σε θρησκευτικές έριδες τη στιγμή ακριβώς που αρχίζει να γίνεται επικίνδυνο για τον Εβραίο. Και τονίζω ρητά τις λέξεις «να αφήσουμε να σπαταλήσει τις δυνάμεις του»· γιατί μόνο ένας ιστορικά εντελώς αμόρφωτος άνθρωπος μπορεί να πιστέψει ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το κίνημα σήμερα για να λύσει ένα ζήτημα που έχει συντρίψει αιώνες και μεγάλους πολιτικούς.

* Ο υπερμοντανισμός είναι μια κληρική πολιτική αντίληψη μέσα στην Καθολική Εκκλησία που δίνει μεγάλη έμφαση στα προνόμια και τις εξουσίες του Πάπα. (Σ.τ.μ)

Κατά τα άλλα, τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Οι κύριοι που ανακάλυψαν ξαφνικά το 1924 ότι η υπέρτατη αποστολή του εθνικιστικού κινήματος ήταν ο αγώνας κατά του «υπερμοντανισμού» δεν διέλυσαν τον υπερμοντανισμό, αλλά πέτυχαν απλώς να διχάσουν το εθνικιστικό κίνημα. Κι εγώ ο ίδιος πρέπει να αποκλείσω την πιθανότητα να βρεθεί κάποιο ανώριμο κεφάλι στις τάξεις του εθνικιστικού κινήματος που να πιστέψει ότι μπορεί να κάνει αυτό που δεν κατάφερε να κάνει ο ίδιος ο Μπίσμαρκ. Πάντα θα είναι υπέρτατο καθήκον της ηγεσίας του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να αντιταχθεί ανυποχώρητα σε κάθε προσπάθεια χρήσης του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος στην υπηρεσία μιας τέτοιας έριδας και να απομακρύνει αμέσως από τις τάξεις του κινήματος τους προπαγανδιστές μιας τέτοιας πρόθεσης. Μάλιστα, μέχρι το φθινόπωρο του 1923 το είχαμε πετύχει απόλυτα. Στις τάξεις του κινήματός μας **ο πιο θρησκευόμενος Προτεστάντης** μπορούσε να κάθεται δίπλα στο **πιο θρησκευόμενο Καθολικό**, χωρίς να χρειάζεται να μπει ποτέ στο παραμικρό ηθικό δίλημμα με τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Αντίθετα, ο σκληρός αγώνας που διεξήγαγαν από κοινού και οι δύο ενάντια στον καταστροφέα της Άριας ανθρωπότητας τους δίδασκε να σέβονται και να εκτιμούν ο ένας τον άλλον. Και ήταν ακριβώς εκείνα τα χρόνια, που το κίνημα έδωσε την πιο σφοδρή μάχη ενάντια στο κέντρο, όχι όμως για θρησκευτικούς λόγους, αλλά αποκλειστικά για λόγους εθνικούς, φυλετικούς και οικονομικούς. Η επιτυχία μας απέδειξε τότε ότι είχαμε δίκιο και σήμερα αποτελεί μαρτυρία ενάντια σε όσους νόμιζαν ότι ήξεραν καλύτερα.

Τα τελευταία όμως χρόνια τα πράγματα έφτασαν σε τέτοιο σημείο που οι εθνικιστικοί κύκλοι, μέσα στη θεομίσητη τύφλα των θρησκευτικών τους διαφορών, δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν τον παραλογισμό της συμπεριφοράς τους ακόμα και από το γεγονός ότι οι άθεες μαρξιστικές εφημερίδες γίνονταν ξαφνικά συνήγοροι του ενός ή του άλλου θρησκευτικού δόγματος, προκειμένου μέσα από τις δηλώσεις και τα συνθήματα, που άλλαζαν συνεχώς πλευρά και καμιά φορά ήταν υπερβολικά ανόητα, να ενοχοποιούν πότε τη μια και πότε την άλλη πλευρά και να διατηρούν έτσι τη φωτιά αναμμένη.

Αλλά ειδικά για έναν λαό, ο οποίος, όπως ο γερμανικός, έχει αποδείξει τόσο συχνά στην ιστορία του ότι είναι ικανός, να διεξάγει πολέμους για φαντάσματα μέχρι την τελευταία σταγόνα του αίματός του, κάθε τέτοια πολεμική κραυγή είναι θανάσιμος κίνδυνος. Με αυτά τα συνθήματα ο λαός μας συχνά αποπροσανατολίστηκε από τα αληθινά προβλήματα της ύπαρξής του. Ενώ εμείς σπαταλούσαμε τις δυνάμεις μας σε θρησκευτικές διαφορές, ο υπόλοιπος κόσμος μοιραζόταν. Και ενώ το εθνικιστικό κίνημα διχογνωμούσε για το εάν ο κίνδυνος του υπερ-μοντανισμού ήταν μεγαλύτερος από τον εβραϊκό ή το αντίστροφο, ο Εβραίος κατέστρεφε τη φυλετική βάση της ύπαρξής μας και **έτσι εξόντωνε το λαό μας για πάντα**. Όσον αφορά αυτού του είδους «εθνικιστικές» αγωνιστές, μπορώ

μόνο να ευχηθώ με όλη μου την ψυχή στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα και συνεπώς και στον γερμανικό λαό: Κύριε, προστάτεψέ τους από τέτοιους φίλους και τότε θα μπορούν να αντιμετωπίσουν τους εχθρούς τους.

Η πάλη μεταξύ του φεντεραλισμού και της ενοποίησης, που τόσο πονηρά προπαγάνδισαν οι Εβραίοι μεταξύ 1919/20/21 αλλά και στη συνέχεια, ανάγκασε το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, παρ' ότι την είχε αποκηρύξει, να πάρει συγκεκριμένη θέση στο ουσιώδες πρόβλημα που ανακινήθηκε. Έπρεπε η Γερμανία να είναι **ομόσπονδο ή ενιαίο κράτος** και ποια η πρακτική σημασία αυτών των δύο; Το πιο σημαντικό ερώτημα μου φαίνεται ότι είναι το δεύτερο, γιατί δεν είναι μόνο βασικό να κατανοήσουμε ολόκληρο το πρόβλημα αλλά και γιατί η απάντησή του βοηθά στη διάλυση της σύγχυσης και έτσι έχει συμφιλιωτικό χαρακτήρα.

Τι είναι ένα ομόσπονδο κράτος;

Με τον όρο ομοσπονδιακό κράτος εννοούμε μια ένωση ανεξάρτητων κρατών που ενώνονται οικειοθελώς και λόγω της ανεξαρτησίας τους σε ένα σύνολο, στο οποίο εκχωρούν εκείνο το μέρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων που είναι αναγκαία για την διατήρηση και την ύπαρξη της κοινής ομοσπονδίας.

Στην πράξη, αυτή η θεωρητική διατύπωση δεν έχει εφαρμοστεί πλήρως σε κανένα από τα ομόσπονδα κράτη που υπάρχουν στη γη σήμερα. Και λιγότερο απ' όλα στην Αμερικανική Ένωση, στην οποία δεν μπορούμε να μιλάμε για εθνική ανεξαρτησία των περισσότερων πολιτειών, γιατί πολλές από αυτές χαράχτηκαν, κατά κάποιον τρόπο, μόνο με την πάροδο του χρόνου μέσα στο σύνολο της έκτασης που αποτελούσε την ομοσπονδία. Για το λόγο αυτό, στις περισσότερες περιπτώσεις, οι πολιτείες που συγκρότησαν την Αμερικανική Ένωση ήταν λίγο-πολύ επαρχίες, που σχηματίστηκαν για τεχνικούς διοικητικούς λόγους, που τα σύνορά τους σε πολλές περιπτώσεις οριοθετήθηκαν με έναν χάρακα, που προηγουμένως δεν είχαν και δεν μπορούσαν να έχουν δική τους ανεξαρτησία. Γιατί δεν ήταν αυτές οι πολιτείες που δημιούργησαν την Ένωση, αντίθετα η Ένωση διαμόρφωσε εξαρχής ένα μεγάλο μέρος αυτών των αποκαλούμενων πολιτειών. Τα άκρως εκτενή κυριαρχικά δικαιώματα που επιτράπηκαν στις διάφορες επαρχίες, ή μάλλον καλύτερα εκχωρήθηκαν, ανταποκρίνονται όχι μόνο στον συνολικό χαρακτήρα αυτής της ομοσπονδίας πολιτειών, αλλά πάνω απ' όλα και στο μέγεθος της τεράστιας έκτασής της, που στη γεωγραφική της διάσταση ισοδυναμεί σχεδόν στο μέγεθος μιας ηπείρου. Στην περίπτωση λοιπόν των πολιτειών της Αμερικανικής Ένωσης, δεν μπορεί κανείς επομένως να μιλήσει για την κρατική τους ανεξαρτησία, αλλά μόνο για

συνταγματικά κατοχυρωμένα και εγγυημένα δικαιώματά τους, μάλλον καλύτερα εξουσίες.

Και για τη Γερμανία, η παραπάνω διατύπωση δεν είναι απολύτως σωστή. Μολονότι στη Γερμανία, χωρίς αμφιβολία, πρώτα υπήρχαν τα επιμέρους κράτη και μάλιστα σαν κράτη και από αυτά δημιουργήθηκε το Ράιχ. Μόνο που η δημιουργία του Ράιχ δεν έγινε με βάση την ελεύθερη βούληση ή την ισότιμη συνεργασία των επιμέρους κρατών, αλλά από τις συνέπειες της ηγεμονίας ενός κράτους μεταξύ τους, της Πρωσίας. Επίσης η ανισότητα που βασιλεύει ανάμεσα στα γερμανικά κρατίδια αναφορικά με την έκτασή τους δεν επιτρέπει καμία σύγκριση του σχηματισμού του Ράιχ με αυτόν της Αμερικανικής Ένωσης. Η διαφορά της έκτασης μεταξύ των πρώην μικρότερων γερμανικών ομόσπονδων κρατών και των μεγαλύτερων ή ακόμα και μεταξύ των μεγαλύτερων δείχνει την ανισότητα της δύναμής τους, αλλά και την ανομοιογενή συμμετοχή τους στην ίδρυση του Ράιχ, στο σχηματισμό του ομόσπονδου κράτους. Στην πράξη, για τα περισσότερα από αυτά τα κράτη, δεν μπορούμε να μιλάμε για μια αληθινή ανεξαρτησία, εκτός αν ο όρος κρατική ανεξαρτησία δεν είχε άλλη σημασία από εκείνη μιας τυπικής φράσης. Στην πραγματικότητα, όχι μόνο οι εξελίξεις του παρελθόντος αλλά και του παρόντος εξαφάνισαν πολλά από αυτά τα λεγόμενα «ανεξάρτητα κράτη» και έτσι απέδειξαν την αδυναμία αυτών των «ανεξάρτητων» κρατικών σχηματισμών με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο.

Δεν χρειάζεται να αναφερθεί εδώ, αναλυτικά το πώς δημιουργήθηκαν ιστορικά το καθένα από αυτά τα κράτη, αλλά πρέπει να ειπωθεί ότι τα σύνορά τους σχεδόν ποτέ δεν συμπίπτουν με τα φυλετικά σύνορα των κατοίκων τους. Είναι καθαρά πολιτικές οντότητες και οι ρίζες τους φτάνουν τις περισσότερες φορές στην πιο θλιβερή περίοδο της εξασθένισης του γερμανικού Ράιχ, όπως και αντίστροφα του κατακερματισμού της γερμανικής μας πατρίδας που προκλήθηκε από αυτό.

Το σύνταγμα του παλιού Ράιχ έλαβε υπόψη του όλα αυτά, τουλάχιστον ως ένα βαθμό, μη επιτρέποντας στα επιμέρους κρατίδια να εκπροσωπούνται ισότιμα στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο αλλά ανάλογα με την έκταση, την πραγματική τους δύναμη και την συμβολή των επιμέρους κρατιδίων στη συγκρότηση του Ράιχ.

Τα κυριαρχικά δικαιώματα που εκχωρήθηκαν από τα επιμέρους κρατίδια για να κάνουν δυνατή τη δημιουργία του Ράιχ παραχωρήθηκαν μόνο σε λίγες περιπτώσεις με τη θέλησή τους, στις περισσότερες των περιπτώσεων αυτά τα κυριαρχικά δικαιώματα είτε πρακτικά ήταν ανύπαρκτα είτε απλά είχαν ληφθεί κάτω από την πίεση της πρωσικής υπεροχής. Βεβαίως, ο Μπίσμαρκ δεν παρέκκλινε από την αρχή, να δώσει στο Ράιχ ό, τι θα μπορούσε να πάρει από τα επιμέρους κρατίδια, αλλά μόνο να απαιτήσει από τα ανεξάρτητα κρατίδια ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο για το Ράιχ. Μια αρχή που είναι τόσο μετριοπαθής όσο και

σοφή, η οποία από τη μια πλευρά έδειξε τον μεγαλύτερο σεβασμό στα έθιμα και στις παραδόσεις και από την άλλη εξασφάλισε με αυτόν τον τρόπο από την αρχή του νέου Ράιχ ένα μεγάλο βαθμό αγάπης και εθελοντικής συνεργασίας. Είναι όμως σοβαρό λάθος να αποδώσουμε αυτήν την απόφαση του Μπίσμαρκ στην πεποίθησή του, ότι με αυτόν τον τρόπο το Ράιχ αποκτούσε όλα τα κυριαρχικά δικαιώματα που θα του αρκούσαν για πάντα. Ο Μπίσμαρκ δεν είχε τέτοια πεποίθηση· αντιθέτως, ήθελε απλώς να αφήσει για το μέλλον ό,τι ήταν δύσκολο να εκτελεστεί εκείνη τη στιγμή και ό,τι δεν θα γινόταν εύκολα αποδεκτό από τα ανεξάρτητα κρατίδια. Ήλπιζε ότι ο χρόνος θα είχε σταδιακά σαν αποτέλεσμα την εξομάλυνση των πραγμάτων και ότι θα επικρατούσε η πίεση της εξέλιξης, που πίστευε ότι ήταν πιο αποτελεσματική μακροπρόθεσμα από οποιαδήποτε προσπάθειά του να συντρίψει την αντίσταση που πρόβαλλαν εκείνη τη στιγμή τα ανεξάρτητα κρατίδια. Ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, έδειξε και απέδειξε καλύτερα το μεγαλείο της πολιτικής του τέχνης. Γιατί στην πραγματικότητα η κυριαρχία του Ράιχ αυξανόταν διαρκώς εις βάρος της κυριαρχίας των επιμέρους κρατιδίων. Ο χρόνος εκπλήρωσε αυτό που ήλπιζε ο Μπίσμαρκ.

Με την κατάρρευση της Γερμανίας και την καταστροφή της μοναρχικής μορφής διακυβέρνησης, αυτή η εξέλιξη αναπόφευκτα επιταχύνθηκε. Επειδή τα επιμέρους γερμανικά κρατίδια, δεν στηρίζονταν σε φυλετικές βάσεις αλλά προέκυψαν περισσότερο από τις πολιτικές συνθήκες, έχασαν τη δύναμή τους από τη στιγμή που καταργήθηκε η πιο ουσιαστική ενσάρκωση της πολιτικής ανάπτυξης αυτών των κρατιδίων, δλδ, **η μοναρχική μορφή διακυβέρνησης και η δυναστεία της**. Ένας μεγάλος αριθμός από αυτές τις «κρατικές δομές» έχασαν κατ' αυτόν τον τρόπο κάθε εσωτερική σταθερότητα τόσο πολύ που απαρνήθηκαν την περαιτέρω ύπαρξή τους με δική τους θέληση και ενώθηκαν με άλλες για καθαρά πρακτικούς λόγους ή ενσωματώθηκαν οικειοθελώς στα πιο ισχυρά κρατίδια· η πιο εντυπωσιακή απόδειξη της εξαιρετικά εύθραυστης ανεξαρτησίας αυτών των υποτιθέμενων κρατιδίων και της μικρής εκτίμησης που είχαν στα μάτια ακόμα και των ίδιων των πολιτών τους.

Αν λοιπόν, η κατάργηση της μοναρχικής μορφής διακυβέρνησης και των εκπροσώπων της είχε καταφέρει ένα ισχυρό πλήγμα στον ομοσπονδιακό χαρακτήρα του Ράιχ, πιο καταστροφική για την ομοσπονδία ήταν η αποδοχή των υποχρεώσεων που απέρρεαν από την συνθήκη «ειρήνης».

Το γεγονός ότι τα κυριαρχικά δικαιώματα που είχαν προηγουμένως τα ομόσπονδα κρατίδια στην οικονομία χάθηκαν στο Ράιχ, ήταν φυσικό και αυτονόητο την στιγμή, που το Ράιχ ανέλαβε οικονομικές υποχρεώσεις λόγω του χαμένου πολέμου, οι οποίες δεν θα καλύπτονταν ποτέ από τις μεμονωμένες εισφορές των ομοσπονδιακών κρατιδίων. Τα επακόλουθα μέτρα που οδήγησαν στην ανάληψη των ταχυδρομείων και των σιδηρο-

δρόμων από το Ράιχ ήταν αναπόφευκτες συνέπειες της σταδιακής υποδούλωσης του λαού μας, που ξεκίνησε από τις συνθήκες ειρήνης. Το Ράιχ αναγκάστηκε να αναλάβει σιγά-σιγά την εκμετάλλευση όλο και περισσότερων πηγών, προκειμένου να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις που προέκυπταν σαν αποτέλεσμα περαιτέρω εκβιασμών.

Όσο γελοία και παράλογη ήταν η μορφή που έπαιρνε συχνά αυτή η επέκταση των δικαιωμάτων του Ράιχ πάνω στα ομόσπονδα κρατίδια, τόσο φυσική και λογική ήταν η ίδια η διαδικασία. Τα κόμματα και οι άνδρες που κάποτε δεν έκαναν ό,τι ήταν δυνατό για να τερματίσουν τον πόλεμο νικηφόρα έφεραν την ευθύνη για αυτό. Το φταίξιμο γι' αυτό, ειδικά στη Βαυαρία, βαρύνει τα κόμματα που κατά τη διάρκεια του πολέμου φρόντιζαν τα δικά τους εγωιστικά συμφέροντα και αρνήθηκαν να παραχωρήσουν στο Ράιχ αυτά που μετά την ήττα το Ράιχ θα απαιτούσε δεκαπλάσια. Η ιστορία βλέπετε, εκδικείται! Μόνο σπάνια η τιμωρία των ουρανών έρχεται τόσο σύντομα μετά την αμαρτία όπως σε αυτήν την περίπτωση. Τα ίδια κόμματα που μόλις πριν λίγα χρόνια είχαν θέσει τα συμφέροντα των κρατιδίων τους – ειδικά της Βαυαρίας – πάνω από τα συμφέροντα του Ράιχ, έπρεπε τώρα να ανεχτούν παθητικά, κάτω από την πίεση των γεγονότων, τον στραγγαλισμό των ανεξάρτητων κρατιδίων από τα συμφέροντα του Ράιχ. Έτσι έγιναν θύματα των ίδιων των λαθών τους.

Είναι μια υποκρισία που δεν έχει όμοιά της το να κλαψουρίζει κανείς απέναντι στις μάζες των ψηφοφόρων (γιατί μόνο σ' αυτές απευθύνονται οι δημαγωγοί των σημερινών μας κομμάτων) για την απώλεια που υπέστησαν τα ομόσπονδα κρατίδια χάνοντας τα κυριαρχικά τους δικαιώματα ενώ όλα αυτά τα κόμματα, χωρίς εξαίρεση, συναγωνίζονται το ένα το άλλο σε μια πολιτική συμμόρφωσης, η οποία φυσικά, κάτω από τη σκληρή πίεση των περιστάσεων και σαν απώτατη συνέπειά της, θα οδηγήσει σε βαθιές αλλαγές στο εσωτερικό της Γερμανίας. Το Ράιχ του Μπίσμαρκ ήταν ελεύθερο και χωρίς δεσμεύσεις από όποιες υποχρεώσεις απέναντι στον έξω κόσμο. Εκείνο το Ράιχ δεν είχε να επωμιστεί τόσο βαριές και εξαιρετικά αντιπαραγωγικές υποχρεώσεις σαν κι αυτές που επιβάλλονται στη σημερινή Γερμανία του σχεδίου Ντέιβις. Ακόμα όμως και στις εσωτερικές υποθέσεις, το Ράιχ του Μπίσμαρκ, μπορούσε να περιορίσει τη δικαιοδοσία του σε κάποια λίγα δικαιώματα που ήταν απαραίτητα για την ύπαρξή του. Μπορούσε έτσι να παραιτηθεί από την ανάγκη του οικονομικού ελέγχου πάνω στα ομόσπονδα κρατίδια και να ζήσει από τις εισφορές τους· και είναι αυτονόητο ότι, αφενός, η διατήρηση των δικών τους κυριαρχικών δικαιωμάτων και αφετέρου οι σχετικά μικρές οικονομικές συνεισφορές που είχαν να πληρώσουν στο Ράιχ, συνέβαλαν σημαντικά στη ικανοποίηση των κρατιδίων. Είναι όμως ψευδές ακόμη και ανέντιμο, να θέλουμε να κάνουμε προπαγάνδα σήμερα με τον ισχυρισμό, ότι η σημερινή έλλειψη ικανοποίησης στα κρατίδια του Ράιχ μπορεί να αποδοθεί μόνο στην **οικονομική εξάρτηση** των ομόσπο-

νδων κρατιδίων από το Ράιχ. Όχι, δεν βρίσκεται εκεί η πραγματική αιτία. **Η δυσαρέσκεια της πολιτικής ιδέας που ενσαρκώνει το Ράιχ δεν μπορεί να αποδοθεί στην απώλεια των κυριαρχικών δικαιωμάτων των ομόσπονδων κρατιδίων, αλλά είναι αποτέλεσμα της άθλιας εκπροσώπησης που βιώνει αυτή τη στιγμή ο γερμανικός λαός μέσω του κράτους του**. Παρ' όλες τις γιορτές προς τιμήν της εθνικής σημαίας και του Συντάγματος, το σημερινό Ράιχ έχει παραμείνει ξένο στις καρδιές του λαού και ο νόμος για την προστασία της δημοκρατίας μπορεί σίγουρα να αποτρέψει τις παραβιάσεις των δημοκρατικών θεσμών, αλλά δεν πρόκειται να κερδίσει την αγάπη κανενός Γερμανού. **Η δημοκρατία, στη συνεχή αγωνία της να προστατευτεί απέναντι στους πολίτες της με νόμους και ποινές φυλάκισης, έχει ξεσηκώσει έντονη κριτική και απαξίωση όλων των δημοκρατικών θεσμών**.

Αλλά υπάρχει και ένας άλλος λόγος που αποδεικνύει ότι τα κόμματα ψεύδονται όταν ισχυρίζονται ότι το Ράιχ έπαψε να είναι δημοφιλές επειδή σφετερίστηκε τα κυριαρχικά δικαιώματα των ομόσπονδων κρατιδίων. Αν υποθέσουμε ότι το Ράιχ δεν είχε διευρύνει τις αρμοδιότητές του, δεν νομίζω, ότι η αγάπη των επιμέρους κρατιδίων θα ήταν τότε μεγαλύτερη για το Ράιχ, αν παρ' όλα αυτά οι συνολικές δαπάνες έπρεπε να είναι ίδιες με αυτές που ισχύουν σήμερα. Αντιθέτως: αν τα μεμονωμένα κρατίδια έπρεπε να πληρώσουν το μερίδιο που τους αναλογεί στις υψηλές εισφορές που έχει να αντιμετωπίσει το Ράιχ για την εκπλήρωση των όρων της συνθήκης υποδούλωσής μας, τότε η εχθρότητα απέναντι στο Ράιχ θα ήταν απείρως μεγαλύτερη. Οι συνεισφορές των ομοσπονδιακών κρατών στο Ράιχ όχι μόνο θα ήταν πολύ δύσκολο να εισπραχτούν, αλλά θα έπρεπε και να συλλεχθούν με αναγκαστικά μέτρα. Γιατί όσο η δημοκρατία στηρίζεται στις συνθήκες ειρήνης και δεν έχει ούτε το θάρρος ούτε την πρόθεση να τις παραβιάσει, πρέπει να υπολογίζει τις υποχρεώσεις της. **Και πάλι, γι' αυτό φταίνε μόνο τα κόμματα, που μιλούν συνεχώς στις υπομονετικές μάζες των ψηφοφόρων για την απαραίτητη ανεξαρτησία των κρατιδίων, ενώ την ίδια στιγμή προωθούν και υποστηρίζουν μια πολιτική του Ράιχ, η οποία αναπόφευκτα θα οδηγήσει στην κατάργηση και των τελευταίων υποτιθέμενων «κυριαρχικών δικαιωμάτων» τους**.

Λέω «αναπόφευκτα» γιατί το σημερινό Ράιχ δεν έχει άλλη επιλογή για να ανταποκριθεί στις επιβαρύνσεις που του επιβλήθηκαν με μια παράλογη εσωτερική και εξωτερική πολιτική. Έτσι ένα νέο καρφί μπαίνει πάνω στο παλιό, για να το σπρώξει ακόμα πιο βαθιά και κάθε νέο χρέος που αναλαμβάνει το Ράιχ, μέσω της εγκληματικής εκπροσώπησης των γερμανικών συμφερόντων προς το εξωτερικό, πρέπει να αντισταθμιστεί στο εσωτερικό από μια μεγαλύτερη πίεση προς τα κάτω, η οποία με τη σειρά της απαιτεί την προοδευτική αφαίρεση όλων των κυριαρχικών δικαιωμάτων των επιμέρους κρατιδίων, έτσι ώστε να μην επιτραπεί η ύπαρξη και ενεργοποίηση εστιών αντίδρασης σε αυτά.

Να, λοιπόν, ποια είναι γενικά η χαρακτηριστική διαφορά ανάμεσα στην πολιτική του σημερινού και του παλιού Ράιχ: **Το παλαιό Ράιχ έδινε ελευθερία στους πολίτες του στο εσωτερικό και έδειχνε τη δύναμή του στο εξωτερικό, ενώ η δημοκρατία δείχνει αδυναμία στο εξωτερικό και στο εσωτερικό καταπιέζει τους πολίτες της**. Και στις δύο περιπτώσεις, το ένα προϋποθέτει το άλλο: **Ένα ισχυρό εθνικό κράτος χρειάζεται λιγότερους νόμους στο εσωτερικό λόγω της αγάπης και της αφοσίωσης των πολιτών του απέναντί του, το διεθνιστικό δουλοπρεπές κράτος μπορεί να ζήσει μόνο εξαναγκάζοντας τους πολίτες του να προσφέρουν τις υπηρεσίες που απαιτεί**. Γιατί είναι ξεδιάντροπη αναίδεια της σημερινής κυβέρνησης να μιλάει για «ελεύθερους πολίτες». Μόνο η παλιά Γερμανία είχε τέτοιους. **Η δημοκρατία σαν αποικία σκλάβων των ξένων χωρών δεν έχει πολίτες, αλλά στην καλύτερη περίπτωση υποτελείς**. Επομένως, δεν έχει εθνική σημαία, αλλά μόνο ένα **πρότυπο σήμα κατατεθέν** που επιβλήθηκε και προστατεύεται από επίσημα διατάγματα και νομοθετικές διατάξεις. Αυτό το σύμβολο, το οποίο θεωρείται σύμβολο σαν το καπέλο του Γκέσλερ* για τη γερμανική δημοκρατία, θα παραμείνει επομένως για πάντα ξένο στη ψυχή του λαού μας. Η δημοκρατία, που εκείνη την εποχή πέταξε στη λάσπη τα σύμβολα του παρελθόντος χωρίς καμία συναίσθηση της παράδοσης και χωρίς κανένα σεβασμό για το μεγαλείο του παρελθόντος, μια μέρα θα ανακαλύψει με έκπληξη πόσο επιφανειακή είναι η αφοσίωση των πολιτών της στα δικά της σύμβολα. Έχει προσδώσει στον εαυτό της τον χαρακτήρα ενός διαλείμματος μέσα στη γερμανική ιστορία.

Έτσι, χάριν της ίδιας της ύπαρξής του, αυτό το κράτος σήμερα είναι αναγκασμένο να καταπιέζει συνεχώς όλο και πιο πολύ τα κυριαρχικά δικαιώματα των επιμέρους κρατιδίων, όχι μόνο για λόγους οικονομικής φύσεως αλλά και για λόγους αρχής. Διότι στραγγίζοντας την τελευταία σταγόνα αίματος από τους πολίτες του μέσω της πολιτικής των οικονομικών εκβιασμών, πρέπει αναπόφευκτα να τους αφαιρέσει και τα τελευταία δικαιώματά τους, εάν δεν θέλει, η γενική δυσαρέσκεια να μετατραπεί μια μέρα σε ανοιχτή εξέγερση.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές θα αντιστρέψουμε αυτόν το κανόνα και θα υιοθετήσουμε την ακόλουθη αρχή: **ένα ισχυρό Ράιχ, που αναγνωρίζει και προστατεύει τα συμφέροντα των πολιτών του στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, είναι σε θέση να προσφέρει ελευθερία στο εσωτερικό, χωρίς το φόβο της αποσταθεροποίησης του κράτους. Από την άλλη**

* Στην εποχή που οι Αψβούργοι αυτοκράτορες της Αυστρίας προσπαθούσαν (περί το 1300) να κυριαρχήσουν στο καντόνι του Ούρι (Ελβετία) διόρισαν τον Άλμπρεχτ (ή Χέρμαν) Γκέσλερ ως διοικητή του Άλτντορφ, πρωτεύουσα του καντονιού. Ο Γκέσλερ έστησε ένα στύλο στην κεντρική πλατεία του χωριού, κρέμασε το καπέλο του στην κορυφή και απαιτούσε όλοι οι κάτοικοι να υποκλίνονται ενώπιον του καπέλου ως ένδειξη υποταγής. (Σ.τ.μ)

πλευρά όμως, μια ισχυρή εθνική κυβέρνηση μπορεί να επεμβαίνει ως ένα σημαντικό βαθμό στις ελευθερίες των πολιτών της όπως και στις ελευθερίες των επιμέρους κρατιδίων χωρίς να βλάψει την ιδέα του Ράιχ, αν ο μεμονωμένος πολίτης αναγνωρίσει σε αυτά τα μέτρα ένα μέσο αύξησης του μεγαλείου της εθνικότητάς του.

Είναι σίγουρο πως όλα τα κράτη του κόσμου, στην εσωτερική τους οργάνωση, αντιμετωπίζουν σε ένα ορισμένο βαθμό ένα πρόβλημα ενότητας. Και η Γερμανία δεν αποτελεί εξαίρεση σε αυτό. Σήμερα είναι πλέον μια ανοησία να μιλάμε για «κρατική ανεξαρτησία» των επιμέρους κρατιδίων, η οποία στην πραγματικότητα δεν υφίσταται λόγω του γελοίου μεγέθους αυτών των οντοτήτων. Τόσο στον τομέα των μεταφορών όσο και στον διοικητικό τομέα η σημασία των μεμονωμένων κρατιδίων μειώνεται όλο και περισσότερο. Τα σύγχρονα μέσα συγκοινωνιών, η σύγχρονη τεχνολογία μειώνουν όλο και περισσότερο τις αποστάσεις. Αυτό που κάποτε ήταν ένα κράτος σήμερα αποτελεί απλώς μια επαρχία και ένα σύγχρονο κράτος φάνταζε άλλοτε σαν ήπειρος. Οι δυσκολίες, από καθαρά τεχνική άποψη, για τη διακυβέρνηση ενός κράτους σαν τη Γερμανία δεν είναι μεγαλύτερες από τις δυσκολίες για τη διακυβέρνηση μιας επαρχίας όπως το Βρανδεμβούργο πριν από εκατόν είκοσι χρόνια. Η διάνυση της απόστασης από το Μόναχο στο Βερολίνο σήμερα είναι πιο εύκολη από ό, τι από το Μόναχο έως το Στάρνμπεργκ πριν από εκατό χρόνια. Και ολόκληρη η σημερινή επικράτεια της Γερμανίας, σε σχέση με τη σημερινή τεχνολογία των μεταφορών, είναι μικρότερη από την έκταση οποιουδήποτε ομόσπονδου γερμανικού κράτους της εποχής των Ναπολεόντειων πολέμων. Εκείνοι που αγνοούν τις συνέπειες μιας δεδομένης πραγματικότητας απλά είναι σαν να ζουν στο παρελθόν. Οι άνθρωποι, που το κάνουν αυτό, υπήρχαν σε όλες τις εποχές και θα υπάρχουν πάντα και στο μέλλον. Ωστόσο, με δυσκολία μπορούν να καθυστερήσουν τον τροχό της ιστορίας, ποτέ όμως να τον σταματήσουν.

Εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν πρέπει να παραμείνουμε τυφλοί μπροστά στις συνέπειες αυτών των αληθειών. Και εδώ, δεν επιτρέπεται να αφήσουμε τον εαυτό μας να παγιδευτεί από τη φρασεολογία των λεγόμενων εθνικιστικών αστικών κομμάτων μας. Χρησιμοποιώ τον όρο «φρασεολογία» επειδή αυτά τα κόμματα δεν πίστεψαν ποτέ σοβαρά στην πιθανότητα πραγματοποίησης των προτάσεών τους και δεύτερον επειδή αυτά τα ίδια είναι από κοινού και σε μεγάλο βαθμό υπεύθυνα για τη σημερινή κατάσταση. Ειδικά στη Βαυαρία, οι κραυγές για την διάλυση της διαδικασίας ενοποίησης δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά μια φάρσα των πολιτικών κομμάτων που στο βάθος της δεν υπάρχει καμία σοβαρή πρόθεση. Σε κάθε περίπτωση, που θα ’πρεπε αυτά τα κόμματα να πάρουν στα σοβαρά τις φράσεις τους, θα αποτύγχαναν οικτρά χωρίς εξαίρεση. Κάθε λεγόμενη «κλοπή των κυριαρχικών δικαιωμάτων» του βαυαρικού κράτους από το Ράιχ δεν συνάντησε καμία πρακτική αντίστα-

ση πέρα από μερικές ανάξιες λόγου φωνασκίες. **Μάλιστα, αν κάποιος πραγματικά τολμούσε να αντιταχθεί απέναντι σε αυτό το παράλογο σύστημα ενοποίησης, τότε γινόταν αυτός που, «δεν πατούσε στο έδαφος του σημερινού κράτους», ο συκοφαντημένος και ο αναθεματισμένος από τα ίδια τα κόμματα και τον καταδίωκαν μέχρι είτε να τον κλείσουν στη φυλακή είτε να του αφαιρέσουν παρανόμως το δικαίωμα να εκφράζει τη γνώμη του**. Οι οπαδοί μας μπορούν από όλα αυτά να πειστούν για τη βαθύτερη υποκρισία αυτών των λεγόμενων ομοσπονδιακών κύκλων. Χρησιμοποιούν τη θεωρία της ομοσπονδίας όπως χρησιμοποιούν και το όνομα της θρησκείας, απλώς και μόνο για να προωθήσουν τα συχνά πρόστυχα κομματικά τους συμφέροντα.

Όσο κι αν φαίνεται φυσική μια συγκεκριμένη ενοποίηση, ειδικά στον τομέα των μεταφορών, τόσο περισσότερο υπάρχει η υποχρέωση για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, να πάρουμε αντίθετη θέση σε κάθε παρόμοια πρόθεση του σημερινού κράτους, όταν δηλαδή, αυτά τα μέτρα δεν έχουν κανένα άλλο σκοπό παρά να συγκαλύψουν και να καταστήσουν δυνατή μια καταστροφική εξωτερική πολιτική. Ακριβώς επειδή το σημερινό Ράιχ απειλεί να πάρει τον έλεγχο των σιδηροδρόμων, των ταχυδρομείων, της οικονομίας κ.λ.π. όχι για λόγους υψηλότερης εθνικής πολιτικής, αλλά μόνο για να βάλει στο χέρι τα μέσα και τις εγγυήσεις για μια απεριόριστη πολιτική εκπληρώσεων των υποχρεώσεων, γι' αυτόν τον λόγο εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να παρεμποδίσουμε ή και, αν είναι δυνατόν, να σταματήσουμε μια τέτοια πολιτική. Γι' αυτό πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια στο σημερινό σύστημα ενοποίησης θεσμών που είναι ζωτικής σημασίας για την ύπαρξη του λαού μας, επειδή αυτό το σύστημα εφαρμόζεται μόνο για να ρευστοποιηθούν τα δισεκατομμύρια και τα δεσμευμένα αντικείμενα για τη μεταπολεμική πολιτική μας απέναντι στις ξένες χώρες.

Γι' αυτούς τους λόγους, και το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να πάρει θέση ενάντια σε τέτοιες απόπειρες.

Ο δεύτερος λόγος που μας υποχρεώνει να αντισταθούμε σε μια τέτοιου είδους ενοποίηση, είναι ότι μπορεί να ενισχύσει τη δύναμη ενός κυβερνητικού συστήματος στο εσωτερικό, το οποίο, στο σύνολό του, έχει επιφέρει τις μεγαλύτερες συμφορές στο γερμανικό έθνος. **Το σημερινό εβραιοδημοκρατικό Ράιχ, που έχει γίνει πραγματική κατάρα για το γερμανικό έθνος, επιδιώκει να εξουδετερώσει την κριτική που του ασκείται από τα κρατίδια τα οποία δεν έχουν ακόμα εμποτιστεί από το πνεύμα των καιρών και προσπαθεί να εφαρμόσει την πολιτική του μειώνοντάς τα σε πλήρη ασημαντότητα**. Από την άλλη πλευρά, εμείς

οι εθνικοσοσιαλιστές έχουμε κάθε λόγο όχι μόνο να στηρίξουμε την αντίδραση αυτών των μεμονωμένων κρατιδίων σε μια τέτοια βάση που θα τους δώσει τη δυνατότητα να εκφράσουν την αντίδρασή τους, αλλά και να κάνουμε τον αγώνα τους ενάντια στην ενοποίηση έκφραση των ανώτερων συμφερόντων του γερμανικού έθνους. Έτσι λοιπόν, ενώ **το Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας, ενεργώντας από τη δική του στενόμυαλη και κομματική σκοπιά, προσπαθεί να αποκτήσει «ειδικά δικαιώματα» για το βαυαρικό κράτος, εμείς θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτά το ειδικά δικαιώματα στην υπηρεσία ενός ανώτερου εθνικού συμφέροντος που αντιτίθεται στη σημερινή δημοκρατία του Νοεμβρίου**.

Ο τρίτος λόγος που μπορεί να μας παρακινήσει περαιτέρω να πολεμήσουμε ενάντια στη σημερινή διαδικασία ενοποίησης, είναι η πεποίθηση, ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτής της λεγόμενης κρατικοποίησης δεν αποτελεί πραγματική ενοποίηση και ακόμη περισσότερο απλοποίηση, αλλά ότι σε πολλές περιπτώσεις αποτελεί ένα μέσο για την αρπαγή συγκεκριμένων θεσμών από τα κυριαρχικά δικαιώματα των ομόσπονδων κρατιδίων, για να ανοίξουν τις πύλες τους στα συμφέροντα των επαναστατικών κομμάτων. Ποτέ ως τώρα στη γερμανική ιστορία δεν εφαρμόστηκε η ευνοιοκρατία με τόσο αισχρό τρόπο όσο στο σημερινό δημοκρατικό καθεστώς. **Ένα μεγάλο μέρος της σημερινής οργής για την ενοποίηση βαρύνει τα κόμματα που κάποτε υποσχέθηκαν να ανοίξουν τον δρόμο για τους ικανούς, αλλά με αυτό είχαν κατά νου την κατάληψη των αξιωμάτων και των θέσεων αποκλειστικά με τη κομματική ιδιότητα**. Από τότε που δημιουργήθηκε η δημοκρατία, οι Εβραίοι ειδικότερα έχουν ξεχυθεί σε απίστευτους αριθμούς στους οικονομικούς και διοικητικούς μηχανισμούς που συγκέντρωσε το Ράιχ, έτσι ώστε σήμερα και οι δύο έχουν γίνει πεδίο εβραϊκής δραστηριότητας.

Για λόγους τακτικής, αυτή η τρίτη σκέψη, ειδικότερα, πρέπει να μας υποχρεώνει να εξετάζουμε εξονυχιστικά όλα τα περαιτέρω μέτρα ενοποίησης και, εάν είναι απαραίτητο, να παίρνουμε θέση εναντίον τους. **Σε αυτή την προσπάθεια γνώμονάς μας πρέπει να είναι μια ανώτερη εθνική πολιτική και ποτέ ένας στενοκέφαλος τοπικισμός**.

Αυτή η τελευταία παρατήρηση είναι αναγκαία, για να μη δημιουργηθεί μεταξύ των οπαδών μας η εντύπωση, λες και εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν αναγνωρίζουμε στο Ράιχ το δικαίωμα να ενσαρκώνει μια ανώτερη κυριαρχία από εκείνη των επιμέρους κρατών. Πάνω σε αυτό το δικαίωμα δεν μπορούμε και δεν πρέπει να έχουμε την παραμικρή αμφιβολία. **Επειδή για εμάς το κράτος είναι από μόνο του μόνο ένας σχηματισμός, αλλά το ουσιαστικό είναι το περιεχόμενό του, δηλαδή το έθνος, ο λαός, είναι σαφές ότι κάθε άλλο συμφέρον πρέπει να υποταχθεί στα ύψιστα συμφέροντα του έθνους. Πιο συγκεκριμένα, δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε εξουσία και κυριαρχικά δικαιώμα-**

τα σε κανένα άλλο κράτος μέσα στα πλαίσια του έθνους και του Ράιχ που το εκπροσωπεί. Ο παραλογισμός μερικών ομόσπονδων κρατιδίων που διατηρούν τις λεγόμενες πρεσβείες στο εξωτερικό ή ανταλλάσσουν πρεσβείες μεταξύ τους πρέπει να σταματήσει και θα σταματήσει κάποτε. Όσο γίνεται αυτό, δεν πρέπει να μας εκπλήσσει αν μερικά ξένα κράτη συνεχίζουν να έχουν αμφιβολίες για την ενότητα του Ράιχ μας και συμπεριφέρονται ανάλογα. Ο παραλογισμός αυτών των διπλωματικών εκπροσωπήσεων γίνεται ακόμη μεγαλύτερος, καθώς, εκτός από τη ζημιά, δεν μπορούν να προσφέρουν το παραμικρό όφελος. Αν τα συμφέροντα ενός Γερμανού στο εξωτερικό δεν μπορούν να προστατευθούν από τον πρεσβευτή του Ράιχ, πολύ λιγότερο μπορούν να προστατευτούν από τον πρεσβευτή ενός μικρού ομόσπονδου κρατιδίου, που φαίνεται γελοίος στο πλαίσιο της σημερινής παγκόσμιας τάξης. Σε αυτά τα μικρά ομόσπονδα κρατίδια, μπορεί κανείς να δει μόνο σημεία εφαρμογής κάθε προσπάθεια διάλυσης μέσα και έξω από το γερμανικό Ράιχ, προσπάθειες οι οποίες είναι ιδιαίτερα ευπρόσδεκτες από ένα κράτος. Και γι’ αυτό εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές δεν μπορούμε να δείξουμε την παραμικρή ανοχή, σε οποιοδήποτε γερασμένο γένος ευγενών που τις περισσότερες φορές νομίζει ότι ο ήδη πολύ ξεραμένος βλαστός του μεταφυτευμένος σε νέο πρόσφορο έδαφος μπορεί να βγάλει και πάλι φύλα, ντύνοντάς τον πρεσβευτή. Οι διπλωματικές μας αποστολές στο εξωτερικό ήταν ήδη από την εποχή του παλιού Ράιχ τόσο άθλιες, που είναι εντελώς ανόητο να αντλούμε εμπειρίες από τις πράξεις τους.

Η σημασία των μεμονωμένων ομόσπονδων κρατιδίων θα πρέπει σίγουρα στο μέλλον να μετατοπιστεί στον τομέα της πολιτιστικής πολιτικής. Ο μονάρχης, που έκανε τα περισσότερα για να καταστήσει τη Βαυαρία ένα σημαντικό κέντρο δεν ήταν κάποιος πεισματάρης τοπικιστής με αντιγερμανικά αισθήματα αλλά αντιθέτως ήταν ο Λουδοβίκος Α΄, που ήταν τόσο αφοσιωμένος στο γερμανικό μεγαλείο όσο και στην ιδέα της τέχνης. Χρησιμοποιώντας τις δυνάμεις του κράτους κυρίως για να βελτιώσει την πολιτιστική θέση της Βαυαρίας και όχι για να ενισχύσει την πολιτική της δύναμη, πέτυχε καλύτερα και διαρκέστερα αποτελέσματα απ’ ό,τι θα μπορούσε με διαφορετικό τρόπο. Ανυψώνοντας το Μόναχο από το πλαίσιο μιας ασήμαντης επαρχιακής πόλης στη μορφή μιας μεγάλης γερμανικής μητρόπολης της τέχνης, δημιούργησε ένα πνευματικό κέντρο που ακόμα και σήμερα είναι σε θέση να αιχμαλωτίζει τους διαφορετικούς σε χαρακτήρα Φραγκονούς σε αυτό το κράτος. Αν υποθέσουμε ότι το Μόναχο παρέμενε όπως ήταν κάποτε, θα επαναλαμβανόταν στη Βαυαρία αυτό που συνέβη στη Σαξονία, μόνο με τη διαφορά ότι η Βαυαρική Λειψία, η Νυρεμβέργη, δεν θα είχε γίνει Βαυαρική, αλλά μια πόλη της Φραγκονίας. Δεν ήταν οι κραυγές «Κάτω η Πρωσία» που έκαναν το Μόναχο σπουδαίο, αλλά ο βασιλιάς που έδωσε σε αυτή την πόλη τη σημασία της, που μ’ αυτήν ήθελε να δώσει στο γερμανικό έθνος ένα έργο τέχνης, που θα το έβλεπε

και θα το εκτιμούσε ο καθένας και το είδαν και το εκτίμησαν. Και σ' αυτό υπάρχει ένα μάθημα για το μέλλον. **Στο μέλλον, η σημασία των μεμονωμένων κρατιδίων δεν θα προσδιορίζεται πλέον από την πολιτική ή κρατική τους δύναμη· τα βλέπω είτε σαν φυλετικά σημαντικές περιοχές είτε σαν πολιτιστικά κέντρα**. Ακόμα και εδώ, ο χρόνος θα έχει ισοπεδωτικό αποτέλεσμα. Η ευχέρεια των σύγχρονων συγκοινωνιών ανακατεύει τους ανθρώπους τόσο πολύ, που αργά και σταθερά τα φυλετικά σύνορα θολώνουν και έτσι ακόμη και η πολιτιστική εικόνα αρχίζει σταδιακά να εξισορροπείται.

Ιδιαίτερα ο στρατός πρέπει να μείνει μακριά από όλες τις επιρροές των μεμονωμένων κρατιδίων. Το επερχόμενο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν πρέπει να πέσει στα λάθη του παρελθόντος και να φορτώσει τον στρατό ένα καθήκον που δεν έχει και δεν πρέπει ποτέ να έχει. **Ο γερμανικός στρατός δεν προορίζεται σαν σχολείο για τη διατήρηση των φυλετικών τοπικισμών, αλλά σχολείο αμοιβαίας κατανόησης και αφομοίωσης όλων των Γερμανών**. Οτιδήποτε άλλο μπορεί να διχάσει τη ζωή του έθνους πρέπει να γίνει παράγοντας ενότητας μέσα στο στρατό. Θα πρέπει επιπλέον να ανυψώνει τον κάθε νεαρό άνδρα από τον στενό ορίζοντα της μικρής γενέτειράς του και να τον τοποθετεί στο γερμανικό έθνος. Πρέπει να μάθει να μην βλέπει τα σύνορα της γενέτειράς του, αλλά τα σύνορα της πατρίδας του· γιατί αυτά θα πρέπει να προστατέψει μια μέρα. Είναι λοιπόν παράλογο να αφήνουμε τον νεαρό Γερμανό να υπηρετεί τη θητεία του στη γενέτειρά του, αλλά είναι σκόπιμο, αυτήν την εποχή που είναι στο στρατό, να του δείξουμε τη Γερμανία. Αυτό είναι ακόμη πιο απαραίτητο σήμερα, επειδή οι νεαροί Γερμανοί δεν ταξιδεύουν από μόνοι τους, όπως έκαναν παλιά και έτσι δεν διευρύνουν τους ορίζοντές τους. Συνειδητοποιώντας αυτό, δεν είναι παράλογο να αφήνουμε τον νεαρό Βαυαρό στρατιώτη στο Μόναχο, τον Φραγκονό στη Νυρεμβέργη, τον Βάδο στη Καρλσρούη, τον Βυρτεμβεργιανό στη Στουτγάρδη κ.λ.π., και δεν θα ήταν πιο λογικό να δείξουμε στο νεαρό Βαυαρό κάποτε τον Ρήνο και κάποτε τη Βόρεια Θάλασσα, στον κάτοικο του Αμβούργου τις Άλπεις, στον νεαρό από την Ανατολική Πρωσία τα βουνά της Κεντρικής Γερμανίας και ούτω καθεξής; Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας κάθε περιοχής πρέπει να διατηρηθεί στα στρατεύματα, όχι όμως στις φρουρές. Μπορεί να αποδοκιμάζουμε κάθε προσπάθεια ενοποίησης αλλά ποτέ αυτή της ενοποίησης του στρατού! Αντιθέτως, παρόλο που δεν θέλουμε να καλωσορίσουμε κανένα άλλο είδος ενοποίησης, αυτό πρέπει να το χαιρετίσουμε με χαρά. Εκτός από το γεγονός ότι, η διατήρηση των ομοσπονδιακών διαιρέσεων μεταξύ των στρατευμάτων θα ήταν παράλογη δεδομένου του μεγέθους του στρατού του Ράιχ σήμερα, βλέπουμε στην ολοκλήρωση της ενοποίησης του στρατού του Ράιχ ένα βήμα, που δεν πρέπει ποτέ να εγκαταλείψουμε στο μέλλον, όταν ξαναδημιουργήσουμε έναν εθνικό στρατό.

Εξάλλου, μια νέα νικηφόρα θεωρία θα πρέπει να απορρίψει οποια-

δήποτε δέσμευση που θα μπορούσε να παραλύσει τη δραστηριότητά της στην προώθηση των ιδεών της. Ο εθνικοσοσιαλισμός πρέπει ουσιαστικά να διεκδικήσει το δικαίωμα να επιβάλλει τις αρχές του σε ολόκληρο το γερμανικό έθνος, χωρίς να λογαριάζει τα προηγούμενα ομοσπονδιακά σύνορα και να το εκπαιδεύσει στις ιδέες και τις αρχές του. Ακριβώς όπως οι εκκλησίες δεν αισθάνονται δεσμευμένες και περιορισμένες από τα πολιτικά σύνορα, έτσι και το εθνικοσοσιαλιστικό ιδεώδες δεν μπορεί να αισθάνεται περιορισμένο από τα σύνορα των μεμονωμένων κρατιδίων της πατρίδας μας.

Η εθνικοσοσιαλιστική θεωρία δεν είναι υπηρέτης των πολιτικών συμφερόντων των μεμονωμένων ομόσπονδων κρατών, αλλά πρέπει μια μέρα να γίνει παιδαγωγός του γερμανικού έθνους. Πρέπει να καθορίσει και να διαμορφώσει εκ νέου τη ζωή ενός λαού και γι' αυτό το λόγο πρέπει να διεκδικήσει επιτακτικά το δικαίωμά της να ξεπεράσει τα σύνορα που χάραξαν οι πολιτικές εξελίξεις τις οποίες αποκηρύσσουμε.

Όσο πιο ολοκληρωμένη είναι η νίκη των ιδεών της, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η ελευθερία που θα προσφέρει στον καθένα στο εσωτερικό.

11ο Κεφάλαιο

Προπαγάνδα και Οργάνωση

Το έτος 1921 είχε ιδιαίτερη σημασία για μένα και το κίνημα από πολλές απόψεις.

Μετά την προσχώρησή μου στο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, ανέλαβα αμέσως την διεύθυνση της προπαγάνδας. Θεωρούσα ότι αυτό το θέμα ήταν μακράν το πιο σημαντικό εκείνη τη στιγμή. Μάλιστα αρχικά ήταν λιγότερο σημαντικό να σπάει κανείς το κεφάλι του με οργανωτικά ζητήματα από το να διαδώσει τις ιδέες του σε όσο μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων μπορούσε. Η προπαγάνδα έπρεπε να προηγείται της οργάνωσης και αυτό το πρώτο έπρεπε να κερδίσει το ανθρώπινο υλικό για κατεργασία. Και εγώ είμαι εχθρός της πολύ γρήγορης και πολύ σχολαστικής οργάνωσης. Στις περισσότερες περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι απλώς ένας νεκρός μηχανισμός και σπάνια ένας ζωντανός οργανισμός. Γιατί η οργάνωση είναι κάτι που οφείλει την ύπαρξή της στην οργανική ζωή, στην οργανική εξέλιξη. Όταν το ίδιο σύνολο ιδεών μπει στο μυαλό ενός ορισμένου αριθμού ανθρώπων, από μόνες τους τείνουν να διαμορφώσουν μια τάξη μεταξύ αυτών των ανθρώπων και από αυτή την εσωτερική διαμόρφωση προκύπτει κάτι πολύ αξιόλογο. Αλλά και εδώ πρέπει κανείς να λάβει κανείς υπόψη του την ανθρώπινη αδυναμία, που κάνει τον άνθρωπο να διστάζει, να στηριχτεί ενστικτωδώς σε ένα ανώτερο μυαλό, τουλάχιστον στην αρχή. Από τη στιγμή που συγκροτείται μια οργάνωση με μηχανικό τρόπο από πάνω, υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να προωθηθεί κάποιο άτομο που δεν ξέρουμε ποιος είναι και

ίσως να είναι ανίκανος και που από ζήλια θα προσπαθήσει να εμποδίσει την άνοδο πιο ικανών στοιχείων μέσα στο κίνημα. Η ζημιά που προκύπτει σε μια τέτοια περίπτωση, ειδικά σε ένα νεαρό κίνημα, μπορεί να αποβεί μοιραία.

Για αυτόν τον λόγο, είναι προτιμότερο, μια ιδέα αρχικά να την διαδώσουμε για κάποιο διάστημα μέσω της προπαγάνδας από ένα κέντρο και στη συνέχεια να ερευνήσουμε προσεκτικά και να εξετάσουμε το σταδιακά συσσωρευμένο ανθρώπινο υλικό για τις ηγετικές θέσεις. Συχνά αποδεικνύεται ότι και ασήμαντοι άνθρωποι παρ' όλα αυτά μπορούν να θεωρηθούν γεννημένοι ηγέτες.

Θα ήταν εντελώς λάθος όμως, να θελήσουμε να δούμε χαρακτηριστικές αποδείξεις ηγεσίας και ηγετικής ικανότητας στον πλούτο των θεωρητικών γνώσεων.

Πολύ συχνά συμβαίνει το αντίθετο.

Μόνο στις πιο σπάνιες περιπτώσεις οι μεγάλοι θεωρητικοί είναι και σπουδαίοι οργανωτές, δεδομένου ότι το μεγαλείο του θεωρητικού και του ιδρυτή ενός προγράμματος συνίσταται στην ικανότητά του να ανακαλύπτει και να καταγράφει νόμους σε αφηρημένο επίπεδο, ενώ ο οργανωτής πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι καλός ψυχολόγος. Πρέπει να παίρνει τους ανθρώπους όπως είναι και γι' αυτό πρέπει να τους γνωρίζει. Δεν πρέπει ούτε να τους υπερεκτιμά ούτε να υποτιμά την ανθρώπινη φύση. Πρέπει αντιθέτως να προσπαθήσει, λαμβάνοντας υπόψη εξίσου την αδυναμία των ανθρώπων και την κτηνωδία τους, να δημιουργήσει, λαμβάνοντας υπόψη όλους τους παράγοντες, μια δομή τέτοια, που σαν ζωντανός οργανισμός είναι γεμάτος με την πιο ισχυρή και σταθερή δύναμη αντίστασης και επομένως είναι προετοιμασμένος να γίνει ο φορέας μιας ιδεολογίας και να ανοίξει το δρόμο για την επιτυχία της.

Ακόμα πιο σπάνια, όμως, ένας μεγάλος θεωρητικός είναι ένας μεγάλος ηγέτης. Πολύ πιο πιθανό ο μεγάλος ηγέτης να είναι ο **προπαγανδιστής**, τον οποίο πολλοί που αντιμετωπίζουν τα προβλήματα μόνο με διανοουμενίστικο πνεύμα, δεν θέλουν να τον ακούν· και αυτό είναι απολύτως φυσικό. Ένας προπαγανδιστής, που έχει τα προσόντα να διαδώσει μια ιδέα στις πλατιές μάζες, πρέπει να είναι πάντα ψυχολόγος, έστω και αν είναι μόνο δημαγωγός. Επομένως, θα είναι πάντα πιο κατάλληλος για να είναι ηγέτης, από τον απόκοσμο θεωρητικό. **Γιατί ηγεσία σημαίνει: να μπορείς να συγκινείς τις μάζες**. Το χάρισμα, να διαμορφώνεις ιδέες δεν έχει απολύτως καμία σχέση με την ηγετική ικανότητα. Είναι τελείως άχρηστο να διαφωνούμε για το τι έχει μεγαλύτερη σημασία, η ικανότητα να συλλαμβάνεις ιδανικά και στόχους ή η ικανότητα να τα πραγματοποιείς. Εδώ, όπως συχνά συμβαίνει στη ζωή: το ένα θα ήταν εντελώς άσκοπο χωρίς το άλλο. Η πιο όμορφη θεωρητική αντίληψη θα παραμείνει άχρηστη και άσκοπη αν ο ηγέτης δεν μπορεί να στρέψει τις μάζες προς αυτήν. Και το αντίστροφο, σε τι θα χρησίμευε όλη η ιδιοφυΐα και το πάθος ενός ηγέτη, αν ο ευρηματικός

θεωρητικός δεν ορίσει τους στόχους για τους οποίους πρέπει να αγωνιστεί η ανθρωπότητα; Η ένωση όμως του θεωρητικού, του οργανωτή και του αρχηγού σε ένα πρόσωπο είναι το πιο σπάνιο πράγμα που μπορεί να βρει κανείς σε αυτή τη γη· αυτή η ένωση δημιουργεί τον σπουδαίο άνδρα.

Τις πρώτες μέρες της δραστηριότητάς μου στο κίνημα, όπως ήδη ανέφερα, ασχολήθηκα με την προπαγάνδα. Έπρεπε σιγά-σιγά να εμποτιστεί ένας μικρός πυρήνας ανθρώπων στη νέα θεωρία για τη δημιουργία του ανθρώπινου υλικού, που αργότερα θα αποτελούσε τα πρώτα στοιχεία της οργάνωσης. Ο στόχος της προπαγάνδας συνήθως ξεπερνούσε αυτόν της οργάνωσης.

Όταν ένα κίνημα έχει πρόθεση, να γκρεμίσει έναν κόσμο και να χτίσει έναν νέο στη θέση του, τότε πρέπει να υπάρχει απόλυτη σαφήνεια στις τάξεις της ηγεσίας του ως προς τις ακόλουθες αρχές: **Κάθε κίνημα θα πρέπει πρώτα να ταξινομήσει το ανθρώπινο υλικό που έχει στρατολογήσει σε δύο μεγάλες ομάδες : σε οπαδούς και μέλη.**

Καθήκον της προπαγάνδας είναι να προσελκύει οπαδούς, καθήκον της οργάνωσης να επιλέγει μέλη.

Οπαδός ενός κινήματος είναι κάποιος που συμφωνεί με τους στόχους του, μέλος είναι αυτός που αγωνίζεται γι' αυτούς.

Ο οπαδός είναι αυτός ο οποίος στράφηκε προς ένα κίνημα με την προπαγάνδα. Μέλος είναι αυτός που θα κληθεί από την οργάνωση να συμμετάσχει στη στρατολόγηση νέων οπαδών, από τους οποίους θα προκύψουν με τη σειρά τους νέα μέλη.

Δεδομένου ότι το να είναι κανείς οπαδός απαιτεί μόνο την παθητική αποδοχή μιας ιδέας, ενώ το να είναι μέλος απαιτεί την ενεργή εκπροσώπηση και υπεράσπιση, πάντα στους δέκα οπαδούς θα υπάρχουν το πολύ ένα ή δύο μέλη.

Η οπαδικότητα έχει τις ρίζες της μόνο στη γνώση της ιδεολογίας, η ιδιότητα του μέλους στο θάρρος να εκπροσωπεί την ιδεολογία που γνωρίζει και να τη διαδίδει περαιτέρω.

Η απλή γνώση λόγω της παθητικής της μορφής αντιστοιχεί στην πλειονότητα της ανθρωπότητας, γιατί στην πλειοψηφία της είναι τεμπέληδες και δειλοί. Η ιδιότητα μέλους απαιτεί ακτιβιστική νοοτροπία και επομένως αντιστοιχεί μόνο στη μειοψηφία των ανθρώπων.

Η προπαγάνδα θα πρέπει συνεπώς να φροντίζει ακούραστα ότι μια ιδέα θα κερδίσει οπαδούς, ενώ η οργάνωση πρέπει να είναι πολύ προσεκτική **ώστε να κάνει μέλη μόνο τους πιο πολύτιμους από τους οπαδούς. Γι' αυτό το λόγο η προπαγάνδα δεν χρειάζεται να ανησυχεί για την προσωπική αξία των ατόμων που προσηλυτίζει, τις ικανότητες, την εξυπνάδα ή τον χαρακτήρα τους, ενώ η οργάνωση πρέπει να επιλέξει προσεκτικά από τη μάζα αυτών των στοιχείων εκείνους που είναι οι πιο ικανοί να κάνουν πραγματικότητα τη νίκη**

του κινήματος.

Η προπαγάνδα προσπαθεί να επιβάλει μια θεωρία σε ολόκληρο τον λαό, η οργάνωση περιλαμβάνει στα πλαίσιά της μόνο εκείνους, που για ψυχολογικούς λόγους δεν απειλούν να γίνουν εμπόδιο στην περαιτέρω διάδοση της ιδέας.

Η προπαγάνδα εντυπώνει στο μυαλό του συνόλου την έννοια της ιδέας και το προετοιμάζει για την ώρα του θριάμβου αυτής της ιδέας, ενώ η οργάνωση αγωνίζεται για τη νίκη με ένα σώμα μαχητικών μελών που σχηματίζεται από τους οπαδούς εκείνους που έχουν δείξει την απαραίτητη ικανότητα και αποφασιστικότητα να οδηγήσουν τον αγώνα στη νίκη.

Η νίκη μιας ιδέας θα γίνει τόσο πιο εύκολη όσο πιο ολοκληρωμένα έχει μεταστρέψει η προπαγάνδα τον κόσμο στο σύνολό του και όσο πιο αποφασιστική, δυνατή και αδιάρρηκτη είναι η οργάνωση που διεξάγει τον αγώνα στην πράξη.

Από αυτό προκύπτει ότι ο αριθμός των οπαδών δεν μπορεί να είναι πολύ μεγάλος, αλλά ο αριθμός των μελών είναι πιο εύκολο να γίνει υπερβολικά μεγάλος παρά υπερβολικά μικρός.

Όταν η προπαγάνδα έχει εμποτίσει έναν ολόκληρο λαό σε μια ιδέα, τότε η οργάνωση μπορεί με μια χούφτα ανθρώπους να επωφεληθεί από τις συνέπειες. Η προπαγάνδα και η οργάνωση, δηλαδή οι οπαδοί και τα μέλη, έχουν μεταξύ τους μια αμοιβαία καθορισμένη σχέση. Όσο καλύτερα δουλεύει η προπαγάνδα, τόσο μικρότερη μπορεί να είναι η οργάνωση και όσο μεγαλύτερος είναι ο αριθμός των οπαδών, τόσο μικρότερος μπορεί να είναι ο αριθμός των μελών και το αντίστροφο: Όσο χειρότερη είναι η προπαγάνδα, τόσο μεγαλύτερη πρέπει να είναι η οργάνωση και όσο μικρότερος είναι ο αριθμός των

οπαδών ενός κινήματος, τόσο μεγαλύτερος πρέπει να είναι ο αριθμός των μελών του, αν θέλει να έχει ελπίδες επιτυχίας.

Το πρώτο καθήκον της προπαγάνδας είναι να στρατολογήσει ανθρώπους που ακολούθως θα παραληφθούν από την οργάνωση· το πρώτο καθήκον της οργάνωσης είναι να στρατολογήσει ανθρώπους που θα είναι ικανοί να συνεχίσουν την προπαγάνδα. Το δεύτερο καθήκον της προπαγάνδας είναι να διασπάσει την υπάρχουσα κατάσταση και να επιβάλει αυτή την κατάσταση της νέας θεωρίας, ενώ το δεύτερο καθήκον της οργάνωσης πρέπει να είναι ο αγώνας για την εξασφάλιση της δύναμης, μέσω της οποίας θα επιτευχθεί ο τελικός θρίαμβος της ιδεολογίας.

Η πιο εντυπωσιακή επιτυχία μιας ιδεολογικής επανάστασης θα επιτυγχάνεται πάντα όταν η νέα ιδεολογία διδάσκεται σε όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους και, αν κριθεί απαραίτητο, επιβληθεί αργότερα, ενώ η οργάνωση της ιδέας, δηλαδή το κίνημα, θα πρέπει να περιλαμβάνει μόνο όσους είναι απολύτως απαραίτητοι για να επανδρώσουν τα νευραλγικά κέντρα του επερχόμενου κράτους.

Με άλλα λόγια, αυτό σημαίνει τα εξής:

Σε κάθε αληθινά μεγάλο κίνημα που θέλει να συγκλονίσει τον κόσμο, η προπαγάνδα θα πρέπει πρώτα να διαδώσει την ιδέα αυτού του κινήματος. Θα προσπαθήσει έτσι ακούραστα να κάνει ξεκάθαρη τη νέα ιδεολογία στους άλλους, έτσι ώστε να τους φέρει με το μέρος του ή τουλάχιστον να γκρεμίσει τις παλιές τους πεποιθήσεις. Δεδομένου ότι η διάδοση μιας θεωρίας, δηλαδή η προπαγάνδα, πρέπει να διαθέτει μια ραχοκοκαλιά, η θεωρία πρέπει να στηριχτεί σε μια σταθερή οργάνωση. Η οργάνωση αντλεί τα μέλη της από τους οπαδούς που κέρδισε η προπαγάνδα. Αυτή η οργάνωση θα μεγαλώνει τόσο γρήγορα, όσο πιο εντατική είναι η προπαγάνδα και αυτή με τη σειρά της θα λειτουργεί τόσο καλύτερα, όσο ισχυρότερη και δυναμική είναι η οργάνωση, που βρίσκεται πίσω της.

Το υψηλότερο καθήκον της οργάνωσης συνεπώς είναι να φροντίζει ώστε να μη σημειώνονται στο εσωτερικό του κινήματος διαφωνίες μεταξύ των μελών οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν σε διάσπαση και επομένως σε μείωση της δραστηριότητας του κινήματος· επιπλέον ότι το αγωνιστικό πνεύμα του κινήματος να μην ατονεί αλλά συνεχώς να ανανεώνεται και να δυναμώνει. Ο αριθμός των μελών δεν χρειάζεται να

αυξάνεται αδιάκοπα, το αντίθετο· δεδομένου ότι ένα μικρό μέρος των ανθρώπων είναι δραστήριο και τολμηρό, ένα κίνημα που αυξάνει ασταμάτητα την οργάνωσή του αναπόφευκτα κάποια μέρα θα γίνει αναποτελεσματικό απ' αυτό. **Οι οργανώσεις, δηλαδή ο αριθμός των μελών, που υπερβαίνει ένα ορισμένο όριο, χάνουν σταδιακά τη μαχητική τους δύναμη και δεν είναι πλέον σε θέση να υποστηρίξουν την προπαγάνδα μιας ιδέας αποφασιστικά και επιθετικά και αντίστοιχα να την αξιοποιήσουν**.

Όσο μεγαλύτερη και εσωτερικά επαναστατική είναι μια θεωρία τόσο πιο δραστήρια θα είναι η ιδιότητα μέλους της, δεδομένου ότι με την ανατρεπτική δύναμη της θεωρίας υπάρχει και ένας κίνδυνος για τον υποστηρικτή της, που φαίνεται κατάλληλος για να κρατήσει μακριά τους μικρόψυχους, δειλούς αστούς. Βαθιά μέσα τους θα νιώθουν σαν οπαδοί, αλλά θα αρνούνται να παραδεχτούν ανοιχτά την ιδιότητα μέλους. **Γι' αυτό η οργάνωση μιας αληθινά επαναστατικής θεωρίας θα εντάξει σαν μέλη της μόνο τους πιο δραστήριους οπαδούς τους οποίους κέρδισε η προπαγάνδα της**. Ακριβώς σε αυτή τη δραστηριότητα που εγγυάται η φυσική επιλογή της συμμετοχής σε ένα κίνημα, βρίσκεται η προϋπόθεση για μια εξίσου δραστήρια συνέχιση της προπαγάνδας καθώς και του νικηφόρου αγώνα για την υλοποίηση της ιδέας.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που μπορεί να απειλήσει ένα κίνημα είναι μια αφύσικη αύξηση των μελών λόγω της γρήγορης επιτυχίας. Γιατί όσο κι αν ένα κίνημα που μάχεται σκληρά αποφεύγεται από όλους τους δειλούς και τους εγωιστές, αμέσως μόλις το κόμμα σημειώσει μια μεγάλη επιτυχία κατά τη διάρκεια της εξέλιξής του θα προσπαθήσουν να αποκτήσουν την ιδιότητα του μέλους.

Σ' αυτό πρέπει να αποδοθεί το γιατί πολλά νικηφόρα κινήματα πριν την επιτυχία, η καλύτερα πριν από την οριστική εκπλήρωση των επιδιώξεών τους, ξαφνικά αρχίζουν να φθίνουν από ανεξήγητο εσωτερικό μαρασμό, σταματούν τον αγώνα τους και πεθαίνουν. Μόλις τα κόμματα πετύχουν την πρώτη τους νίκη, εισχωρούν στην οργάνωσή τους τόσα πολλά στοιχεία ανάξια και δειλά, που τελικά αυτά τα κατώτερα στοιχεία ξεπερνούν τους μαχητικούς και θέτουν το κίνημα στην υπηρεσία των προσωπικών τους συμφερόντων και, υποβαθμίζοντάς το στο επίπεδο του δικού τους φτηνού ηρωισμού, δεν κάνουν πια τίποτα για να ολοκληρώσουν τον θρίαμβο της αρχικής θεωρίας. Ο φανατικός στόχος έτσι έχει θολώσει, το αγωνιστικό πνεύμα έχει παραλύσει και, όπως πολύ σωστά λέει ο αστικός κόσμος σε τέτοιες περιπτώσεις: «Τώρα έχει μπει νερό στο κρασί.» Και τότε, φυσικά, τα δένδρα δεν μπορούν πλέον μεγαλώσουν στον ουρανό.

Είναι λοιπόν πολύ απαραίτητο, ένα κίνημα από καθαρό ένστικτο αυτοσυντήρησης, μόλις η επιτυχία σταθεί στο πλευρό του, να εμποδίσει αμέσως την είσοδο νέων μελών και να συνεχίσει την περαι-

τέρω επέκταση της οργάνωσής του μόνο με εξαιρετική προσοχή και μετά από την πιο ενδελεχή εξέταση αυτών που επιθυμούν να γίνουν μέλη. Μόνο έτσι θα μπορέσει να διατηρήσει τον πυρήνα του κινήματος ανόθευτο, φρέσκο και υγιή. **Πρέπει να διασφαλίσει ότι αυτός ο πυρήνας μόνος του θα προωθήσει στη συνέχεια το κίνημα, δηλαδή θα κατευθύνει την προπαγάνδα που στοχεύει στην εξασφάλιση της γενικής αναγνώρισης του κινήματος και, όταν θα έχει πάρει δύναμη στα χέρια του, θα αναλάβει τις απαραίτητες ενέργειες για την πρακτική υλοποίηση των ιδεών του**.

Με τα στελέχη του πυρήνα που σχημάτισαν αρχικά το κίνημα όχι μόνο πρέπει να καταλάβει όλες τις σημαντικές θέσεις της κατακτημένης δομής, αλλά και να σχηματίσει ολόκληρη τη διοίκηση. Και αυτό πρέπει να συνεχιστεί μέχρι οι προηγούμενες αρχές και οι ιδέες του κόμματος γίνουν θεμέλιο και περιεχόμενο του νέου κράτους. Μόνο τότε μπορεί να δοθούν σιγά-σιγά στην ειδική δομή αυτού του κράτους που γεννήθηκε από το πνεύμα του κινήματος, τα ηνία. Αυτό όμως συνήθως συμβαίνει μέσα από μια διαδικασία αμοιβαίας αντιπαλότητας, καθώς είναι θέμα λιγότερο της ανθρώπινης νοημοσύνης και περισσότερο παιγνίδι και αναμέτρηση δυνάμεων, των οποίων η ανάπτυξη μπορεί να προβλεφθεί από την αρχή, αλλά ο έλεγχός τους δεν είναι πάντα εφικτός.

Όλα τα μεγάλα κινήματα, είτε θρησκευτικού είτε πολιτικού χαρακτήρα, οφείλουν τις τεράστιες επιτυχίες τους στην αναγνώριση και στην εφαρμογή αυτών των αρχών, αλλά όλες οι επιτυχίες που αντέχουν στο χρόνο δεν μπορούν να νοηθούν χωρίς να ληφθούν υπόψη αυτοί οι νόμοι.

Δούλεψα πολύ σκληρά σαν διευθυντής της προπαγάνδας του κόμματος, όχι μόνο να προετοιμάσω το έδαφος για το μέγεθος του κινήματος στις επόμενες φάσεις του, αλλά και με μια πολύ ριζοσπαστική άποψη σε αυτό το έργο, εργάστηκα για να διασφαλίσω ότι η οργάνωση θα συμπεριλάβει μόνο τα καλύτερα στοιχεία. Γιατί όσο πιο ριζοσπαστική και αυστηρή ήταν η προπαγάνδα μου, τόσο πιο πολύ τρόμαζε και απομάκρυνε τους αδύναμους και διστακτικούς χαρακτήρες και τους εμπόδιζε να διεισδύσουν στον αρχικό πυρήνα της οργάνωσής μας. Ίσως παρέμεναν απλοί οπαδοί, αλλά σίγουρα όχι με τολμηρή προβολή, αλλά μάλλον προσπαθώντας να κρύψουν αυτό το γεγονός. Πολλές χιλιάδες με διαβεβαίωσαν ότι συμφωνούσαν απόλυτα με τα πάντα μαζί μας, αλλά ότι παρόλα αυτά δεν μπορούσαν να γίνουν μέλη σε καμία περίπτωση. Το κίνημα ήταν τόσο ριζοσπαστικό που μια συμμετοχή τους σαν μέλη θα τους εξέθετε σαν άτομα σε μεγάλες αποδοκιμασίες και ακόμη και σε κινδύνους, προτιμώντας έτσι, προς το παρόν, να μείνουν τουλάχιστον

στην άκρη για να μην κατηγορήσει κανείς τους έντιμους και φιλήσυχους πολίτες, ακόμα και αν υποστήριζαν από καρδιάς τον αγώνα μας.

Κι αυτό ήταν καλό.

Αν αυτοί οι άνθρωποι, που μέσα τους δεν συμφωνούσαν με την επανάσταση, έμπαιναν στο κόμμα μας σαν μέλη, σήμερα θα είχαμε γίνει μια οικτρή αδελφότητα και όχι ένα νεαρό κίνημα με αγωνιστικό πνεύμα.

Η ζωντανή και μαχητική μορφή που έδωσα τότε στην προπαγάνδα μας ενίσχυσε και εξασφάλισε τη ριζοσπαστική τάση του κινήματός μας, αφού τώρα πραγματικά μόνο άνθρωποι με ριζοσπαστικές απόψεις – με ελάχιστες εξαιρέσεις – ήταν πρόθυμοι να γίνουν μέλη.

Αυτή η προπαγάνδα είχε τέτοιο αποτέλεσμα, που μετά από σύντομο χρονικό διάστημα εκατοντάδες χιλιάδες όχι μόνο συμφώνησαν μαζί μας, αλλά και επιθυμούσαν τη νίκη μας, ακόμα κι αν ήταν προσωπικά πολύ δειλοί για να θυσιαστούν για τον αγώνα μας ή έστω να συμμετάσχουν σε αυτόν.

Μέχρι τα μέσα του 1921 αυτή η απλή δραστηριότητα συγκέντρωσης οπαδών ήταν αρκετή και πολύτιμη για το κίνημα. Όμως κάποια γεγονότα που συνέβησαν στα μέσα του καλοκαιριού εκείνου του χρόνου έκαναν να φαίνεται κατάλληλο, ότι τώρα, ήταν απαραίτητη η προσαρμογή της οργάνωσης μετά τις επιτυχίες της προπαγάνδας που σιγά-σιγά γινόντουσαν ορατές.

Η προσπάθεια μιας ομάδας ονειροπόλων εθνικιστών, με την υποστήριξη του τότε προέδρου του κόμματος, να αναλάβει τη διεύθυνση του κόμματος, οδήγησε στη διάλυση αυτής της μικρής συνωμοσίας και στα πλαίσια μιας γενικής συνέλευσης μου παρέδωσε ομόφωνα την πλήρη διεύθυνση του κινήματος. Ταυτόχρονα, εγκρίθηκε και ένα νέο καταστατικό το οποίο χορηγούσε στον πρόεδρο του κινήματος την απόλυτη ευθύνη, καταργούσε τις συλλογικές αποφάσεις των επιτροπών και στη θέση τους εισήγε το σύστημα του καταμερισμού των εργασιών, που από εκείνη την εποχή έχει δουλέψει θαυμάσια.

Από την 1η Αυγούστου του 1921 και εξής ανέλαβα αυτή την εσωτερική αναδιοργάνωση του κόμματος με τη συμπαράσταση αρκετών εξαίρετων μελών, τους οποίους θεωρώ απαραίτητο να αναφέρω σε ειδικό παράρτημα.

Στην προσπάθειά μου να θέσω τα αποτελέσματα της προπαγάνδας στην υπηρεσία της οργάνωσης και έτσι να τα σταθεροποιήσω, έπρεπε να καταργήσω έναν αριθμό παλιών συνηθειών και να εισαγάγω κανόνες που κανένα άλλο κόμμα δεν διέθετε ή δεν είχε υιοθετήσει.

Τα έτη 1919 και 1920 το κίνημα κατευθυνόταν από μια επιτροπή που εκλεγόταν από τα μέλη σε γενικές συνελεύσεις, που οι ίδιες προβλεπόταν από τον κανονισμό. Η επιτροπή αποτελούνταν από έναν πρώτο και έναν δεύτερο ταμία, έναν πρώτο και έναν δεύτερο γραμματέα και σαν επικεφαλείς, από ένα πρώτο και έναν δεύτερο πρόεδρο. Εκτός από αυτούς υπήρχε και ένας αντιπρόσωπος των μελών, ο διευθυντής της

προπαγάνδας καθώς και διάφοροι άλλοι επίτροποι.

Όσο κωμικό κι αν ήταν, αυτή η επιτροπή ενσάρκωνε στην πραγματικότητα αυτό που το ίδιο το κίνημα ήθελε να πολεμήσει με όλη του τη δύναμη, δηλαδή τον **κοινοβουλευτισμό**. Γιατί είναι αυτονόητο ότι ήταν μια αρχή, που επικρατούσε από τα πιο μικρά χωριά μέχρι τις ευρύτερες επαρχίες και τη διοίκηση του Ράιχ, που ενσάρκωνε το ίδιο το σύστημα κάτω από το οποίο όλοι υποφέραμε και υποφέρουμε ακόμη και σήμερα.

Ήταν λοιπόν απολύτως απαραίτητο να προχωρήσουμε μια μέρα σε μια αλλαγή εδώ, αν δεν θέλαμε το κίνημα, λόγω της κακής βάσης της εσωτερικής οργάνωσης, να αλλοιωθεί μόνιμα και έτσι να καταστεί ανίκανο να εκπληρώσει μια μέρα την υψηλή του αποστολή.

Οι συνεδριάσεις της επιτροπής, οι οποίες καθορίζονταν από ένα πρωτόκολλο και στις οποίες οι αποφάσεις παίρνονταν με την αρχή της πλειοψηφίας, ήταν στην πραγματικότητα μια μικρογραφία του κοινοβουλίου. Και εδώ έλειπαν η προσωπική αξία και η ευθύνη. Και εδώ κυριαρχούσε ο ίδιος παραλογισμός όπως στα μεγάλα αντιπροσωπευτικά σώματα του κράτους. Σε αυτήν την επιτροπή διοριζόντουσαν γραμματείς, ταμίες, αντιπρόσωποι των μελών της οργάνωσης, διευθυντές της προπαγάνδας και ο Θεός ξέρει τι άλλο, αλλά στη συνέχεια σχολίαζαν όλοι για κάθε ειδικό ζήτημα και αποφάσιζαν με ψηφοφορία. Άρα ο άνθρωπος που ήταν εκεί για την προπαγάνδα, ψήφιζε για ένα ζήτημα που αφορούσε τον υπεύθυνο των οικονομικών και αυτός με τη σειρά του ψήφιζε για ένα θέμα που αφορούσε μόνο την οργάνωση και αυτός πάλι ψήφιζε για ένα θέμα που αφορούσε μόνο τον τομέα της γραμματείας κ.ο.κ.

Όμως το να διοριστεί ένας άνθρωπος ειδικά για την προπαγάνδα αφού οι ταμίες, οι γραμματείς, οι επίτροποι κ.λ.π. έπρεπε να εκφέρουν κρίση για αυτά τα θέματα, φαινόταν σε έναν με κοινή λογική τόσο ακατανόητο, όσο ακατανόητο θα ήταν, εάν σε μια μεγάλη βιομηχανική εταιρεία πάντα το διοικητικό συμβούλιο ή οι μηχανικοί άλλων τμημάτων και άλλων κλάδων θα έπρεπε να αποφασίζουν για ζητήματα, που δεν έχουν καμία σχέση με τις υποθέσεις τους.

Δεν ενέδωσα σε αυτή την τρέλα, αλλά μετά από πολύ λίγο σταμάτησα να πηγαίνω στις συνελεύσεις της επιτροπής. Έκανα την προπαγάνδα μου και μέχρι εκεί, και εξάλλου απαγόρευσα να επεμβαίνει ο οποιοσδήποτε άσχετος με αυτόν τον τομέα. Όπως κι εγώ, αντίστοιχα, δεν ανακατευόμουν στα ζητήματα των άλλων.

Καθώς η υιοθέτηση του καινούργιου καταστατικού και ο διορισμός μου στη θέση του πρώτου προέδρου, μου έδωσαν την απαραίτητη εξουσία και το αντίστοιχο δικαίωμα, αυτή η ανοησία έλαβε τέλος αμέσως. Στη θέση των συλλογικών αποφάσεων της επιτροπής εισήχθη η αρχή της απόλυτης ευθύνης του ατόμου.

Ο πρόεδρος είναι υπεύθυνος για την διοίκηση όλου του κινήματος.

Αναθέτει, στα μέλη της επιτροπής, που υπάγονται σε αυτόν καθώς και στους λοιπούς απαραίτητους συνεργάτες, τις εργασίες που πρέπει να γίνουν. Επομένως, καθένας από αυτούς τους κυρίους είναι πλήρως υπεύθυνος για τα καθήκοντα που του έχουν ανατεθεί. Υπάγεται μόνο στον πρόεδρο, του οποίου καθήκον είναι να εξασφαλίσει τη γενική συνεργασία, είτε επιλέγοντας τα πρόσωπα, είτε δίνοντας γενικές κατευθύνσεις για να επιφέρει ο ίδιος αυτή τη συλλογική συνεργασία.

Αυτός ο κανόνας της αρχής της απόλυτης ευθύνης έγινε σταδιακά αυτονόητος στο εσωτερικό του κινήματος, τουλάχιστον όσον αφορά την ηγεσία του κόμματος. Στις μικρές τοπικές ομάδες και ακόμα και σε δήμους και περιφέρειες ίσως πάρει κάποιο χρονικό διάστημα για να προωθηθεί αυτή η αρχή, επειδή οι δειλοί και οι διστακτικοί χαρακτήρες εκ φύσεως πάντα αντιτίθενται σε αυτήν· η αποκλειστική ευθύνη για ένα εγχείρημα είναι πάντα άβολη γι’ αυτούς· νιώθουν πιο ελεύθεροι και πιο άνετα όταν έχουν την υποστήριξη της πλειοψηφίας μιας λεγόμενης επιτροπής για κάθε δύσκολη απόφαση. Για μένα όμως φαίνεται απολύτως αναγκαίο να πάρουμε μια πολύ αυστηρή στάση απέναντι σε τέτοιες συμπεριφορές και να μην κάνουμε καμία παραχώρηση σε αυτή την ευθυνοφοβία, ακόμα κι αν χρειαστεί πολύς καιρός, για να εφαρμόσουμε πλήρως αυτή την αντίληψη του ηγετικού καθήκοντος και της ηγετικής ικανότητας, η οποία τελικά θα φέρει στην ηγεσία μόνο εκείνους που κλήθηκαν και επιλέχθηκαν γι’ αυτήν.

Σε κάθε περίπτωση, ένα κίνημα που θέλει να αγωνιστεί εναντίον του κοινοβουλευτικού παραλογισμού πρέπει και το ίδιο να είναι απαλλαγμένο από αυτόν. Μόνο έτσι θα έχει την απαραίτητη δύναμη να συνεχίσει τον αγώνα του.

Σε μια εποχή που η πλειοψηφία κυριαρχεί σε όλα και σε όλους, ένα κίνημα που βασίζεται στην αρχή της ιδέας του αρχηγού και στην προσωπική ευθύνη που απορρέει από αυτήν, μια μέρα, με μαθηματική βεβαιότητα, θα ανατρέψει την έως τώρα κατάσταση και θα αναδειχθεί νικητής.

Αυτή η άποψη οδήγησε μέσα στο κίνημα σε μια πλήρη αναδιοργάνωση του ίδιου και σαν λογική της συνέπεια και σε έναν ξεκάθαρο διαχωρισμό ανάμεσα στον οικονομικό τομέα του κινήματος και στη γενική πολιτική καθοδήγηση. Η αρχή της προσωπικής ευθύνης εξαπλώθηκε γρήγορα στο σύνολο των οικονομικών δραστηριοτήτων του κόμματος και οδήγησε στην ανάκαμψή τους στον ίδιο βαθμό που, απαλλαγμένες από τις πολιτικές επιδράσεις, επικεντρώθηκαν σε καθαρά οικονομικά θέματα.

Όταν προσχώρησα, το φθινόπωρο του 1919, στο κόμμα των έξι μελών, δεν είχε ούτε γραφεία, ούτε έναν υπάλληλο, ούτε καν έντυπα ή έμβλημα, δεν υπήρχε καθόλου έντυπο υλικό. Η αίθουσα που συνεδρίαζε η επιτροπή στην αρχή ήταν σε ένα πανδοχείο στην οδό Χερν και αργότερα σε ένα καφέ στο Γκάσταϊχ. Ήταν μια ανυπόφορη κατάσταση. Έτσι αμέ-

σως έπιασα δουλειά και άρχισα να ψάχνω τα εστιατόρια και τα ξενοδοχεία του Μονάχου με σκοπό να νοικιάσω μια άλλη αίθουσα ή κάποιο άλλο χώρο για το κόμμα. Στην παλιά μπιραρία Στέρνεκερμπροϋ στο Ταλ υπήρχε μια μικρή θολωτή αίθουσα, η οποία παλιότερα χρησίμευε στο συμβούλιο του Βαυαρικού Ράιχ σαν ένα είδος μπυραρίας. Ήταν σκοτεινή και μελαγχολική και γι' αυτό ταίριαζε με την παλιά της χρήση, όχι όμως εξίσου ταιριαστή με τη νέα της χρήση. Το δρομάκι στο οποίο έβλεπε το μοναδικό της παράθυρο ήταν τόσο στενό, που ακόμα και την πιο ηλιόλουστη καλοκαιρινή μέρα η αίθουσα παρέμενε σκοτεινή και πένθιμη. Αυτή έγινε το πρώτο μας γραφείο. Επειδή το ενοίκιο μηνιαίως ήταν μόνο πενήντα μάρκα το μήνα (ένα τεράστιο ποσό για εμάς τότε!), δεν μπορούσαμε να έχουμε μεγάλες απαιτήσεις και δεν τολμήσαμε καν να παραπονεθούμε ακόμα και όταν αφαίρεσαν την ξύλινη επένδυση των τοίχων λίγες μέρες αφού εγκατασταθήκαμε εκεί, μια ειδική διακόσμηση που προοριζόταν για τους συμβούλους του Ράιχ, έτσι που ο χώρος πραγματικά άρχισε να μοιάζει περισσότερο με τάφο παρά με γραφείο.

Και όμως αυτό ήταν μια τεράστια πρόοδος. Σιγά-σιγά πήραμε ηλεκτρικό φως, και αργότερα τηλέφωνο· ένα τραπέζι με μερικές δανεικές καρέκλες, τέλος μια εταζέρα και λίγο αργότερα ένα ντουλάπι· δύο μπουφέδες που ανήκαν στον ξενοδόχο επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν για την αποθήκευση φυλλαδίων, αφισών κ.λ.π.

Ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούσε το κίνημα μέχρι τώρα, δηλαδή η διεύθυνση του κινήματος μέσα από μια συνεδρίαση της επιτροπής που γινόταν μια φορά την εβδομάδα, ήταν μη βιώσιμος μακροπρόθεσμα. Μόνο ένας υπάλληλος που να πληρώνεται από το κίνημα θα μπορούσε να εγγυηθεί τις συνεχείς υποχρεώσεις του κινήματος.

Αυτό ήταν πολύ δύσκολο τότε. Το κίνημα είχε ακόμα τόσο λίγα μέλη που χρειαζόταν ιδιαίτερη τέχνη για να βρεις ανάμεσά τους ένα άτομο κατάλληλο γι' αυτή τη δουλειά, το οποίο θα μπορούσε να ικανοποιήσει τις πολυποίκιλες ανάγκες του κινήματος με τις χαμηλότερες απαιτήσεις για το πρόσωπό του.

Ρούντολφ Σύσλερ

Σε έναν στρατιώτη, έναν πρώην σύντροφό μου, τον **Σύσλερ**, μετά από μακρά αναζήτηση βρέθηκε ο πρώτος διαχειριστής του κόμματος. Αρχικά ερχόταν στο νέο μας γραφείο κάθε μέρα μεταξύ έξι και οκτώ το βράδυ, τέλος κάθε απόγευμα και λίγο αργότερα απασχολούταν πλήρως και δούλευε στο γραφείο από το πρωί μέχρι αργά τη νύχτα. Ήταν ένας εργατικός, ηθικός, απόλυτα έντιμος άνθρωπος, που κατέβαλε κάθε προσπάθεια προσωπικά, και ήταν ιδιαίτερα πιστός στο ίδιο το κίνημα. Ο Σύσλερ, έφερε μια μικρή γραφομηχανή

«Adler» που είχε. Ήταν το πρώτο μηχάνημα που μπήκε στην υπηρεσία του κινήματός μας. Αργότερα την αγόρασε το κόμμα πληρώνοντας με δόσεις. Ένα μικρό χρηματοκιβώτιο φαινόταν απαραίτητο για την προστασία των αρχείων μας και των καταλόγων των μελών μας από τα χέρια των κλεφτών. Άρα η αγορά δεν έγινε για να κρύψουμε τα χρήματά μας, που τότε δεν υπήρχαν ακόμα. Αντιθέτως, η οικονομική μας κατάσταση ήταν τόσο άθλια που συχνά χρησιμοποιούσα τις μικρές μου οικονομίες για να βοηθήσω.

Ενάμιση χρόνο αργότερα, το γραφείο ήταν πολύ μικρό και μετακομίσαμε σε ένα νέο χώρο στην οδό Κορνέλιους. Και πάλι μετακομίσαμε σε ένα εστιατόριο, αλλά τώρα δεν είχαμε μόνο μία αίθουσα, αλλά τρεις μικρότερες και μία μεγαλύτερη με μεγάλο παράθυρο. Εκείνη την εποχή αυτό μας φάνηκε θαυμάσιο. Μείναμε εκεί μέχρι τον Νοέμβριο του 1923.

Τον Δεκέμβριο του 1920 αποκτήσαμε το «Λαϊκό Παρατηρητή» (Völkischer Beobachter). Αυτή η εφημερίδα, η οποία σύμφωνα με το όνομά της υποστήριζε τα αιτήματα του λαού, τώρα θα γινόταν όργανο του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος. Αρχικά έβγαινε δύο φορές την εβδομάδα, στις αρχές του 1923 έγινε καθημερινή και στα τέλη του Αυγούστου του 1923 πήρε το μεγάλο σχήμα με το οποίο είναι σήμερα γνωστή.

Τότε, σαν εντελώς αρχάριος στον χώρο των εφημερίδων, πήρα πολλά μαθήματα για τα οποία έπρεπε να πληρώσω ακριβά.

Από το γεγονός και μόνο, ότι σε σύγκριση με τον τεράστιο εβραϊκό Τύπο δεν υπήρχε σχεδόν ούτε μία πραγματικά σημαντική εθνική εφημερίδα, σε έβαζε σε σκέψεις. Αυτό οφειλόταν, όπως μπόρεσα τότε να μάθω αμέτρητες φορές στην πράξη, σε πολύ μεγάλο βαθμό στον ανεπαρκή τρόπο με τον οποίο γινόταν η εμπορική διαχείριση των λεγόμενων εθνικών εφημερίδων. Κυριαρχούνταν πάρα πολύ από την άποψη ότι φρόνημα πρέπει να προηγείται της πράξης. Μια εντελώς λανθασμένη άποψη, καθόσον το φρόνημα, που μάλιστα δεν είναι κάτι εξωτερικό, και βρίσκει την καλύτερη έκφρασή του στην παραγωγική δραστηριότητα. Όποιος δημιουργεί κάτι αξιόλογο για τον λαό του, εκφράζει κατ' αυτόν τον τρόπο ένα εξίσου αξιόλογο φρόνημα, ενώ κάποιος άλλος, που απλώς μιλά για τα φρονήματά του χωρίς να προσφέρει ουσιαστικά καμία χρήσιμη υπηρεσία στον λαό του, είναι ένα παράσιτο που διαστρέφει κάθε σωστή σκέψη. Και η συμπεριφορά του είναι ολέθρια για την κοινότητα.

Και η εφημερίδα «Λαϊκός Παρατηρητής» ήταν, όπως υποδηλώνει το όνομα, ένα λεγόμενο «εθνικό» όργανο με όλα τα καλά χαρακτηριστικά αλλά και όλα τα σφάλματα και τις αδυναμίες που υπάρχουν στους εθνικούς θεσμούς. Παρόλο που το περιεχόμενό της ήταν τίμιο, η κυκλοφορία της ήταν επιχειρηματικά αδύνατη. Κάτω από αυτό επίσης βρισκόταν η αντίληψη ότι οι εθνικές εφημερίδες έπρεπε να χρηματοδο-

τούνται από λαϊκές εισφορές, χωρίς να αναγνωρίζεται το γεγονός ότι και αυτές έπρεπε να ανταγωνιστούν τις άλλες και ότι ήταν ανέντιμο να θέλεις να καλύψεις την αμέλεια ή την αποτυχία της εμπορικής διαχείρισης με δωρεές καλοπροαίρετων πατριωτών.

Τέλος πάντων, έκανα μια προσπάθεια να αλλάξω αυτή την κατάσταση, επειδή αναγνώρισα τον κίνδυνο που καραδοκούσε σε αυτήν και η τύχη με βοήθησε σε αυτό, στο βαθμό που με έκανε να γνωρίσω τον άνθρωπο που έκτοτε έχει προσφέρει άπειρες υπηρεσίες στο κίνημα, όχι μόνο σαν διαχειριστής της εφημερίδας, αλλά και σαν διαχειριστής του κόμματος. Το 1914, δηλαδή στο πεδίο της μάχης, γνώρισα (τότε σαν ανώτερό μου) τον σημερινό γενικό διαχειριστή του κόμματος, **Μαξ Άμαν**. Στα τέσσερα χρόνια του πολέμου είχα την ευκαιρία να διαπιστώνω σχεδόν καθημερινά την εξαιρετική ικανότητα, την εργατικότητα και την ακλόνητη ευσυνειδησία του μετέπειτα συνεργάτη μου.

Μαξ Άμαν
24 Νοε 1891 - 39 Μαρτ. 1957)

Στα μέσα του καλοκαιριού του 1921, όταν το κίνημα διερχόταν μια βαθιά κρίση και είχα λόγους να είμαι δυσαρεστημένος με αρκετά στελέχη μας και μάλιστα με έναν είχα μια πολύ δυσάρεστη εμπειρία, απευθύνθηκα στον πρώην σύντροφό μου στο σύνταγμα, τον οποίο συνάντησα μια μέρα τυχαία και του ζήτησα να γίνει διαχειριστής του κινήματος. Μετά από πολλούς δισταγμούς – ο Άμαν το θεώρησε μια καλή ευκαιρία με καλές προοπτικές – τελικά συναίνεσε, μόνο όμως με τον όρο ότι δεν θα ήταν τσιράκι των ανίκανων επιτρόπων, αλλά θα ήταν υπεύθυνος μόνο απέναντι σε έναν αρχηγό.

Η ανεκτίμητη αξία αυτού του πρώτου διαχειριστή του κόμματος, του οποίου οι επιχειρηματικές γνώσεις ήταν εκτεταμένες και βαθιές έβαλε σε τάξη και εντιμότητα τις οικονομικές υποθέσεις του κόμματος. Από τότε παρέμειναν υποδειγματικές και δεν μπορούν να συγκριθούν με τις δραστηριότητες κανενός άλλου τομέα του κινήματος. Όπως πάντα στη ζωή, η εξαιρετική ικανότητα δεν είναι σπάνια η αιτία του φθόνου και της δυσαρέσκειας. Αυτό βέβαια ήταν αναμενόμενο και σε αυτή την περίπτωση και έπρεπε να γίνει δεκτό με υπομονή.

Ήδη από το 1922, τέθηκαν σε εφαρμογή αυστηρές κατευθυντήριες γραμμές τόσο για την οικονομική διαχείριση του κινήματος όσο και για την οργανωτική επέκταση του κινήματος. Υπήρχε ήδη ένα πλήρες κεντρικό αρχείο δελτίων που περιλάμβανε όλα τα μέλη που ανήκαν στο κίνημα. Ομοίως τα οικονομικά του κόμματος τέθηκαν σε υγιείς βάσεις. Τα τρέχοντα έξοδα έπρεπε να καλύπτονται από τις τρέχουσες εισφορές, οι έκτακτες εισφορές μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν μόνο για έκτακτες

ενέργειες. Παρά τις δυσκολίες της εποχής, το κίνημα παρέμεινε ουσιαστικά χωρίς χρέη, με εξαίρεση μερικούς μικρούς τρέχοντες λογαριασμούς και μάλιστα πέτυχε μια διαρκή αύξηση του κεφαλαίου του. Εργαζόμασταν σαν μια ιδιωτική επιχείρηση: το απασχολούμενο προσωπικό έπρεπε να διακριθεί ανάλογα με τις επιδόσεις του και δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο να κρυφτεί πίσω από το διαβόητο «φρόνημα». Το φρόνημα κάθε εθνικοσοσιαλιστή αποδεικνύεται πρώτα από την προθυμία του, την επιμέλειά του και την ικανότητά του να φέρει εις πέρας το έργο που του έχει αναθέσει η εθνική κοινότητα. Όποιος δεν εκπληρώνει το καθήκον του δεν μπορεί να καυχιέται για ένα φρόνημα απέναντι στο οποίο ο ίδιος στην πραγματικότητα αμαρτάνει. Ανυποχώρητος σε όλες τις πιθανές επιρροές, ο νέος διαχειριστής του κόμματος υποστήριξε σταθερά την αντίληψη, ότι στη λειτουργία του κόμματος δεν υπάρχουν θέσεις αργομισθίας για οπαδούς ή μέλη που δεν είναι πρόθυμοι να εργαστούν. Ένα κίνημα που πολεμά τόσο σκληρά ενάντια στην κομματική διαφθορά του σημερινού διοικητικού μας μηχανισμού πρέπει να διατηρήσει τον δικό του μηχανισμό ανέπαφο από αυτό το ελάττωμα. Συνέβη να προσληφθούν στο προσωπικό της εφημερίδας μερικά άτομα που σύμφωνα με παλαιότερες πεποιθήσεις τους, ανήκαν στο Λαϊκό Κόμμα της Βαυαρίας, αλλά το έργο τους απέδειξε ότι ήταν εξαιρετικά ικανοί για αυτή τη δουλειά. Το αποτέλεσμα αυτού του πειράματος ήταν γενικά θαυμάσιο. Χάρη σε αυτή την ειλικρινή και τίμια αναγνώριση της προσωπικής ικανότητας του καθενός το κίνημά μας κέρδισε τις καρδιές αυτών των εργαζομένων πιο γρήγορα και πιο βαθιά από κάθε άλλη περίπτωση στο παρελθόν. Αργότερα αυτοί οι υπάλληλοι έγιναν καλοί εθνικοσοσιαλιστές και παρέμειναν τέτοιοι, αποδεικνύοντάς το όχι μόνο με τα λόγια αλλά και με τη διαρκή, τίμια και ευσυνείδητη δουλειά που έκαναν στην υπηρεσία του νέου κινήματος. Είναι αυτονόητο ότι ένα μέλος του κόμματος με καλά προσόντα προτιμάτο από κάποιον άλλον που είχε τα ίδια προσόντα, αλλά δεν ανήκε στο κόμμα. Κανείς όμως δεν έπιανε δουλειά λόγω της κομματικής του ένταξης και μόνο. Η αποφασιστικότητα με την οποία ο νέος μας διαχειριστής εφάρμοζε αυτές τις αρχές και σταδιακά, παρ' όλες τις αντιθέσεις, αργότερα τις επέβαλε, ήταν το μεγαλύτερο όφελος για το κίνημα. Μόνο έτσι μπορέσαμε κατά τη δύσκολη περίοδο του πληθωρισμού, όταν δεκάδες χιλιάδες επιχειρήσεις χρεοκόπησαν και χιλιάδες εφημερίδες σταμάτησαν να κυκλοφορούν, η διαχείριση του κινήματος όχι μόνο έμεινε σταθερή και ήταν σε θέση να εκπληρώσει τα καθήκοντά της, αλλά και ο «Λαϊκός Παρατηρητής» να γνωρίσει συνεχή ανάπτυξη. Τότε άρχισε να συγκαταλέγεται στις μεγαλύτερες εφημερίδες.

Το 1921 ήταν μια σημαντική χρονιά για μένα, γιατί χάρη στη θέση μου σαν πρόεδρος του κόμματος πέτυχα αργά αλλά σταθερά να θέσω ένα τέλος στην κριτική και στις επεμβάσεις μερικών μελών της επιτροπής σε θέματα της οικονομικής διαχείρισης του κόμματος. Αυτό ήταν σημαν-

τικό, επειδή δεν θα μπορούσαμε να πάρουμε στη θέση αυτή έναν ικανό άνθρωπο, αν διαρκώς μπλέκονταν στα πόδια του μερικοί ανίδεοι, προσποιούμενοι ότι ξέρουν τα πάντα, ενώ στην πραγματικότητα άφηναν μόνο ένα γενικό χάος πίσω τους. Έπειτα αυτοί οι παντογνώστες αποσύρθηκαν, στο μεγαλύτερο μέρος τους, για να ψάξουν άλλο πεδίο για την ελεγκτική και εμπνευσμένη δραστηριότητά τους. Υπήρχαν άνθρωποι που είχαν μια εμμονή, σαν ένα είδος ασθένειας, να βρίσκουν κάτι πίσω από όλα και όλους και βρίσκονταν σε ένα είδος αέναης εγκυμοσύνης εξαιρετικών σχεδίων, σκέψεων, έργων και μεθόδων. Ο ιδανικότερος και πιο υψηλός στόχος τους ήταν πάντα η συγκρότηση μιας επιτροπής η οποία, με τη δικαιολογία του εποπτικού οργάνου, θα μπορούσε να ψάχνει σαν ειδική, την κανονική δουλειά των άλλων. Μα πόσο προσβλητικό και πόσο αντιεθνικοσοσιαλιστικό είναι όταν άνθρωποι που δεν καταλαβαίνουν κάτι να ανακατεύονται στη δουλειά των ικανών ανθρώπων, χωρίς να το έχουν συνειδητοποιήσει πολλοί από αυτούς τους αρνητές. Τέλος πάντων, το είδα σαν καθήκον μου, εκείνα τα χρόνια να προστατέψω όλες τις σωστά εργαζόμενες και υπεύθυνες δυνάμεις του κινήματος από τέτοια στοιχεία, προκειμένου να τους εξασφαλίσω την απαραίτητη κάλυψη από τα νώτα και το ελεύθερο πεδίο για να προχωρήσει η δουλειά τους.

Ο καλύτερος τρόπος για να εξουδετερωθούν αυτές οι επιτροπές, οι οποίες είτε δεν έκαναν τίποτα είτε απλώς επινοούσαν ανέφικτα σχέδια, ήταν να τους δοθεί να κάνουν λίγη πραγματική δουλειά. Ήταν για γέλια, να βλέπεις το πόσο σιωπηλά εξαφανίζονταν ένας τέτοιος όμιλος και σύντομα να μη τους βρίσκεις πουθενά. Αυτό με έκανε να σκεφτώ έναν ανάλογο μεγαλύτερο θεσμό μας, το Ράιχσταγκ. Πόσο γρήγορα θα εξαφανίζονταν όλοι, αν αντί να μιλάνε τους ανέθετες να κάνουν μια πραγματική δουλειά και μάλιστα μια δουλειά, που θα ’πρεπε να κάνει ο καθένας απ’ αυτούς τους σχολαστικά φλύαρους με προσωπική ευθύνη.

Από τότε πάντα έβαζα σαν απαίτηση, ότι όπως παντού στη ιδιωτική μου ζωή έτσι και στο κίνημα για κάθε εγχείρημα χρειαζόταν ακούραστο ψάξιμο έως ότου βρεθεί ο προφανώς ικανός και ειλικρινής υπάλληλος, διαχειριστής ή διευθυντής. Από τη στιγμή που τοποθετούνταν στη θέση τους, έπρεπε να έχουν απόλυτη εξουσία και πλήρη ελευθερία δράσης απέναντι στους κατωτέρους τους, καθώς και πλήρη ευθύνη απέναντι στους ανωτέρους τους, αλλά κανείς δεν θα αναλάμβανε μια θέση με εξουσία απέναντι στους υφισταμένους του, αν δεν είναι ο ίδιος καλύτερος για την εν λόγω δουλειά. Μέσα σε δύο χρόνια εφάρμοσα τις απόψεις μου αυτές όλο και περισσότερο, μέχρι που σήμερα, τουλάχιστον όσον αφορά τα ανώτερα κλιμάκια της ηγεσίας του κινήματος, να είναι αποδεκτές σαν αυτονόητες.

Η προφανής επιτυχία αυτής της ενέργειας έγινε εμφανής στις 9 Νοεμβρίου του 1923: Τέσσερα χρόνια πριν, όταν προσχώρησα στο κίνημα, δεν είχε ούτε καν σφραγίδα. Στις 9 Νοεμβρίου του 1923 το

κόμμα διαλύθηκε και τα περιουσιακά του στοιχεία κατασχέθηκαν. Αυτή, συμπεριλαμβανομένων των αντικειμένων αξίας και της εφημερίδας, ξεπερνούσε τα εκατόν εβδομήντα χιλιάδες χρυσά μάρκα.

12ο Κεφάλαιο

Το Συνδικαλιστικό ζήτημα

Η ραγδαία ανάπτυξη του κινήματος μας ανάγκασε, το 1922, να πάρουμε θέση σε ένα ζήτημα που ακόμη και σήμερα δεν έχει λυθεί πλήρως.

Στην προσπάθειά μας να μελετήσουμε τις μεθόδους που θα μπορούσαν να ανοίξουν το δρόμο για το κίνημα να φτάσει στην καρδιά των μαζών, συναντούσαμε πάντα την αντίρρηση, ότι ο εργάτης δεν επρόκειτο ποτέ να γίνει εντελώς δικός μας, εφόσον η εκπροσώπηση των συμφερόντων του στον καθαρά επαγγελματικό και οικονομικό τομέα βρισκόταν στα χέρια ανθρώπων με διαφορετικές αρχές και των πολιτικών τους οργανώσεων.

Γι' αυτήν την αντίρρηση υπήρχαν φυσικά πολλά να ειπωθούν. Η γενική πεποίθηση ήταν ότι ο εργάτης που εργαζόταν σε μια επιχείρηση δεν θα μπορούσε να ζήσει αν δεν γινόταν μέλος σε κάποιο εργατικό συνδικάτο. Αυτό φαινόταν ότι όχι μόνο προστάτευε τα επαγγελματικά του συμφέροντα, αλλά η μακροχρόνια θέση του στην επιχείρηση ήταν νοητή μόνο σαν μέλος του συνδικάτου. Η πλειοψηφία των εργατών ανήκε σε συνδικαλιστικές οργανώσεις. Γενικά, τα συνδικάτα είχαν διεξάγει τους αγώνες για τους μισθούς και είχαν συνάψει τις συλλογικές συμβάσεις που εξασφάλιζαν πλέον στον εργάτη ένα σταθερό εισόδημα. Αναμφίβολα τα αποτελέσματα αυτών των αγώνων ωφέλησαν όλους τους εργάτες των επιχειρήσεων και, ειδικά οι έντιμοι άνθρωποι, θα αισθάνο-

νταν τύψεις συνειδήσεως αν έπαιρναν τα μεροκάματα που εξασφάλισε ο αγώνας των συνδικάτων και την ίδια στιγμή οι ίδιοι αποσύρονταν από τον αγώνα αυτόν.

Ήταν δύσκολο να συζητήσεις γι’ αυτά τα προβλήματα με τον απλό αστό εργοδότη. Δεν καταλάβαιναν (ή δεν ήθελαν να καταλάβουν) ούτε την υλική ούτε την ηθική πλευρά του ζητήματος. Στο τέλος έλεγαν μάλιστα ότι τα δήθεν δικά τους οικονομικά συμφέροντα ήταν εξαρχής αντίθετα σε κάθε οργανισμό που ένωνε τους εργάτες οι οποίοι εξαρτιόνταν από αυτόν, έτσι και μόνο γι’ αυτόν τον λόγο ήταν δύσκολο να κάνεις τους περισσότερους από αυτούς να σχηματίσουν μια αμερόληπτη άποψη της κατάστασης. Έτσι και εδώ, όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, ήταν απαραίτητο να απευθυνθούμε σε τρίτους, αδιάφορους προς το πρόβλημα, που δεν θα είχαν την τάση να κοιτάζουν το δένδρο και να χάνουν το δάσος. Με λίγη καλή διάθεση εκ μέρους τους, μπορούσαν να καταλάβουν πολύ πιο εύκολα ένα θέμα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι από τα πιο σημαντικά της ζωής μας σήμερα και στο μέλλον.

Έχω ήδη μιλήσει στον πρώτο τόμο για τη φύση και το σκοπό και την αναγκαιότητα των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Εκεί εξέφρασα την άποψη ότι, όσο δεν υπάρχει αλλαγή στη στάση του εργοδότη προς τον εργαζόμενο, είτε με κρατικά μέτρα (που συνήθως όμως είναι άκαρπα) είτε μέσω εισαγωγής ενός νέου ιδανικού στην παιδεία, τότε ο εργάτης δεν έχει άλλη επιλογή από το να προστατέψει ο ίδιος τα συμφέροντά του επικαλούμενος τα ίσα δικαιώματα που έχει σαν ισότιμο μέλος στην οικονομική ζωή. Τόνισα επιπλέον ότι μια τέτοια αντίληψη θα ήταν σίγουρα προς το συμφέρον όλης της εθνικής κοινότητας εάν μπορούσε να αποτρέψει τις κοινωνικές αδικίες, οι οποίες αλλιώς θα μπορούσαν να προκαλέσουν σοβαρή ζημιά όλης της ύπαρξης της κοινότητας ενός λαού. Δήλωσα επίσης, ότι αυτή η αναγκαιότητα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, όσο υπάρχουν άνθρωποι μεταξύ των επιχειρηματιών, που όχι μόνο δεν έχουν συναίσθηση των κοινωνικών τους υποχρεώσεων, αλλά ούτε καν για τα πιο βασικά ανθρώπινα δικαιώματα· και κατέληξα λέγοντας ότι, αν μια τέτοια αυτοάμυνα θεωρηθεί αναγκαία, η μορφή της θα πρέπει να είναι μια ένωση σχηματισμένη από τους ίδιους τους εργάτες πάνω στη βάση των εργατικών συνδικάτων.

Σε αυτή τη γενική άποψη τίποτα δεν άλλαξε για μένα ούτε το 1922. Τώρα όμως έπρεπε να βρεθεί μια σαφής και συγκεκριμένη διατύπωση της στάσης μας απέναντι σε αυτά τα προβλήματα. Δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε να είμαστε ικανοποιημένοι με το ότι ξέραμε το πρόβλημα, αλλά έπρεπε να βγάλουμε και κάποια πρακτικά συμπεράσματα από αυτό.

Ζητούσαμε την απάντηση στα ακόλουθα ερωτήματα:

1. Είναι απαραίτητα τα συνδικάτα;

2. Έπρεπε το ίδιο το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα να δραστηριοποιείται σε συνδικαλιστικές οργανώσεις ή να

εμπλέξει τα μέλη του σε οποιαδήποτε μορφή τέτοιας δραστηριότητας;

3. Ποια πρέπει να είναι η φύση ενός εθνικοσοσιαλιστικού συνδικάτου; Ποια θα είναι τα καθήκοντά μας και οι στόχοι τους;

4. Πώς μπορούμε να ιδρύσουμε τέτοια συνδικάτα.

Νομίζω πως απάντησα ικανοποιητικά στο **πρώτο ερώτημα**. Όπως έχουν τα πράγματα σήμερα, είμαι πεπεισμένος ότι τα συνδικάτα δεν μπορούν να παραβλεφθούν. Αντιθέτως, είναι από τους σημαντικότερους θεσμούς της οικονομικής ζωής του έθνους. Η σημασία τους όμως δεν είναι μόνο στον κοινωνικοπολιτικό χώρο, αλλά πολύ περισσότερο σε έναν γενικότερο εθνικοπολιτικό χώρο. Γιατί, αν η πλατιά μάζα ενός έθνους βλέπει ότι οι ζωτικές της ανάγκες ικανοποιούνται μέσα από ένα δίκαιο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά παίρνουν και μια εκπαίδευση, τότε η αντοχή ολόκληρου του έθνους στον αγώνα του για την επιβίωση θα ενισχυθεί εξαιρετικά.

Τα συνδικάτα είναι πάνω απ' όλα απαραίτητα σαν ακρογωνιαίοι λίθοι του μελλοντικού οικονομικού κοινοβουλίου ή των επιμελητηρίων.

Το **δεύτερο ερώτημα** είναι εξίσου εύκολο να απαντηθεί. Εάν το συνδικαλιστικό κίνημα είναι σημαντικό, τότε είναι σαφές ότι ο εθνικοσοσιαλισμός οφείλει να πάρει συγκεκριμένη θέση επ' αυτού, όχι μόνο θεωρητικά αλλά και στην πράξη. Αλλά το πώς, είναι πιο δύσκολο να διευκρινιστεί.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, που οραματίζεται το εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος σαν στόχο της δραστηριότητάς του, δεν μπορεί να αμφιβάλλει ότι όλοι οι μελλοντικοί θεσμοί αυτού του κράτους κάποια μέρα πρέπει να αναπτυχθούν από το ίδιο το κίνημα. Είναι το μεγαλύτερο λάθος να πιστεύουμε ότι, αποκτώντας μεγάλη πολιτική δύναμη, μπορούμε να πραγματοποιήσουμε μια συγκεκριμένη αναδιοργάνωση ξεκινώντας από το τίποτα, χωρίς τη βοήθεια ενός ανθρώπινου αποθέματος που έχει εκπαιδευτεί προηγουμένως, ειδικά στο πνεύμα του κινήματος. Εδώ επίσης ισχύει η αρχή, ότι το πνεύμα παραμένει πάντα πιο σημαντικό από την εξωτερική μορφή, που μπορεί να επιτευχθεί μηχανικά και γρήγορα, γιατί δίνει ζωή σε μια τέτοια μορφή. Για παράδειγμα, μπορεί κανείς κάλλιστα να μπολιάσει δικτατορικά την αρχή του ηγέτη σε έναν κρατικό οργανισμό με εντολή. Αυτή όμως η αρχή μπορεί να γίνει ζωντανή πραγματικότητα μόνο αν διαμορφωθεί σταδιακά από τα μικρότερα κύτταρα του κρατικού οργανισμού σε μια δική της εξέλιξη και, μέσα από τη συνεχή επιλογή που κάνει αδιάκοπα η σκληρή πραγματικότητα της ζωής, αποκτήσει με την πάροδο πολλών ετών το ηγετικό υλικό που είναι απαραίτητο για την εφαρμογή αυτής της αρχής.

Δεν πρέπει λοιπόν να φανταζόμαστε, πως μπορούμε να βγάλουμε ξαφνικά μέσα από έναν χαρτοφύλακα τα σχέδια για ένα νέο κρατικό Σύνταγμα και μπορούμε να το «εισαγάγουμε» με εντολές από ψηλά. Μπορεί κανείς να προσπαθήσει κάτι τέτοιο, όμως το αποτέλεσμα σίγου-

ρα δεν θα είναι βιώσιμο, συνήθως είναι ένα θνησιγενές βρέφος. Αυτό μου θυμίζει τη εμφάνιση του Συντάγματος της Βαϊμάρης και την προσπάθεια να επιβληθεί στον γερμανικό λαό ένα νέο Σύνταγμα και μια νέα σημαία, που και τα δύο δεν είχαν καμία εσωτερική σχέση με τις περιπέτειες του λαού μας κατά τη διάρκεια των τελευταίων πενήντα χρόνων.

Ακόμη και το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος πρέπει να προσέχει τέτοια πειράματα. Μπορεί να δημιουργηθεί μόνο από μια οργάνωση που υπάρχει ήδη εδώ και πολύ καιρό. Αυτή η οργάνωση πρέπει να έχει μέσα της την εθνικοσοσιαλιστική ζωή, ούτως ώστε να μπορέσει να ιδρύσει ένα βιώσιμο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Όπως τονίστηκε ήδη, ο πυρήνας των εμπορικών επιμελητηρίων θα πρέπει να βρίσκεται στους φορείς που αντιπροσωπεύουν τα διάφορα επαγγέλματα, άρα κυρίως στα συνδικάτα. Αν αυτή η μελλοντική αντιπροσώπευση των επαγγελμάτων και το κεντρικό οικονομικό συμβούλιο πρόκειται να αποτελέσουν εθνικοσοσιαλιστικούς θεσμούς, τότε αυτοί οι σημαντικοί πυρήνες πρέπει να είναι φορείς μιας εθνικοσοσιαλιστικής στάσης και αντίληψης. Οι θεσμοί του κινήματος πρόκειται να μεταφερθούν στο κράτος, αλλά το κράτος δεν μπορεί να δημιουργήσει ξαφνικά τους απαιτούμενους θεσμούς από το τίποτα, εκτός και αν πρόκειται να παραμείνουν εντελώς άψυχες δομές.

Εξετάζοντας το πρόβλημα από μια υψηλότερη σκοπιά, το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θα πρέπει να αναγνωρίσει την αναγκαιότητα να υιοθετήσει μια δική του συνδικαλιστική δραστηριότητα.

Αυτό πρέπει να το κάνει επιπλέον, γιατί μια πραγματική εθνικοσοσιαλιστική εκπαίδευση τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων, με την έννοια της ενσωμάτωσης και των δύο στο κοινό πλαίσιο της εθνικής κοινότητας, δεν μπορεί να εξασφαλιστεί με θεωρητικές οδηγίες, εκκλήσεις ή νουθεσίες, αλλά μέσα από τον αγώνα της καθημερινής ζωής. Μέσα σε αυτό το πνεύμα και με αυτό το πνεύμα το κίνημα πρέπει να εκπαιδεύσει τις μεγάλες οικονομικές ομάδες και να τις φέρει πιο κοντά μεταξύ τους στα κύρια ζητήματα. Χωρίς αυτήν την προκαταρκτική εργασία, κάθε ελπίδα για την αναγέννηση μιας αληθινής εθνικής κοινότητας παραμένει μια σκέτη ψευδαίσθηση. Μόνο το μεγάλο ιδεολογικό ιδεώδες για το οποίο αγωνίζεται το κίνημα μπορεί σιγά-σιγά να διαμορφώσει αυτό γενικό τρόπο σκέψης, που κάποια μέρα θα κάνει τη νέα εποχή να φαίνεται μια πραγματικά συμπαγής στο εσωτερικό και όχι σαν μια που διαμορφώνεται μόνο επιφανειακά.

Το κίνημα λοιπόν δεν πρέπει μόνο να υιοθετήσει μια θετική στάση απέναντι στην ιδέα του συνδικαλισμού καθεαυτού, αλλά πρέπει με την πρακτική του συμμετοχή να προσφέρει την απαραίτητη εκπαίδευση στον τεράστιο αριθμό των μελών και οπαδών του για το επερχόμενο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Η απάντηση στο **τρίτο ερώτημα** προκύπτει από όσα έχουν ειπωθεί έως τώρα.

Το εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο δεν είναι όργανο της ταξικής πάλης, αλλά όργανο της εκπροσώπησης των επαγγελμάτων. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν αναγνωρίζει «τάξεις», αλλά από πολιτική άποψη μόνο πολίτες με απολύτως ίσα δικαιώματα και κατά συνέπεια με τις ίδιες γενικές υποχρεώσεις και παράλληλα υπηκόους που δεν έχουν καθόλου δικαιώματα από κρατική-πολιτική άποψη.

Το συνδικάτο με την εθνικοσοσιαλιστική έννοια, δεν έχει το καθήκον να ομαδοποιήσει ορισμένους ανθρώπους μέσα σε ένα εθνικό κορμό και να τους μετατρέψει σταδιακά σε μια τάξη, για να αναλάβει στη συνέχεια με αυτήν τον αγώνα εναντίον άλλων ομάδων που είναι παρόμοια οργανωμένες στα πλαίσια της εθνικής κοινότητας. Αυτό το καθήκον ασφαλώς δεν μπορούμε να το δεχτούμε για τα εργατικά συνδικάτα, αυτό το καθήκον τους αποδόθηκε από τη στιγμή που έγιναν ένα όργανο πάλης του μαρξισμού. **Τα συνδικάτα δεν είναι η «ταξική πάλη», αλλά ο μαρξισμός τα έχει κάνει ένα όργανο για τη ταξική του πάλη**. Δημιούργησε το οικονομικό όπλο, που χρησιμοποιεί ο διεθνιστής Εβραίος για να συντρίψει τα οικονομικά θεμέλια των ελεύθερων και ανεξάρτητων εθνικών κρατών, για να γκρεμίσει την εθνική τους βιομηχανία και το εθνικό τους εμπόριο και έτσι να υποδουλώσει τα ελεύθερα έθνη στην υπηρεσία του υπερεθνικού παγκόσμιου εβραϊκού κεφαλαίου.

Το εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο, από την άλλη πλευρά, πρέπει να αυξήσει την ασφάλεια της ίδιας της εθνικής οικονομίας με την οργάνωση συγκεκριμένων ομάδων από όσους συμμετέχουν στην εθνική οικονομική διαδικασία και να ενισχύσει τη δύναμη της εθνικής οικονομίας με τη διορθωτική εξάλειψη όλων αυτών των ανωμαλιών, που έχουν καταστροφικές επιδράσεις στο κοινωνικό σώμα του έθνους, βλάπτουν τις ζωτικές δυνάμεις της εθνικής κοινότητας, αλλά και αυτές του κράτους και τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό, οδηγούν την οικονομία στην τραγωδία και στην καταστροφή.

Για τα εθνικοσοσιαλιστικά συνδικάτα, επομένως η απεργία δεν είναι μέσο για την καταστροφή και τον κλονισμό της εθνικής παραγωγής, αλλά για την αύξησή της και την ομαλή της λειτουργία καταπολεμώντας όλες εκείνες τις αδικίες που λόγω του αντικοινωνικού τους χαρακτήρα εμποδίζουν την αποτελεσματικότητα της οικονομίας και άρα και την ύπαρξη του συνόλου. Γιατί η παραγωγικότητα του ατόμου συνδέεται πάντα αιτιολογικά με τη γενική νομική και κοινωνική θέση που κατέχει το άτομο στην οικονομική διαδικασία και με την συνειδητοποίηση που προκύπτει μόνο από αυτό για την ανάγκη να ευδοκιμήσει αυτή η διαδικασία προς όφελός του.

Ο εθνικοσοσιαλιστής εργάτης πρέπει να γνωρίζει ότι η ευημερία της εθνικής οικονομίας σημαίνει τη δική του υλική ευτυχία.

Ο εθνικοσοσιαλιστής εργοδότης πρέπει να γνωρίζει ότι η ευτυχία

και η ικανοποίηση των εργαζομένων του είναι η προϋπόθεση για την ύπαρξη και την ανάπτυξη της δικής του οικονομικής ευημερίας.

Οι εθνικοσοσιαλιστές εργάτες και οι εθνικοσοσιαλιστές εργοδότες είναι και εκπρόσωποι και εντολοδόχοι ολόκληρης της εθνικής κοινότητας. Ο μεγάλος βαθμός προσωπικής ελευθερίας που τους παρέχεται στην εργασία τους μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι η εμπειρία έχει δείξει ότι οι παραγωγικές δυνάμεις του ατόμου αυξάνονται με την παροχή ελευθερίας σε μεγάλο βαθμό παρά όταν έχουν μια συνεχή καταπίεση από ψηλά και επιπλέον, είναι κατάλληλο για να αποτρέψει την παρεμπόδιση της φυσικής διαδικασίας επιλογής, η οποία προωθεί τους πιο αποτελεσματικούς, ικανούς και εργατικούς.

Για τα εθνικοσοσιαλιστικά συνδικάτα, επομένως, η απεργία είναι ένα μέσο που μπορεί και πιθανότατα πρέπει να χρησιμοποιηθεί όσο δεν υπάρχει ακόμα ένα εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος. Αυτό το κράτος, βεβαίως, πρέπει, στη θέση της μαζικής πάλης των δύο μεγάλων ομάδων – εργοδοτών και εργαζομένων – (που στις συνέπειές της πάντα βλάπτει την εθνική κοινότητα στο σύνολό της μειώνοντας την παραγωγή) να αναλάβει τη νομική μέριμνα και τη νομική προστασία όλων των πλευρών. Τα ίδια τα **οικονομικά επιμελητήρια** θα έχουν την υποχρέωση να εξασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία του εθνικού οικονομικού συστήματος και να εξαλείψουν τις ελλείψεις και τα λάθη που το βλάπτουν. Αυτά που σήμερα προκαλούν συγκρούσεις εκατομμυρίων, πρέπει κάποτε να επιλύονται στα **επιμελητήρια** και στο **κεντρικό οικονομικό κοινοβούλιο**. Αυτό σημαίνει ότι οι εργοδότες και οι εργαζόμενοι δεν θα βρίσκονται σε αντιπαλότητα πλέον ο ένας εναντίον του άλλου σχετικά με τους μισθούς και τις συλλογικές συμβάσεις, βλάπτοντας την οικονομική ύπαρξη και των δύο, αλλά θα επιλύουν αυτά τα προβλήματα μαζί σε ένα ανώτερο επίπεδο, που πάνω απ' όλα πρέπει να έχει πάντα στο μυαλό του την ευημερία του λαού και του κράτους με αστραφτερά γράμματα.

Και εδώ, όπως πάντα, ισχύει η σιδερένια αρχή ότι πρώτα έρχεται η πατρίδα και μετά το κόμμα.

Έργο του εθνικοσοσιαλιστικού συνδικάτου είναι η εκπαίδευση και η προετοιμασία γι' αυτόν τον στόχο, που σημαίνει: **κοινή δουλειά όλων για τη διατήρηση και διασφάλιση του λαού μας και του κράτους του, σύμφωνα με τις ατομικές έμφυτες ικανότητες και τις δυνάμεις και τις ικανότητες τις οποίες απέκτησαν μέσα από την εκπαίδευση της εθνικής κοινότητας**.

Το **τέταρτο ερώτημα**: Πώς αποκτάμε τέτοια συνδικάτα; φαινόταν μακράν το πιο δύσκολο να απαντηθεί εκείνη τη στιγμή.

Μιλώντας γενικά είναι πιο εύκολο να ιδρύσεις κάτι σε μια καινούργια περιοχή παρά σε μια παλιά που έχει ήδη τα δικά της ιδρύματα. Σε μια περιοχή όπου δεν υπάρχει μια επιχείρηση ενός συγκεκριμένου είδους μπορεί κανείς εύκολα να ιδρύσει μία. Είναι όμως πολύ πιο δύσκολο αν

αυτό το είδος επιχείρησης υπάρχει ήδη και είναι ακόμα πιο δύσκολο όταν οι συνθήκες είναι τέτοιες που μόνο μια επιχείρηση αυτού του είδους μπορεί να επιβιώσει. Γιατί εδώ οι ιδρυτές της νέας επιχείρησης έρχονται αντιμέτωποι με το καθήκον όχι μόνο της σύστασης της δικής τους επιχείρησης, αλλά και της καταστροφής της άλλης επιχείρησης που υπάρχει στην περιοχή, για να μπορέσει να επιβιώσει η νέα επιχείρηση.

Ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο παράλληλα με άλλα συνδικάτα είναι ανοησία. Γιατί και αυτό το συνδικάτο πρέπει να είναι πλήρως διαποτισμένο από το ιδεολογικό του καθήκον και την επακόλουθη δέσμευσή του να μην ανεχτεί άλλους παρόμοιους πόσο μάλλον εχθρικούς οργανισμούς και να τονίζει την αποκλειστική αναγκαιότητα του δικού του εγώ. Και σ' αυτό το σημείο δεν μπορεί να υπάρξει μια αμοιβαία συμφωνία και συμβιβασμός με συναφείς προσπάθειες, παρά μόνο διεκδίκηση του **δικαιώματος της αποκλειστικότητας**.

Υπήρχαν δύο τρόποι για να φτάσουμε σε μια τέτοια εξέλιξη:

1. Θα μπορούσαμε να ιδρύσουμε ένα δικό μας συνδικάτο και μετά να αρχίσουμε σταδιακά τον αγώνα ενάντια στα διεθνή μαρξιστικά συνδικάτα ή θα μπορούσαμε

2. να διεισδύσουμε στα μαρξιστικά συνδικάτα και να προσπαθήσουμε να τα γεμίσουμε με το νέο πνεύμα με άλλα λόγια να τα μετατρέψουμε σε όργανα της νέας ιδεολογίας.

Για τον πρώτο τρόπο υπήρχαν οι ακόλουθες ενστάσεις: Οι οικονομικές μας δυσκολίες εκείνη την εποχή ήταν ακόμα πολύ σημαντικές και τα έσοδα που είχαμε στη διάθεσή μας αρκετά ασήμαντα. Ο πληθωρισμός, που σταδιακά εξαπλωνόταν, έκανε την κατάσταση ακόμη πιο δύσκολη, καθώς εκείνα τα χρόνια δύσκολα θα μπορούσε να μιλήσει κανείς για οποιαδήποτε απτά υλικά οφέλη από τα συνδικάτα προς τα μέλη τους. Από αυτή την άποψη δεν υπήρχε λόγος για να πληρώνει ο κάθε εργάτης τις εισφορές του στο συνδικάτο. Ακόμα και τα μαρξιστικά που υπήρχαν τότε βρίσκονταν ήδη στα πρόθυρα της κατάρρευσης, ώσπου χάρη στη ευρηματική δράση του κ. Κούνο* για το Ρουρ μπήκαν ξαφνικά εκατομμύρια στα ταμεία τους. Αυτός

Βίλχελμ Κούνο
(1876 - 1933)

* Ο Βίλχελμ Κούνο (1876 - 1933) ήταν Γερμανός πολιτικός. Από τον Νοέμβριο του 1922 μέχρι τον Αύγουστο του 1923 ήταν καγκελάριος του Γερμανικού Ράιχ. Τέλη του 1922, γαλλο-βελγικά στρατεύματα καταλαμβάνουν την βιομηχανική περιοχή του Ρουρ στην δυτική Γερμανία. Με τον τρόπο αυτό θέλουν οι νικήτριες δυνάμεις του Α' Παγκοσμίου Πολέμου να εξασφαλίσουν την πληρωμή των υπερβολικών επανορθώσεων, όπως ορίζει η Συνθήκη των Βερσαλλιών. Ο Κούνο υποστηρίζει την τακτική της «παθητικής αντίστασης». Σχεδιάζει, οι εργάτες της περιοχής του Ρουρ να πληρωθούν από το γερμανικό κράτος για να μη δουλέψουν. Παράλληλα όμως η υπερβολική εκτύπωση χαρτονομισμάτων οδηγεί σε υψηλότατο βαθμό πληθωρισμού και το μάρκο χάνει την αξία του. Έτσι η τακτική αυτή της…

ο λεγόμενος «εθνικός» καγκελάριος του Ράιχ μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ο σωτήρας των μαρξιστικών συνδικάτων.

Σε τέτοιες οικονομικές ενισχύσεις εμείς δεν μπορούσαμε να υπολογίζουμε τότε· και κανείς δεν πειθόταν να ενταχθεί σε ένα νέο συνδικάτο το οποίο, λόγω της οικονομικής δυσπραγίας του, δεν του προσέφερε το παραμικρό υλικό όφελος. Από την άλλη, αισθάνθηκα απόλυτα υποχρεωμένος να αντιταχθώ στη δημιουργία ενός τέτοιου νέου οργανισμού που θα γινόταν λίγο-πολύ ένα καταφύγιο των διανοούμενων τεμπέληδων.

Γενικά, το ζήτημα της επιλογής των προσώπων έπαιξε έναν από τους πιο σημαντικούς ρόλους. Εκείνη την εποχή δεν είχα ούτε μια προσωπικότητα που να θεωρούσα ικανή να λύσει αυτό το τεράστιο έργο. **Όποιος θα μπορούσε να διαλύσει τα μαρξιστικά συνδικάτα εκείνη την εποχή, για να βοηθήσει την εθνικοσοσιαλιστική συνδικαλιστική ιδέα να θριαμβεύσει αντί αυτού του θεσμού της καταστροφικής ταξικής πάλης, θα ανήκε στους πολύ μεγάλους άνδρες του λαού μας και η προτομή του θα έπρεπε να στηθεί στη Βαλχάλλα στο Ρέγκενσμπουργκ για να το θαυμάζουν οι επερχόμενες γενιές**.

Όμως δεν ήξερα κανέναν που θα ταίριαζε σε ένα τέτοιο βάθρο.

Είναι απολύτως λάθος να αφήνουμε τον εαυτό μας να παραπλανηθεί σε αυτήν την άποψη από το γεγονός ότι τα ίδια τα διεθνιστικά συνδικάτα καθοδηγούνται από μέτρια μυαλά. Στην πραγματικότητα, αυτό δεν σημαίνει τίποτα· γιατί, όταν ιδρύθηκαν αυτά τα συνδικάτα, δεν υπήρχε τίποτα άλλο. Σήμερα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να πολεμήσει ενάντια σε μια γιγάντια οργάνωση που υπάρχει εδώ και πολύ καιρό και είναι προσεκτικά δομημένη μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Ο επιτιθέμενος όμως πρέπει να είναι πάντα πιο έξυπνος από τον αμυνόμενο, αν θέλει να τον ανατρέψει. Το μαρξιστικό συνδικαλιστικό προπύργιο μπορεί σήμερα να κατευθύνεται από μέτριους ηγέτες, αλλά μπορεί να αλωθεί μόνο με την ακούραστη μαχητικότητα και την ευφυΐα ενός ανώτερου ηγέτη της αντίθετης πλευράς. Αν δεν μπορεί να βρεθεί ένας τέτοιος ηγέτης, είναι μάταιο να πολεμά κανείς με το πεπρωμένο και ακόμα πιο ανόητο να προσπαθεί να θέλει να πιέσει την κατάσταση με ανεπαρκή υποκατάστατα.

Εδώ είναι σημαντικό να αξιοποιήσουμε τη συνειδητοποίηση ότι στη ζωή μερικές φορές είναι καλύτερο να αφήνει κανείς στην άκρη ένα σχέδιο προς το παρόν, παρά να προσπαθεί να το εφαρμόσει κατά το ήμισυ ή εσφαλμένα, από έλλειψη των απαραίτητων μέσων.

Σε αυτό πρέπει να προσθέσουμε και μια άλλη άποψη, που δεν θα ’πρεπε να χαρακτηριστεί δημαγωγική. Εκείνη την εποχή είχα και ακόμα

(συνέχεια)… «παθητικής αντίστασης» έχει ως επακόλουθο μια πολύ σοβαρή κρίση για την γερμανική οικονομία, σε βαθμό που χάνονται καταθέσεις, μισθοί, συντάξεις και επενδύσεις. Όταν η πλειοψηφία του Ράιχσταγκ ζητά νέα κυβέρνηση, ο Κούνο παραιτείται στις 12 Αυγούστου του 1923. (Σ.τ.μ)

και σήμερα έχω την ακλόνητη πεποίθηση ότι είναι επικίνδυνο να συνδέεις έναν σπουδαίο πολιτικό και ιδεολογικό αγώνα κατά τα πρώτα του στάδια με οικονομικά ζητήματα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τον γερμανικό λαό μας. Γιατί, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο στην περίπτωσή του, ο οικονομικός αγώνας αμέσως θα αποσπούσε την απαραίτητη ενεργητικότητα για τον πολιτικό αγώνα. Μόλις οι άνθρωποι πειστούν ότι μπορούν να αποκτήσουν ένα μικρό σπίτι κάνοντας οικονομίες, θα αφοσιωθούν μόνο σε αυτό το έργο και δεν θα έχουν ελεύθερο χρόνο για τον πολιτικό αγώνα ενάντια σε αυτούς που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σκέφτονται να τους πάρουν μια μέρα τις αποταμιευμένες δεκάρες τους. Αντί να συμμετέχουν στον πολιτικό αγώνα υπέρ των απόψεων και των πεποιθήσεων που έχουν αποκτήσει, τώρα θα αφοσιωθούν στη σκέψη της «εγκατάστασής» τους και στο τέλος συνήθως κάθονται στο έδαφος ανάμεσα σε όλες τις καρέκλες.

Σήμερα το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα βρίσκεται στην αρχή του αγώνα του. Πρέπει πρώτα απ' όλα σε μεγάλο βαθμό να διαμορφώσει και να ολοκληρώσει την ιδεολογική του εικόνα. Πρέπει να πολεμήσει μέχρι και με τη τελευταία σταγόνα της δύναμής του για την υλοποίηση των μεγάλων ιδανικών του και αυτή η επιτυχία δεν μπορεί να εξασφαλιστεί αν όλη η δύναμή του δεν αφιερωθεί πλήρως στην υπηρεσία αυτού του αγώνα.

Αλλά το πόσο μπορεί να παραλύσει την ενεργητική μαχητική δύναμη η ενασχόληση μόνο με τα οικονομικά προβλήματα, είναι κάτι που μπορούμε να δούμε σήμερα σε ένα κλασικό παράδειγμα:

Η επανάσταση του Νοεμβρίου του 1918 δεν έγινε από τα συνδικάτα, αλλά έγινε εναντίον τους. Και η γερμανική αστική τάξη δεν διεξάγει κανέναν πολιτικό αγώνα για το γερμανικό μέλλον, γιατί πιστεύει ότι αυτό το μέλλον είναι επαρκώς εγγυημένο απ' το εποικοδομητικό έργο της οικονομίας.

Πρέπει να πάρουμε μαθήματα από αυτή την εμπειρία· γιατί ούτε σε εμάς θα μπορούσε να ήταν αλλιώς. Όσο περισσότερο επικεντρώνουμε όλη τη δύναμη του κινήματός μας στον πολιτικό αγώνα, τόσο περισσότερο μπορούμε να υπολογίζουμε στην επιτυχία σε όλα τα επίπεδα· αλλά όσο περισσότερο επιβαρύνουμε πρόωρα τους εαυτούς μας με συνδικαλιστικά, διευθετιστικά και παρόμοια προβλήματα, τόσο μικρότερο θα είναι το όφελος για την υπόθεση μας συνολικά. Γιατί, όσο σημαντικά κι αν είναι αυτά τα ζητήματα, η εκπλήρωσή τους θα πραγματοποιηθεί σε μεγάλη κλίμακα, μόνο όταν θα είμαστε σε θέση να θέσουμε την κρατική εξουσία στην υπηρεσία αυτών των ιδεών. Μέχρι τότε, όσο πιο γρήγορα ασχολιόμασταν με αυτά τα προβλήματα τόσο πιο γρήγορα θα παρέλυαν το κίνημα και τόσο περισσότερο θα περιοριζόταν από αυτά η επίτευξη των **ιδεολογικών του στόχων**. **Εύκολα τότε θα φτάναμε στο σημείο όπου τα συνδικαλιστικά στοιχεία θα κατηύθυναν το πολιτικό κίνημα αντί η ιδεολογία να δείχνει στα συνδικάτα το**

δρόμο τους.

Πραγματικό όφελος για το κίνημα αλλά και για τον λαό μας γενικότερα μπορεί να προκύψει μόνο από ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικαλιστικό κίνημα, εάν αυτό το συνδικαλιστικό κίνημα είναι τόσο έντονα εμποτισμένο με τις εθνικοσοσιαλιστικές μας ιδέες, που δεν διατρέχει πλέον τον κίνδυνο να ακολουθήσει τα μαρξιστικά βήματα. Γιατί ένα εθνικοσοσιαλιστικό συνδικάτο που βλέπει την αποστολή του μόνο σε έναν ανταγωνισμό με το μαρξιστικό θα ήταν χειρότερο αν δεν υπήρχε κανένα. Πρέπει να κηρύξει τον πόλεμο ενάντια στο μαρξιστικό συνδικάτο όχι μόνο σαν **οργάνωση** αλλά κυρίως σαν **ιδέα**. Μ’ αυτή την κήρυξη πρέπει να χτυπήσει τον προάγγελο της ταξικής πάλης και της ιδέας των τάξεων και στη θέση της πρέπει να γίνει προστάτης των επαγγελματικών συμφερόντων των Γερμανών πολιτών.

Όλα αυτά τα στοιχεία μιλούσαν τότε και συνεχίζουν να μιλούν **ενάντια** στην συγκρότηση **δικών μας** συνδικαλιστικών οργανώσεων, τουλάχιστον μέχρι να εμφανιστεί **κάποιος** που φανερά θα τον είχε καλέσει η μοίρα να λύσει αυτό ακριβώς το πρόβλημα.

Υπήρχαν λοιπόν μόνο δύο άλλες επιλογές: είτε να συστήσουμε στους δικούς μας κομματικούς συντρόφους να αποχωρήσουν από τα συνδικάτα ή να μείνουν σε αυτά για να δουλέψουν όσο πιο καταστροφικά γίνεται.

Γενικά πρότεινα αυτήν την τελευταία επιλογή.

Αυτό ήταν ιδιαίτερα εύκολο να γίνει το 1922/23: γιατί το οικονομικό όφελος που κατά την περίοδο του πληθωρισμού προέκυψε στα συνδικάτα από τα μέλη μας που ήταν στις τάξεις τους, που λόγω της νεολαίας του κινήματός μας δεν ήταν ακόμη πολυάριθμα, ήταν πρακτικά μηδενικό. Όμως η ζημιά γι’ αυτά ήταν μεγαλύτερη, γιατί οι εθνικοσοσιαλιστές οπαδοί ήταν οι πιο σκληροί επικριτές τους και επομένως οι διασπαστές στο εσωτερικό τους.

Εκείνη την εποχή είχα απορρίψει εντελώς όλα τα πειράματα που ήταν από την αρχή προορισμένα να αποτύχουν. Το θεωρούσα εγκληματικό να πάρω από τον εργάτη τα πενιχρά του έσοδα για να βοηθήσω μια οργάνωση που, σύμφωνα με τη βαθύτερη πεποίθησή μου, δεν υποσχόταν αληθινά οφέλη για τα μέλη της.

Αν ένα πολιτικό κόμμα διαλυθεί μια μέρα κανείς δεν θα βλαφτεί από αυτό και μερικοί ίσως και να ωφεληθούν, κανένας όμως δεν θα έχει το δικαίωμα να παραπονεθεί· γιατί ό,τι συνεισφέρει ο καθένας σε ένα πολιτικό κίνημα το δίνει χωρίς να περιμένει οπωσδήποτε ανταπόδοση. Όποιος όμως πληρώνει τη συνδρομή του σε ένα συνδικάτο έχει το δικαίωμα να περιμένει τα οφέλη που του υποσχέθηκαν σαν αντάλλαγμα. Αν δεν γίνει αυτό, τότε οι υπεύθυνοι ενός τέτοιου συνδικάτου είναι απατεώνες ή τουλάχιστον ανεύθυνοι άνθρωποι που πρέπει να λογοδοτήσουν.

Σύμφωνα με αυτή την άποψη ενεργήσαμε το 1922. Άλλοι νόμιζαν ότι ήξεραν καλύτερα και ίδρυσαν συνδικάτα. Μας κατηγόρησαν ότι η έλλει-

ψη συνδικάτων εκ μέρους μας ήταν το πιο ορατό σημάδι των λανθασμένων και περιορισμένων απόψεών μας. Όμως αυτές οι οργανώσεις δεν άργησαν να εξαφανιστούν έτσι που το τελικό αποτέλεσμα ήταν ίδιο με το δικό μας. Η μόνη διαφορά όμως ήταν ότι εμείς δεν κοροϊδέψαμε ούτε τους εαυτούς μας ούτε όσους πίστεψαν σε εμάς.

13ο Κεφάλαιο

Η Γερμανική συμμαχική πολιτική μετά τον Πόλεμο

Η ασυνέπεια της ηγεσίας της εξωτερικής πολιτικής του Ράιχ στη χάραξη κατευθυντήριων γραμμών για μια επωφελέστερη συμμαχική πολιτική όχι μόνο συνεχίστηκε μετά την επανάσταση, αλλά έγινε και χειρότερη. Γιατί εάν πριν από τον πόλεμο η αιτία της αποτυχημένης ηγεσίας του κράτους ήταν κυρίως η γενική σύγχυση των πολιτικών όρων, τότε μετά τον πόλεμο ήταν η έλλειψη έντιμων προθέσεων. Ήταν φυσικό, ότι αυτοί οι κύκλοι, που είδαν να πραγματοποιούνται με την επανάσταση τα καταστροφικά τους σχέδια, δεν θα μπορούσαν να έχουν κανένα όφελος από μια συμμαχική πολιτική, που θα οδηγούσε στην ανασύσταση ενός ελεύθερου γερμανικού κράτους. Μια τέτοια προοπτική, όχι μόνο ερχόταν σε αντίθεση με το βαθύτερο νόημα του εγκλήματος του Νοεμβρίου, όχι μόνο θα είχε διακόψει ή ακόμα και θα είχε τερματίσει οριστικά τη διεθνοποίηση της γερμανικής οικονομίας και του εργατικού δυναμικού: αλλά θα είχε και επίδραση στην εσωτερική πολιτική σαν συνέπεια ενός αγώνα για την ελευθερία της εξωτερικής πολιτικής, που θα απέβαινε καταστροφική για το μέλλον των σημερινών φορέων της εξουσίας του Ράιχ.

Κανένας δεν μπορεί να φανταστεί την εξύψωση ενός έθνους χωρίς πρώτα να αφυπνιστεί το εθνικό αίσθημα, όπως αντίστροφα, κάθε τεράστια επιτυχία στην εξωτερική πολιτική έχει αναπόφευκτα επιπτώσεις

στην εσωτερική πολιτική. Η πείρα έχει δείξει ότι κάθε αγώνας για ελευθερία οδηγεί σε αύξηση του εθνικού συναισθήματος και της εθνικής αυτοπεποίθησης και ακολούθως προκαλεί μια μεγαλύτερη ευαισθησία απέναντι στα αντεθνικά στοιχεία και στις αντεθνικές επιδιώξεις. Καταστάσεις και πρόσωπα που τον καιρό της ειρήνης τα ανεχόμαστε ή συχνά δεν τα προσέχουμε καθόλου, συναντούν όχι μόνο την αποστροφή σε περιόδους εθνικού ενθουσιασμού, αλλά και αντιδράσεις που συχνά αποδεικνύονται μοιραίες γι' αυτούς. Απλώς θυμηθείτε, για παράδειγμα, τον γενικό φόβο για τους κατασκόπους, ο οποίος επικράτησε όταν ξέσπασε ο πόλεμος και ξαφνικά αποκαλύφθηκαν τα ανθρώπινα πάθη σε τόσο ακραίο βαθμό που οδήγησαν στις πιο σκληρές και μερικές φορές άδικες διώξεις, αν και όλοι γνώριζαν ότι ο κίνδυνος των κατασκόπων είναι μεγαλύτερος στα μακρά χρόνια ειρήνης, ακόμα κι αν για προφανείς λόγους τότε δεν τυγχάνει της ίδιας γενικής προσοχής.

Γι' αυτόν τον λόγο λοιπόν το δυσδιάκριτο ένστικτο των παρασίτων του κράτους, που ξεβράστηκαν στην επιφάνεια με τα γεγονότα του Νοεμβρίου, προεξοφλεί ότι ένα κίνημα ελευθερίας που υποστηρίζεται από μια έξυπνη πολιτική συμμαχιών και την επακόλουθη ανάφλεξη των εθνικών παθών θα μπορούσε πιθανώς να εξοντώσει την εγκληματική τους ύπαρξη.

Έτσι γίνεται κατανοητό, γιατί αυτοί που από το 1918 κατέχουν τα ηνία της διακυβέρνησης απέτυχαν σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και γιατί η ηγεσία του κράτους σχεδόν πάντα λειτουργούσε συστηματικά ενάντια στα πραγματικά συμφέροντα του γερμανικού έθνους. Γιατί αυτό που με μια πρώτη ματιά μπορεί να φαίνεται τυχαίο αποτέλεσμα, με μια πιο προσεκτική εξέταση αποδεικνύεται ότι είναι μια συνεπής συνέχεια της πορείας που άρχισε η Νοεμβριανή Επανάσταση του 1918.

Ομολογουμένως, εδώ πρέπει να γίνει διάκριση ανάμεσα στους υπεύθυνους, ή μάλλον σ' αυτούς «που θα 'πρεπε να είναι υπεύθυνοι» αρχηγοί των υποθέσεων του κράτους μας, του μέσου όρου των κοινοβουλευτικών πολιτικών μας και της μεγάλης, ανόητης αγέλης προβάτων του ευκολόπιστου λαού μας.

Οι πρώτοι ξέρουν τι θέλουν. Οι δεύτεροι συνοδοιπορούν με τους πρώτους, είτε επειδή είναι ήδη μυημένοι είτε επειδή είναι πολύ δειλοί να αντιταχθούν αποφασιστικά σε μια εξέλιξη που ξέρουν και προαισθάνονται ότι θα είναι καταστροφική. Οι υπόλοιποι απλώς υποτάσσονται επειδή είναι πολύ ανόητοι και βλάκες για να καταλάβουν.

Όσο το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα είχε μόνο το μέγεθος μιας μικρής και ελάχιστα γνωστής οργάνωσης, τα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής είχαν μόνο δευτερεύουσα σημασία στα μάτια πολλών οπαδών του. Αυτό συνέβαινε κυρίως επειδή το κίνημά μας πρέσβευε πάντα και πρέπει να πρεσβεύει την αρχή, ότι η εξωτερική ελευθερία δεν δίνεται σαν δώρο ούτε από τον ουρανό ούτε από κάποιες επίγειες δυνάμεις, αλλά μάλλον μπορεί να είναι μόνο ο καρπός μιας

ανάπτυξης των εσωτερικών μας δυνάμεων. **Μόνο η εξάλειψη των αιτιών που οδήγησαν στην κατάρρευσή μας και ο αφανισμός όσων ωφελήθηκαν από αυτήν μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για τον αγώνα της ελευθερίας μας στις εξωτερικές μας σχέσεις**.

Έτσι μπορείτε να καταλάβετε εάν, λόγω τέτοιων απόψεων, τις πρώτες μέρες του νεαρού κινήματος η σημασία των ζητημάτων της εξωτερικής πολιτικής ήταν παραμελημένη απέναντι στη σημασία των ζητημάτων της εσωτερικής αναδιοργάνωσης.

Ωστόσο, μόλις το πλαίσιο της μικρής, ασήμαντης ένωσης διευρύνθηκε και τελικά διαλύθηκε και το νεαρό μας δημιούργημα απέκτησε τη σημασία μιας μεγάλης οργάνωσης, προέκυψε η ανάγκη να πάρει θέση στα ζητήματα που αφορούσαν τις εξελίξεις στην εξωτερική πολιτική. Έγινε αναγκαίο να καθοριστούν κατευθυντήριες γραμμές που όχι μόνο δεν θα έρχονταν σε αντίθεση με τις θεμελιώδεις απόψεις της κοσμοθεωρίας μας, αλλά στην πραγματικότητα θα αντιπροσώπευαν μια πηγή αυτής της θέασης των πραγμάτων.

Ακριβώς λόγω της έλλειψης στο λαό μας της αγωγής όσον αφορά την εξωτερική πολιτική υπάρχει η υποχρέωση για το νεαρό μας κίνημα να υποδείξει στους υπεύθυνους όλων των τομέων του, καθώς και στις πλατιές μάζες, μέσα από ευρύτερες κατευθυντήριες γραμμές μια μορφή σκέψης σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, για να προετοιμαστεί το έδαφος για οποιαδήποτε πρακτική εφαρμογή μιας εξωτερικής πολιτικής στο μέλλον για την ανάκτηση της ελευθερίας του λαού μας και μιας πραγματικής κυριαρχίας του Ράιχ.

Η πιο βασική και κατευθυντήρια αρχή, την οποία πρέπει πάντα να έχουμε πάντα στο μυαλό μας όταν εξετάζουμε αυτό το ζήτημα, είναι ότι η εξωτερική πολιτική είναι μόνο ένα μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού, αλλά ο σκοπός είναι αποκλειστικά η προώθηση της δικής μας εθνικότητας. Κανένα ζήτημα εξωτερικής πολιτικής δεν πρέπει να εξετάζεται από άλλη σκοπιά εκτός από το: **θα ωφελήσει τον λαό μας τώρα ή στο μέλλον ή θα τον βλάψει;**

Αυτή πρέπει να είναι η μοναδική έγνοια μας που πρέπει να έχουμε όταν εξετάζουμε αυτό το ζήτημα. Κομματικές πολιτικές, θρησκευτικές, ανθρωπιστικές, όλες γενικά οι άλλες αντιλήψεις, πρέπει να αποκλείονται εντελώς.

Εάν πριν από τον πόλεμο, το καθήκον μιας γερμανικής εξωτερικής πολιτικής ήταν να εξασφαλίσει τη διατροφή του λαού μας και των παιδιών του σε αυτόν τον κόσμο, προετοιμάζοντας τον δρόμο που θα μπορούσε να οδηγήσει σε αυτόν τον στόχο, καθώς και την απόκτηση των απαραίτητων βοηθητικών δυνάμεων με τη μορφή κατάλληλων συμμαχι-

ών, το ίδιο συμβαίνει και σήμερα, με μία μόνο διαφορά: **Πριν από τον πόλεμο, το ζήτημα ήταν η συντήρηση του γερμανικού έθνους, λαμβάνοντας υπόψη την υπάρχουσα δύναμη του ισχυρού και ανεξάρτητου κράτους, σήμερα είναι καθήκον μας ξαναδώσουμε στο έθνος τη δύναμη με τη μορφή ενός ισχυρού και ανεξάρτητου κράτους, που είναι η προϋπόθεση για την μετέπειτα εφαρμογή μιας αποτελεσματικής εξωτερικής πολιτικής με την έννοια της διατήρησης, της προώθησης και της διατροφής του λαού μας για το μέλλον**.

Με άλλα λόγια: **Στόχος της σημερινής γερμανικής εξωτερικής πολιτικής πρέπει να είναι η προετοιμασία για την επανάκτηση της αυριανής ελευθερίας**.

Και εδώ πρέπει να λαμβάνεται πάντα υπόψη μια θεμελιώδης αρχή: **Η δυνατότητα ανάκτησης της ανεξαρτησίας ενός έθνους δεν συνδέεται απόλυτα με την ακεραιότητα μιας κρατικής επικράτειας, αλλά μάλλον με την ύπαρξη ενός υπολείμματος, έστω και μικρού, αυτού του λαού και του κράτους, όσο μικρό κι αν είναι, το οποίο, έχοντας την απαραίτητη ανεξαρτησία, θα μπορέσει όχι μόνο να εκφράσει το πνεύμα της κοινότητας ολόκληρου του έθνους, αλλά και να προετοιμάσει τον στρατιωτικό αγώνα για την ελευθερία**.

Όταν ένα έθνος εκατό εκατομμυρίων ανθρώπων, προκειμένου να διατηρήσει την κρατική του ακεραιότητα, υπομένει από κοινού τον ζυγό της σκλαβιάς, αυτό είναι χειρότερο από ό,τι αν ένα τέτοιο κράτος και ένας τέτοιος λαός είχε κομματιαστεί και μόνο ένα μέρος τους διατηρούσε την πλήρη ελευθερία του. Φυσικά υπό την προϋπόθεση, ότι αυτό το τελευταίο απομεινάρι να μένει πιστό στην ιερή αποστολή, όχι μόνο να διακηρύσσει συνεχώς την άρρηκτη ενότητα της πνευματικής και πολιτιστικής ζωής του με αυτήν των αποσπασμένων μερών, αλλά και να ολοκληρώσει τις στρατιωτικές προετοιμασίες για την τελική απελευθέρωση και επανένωση των δύστυχων καταπιεσμένων μερών.

Πρέπει επίσης να θυμόμαστε ότι το ζήτημα της ανάκτησης χαμένων εδαφών της επικράτειας ενός λαού και ενός κράτους είναι πάντα πρωτίστως ζήτημα ανάκτησης της πολιτικής ισχύος και της ανεξαρτησίας της μητρικής χώρας, ότι, επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση τα επιμέρους συμφέροντα των χαμένων περιοχών πρέπει να υποτάσσονται απαρέγκλιτα στον κύριο σκοπό που είναι η ανάκτηση της ελευθερίας της κύριας επικράτειας. Γιατί η απελευθέρωση των καταπιεσμένων και αποσπασμένων τμημάτων ενός έθνους ή των επαρχιών ενός Ράιχ δεν πραγματοποιείται με βάση τους πόθους του καταπιεσμένου λαού ή τις διαμαρτυρίες αυτών που έχουν μείνει πίσω, αλλά με τα ισχυρά μέσα των εναπομεινάντων υπολειμμάτων της πρώην κοινής πατρίδας που λίγο-πολύ παρέμεινε κυρίαρχη.

Κατά συνέπεια, προϋπόθεση για την επανάκτηση των χαμένων εδαφών

είναι η εντατική ενίσχυση και ενδυνάμωση του εναπομείναντος τμήματος του κράτους καθώς και η ακλόνητη απόφαση, που φωλιάζει στις καρδιές, να αφιερωθεί η νέα δύναμη που προκύπτει απ' αυτή την ενίσχυση, στην υπηρεσία της απελευθέρωσης και της ενοποίησης ολόκληρου του έθνους την κατάλληλη στιγμή: άρα λοιπόν, **υπαγωγή** των συμφερόντων των αποσπασμένων περιοχών στον μοναδικό σκοπό που είναι η ανάκτηση, από την εναπομένουσα υπόλοιπη επικράτεια, εκείνου του βαθμού πολιτικής δύναμης και ισχύος που είναι η προϋπόθεση για τη διόρθωση της βούλησης των νικητών εχθρών. **Γιατί οι καταπιεσμένες περιοχές δεν θα επανέλθουν στους κόλπους του κοινού Ράιχ με τις φλογερές διαμαρτυρίες, αλλά με ένα ισχυρό σπαθί**.

Η σφυρηλάτηση αυτού του σπαθιού είναι το καθήκον της εσωτερικής πολιτικής ενός έθνους· η εξασφάλιση αυτής της σφυρηλάτησης και η αναζήτηση συμμάχων είναι καθήκον της εξωτερικής πολιτικής.

Στον πρώτο τόμο του έργου ασχολήθηκα με τα ημίμετρα της συμμαχικής μας πολιτικής πριν από τον πόλεμο. Από τους τέσσερις τρόπους για μια μελλοντική διατήρηση του λαού μας και τη διατροφή του, επιλέχθηκε ο τέταρτος και δυσμενέστερος. Αντί για μια υγιή πολιτική ευρωπαϊκού εδάφους, κατέφυγαν στην αποικιακή και εμπορική πολιτική. Αυτή η πολιτική ήταν ακόμα πιο λανθασμένη, καθώς υπέθεσαν, ότι με αυτόν τον τρόπο θα ήταν δυνατό να ξεφύγουμε από μια ένοπλη σύγκρουση. Το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειάς μας, να θέλουμε να καθίσουμε ταυτόχρονα σε πολλές καρέκλες ήταν το γνωστό πέσιμο ανάμεσά τους και ο παγκόσμιος πόλεμος ήταν μόνο ο τελευταίος λογαριασμός τον οποίο κλήθηκε να πληρώσει το Ράιχ για την αποτυχία της εξωτερικής του πολιτικής.

Ο σωστός τρόπος που έπρεπε να ακολουθηθεί τότε ήταν ο **τρίτος**: **ενίσχυση του Ράιχ σαν ηπειρωτική δύναμη με την απόκτηση νέων εδαφών στην Ευρώπη**, που χάρη σ' αυτό μια προσθήκη μέσω μεταγενέστερων αποικιακών περιοχών φαινόταν να είναι στη σφαίρα του φυσικά εφικτού. Ομολογουμένως, αυτή η πολιτική θα μπορούσε να είχε εφαρμοστεί μόνο αν κλείναμε συμμαχία με την Αγγλία ή αν καταβάλλαμε τόσο τεράστιες προσπάθειες για την αύξηση της στρατιωτικής δύναμης που κάθε πολιτιστική προσπάθεια, για σαράντα ή πενήντα χρόνια, να είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα. Αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να δικαιολογηθεί. Η πολιτιστική σημασία ενός έθνους συνδέεται σχεδόν πάντα με την πολιτική του ελευθερία και ανεξαρτησία και επομένως η πολιτική ελευθερία είναι η προϋπόθεση για την ύπαρξη ή μάλλον για την ανάδυση του πρώτου. Επομένως, καμία θυσία για την

εξασφάλιση της πολιτικής ελευθερίας δεν μπορεί να είναι πολύ μεγάλη. Ό,τι αφαιρεθεί από τον προϋπολογισμό των γενικών πολιτιστικών θεμάτων, λόγω των υπερβολικών χρηματοδοτήσεων των πόρων για την στρατιωτική ισχύ του κράτους, αργότερα θα είναι σε θέση να αποζημιωθεί γενναιόδωρα. Μάλιστα, μπορεί να ειπωθεί ότι, μετά από μια τέτοια συγκεντρωμένη προσπάθεια μόνο προς την κατεύθυνση της εξασφάλισης της κρατικής ανεξαρτησίας, ακολουθεί μια κάποια χαλάρωση ή μια περίοδος ανανεωμένης ισορροπίας με τη μορφή συχνά μιας πραγματικά εκπληκτικής άνθησης των μέχρι τότε παραμελημένων πολιτιστικών δυνάμεων ενός έθνους. Από τη δυστυχία των Περσικών πολέμων προέκυψε η ακμή της εποχής του Περικλή και μετά από την πίεση και το άγχος των Καρχηδονιακών πολέμων το ρωμαϊκό κράτος έστρεψε τις προσπάθειές του στην καλλιέργεια ενός ανώτερου πολιτισμού.

Φυσικά, μια τέτοια πλήρη υποταγή όλων των άλλων θεμάτων του έθνους στο μοναδικό καθήκον της προετοιμασίας για μια μελλοντική πολεμική σύγκρουση για την μετέπειτα εξασφάλιση της ύπαρξης του κράτους, δεν μπορεί κανείς να την εμπιστευθεί στην αποφασιστικότητα για τη λήψη αποφάσεων μιας πλειοψηφίας κοινοβουλευτικών ανόητων και ανίκανων. Ο πατέρας του Φρειδερίκου του Μεγάλου μπόρεσε να προετοιμαστεί για την ένοπλη σύγκρουση αφήνοντας όλα τα άλλα στην άκρη, αλλά οι πατέρες της παράλογης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας μας, που φέρει την εβραϊκή σφραγίδα, δεν είναι σε θέση να το κάνουν.

Για αυτόν ακριβώς τον λόγο λοιπόν, στην προπολεμική περίοδο η στρατιωτική προπαρασκευή για την απόκτηση γης στην Ευρώπη ήταν πολύ περιορισμένη, οπότε και η υποστήριξη από κατάλληλους συμμάχους ήταν δύσκολο να παραληφθεί.

Δεδομένου ότι δεν ήθελαν να ακούσουν τίποτα για μια συστηματική προετοιμασία για πόλεμο, απέρριπταν κάθε σχέδιο για την απόκτηση γης στην Ευρώπη και, στρεφόμενοι αντ' αυτής στην αποικιακή και εμπορική πολιτική, θυσίασαν την κατά τα άλλα πιθανή συμμαχία με την Αγγλία, χωρίς όμως τώρα να στραφούν λογικά στη Ρωσία και τελικά σύρθηκαν στον παγκόσμιο πόλεμο εγκαταλελειμμένοι απ' όλους εκτός από τους ολέθριους Αψβούργους.

Όσον αφορά τα χαρακτηριστικά της σημερινής εξωτερικής μας πολιτικής πρέπει να πούμε, ότι δεν υπάρχει καμία ορατή ή ακόμα και κατανοητή κατευθυντήρια γραμμή. Αν πριν από τον πόλεμο κάνανε το λάθος να επιλέξουν τον τέταρτο δρόμο, ακολουθώντας τον και αυτόν με μισή καρδιά, μετά την επανάσταση ακόμα και το πιο παρατηρητικό μάτι δεν μπορεί να βρει κάποιο δρόμο που να ακολουθείται. Ακόμη περισσό-

τερο από ό, τι πριν από τον πόλεμο, λείπει οτιδήποτε που μπορεί να μοιάζει με συστηματικό σχέδιο, εκτός ίσως από μια προσπάθεια συντριβής της τελευταίας πιθανότητας αναγέννησης του έθνους μας.

Μια ψύχραιμη εξέταση της σημερινής ευρωπαϊκής ισορροπίας δυνάμεων οδηγεί στο εξής συμπέρασμα:

Εδώ και τριακόσια χρόνια, η ιστορία της ηπείρου μας καθορίζεται βασικά από τις προσπάθειες της Αγγλίας να εξασφαλίσει την απαραίτητη κάλυψη των νώτων της, για τους μεγάλους στόχους της βρετανικής παγκόσμιας πολιτικής, μέσω της παράκαμψης των ισορροπιών και της αμοιβαίας δέσμευσης των ευρωπαϊκών κρατών για ισορροπία δυνάμεων.

Η παραδοσιακή τάση της βρετανικής διπλωματίας, η οποία στη Γερμανία μπορεί να συγκριθεί μόνο με την παράδοση του πρωσικού στρατού, από την εποχή της βασίλισσας Ελισάβετ στόχευε συστηματικά στο να αποτρέψει με κάθε δυνατό μέσο την υπεροχή οποιασδήποτε ευρωπαϊκής μεγάλης δύναμης πάνω από τη θέση της στη γενική ιεραρχία και, εάν χρειαζόταν, να κάμψει αυτή την υπεροχή με στρατιωτική επέμβαση. Τα μέσα ισχύος που συνήθιζε να χρησιμοποιεί η Αγγλία σε αυτή την περίπτωση διέφεραν ανάλογα με την κατάσταση που επικρατούσε ή το έργο που είχε να κάνει· αλλά η αποφασιστικότητα και η δύναμη της θέλησης για τη χρήση τους ήταν πάντα τα ίδια. Μάλιστα, όσο δυσκολότερη γινόταν η κατάσταση της Αγγλίας με την πάροδο του χρόνου, τόσο πιο απαραίτητο φαινόταν στη βρετανική κυβέρνηση να διατηρήσει μια κατάσταση γενικής παράλυσης μεταξύ των διαφόρων κρατικών δυνάμεων της Ευρώπης, σαν αποτέλεσμα των μεταξύ τους ανταγωνισμών. Στα χρόνια που ακολούθησαν, η πολιτική αποσύνδεση της πρώην βορειοαμερικανικής αποικιακής επικράτειας οδήγησε στις μεγαλύτερες προσπάθειες για να κρατήσει τα ευρωπαϊκά νώτα της απολύτως καλυμμένα. Έτσι – μετά την καταστροφή της Ισπανίας και της Ολλανδίας ως μεγάλων θαλάσσιων δυνάμεων – η δύναμη του αγγλικού κράτους επικεντρώθηκε εναντίον της ανερχόμενης Γαλλίας μέχρι που τελικά, με την πτώση του Ναπολέοντα του Α', ο κίνδυνος ηγεμονίας από αυτήν την πιο επικίνδυνη στρατιωτική δύναμη για την Αγγλία μπορούσε να θεωρηθεί διαλυμένος.

Η μεταστροφή της βρετανικής πολιτικής απέναντι στη Γερμανία πραγματοποιήθηκε με αργούς ρυθμούς, όχι μόνο επειδή δεν υπήρχε εμφανής κίνδυνος για την Αγγλία σαν αποτέλεσμα της έλλειψης εθνικής ενότητας του γερμανικού έθνους, αλλά και επειδή η κοινή γνώμη στην Αγγλία, σαν αποτέλεσμα της προπαγάνδας, είχε οδηγηθεί σε άλλους στόχους του κράτους και αργεί να ακολουθήσει νέους στόχους. Η ικανότητα του πολιτικού εδώ εμφανίζεται μεταφρασμένη στην γνώση των λαϊκών συναισθηματικών αξιών, που όχι μόνο είναι πιο αποδοτική στην αντίστοιχη αποτελεσματικότητά της, αλλά και πιο σταθερή ως προς τη διάρκειά της. Άρα μπορεί ο πολιτικός, μετά την επίτευξη ενός στόχου, να στρέψει χωρίς άλλη καθυστέρηση τους συλλογισμούς του σε νέους

στόχους, οι μάζες όμως μπορούν να μετατραπούν συναισθηματικά σε όργανο μιας νέας άποψης της ζωής τους μόνο μέσα από τη σταδιακή και αργή δουλειά της προπαγάνδας.

Ήδη από το 1870/71, η Αγγλία είχε εν τω μεταξύ διατυπώσει τη νέα της θέση. Οι διακυμάνσεις που σημειώθηκαν κατά καιρούς, λόγω της αυξανόμενης επιρροής της Αμερικής στην παγκόσμια οικονομία καθώς και της ανάπτυξης της Ρωσίας ως πολιτικής δύναμης, δυστυχώς δεν αξιοποιήθηκαν από τη Γερμανία, και έτσι η γενική τάση της βρετανικής διπλωματίας απλώς και μόνο ενισχύθηκε.

Η Αγγλία είδε στη Γερμανία τη δύναμη, της οποίας η σημασία από την άποψη του εμπορίου και της παγκόσμιας πολιτικής, κυρίως σαν αποτέλεσμα της τεράστιας εκβιομηχάνισής της, είχε προσλάβει τόσο απειλητικές διαστάσεις, που οι δύο χώρες ήδη συναγωνίζονταν μεταξύ τους στους ίδιους τομείς. Η «ειρηνική οικονομική» κατάκτηση του κόσμου, η οποία για τους κυβερνήτες του κράτους μας, φαινόταν το άκρον άωτον της σοφίας, έγινε η αφορμή για τους Άγγλους πολιτικούς για να οργανώσουν μια πολιτική αντίστασης. Το γεγονός ότι αυτή η αντίσταση πήρε τη μορφή μιας οργανωμένης επίθεσης σε ευρύτατη κλίμακα, ερχόταν σε απόλυτη συμφωνία με την φύση μιας διπλωματίας που σκοπός της δεν ήταν η διατήρηση μιας αμφισβητούμενης παγκόσμιας ειρήνης, αλλά η εδραίωση της βρετανικής παγκόσμιας κυριαρχίας. Το ότι η Αγγλία χρησιμοποίησε σαν συμμάχους όλα τα κράτη, που η στρατιωτική τους σημασία ήταν αδιαμφισβήτητη, συμφωνούσε με την παραδοσιακή της επιφυλακτικότητα στην εκτίμηση της δύναμης του εχθρού όσο και στην αναγνώριση των δικών της προσωρινών αδυναμιών. Αυτός ο τρόπος συμπεριφοράς δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «αδίστακτος», γιατί μια τόσο ολοκληρωμένη οργάνωση ενός πολέμου δεν πρέπει να κρίνεται με κριτήρια, ηρωισμού, αλλά σκοπιμότητας. **Μια διπλωματική πολιτική πρέπει να διασφαλίζει, όχι την ηρωική πτώση ενός έθνους αλλά την πρακτική του επιβίωση. Κάθε μέσο, που οδηγεί σε αυτό, τότε είναι κατάλληλο και η παράλειψή του πρέπει να θεωρηθεί σαν εγκληματική παράληψη καθήκοντος**.

Με την επανάσταση της Γερμανίας, οι βρετανικές ανησυχίες για μια απειλητική γερμανική παγκόσμια ηγεμονία έφθασαν στο τέλος τους, προς ανακούφιση των Άγγλων πολιτικών.

Έκτοτε η Αγγλία δεν είχε κανένα συμφέρον από τον **ολοκληρωτικό** αφανισμό της Γερμανίας από τον χάρτη της Ευρώπης. Αντίθετα, η τρομερή κατάρρευση που συνέβη στις μέρες του Νοεμβρίου του 1918, ήταν που έφερε τη βρετανική διπλωματία αντιμέτωπη με μια κατάσταση, που αρχικά δεν είχε θεωρηθεί καν δυνατή:

Για τεσσεράμισι χρόνια, η βρετανική παγκόσμια αυτοκρατορία είχε παλέψει για να συντρίψει την υποτιθέμενη κυριαρχία μιας ηπειρωτικής δύναμης. Τώρα ξαφνικά είχε συμβεί μια πτώση που φαινόταν να απομα-

κρύνει εντελώς αυτή τη δύναμη από τη σκηνή. Απ’ αυτή την πτώση εκδηλώθηκε μια τέτοια έλλειψη ακόμα και του πιο στοιχειώδους ενστίκτου της αυτοσυντήρησης, που η ευρωπαϊκή ισορροπία φαινόταν να διαταράσσεται από μια ενέργεια μόλις σαράντα οκτώ ωρών: **Η Γερμανία είχε εκμηδενιστεί και η Γαλλία είχε γίνει η πρώτη ηπειρωτική πολιτική δύναμη στην Ευρώπη**.

Η τεράστια προπαγάνδα, που σ’ αυτόν τον πόλεμο ενθάρρυνε τον βρετανικό λαό να συνεχίσει, υποκίνησε το μίσος και ξεσήκωσε όλα τα πρωτόγονα ένστικτα και πάθη, τώρα ερχόταν να επηρεάσει σαν μολυβένιο βαρίδι τις αποφάσεις των Βρετανών πολιτικών. Με την αποικιακή, οικονομική και εμπορική πολιτική εξόντωση της Γερμανίας, οι βρετανικοί πολεμικοί στόχοι επιτεύχθηκαν, ό,τι ξεπερνούσε αυτούς τους στόχους έβλαπτε τα αγγλικά συμφέροντα. Μόνο οι εχθροί της Αγγλίας μπορούσαν να ωφεληθούν από την εξαφάνιση ενός γερμανικού ισχυρού κράτους στην ηπειρωτική Ευρώπη. Τον Νοέμβριο του 1918 όμως και μέχρι τα μέσα του καλοκαιριού του 1919, μια αλλαγή στην αγγλική διπλωματία, η οποία σε αυτόν τον μακρύ πόλεμο χρειαζόταν τη συναισθηματική δύναμη των πλατιών μαζών περισσότερο από ποτέ, δεν ήταν πλέον δυνατή. Δεν ήταν δυνατή από την άποψη των συναισθημάτων του δικού της λαού και δεν ήταν δυνατή δεδομένης της στρατιωτικής ισορροπίας δυνάμεων. Η Γαλλία πήρε τώρα στα χέρια της την καθοδήγηση των ειρηνευτικών διαπραγματεύσεων και μπορούσε να επιβάλει τον νόμο της στους άλλους. Παρόλα αυτά, η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να επιφέρει αλλαγές κατά τη διάρκεια αυτών των μηνών που διεξάγονταν οι διαπραγματεύσεις και τα παζαρέματα, η ίδια η Γερμανία, βρισκόταν στη δίνη του εσωτερικού εμφυλίου πολέμου και επανειλημμένα ανήγγειλε δια στόματος των λεγόμενων πολιτικών της ότι ήταν έτοιμη να δεχτεί κάθε υπαγόρευση.

Αν τώρα στη ζωή των εθνών ένα έθνος, λόγω της παντελούς έλλειψης του ενστίκτου της αυτοσυντήρησης, σταματά, να είναι ένας πιθανός «ενεργός» σύμμαχος, βυθίζεται στην τάξη των υπόδουλων εθνών και η χώρα του έχει την τύχη κάθε αποικίας.

Ακριβώς για εμποδίσει την υπερβολική αύξηση της δύναμης της Γαλλίας, η Αγγλία δεν είχε κανέναν άλλο τρόπο παρά να συμμετάσχει στις επεκτατικές ορέξεις της Γαλλίας.

Στην πραγματικότητα, η Αγγλία δεν πέτυχε τους πολεμικούς της σκοπούς. Η άνοδος μιας ευρωπαϊκής δύναμης πάνω από την ισορροπία δυνάμεων του ηπειρωτικού κρατικού συστήματος της Ευρώπης όχι μόνο δεν αποτράπηκε, αλλά είχε εδραιωθεί σε μεγαλύτερο βαθμό.

Σαν στρατιωτικό κράτος, η Γερμανία το 1914 ήταν εγκλωβισμένη ανάμεσα σε δύο χώρες, από τις οποίες η μία διέθετε ανάλογες δυνάμεις και η άλλη πολύ ανώτερες. Σε αυτό προστέθηκε η ανώτερη ναυτική δύναμη της Αγγλίας. Η Γαλλία και η Ρωσία από μόνες τους ήταν σε θέση να εμποδίσουν και να σταματήσουν κάθε αποτελεσματική επέκταση της

Γερμανίας. Η εξαιρετικά δυσμενής στρατιωτικο-γεωγραφική θέση του Ράιχ μπορούσε να θεωρηθεί σαν άλλος ένας παράγοντας ασφάλειας απέναντι σε μια υπερβολική ανάπτυξη της γερμανικής δύναμης. Από στρατιωτική άποψη, η μορφή των ακτών ήταν ακατάλληλη για έναν πόλεμο με την Αγγλία, όντας μικρές και περιορισμένες, ενώ τα χερσαία σύνορα ήταν εκτεταμένα και ανοιχτά.

Η θέση της Γαλλίας σήμερα είναι διαφορετική: στρατιωτικά είναι η πρώτη δύναμη, χωρίς σοβαρό αντίπαλο στην ήπειρο· στα σύνορά της προς το νότο απέναντι στην Ισπανία και την Ιταλία είναι σχεδόν ολοκληρωτικά προστατευμένη· απέναντι στη Γερμανία είναι εξασφαλισμένη λόγω της αδυναμίας της πατρίδας μας· οι ακτές της σε ένα ευρύ μέτωπο βρίσκονται απέναντι από τα νευραλγικά σημεία της βρετανικής αυτοκρατορίας. Τα ζωτικά κέντρα της Αγγλίας δεν είναι μόνο αξιόλογοι στόχοι για τα αεροσκάφη και τις πυροβολαρχίες μεγάλου βεληνεκούς, αλλά και οι διαδρομές των βρετανικών εμπορικών μεταφορών είναι εκτεθειμένες απέναντι στις δυνατότητες των υποβρυχίων. Ένας υποβρυχιακός πόλεμος βασισμένος στις εκτεταμένες ακτές του Ατλαντικού καθώς και στις εκτεταμένες γαλλικές ακτές της Μεσογείου στην Ευρώπη και στη Βόρεια Αφρική, θα είχε καταστροφικές συνέπειες για την Αγγλία.

Έτσι καρπός του πολέμου ενάντια στην ανάπτυξη της πολιτικής δύναμης της Γερμανίας ήταν η δημιουργία μιας γαλλικής ηγεμονίας στην ήπειρο. Το στρατιωτικό αποτέλεσμα: η εδραίωση της Γαλλίας σαν πρώτης ηπειρωτικής δύναμης στην ξηρά και η αναγνώριση της βορειοαμερικανικής ένωσης σαν ισοδύναμη ισχυρή ναυτική δύναμη. Οικονομική πολιτική: η παραχώρηση μεγάλων πεδίων βρετανικών συμφερόντων στους συμμάχους της.

Όπως οι παραδοσιακοί πολιτικοί στόχοι της Αγγλίας ήθελαν και χρειάζονταν την βαλκανοποίση της Ευρώπης, έτσι και η Γαλλία επιθυμούσε τη βαλκανοποίηση της Γερμανίας.

Επιθυμία της Αγγλίας ήταν και παραμένει η αποτροπή της ανάδειξης μιας ηπειρωτικής δύναμης σε δύναμη παγκόσμιας πολιτικής σημασίας, που σημαίνει, διατήρηση μιας συγκεκριμένης ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών· γιατί αυτή η ισορροπία αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για τη βρετανική παγκόσμια ηγεμονία.

Επιθυμία της Γαλλίας ήταν και παραμένει η αποτροπή της δημιουργίας μιας ενιαίας δύναμης της Γερμανίας, η διατήρηση ενός συστήματος μικρών γερμανικών κρατιδίων, με μια ισορροπημένη σχέση δυνάμεων, χωρίς ενιαία ηγεσία και κατάληψη της αριστερής όχθης του Ρήνου σαν προϋπόθεση για τη δημιουργία και την κατοχύρωση της ηγεμονικής της θέσης στην Ευρώπη.

Ο απώτεροι στόχοι της γαλλικής διπλωματίας πρέπει να βρίσκονται σε διαρκή αντίθεση με τους τελικούς σκοπούς της βρετα-

νικής πολιτικής.

Όποιος, με βάση τις παραπάνω διαπιστώσεις, πραγματοποιήσει μια εξέταση των σημερινών **δυνατοτήτων συμμαχίας** για τη Γερμανία, πρέπει να καταλήξει στο συμπέρασμα πως το μόνο που μπορεί να κάνει η Γερμανία για τη σύναψη συμμαχίας είναι να προσεγγίσει την Αγγλία. Όσο τρομερές κι αν ήταν και είναι οι συνέπειες της αγγλικής πολεμικής πολιτικής για τη Γερμανία, δεν μπορούμε να παραλείψουμε να αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι τα ζωτικά συμφέροντα της Αγγλίας για έναν **αφανισμό** της Γερμανίας δεν υπάρχουν πλέον **σήμερα** και μάλιστα αντιθέτως, η αγγλική πολιτική όλο και περισσότερο χρόνο με τον χρόνο τείνει στην παρεμπόδιση της υπερβολικής γαλλικής ορμής για ηγεμονία. Σήμερα όμως, μια συμμαχική πολιτική δεν καθοδηγείται από την οπτική γωνία των παλιών αντιπαραθέσεων, αλλά μάλλον γονιμοποιείται από τη γνώση των εμπειριών του παρελθόντος. Η εμπειρία όμως θα έπρεπε να μας έχει διδάξει ότι οι συμμαχίες που σχηματίζονται για **αρνητικούς** σκοπούς πάσχουν από εσωτερική αδυναμία. **Τα πεπρωμένα των εθνών μπορούν να σφυρηλατηθούν σταθερά μόνο μέσα από την προοπτική μιας κοινής επιτυχίας με την έννοια των κοινών αποκτήσεων, κατακτήσεων, με λίγα λόγια, μιας αμοιβαίας επέκτασης της δύναμης**.

Το πόσο λίγο καταλαβαίνει ο λαός μας την εξωτερική πολιτική φαίνεται ξεκάθαρα από τα δημοσιεύματα του καθημερινού Τύπου που κάνουν λόγο για τη λίγο-πολύ μεγάλη «γερμανική φιλικότητα» του ενός ή του άλλου ξένου πολιτικού, όπου σ' αυτή την υποτιθέμενη στάση αυτών των προσωπικοτήτων απέναντι στον λαό μας φαίνεται μια εγγύηση για μια βοηθητική πολιτική απέναντί μας. Αυτό είναι μια απολύτως απίστευτη ανοησία, μια εικασία για την απαράμιλλη απλοϊκότητα του μέσου Γερμανού μικροαστού που ασχολείται με την πολιτική. Δεν υπάρχει Άγγλος, ούτε Αμερικανός ή Ιταλός πολιτικός που θα μπορούσε ποτέ να χαρακτηριστεί **«φιλογερμανός»**. Κάθε Άγγλος πολιτικός είναι φυσικά πρώτα απ' όλα **Άγγλος**, κάθε Αμερικανός είναι **Αμερικανός** και κανένας Ιταλός δεν είναι πρόθυμος να ακολουθήσει άλλη πολιτική εκτός από μια **φιλοϊταλική**. Όποιος λοιπόν πιστεύει ότι μπορεί να οικοδομήσει συμμαχίες με ξένα έθνη στη βάση μιας φιλογερμανικής στάσης των υπευθύνων πολιτικών, είναι είτε γάιδαρος είτε απατεώνας. Η προϋπόθεση για τη δέσμευση των πεπρωμένων των εθνών δεν είναι ποτέ η αμοιβαία εκτίμηση ή ακόμα και η συμπάθεια, αλλά περισσότερο η προοπτική των ωφελειών που θα προκύψουν για τις πλευρές που συμμαχούν. Με άλλα λόγια, ανεξάρτητα από το πόσο, ας πούμε, ένας Άγγλος πολιτικός θα ακολουθεί πάντα μια φιλοαγγλική πολιτική και ποτέ μια φιλογερμανική, είναι αλήθεια ότι μερικά πολύ

συγκεκριμένα συμφέροντα αυτής της **φιλοαγγλικής** πολιτικής μπορούν, για διάφορους λόγους, να συμπίπτουν σε πολλά σημεία με τα **γερμανικά συμφέροντα**. Φυσικά αυτό μπορεί να συμβαίνει μόνο ως ένα βαθμό και η κατάσταση μπορεί μια μέρα να ανατραπεί πλήρως· **αλλά η τέχνη ενός κορυφαίου πολιτικού φαίνεται ακριβώς, όταν, για την εκπλήρωση των δικών του αναγκών σε συγκεκριμένες περιόδους, βρίσκει πάντα εκείνους τους συνεργάτες, που πρέπει να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο προκειμένου να υπερασπιστούν τα δικά τους συμφέροντα**.

Η πρακτική εφαρμογή όλων αυτών για το παρόν εξαρτάται μόνο από την απάντηση που θα δοθεί στα ακόλουθα ερωτήματα: **Ποια κράτη δεν έχουν επί του παρόντος ζωτικό συμφέρον από το γεγονός ότι η πλήρης εξάλειψη μιας γερμανικής κεντρικής Ευρώπης θα φέρει τη γαλλική οικονομική και στρατιωτική δύναμη σε μια απόλυτη, κυρίαρχη θέση ηγεμονίας; Και μάλιστα, ποια κράτη θα δουν σε μια τέτοια εξέλιξη μια απειλή για το μέλλον τους λόγω των δικών τους συνθηκών ύπαρξης και της μέχρι σήμερα παραδοσιακής τους πολιτικής ηγεσίας;**

Γιατί επιτέλους πρέπει να είμαστε σαφείς σχετικά με αυτό: Ο άσπονδος θανάσιμος εχθρός του γερμανικού λαού είναι και θα παραμείνει η Γαλλία. Δεν έχει σημασία ποιος κυβέρνησε ή ποιος θα κυβερνήσει στη Γαλλία, αν είναι οι Βουρβόνοι, οι Ιακωβίνοι, οι Βοναπαρτιστές ή οι αστοί δημοκράτες, οι κληρικοί Ρεπουμπλικάνοι ή οι κόκκινοι μπολσεβίκοι· ο απώτερος σκοπός των δραστηριοτήτων τους στην εξωτερική πολιτική θα είναι πάντα η προσπάθεια να καταλάβουν τη συνοριακή γραμμή του Ρήνου και να εδραιώσουν τη θέση της Γαλλίας σε αυτό το ποτάμι, μέσω της διάλυσης και του διαμελισμού της Γερμανίας.

Η Αγγλία δεν θέλει τη Γερμανία σαν παγκόσμια δύναμη, η Γαλλία όμως δεν θέλει τη δύναμη που ονομάζεται Γερμανία: μια πολύ σημαντική διαφορά! **Σήμερα όμως δεν αγωνιζόμαστε για μια θέση παγκόσμιας δύναμης, αλλά για την επιβίωση της πατρίδας μας, για την εθνική μας ενότητα και για το καθημερινό ψωμί των παιδιών μας**. Εάν, από αυτή την άποψη, θέλουμε να ψάξουμε για Ευρωπαίους συμμάχους, απομένουν μόνο δύο κράτη: η **Αγγλία** και η **Ιταλία**.

Η Αγγλία δεν θέλει μια Γαλλία της οποίας η στρατιωτική γροθιά, ανεμπόδιστη από την υπόλοιπη Ευρώπη, μπορεί να ακολουθήσει μια πολιτική που, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, κάποτε θα συγκρουστεί με τα αγγλικά συμφέροντα. Η Αγγλία ποτέ δεν μπορεί να θελήσει μια Γαλλία η οποία, έχοντας στην κατοχή της τα τεράστια δυτικοευρωπαϊκά ορυχεία σιδήρου και άνθρακα, αποκτά τις προϋποθέσεις για μια επικίνδυνη οικονομική θέση στον κόσμο. Επιπλέον η Αγγλία ποτέ δεν θα θελήσει μια Γαλλία της οποίας η πολιτική θέση στην ήπειρο, χάρη στην καταστροφή της υπόλοιπης Ευρώπης, φαίνεται τόσο εξασφαλισμένη, που όχι μόνο θα είναι ικανή να ξαναεφαρμόσει μια παγκόσμια γαλλική πολιτική σε ευρύτερη έκταση, αλλά θα βρεθεί αναγκασμένη να το κάνει.

Οι βόμβες που έριξαν κάποτε τα Ζέπελιν μπορούν κάθε νύχτα να πολλαπλασιαστούν κατά χιλιάδες· η στρατιωτική υπεροχή της Γαλλίας είναι ένα βάρος που πιέζει την καρδιά της παγκόσμιας αυτοκρατορίας της Μεγάλης Βρετανίας.

Όμως και η Ιταλία δεν θέλει και ούτε θα θέλει μια περαιτέρω ενίσχυση της γαλλικής υπεροχής στην Ευρώπη. Το μέλλον της Ιταλίας θα εξαρτάται πάντα από την εξέλιξη των γεγονότων που ομαδοποιείται γεωγραφικά γύρω από τη λεκάνη της Μεσογείου. Αυτό που οδήγησε την Ιταλία στον πόλεμο δεν ήταν στην πραγματικότητα η επιθυμία της να συνεισφέρει στον επεκτατισμό της Γαλλίας, αλλά περισσότερο να δώσει ένα θανάσιμο χτύπημα στον μισητό ανταγωνιστή της στην Αδριατική. Οποιαδήποτε περαιτέρω ηπειρωτική ενδυνάμωση της Γαλλίας σημαίνει εμπόδιο για την Ιταλία στο μέλλον και δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε ότι η φυλετική συγγένεια μεταξύ των λαών δεν είναι σε καμία περίπτωση ικανή να εξαλείψει τις αντιπαλότητες.

Με την πιο νηφάλια και ψύχραιμη εκτίμηση, σήμερα είναι πρωτίστως αυτά τα δύο κράτη, η **Αγγλία** και η **Ιταλία**, των οποίων τα πλέον αυτονόητα συμφέροντα δεν έρχονται σε αντίθεση με τις προϋποθέσεις ύπαρξης του γερμανικού έθνους, τουλάχιστον στα πιο ουσιαστικά σημεία και μάλιστα, σε κάποιο βαθμό, ταυτίζονται μαζί τους.

Ωστόσο, κατά την αξιολόγηση μιας τέτοιας πιθανότητας συμμαχίας, δεν πρέπει μας διαφεύγουν τρεις παράγοντες. Ο πρώτος αφορά εμάς, οι άλλοι δύο τα δύο κράτη που έχω αναφέρει.

Μπορεί κάποιος να συμμαχήσει με τη σημερινή Γερμανία; Μπορεί μια δύναμη, η οποία θέλει να δει σε μια συμμαχία μια βοήθεια για την πραγματοποίηση των δικών της **επιθετικών** στόχων, να συμμαχήσει με ένα κράτος, του οποίου οι ηγέτες του εδώ και χρόνια δίνουν μια εικόνα άθλιας ανικανότητας και ειρηνόφιλης δειλίας και του οποίου το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού του τυφλωμένο από τις δημοκρατικές και μαρξιστικές θεωρίες, προδίδει τα συμφέροντα του ίδιου του έθνους και της χώρας με ανήκουστο τρόπο; Μπορεί οποιαδήποτε δύναμη να ελπίζει σήμερα, ότι θα μπορέσει να δημιουργήσει μια χρήσιμη σχέση με ένα κράτος, με την πεποίθηση ότι μια μέρα θα πολεμήσει για την υπεράσπιση από κοινού των κοινών τους συμφερόντων, όταν αυτό το κράτος δεν έχει εμφανώς ούτε τη θέληση ούτε το κουράγιο να κουνήσει έστω και το μικρό του δάχτυλο για την υπεράσπιση της ίδιας της ύπαρξής του; Μια οποιαδήποτε δύναμη για την οποία μια συμμαχία είναι και θα έπρεπε να είναι κάτι περισσότερο από μια απλή συμφωνία για την εγγύηση και τη διατήρηση μιας κατάστασης αργής σήψης, όπως συνέβη με την παλιά και καταστροφική Τριπλή Συμμαχία, μπορεί να συνάψει μια

συμμαχία ζωής ή θανάτου με ένα κράτος του οποίου οι πιο χαρακτηριστικές εκδηλώσεις είναι η χαμερπής δουλοπρέπεια στις εξωτερικές σχέσεις και η σκανδαλώδης καταπίεση των εθνικών αρετών στο εσωτερικό· με ένα κράτος στο οποίο δεν υπάρχει πλέον κανένα μεγαλείο, αφού με βάση την όλη του συμπεριφορά δεν του αξίζει πια· με κυβερνήσεις οι οποίες δεν μπορούν να καυχηθούν για κανένα σεβασμό από τους πολίτες τους και συνεπώς δεν χαίρουν καμίας εκτίμησης στο εξωτερικό;

Όχι, μια δύναμη, που σέβεται τον εαυτό της και που ελπίζει σε περισσότερα από τις συμμαχίες, παρά σε προμήθειες για βουλευτές που διψούν για λεία, με τη σημερινή Γερμανία δεν θα συμμαχήσει και μάλιστα δεν μπορεί. **Στη σημερινή μας ανικανότητα να συνάψουμε συμμαχίες βρίσκεται και ο βαθύτερος και απόλυτος λόγος για την αλληλεγγύη μεταξύ των εχθρών που μας ληστεύουν**. Δεδομένου ότι Γερμανία δεν αμύνεται ποτέ, παρά μόνο με κάποιες φανταχτερές «διαμαρτυρίες» της κοινοβουλευτικής μας αφρόκρεμας, ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει κανένα λόγο να αγωνιστεί για την προστασία μας και καθώς ο καλός Θεός δεν έχει σαν αρχή του να χαρίζει την ελευθερία σε έθνη δειλών – παρά τους κλαυθμυρισμούς των πατριωτικών οργανώσεων που στοχεύουν σ' αυτό – τότε ακόμη και τα κράτη που δεν έχουν **άμεσο** συμφέρον από τον πλήρη αφανισμό μας δεν έχουν άλλη επιλογή από το να συμμετέχουν στις γαλλικές λεηλασίες, μόνο για τον λόγο, ότι με τέτοια συνεργασία και συμμετοχή στη λεηλασία, τουλάχιστον να αποτρέψουν την αποκλειστική ενίσχυση της Γαλλίας και μόνο.

Δεύτερον, δεν πρέπει να ξεχνάμε τη δυσκολία να πραγματοποιηθεί μια μεταστροφή των μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού των χωρών που ήταν προηγουμένως εχθρικές απέναντί μας, που έχουν επηρεαστεί προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση από τη μαζική προπαγάνδα. Απλώς δεν μπορεί κανείς να παρουσιάζει για χρόνια ένα έθνος σαν μια ορδή «Ούννων», «ληστών», «Βανδάλων» κ.λ.π., και να ανακαλύψει ξαφνικά το αντίθετο μέσα σε μια νύχτα και να συστήσει τον εχθρό του παρελθόντος σαν σύμμαχο του μέλλοντος.

Όμως πρέπει να δοθεί ακόμη μεγαλύτερη προσοχή σε ένα τρίτο παράγοντα, αφού έχει καθοριστική σημασία για τη διαμόρφωση των μελλοντικών συμμαχιών στην Ευρώπη:

Όσο μικρότερο φαίνεται να είναι το συμφέρον της Αγγλίας, από έναν περαιτέρω αφανισμό της Γερμανίας από τη σκοπιά του βρετανικού κράτους, τόσο μεγαλύτερο είναι το συμφέρον του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου από μια τέτοια εξέλιξη. Η διχογνωμία μεταξύ της επίσημης ή μάλλον της παραδοσιακής βρετανικής πολιτικής και των κυρίαρχων εβραϊκών χρηματιστηριακών δυνάμεων δεν φαίνεται πουθενά πιο καθαρά απ' ό,τι στις διαφορετικές στάσεις τους σε ζητήματα της αγγλικής εξωτερικής πολιτικής. **Σε αντίθεση με τα συμφέροντα του βρετανικού κράτους, το εβραϊκό κεφάλαιο δεν θέλει μόνο τον πλήρη**

οικονομικό αφανισμό της Γερμανίας, αλλά και την πλήρη πολιτική της υποδούλωση. Η διεθνοποίηση της γερμανικής μας οικονομίας, δηλαδή η μεταβίβαση των παραγωγικών δυνάμεών μας στην κατοχή του παγκόσμιου εβραϊκού κεφαλαίου, μπορεί να πραγματοποιηθεί πλήρως μόνο σε ένα κράτος που πολιτικά έχει παραδοθεί στον μπολσεβικισμό. Αλλά αν τα μαρξιστικά μαχητικά στρατεύματα του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου πρόκειται να σπάσουν τη ραχοκοκαλιά του γερμανικού εθνικού κράτους, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με φιλική υποστήριξη από το εξωτερικό. Οι γαλλικές στρατιές πρέπει, επομένως, να εισβάλουν και να καταλάβουν την επικράτεια του γερμανικού κράτους έως ότου το Ράιχ, εσωτερικά εξουθενωμένο, υποκύψει στα μαχητικά στρατεύματα των μπολσεβίκων του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου.

Σήμερα λοιπόν ο Εβραίος είναι ο μεγάλος υποκινητής για την ολοκληρωτική καταστροφή της Γερμανίας. Οπουδήποτε στον κόσμο διαβάζουμε για επιθέσεις κατά της Γερμανίας, οι Εβραίοι είναι οι δημιουργοί τους, όπως και στον καιρό της ειρήνης και κατά τη διάρκεια του πολέμου, το εβραϊκό χρηματιστήριο και ο μαρξιστικός Τύπος ήταν που υποκινούσαν συστηματικά το μίσος εναντίον της Γερμανίας, μέχρι που το ένα κράτος μετά το άλλο εγκατέλειπε την ουδετερότητα και τασσόταν στην υπηρεσία του παγκόσμιου πολεμικού συνασπισμού, ακόμα και σε βάρος των συμφερόντων των λαών τους.

Η συλλογιστική του εβραϊσμού είναι ξεκάθαρη. Η μπολσεβικοποίηση της Γερμανίας, δηλαδή η εξόντωση της εθνικής πατριωτικής γερμανικής διανόησης και η συνεπακόλουθη υπαγωγή της γερμανικής εργατικής δύναμης κάτω από τον ζυγό του παγκόσμιου εβραϊκού κεφαλαίου, αποτελεί μόνο το προοίμιο για την περαιτέρω εξάπλωση αυτής της εβραϊκής τάσης να κατακτήσει τον κόσμο. Όπως συμβαίνει τόσο συχνά στην ιστορία, η Γερμανία είναι ο βασικός άξονας αυτής της τρομερής πάλης. Αν ο λαός μας και το κράτος μας πέσουν θύματα αυτών των αιμοδιψών και φιλάργυρων Εβραίων τυράννων των εθνών, ολόκληρη η γη θα βυθιστεί στις παγίδες αυτού του πολύποδα· αν η Γερμανία απελευθερωθεί από αυτόν τον εναγκαλισμό, τότε αυτός ο μεγαλύτερος κίνδυνος για τα έθνη μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει συντριβεί για ολόκληρο τον κόσμο.

Όσο σίγουρο είναι ότι ο εβραϊσμός θα χρησιμοποιήσει όλες τις υποχθόνιες δυνάμεις του όχι μόνο για να διατηρήσει την εχθρότητα των εθνών εναντίον της Γερμανίας αλλά και αν είναι δυνατό να την αυξήσει ακόμη περισσότερο, τόσο σίγουρο είναι ότι αυτές οι ενέργειες συμφωνούν μόνο κατά ένα μικρό μέρος με τα πραγματικά συμφέροντα των εθνών που δηλητηριάζονται από αυτόν. **Σε γενικές γραμμές, οι Εβραίοι θα πολεμούν πάντα μέσα στα διάφορα εθνικά σώματα με εκείνα τα όπλα, που με βάση τη νοοτροπία αυτών των εθνών την**

οποία γνωρίζουν, φαίνονται να είναι τα πιο αποτελεσματικά και υπόσχονται τη μεγαλύτερη επιτυχία. Από αυτά ξεφύτρωσαν στον εθνικό μας κορμό, που το αίμα του έχει εκφυλιστεί εξαιρετικά, οι λίγο-πολύ «κοσμοπολίτες» με τις ειρηνιστικές-ιδεολογικές σκέψεις, με λίγα λόγια τις διεθνιστικές τάσεις, τους οποίους χρησιμοποιούν στον αγώνα τους για δύναμη· στη Γαλλία χρησιμοποιούν τον γνωστό και σωστά αξιολογημένο σοβινισμό, στην Αγγλία χρησιμοποιούν το ενδιαφέρον για την οικονομία και την παγκόσμια πολιτική· εν ολίγοις, χρησιμοποιούν πάντα τα πιο ουσιαστικά χαρακτηριστικά που αντιπροσωπεύουν τη νοοτροπία ενός λαού. Μόνο όταν πετύχουν κατ' αυτόν τον τρόπο μια συγκεκριμένη ανεξέλεγκτη επιρροή με οικονομική και πολιτική δύναμη, βγάζουν τους περιορισμούς αυτών των δανεικών όπλων και αποκαλύπτουν τις πραγματικές προθέσεις τους και τους σκοπούς για τους οποίους μάχονται. Τώρα το καταστροφικό τους έργο προχωρά όλο και πιο γρήγορα, μέχρις ότου να μετατρέψουν το ένα κράτος μετά το άλλο σε μια μάζα ερειπίων, πάνω στην οποία θα εγκαθιδρύσουν μετά την κυριαρχία της αιώνιας εβραϊκής αυτοκρατορίας.

Στην Αγγλία καθώς και στην Ιταλία, η διάσταση των απόψεων για την καλύτερη εγχώρια πολιτική και τη βούληση του εβραϊκού χρηματιστηριακού κεφαλαίου είναι ξεκάθαρη και μερικές φορές ακόμα και εξόφθαλμα φανερή.

Μόνο στη Γαλλία υπάρχει σήμερα περισσότερο από ποτέ μια μυστική **συμφωνία** μεταξύ των **προθέσεων των χρηματιστηρίων που ελέγχονται από τους Εβραίους** και των επιθυμιών **ενός σοβινιστικού κράτους**. Μόνο σε αυτήν την ταύτιση βρίσκεται ένας τεράστιος κίνδυνος για τη Γερμανία. Ακριβώς για αυτόν τον λόγο η Γαλλία είναι και παραμένει μακράν ο πιο τρομερός εχθρός. **Αυτός ο λαός, που γίνεται όλο και περισσότερο θήραμα της νεγροποίησης, στην προσκόλλησή του στους στόχους της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας σημαίνει έναν υποβόσκοντα κίνδυνο για την ύπαρξη της λευκής φυλής στην Ευρώπη**. Γιατί η μόλυνση με το αίμα των Νέγρων στον Ρήνο στην καρδιά της Ευρώπης αντιστοιχεί τόσο με τη σαδιστική και διεστραμμένη δίψα για εκδίκηση αυτού του σοβινιστικού παραδοσιακού εχθρού του λαού μας, όσο και με τους σκοπούς των ψυχρών υπολογιστών Εβραίων για να ξεκινήσουν έτσι μια διαδικασία μιγαδοποίησης στο κέντρο της ευρωπαϊκής ηπείρου και να καταστρέψουν τα θεμέλια της ανεξάρτητης ύπαρξης της λευκής φυλής, μολύνοντάς την με το αίμα μιας κατώτερης ανθρώπινης φυλής.

Αυτό που κάνει σήμερα η Γαλλία στην Ευρώπη, υποκινούμενη από τη δική της δίψα για εκδίκηση και καθοδηγούμενη συστηματικά από τους Εβραίους, αποτελεί μια εγκληματική επίθεση εναντίον της ύπαρξης της λευκής φυλής και μια μέρα θα ξεσηκώσει εναντίον του γαλλικού λαού την εκδίκηση μιας γενιάς που θα αναγνωρίσει σε αυτή τη φυλετική μόλυνση το προπατορικό αμάρτημα της ανθρωπότητας.

Για τη Γερμανία, όμως, ο γαλλικός κίνδυνος σημαίνει την υποχρέωση, αφήνοντας στην άκρη όλα τα συναισθήματα, να απλώσει το χέρι σε εκείνους που, απειλούμενοι το ίδιο με εμάς, δεν θέλουν να υπομείνουν και να ανεχτούν τη δίψα της Γαλλίας για ηγεμονία.

Στο εγγύς μέλλον για τη Γερμανία μπορούν να υπάρχουν μόνο δύο σύμμαχοι στην Ευρώπη: η Αγγλία και η Ιταλία.

Όποιος κάνει τον κόπο σήμερα να ρίξει μια ματιά στο παρελθόν για να παρακολουθήσει τον τρόπο με τον οποίο ασκήθηκε η εξωτερική πολιτική της Γερμανίας μετά την επανάσταση, δεν θα έχει άλλη επιλογή, παρά, λαμβάνοντας υπόψη τις συνεχείς και αδιανόητες αποτυχίες των κυβερνήσεών μας, να χτυπήσει το κεφάλι του και είτε απλώς να απελπιστεί, είτε με φλογερή αγανάκτηση να κηρύξει τον πόλεμο σε ένα τέτοιο καθεστώς. Αυτές οι πράξεις δεν έχουν καμία σχέση με την άγνοια: γιατί αυτό που θα φαινόταν αδιανόητο σε κάθε σκεπτόμενο μυαλό κατάφεραν να το κάνουν οι κύκλωπες της διανόησης των κομμάτων του Νοεμβρίου: **επιζητούσαν την εύνοια της Γαλλίας**. Μάλιστα, όλα αυτά τα χρόνια, με τη συγκινητική αφέλεια ενός αδιόρθωτου ονειροπόλου, προσπάθησαν ξανά και ξανά να κερδίσουν την εύνοια των Γάλλων, συμπεριφέρονταν δουλοπρεπώς συνεχώς μπροστά στο «μεγάλο έθνος» και πίστευαν ότι κάθε έξυπνο κόλπο των Γάλλων δημίων ήταν το πρώτο σημάδι μιας ορατής αλλαγής. **Οι πραγματικοί πρωτεργάτες της πολιτικής μας φυσικά ποτέ δεν συμμερίστηκαν αυτή την παράλογη πεποίθηση. Γι’ αυτούς οι κολακείες στη Γαλλία ήταν μόνο ένα αυτονόητο μέσο για να σαμποτάρουν κάθε αποτελεσματική πολιτική συμμαχιών**. Δεν είχαν ποτέ αμφιβολίες για τους στόχους της Γαλλίας και όσων κρύβονταν πίσω της. Αυτό που τους ανάγκασε να ενεργήσουν, σαν να πίστευαν ειλικρινά στην πιθανότητα αλλαγής του γερμανικού πεπρωμένου, ήταν η νηφάλια συνειδητοποίηση, ότι διαφορετικά ο λαός μας πιθανότατα θα ακολουθούσε διαφορετικό δρόμο.

Φυσικά και για μας είναι δύσκολο να παρουσιάσουμε στις τάξεις του κινήματός μας την Αγγλία σαν πιθανό σύμμαχο για το μέλλον. Ο εβραϊκός μας Τύπος ήξερε πάντα πώς να εστιάζει το ιδιαίτερο μίσος στην Αγγλία, και ένα σωρό καλοί Γερμανοί σαν πύρρουλες φτερούγισαν πρόθυμα στις ξόβεργες των Εβραίων, φλυαρούν για την «αναβίωση» μιας γερμανικής θαλάσσιας δύναμης, διαμαρτύρονται κατά της κλοπής των αποικιών μας, προτείνοντας την επανάκτησή τους και έτσι βοηθούν να προσφερθεί το υλικό που ο Εβραίος απατεώνας μπορούσε να στείλει στους ομοφύλους του στην Αγγλία, προκειμένου να χρησιμοποιηθεί εκεί για τους σκοπούς μιας αποτελεσματικής προπαγάνδας. Γιατί το ότι σήμερα δεν χρειάζεται να αγωνιστούμε για «θαλασσοκρατία» κ.λ.π., θα

πρέπει σταδιακά να το καταλάβουν και οι ανόητοι αστοί μας που ανακατεύονται με την πολιτική. Ο προσανατολισμός της γερμανικής εθνικής δύναμης προς αυτόν τον στόχο, χωρίς την πιο εμπεριστατωμένη προηγούμενη κατοχύρωση της θέσης μας στην Ευρώπη, ήταν παράλογος ακόμη και πριν από τον πόλεμο. Σήμερα μια τέτοια ελπίδα είναι μια απ' αυτές τις ηλιθιότητες, που στον τομέα της πολιτικής χαρακτηρίζονται με τη λέξη έγκλημα.

Πραγματικά μερικές φορές ήταν απελπιστικό, όταν έπρεπε να βλέπεις πώς οι Εβραίοι υποκινητές κατάφεραν να κρατήσουν τον λαό μας απασχολημένο με πράγματα που σήμερα έχουν μόνο δευτερεύουσα σημασία, να τον ξεσηκώνουν σε διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες, ενώ την ίδια στιγμή η Γαλλία αποσπούσε κομμάτι-κομμάτι από το σώμα του έθνους μας και συστηματικά αφαιρούσε τα ίδια τα θεμέλια της εθνικής μας ανεξαρτησίας.

Με την ευκαιρία αυτή πρέπει να θυμηθώ ένα παιγνίδι (ξύλινο αλογατάκι) που όλα αυτά τα χρόνια οι Εβραίοι ήξεραν να ιππεύουν με εκπληκτική επιδεξιότητα: το Νότιο Τιρόλο.

Ναι, **το Νότιο Τιρόλο**! Αν ασχολούμαι με αυτό το ζήτημα εδώ σε αυτό το σημείο, είναι επειδή θέλω να ξεκαθαρίσω τους λογαριασμούς μου, όχι για τελευταία φορά, με αυτή τη συμμορία απατεώνων που, βασισμένοι στην άγνοια και την βλακεία μεγάλων τμημάτων του λαού μας, έχει την αυθάδεια να υποκριθεί σε αυτό το σημείο μια εθνική αγανάκτηση, που είναι τόσο ξένη στον αληθινό χαρακτήρα των κοινοβουλευτικών μας απατεώνων όσο και η ιδέα του σεβασμού της ατομικής ιδιοκτησίας σε μία καρακάξα.

Θα ήθελα να τονίσω ότι προσωπικά ήμουν ένας από τους ανθρώπους, που την εποχή που κρινόταν η τύχη του Νοτίου Τιρόλου – δηλαδή από τον Αύγουστο του 1914 έως τον Νοέμβριο του 1918 – βρισκόμουν εκεί όπου θα μπορούσε να γίνει και η πρακτική υπεράσπιση αυτής της περιοχής, δηλαδή στον στρατό. Από την πλευρά μου συμμετείχα στις μάχες εκείνων των χρόνων, όχι μόνο για να μη χαθεί το Τιρόλο, αλλά και για να παραμείνει, όπως και κάθε άλλη γερμανική περιοχή, στην πατρίδα.

Αυτοί που δεν συμμετείχαν τότε στις μάχες ήταν οι κοινοβουλευτικοί κλέφτες, όλο αυτό το πολιτικό κομματικό σκυλολόι. Αντιθέτως, ενώ εμείς πολεμούσαμε με την πεποίθηση ότι μόνο μια νικηφόρα έκβαση του πολέμου θα μπορούσε να κρατήσει και το Νότιο Τιρόλο για το γερμανικό έθνος, τα στόματα αυτών των Εφιαλτών υπονόμευαν με τη δημαγωγία τους αυτή τη νίκη, μέχρι που τελικά ο μαχόμενος Ζήγκφρηντ έπεσε χτυπημένος πισώπλατα. **Γιατί οι φλογερές και υποκριτικές ομιλίες των καλοντυμένων βουλευτών στην πλατεία δημαρχείου (Rathausplatz) της Βιέννης ή μπροστά στο Φέλντχερνχαλλε (Feldherrnhalle) του Μονάχου ήταν απολύτως φυσικό ότι δεν μπορούσαν να εγγυηθούν τη διατήρηση του Νότιου Τιρόλου στη γερμανική κατοχή, αλλά μόνο από τα τάγματα στο μέτωπο της μάχης. Όσοι διέσπασαν αυτό το**

μέτωπο πρόδωσαν το Νότιο Τιρόλο, όπως και όλες τις άλλες γερμανικές περιοχές.

Όποιος όμως πιστεύει σήμερα ότι το ζήτημα του Τιρόλου μπορεί να επιλυθεί με διαμαρτυρίες, με διαδηλώσεις και με πορείες που οργανώνουν διάφοροι σύλλογοι κ.λ.π., είτε είναι απατεώνας, είτε απλώς Γερμανός μικροαστός.

Πάνω σ' αυτό πρέπει να καταστεί σαφές ότι τα χαμένα εδάφη δεν θα ανακτηθούν με δοξαστικές επικλήσεις στον παντοδύναμο Θεό ή με ευσεβείς προσδοκίες από την Κοινωνίας των Εθνών, αλλά μόνο με τη δύναμη των όπλων.

Το μόνο ερώτημα λοιπόν είναι, ποιος είναι διατεθειμένος να χρησιμοποιήσει τη δύναμη των όπλων για να ανακτήσει αυτά τα χαμένα εδάφη.

Όσον αφορά το άτομό μου, μπορώ να σας διαβεβαιώσω με ήσυχη τη συνείδησή μου, ότι θα έβρισκα ακόμη αρκετό κουράγιο για να συμμετάσχω σε μια νικηφόρα κατάκτηση του Νότιου Τιρόλου, επικεφαλής ενός κοινοβουλευτικού επιθετικού τάγματος θα το αποτελούσαν κοινοβουλευτικοί φαφλατάδες, οι αρχηγοί των κομμάτων και μερικοί κρατικοί σύμβουλοι. Ο διάολος ξέρει, το πόσο θα χαιρόμουν, αν μερικές οβίδες σκάγανε ξαφνικά πάνω από τα κεφάλια μιας τέτοιας «φλογερής» συγκέντρωσης διαμαρτυρίας. Πιστεύω πως, αν μια αλεπού έμπαινε σε ένα κοτέτσι, τα κακαρίσματα δεν θα ήταν τόσα πολλά και το φτερούγισμα των πουλερικών για τη σωτηρία δεν θα ήταν γρηγορότερο από τη διάλυση ενός τόσο υπέροχου «συλλόγου διαμαρτυρίας».

Αλλά το χυδαίο με την όλη υπόθεση είναι ότι αυτοί οι κύριοι ούτε και οι ίδιοι δεν πιστεύουν ότι μπορούν να πετύχουν κάτι με αυτόν τον τρόπο. Γνωρίζουν προσωπικά, καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον, ότι όλη η φασαρία που κάνουν είναι ακίνδυνη και αναποτελεσματική. Αυτό το κάνουν μόνο και μόνο, γιατί σήμερα είναι ευκολότερο να φλυαρούν για την ανάκτηση του Νότιου Τιρόλου παρά να είχαν **πολεμήσει** στο παρελθόν για τη διατήρησή του. Καθένας κάνει ό,τι μπορεί να κάνει· τότε εμείς χύσαμε το αίμα μας και σήμερα αυτή η παρέα ακονίζει τη γλώσσα της.

Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον να βλέπεις πώς οι νομιμόφρονες κύκλοι της Βιέννης καμαρώνουν κυριολεκτικά για το σημερινό τους έργο για την ανάκτηση του Νότιου Τιρόλου. Πριν από επτά χρόνια ο σεβαστός και ένδοξος Οίκος της δυναστεία τους βοήθησε, με μια πράξη επιορκίας και προδοσίας, το νικηφόρο παγκόσμιο συνασπισμό να αρπάξει το Νότιο Τιρόλο. Εκείνη την εποχή αυτοί οι κύκλοι υποστήριζαν την προδοτική πολιτική της δυναστείας τους και δεν έδιναν δεκάρα για το Νότιο Τιρόλο. Φυσικά σήμερα είναι ευκολότερο να διεξάγεις τον αγώνα γι' αυτήν την περιοχή, αφού σήμερα η μάχη δίνεται μόνο με «πνευματικά» όπλα και είναι ευκολότερο να βραχνιάζεις σε μια «εκδήλωση διαμαρτυρίας» – από εσωτερική αγανάκτηση – και να λερώνεις τα δάχτυλά σου γράφοντας

άρθρα σε εφημερίδες παρά, ας πούμε, να ανατινάξεις μια γέφυρα κατά την διάρκεια της κατοχής του Ρουρ.

Ο λόγος για τον οποίο ορισμένοι κύκλοι έχουν αναγάγει το ζήτημα του «Νότιου Τιρόλου» στο επίκεντρο των γερμανο-ιταλικών σχέσεων τα τελευταία χρόνια είναι προφανής. **Οι Εβραίοι και οι νομιμόφρονες οπαδοί των Αψβούργων έχουν το μεγαλύτερο συμφέρον να εμποδίσουν τη Γερμανία να ακολουθήσει μια συμμαχική πολιτική, που θα μπορούσε κάποτε να οδηγήσει στην αναβίωση μιας ελεύθερης γερμανικής πατρίδας. Αυτή η φασαρία δεν γίνεται από αγάπη για το Νότιο Τιρόλο – γιατί δεν το βοηθά, μόνο το βλάπτει – αλλά από τον φόβο μιας πιθανής γερμανοϊταλικής συμμαχίας**.

Συνάδει με τη γενική υποκρισία και τις συκοφαντικές τάσεις αυτών των κύκλων, όταν προσπαθούν με ψυχρή και θρασύδειλη πίκρα να παρουσιάζουν τα πράγματα σαν να είχαμε **εμείς** «προδώσει» το Νότιο Τιρόλο.

Σε αυτούς τους κυρίους πρέπει να ειπωθεί με κάθε σαφήνεια: **το Νότιο Τιρόλο «προδόθηκε» πρώτα απ' όλα από κάθε Γερμανό που ήταν αρτιμελής και στα χρόνια 1914-1918 δεν προσφέρθηκε να πάει στο μέτωπο, θέτοντας τις υπηρεσίες του στη διάθεση της πατρίδας του·**

δεύτερον, από όποιον δεν βοήθησε εκείνα τα χρόνια, στην ενδυνάμωση του εθνικού φρονήματος και των εθνικών δυνάμεων αντίστασης για τη διεξαγωγή του πολέμου και στην ενίσχυση της αντοχής του λαού μας για να συνεχίσει αυτόν τον αγώνα·

τρίτον, το Νότιο Τιρόλο το έχει προδώσει εκείνος, που συνέβαλε στο ξέσπασμα της επανάστασης του Νοεμβρίου – είτε άμεσα με πράξεις είτε έμμεσα με τη δειλή ανοχή απέναντί της – και έτσι τσάκισε με αυτόν τον τρόπο το μοναδικό όπλο που θα μπορούσε να σώσει το Νότιο Τιρόλο·

και τέταρτον, το Νότιο Τιρόλο προδόθηκε από όλα τα κόμματα και τους οπαδούς τους που έβαλαν την υπογραφή τους κάτω από τις ντροπιαστικές συνθήκες των Βερσαλλιών και του Αγίου Γερμανού.

Μάλιστα, έτσι έχουν τα πράγματα, γενναίοι μου κύριοι που ξέρετε να διαμαρτύρεστε μόνο με τα λόγια!

Σήμερα με καθοδηγεί μόνο η νηφάλια συνειδητοποίηση, ότι τα χαμένα εδάφη δεν κερδίζονται πίσω με τις ακονισμένες γλώσσες των κοινοβουλευτικών μας πολυλογάδων, αλλά μόνο με ένα ακονισμένο σπαθί, δηλαδή με έναν αιματηρό αγώνα.

Εντούτοις, δεν διστάζω να δηλώσω ότι, τώρα που ο κύβος ερρίφθη, όχι μόνο θεωρώ αδύνατη την ανάκτηση του Νοτίου Τιρόλου με έναν πόλεμο, αλλά ότι προσωπικά θα τον απέρριπτα με την πεποίθηση ότι γι' αυτό το ζήτημα η φλόγα του εθνικού ενθουσιασμού ολόκληρου του γερμανικού λαού δεν μπορούσε να επιτευχθεί σε τέτοιο βαθμό που να παρέχει τις προϋποθέσεις για μια νίκη. Αντιθέτως, πιστεύω πως, αν μια μέρα πρέπει να χύσουμε γερμανικό

αίμα για ακόμη μια φορά, θα ήταν έγκλημα να το κάνουμε αυτό για διακόσιες χιλιάδες Γερμανούς, ενώ δίπλα μας πάνω από επτά εκατομμύρια υποφέρουν κάτω από ξένη κυριαρχία και μια ζωτική αρτηρία του γερμανικού έθνους έχει γίνει ο κυνηγότοπος των αφρικανικών νέγρικων ορδών.

Εάν το γερμανικό έθνος θέλει να τερματίσει την κατάσταση της επαπειλούμενης εξόντωσής του στην Ευρώπη, τότε δεν πρέπει να πέσει στο λάθος της προπολεμικής περιόδου και να γίνει εχθρός του Θεού και του κόσμου, αλλά τότε πρέπει να ξεχωρίσει τον πιο επικίνδυνο αντίπαλο και να τον χτυπήσει με όλη του τη συγκεντρωμένη δύναμη. Και αν γι' αυτή τη νίκη χρειαστούν θυσίες και σε άλλα επίπεδα, οι μελλοντικές γενιές του λαού μας δεν θα μας καταδικάσουν γι' αυτό. Όσο πιο λαμπρές είναι οι επιτυχίες που θα προκύψουν από αυτήν, τόσο περισσότερο θα εκτιμήσουν τις σοβαρές δυσκολίες και τις βαθιές ανησυχίες που μας οδήγησαν να πάρουμε αυτή τη σκληρή απόφαση.

Αυτό που πρέπει να μας καθοδηγεί σήμερα, είναι πάντα η θεμελιώδης αντίληψη ότι η ανάκτηση των χαμένων εδαφών ενός Ράιχ είναι πρωτίστως ζήτημα της ανάκτησης της πολιτικής ανεξαρτησίας και της ισχύος της μητέρας πατρίδας.

Η πραγματοποίηση και η διασφάλιση αυτού μέσα από μια έξυπνη πολιτική συμμαχιών είναι το πρώτο καθήκον μιας ισχυρής ηγεσίας του κράτους μας σε θέματα εξωτερικών υποθέσεων.

Ιδιαίτερα εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να προσέξουμε να μην παρασυρθούμε από τους πατριώτες στα λόγια αστούς μας, που καθοδηγούνται από τους Εβραίους. **Αλίμονο αν το κίνημά μας, αντί να προετοιμάζεται για ξιφασκία, ασχολιόταν με διαμαρτυρίες!**

Η Γερμανία χάθηκε μαζί με την φανταστική σύλληψη της συμμαχίας των Νιμπελούνγκεν με το κουφάρι του Αψβουργικού κράτους. Ο φανταστικός συναισθηματισμός στις δυνατότητες της εξωτερικής μας πολιτικής σήμερα είναι ο καλύτερος τρόπος για να εμποδίσουμε για πάντα την ανασυγκρότησή μας.

Είναι απαραίτητο να ασχοληθώ πολύ σύντομα με εκείνες τις αντιρρήσεις οι οποίες σχετίζονται με τα τρία ερωτήματα που έχουν ήδη τεθεί παραπάνω, δηλαδή τα ερωτήματα για το εάν κάποιος

πρώτον, θα κάνει μια συμμαχία με τη σημερινή Γερμανία της οποία η αδυναμία είναι τόσο φανερή στα μάτια όλων·

δεύτερον, κατά πόσο τα εχθρικά έθνη φαίνονται ικανά για μια τέτοια αλλαγή στη συμπεριφορά τους και

τρίτον, κατά πόσο η υπάρχουσα επιρροή του εβραϊσμού στα άλλα

έθνη, δεν είναι ισχυρότερη από οποιαδήποτε συμφωνία και κάθε καλή πρόθεση και έτσι θα ματαιώσει και θα ακυρώσει όλα τα σχέδιά τους.

Νομίζω ότι έχω αναφερθεί αρκετά στο ήμισυ της πρώτης ερώτησης. Φυσικά κανείς δεν θα συμμαχήσει με τη σημερινή Γερμανία. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα τολμήσει να αλυσοδέσει τη μοίρα της με ένα κράτος του οποίου οι κυβερνήσεις δεν εμπνέουν την παραμικρή εμπιστοσύνη. Όσο αφορά όμως την προσπάθεια πολλών εθνοσυντρόφων μας, να πιστώσουν τις πράξεις της κυβέρνησης στη σημερινή άθλια νοοτροπία του λαού μας ή ακόμα και να τις δικαιολογήσουν, την απορρίπτω ασυζητητί.

Σίγουρα η έλλειψη χαρακτήρα του λαού μας τα τελευταία έξι χρόνια είναι βαθιά θλιβερό, η αδιαφορία με την οποία έχει αντιμετωπίσει τις σημαντικότερες ανάγκες του έθνους μας είναι πραγματικά καταθλιπτική, αλλά η δειλία του μερικές φορές ήταν εξωφρενική. Όμως δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι έχουμε να κάνουμε με έναν λαό που λίγα χρόνια νωρίτερα πρόσφερε στον κόσμο ένα αξιοθαύμαστο παράδειγμα των υψηλότερων ανθρώπινων αρετών. Από τις πρώτες μέρες του Αυγούστου του 1914 μέχρι το τέλος αυτού του τρομερού αγώνα ανάμεσα στα έθνη, κανείς λαός στον κόσμο δεν έδωσε καλύτερα δείγματα ανδρείας, επιμονής και υπομονής όσο ο γερμανικός λαός μας, που σήμερα είναι τόσο αποθαρρημένος και πτοημένος. Κανείς δεν θα θέλει να ισχυριστεί ότι το όνειδος της σημερινής μας εποχής είναι η χαρακτηριστική έκφραση της εθνικότητάς μας. Αυτό που είμαστε αναγκασμένοι να βιώσουμε σήμερα ανάμεσά μας και γύρω μας είναι μόνο οι φρικτές, εξωφρενικές και εξοργιστικές συνέπειες της μεγάλης προδοσίας της 9ης Νοεμβρίου 1918. Η ρήση του ποιητή για το κακό ισχύει εδώ περισσότερο από ποτέ, ότι το κακό μόνο κακό μπορεί να γεννήσει. Αλλά ακόμη και κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου τα καλά βασικά στοιχεία του λαού μας δεν έχουν χαθεί εντελώς, απλώς κοιμούνται αξέχαστα στα βάθη και μερικές φορές στο μαύρο στερέωμα μπορούμε να δούμε μερικές αρετές να λάμπουν σαν αστραπές, που η Γερμανία θα τις θυμάται μια μέρα σαν τις πρώτες εκδηλώσεις μιας αναγέννησης. Πάνω από μία φορά, χιλιάδες και χιλιάδες νεαροί Γερμανοί έχουν προχωρήσει με αποφασιστική προθυμία, να θυσιάσουν οικειοθελώς και με χαρά τα νιάτα τους στον βωμό της πατρίδας, όπως το 1914. Εκατομμύρια άνθρωποι εργάζονται ξανά σκληρά, σαν να μην είχε συμβεί ποτέ η καταστροφή που προκάλεσε η επανάσταση. Ο σιδεράς στέκεται πάλι μπροστά στο αμόνι, ο γεωργός περπατά πίσω από το άροτρο και ο λόγιος κάθεται στο γραφείο, όλοι επιδίδονται και πάλι στο καθήκον τους με τον ίδιο ζήλο και την ίδια αφοσίωση όπως παλιά.

Η καταπίεση από την πλευρά των εχθρών μας δεν συναντάει πλέον το ίδιο συγχωρητικό γέλιο όπως παλιά, αλλά θλιμμένα, πικραμένα πρόσωπα. Αναμφίβολα έχει γίνει μια μεγάλη αλλαγή νοοτροπίας.

Αν όλα αυτά δεν έχουν πάρει ακόμα και σήμερα τη μορφή μιας αναγέννησης της αντίληψης του έθνους μας για την αποκατάσταση της πολιτικής δύναμης και του ενστίκτου του για αυτοσυντήρηση, τότε φταίνε εκείνοι, που κυβερνούν το έθνος μας από το 1918 οδηγώντας το στην καταστροφή, όχι επειδή κλήθηκαν από τον Ουρανό αλλά από δική τους επιμονή.

Μάλιστα, αν κάποιος θρηνεί σήμερα για την κατάσταση του έθνους μας, θα πρέπει πρώτα να αναρωτηθεί: τι έκανε για να το βοηθήσει; Η μικρή υποστήριξη του λαού μας για τις αποφάσεις των κυβερνήσεών μας – που στην πραγματικότητα δεν υπήρχαν – αποτελεί μόνο ένδειξη της μικρής ζωτικότητας του έθνους μας ή δεν είναι ακόμη περισσότερο ένδειξη της πλήρους αποτυχίας των μεθόδων που εφαρμόζονται για τον χειρισμό αυτού του πολύτιμου θησαυρού; **Τι έχουν κάνει οι κυβερνήσεις μας για να αποκαταστήσουν σ' αυτόν τον λαό το πνεύμα της περήφανης αυτοπεποίθησης, της ανδρικής απείθειας και του οργισμένου μίσους;**

Όταν επιβλήθηκε η συνθήκη ειρήνης στο γερμανικό έθνος το 1919, είχαμε το δικαίωμα να ελπίζουμε ότι αυτό ακριβώς το όργανο της απεριόριστης καταπίεσης θα μπορούσε να βοηθήσει στην ενίσχυση της κραυγής για τη γερμανική ελευθερία. **Οι συνθήκες ειρήνης που οι απαιτήσεις τους πέφτουν σαν μαστίγιο πάνω στον λαό, συχνά χτυπούν τα πρώτα τύμπανα μιας μελλοντικής εξέγερσης**.

Τι θα μπορούσε να είχε γίνει με αυτή τη Συνθήκη των Βερσαλλιών!

Πώς θα μπορούσε αυτό το όργανο του ατέλειωτου εκβιασμού και της πιο επαίσχυντης ταπείνωσης να γίνει μέσο για να διεγείρει τα εθνικά πάθη σε σημείο αναβρασμού! Πώς θα μπορούσε να μετατραπεί η αδιαφορία ενός λαού σε αγανάκτηση και η αγανάκτηση σε οργή με μια ευρηματική προπαγανδιστική εκμετάλλευση αυτών των σαδιστικών φρικαλεοτήτων!

Πώς θα μπορούσε κάθε ένα από αυτά τα σημεία της συνθήκης να είχε εντυπωθεί στο μυαλό και στην καρδιά αυτού του λαού και να έκαιγε μέσα του, μέχρι που τελικά σε εξήντα εκατομμύρια κεφάλια, σε άνδρες και γυναίκες, μια κοινή αίσθηση ντροπής και ένα κοινό μίσος θα γινόταν μια ενιαία πύρινη θάλασσα από φλόγες, από τη καμίνι της οποίας μια θέληση σκληρή σαν ατσάλι θα είχε εξυψωθεί και θα ξεσπούσε μια κραυγή:

Θέλουμε ξανά τα όπλα!

Ναι, αυτό θα έκανε μια τέτοια συνθήκη ειρήνης. Στην απεριόριστη καταπίεσή της και στην ξεδιαντροπιά των απαιτήσεών της, βρίσκεται το μεγαλύτερο προπαγανδιστικό όπλο που θα ξεσήκωνε το αγωνιστικό πνεύμα του έθνους και θα αποκαθιστούσε τη ζωντάνια του.

Τότε φυσικά, ξεκινώντας από το αλφαβητάρι των παιδιών μέχρι και την τελευταία εφημερίδα, κάθε θέατρο και κάθε κινηματογράφος, κάθε διαφημιστική πινακίδα και κάθε ελεύθερος τοίχος θα έπρεπε να μπουν

στην υπηρεσία αυτής της μοναδικής μεγάλης αποστολής, μέχρι που η άτολμη προσευχή «Κύριε, ελευθέρωσέ μας», που σήμερα οι πατριωτικές οργανώσεις μας απευθύνουν στον ουρανό, θα μεταμορφωνόταν στο μυαλό μέχρι και του μικρότερου αγοριού, σε μια φλογερή παράκληση: **«Παντοδύναμε Θεέ, ευλόγησε τα όπλα μας, όταν έρθει η ώρα· γίνε δίκαιος, όπως ήσουν πάντα· κρίνε τώρα αν αξίζουμε την ελευθερία μας· Κύριε, ευλόγησε τον αγώνα μας!»**

Όλα αυτά παραμελήθηκαν και δεν έγινε τίποτα.

Ποιος, λοιπόν, θα εκπλαγεί τώρα που ο λαός μας δεν είναι όπως θα έπρεπε να είναι και θα μπορούσε να είναι; Αν ο υπόλοιπος κόσμος βλέπει σε εμάς μόνο ένα ανδρείκελο, ένα υπάκουο σκυλί, που γλείφει με ευγνωμοσύνη τα χέρια που μόλις το χτύπησαν;

Σίγουρα η ικανότητά μας για διαμόρφωση συμμαχιών εμποδίζεται από την αδιαφορία του λαού μας αλλά πολύ περισσότερο από τις κυβερνήσεις μας. Λόγω της διαφθοράς τους αυτές είναι οι ένοχες, που μετά από οκτώ χρόνια απερίγραπτης καταπίεσης υπάρχει τόσο λίγη θέληση για ελευθερία.

Όσο περισσότερο λοιπόν μια δραστήρια συμμαχική πολιτική συνδέεται με την απαραίτητη εκτίμηση των αξιών του λαού μας από τα άλλα έθνη, τόσο περισσότερο αυτό εξαρτάται και πάλι από την ύπαρξη μιας κυρίαρχης κυβέρνησης, που δεν θα είναι υποχείριο των ξένων κρατών, δεν θα είναι επιστάτης της δικής της δύναμης, αλλά κήρυκας της εθνικής βούλησης.

Αν ο λαός μας όμως είχε μια κυβέρνηση που θα το έβλεπε αυτό σαν αποστολή της, δεν θα χρειαζόταν να περάσουν περισσότερα από έξι χρόνια, μέχρι που μια θαρραλέα ηγεσία στην εξωτερική πολιτική του Ράιχ θα είχε στη διάθεσή της μια εξίσου τολμηρή βούληση από έναν λαό που διψάει για ελευθερία.

Η δεύτερη αντίρρηση που αναφερόταν στη μεγάλη δυσκολία να μετατρέψουμε τα εχθρικά έθνη σε φιλικούς συμμάχους, μπορεί πιθανώς να απαντηθεί ως εξής:

Η γενική αντιγερμανική ψύχωση που έχει αναπτυχθεί στις άλλες χώρες με την πολεμική προπαγάνδα θα συνεχιστεί αναπόφευκτα όσο δεν επέρχεται η αναγέννηση μιας εμφανούς γερμανικής θέλησης για αυτοσυντήρηση, ούτως ώστε το γερμανικό Ράιχ να ανακτήσει τα χαρακτηριστικά ενός κράτους, που παίζει στην ευρωπαϊκή πολιτική σκακιέρα και με το οποίο μπορεί κανείς να παίξει. Μόνο όταν φαίνεται να υπάρχει στη κυβέρνηση και στο λαό μια ανεπιφύλακτη σιγουριά για μια πολιτική συμμαχιών, μπορεί η μία ή η άλλη δύναμη, με παράλληλα συμφέροντα, να σκεφτεί να μεταμορφώσει την κοινή γνώμη του λαού της

μέσω προπαγανδιστικών επιρροών. Αυτό βέβαια απαιτεί και χρόνια επιδέξιας δουλειάς. Ακριβώς λοιπόν, επειδή χρειάζεται ένα μεγάλο χρονικό διάστημα για να αλλάξει η γνώμη ενός λαού, είναι απαραίτητη η προσοχή κατά την εκτέλεσή μιας τέτοιας απόφασης, δηλαδή, ότι δεν πρέπει να ξεκινήσει μια τέτοια δραστηριότητα, αν δεν έχει κανείς την απόλυτη πεποίθηση ότι αξίζει τον κόπο και ότι τα αποτελέσματα θα είναι αξιόλογα στο μέλλον. Δεν πρέπει κανείς να προσπαθεί να αλλάξει τη γνώμη και τα αισθήματα ενός έθνους στηριγμένος στις μάταιες φλυαρίες ενός λίγο-πολύ ευφυούς υπουργού εξωτερικών, χωρίς να έχει απτές εγγυήσεις ότι ο νέος προσανατολισμός θα είναι πραγματικά χρήσιμος. Διαφορετικά αυτό θα οδηγούσε στον πλήρη κατακερματισμό της κοινής γνώμης. Η πιο αξιόπιστη εγγύηση για τη δυνατότητα μεταγενέστερης σύναψης συμμαχίας με ένα άλλο κράτος δεν μπορεί να βρεθεί στην πομπώδη φρασεολογία των μεμονωμένων μελών της κυβέρνησης, αλλά στη φανερή σταθερότητα μιας συγκεκριμένης και πρακτικής πολιτικής εκ μέρους ολόκληρης της κυβέρνησης, καθώς και στην ανάλογη υποστήριξη που έχει αυτή η πολιτική από την κοινή γνώμη. Η πίστη του λαού σε αυτήν την πολιτική θα ενισχύεται ακόμα περισσότερο, όσο πιο ορατή θα είναι μία δραστήρια προπαγάνδα της κυβέρνησης για να εξηγήσει τις προσπάθειές της και να εξασφαλίσει την υποστήριξη της κοινής γνώμης για το έργο της καθώς και όσο η κοινή γνώμη ανταποκρίνεται ευνοϊκά στην κυβερνητική πολιτική.

Με άλλα λόγια, ένας λαός – στην κατάστασή μας – θα θεωρηθεί ικανός να σχηματίσει συμμαχία αν η κυβέρνηση και η κοινή γνώμη ενωθούν κάτω από την ίδια ενθουσιώδη αποφασιστικότητα να φέρουν σε πέρας τη μάχη για την εθνική ελευθερία. Αυτή είναι η προϋπόθεση για μια αλλαγή της κοινής γνώμης των άλλων κρατών, τα οποία, για την υπεράσπιση των πιο ζωτικών τους συμφερόντων, είναι διατεθειμένα να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο πλάι-πλάι με έναν σύντροφο που είναι ικανός να παίξει ρόλο στην υπεράσπιση αυτών των συμφερόντων, δηλαδή θα είναι έτοιμα να συνάψουν μια συμμαχία.

Αλλά υπάρχει ένα ακόμη που πρέπει να ειπωθεί σχετικά μ' αυτό: **Δεδομένου ότι η μετατροπή μιας συγκεκριμένης πνευματικής στάσης ενός λαού απαιτεί από μόνη της σκληρή δουλειά, και στην αρχή δεν θα γίνει κατανοητή από πολλούς, είναι έγκλημα και βλακεία να χρησιμοποιεί κανείς τα λάθη του για να εφοδιάζει αυτά τα στοιχεία, που αντιτίθενται σε μια τέτοια αλλαγή, με όπλα**.

Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι θα χρειαστεί αναγκαστικά λίγος χρόνος για να κατανοήσει πλήρως ένας λαός τις μυστικές προθέσεις της κυβέρνησής του, αφού δεν μπορούν να δοθούν εξηγήσεις σχετικά με τους απώτερους σκοπούς των προετοιμασιών που γίνονται για την εφαρμογή μιας συγκεκριμένης πολιτικής και η κυβέρνηση πρέπει να βασίζεται στην τυφλή πίστη της μάζας ή στο διαισθητικό ένστικτο των διανοητικά ανώτερων ηγετικών στρωμάτων. Επειδή όμως πολλοί άνθρωποι δεν

έχουν αυτή τη διαισθητική πολιτική οξυδέρκεια και αντίληψη, και επειδή πολιτικοί λόγοι δεν επιτρέπουν να δίνονται δημόσιες εξηγήσεις, μερικοί ηγέτες των διανοουμένων θα στρέφονται πάντα ενάντια στις νέες αντιλήψεις οι οποίες επειδή δεν γίνονται εύκολα αντιληπτές, μπορούν εύκολα να ερμηνευθούν ως απλοί πειραματισμοί. Έτσι, εγείρεται η αντίσταση των ανήσυχων συντηρητικών στοιχείων του κράτους.

Για το λόγο αυτό, όμως, είναι ακόμη περισσότερο επιτακτικό το καθήκον να διασφαλίσουμε ότι όλα τα πιθανά όπλα που μπορούν να χρησιμοποιηθούν πρέπει να αφαιρεθούν από τα χέρια των ανθρώπων που θα παρενοχλήσουν αυτή τη διαδικασία αλληλοκατανόησης των λαών ειδικά όταν, όπως στην περίπτωσή μας, όπου έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις υποκρισίες και τις φαντασιοπληξίες των πατριωτικών οργανώσεων και των μικροαστών μας που συζητάνε τα πολιτικά στο καφενείο. Γιατί οι κραυγές για ένα νέο πολεμικό στόλο, για την επανάκτηση των αποικιών μας κ.λ.π., στην πραγματικότητα είναι ανόητα κουτσομπολιά χωρίς καν να σκεφτούν ότι δεν έχουν καμία πιθανότητα να πραγματοποιηθούν ποτέ, δύσκολα θα μπορέσει να το αρνηθεί κανείς που αντιμετωπίζει την κατάσταση με ψυχραιμία και σοβαρότητα. Αλλά ο τρόπος με τον οποίο αξιοποιούνται πολιτικά στην Αγγλία αυτοί οι ακίνδυνοι και μερικές φορές μισότρελοι πολυλογάδες αλλά που πάντα είναι στη σιωπηλή υπηρεσία των θανάσιμων εχθρών μας, μαχητές των διαμαρτυριών, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ευνοϊκός για τη Γερμανία. Εξαντλούνται λοιπόν, σε μάταιες διαμαρτυρίες εναντίον του Θεού και ολόκληρου του κόσμου που είναι επιζήμιες για τα συμφέροντά μας και ξεχνούν τη θεμελιώδη αρχή που είναι απαραίτητη προϋπόθεση κάθε επιτυχίας, δηλαδή: **Ό,τι κάνεις, κάν' το ολόκληρο. Με το να ουρλιάζουμε εναντίον πέντε ή δέκα κρατών, δεν μπορούμε να επικεντρώσουμε όλες τις φυσικές και ηθικές δυνάμεις μας για να χτυπήσουμε την καρδιά του πιο αδυσώπητου εχθρού μας και με αυτόν τον τρόπο θυσιάζουμε τη πιθανότητα να πετύχουμε μια συμμαχία που θα ενισχύσει τη δύναμή μας γι' αυτή την αποφασιστική αντιπαράθεση**.

Και εδώ βρίσκεται μια αποστολή του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος. Πρέπει να διδάξει στο λαό μας να μην επικεντρώνει την προσοχή του στα ασήμαντα πράγματα αλλά στα σημαντικά, να μην εξαντλεί την ενεργητικότητά του σε δευτερεύοντα ζητήματα, και να μην ξεχνά ότι ο στόχος για τον οποίο πρέπει να αγωνιστούμε σήμερα είναι η ίδια η ύπαρξη του λαού μας και ότι ο μοναδικός εχθρός που θα πρέπει να χτυπήσουμε, είναι και παραμένει εκείνη η δύναμη που μας κλέβει αυτή την ύπαρξη.

Κάποια πράγματα μπορεί να μας πληγώσουν πολύ. Αυτό όμως δεν είναι σε καμία περίπτωση λόγος για να αρνηθούμε να ακούσουμε τη λογική και να μαλώνουμε με όλο τον κόσμο βγάζοντας υστερικές κραυγές, αντί να επικεντρώνουμε όλες μας τις δυνάμεις εναντίον του

πιο θανάσιμου εχθρού μας.

Εξάλλου, ο γερμανικός λαός δεν έχει κανένα ηθικό δικαίωμα να κατηγορεί τον υπόλοιπο κόσμο για την συμπεριφορά του, εφόσον ο ίδιος δεν ζητά από εκείνους τους εγκληματίες που πούλησαν και πρόδωσαν τη χώρα του να λογοδοτήσουν. Δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα μας πάρουν στα σοβαρά, όταν επιδιδόμαστε από μακριά σε ύβρεις και διαμαρτυρίες κατά της Αγγλίας, της Ιταλίας κ.λ.π., αλλά αφήνουμε να περπατούν ανάμεσά μας ανενόχλητοι εκείνοι οι απατεώνες που μισθωμένοι από την εχθρική πολεμική προπαγάνδα, μας έκλεψαν τα όπλα, έσπασαν τη ραχοκοκαλιά της αντίστασής μας και ξεπούλησαν το παράλυτο Ράιχ για τριάντα αργύρια.

Ο εχθρός έκανε μόνο αυτό που ήταν αναμενόμενο. Πρέπει να διδαχτούμε από τη συμπεριφορά του και τις πράξεις του.

Όποιος όμως δεν μπορεί να αρθεί στο ύψος αυτής της αντίληψης, πρέπει να αναλογιστεί ότι η μόνη επιλογή είναι να εγκαταλείψουμε την ιδέα, γιατί τότε οποιαδήποτε συμμαχική πολιτική θα αποκλειστεί για πάντα. Γιατί, αν δεν είμαστε σε θέση να συμμαχήσουμε με την Αγγλία , επειδή μας έκλεψε τις αποικίες μας, ή με την Ιταλία επειδή κατέχει το Νότιο Τιρόλο, ή με την Πολωνία ή την Τσεχοσλοβακία, τότε εκτός από τη Γαλλία – η οποία παρεμπιπτόντως μας έκλεψε την Αλσατία-Λωρραίνη – δεν μας απομένει κανένας άλλος σύμμαχος στην Ευρώπη.

Το αν αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντα του γερμανικού λαού, δύσκολα μπορεί να υπάρχει αμφιβολία. Αυτό για το οποίο υπάρχει αμφιβολία είναι το αν αυτός που υποστηρίζει μια τέτοια άποψη είναι ανόητος ή απατεώνας.

Όσον αφορά τους ηγέτες τέτοιων ενεργειών, εγώ πιστεύω πάντα ότι ισχύει το δεύτερο.

Έτσι, σύμφωνα με την ανθρώπινη κρίση, μπορεί κάλλιστα να συμβεί μια αλλαγή στον ψυχισμό των ατόμων των λαών που μέχρι τώρα ήταν εχθρικοί και των οποίων τα πραγματικά τους συμφέροντα θα συμπέσουν στο μέλλον με τα δικά μας, αν η εσωτερική δύναμη του κράτους μας και η εμφανής αποφασιστικότητά μας να διατηρήσουμε την ύπαρξή μας, μας κάνουν να φανούμε ξανά άξιοι ως σύμμαχοι και επιπλέον, είναι αναγκαίο να μην τροφοδοτήσουμε ξανά με τις γκάφες μας και την εγκληματική συμπεριφορά μας όσους αντιτίθενται σε μια τέτοια επερχόμενη συμμαχία με λαούς που ήταν προηγουμένως εχθρικοί μαζί μας.

Η απάντηση στην τρίτη αντίρρηση είναι ακόμα πιο δύσκολη.

Θα μπορούσε ενδεχομένως, οι εκπρόσωποι των πραγματικών συμφερόντων των εθνών που ίσως συνάψουν συμμαχία μαζί μας να είναι σε θέση να υποστηρίξουν τις απόψεις τους ενάντια στη θέληση των Εβ-

ραίων που είναι θανάσιμοι εχθροί των ελεύθερων λαών και των εθνικών κρατών;

Θα μπορέσουν οι δυνάμεις της παραδοσιακής βρετανικής πολιτικής, για παράδειγμα, να κατανικήσουν την καταστροφική εβραϊκή επιρροή ή όχι;

Αυτό το ερώτημα, όπως αναφέρθηκε, είναι πολύ δύσκολο να απαντηθεί. Εξαρτάται από πάρα πολλούς παράγοντες για να μπορέσουμε να διαμορφώσουμε μια συλλογική απόφαση. Σε κάθε περίπτωση, ένα είναι σίγουρο: **Σε ένα κράτος η υφιστάμενη κρατική δύναμη μπορεί να είναι τόσο σταθερά εδραιωμένη και τόσο απόλυτα προσανατολισμένη στα συμφέροντα της χώρας, που δεν θα μπορούσαμε πλέον να μιλάμε για μια αποτελεσματική παρεμπόδιση των πολιτικών αναγκών από τις δυνάμεις του διεθνούς εβραϊσμού**.

Ο αγώνας που διεξάγει η *φασιστική Ιταλία* ενάντια στα τρία κύρια όπλα του εβραϊσμού, έστω κι αν στο βάθος του ίσως γίνεται ασυνείδητα (που προσωπικά δεν το πιστεύω), είναι η καλύτερη ένδειξη ότι, τα δηλητηριώδη δόντια αυτής της υπερεθνικής δύναμης, μπορούν να ξεριζωθούν έστω και με πλάγιο τρόπο. Η απαγόρευση των μασονικών μυστικών οργανώσεων, η δίωξη του διεθνιστικού Τύπου και η συνεχής διάλυση του διεθνούς μαρξισμού και αντίστροφα, η συνεχής εδραίωση της φασιστικής αντίληψης του κράτους, όλα αυτά θα δώσουν τη δυνατότητα στην ιταλική κυβέρνηση να εξυπηρετήσει περισσότερο τα συμφέροντα του ιταλικού λαού και περισσότερο με τα χρόνια, χωρίς να δίνει σημασία στο σφύριγμα της παγκόσμιας εβραϊκής Ύδρας.

Τα πράγματα είναι πιο δύσκολα στην Αγγλία. Σε αυτή τη χώρα της «απόλυτης δημοκρατίας», οι Εβραίοι εξακολουθούν να υπαγορεύουν τη θέλησή τους στην κοινή γνώμη ακόμα και σήμερα σχεδόν χωρίς περιορισμούς. Κι όμως, κι εκεί, υπάρχει ένας διαρκής αγώνας μεταξύ των εκπροσώπων των βρετανικών εθνικών συμφερόντων και των υποστηρικτών μιας παγκόσμιας εβραϊκής δικτατορίας.

Το πόσο έντονα συγκρούονταν συχνά αυτά τα αντίθετα μπορούσε να φανεί πιο ξεκάθαρα μετά τον πόλεμο στις διαφορετικές θέσεις της βρετανικής κυβέρνησης από τη μια πλευρά και του Τύπου από την άλλη στο ιαπωνικό πρόβλημα.

Αμέσως μετά το τέλος του πολέμου η παλιά αμοιβαία αντιπάθεια μεταξύ Αμερικής και Ιαπωνίας άρχισε να επανεμφανίζεται. Φυσικά, ακόμη και οι μεγάλες ευρωπαϊκές παγκόσμιες δυνάμεις δεν μπορούσαν να μείνουν αδιάφορες σε αυτή τη νέα απειλή πολέμου. Στην Αγγλία, παρά τους συγγενικούς δεσμούς, υπήρχε αρκετή δόση ζήλειας και ανησυχίας για την αυξανόμενη σημασία της Αμερικανικής Ένωσης σε όλους τους τομείς της της παγκόσμιας οικονομίας και πολιτικής. Από αυτή την παλιά αποικία, η κόρη της μεγάλης μητέρας, φαινόταν να αναδύεται η νέα κυρίαρχος του κόσμου. Είναι κατανοητό, ότι σήμερα η

Αγγλία πρέπει να επανεξετάσει τις παλιές της συμμαχίες και ότι η βρετανική πολιτική βλέπει με φόνο να φτάνει η επικίνδυνη στιγμή που δεν θα ακούγεται πια:

«η Αγγλία βασιλεύει στις θάλασσες!» αλλά το «οι θάλασσες ανήκουν στην Ένωση».

Ο γιγαντιαίος αμερικανικός κρατικός κολοσσός με τα τεράστια πλούτη του σε μια παρθένα γη, είναι πολύ πιο άτρωτος από το περικυκλωμένο γερμανικό Ράιχ. Αν ποτέ ριχτούν τα ζάρια και σε αυτή την περίπτωση για την τελική παρτίδα, η Αγγλία, αφημένη στην τύχη της, θα ήταν καταδικασμένη. Έτσι άρπαξε με λαχτάρα την κίτρινη γροθιά και μπήκε σε μια συμμαχία, που από φυλετική άποψη είναι ίσως ασυγχώρητη, αλλά από πολιτική άποψη αντιπροσώπευε τη μόνη δυνατότητα ενίσχυσης της παγκόσμιας θέσης της Βρετανίας απέναντι στην ανερχόμενη αμερικανική ήπειρο.

Ενώ λοιπόν, η αγγλική κυβέρνηση, παρ' ότι πολεμούσαν ο ένας στο πλευρό του άλλου στα ευρωπαϊκά πεδία μάχης, δεν αποφάσιζε να διακόψει τη συμμαχία με τον ασιατικό εταίρο της, ολόκληρος ο εβραϊκός Τύπος μαχαίρωνε πισώπλατα αυτή τη συμμαχία.

Πώς είναι δυνατόν τα εβραϊκά όργανα, που μέχρι το 1918 ήταν οι πιστοί ασπιδοφόροι του βρετανικού αγώνα κατά του γερμανικού Ράιχ, τώρα ξαφνικά να δείχνουν απείθεια και να ακολουθούν τον δρόμο τους;

Ο αφανισμός της Γερμανίας δεν ήταν προς το συμφέρον της Αγγλίας αλλά κυρίως του εβραϊκού συμφέροντος, όπως και σήμερα ο αφανισμός της Ιαπωνίας θα εξυπηρετούσε λιγότερο τα βρετανικά κρατικά συμφέροντα, απ' όσο θα εξυπηρετούσε τους απώτερους στόχους των πρωτεργατών της πολυπόθητης εβραϊκής παγκόσμιας αυτοκρατορίας. Ενώ η Αγγλία αγωνίζεται για να διατηρήσει τη θέση της σε αυτόν τον κόσμο, ο Εβραίος οργανώνει την επίθεσή του για να τον κατακτήσει.

Βλέπει ήδη τα σημερινά ευρωπαϊκά κράτη σαν αβοήθητα εργαλεία στα χέρια του, είτε με τη μορφή της λεγόμενης δυτικής δημοκρατίας είτε με τη μορφή της άμεσης κυριαρχίας του ρωσικού μπολσεβικισμού. Αλλά δεν κρατά παγιδευμένο μόνο τον Παλιό Κόσμο, η ίδια μοίρα απειλεί και τον Νέο Κόσμο. Οι Εβραίοι είναι οι ηγεμόνες των χρηματιστηριακών δυνάμεων της Αμερικανικής Ένωσης. Χρόνο με τον χρόνο αυξάνουν τον έλεγχό τους στη βιομηχανία ενός λαού εκατόν είκοσι εκατομμυρίων ανθρώπων· μόνο ένα πολύ μικρό μέρος απομένει ακόμα, που προκαλεί την οργή τους, εντελώς ανεξάρτητο.

Με πονηρή ευστροφία πλάθουν την κοινή γνώμη και τη χρησιμοποιούν σαν όργανο του αγώνα για το δικό τους μέλλον.

Τα μεγαλύτερα μυαλά του εβραϊσμού πιστεύουν πως πλησιάζει η μέρα που θα δουν την εκπλήρωση της προφητείας της Παλιάς Διαθήκης, της μεγάλης κατασπάραξης των λαών.

Μέσα σε αυτό το μεγάλο κοπάδι των αποεθνικοποιημένων χωρών, που έγιναν αποικίες του εβραϊσμού, ένα μόνο ανεξάρτητο κράτος θα μπορού-

σε να επιφέρει την κατάρρευση του όλου οικοδομήματος την τελευταία στιγμή. Γιατί ένας μπολσεβικικός κόσμος μπορεί να υπάρξει μόνο εάν περιλαμβάνει τα πάντα.

Αν μόνο ένα κράτος διατηρήσει την εθνική του δύναμη και το εθνικό του μεγαλείο, η παγκόσμια αυτοκρατορία της εβραϊκής σατραπείας, όπως κάθε άλλη τυραννία σε αυτόν τον κόσμο, πρέπει και θα αναγκαστεί να υποκύψει στη δύναμη της εθνικής ιδέας.

Τώρα ο Εβραίος γνωρίζει πολύ καλά, έχοντας προσαρμοστεί πάνω από χίλια χρόνια, ότι είναι ικανός να υπονομεύσει την ύπαρξη των ευρωπαϊκών εθνών μέσα από μια διαδικασία φυλετικής νόθευσης, κάτι που θα μπορούσε να γίνει πολύ δύσκολα σε ένα εθνικό κράτος όπως η Ιαπωνία. Σήμερα μπορεί να μιμηθεί τους Γερμανούς και τους Άγγλους, τους Αμερικανούς και τους Γάλλους, αλλά του λείπουν οι γέφυρες για να πλησιάσει τους κίτρινους Ασιάτες. Προσπαθεί λοιπόν να καταστρέψει το ιαπωνικό εθνικό κράτος χρησιμοποιώντας σαν όργανά του άλλα εθνικά κράτη, για να απαλλαγεί από έναν επικίνδυνο αντίπαλο μέχρι να θέσει κάτω από την πυγμή του και το τελευταίο εθνικό κράτος και να μετατρέψει αυτόν τον έλεγχο σε μια τυραννία πάνω σε ανυπεράσπιστα πλάσματα.

Απορρίπτει την ύπαρξη ενός εθνικού ιαπωνικού κράτους στη χιλιόχρονη εβραϊκή αυτοκρατορία του και γι' αυτό θέλει να το καταστρέψει προτού εγκαθιδρύσει τη δική του δικτατορία.

Έτσι σήμερα ξεσηκώνει τα άλλα έθνη εναντίον της Ιαπωνίας, όπως τα ξεσήκωνε κάποτε και εναντίον της Γερμανίας και γι' αυτό ίσως έρθει τελικά η στιγμή που, ενώ η βρετανική διπλωματία θα προσπαθεί να στηρίξει την πολιτική της σε μια συμμαχία με την Ιαπωνία, ο βρετανο-εβραϊκός Τύπος θα εξαπολύσει έναν πόλεμο εναντίον αυτού του συμμάχου εν ονόματι δήθεν των δημοκρατικών θεσμών και κραυγάζοντας την ίδια στιγμή: «Κάτω ο ιαπωνικός μιλιταρισμός και ιμπεριαλισμός!» προετοιμάζοντας την εξόντωσή του.

Έτσι έχει γίνει ανυπότακτος ο Εβραίος στην Αγγλία σήμερα.

Γι' αυτόν τον λόγο θα ξεκινήσει και εκεί μια μέρα ο πόλεμος ενάντια στην εβραϊκή παγκόσμια απειλή.

Και πάλι ειδικά το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έχει να εκπληρώσει ένα σημαντικό καθήκον:

Πρέπει να ανοίξει τα μάτια του λαού μας σχετικά με τα ξένα έθνη και να του φέρνει στο νου ξανά και ξανά τον πραγματικό εχθρό του σημερινού κόσμου. Αντί για το μίσος κατά των υπόλοιπων Αρίων, με τους οποίους μπορεί να μας χωρίζουν σχεδόν τα πάντα, αλλά μας ενώνει το κοινό αίμα και τα βασικά χαρακτηριστικά ενός κοινού πολιτισμού, πρέπει να αφιερωθούμε στην πρόκληση της γενικής αγανάκτησης εναντίον του αδυσώπητου εχθρού της ανθρωπότητας και του πραγματικού υπεύθυνου όλων των συμφορών της.

Πρέπει να βεβαιωθεί ότι τουλάχιστον στη χώρα μας, αναγνωρίζε-

ται ο θανάσιμος εχθρός και ότι ο αγώνας εναντίον του γίνεται ένα αστραφτερό σύμβολο φωτεινότερων ημερών, για να δείξει στα άλλα έθνη το δρόμο προς τη σωτηρία μιας μαχόμενης Άριας ανθρωπότητας.

Κατά τα λοιπά, είθε η λογική να είναι ο οδηγός μας και η θέλησή μας να είναι η δύναμή μας. Το ιερό καθήκον μας, που υπαγορεύει τις πράξεις μας ας μας δίνει υπομονή και η πίστη μας ας γίνει προστάτιδα του υπέρτατου αγώνα μας.

14ο Κεφάλαιο

Προσανατολισμός προς την Ανατολή ή Ανατολική πολιτική

Υπάρχουν δύο λόγοι που με ωθούν να υποβάλω σε ειδική εξέταση τη σχέση της Γερμανίας με τη Ρωσία:

1. σ’ αυτή τη περίπτωση πρόκειται ίσως για το πιο αποφασιστικό ζήτημα όλης της γερμανικής εξωτερικής πολιτικής και

2. αυτό το ζήτημα αποτελεί επίσης τη Λυδία λίθο για την πολιτική ικανότητα του νεαρού εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος να σκέφτεται καθαρά και να δρα σωστά.

Πρέπει να ομολογήσω ότι ειδικά το δεύτερο αυτό σημείο συχνά με ανησύχησε. Δεδομένου ότι το νεαρό μας κίνημα δεν παίρνει σαν μέλη για οπαδούς του από το στρατόπεδο των αδιάφορων, αλλά κυρίως από τις πολύ ακραίες κοσμοθεωρίες, είναι πολύ φυσικό, αν αυτοί οι άνθρωποι αρχικά είναι φορτωμένοι με προκαταλήψεις στην κατανόηση του τομέα της εξωτερικής πολιτικής ή με την μικρή κατανόηση των κύκλων, στους οποίους ανήκαν προηγουμένως πολιτικά και ιδεολογικά. Αυτό σε καμία περίπτωση δεν ισχύει μόνο για τα άτομα που έρχονται σε εμάς από την **αριστερά**. Το αντίθετο. Όσο επιζήμια κι αν ήταν η προηγούμενη η αγωγή που έπαιρναν σχετικά με τέτοια θέματα, όχι σπάνια αντισταθμιζόταν, τουλάχιστον εν μέρει, από ένα υπάρχον υπόλειμμα φυσικού και υγιούς ενστίκτου. Τότε ήταν απαραίτητο μόνο να αντικατασταθεί η επίδραση που λάμβαναν μέχρι τότε από μια καλύτερη στάση και πολύ συχνά μπο-

ρούσε κανείς να αναγνωρίσει σαν τον καλύτερο σύμμαχο τις υγιείς τάσεις και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης που επιβίωνε ακόμα μέσα τους.

Από την άλλη μεριά, είναι πολύ πιο δύσκολο να παρακινήσεις έναν άνθρωπο να σκεφτεί καθαρά πολιτικά, όταν η προηγούμενη αγωγή του σε αυτόν τον τομέα ήταν τρελή και παράλογη, αλλά που εκτός από όλα είχε θυσιάσει και το τελευταίο απομεινάρι του φυσικού ενστίκτου στο βωμό της αντικειμενικότητας. Ειδικά τα μέλη της λεγόμενης ιντελιγκέντσιάς μας είναι πολύ δύσκολο να τα οδηγήσεις σε μια πραγματικά ξεκάθαρη και λογική υπεράσπιση των συμφερόντων τους και των συμφερόντων του έθνους τους προς τα έξω. Δεν είναι μόνο φορτωμένοι με ένα πραγματικό νεκρό βάρος από τις πιο ανόητες αντιλήψεις και προκαταλήψεις, αλλά αυτό που κάνει τα πράγματα χειρότερα είναι ότι έχουν χάσει και εγκαταλείψει κάθε υγιές ένστικτο αυτοσυντήρησης. Και το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα είναι υποχρεωμένο να διεξάγει σκληρούς αγώνες με αυτούς τους ανθρώπους, σκληρούς επειδή, παρά την πλήρη ανικανότητά τους, δυστυχώς αυτοί οι άνθρωποι συχνά διακατέχονται από μια εκπληκτική έπαρση, που τους κάνει να περιφρονούν τους άλλους, κυρίως τους ανθρώπους που είναι ακόμη πιο υγιείς, χωρίς την παραμικρή δικαιολογία. Υπερόπτες και αλαζονικοί ξερόλες, που δεν έχουν καμία ικανότητα ψύχραιμης εξέτασης και στάθμισης, η οποία όμως με τη σειρά της πρέπει να θεωρηθεί απαραίτητη προϋπόθεση για τις αποφάσεις και τη δράση στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής.

Επειδή αυτοί ακριβώς οι κύκλοι αρχίζουν σήμερα, να εκτρέπουν με τον πιο καταστροφικό τρόπο την κατεύθυνση της εξωτερικής μας πολιτικής μακριά από μια πραγματική εκπροσώπηση των εθνικών συμφερόντων του λαού μας και να τις βάζουν στην υπηρεσία της ουτοπικής ιδεολογίας τους, αισθάνομαι υποχρεωμένος να παρουσιάσω ενώπιον των οπαδών μου το πιο σημαντικό ζήτημα της εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή τις σχέσεις μας με τη Ρωσία, με έναν ειδικό και ενδελεχή τρόπο όσο είναι απαραίτητο για τη γενική κατανόηση και όσο είναι δυνατόν στα πλαίσια αυτού του βιβλίου.

Πρώτα όμως θα ήθελα να κάνω τις ακόλουθες εισαγωγικές παρατηρήσεις:

Αν με τον όρο εξωτερική πολιτική εννοούμε τη ρύθμιση της σχέσης ενός έθνους με τον υπόλοιπο κόσμο, τότε η φύση αυτής της ρύθμισης εξαρτάται από συγκεκριμένα γεγονότα. Σαν εθνικοσοσιαλιστές μπορούμε, επιπλέον, να διατυπώσουμε την ακόλουθη αρχή όσον αφορά την εξωτερική πολιτική ενός εθνικιστικού κράτους:

Η εξωτερική πολιτική του εθνικού κράτους πρέπει να διασφαλίζει την ύπαρξη της φυλής που απαρτίζει το κράτος πάνω σε αυτόν τον πλανήτη, δημιουργώντας μια υγιή, βιώσιμη, φυσική σχέση μεταξύ ανάμεσα στον πληθυσμό και την ανάπτυξη του έθνους απ' τη μια με-

ριά και στην έκταση και την ποιότητα του από την άλλη.

Σαν **υγιής** σχέση μπορούμε να θεωρήσουμε μόνο εκείνη την κατάσταση που εξασφαλίζει την επιβίωση ενός λαού μόνο από το έδαφός του. Οποιαδήποτε άλλη κατάσταση, ακόμα κι αν διαρκεί για αιώνες ακόμη και για χιλιετίες, δεν είναι υγιής και αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει στη καταπίεση αν όχι στην καταστροφή του λαού.

Μόνο μια αρκετά μεγάλη έκταση σε αυτή τη γη εξασφαλίζει την ελευθερία ύπαρξης ενός έθνους.

Το απαραίτητο μέγεθος της περιοχής για την εγκατάσταση ενός έθνους δεν μπορεί να κριθεί αποκλειστικά με βάση τις σημερινές απαιτήσεις και μάλιστα ούτε καν με βάση την παραγωγικότητα του εδάφους σε σχέση με τον πληθυσμό. Γιατί, όπως εξήγησα ήδη στον πρώτο τόμο, στη «Γερμανική συμμαχική πολιτική πριν τον πόλεμο», **η επικράτεια ενός κράτους εκτός από τη σημασία της σαν άμεση πηγή τροφής ενός λαού, έχει και μια άλλη σημασία, τη στρατιωτική και την πολιτική**. Αν ένας λαός έχει εξασφαλίσει τη διατροφή του από το μέγεθος της γης και του εδάφους του, είναι λογικό και φυσικό να εξετάσει το ζήτημα της εξασφάλισης αυτού του υπάρχοντος εδάφους. Γι’ αυτόν τον σκοπό χρειάζεται τη γενική πολιτική δύναμη του κράτους του, η οποία με τη σειρά της εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από γεωστρατιωτικούς παράγοντες.

Ως εκ τούτου, το γερμανικό έθνος μπορεί να υπερασπιστεί το μέλλον του μόνο σαν μια παγκόσμια δύναμη. Για περισσότερα από δύο χιλιάδες χρόνια η υπεράσπιση των συμφερόντων του λαού μας, όπως μπορούμε να χαρακτηρίσουμε την περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένη δραστηριότητά μας στον τομέα των εξωτερικών υποθέσεων, ταυτιζόταν με την **παγκόσμια ιστορία**. Εμείς οι ίδιοι υπήρξαμε μάρτυρες αυτού του γεγονότος: γιατί η γιγαντιαία σύγκρουση των εθνών μεταξύ των ετών 1914 έως 1918 ήταν μόνο ο αγώνας του γερμανικού λαού για την ύπαρξή του στον κόσμο, αλλά εμείς χαρακτηρίσαμε αυτό το γεγονός σαν Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο γερμανικός λαός έλαβε μέρος σε αυτόν τον αγώνα σαν μια **υποτιθέμενη** παγκόσμια δύναμη. Λέω εδώ «υποτιθέμενη», γιατί στην πραγματικότητα δεν ήταν. Αν το γερμανικό έθνος το 1914 είχε διαφορετική σχέση ανάμεσα στην έκταση και στον πληθυσμό του, τότε η Γερμανία θα ήταν πραγματικά μια παγκόσμια δύναμη και, αν παραβλέψουμε όλους τους άλλους παράγοντες, ο πόλεμος θα μπορούσε να έχει ολοκληρωθεί με επιτυχία.

Δεν είναι δουλειά μου ούτε καν πρόθεσή μου εδώ να υποδείξω τι θα μπορούσε να είχε γίνει αν δεν έμπαιναν τα «αν» και το «αλλά» στη μέση. Παρ’ όλα αυτά πιστεύω ότι είναι απολύτως απαραίτητο να εκθέσω εδώ την κατάσταση όσο πιο ξεκάθαρα και απλά γίνεται και να επισημάνω τις τρομερές αδυναμίες της, προκειμένου τουλάχιστον να εμβαθύνουμε στην κατανόηση του τι είναι απαραίτητο στις τάξεις του εθνικοσοσιαλιστικού

κινήματος.

Η Γερμανία σήμερα δεν είναι παγκόσμια δύναμη. Ακόμα κι αν ξεπερνιόταν η σημερινή στρατιωτική μας αδυναμία, δεν θα μπορούσαμε να διεκδικήσουμε αυτόν τον τίτλο. Τι σημασία μπορεί να έχει ένα δημιούργημα σε αυτόν τον πλανήτη, με τόσο άθλια σχέση ανάμεσα στον πληθυσμό και στο έδαφός του όσο έχει σήμερα το γερμανικό Ράιχ; Σε μια εποχή όπου η γη έχει σταδιακά μοιραστεί σε κράτη, μερικά από τα οποία καλύπτουν σχεδόν ολόκληρες ηπείρους δεν μπορούμε να μιλάμε για παγκόσμια δύναμη και να εννοούμε μια οντότητα της οποία η πολιτική της πατρίδα είναι περιορισμένη σε μια γελοία έκταση μόλις πεντακοσίων χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Από καθαρά εδαφική άποψη, η επιφάνεια του γερμανικού Ράιχ θα εξαφανιζόταν εντελώς αν συγκρινόταν με αυτή των λεγόμενων παγκόσμιων δυνάμεων. Ας μην αναφέρουμε την Αγγλία σαν απόδειξη για το αντίθετο, γιατί η μητροπολιτική Αγγλία στην πραγματικότητα είναι απλώς η μεγάλη πρωτεύουσα της παγκόσμιας Βρετανικής Αυτοκρατορίας, η οποία κατέχει σχεδόν το ένα τέταρτο της συνολικής επιφάνειας της γης. Επιπλέον, πρέπει να θεωρούμε σαν γιγάντια κράτη, πρώτα από όλα την Αμερικανική Ένωση, μετά τη Ρωσία και την Κίνα. Όλοι είναι εδαφικοί σχηματισμοί, μερικοί από τους οποίους είναι πάνω από δέκα φορές μεγαλύτεροι σε έκταση από το σημερινό γερμανικό Ράιχ. Και ακόμη και η Γαλλία πρέπει να συγκαταλέγεται μεταξύ αυτών των κρατών. Όχι μόνο συμπληρώνει τον στρατό της σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό από την αστείρευτη πηγή των έγχρωμων πληθυσμών της αυτοκρατορίας της, αλλά και φυλετικά κάνει τόσο μεγάλες προόδους στη νεγροποίηση, που στην πραγματικότητα μπορούμε να μιλάμε για την εμφάνιση ενός αφρικανικού κράτους στο ευρωπαϊκό έδαφος. Η αποικιακή πολιτική της Γαλλίας σήμερα δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη της Γερμανίας του παρελθόντος. Αν η εξέλιξη της Γαλλίας με τη σημερινή μορφή συνεχιστεί για τριακόσια ακόμη χρόνια, τα τελευταία κατάλοιπα του γαλλικού αίματος θα εξαφανιστούν μέσα στο αναπτυσσόμενο ευρωαφρικανικό κράτος των μιγάδων. Μια πελώρια, συμπαγής έκταση από τον Ρήνο μέχρι το Κονγκό θα κατοικηθεί από μια κατώτερη φυλή που θα προκύψει σιγά-σιγά από την συνεχή επιμειξία.

Αυτό διαφοροποιεί τη γαλλική αποικιακή πολιτική από την παλιά γερμανική.

Η παλιά γερμανική αποικιακή πολιτική, όπως όλα όσα κάναμε, στηριζόταν σε ημίμετρα. Ούτε διεύρυνε τις εκτάσεις εποικισμού της γερμανικής φυλής, ούτε έκανε – αν και θα ήταν εγκληματικό – καμιά προσπάθεια να ενισχύσει την δύναμη του Ράιχ με τη χρήση του νέγρικου αίματος. Οι Ασκάρι της γερμανικής ανατολικής Αφρικής ήταν ένα μικρό, διστακτικό βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Στην πραγματικότητα, χρησίμευαν μόνο για την υπεράσπιση της ίδιας της αποικίας. Η ιδέα της μεταφοράς νέγρικων στρατευμάτων στο ευρωπαϊκό θέατρο των επιχειρή-

σεων, πέρα απ’ το ότι ήταν πρακτικώς αδύνατη στον παγκόσμιο πόλεμο, δεν υπήρξε ποτέ ακόμη και σαν πρόθεση να πραγματοποιηθεί κάτω από

Λόχος Τυφεκιοφόρων Ασκάρι που προελαύνει στη γερμανική Ανατολική Αφρική - Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος

ευνοϊκές συνθήκες, ενώ αυτό αντιθέτως, ανέκαθεν θεωρούνταν από τους Γάλλους ότι ήταν η εσωτερική αιτιολόγηση της αποικιακής τους δραστηριότητας.

Βλέπουμε λοιπόν, πολλά ισχυρά κράτη στη γη σήμερα, που όχι μόνο έχουν ξεπεράσει κατά πολύ τη δύναμη του γερμανικού μας έθνους όσον αφορά τον πληθυσμό τους, αλλά και που πάνω απ’ όλα η έκτασή τους αποτελεί το βασικό στήριγμα της πολιτικής τους δύναμης. Συγκρινόμενη ως προς την έκταση και τον πληθυσμό, ποτέ δεν υπήρξε η σχέση του γερμανικού Ράιχ με άλλα αναδυόμενα κράτη του κόσμου τόσο δυσμενής όσο ήταν στην αρχή της ιστορίας μας πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και μετά ξανά σήμερα. Τότε εμείς σαν ένας νεαρός λαός εισχωρήσαμε σε έναν κόσμο μεγάλων κρατικών σχηματισμών που κατέρρεαν, του οποίου τον τελευταίο γίγαντα, τη Ρώμη, εμείς οι ίδιοι μάλιστα βοηθήσαμε να γκρεμιστεί. Σήμερα βρισκόμαστε σε έναν κόσμο αναδυόμενων κρατών μεγάλων δυνάμεων, στον οποίο το δικό μας Ράιχ βυθίζεται όλο και περισσότερο στην ασημαντότητα.

Είναι απαραίτητο να κοιτάξουμε κατάματα αυτή την πικρή αλήθεια με ψυχραιμία και νηφαλιότητα. Είναι απαραίτητο να παρακολουθήσουμε και να συγκρίνουμε το γερμανικό Ράιχ ως προς τον πληθυσμό και την έκτασή του σε σχέση με τα άλλα κράτη μέσα στους αιώνες. Ξέρω ότι τότε ο καθένας θα φτάσει στο απογοητευτικό συμπέρασμα που ήδη εξέφρασα στην αρχή αυτών των διαπιστώσεων: **η Γερμανία δεν είναι πια μια παγκόσμια δύναμη, άσχετα με το αν είναι στρατιωτικά ισχυρή ή αδύναμη**.

Δεν μπορούμε πια να συναγωνιστούμε τα άλλα μεγάλα κράτη της γης και αυτό οφείλεται μόνο στη σαφώς καταστροφική γραμμή της ηγεσίας της εξωτερικής πολιτικής του έθνους μας, στην πλήρη αποτυχία μας να μείνουμε προσηλωμένοι σε έναν, θα τολμούσα να πω, στόχο στην εξωτερική μας πολιτική και στην απώλεια κάθε υγιούς ενστίκτου αυτοσυντήρησης.

Αν το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα θέλει πραγματικά να κληθεί από την ιστορία για μια μεγάλη αποστολή για το έθνος μας, θα πρέπει, διαποτισμένο με τη γνώση και γεμάτο πόνο για την πραγματική θέση του έθνους σε αυτή τη γη, να αναλάβει με τόλμη και αποφασιστικότητα τον αγώνα εναντίον της ματαιότητας και της ανικανότητας που μέχρι τώρα κατηύθυναν το γερμανικό μας έθνος στα μονοπάτια της εξωτερικής του πολιτικής. Πρέπει λοιπόν, ανεξάρ-

τητα από «παραδόσεις» και προκαταλήψεις, να βρει το κουράγιο να συγκεντρώσει τον λαό μας και τη δύναμή του και να οδηγήσει αυτόν τον λαό από τον σημερινό στενό ζωτικό χώρο σε καινούργια εδάφη, ελευθερώνοντάς τον έτσι από τον κίνδυνο να εξαφανιστεί από τη γη ή να υπηρετήσει άλλους σαν σκλαβωμένος λαός.

Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα πρέπει να προσπαθήσει για να απαλειφθεί η δυσαναλογία μεταξύ του πληθυσμού μας και της έκτασης που κατέχουμε – θεωρώντας την σαν πηγή τροφής αλλά και σαν βάση της πολιτικής μας δύναμης –, μεταξύ του ιστορικού μας παρελθόντος και της απογοήτευσης της σημερινής μας αδυναμίας. Πρέπει και εδώ να συνειδητοποιήσει ότι εμείς, σαν θεματοφύλακες της ανώτερης ανθρώπινης φυλής πάνω στη γη, είμαστε δεσμευμένοι από υψηλές υποχρεώσεις και θα είναι σε θέση να εκπληρώσει αυτές τις υποχρεώσεις ακόμη περισσότερο, όσο περισσότερο προσπαθεί να δημιουργήσει στον γερμανικό λαό φυλετική συνείδηση και εκτός από το να εκτρέφει σκύλους, άλογα και γάτες να δείξει συμπόνια για **το ίδιο του** το αίμα.

Αν χαρακτηρίζω τη μέχρι τώρα γερμανική πολιτική άσκοπη και ανίκανη, η απόδειξη του ισχυρισμού μου βρίσκεται στην πραγματική αποτυχία αυτής της πολιτικής. Αν ο λαός μας ήταν διανοητικά κατώτερος ή δειλός, τα αποτελέσματα του αγώνα του στη γη θα μπορούσαν να είναι χειρότερα από ό,τι βλέπουμε μπροστά μας σήμερα. Ούτε οι εξελίξεις των τελευταίων δεκαετιών πριν από τον πόλεμο πρέπει να μας εξαπατήσουν σε αυτό το σημείο· γιατί δεν μπορούμε να μετράμε τη δύναμη ενός Ράιχ από μόνη της, παρά μόνο συγκρίνοντάς την με άλλα κράτη. Αυτή ακριβώς η σύγκριση είναι, ωστόσο, που αποδεικνύει ότι η αύξηση της δύναμης των άλλων κρατών ήταν όχι μόνο πιο ισορροπημένη, αλλά και σπουδαιότερη στα τελικά της αποτελέσματα· ότι και η πορεία της Γερμανίας, παρά τη φαινομενική άνοδο, στην πραγματικότητα απέκλινε όλο και περισσότερο από αυτή των άλλων κρατών και έμεινε πολύ πίσω, με λίγα λόγια, η διαφορά διευρυνόταν εις βάρος μας. Μάλιστα, όσο περνούσε ο καιρός, μέναμε όλο και πιο πίσω ακόμη και πληθυσμιακά. Δεδομένου ότι ο λαός μας σίγουρα δεν ξεπερνιέται από κανέναν άλλο στη γη όσον αφορά τον ηρωισμό και σε τελική ανάλυση μάλιστα, έχει χύσει το περισσότερο αίμα απ’ όλα τα έθνη στη γη για τη διατήρηση της ύπαρξής του, η αποτυχία μπορεί να αποδοθεί μόνο στον **λανθασμένο τρόπο** με τον οποίο χύθηκε.

Αν εξετάσουμε σε αυτό το πλαίσιο τις πολιτικές εμπειρίες του λαού μας για πάνω από χίλια χρόνια, αφήνοντας να περάσουν μπροστά στα μάτια μας οι αναρίθμητοι πόλεμοι και αγώνες του και εξετάζοντας το

τωρινό τελικό αποτέλεσμα που επέφεραν, θα αναγκαστούμε να παραδεχτούμε ότι από αυτή τη θάλασσα του αίματος προέκυψαν στην πραγματικότητα τρία μόνο φαινόμενα που δικαιούμαστε να τα θεωρήσουμε σαν μόνιμους καρπούς μιας σαφώς καθορισμένης δράσης στο πεδίο της εξωτερικής και της γενικής πολιτικής:

1. ο αποικισμός της Όστμαρκ, που έγινε κυρίως από Βαυαρούς,
2. η κατάκτηση και η διείσδυση στις περιοχές ανατολικά του Έλβα και
3. η οργάνωση του βρανδεμβουργιανού-πρωσικού κράτους από τους Χοεντσόλερν σαν προτύπου και πυρήνα για την αποκρυστάλλωση ενός νέου Ράιχ.

Μια διδακτική προειδοποίηση για το μέλλον!

Οι πρώτες δύο μεγάλες επιτυχίες της εξωτερικής μας πολιτικής ήταν και οι πιο μόνιμες. Χωρίς αυτές το έθνος μας σήμερα δεν θα είχε πια καμία απολύτως σημασία. Ήταν η πρώτη αλλά δυστυχώς και η μοναδική επιτυχημένη προσπάθεια να φέρουμε σε αρμονία την αύξηση του πληθυσμού μας με την εδαφική μας έκταση. Και πρέπει να θεωρηθεί αληθινά καταστροφικό το γεγονός ότι οι Γερμανοί ιστορικοί μας ποτέ δεν μπόρεσαν να εκτιμήσουν πραγματικά αυτά τα δύο επιτεύγματα, που είναι κατά πολύ τα μεγαλύτερα και πιο σημαντικά για το μέλλον, αλλά αντιθέτως έχουν δοξάσει ό,τι είναι δυνατό, θαυμάζοντας φανταστικούς ηρωισμούς αναρίθμητων ριψοκίνδυνων πολέμων και αγώνων, αντί να αναγνωρίσουν τελικά πόσο ασήμαντα ήταν τα περισσότερα από αυτά τα γεγονότα για την μεγάλη αναπτυξιακή πορεία του έθνους μας.

Η τρίτη μεγάλη επιτυχία της πολιτικής μας δραστηριότητας έγκειται στη συγκρότηση του πρωσικού κράτους και στην επακόλουθη καλλιέργεια μιας ιδιαίτερης κρατικής αντίληψης, καθώς επίσης και ενός ενστίκτου αυτοσυντήρησης και αυτοάμυνας του γερμανικού στρατού, το οποίο προσαρμόστηκε στον σύγχρονο κόσμο και έλαβε μια οργανωμένη μορφή. Η μετατροπή του στρατιωτικού φρονήματος του ατόμου σε καθήκον για την στρατιωτική υπεράσπιση του έθνους προέκυψε από αυτή τη κρατική μορφή και τη νέα αντίληψή του για το κράτος. Η σημασία αυτής της εξέλιξης δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Ακριβώς λόγω της αιματηρής του διάσπασης ο αποσυντεθειμένος γερμανικός λαός από τον υπερτροφικό ατομικισμό του ανέκτησε τουλάχιστον ένα μέρος των οργανωτικών του ικανοτήτων που είχαν χαθεί εδώ και καιρό μέσα από την πειθαρχία του πρωσικού στρατού. Αυτό που διαθέτουν εξαρχής οι άλλοι λαοί μέσα στο ένστικτο της αγέλης τους, εμείς, τουλάχιστον κατά ένα μέρος, το αποκτήσαμε τεχνητά για την εθνική μας κοινότητα μέσα από τη διαδικασία της στρατιωτικής εκπαίδευσης. Γι’ αυτό η κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης – που για δεκάδες άλλους λαούς ίσως ήταν ασήμαντο – για εμάς έχει πολύ μεγάλη σημασία. Δέκα γενιές Γερμανών, χωρίς τη διορθωτική και διδακτική στρατιωτική εκπαίδευση, αφημένες στις ολέθριες συνέπειες της φυλετικής και, επομένως, της ιδεολογικής τους διαίρεσης – και το έθνος μας θα είχε πραγματικά χάσει και το τελευ-

ταίο κατάλοιπο της αυτόνομης ύπαρξής του πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Το γερμανικό πνεύμα μπορούσε να συνεισφέρει στον πολιτισμό, μόνο μέσα από μεμονωμένα άτομα, στους κόλπους ξένων εθνών χωρίς καν να μπορεί να αναγνωριστεί η προέλευσή του. Και θα λίπαινε τον πολιτισμό, μέχρις ότου το τελευταίο απομεινάρι του βόρειου αρίου αίματος που υπάρχει μέσα μας θα εκφυλιζόταν και θα εξαφανιζόταν.

Είναι αξιοσημείωτο ότι η σημασία αυτών των αληθινών πολιτικών επιτυχιών, που πέτυχε ο λαός μας στα χίλια και πλέον χρόνια του αγώνα του, έγιναν καλύτερα αντιληπτές και εκτιμήθηκαν περισσότερο από τους εχθρούς μας παρά από εμάς τους ίδιους. Ακόμα και σήμερα παραληρούμε για έναν ηρωισμό που στοίχισε στον λαό μας εκατομμύρια από τους πιο πολύτιμους αιμοδότες του, και που σε τελική ανάλυση παρέμεινε ολοκληρωτικά μάταιος.

Η διάκριση ανάμεσα στα αληθινά πολιτικά επιτεύγματα του λαού μας και στις άσκοπες σπατάλες του εθνικού μας αίματος έχει τεράστια σημασία για τη συμπεριφορά μας τόσο στο παρόν όσο και στο μέλλον.

Εμείς, οι Εθνικοσοσιαλιστές, δεν πρέπει ποτέ σε καμία περίπτωση να ενταχθούμε στον συνηθισμένο ανεδαφικό πατριωτισμό του σημερινού αστικού μας κόσμου. Ειδικά, αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο να θεωρήσουμε τις τελευταίες προπολεμικές εξελίξεις σαν δεσμευτικές, έστω και στον ελάχιστο βαθμό, για τη δική μας πορεία. Από όλη την ιστορική περίοδο του δέκατου ένατου αιώνα, δεν μπορεί να προκύψει ούτε μία υποχρέωση η οποία να μπορεί να στηριχτεί αποκλειστικά σε κείνη την περίοδο. Σε αντίθεση με τη συμπεριφορά των εκπροσώπων εκείνης της περιόδου, εμείς οφείλουμε και πάλι να παραδεχτούμε ότι εκπροσωπούμε τον ύψιστο σκοπό κάθε εξωτερικής πολιτικής, δηλαδή **να φέρουμε το έδαφός μας σε αρμονία με τον πληθυσμό**. Μάλιστα, από το παρελθόν μπορούμε μόνο να διδαχτούμε ότι πρέπει να στρέφουμε τους στόχους της πολιτικής μας δραστηριότητας σε δύο κατευθύνσεις: **στη γη και το έδαφος σαν στόχο της εξωτερικής μας πολιτικής και σε μια νέα, ιδεολογικά θεμελιωμένη και ενιαία βάση σαν στόχο της εσωτερικής μας πολιτικής δραστηριότητας**.

Θέλω εν συντομία να πάρω θέση στο ζήτημα κατά πόσον οι εδαφικές μας διεκδικήσεις είναι ηθικά δικαιολογημένες. Αυτό είναι απαραίτητο γιατί, δυστυχώς, ακόμα και στους λεγόμενους εθνικούς κύκλους, εμφανίζονται κάθε λογής γλοιώδεις πολυλογάδες, που προσπαθούν να καταστήσουν την αποκατάσταση της αδικίας του 1918 στόχο των ενεργειών εξωτερικής πολιτικής του γερμανικού λαού, ενώ την ίδια στιγμή θεωρούν απαραίτητο να διαβεβαιώσουν όλο τον κόσμο για την εθνική αδελφικότητα και συμπάθεια.

Θα ήθελα να προδικάσω συνεπώς τα ακόλουθα: **Το αίτημα για την αποκατάσταση των συνόρων του 1914 είναι μια πολιτική τρέλα τέτοιων διαστάσεων και συνεπειών που το κάνουν να μοιάζει με έγκλημα. Και εκτός αυτού, τα σύνορα του Ράιχ το 1914 κάθε άλλο παρά λογικά ήταν. Γιατί στην πραγματικότητα δεν ήταν ούτε πλήρη, υπό την έννοια ότι δεν συμπεριλάμβαναν όλους τους πληθυσμούς με γερμανική εθνικότητα, ούτε λογικά ως προς τη γεωστρατηγική τους σκοπιμότητα. Δεν ήταν το αποτέλεσμα μιας καλά μελετημένης πολιτικής ενέργειας αλλά τα προσωρινά σύνορα ενός πολιτικού αγώνα που σε καμία περίπτωση δεν είχε τελειώσει και εν μέρει ήταν αποτέλεσμα της τύχης**. Θα είχαμε το ίδιο δικαίωμα και σε πολλές περιπτώσεις μεγαλύτερο δικαίωμα να επιλέξουμε ένα οποιοδήποτε άλλο έτος αναφοράς στη γερμανική ιστορία, και να ανακηρύξουμε σαν στόχο της δραστηριότητας της εξωτερικής μας πολιτικής την αποκατάσταση των συνθηκών εκείνης της περιόδου. Οι παραπάνω απαιτήσεις ταιριάζουν πλήρως στην αστική μας κοινωνία, η οποία και εδώ όπως παντού δεν έχει την παραμικρή δημιουργική πολιτική ιδέα για το μέλλον, αλλά μάλλον ζει μόνο στο παρελθόν, και μάλιστα στο πιο πρόσφατο παρελθόν· γιατί ακόμα και τα βλέμματά τους προς τα πίσω δεν εκτείνονται πέρα από την εποχή της δικής τους ύπαρξης. Ο νόμος της αδράνειας τους δένει σε μια υπάρχουσα κατάσταση και τους κάνει να αντιτίθενται σε οποιαδήποτε αλλαγή σε αυτήν, χωρίς όμως αυτή η αντίσταση να προχωρά ποτέ πέρα από τα όρια του απλού πείσματος. Εξυπακούεται λοιπόν ότι ο πολιτικός ορίζοντας αυτών των ανθρώπων δεν εκτείνεται πέρα από το έτος 1914. Διακηρύσσοντας όμως την αποκατάσταση αυτών των συνόρων σαν πολιτικό σκοπό της δραστηριότητάς τους, ενισχύουν τους καταρρέοντες συμμαχικούς δεσμούς των εχθρών μας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι, οκτώ χρόνια μετά από μια παγκόσμια σύγκρουση, στην οποία συμμετείχαν κράτη με τους πιο ετερόκλητους σκοπούς, ο συνασπισμός των νικητών εκείνης της εποχής μπορεί να διατηρείται ακόμη και σήμερα με μια λίγο-πολύ αδιάσπαστη μορφή.

Όλα εκείνα τα κράτη εκείνη την εποχή είχαν ωφεληθεί από την γερμανική κατάρρευση. Ο φόβος της δύναμής μας έκανε να υποχωρήσει η λαιμαργία και ο φθόνος που έτρεφαν η μία για την άλλη όλες εκείνες οι δυνάμεις. Έβλεπαν στην κατά το δυνατόν μεγαλύτερη λεηλασία του Ράιχ μας την καλύτερη εξασφάλιση από μια μελλοντική εξέγερση. Ένα κακό προαίσθημα και ο φόβος για τη δύναμη του λαού μας είναι το πιο ανθεκτικό τσιμέντο που κρατά ενωμένα τα μεμονωμένα μέλη αυτής της συμμαχίας ακόμα και σήμερα.

Και εμείς δεν τους απογοητεύουμε. Καθιερώνοντας την αποκατάσταση των συνόρων του 1914 σαν πολιτικό πρόγραμμα της Γερμανίας, ο αστικός μας κόσμος τρομάζει κάθε εταίρο που θα ήθελε να εγκαταλείψει τη συμμαχία των εχθρών μας, αφού πρέπει αναπόφευκτα να φοβάται ότι

θα δεχτεί μόνος του επίθεση και τότε δεν θα έχει την προστασία των άλλων συμμάχων του. Κάθε κράτος αισθάνεται να απειλείται από αυτή την απαίτηση.

Επιπλέον, αυτή η απαίτηση είναι παράλογη από δύο απόψεις:

1. γιατί δεν υπάρχουν τα ισχυρά μέσα που θα την πάρουν από τις αναθυμιάσεις των βραδινών συλλόγων και θα την κάνουν πραγματικότητα και

2. γιατί, ακόμη κι αν μπορούσε να πραγματοποιηθεί, το αποτέλεσμα θα ήταν και πάλι τόσο άθλιο που, για τ' όνομα του Θεού, δεν θα άξιζε να ξαναθυσιάσουμε το αίμα του λαού μας γι' αυτήν.

Γιατί κανείς δεν μπορεί πια να αμφισβητήσει πως η αποκατάσταση των συνόρων του 1914 δεν μπορεί να επιτευχθεί χωρίς να χυθεί αίμα. Μόνο οι ανόητοι και οι στενόμυαλοι μπορούν να βαυκαλίζονται με την σκέψη ότι θα πετύχουν μιαν αναθεώρηση της Συνθήκης των Βερσαλλιών με κολακείες και ικεσίες. Πέρα από το γεγονός ότι μια τέτοια προσπάθεια θα απαιτούσε και κάποιον που διέθετε την ικανότητα του Ταλλεϋράνδου, πράγμα που δεν έχουμε σήμερα. Οι μισές από τις πολιτικές μας υπάρξεις είναι άνθρωποι χωρίς συνείδηση και χωρίς χαρακτήρα και γενικά έχουν καταντήσει εχθροί του λαού μας, ενώ οι υπόλοιπες μισές είναι καλοσυνάτες, ακίνδυνες και συμβιβάσιμες ηλίθιες υπάρξεις. Επιπλέον, οι καιροί έχουν αλλάξει από την εποχή του Συνεδρίου της Βιέννης: **Σήμερα δεν εμπορεύονται τα σύνορα του κράτους οι πρίγκιπες και οι ερωμένες τους αλλά ο αδυσώπητος Εβραίος που αγωνίζεται για την κυριαρχία του πάνω στα έθνη**. Κανένα έθνος δεν μπορεί να απομακρύνει αυτό το χέρι από το λαρύγγι του, παρά μόνο με το σπαθί. Μόνο η συγκεντρωμένη και εμψυχωμένη δύναμη ενός διογκούμενου ισχυρού εθνικού πάθους μπορεί να αψηφήσει τις διεθνιστικές δυνάμεις που τείνουν να σκλαβώσουν τους λαούς. Μια τέτοια χειρονομία όμως είναι και παραμένει αιματηρή.

Εάν παρ' όλα αυτά κάποιος εμμείνει στην πεποίθηση ότι το γερμανικό μέλλον, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, απαιτεί τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια, τότε, πέρα από όλες τις εκτιμήσεις της πολιτικής σκοπιμότητας, για χάρη αυτής της προσπάθειας, πρέπει να θέσουμε ένα στόχο αντάξιο και να πολεμήσουμε γι' αυτόν.

Τα σύνορα του 1914 δεν σημαίνουν τίποτα για το μέλλον του γερμανικού έθνους. Ούτε παρείχαν προστασία στο παρελθόν, ούτε θα περιείχαν κάποια δύναμη για το μέλλον. Ούτε θα μπορέσουν να επιτύχουν την εσωτερική ενότητα του γερμανικού έθνους ούτε θα εξασφαλίσουν την ύπαρξή του, ούτε αυτά τα σύνορα φαίνονται πρόσφορα ή ακόμη και ικανοποιητικά από στρατιωτική άποψη, ούτε μπορούν τελικά να βελτιώσουν τη σχέση που έχουμε προς το παρόν με τις άλλες παγκόσμιες δυνάμεις ή, για να το πούμε καλύτερα, τις αληθινές παγκόσμιες δυνάμεις. Δεν θα καλυφθεί το προβάδισμα που έχει η Αγγλία, ούτε θα επιτευχθεί το μέγεθος της Ένωσης· μάλιστα, ούτε καν η

Γαλλία θα γνώριζε κάποια σημαντική μείωση της σημασίας της στην παγκόσμια πολιτική.

Μόνο ένα πράγμα θα ήταν σίγουρο: Ακόμη κι αν ήταν επιτυχής, μια τέτοια προσπάθεια αποκατάστασης των συνόρων του 1914 θα οδηγούσε σε μια περαιτέρω αιματοχυσία του εθνικού μας κορμού σε τέτοιο βαθμό, που δεν θα μπορούσαμε να ζητήσουμε άλλη θυσία αίματος για να εξασφαλίσουμε αποτελεσματικά την ύπαρξη και το μέλλον του έθνους μας. Αντιθέτως, μέσα στη μέθη μιας τόσο μικρής επιτυχίας, θα έπρεπε να απορρίψουμε κάθε περαιτέρω στόχο, αφού θα είχε αποκατασταθεί η «εθνική μας τιμή» και αφού θα ανοίγονταν νέες πόρτες για εμάς στον εμπορικό τομέα, έστω και προσωρινά.

Αντίθετα, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές, πρέπει να παραμείνουμε αμετακίνητοι στον στόχο της εξωτερικής μας πολιτικής, δηλαδή **να εξασφαλίσουμε στον γερμανικό λαό τη γη και το έδαφος που του αξίζει σε αυτή τη γη**. Και αυτή η ενέργεια είναι η μόνη που μπορεί να δικαιολογήσει μια αιματηρή θυσία, ενώπιον του Θεού και των μελλοντικών γερμανικών γενεών: Ενώπιον του Θεού, αφού μας έχει θέσει σε αυτόν τον κόσμο με το πεπρωμένο του αιώνιου αγώνα για το καθημερινό ψωμί, σαν πλάσματα που δεν τους έχει δοθεί τίποτα δωρεάν και που οφείλουν την κυρίαρχη θέση τους στη γη μόνο στην ευφυΐα και στο κουράγιο με το οποίο αγωνίζονται γι' αυτή τη θέση και την υπερασπίζονται· ενώπιον των επερχόμενων γερμανικών γενεών, καθότι δεν χύνουμε το αίμα κανενός πολίτη, χωρίς να αποδώσουμε απ' αυτούς χιλιάδες άλλους στους μεταγενέστερους. Τα εδάφη, στα οποία οι γερμανικές οικογένειες των αγροτών θα μπορέσουν κάποτε να γεννήσουν ισχυρούς γιους, θα εγκρίνουν την θυσία των σημερινών γιων και κάποια μέρα θα αθωώσει τους υπεύθυνους πολιτικούς από την ενοχή του αίματος και τη θυσία του λαού, ακόμα κι αν διώκονται από τους συγχρόνους τους.

Με την ευκαιρία αυτή πρέπει να στραφώ έντονα εναντίον εκείνων των εθνικών συγγραφέων της κακιάς ώρας, που προσποιούνται ότι βλέπουν μια «παραβίαση των ιερών ανθρωπίνων δικαιωμάτων» σε μια τέτοια απόκτηση γης και κατά συνέπεια να αρχίζουν να γράφουν εναντίον της. Κανείς ποτέ δεν ξέρει ποιος κρύβεται πίσω από έναν τέτοιο τύπο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η αναταραχή που μπορούν να προκαλέσουν είναι επιθυμητή και βολική για τους εχθρούς του έθνους μας. Με αυτή τους τη στάση, συντελούν πονηρά στην εξασθένηση και την εξάλειψη της θέλησης του λαού μας να βρει μέσα του τον μόνο σωστό τρόπο για να υπερασπιστεί τις ζωτικές του ανάγκες. Γιατί κανένας λαός δεν κατέχει ούτε ένα τετραγωνικό μέτρο εδάφους σε αυτή τη γη χάρη στη θεία θέληση ή με θεία εντολή. Όπως τα σύνορα της Γερμανίας είναι τυχαία σύνορα και προσωρινά, καθορισμένα από τους αντίστοιχους πολιτικούς αγώνες κάθε εποχής, έτσι είναι και τα σύνορα των ζωτικών χώρων των άλλων εθνών. Και όπως η διαμόρφωση της επιφάνειας της γης μας

μπορεί να φαίνεται αμετάβλητη σαν γρανίτης μόνο στους άμυαλους βλαμμένους, στην πραγματικότητα όμως σε κάθε εποχή αντιπροσωπεύει μόνο ένα φαινομενικό σημείο ανάπαυσης σε μια συνεχή εξέλιξη, που δημιουργήθηκε από το αδιάκοπο έργο των πανίσχυρων δυνάμεων της φύσης για να βιώσει ίσως και αύριο την καταστροφή ή τη μεταμόρφωση από μεγαλύτερες δυνάμεις, έτσι είναι και τα σύνορα του ζωτικού χώρου στη ζωή των εθνών.

Τα σύνορα των κρατών δημιουργούνται από τους ανθρώπους και αλλάζουν από τους ανθρώπους.

Το γεγονός ότι ένα έθνος κατάφερε να αποκτήσει μια υπερβολικά αδικαιολόγητη έκταση, δεν αποτελεί καμιά υπέρτατη υποχρέωση ότι πρέπει να τη διατηρήσει για πάντα. Το πολύ-πολύ να αποδεικνύει τη δύναμη του κατακτητή και την αδυναμία του κατακτημένου. Και μόνο σε αυτή τη δύναμη βρίσκεται το δίκαιο. Αν το γερμανικό έθνος σήμερα, συνωθείται και στοιβάζεται σε μια αδύνατη έκταση και αντιμετωπίζει ένα άθλιο μέλλον, αυτό δεν αποτελεί μια επιταγή της μοίρας, όπως και μια εξέγερση ενάντια σε αυτή την κατάσταση δεν αποτελεί προσβολή κατά της μοίρας. Καμία ανώτερη δύναμη δεν έχει υποσχεθεί σε άλλο έθνος περισσότερη επικράτεια απ’ ό,τι στο γερμανικό ή που να προσβάλλεται από το γεγονός αυτής της άδικης κατανομής της γης. Όπως οι πρόγονοί μας δεν έλαβαν το χώμα στο οποίο ζούμε σήμερα σαν δώρο από τον ουρανό, αλλά έπρεπε να πολεμήσουν γι’ αυτό δίνοντας τη ζωή τους, έτσι και στο μέλλον το έδαφος και συνεπώς την ύπαρξη του λαού μας δεν θα μας την χαρίσει καμία θεία χάρη, αλλά μόνο η δύναμη ενός νικηφόρου σπαθιού.

Όσο κι αν πιστεύουμε σήμερα όλοι την αναγκαιότητα μιας αντιπαράθεσης με τη Γαλλία, η πεποίθηση αυτή θα παρέμενε κυρίως αναποτελεσματική εάν οι στόχοι μας στην εξωτερική πολιτική εξαντλούνταν σε αυτήν. Μπορεί και θα έχει νόημα μόνο εάν προσφέρει τη στήριξη για τη διεύρυνση του ζωτικού χώρου του λαού μας στην Ευρώπη. Γιατί δεν πρέπει να δούμε τη λύση αυτού του προβλήματος στις αποικιακές κτήσεις, αλλά αποκλειστικά στην απόκτηση ενός εδάφους για εγκατάσταση, που θα επεκτείνει την περιοχή της μητέρας πατρίδας και επομένως όχι μόνο θα κρατήσει τους νέους εποίκους σε στενή επαφή με τη γη της καταγωγής τους, αλλά και θα εξασφαλίσει για το σύνολο της έκτασης εκείνα τα πλεονεκτήματα που θα προκύψουν από το ενοποιημένο μέγεθός της.

Το λαϊκό κίνημα δεν χρειάζεται να είναι συνήγορος των άλλων λαών, αλλά υπερασπιστής του λαού του. Διαφορετικά είναι περιττό και, κυρίως, δεν έχει δικαίωμα να γκρινιάζει για το παρελθόν. Γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα συμπεριφερόταν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Όπως η παλιά γερμανική πολιτική καθοριζόταν λανθασμένα από τις δυναστικές αντιλήψεις, η μελλοντική πολιτική δεν πρέπει να κατευθύνεται από τον λαϊκό καθημερινό συναισθηματισμό. Ειδικότερα όμως εμείς, δεν είμαστε

αστυνομία για να προστατεύουμε τα γνωστά «φτωχά, μικρά έθνη», αλλά στρατιώτες του δικού μας.

Ωστόσο, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να προχωρήσουμε παραπέρα: **το δικαίωμα στη γη μπορεί να γίνει καθήκον, αν ένα μεγάλο έθνος χωρίς την εδαφική επέκταση φαίνεται καταδικασμένο να αφανιστεί**. Ιδιαίτερα όταν δεν πρόκειται για κάποιο τυχαίο νέγρικο έθνος, αλλά για τη γερμανική μητέρα της ζωής, που έχει δώσει στον σημερινό κόσμο την πολιτιστική του ταυτότητα. **Η Γερμανία είτε θα είναι παγκόσμια δύναμη είτε δεν θα είναι τίποτα**. Αλλά για να γίνει παγκόσμια δύναμη χρειάζεται εκείνο το μέγεθος, που θα της εξασφαλίσει την απαραίτητη σοβαρότητα στη σημερινή εποχή, και τη ζωή στους πολίτες της.

Γι' αυτό, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές συνειδητά τραβάμε μια γραμμή κάτω από τα σχέδια της εξωτερικής πολιτικής της προπολεμικής μας περιόδου. Ξεκινάμε από εκεί που σταματήσαμε πριν από εξακόσια χρόνια. Σταματάμε την ατέλειωτη γερμανική πορεία προς τη νότια και δυτική Ευρώπη και στρέφουμε τα βλέμμα μας στη χώρα στα ανατολικά. Διακόπτουμε οριστικά την αποικιακή και εμπορική πολιτική της προπολεμικής περιόδου και περνάμε στην εδαφική πολιτική του μέλλοντος.

Αν μιλάμε όμως σήμερα για νέες εκτάσεις στην Ευρώπη, δεν μπορούμε παρά να σκεφτόμαστε κυρίως τη **Ρωσία** και τα παραμεθόρια κράτη που είναι υποτελή σε αυτήν.

Εδώ, το ίδιο το πεπρωμένο φαίνεται να θέλει να μας δώσει ένα σημάδι. Παραδίδοντας τη Ρωσία στον μπολσεβικισμό, απέσπασε από το ρωσικό λαό εκείνη την ιντελιγκέντσια, που μέχρι τότε είχε εγκαθιδρύσει και περιφρουρούσε την ύπαρξή του σαν κράτος. Γιατί η οργάνωση ενός ρωσικού κρατικού δημιουργήματος δεν ήταν αποτέλεσμα των πολιτικών ικανοτήτων των Σλάβων της Ρωσίας, αλλά απλώς ένα θαυμάσιο παράδειγμα της οργανωτικής ικανότητας του γερμανικού στοιχείου μέσα σε μια κατώτερη φυλή. Έτσι έχουν δημιουργηθεί πολυάριθμες πανίσχυρες αυτοκρατορίες της γης. Κατώτεροι λαοί με ηγέτες τους Γερμανούς οργανωτές και κυρίαρχους πολλές φορές έχουν προσλάβει ισχυρή κρατική υπόσταση και έχουν διατηρηθεί όσο καιρό διατηρήθηκε ο φυλετικός πυρήνας της δημιουργικής κρατικής φυλής. Για αιώνες, η Ρωσία τρεφόταν από αυτόν τον γερμανικό πυρήνα των ανώτερων ηγετικών στρωμάτων της. Σήμερα μπορεί να θεωρηθεί σαν σχεδόν εξολοθρευμένο και εξαφανισμένο ολοκληρωτικά. Ο Εβραίος έχει πάρει τη θέση του. Όσο αδύνατο είναι για τους Ρώσους να αποτινάξουν το ζυγό των Εβραίων με δικά τους μέσα, εξίσου αδύνατο είναι για τους Εβραίους

να διατηρήσουν την πανίσχυρη αυτοκρατορία μακροπρόθεσμα. Οι ίδιοι δεν είναι οργανωτικά στοιχεία, αλλά διαλυτικά. Η γιγαντιαία αυτοκρατορία της Ανατολής είναι ώριμη για κατάρρευση. Και το τέλος της εβραϊκής κυριαρχίας στη Ρωσία θα είναι και το τέλος της Ρωσίας ως κράτους. Μας επέλεξε το πεπρωμένο να γίνουμε μάρτυρες μιας καταστροφής που θα είναι η πιο ισχυρή επιβεβαίωση της ορθότητας της εθνικής φυλετικής θεωρίας.

Το καθήκον μας όμως, η αποστολή του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, είναι να μυήσει τον λαό μας σε μια τέτοια πολιτική διορατικότητα, που θα τον κάνει να δει σαν στόχο του για το μέλλον όχι την εκπλήρωση της μεθυστικής αίσθησης μιας νέας αλεξανδρινής εκστρατείας, αλλά τη σκληρή δουλειά του γερμανικού αρότρου, στο οποίο το σπαθί δεν έχει παρά να δώσει το έδαφος.

Είναι αυτονόητο ότι ο εβραϊσμός αντιδρά με οξύτητα σε αυτή μας την πολιτική. Νιώθει καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον τη σημασία αυτής της δράσης για το δικό του μέλλον. Αυτό ακριβώς το γεγονός θα έπρεπε να διδάξει όλους τους αληθινά εθνικά σκεπτόμενους ανθρώπους για την ορθότητα ενός τέτοιου καινούργιου προσανατολισμού. Δυστυχώς έγινε ακριβώς το αντίθετο. Όχι μόνο οι γερμανικοί εθνικοί κύκλοι αλλά και οι λεγόμενοι «λαϊκοί» κύκλοι, ξεσηκώθηκαν σε μια λυσσαλέα επίθεση ενάντια σε μια τέτοια ανατολική πολιτική και, όπως συνήθως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις, έκαναν αναφορά σε κάποιον ανώτερο. Επικαλέστηκαν το πνεύμα του Μπίσμαρκ για να καλύψουν μια πολιτική που είναι τόσο παράλογη όσο και αδύνατη και εξαιρετικά επιζήμια για τον γερμανικό λαό. Ο Μπίσμαρκ λένε, στην εποχή του, έδινε πάντα μεγάλη σημασία στις καλές σχέσεις με τη Ρωσία. Αυτό ως ένα βαθμό είναι σωστό. Ξεχνούν όμως να αναφέρουν ότι έδινε εξίσου μεγάλη σημασία και στις καλές σχέσεις με την Ιταλία, για παράδειγμα, και ότι στην πραγματικότητα ο ίδιος ο κύριος φον Μπίσμαρκ κάποτε συμμάχησε με την Ιταλία για να εξουδετερώσει πιο εύκολα την Αυστρία. Γιατί, λοιπόν, δεν συνεχίζουν αυτή την πολιτική; «Γιατί η σημερινή Ιταλία δεν είναι η Ιταλία του παρελθόντος», θα πουν. Πολύ καλά. Όμως τότε, αξιότιμοι κύριοι, επιτρέψτε μου να παρατηρήσω ότι ούτε η σημερινή Ρωσία είναι η Ρωσία του παρελθόντος. Ποτέ δεν πέρασε από το μυαλό του Μπίσμαρκ να θέλει να καθορίσει μια πολιτική πορεία που θα τον δέσμευε κατ’ αρχήν τακτικά για πάντα. Από αυτή την άποψη μπορούσε να εκμεταλλεύεται πολύ καλά τις περιστάσεις, για να δέσει τα χέρια του με τέτοιο τρόπο. **Άρα το ερώτημα δεν πρέπει να είναι: «τι έκανε ο Μπίσμαρκ στην εποχή του;» αλλά περισσότερο «Τι θα έκανε σήμερα;»** Και αυτό το ερώτημα είναι πιο εύκολο να απαντηθεί. **Με την**

πολιτική σοφία που τον διέκρινε, δεν θα συμμαχούσε ποτέ με ένα κράτος που είναι καταδικασμένο να καταρρεύσει.

Παρεμπιπτόντως, ο Μπίσμαρκ ακόμη και τότε αντιμετώπιζε τη γερμανική αποικιακή και εμπορική πολιτική με ανάμεικτα αισθήματα, αφού το μόνο μέλημά του στην αρχή ήταν να μπορέσει να εδραιώσει τον κρατικό σχηματισμό που είχε δημιουργήσει και να τον ενισχύσει εσωτερικά με τον ασφαλέστερο δυνατό τρόπο. Αυτός ήταν και ο μόνος λόγος για τον οποίο εκείνη την εποχή καλωσόρισε τη ρωσική κάλυψη, η οποία του έλυνε τα χέρια για τη Δύση. Ό,τι ήταν ωφέλιμο τότε για την Γερμανία, σήμερα θα ήταν καταστροφικό.

Ήδη από το 1920/21, όταν το νεαρό Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα άρχισε σιγά-σιγά να ανατέλλει στον πολιτικό ορίζοντα και να αναφέρεται εδώ και εκεί σαν ένα κίνημα ελευθερίας του γερμανικού έθνους, το κόμμα προσεγγίστηκε από διάφορες πλευρές στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν κάποιο δεσμό ανάμεσα σε αυτό και στα **απελευθερωτικά κινήματα άλλων χωρών**. Τα περισσότερα από αυτά ανήκαν στην «Ένωση των Καταπιεσμένων Εθνών», που προπαγανδιζόταν από πολλούς. Επρόκειτο κυρίως για εκπροσώπους διαφόρων βαλκανικών κρατών, καθώς και της Αιγύπτου και της Ινδίας, που πάντα μου έδιναν την εντύπωση φλύαρων φαφλατάδων που δεν είχαν κανένα αντικειμενικό υπόβαθρο. Παρ' όλα αυτά βρέθηκαν αρκετοί Γερμανοί, κυρίως από το εθνικιστικό στρατόπεδο, που θαμπώθηκαν από αυτούς τους πομπώδεις Ανατολίτες και αμέσως πίστεψαν ότι είχαν μπροστά τους έναν «εκπρόσωπο» της Ινδίας ή της Αιγύπτου σε κάποιον τυχαίο Ινδό ή Αιγύπτιο φοιτητή. Ο κόσμος δεν κατάλαβε ότι επρόκειτο κυρίως για άτομα χωρίς καμία υποστήριξη και πάνω απ' όλα δεν είχαν εξουσιοδοτηθεί από κανέναν να συνάψουν συμφωνία με οποιονδήποτε, έτσι ώστε το πρακτικό αποτέλεσμα κάθε σχέσης με τέτοια στοιχεία ήταν μηδαμινό αν όχι επιζήμιο, σε περίπτωση που προσμετρήσουμε και τον χαμένο χρόνο μαζί τους. Πάντα αντιτασσόμουν σε τέτοιες απόπειρες. Όχι μόνο επειδή είχα να κάνω καλύτερα πράγματα από το να χάνω τον καιρό μου σε άσκοπες «συναντήσεις» που διαρκούσαν εβδομάδες, αλλά και επειδή αντιμετώπιζα το όλο θέμα σαν ανώφελο, ή ακόμη και επιζήμιο, ακόμα κι αν επρόκειτο για εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους τέτοιων εθνών.

Ακόμη και στην περίοδο της ειρήνης ήταν αρκετά κακό, το γεγονός ότι η γερμανική συμμαχική πολιτική, λόγω έλλειψης δικών της επιθετικών στόχων, κατέληξε σε αμυντικές συμμαχίες με αρχαία κράτη που η παγκόσμια ιστορία τα έβαλε στο περιθώριο. Ούτε η συμμαχία με την Αυστρία ούτε αυτή με την Τουρκία είχαν κάτι θετικό να προσφέρουν. Ενώ τα μεγαλύτερα στρατιωτικά και βιομηχανικά κράτη της γης ενώνονταν σε μια επιθετική συμμαχία, εμείς συγκεντρώναμε μερικούς παλιούς και ανίσχυρους κρατικούς σχηματισμούς και προσπαθούσαμε με τα παρηκμασμένα ερείπιά τους να αψηφήσουμε έναν δραστήριο παγκό-

σμιο συνασπισμό. Η Γερμανία πλήρωσε ακριβά αυτό το λάθος στην εξωτερική της πολιτική. Αυτή η τιμωρία όμως φαίνεται ότι δεν ήταν αρκετά σκληρή για να συνετίσει τους αιώνιους ονειροπόλους μας από το να πέσουν στο ίδιο λάθος. Γιατί η προσπάθεια να αφοπλιστούν οι πανίσχυροι νικητές με μια «Ένωση των Καταπιεσμένων Εθνών» δεν είναι μόνο γελοία αλλά και καταστροφική. Είναι καταστροφική επειδή απομακρύνει διαρκώς τον λαό μας από τις πραγματικές του δυνατότητες και τον κάνει να αφοσιώνεται σε ευφάνταστες αλλά στείρες ελπίδες και ψευδαισθήσεις. Ο σημερινός Γερμανός πραγματικά μοιάζει με τον πνιγμένο που πιάνεται από τα άχυρα. Αυτό ισχύει ακόμα και για εκείνους που κατά τα άλλα είναι υπερβολικά μορφωμένοι. Μόλις γίνει ορατό το ξωτικό μιας ελπίδας, όσο εξωπραγματική κι αν είναι, αυτοί οι άνθρωποι τρέχουν πίσω από το φάντασμα. Είτε πρόκειται για μια ένωση καταπιεσμένων εθνών είτε πρόκειται για τη Κοινωνία των Εθνών είτε οποιαδήποτε άλλη φανταστική νέα εφεύρεση, θα βρει σίγουρα χιλιάδες εύπιστους οπαδούς.

Θυμάμαι ακόμα τις παιδιάστικες και ακατανόητες ελπίδες που γεννήθηκαν ξαφνικά στους εθνικιστικούς κύκλους το 1920/21, που πίστευαν ότι η Αγγλία ήταν στα πρόθυρα της κατάρρευσης στην Ινδία. Μερικοί Ασιάτες ταχυδακτυλουργοί, ίσως και αληθινοί Ινδοί «μαχητές της ελευθερίας», που περιφέρονταν σε όλη την Ευρώπη εκείνη την εποχή, είχαν καταφέρει να υποβάλουν ακόμη και τους κατά τα άλλα υγιείς ανθρώπους στην εμμονή ότι η Βρετανική Αυτοκρατορία, που στηριζόταν στην Ινδία, ακριβώς εκεί ήταν στο χείλος της κατάρρευσης. Το ότι και σε αυτήν την περίπτωση μόνο ο ευσεβής τους πόθος ήταν η πηγή των σκέψεών τους, φυσικά δεν το κατάλαβαν. Ούτε ο παραλογισμός των δικών τους ελπίδων. Γιατί, ενώ περίμεναν το τέλος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και της αγγλικής δύναμης από την κατάρρευση της αγγλικής κυριαρχίας στην Ινδία, οι ίδιοι παραδέχονταν πως η Ινδία έχει ύψιστη σημασία για την Αγγλία.

Ωστόσο, αυτό το πιο ζωτικό ζήτημα δεν ήταν πιθανότατα ένα κρυφό μυστικό που το ήξεραν μόνο οι εθνικιστές Γερμανοί προφήτες, αλλά ασφαλώς ήταν γνωστό και στους ίδιους τους καθοδηγητές της αγγλικής ιστορίας. Είναι πραγματικά παιδαριώδες να υποθέτουμε ότι η Αγγλία δεν ξέρει πραγματικά πώς να αξιολογήσει σωστά την σημασία της Ινδικής Αυτοκρατορίας για την ενότητα του βρετανικού κόσμου. Και είναι μόνο ένα θλιβερό δείγμα της απόλυτης αποτυχίας να διδαχτούμε από τον παγκόσμιο πόλεμο και της πλήρους παρανόησης και άγνοιας να αναγνωρίσουμε την αγγλοσαξονική αποφασιστικότητα αν φαντάζεται κανείς ότι η Αγγλία θα άφηνε την Ινδία να φύγει χωρίς να καταβάλει μέχρι και την τελευταία προσπάθεια. Είναι και μια απόδειξη της πλήρους άγνοιας των Γερμανών για τον όλο τρόπο της βρετανικής διείσδυσης και διοίκησης αυτής της αυτοκρατορίας. **Η Αγγλία θα χάσει την Ινδία μόνο, είτε αν ο δικός της διοικητικός μηχανισμός υποκύψει στην φυλετική**

αποσύνθεση (κάτι που σήμερα είναι εντελώς απίθανο στην περίπτωση της Ινδίας) **είτε αν νικηθεί από το σπαθί ενός ισχυρού εχθρού**. Αλλά οι Ινδοί αντάρτες δεν θα καταφέρουν ποτέ κάτι τέτοιο. Το πόσο δύσκολο είναι, να νικηθεί η Αγγλία, εμείς οι Γερμανοί το έχουμε μάθει καλά. Πέρα από το γεγονός ότι, παρ' όλα αυτά, εγώ σαν Γερμανός εξακολουθώ να προτιμώ να βλέπω την Ινδία υπό αγγλική κυριαρχία παρά οποιουδήποτε άλλου.

Το ίδιο ελάχιστες είναι και οι ελπίδες για τη θρυλική εξέγερση στην Αίγυπτο. Ο «ιερός πόλεμος» μπορεί να προξενήσει ευχάριστη ανατριχίλα στους Γερμανούς μας τουβλοκέφαλους, που πιστεύουν ότι τώρα ίσως κάποιοι άλλοι είναι πρόθυμοι να χύσουν το αίμα τους για εμάς – γιατί, για να πούμε την αλήθεια, αυτή η δειλή εικασία ήταν πάντα η σιωπηλή πηγή όλων των ελπίδων τους –, στην πραγματικότητα όμως κάτω από τον καταιγισμό των πυρών των λόχων των αγγλικών πολυβόλων και το χαλάζι των εμπρηστικών βομβών έβρισκε φριχτό τέλος.

Είναι απλώς αδύνατο για έναν συνασπισμό ανάπηρων να συντρίψει ένα ισχυρό κράτος που είναι αποφασισμένο να χύσει, εάν χρειαστεί, και την τελευταία σταγόνα του αίματός του για την ύπαρξή του. Σαν εθνικιστής, που αξιολογώ την αξία της ανθρωπότητας σύμφωνα με τις φυλετικές αρχές, δεν μου επιτρέπεται να συνδέσω τη μοίρα του δικού μου λαού με τη δική τους μόνο και μόνο από τη γνώση της φυλετικής κατωτερότητας αυτών των λεγόμενων «καταπιεσμένων εθνών».

Σήμερα όμως πρέπει να τηρήσουμε ακριβώς την ίδια στάση και απέναντι στη Ρωσία. Η σημερινή Ρωσία, απογυμνωμένη από την ανώτερη γερμανική τάξη της, δεν μπορεί να αποτελέσει σύμμαχο του γερμανικού έθνους στον αγώνα του για ελευθερία, παρά τις ενδόμυχες προθέσεις των καινούργιων αφεντικών της. **Από καθαρά στρατιωτική άποψη, σε περίπτωση πολέμου της Γερμανίας και της Ρωσίας εναντίον της δυτικής Ευρώπης και πιθανώς εναντίον όλου του υπόλοιπου κόσμου, οι αναλογίες θα ήταν εντελώς καταστροφικές. Ο αγώνας θα διεξαγόταν όχι σε ρωσικό αλλά σε γερμανικό έδαφος**, χωρίς η Γερμανία να μπορεί να λάβει έστω και την παραμικρή αποτελεσματική υποστήριξη από τη Ρωσία. Τα όργανα δύναμης του σημερινού γερμανικού Ράιχ είναι τόσο άθλια και τόσο άχρηστα για ένα εξωτερικό πόλεμο, που δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί κανένα είδος προστασίας των συνόρων μας εναντίον της δυτικής Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Αγγλίας, και η γερμανική βιομηχανική περιοχή θα ήταν ανυπεράσπιστη απέναντι στα συγκεντρωμένα επιθετικά όπλα των αντιπάλων μας. Επιπλέον, μεταξύ της Γερμανίας και της Ρωσίας υπάρχει το πολωνικό κράτος, το οποίο βρίσκεται εξ ολοκλήρου στα γαλλικά χέρια. Στην περίπτωση ενός πολέμου της Γερμανίας και της Ρωσίας εναντίον της δυτικής Ευρώπης, η Ρωσία θα πρέπει πρώτα να καταβάλλει την Πολωνία για να φέρει τον πρώτο στρατιώτη της στο γερμανικό μέτωπο. Αλλά δεν πρόκειται τόσο για στρατιώτες όσο για

τεχνικό οπλισμό. Από αυτή την άποψη, η κατάσταση των πραγμάτων του παγκόσμιου πολέμου θα επαναλαμβανόταν και μάλιστα με πιο φριχτό τρόπο. Όπως ακριβώς η γερμανική βιομηχανία αποστραγγίστηκε τότε για χάρη των ένδοξων συμμάχων μας και, από τεχνικής απόψεως, η Γερμανία έπρεπε να διεξάγει τον τεχνικό πόλεμο σχεδόν αβοήθητη, έτσι και η Ρωσία σε αυτόν τον αγώνα δεν θα μπορούσε σε καμιά περίπτωση να αποτελέσει τεχνικό παράγοντα. Δεν θα μπορούσαμε να κάνουμε σχεδόν τίποτα για να αντιταχθούμε στον γενικό μηχανικό εξοπλισμό του κόσμου, που στον επόμενο πόλεμο θα έχει συντριπτικό αντίκτυπο στον αγώνα. Γιατί όχι μόνο η ίδια η Γερμανία έχει μείνει ανεπίτρεπτα πολύ πίσω σε αυτόν τον πάρα πολύ σημαντικό τομέα, αλλά και από τα λίγα που διαθέτει θα πρέπει να υποστηρίξει και τη Ρωσία, η οποία ακόμα και σήμερα δεν μπορεί να ισχυριστεί πως έχει έστω και μία βιομηχανία ικανή να παράγει ένα πραγματικά κινούμενο όχημα. Αυτό όμως θα έδινε σε έναν τέτοιο αγώνα μόνο ένα χαρακτήρα σφαγής. Η νεολαία της Γερμανίας θα έχυνε ακόμα περισσότερο αίμα από την τελευταία φορά, γιατί, όπως πάντα, το βάρος του πολέμου θα έπεφτε μόνο πάνω μας και το αποτέλεσμα θα ήταν η αναπόφευκτη ήττα.

Ακόμα όμως κι αν υποθέσουμε ότι συνέβαινε ένα θαύμα και ότι μια τέτοια σύγκρουση δεν θα τελείωνε με τον πλήρη αφανισμό της Γερμανίας, το τελικό αποτέλεσμα θα ήταν μόνο ότι το γερμανικό έθνος, που θα είχε αφαιμαχθεί, θα παρέμενε όπως πριν περικυκλωμένο από μεγάλα στρατιωτικά κράτη, και ότι η πραγματική του κατάσταση δεν θα είχε αλλάξει με κανέναν τρόπο.

Ας μην ισχυριστεί κανείς ότι συνάπτοντας μια συμμαχία με τη Ρωσία δεν πρέπει να έχουμε άμεσα στο μυαλό μας τον πόλεμο ή ότι, αν τον έχουμε, θα μπορούσαμε να προετοιμαστούμε πλήρως γι’ αυτόν. Όχι. **Μια συμμαχία της οποίας ο στόχος δεν περιλαμβάνει ένα σχέδιο για πόλεμο είναι ανούσια και άνευ αξίας**. Οι συμμαχίες γίνονται μόνο για να πολεμήσουν. Και ανεξάρτητα από το πόσο μακριά μπορεί να είναι η αντιπαράθεση από τη στιγμή της σύναψης μιας συνθήκης συμμαχίας, η προοπτική μιας στρατιωτικής εμπλοκής είναι παρ’ όλα αυτά ο σκοπός της. Και μη νομίζετε ότι καμία δύναμη θα ερμηνεύσει ποτέ το νόημα μιας τέτοιας συμμαχίας με διαφορετικό τρόπο. Είτε παρέμενε στα χαρτιά ένας γερμανο-ρωσικός συνασπισμός, οπότε θα ήταν άχρηστος και άσκοπος για εμάς, είτε από τα χαρτιά περνούσε σε ορατή πραγματικότητα – και ο υπόλοιπος κόσμος θα αφυπνιζόταν. Πόσο αφελές να σκεφτεί κανείς ότι σε μια τέτοια περίπτωση η Αγγλία και η Γαλλία θα περίμεναν μια δεκαετία για να ολοκληρώσει η γερμανο-ρωσική συμμαχία τις τεχνικές προετοιμασίες της για μάχη. Όχι, η καταιγίδα θα ξεσπούσε πάνω από τη Γερμανία με αστραπιαία ταχύτητα.

Έτσι το ίδιο το γεγονός της σύναψης συμμαχίας με τη Ρωσία θέτει τις βάσεις για τον επόμενο πόλεμο. Το αποτέλεσμα θα ήταν το τέλος της Γερμανίας.

Σ' αυτά πρέπει να προσθέσουμε τα ακόλουθα:

1. Οι κυβερνώντες της Ρωσίας σήμερα δεν σκέφτονται καν να συνάψουν μια συμμαχία με έντιμο τρόπο, πόσο μάλλον να τη διατηρήσουν.

Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι οι κυβερνήτες της σημερινής Ρωσίας είναι αιματοβαμμένοι κοινοί εγκληματίες, ότι πρόκειται για αποβράσματα της ανθρωπότητας, που ευνοημένα από τις περιστάσεις σε μια τραγική στιγμή, λεηλάτησαν ένα μεγάλο κράτος, έσφαξαν και εξολόθρευσαν με αιμοβόρα αγριότητα εκατομμύρια ανθρώπους που ανήκαν στην ηγετική του ιντελιγκέντσια και τώρα εδώ και δέκα σχεδόν χρόνια ασκούν την πιο σκληρή τυραννία που υπήρξε ποτέ. Δεν πρέπει επίσης να ξεχνάμε ότι αυτοί οι κυβερνώντες ανήκουν σε ένα λαό που σε ένα σπάνιο μείγμα συνδυάζει την κτηνώδη σκληρότητα και την απίστευτη τέχνη του ψεύδους και σήμερα περισσότερο από ποτέ πιστεύει ότι έχει κληθεί για να επιβάλει την αιματηρή καταπίεσή του σε ολόκληρο τον κόσμο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι διεθνιστές Εβραίοι, που ελέγχουν σήμερα απόλυτα τη Ρωσία, βλέπουν τη Γερμανία όχι σαν σύμμαχο, αλλά σαν ένα κράτος που προορίζεται να μοιραστεί την ίδια μοίρα. **Δεν συνάπτει κανείς όμως μια συμφωνία με ένα εταίρο, που το μόνο του συμφέρον είναι η καταστροφή του άλλου**. Προπάντων, κανείς δεν συμμαχεί με υποκείμενα, για τα οποία καμία συμμαχία δεν είναι ιερή, αφού δεν ζουν σε αυτόν τον κόσμο σαν εκπρόσωποι της εντιμότητας και της ειλικρίνειας, αλλά σαν εκπρόσωποι της απάτης, του ψεύδους, της κλοπής, της ληστείας και της αρπαγής. Αν ένας άνθρωπος πιστεύει, ότι μπορεί να συνάψει σύμβαση με παράσιτα, είναι σαν ένα δένδρο που προσπαθεί να κλείσει συμφωνία για το συμφέρον του με έναν κισσό που το τυλίγει και το κατατρώει.

2. Ο κίνδυνος στον οποίο κάποτε υπέκυψε η Ρωσία είναι διαρκώς παρών για τη Γερμανία. Μόνο ένας ανόητος αστός μπορεί να πιστέψει ότι ο μπολσεβικισμός έχει εξαλειφθεί. Με την επιπόλαιη σκέψη του δεν έχει ιδέα ότι αυτό που διακυβεύεται εδώ είναι μια ενστικτώδης διαδικασία, δηλαδή η προσπάθεια του εβραϊκού λαού για παγκόσμια κυριαρχία, που είναι μια διαδικασία εξίσου φυσική με την παρόρμηση των Αγγλοσαξόνων να αρπάξουν την κυριαρχία στη γη. Και όπως οι Αγγλοσάξονες ακολουθούν αυτό το δρόμο με τον δικό τους τρόπο και δίνουν τον πόλεμο με τα δικά τους όπλα, έτσι κάνουν και οι Εβραίοι. Ακολουθούν τη δική τους μέθοδο, τη μέθοδο να γλιστρούν κρυφά ανάμεσα στα έθνη και να τα διαβρώνουν από μέσα και πολεμούν μάλιστα με τα γνωστά τους όπλα, το ψέμα και τη συκοφαντία, το δηλητήριο και την αποσύνθεση, κλιμακώνοντας τον αγώνα τους μέχρι να πέσει και να πνιγεί στο αίμα ο αντίπαλος που μισούν. **Στον ρωσικό μπολσεβικισμό πρέπει να δούμε την προσπάθεια που κάνουν οι Εβραίοι κατά τον εικοστό αιώνα να πετύχουν μια παγκόσμια κυριαρχία**, όπως ακριβώς και σε άλλες χρονικές περιόδους προσπαθούσαν να φτάσουν στον ίδιο

στόχο με άλλα μέσα, που κατά βάθος έμοιαζαν μεταξύ τους. Αυτή η προσπάθειά τους είναι βαθιά ριζωμένη στη φύση της ύπαρξής τους. Όπως και τα άλλα έθνη από μόνα τους δεν αποκηρύσσουν την επιδίωξη της παρόρμησης για επέκταση της δύναμής τους και του τρόπου ζωής τους, αλλά μόνο όταν εξαναγκάζονται για κάτι τέτοιο από εξωτερικές συνθήκες ή όταν παρακμάζουν με την πάροδο του χρόνου, έτσι και οι Εβραίοι δεν σταματούν την πορεία τους προς την παγκόσμια δικτατορία με μια εθελοντική παραίτηση ή με μια απάρνηση της αιώνιας κλίσης τους. Στην πορεία τους αυτή είτε θα ανακοπούν από δυνάμεις που βρίσκονται έξω από αυτούς, είτε όλος τους ο αγώνας για την παγκόσμια κυριαρχία θα τερματιστεί με τη δική τους εξαφάνιση. Η ανικανότητα όμως των εθνών, η εξαφάνισή τους με το πέρασμα του χρόνου, προκύπτει από την εγκατάλειψη της καθαρότητας του αίματός τους. Και αυτό οι Εβραίοι το διαφυλάσσουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο λαό στη γη. Έτσι προχωρούν στον μοιραίο δρόμο τους, μέχρι να έρθει μια άλλη δύναμη να τους αντισταθεί και με έναν τιτάνιο αγώνα να στείλει τους κυνηγούς του ουρανού πίσω στον Εωσφόρο.

Σήμερα η Γερμανία είναι ο επόμενος μεγάλος πολεμικός στόχος του μπολσεβικισμού. Χρειάζεται όλη η δύναμη μιας νεανικής, ιεραποστολικής ιδέας για να ξεσηκώσει ξανά τον λαό μας, να τον ελευθερώσει από τα δεσμά αυτού του διεθνούς ερπετού και να σταματήσει την εσωτερική μόλυνση του αίματός μας, προκειμένου οι δυνάμεις του έθνους απελευθερωμένες πια να ριχτούν στον αγώνα για την προστασία της εθνικότητάς μας και έτσι να εμποδίσουν μια επανάληψη των πρόσφατων καταστροφών μέχρι το απώτατο μέλλον. Αν όμως επιδιώκουμε αυτόν τον σκοπό, είναι καθαρή τρέλα να συμμαχήσουμε με μια δύναμη που ο κυρίαρχός της είναι ο θανάσιμος εχθρός του μέλλοντός μας. Πώς θα ελευθερώσουμε τον λαό μας από τα δεσμά αυτού του δηλητηριώδους εναγκαλισμού, αν προχωράμε κατευθείαν μέσα του; Πώς θα παρουσιάζουμε τον μπολσεβικισμό στον Γερμανό εργάτη σαν ένα θανάσιμο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, αν εμείς συμμαχούμε με τις οργανώσεις αυτών των τερατογενέσεων της Κόλασης και έτσι κατ' επέκταση τις νομιμοποιούμε; Με ποιο δικαίωμα θα καταδικάσουμε ένα μέλος του λαού για την συμπάθειά του προς μία ιδεολογία, αν οι ίδιοι ηγέτες του κράτους επιλέγουν τους εκπροσώπους αυτής της ιδεολογίας για συμμάχους;

Ο αγώνας ενάντια στον μπολσεβικισμό του εβραϊκού κόσμου απαιτεί μια ξεκάθαρη στάση απέναντι στη Σοβιετική Ρωσία. Δεν μπορείς να διώξεις τον διάβολο με τον Βελζεβούλ.

Αν σήμερα ακόμα και οι εθνικιστικοί κύκλοι διαλαλούν για μια συμμαχία με τη Ρωσία, τότε θα πρέπει να κοιτάξουν γύρω τους μόνο στη Γερμανία και να συνειδητοποιήσουν ποιανού την υποστήριξη θα βρουν όταν ξεκινήσουν. Ή μήπως οι εθνικιστές πιστεύουν ότι μια πράξη, που προτείνεται και προωθείται από τον διεθνή μαρξιστικό Τύπο ότι είναι

ωφέλιμη για τον γερμανικό λαό; Από πότε οι εθνικιστές πολεμούν με πανοπλίες που τους δίνει ένας Εβραίος ιπποκόμος;

Μια βασική μομφή θα μπορούσε να γίνει εναντίον του παλιού γερμανικού Ράιχ όσον αφορά την συμμαχική πολιτική του: ότι κατέστρεψε τις σχέσεις του με όλους λόγω των συνεχών αμφιταλαντεύσεών του και της παθολογικής αδυναμίας του στην προσπάθειά του να διατηρήσει την παγκόσμια ειρήνη με κάθε κόστος. Για ένα πράγμα, ωστόσο, δεν θα μπορούσε να κατηγορηθεί, ότι δεν διατηρούσε πλέον καλές σχέσεις με τη Ρωσία.

Οφείλω να παραδεχτώ ειλικρινά, ότι ακόμα και πριν από τον πόλεμο θα το θεωρούσα λογικότερο, αν η Γερμανία, αποκηρύσσοντας την παράλογη αποικιακή της πολιτική και παραιτούμενη από τον εμπορικό και πολεμικό της στόλο, συνήπτε συμμαχία με την Αγγλία εναντίον της Ρωσίας και έτσι περνούσε από μια ανίσχυρη παγκόσμια πολιτική σε μια αποφασιστική ευρωπαϊκή πολιτική απόκτησης ηπειρωτικού εδάφους.

Δεν ξεχνώ τη συνεχή θρασύτατη απειλή που τόλμησε η τότε πανσλαβιστική Ρωσία να εκτοξεύσει εναντίον της Γερμανίας· δεν ξεχνώ τις συνεχείς δοκιμαστικές επιστρατεύσεις, που είχαν μοναδικό στόχο να προσβάλλουν τη Γερμανία· δεν μπορώ να ξεχάσω τη διάθεση της κοινής γνώμης στη Ρωσία, η οποία ακόμη και πριν από τον πόλεμο ξεσπούσε σε εκδηλώσεις μίσους εναντίον του λαού μας και του Ράιχ, δεν μπορώ να ξεχάσω τις μεγάλες ρωσικές εφημερίδες που ήταν πάντα πιο ενθουσιώδεις για τη Γαλλία παρά για εμάς.

Παρ’ όλα αυτά όμως, πριν από τον πόλεμο υπήρχε ακόμα ο δεύτερος δρόμος, θα μπορούσαμε να στηριχτούμε στη Ρωσία και να στραφούμε κατά της Αγγλίας.

Σήμερα η κατάσταση είναι διαφορετική. Αν πριν από τον πόλεμο μπορούσαμε να καταπνίξουμε κάθε συναίσθημά μας και να συμμαχήσουμε με τη Ρωσία, σήμερα αυτό δεν είναι πλέον δυνατό. Από τότε, ο δείκτης του παγκόσμιου ρολογιού έχει προχωρήσει περισσότερο και με δυνατά χτυπήματα μας αναγγέλλει την ώρα που πρέπει να κριθεί η μοίρα του λαού μας με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Η διαδικασία σταθεροποίησης, στην οποία βρίσκονται για την ώρα τα μεγάλα κράτη του κόσμου, είναι το τελευταίο προειδοποιητικό σήμα για εμάς, να στραφούμε στον εαυτό μας, να οδηγήσουμε τον λαό μας από τον ονειρικό κόσμο στη σκληρή πραγματικότητα και να του δείξουμε τον μοναδικό το δρόμο προς το μέλλον, που θα οδηγήσει το παλιό Ράιχ σε μια νέα χρυσή εποχή.

Εάν το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα απαλλαγεί από όλες τις ψευδαισθήσεις αναφορικά με αυτόν τον μεγάλο και σπουδαιότατο σκοπό και αφήσει τη λογική να είναι ο μοναδικός οδηγός, η καταστροφή του 1918 μπορεί κάποτε να γίνει μια ατέλειωτη ευλογία για το μέλλον του έθνους μας. Μέσα από αυτήν την κατάρρευση το έθνος μας μπορεί στη συνέχεια να φτάσει σε έναν πλήρη αναπροσανατολισμό των ενεργειών

του στην εξωτερική πολιτική και στη συνέχεια, ενισχυμένο εσωτερικά από τη νέα του κοσμοθεωρία, να επιτύχει προς τα έξω μια τελική σταθεροποίηση της εξωτερικής του πολιτικής. Τότε επιτέλους θα αποκτήσει αυτό που διαθέτει η Αγγλία και ακόμα και η ίδια η Ρωσία και αυτό που συνεχώς οδηγούσε τη Γαλλία να παίρνει τις ίδιες αποφάσεις, που ήταν σωστές για τα συμφέροντά της, δηλαδή: **μια πολιτική διαθήκη**.

Η πολιτική διαθήκη του γερμανικού έθνους που θα κατευθύνει την εξωτερική του πολιτική πρέπει και πρέπει για πάντα να είναι:

Μην ανεχθείτε ποτέ την άνοδο δύο ηπειρωτικών δυνάμεων στην Ευρώπη! Οποιαδήποτε προσπάθεια οργάνωσης μιας δεύτερης στρατιωτικής δύναμης στα γερμανικά σύνορα, έστω και μόνο με τη μορφή του σχηματισμού ενός κράτους ικανού να αποκτήσει στρατιωτική δύναμη, να τη βλέπετε σαν επίθεση κατά της Γερμανίας και σ' αυτό να μην βλέπετε μόνο το δικαίωμα αλλά και το καθήκον σας να αποτρέψετε την εμφάνιση ενός τέτοιου κράτους με κάθε μέσο, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης όπλων ή, εφόσον έχει ήδη δημιουργηθεί, να το συντρίψετε! Φροντίστε η δύναμη του έθνους μας να μην βασίζεται στις αποικίες, αλλά στο έδαφος της πατρίδας του στην Ευρώπη! Ποτέ μην θεωρείτε ότι το Ράιχ είναι ασφαλές, αν δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει σε κάθε απόγονο του λαού μας το δικό του κομμάτι γης για τους επόμενους αιώνες! Μην ξεχνάτε ποτέ ότι το πιο ιερό δικαίωμα σε αυτόν τον κόσμο είναι το δικαίωμα του ανθρώπου να έχει τη δική του γη, να την καλλιεργεί και η πιο ιερή θυσία είναι το αίμα που χύνει κανείς γι' αυτή τη γη!

Δεν θα ήθελα να τελειώσω αυτές τις σκέψεις χωρίς να επισημάνω και πάλι τη μοναδική δυνατότητα συμμαχίας που έχουμε αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη. Στο προηγούμενο κεφάλαιο σχετικά με το συμμαχικό ζήτημα περιέγραψα την Αγγλία και την Ιταλία ως τα μόνα δύο κράτη στην Ευρώπη, με τα οποία μια στενότερη σχέση θα ήταν επιθυμητή και πολλά υποσχόμενη για εμάς. Σε αυτό το σημείο θέλω να θίξω εν συντομία τη **στρατιωτική** σημασία μιας τέτοιας συμμαχίας.

Οι στρατιωτικές συνέπειες της σύναψης αυτής της συμμαχίας θα ήταν από κάθε άποψη αντίθετες από αυτές μιας συμμαχίας με τη Ρωσία. Καταρχάς, το πιο σημαντικό είναι **το γεγονός ότι μια προσέγγιση με Αγγλία και Ιταλία σε καμία περίπτωση δεν εγκυμονεί τον κίνδυνο πολέμου**. Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε πιθανώς να αντιταχθεί στη συμμαχία, η Γαλλία, δεν θα ήταν σε θέση να το κάνει. **Με αυτόν τον τρόπο, ωστόσο, η συμμαχία θα έδινε τη δυνατότητα στη Γερμανία να κάνει με την ησυχία της τις προετοιμασίες που θα έπρεπε να γίνουν**

στο πλαίσιο ενός τέτοιου συνασπισμού για μια αναμέτρηση με τη Γαλλία με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Γιατί αυτό που είναι σημαντικό σε μια τέτοια συμμαχία βρίσκεται ακριβώς στο ότι η Γερμανία με αυτή τη σύναψη δεν θα είναι εκτεθειμένη σε μια ξαφνική εχθρική εισβολή, αλλά ότι η εχθρική συμμαχία, η Αντάντ, στην οποία χρωστάμε τόση δυστυχία, θα διαλυθεί από μόνη της και μαζί της **ο θανάσιμος εχθρός του λαού μας, η Γαλλία, θα πέσει θύμα της απομόνωσης**. Ακόμα κι αν αυτή η επιτυχία αρχικά είχε μόνο ηθικά αποτελέσματα, θα αρκούσε για να δώσει στη Γερμανία μια ελευθερία κινήσεων που δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί σήμερα. **Γιατί η πρωτοβουλία κινήσεων θα βρισκόταν στα χέρια της νέας ευρωπαϊκής αγγλογερμανοϊταλικής συμμαχίας και όχι πια της Γαλλίας**.

Το απώτερο αποτέλεσμα θα ήταν ότι η Γερμανία θα απελευθερωνόταν από τη δυσμενή στρατηγική της θέση με ένα χτύπημα. Η ισχυρή προστασία των πλευρών μας από τη μια και η απόλυτη εξασφάλιση του ανεφοδιασμού μας σε τρόφιμα και πρώτες ύλες από την άλλη, θα ήταν τα ευεργετικά αποτελέσματα της νέας τάξης των κρατών.

Πιο σημαντικό ακόμα όμως θα ήταν το γεγονός ότι η νέα συμμαχία θα περιλάμβανε κράτη που στον τεχνικό τομέα από πολλές απόψεις σχεδόν αλληλοσυμπληρώνονται. Για πρώτη φορά η Γερμανία θα είχε συμμάχους που δεν θα ρουφούσαν την οικονομία μας σαν βδέλλες, αλλά θα μπορούσαν και θα συνεισέφεραν από την πλευρά τους στον εμπλουτισμό του τεχνικού μας εξοπλισμού.

Δεν πρέπει να παραβλέψουμε το τελευταίο γεγονός ότι και στις δύο περιπτώσεις θα είχαμε να κάνουμε με συμμάχους που δεν μπορούν να συγκριθούν με την Τουρκία ή με τη σημερινή Ρωσία. **Η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη στη γη και ένα νεαρό εθνικό κράτος, σε έναν πόλεμο στην Ευρώπη, θα πρόσφεραν άλλες προϋποθέσεις απ' ό,τι τα σαπισμένα κρατικά πτώματα με τα οποία είχε συμμαχήσει η Γερμανία κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου**.

Ασφαλώς, όπως έχω ήδη τονίσει στο προηγούμενο κεφάλαιο, οι δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει μια τέτοια συμμαχία θα είναι μεγάλες. Η συγκρότηση όμως της Αντάντ, για παράδειγμα, ήταν λιγότερο δύσκολη; **Αυτό που κατάφερε να πετύχει ο βασιλιάς Εδουάρδος Ζ΄, μερικές φορές θυσιάζοντας σχεδόν τα φυσικά του προσόντα, πρέπει και θα το πετύχουμε, αν η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας μιας τέτοιας προσπάθειας μας εμπνεύσει τόσο ώστε με συνετό αυτοέλεγχο να προσαρμόζουμε ανάλογα τις πράξεις μας**. Και αυτό θα γίνει εφικτό τη στιγμή που, εμποτισμένοι από τις προειδοποιήσεις της αθλιότητάς μας, στη θέση της άσκοπης εξωτερικής πολιτικής των τελευταίων δεκαετιών ακολουθήσουμε την μία και μοναδική αποφασιστική πορεία και επιμείνουμε σ' αυτήν. **Ο μελλοντικός στόχος της εξωτερικής μας πολιτικής δεν πρέπει να είναι προς τη Δύση ή την Ανατολή, αλλά**

προς την Ανατολή με την έννοια της απόκτησης του απαραίτητου εδάφους για τον γερμανικό λαό μας. Δεδομένου ότι γι' αυτό χρειάζεται δύναμη και από τη στιγμή που η Γαλλία, ο θανάσιμος εχθρός του έθνους μας, μας στραγγαλίζει ανελέητα και μας κλέβει τη δύναμή μας, πρέπει να δεχτούμε οποιαδήποτε θυσία οι συνέπειες της οποίας είναι πιθανό να συμβάλουν στην καταστροφή της γαλλικής ηγεμονίας στην Ευρώπη. Σήμερα ο φυσικός μας σύμμαχος είναι κάθε δύναμη που, όπως και εμείς, βρίσκει την κυριαρχία της Γαλλίας στην ήπειρό μας ανυπόφορη. Καμία πορεία προς μια τέτοια δύναμη δεν μπορεί να είναι πολύ δύσκολη για εμάς και καμία παραχώρηση δεν μπορεί να φανεί αδύνατη, αν το τελικό αποτέλεσμα είναι η δυνατότητα συντριβής του πιο άσπονδου εχθρού μας. Ας αφήσουμε την επούλωση των μικρότερων πληγών μας στις θεραπευτικές ιδιότητες του χρόνου, αν μπορούμε να καυτηριάσουμε και κλείσουμε τη μεγαλύτερη.

Σήμερα, φυσικά, στο εσωτερικό μας είμαστε εκτεθειμένοι στα λυσσαλέα γαβγίσματα των εχθρών του λαού μας. Εμείς όμως, οι εθνικοσοσιαλιστές, δεν πρέπει ποτέ να αφήσουμε αυτό να μας αποτρέψει απ' το να διακηρύσσουμε αυτό που πιστεύουμε ότι είναι απολύτως αναγκαίο. Σήμερα είναι αλήθεια ότι πρέπει να αντιταχθούμε στο κύμα της κοινής γνώμης, που έχει ξεγελαστεί από την εβραϊκή ύπουλη πονηριά που εκμεταλλεύεται τη γερμανική ευπιστία, και μερικές φορές είναι αλήθεια ότι τα κύματα ξεσπούν με μανία και οργή πάνω μας, αλλά αυτός που κολυμπάει μαζί με το ρεύμα παρασύρεται πιο εύκολα από αυτόν που πάει αντίθετα στα κύματα. Σήμερα είμαστε ένας ύφαλος· σε λίγα χρόνια όμως η μοίρα μπορεί να φτιάξει από εμάς έναν κυματοθραύστη που πάνω του θα ξεσπάσει το γενικό ρεύμα και θα κυλήσει σε νέα κοίτη.

Είναι λοιπόν απαραίτητο το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα να αναγνωριστεί και να καθιερωθεί στα μάτια όλων σαν φορέας ενός συγκεκριμένου πολιτικού σκοπού. **Ό,τι κι αν μας επιφυλάσσει η μοίρα, ας μας αναγνωρίζουν όλοι από το στόχαστρό μας**.

Μόλις εμείς οι ίδιοι αναγνωρίσουμε τη μεγάλη αναγκαιότητα που πρέπει να καθορίζει τις δράσεις μας στην εξωτερική μας πολιτική, από αυτή τη γνώση θα αντλήσουμε τη δύναμη της επιμονής, την οποία μερικές φορές χρειαζόμαστε όταν, κάτω από τα αδιάκοπα πυρά που θα εκτοξεύει το εχθρικό σκυλολόι του Τύπου, μερικοί από εμάς καταληφθούν από φόβο και ενδώσουν στη λιγόψυχη επιθυμία να υποχωρήσουν τουλάχιστον ως ένα βαθμό και να ουρλιάξουν μαζί με τους λύκους, προκειμένου να μην έχουν τους πάντες εναντίον τους.

15ο Κεφάλαιο

Το δικαίωμα στην αυτοάμυνα

Με την κατάθεση των όπλων τον Νοέμβριο του 1918, εγκαινιάστηκε μια πολιτική που σύμφωνα με όλες τις ανθρώπινες προβλέψεις έμελλε να οδηγήσει σταδιακά σε μια ολοκληρωτική υποταγή. Ιστορικά παραδείγματα παρόμοιας φύσεως δείχνουν ότι τα έθνη που καταθέτουν τα όπλα χωρίς να εξαναγκαστούν προτιμούν κατόπιν να δεχτούν τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις και υποχωρήσεις αντί να προσπαθήσουν να αλλάξουν τη μοίρα τους με μια νέα προσφυγή στη βία.

Αυτό είναι ανθρωπίνως κατανοητό. Ένας πονηρός νικητής, αν είναι δυνατόν, θα παρουσιάζει πάντα τις απαιτήσεις του με δόσεις, στους ηττημένους. Τότε με ένα έθνος που έχει χάσει τον χαρακτήρα του – και αυτός είναι κάθε λαός που υποτάσσεται οικειοθελώς – μπορεί να είναι σίγουρος για το γεγονός ότι άλλη μια από αυτές τις μεμονωμένες καταπιέσεις δεν θα τις θεωρήσει επαρκή λόγο για να ξαναπάρει τα όπλα. Όσο περισσότερο όμως γίνεται ηθελημένα αποδεκτός ο εκβιασμός με αυτόν τον τρόπο, τόσο πιο αδικαιολόγητο φαντάζει στα μάτια των άλλων ανθρώπων το ενδεχόμενο να αντισταθεί τελικά σε μια νέα, φαινομενικά μεμονωμένη, αλλά παρ' όλα αυτά επαναλαμβανόμενη καταπίεση, ειδικά όταν, η συνολική δυστυχία που υπέφερε σιωπηλά και υπομονετικά ήταν πολύ μεγαλύτερη.

Η πτώση της Καρχηδόνας είναι η πιο τρομακτική απεικόνιση μιας αργής εξαφάνισης ενός λαού από δικό του σφάλμα.

Γι' αυτό και ο Κλάουζεβιτς στις «Τρεις Ομολογίες» του (Drei Beken-

ntnissen), διατυπώνει αυτή τη θεωρία με ασύγκριτο τρόπο και την καθιερώνει σχεδόν για πάντα, λέγοντας:

«ότι το στίγμα μιας δειλής υποταγής ποτέ δεν μπορεί να εξαλειφθεί· ότι αυτή η σταγόνα δηλητηρίου στο αίμα ενός λαού περνά στους απογόνους και θα παραλύσει και θα υπονομεύσει τη δύναμη των μεταγενέστερων γενεών»· ότι απεναντίας «ακόμα και η απώλεια αυτής της ελευθερίας μετά από έναν αιματηρό και έντιμο αγώνα εξασφαλίζει την αναγέννηση του λαού και είναι ο σπόρος της ζωής από τον οποίο κάποια μέρα ένα νέο δέντρο θα απλώσει γερές ρίζες».

Φυσικά ένα έθνος που έχασε την τιμή και το χαρακτήρα του δεν θα ενδιαφερθεί για τέτοιες θεωρίες. Γιατί εκείνος που τις βάζει στην καρδιά του δεν μπορεί να πέσει τόσο χαμηλά, αλλά μόνο αυτός που τις ξεχνά ή δεν θέλει πια να τις ξέρει καταρρέει. Γι’ αυτό δεν πρέπει να περιμένουμε από τους φορείς μιας ανήθικης υποταγής να κοιτάξουν ξαφνικά μέσα στην καρδιά τους και να αρχίσουν να ενεργούν διαφορετικά απ’ ό,τι έκαναν μέχρι τώρα, στηριγμένοι στη λογική και σε όλη την ανθρώπινη εμπειρία. Αντιθέτως, ειδικά αυτοί οι άνθρωποι θα απορρίψουν όλες αυτές τις θεωρίες, έως ότου είτε το έθνος να εξοικειωθεί οριστικά με τον ζυγό της δουλείας του είτε μέχρι να έρθουν στην επιφάνεια καλύτερες δυνάμεις και να πάρουν τον έλεγχο από τα χέρια των άτιμων προδοτών. Στην πρώτη περίπτωση, αυτοί οι άνθρωποι δεν αισθάνονται τόσο άσχημα, αφού συχνά είναι διορισμένοι από τους πονηρούς νικητές στο αξίωμα του φύλακα των σκλάβων, το οποίο αυτές οι δουλοπρεπείς φύσεις συνήθως εξασκούν πάνω στο λαό τους πιο ανελέητα από κάθε ξένο κτήνος που θα τοποθετούσε ο ίδιος ο εχθρός.

Οι εξελίξεις μετά το 1918 μας δείχνουν ότι στη Γερμανία η ελπίδα προσέλκυσης της εύνοιας των νικητών μέσω της οικειοθελούς υποταγής, καθορίζει τις πολιτικές αποφάσεις και τις πράξεις της πλατιάς μάζας δυστυχώς με τον πιο καταστροφικό τρόπο. Θα ήθελα να τονίσω τη σημασία της **πλατιάς μάζας**, γιατί δεν μπορώ να πιστέψω πως όλες οι πράξεις και οι παραλείψεις των **ηγετών** του έθνους μας μπορούν να αποδοθούν στην ίδια καταστροφική τρέλα. Δεδομένου ότι από το τέλος του πολέμου η μοίρα μας διαχειρίζεται, πλέον απροκάλυπτα από τους Εβραίους, πραγματικά δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι μόνο μια εσφαλμένη αντίληψη είναι η αιτία της δυστυχίας μας, αντιθέτως πρέπει να πειστούμε ότι ο συνειδητός σκοπός είναι η καταστροφή του έθνους μας. Και μόλις εξετάσουμε από αυτή την οπτική γωνία τη φαινομενική τρέλα της ηγεσίας του έθνους μας στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής, θα αποκαλυφθεί πως υπαγορεύεται από μια ευφυέστατη, ψυχρή λογική στην υπηρεσία της εβραϊκής ιδεολογίας και του αγώνα της για την κατάκτηση του κόσμου.

Οπότε καταλαβαίνουμε γιατί, ενώ η ίδια χρονική περίοδος από το 1806 έως το 1813 ήταν αρκετή για να ξαναβρεί η ισοπεδωμένη Πρωσία τη ζωτική ενέργεια και την αποφασιστικότητά της να πολεμήσει, σήμερα το

ίδιο χρονικό διάστημα όχι μόνο πέρασε ανεκμετάλλευτο, αλλά αντίθετα έχει οδηγήσει σε μια ολοένα και μεγαλύτερη αποδυνάμωση του κράτους μας.

Επτά χρόνια μετά τον Νοέμβριο του 1918 υπογράφηκε η Συνθήκη του Λοκάρνο*!

Η αλληλουχία των γεγονότων ήταν αυτή που ήδη αναφέρθηκε παραπάνω: Μόλις υπογράφηκε η επαίσχυντη ανακωχή, ξαφνικά δεν μπορούσε να βρεθεί ούτε η ενεργητικότητα ούτε το κουράγιο για μια αντίδραση στα καταπιεστικά μέτρα των αντιπάλων, τα οποία αργότερα επαναλαμβάνονταν. Αυτά ήταν πολύ έξυπνα, για να μην απαιτούν πολλά ταυτόχρονα. Περιόριζαν πάντα τις απαιτήσεις τους σε τέτοιο βαθμό που κατά τη γνώμη τους – και κατά τη γνώμη της γερμανικής ηγεσίας – ήταν αρκετά υποφερτές, ώστε να μην υπάρχει λόγος να φοβούνται για μια έκρηξη της λαϊκής οργής. Όσο περισσότερο όμως τέτοιες μεμονωμένες υπαγορεύσεις υπογράφονταν, τόσο λιγότερο δικαιολογημένο φαινόταν, λόγω **ενός και μόνο** πρόσθετου εκβιασμού ή απαιτητικής ταπείνωσης, να κάνουμε αυτό που δεν είχαμε κάνει εξαιτίας τόσων άλλων: να προβάλλουμε αντίσταση. Αυτή ακριβώς είναι η «σταγόνα του δηλητηρίου» για την οποία μιλά ο Κλάουζεβιτς: η έλλειψη χαρακτήρα που, άπαξ και εκδηλωθεί, αυξάνεται συνεχώς και σταδιακά γίνεται μια νοσηρή κληρονομιά που βαραίνει κάθε μελλοντική απόφαση. Μπορεί να γίνει μολυβένιο βάρος, το οποίο ένα έθνος δύσκολα μπορεί να αποτινάξει, αλλά από το οποίο τελικά βυθίζεται σε μια ύπαρξη μιας φυλής σκλάβων.

Έτσι στη Γερμανία εναλλάσσονταν οι διατάξεις αφοπλισμού με τις διατάξεις υποδούλωσης και η οικονομική λεηλασία εναλλάσσονταν με τον πολιτικό ευνουχισμό, μέχρι που τελικά δημιούργησαν αυτό το ηθικό κλίμα που μπορούσε να δει το Σχέδιο Ντέιβις σαν ευτύχημα και τη Συνθήκη του Λοκάρνο σαν επιτυχία. Φυσικά αν τα εξετάσουμε όλα αυτά κάτω από ένα ευρύτερο πρίσμα, μπορούμε να μιλήσουμε για ένα ευτύχημα μέσα σε όλη αυτή τη δυστυχία, το ευτύχημα, ότι οι άνθρωποι μπορούν να παραπλανηθούν, οι ουρανοί όμως δεν μπορούν να δωροδοκηθούν. Γιατί η ευλογία τους παρέμεινε απούσα: από τότε η θλίψη και η εξαθλίωση είναι οι μόνιμες συντρόφισσες του λαού μας και η

* Με τον όρο Συνθήκες του Λοκάρνο είναι γνωστές επτά συνολικά συμφωνίες που συνάφθηκαν στο Λοκάρνο της Ελβετίας κατά το χρονικό διάστημα από 5 έως 16 Οκτωβρίου 1925. Τυπικά η υπογραφή τους έγινε στο Λονδίνο την 1η Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Στόχος των συμφωνιών ήταν να εξομαλυνθούν οι σχέσεις μεταξύ νικητών και ηττημένων του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και ιδιαίτερα με τη Γερμανία, η οποία τότε βρισκόταν υπό το καθεστώς της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και την ηγεσία του Γκούσταβ Στρέζεμαν (Gustav Stresemann). Το βασικό θέμα των συνθηκών ήταν η οριστικοποίηση των συνόρων των κρατών, όπως είχαν διαμορφωθεί με τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Με τις συνθήκες τα ευρωπαϊκά σύνορα διακρίθηκαν σε δύο «κατηγορίες»: Τα δυτικά της Γερμανίας (αυτά εγγυήθηκαν οι Συνθήκες του Λοκάρνο) και τα ανατολικά, τα οποία παρέμεναν προς διαπραγμάτευση.

δυστυχία είναι ο μοναδικός πιστός μας σύμμαχος. Η μοίρα δεν έκανε εξαίρεση ούτε σε αυτή την περίπτωση, αλλά μας έδωσε αυτό που αξίζαμε. Εφόσον δεν μάθαμε να εκτιμούμε πλέον την τιμή, μας μαθαίνει να εκτιμάμε τουλάχιστον την ελευθερία μέσα από τον αγώνα για το ψωμί μας. Μέχρι τώρα οι άνθρωποι έχουν μάθει να φωνάζουν για το ψωμί τους, αλλά μια μέρα θα παρακαλάνε για ελευθερία.

Όσο πικρή και προφανής ήταν η κατάρρευση του έθνους μας στα χρόνια μετά το 1918, τόσο πιο αποφασιστικά, ειδικά εκείνη την εποχή, διωκόταν με τον πιο βίαιο τρόπο όποιος τολμούσε να προφητεύσει αυτό που αργότερα πάντα επαληθευόταν. Όσο απελπιστικά κακοί κι αν ήταν οι ηγέτες του έθνους μας, ήταν εξίσου και αλαζόνες, και ιδιαίτερα όταν επρόκειτο να απορρίψουν τις προειδοποιήσεις που ήταν ανεπιθύμητες επειδή ήταν δυσάρεστες. Μπορέσαμε τότε να ζήσουμε το θέαμα (και το ζούμε ακόμα και σήμερα!), ότι οι μεγαλύτεροι κοινοβουλευτικοί χοντροκέφαλοι, πραγματικά κοινοί σαγματοποιοί και κατασκευαστές γαντιών – όχι λόγω του επαγγέλματός τους, το οποίο δεν σημαίνει τίποτα – να ανεβαίνουν ξαφνικά στο βάθρο του πολιτικού για να κάνουν από εκεί αδιάκοπα μαθήματα στους απλούς θνητούς. Δεν είχε και δεν έχει καμία σημασία που τέτοιοι «πολιτικοί» με την εξάμηνη δραστηριότητά τους αποδείχτηκαν οι πιο ανίκανοι φαφλατάδες, περιτριγυρισμένοι από το χλευασμό και την περιφρόνηση όλου του υπόλοιπου κόσμου, καθώς δεν ήξεραν τη δουλειά τους και έδιναν ακλόνητα αποδεικτικά στοιχεία της πλήρους ανικανότητάς τους! Όχι, αυτό δεν έχει σημασία, το αντίθετο: όσο περισσότερο οι κοινοβουλευτικοί πολιτικοί αυτής της δημοκρατίας στερούνται πραγματικών επιτευγμάτων, τόσο πιο θυμωμένοι διώκουν εκείνους που περιμένουν επιτεύγματα από αυτούς, που έχουν την τόλμη να υποδείξουν την αποτυχία τους στο παρελθόν και να προβλέψουν την αποτυχία των μελλοντικών τους κινήσεων. Αλλά αν καμιά φορά στριμώξεις έναν τέτοιο κοινοβουλευτικό ευπατρίδη και αυτός ο καλλιτέχνης της πολιτικής δεν μπορεί πλέον πραγματικά να αρνηθεί την αποτυχία όλων των ενεργειών του και των αποτελεσμάτων τους, τότε βρίσκει χιλιάδες χιλιάδων λόγους για να δικαιολογήσει την αποτυχία του και μόνο ένα πράγμα δεν παραδέχεται, ότι αυτός ο ίδιος είναι η βασική αιτία κάθε κακού.

Το αργότερο μέχρι τον χειμώνα του 1922/23, θα έπρεπε να είχε γίνει κατανοητό σε όλο τον κόσμο ότι, ακόμη και μετά τη σύναψη της ειρήνης, η Γαλλία εξακολουθούσε να προσπαθεί με σιδερένια αποφασιστικότητα να επιτύχει τον πολεμικό στόχο που είχε εξαρχής στο μυαλό της. Γιατί ποτέ κανείς δεν θα πιστέψει ότι η Γαλλία έχυσε το αίμα του λαού της, το οποίο δεν ήταν και τόσο άφθονο, για τεσσεράμισι χρόνια στον πιο από-

φασιστικό αγώνα της ιστορίας της μόνο και μόνο για να πάρει αργότερα αποζημιώσεις για τις ζημιές που είχε πάθει προηγουμένως. Ακόμη και η περιοχή της Αλσατίας – Λωρραίνης από μόνη της δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει την ενεργητικότητα με την οποία η Γαλλία διεξήγαγε τον πόλεμο, αν δεν αποτελούσε μέρος ενός πραγματικά σπουδαίου μελλοντικού πολιτικού προγράμματος της γαλλικής εξωτερικής πολιτικής. Ο στόχος αυτού του προγράμματος όμως σημαίνει: Διαμελισμός της Γερμανίας σε ένα συνονθύλευμα μικρών κρατιδίων. Γι' αυτό πολέμησε η σοβινιστική Γαλλία, αν και την ίδια στιγμή στην πραγματικότητα πούλησε το λαό της σαν μισθοφόρο στην υπηρεσία του παγκόσμιου εβραϊσμού.

Αυτός ο γαλλικός πολεμικός στόχος θα μπορούσε να επιτευχθεί από αυτόν τον πόλεμο μόνο εάν, όπως αρχικά ήλπιζε το Παρίσι, η σύγκρουση είχε πραγματοποιηθεί στο γερμανικό έδαφος. Φανταστείτε αν οι αιματηρές μάχες του Παγκοσμίου Πολέμου δεν είχαν πραγματοποιηθεί στο Σομ, στη Φλάνδρα, στο Αρτουά, μπροστά στη Βαρσοβία, στο Ιβάνγκοροντ, στο Κόβνο, στη Ρίγα και οπουδήποτε αλλού, αλλά στη Γερμανία, στο Ρουρ και στον Μάιν, στον Έλβα, μπροστά από το Αννόβερο, τη Λειψία, τη Νυρεμβέργη κ.λ.π., και υποθέτω ότι θα πρέπει να συμφωνήσετε, ότι θα υπήρχε η πιθανότητα μιας διάσπασης της Γερμανίας. Είναι πολύ αμφίβολο, εάν το νεαρό ομοσπονδιακό μας κράτος θα άντεχε για τεσσεράμισι χρόνια την ίδια δοκιμασία καταπόνησης με τη Γαλλία, που εδώ και αιώνες είναι σταθερά ενωμένη και βλέπει το Παρίσι μόνο σαν το αδιαμφισβήτητο κέντρο της. Το γεγονός ότι αυτή η τιτάνια πάλη των εθνών εκτυλίχθηκε πέρα από τα σύνορα της πατρίδας μας, δεν ήταν μόνο το αθάνατο επίτευγμα του μοναδικού παλιού στρατού, αλλά και το μεγαλύτερο ευτύχημα για το γερμανικό μέλλον. Έχω την ακλόνητη πεποίθηση, η οποία είναι συχνά για μένα πηγή ανησυχίας, ότι σε διαφορετική περίπτωση σήμερα δεν θα υπήρχε καθόλου Γερμανικό Ράιχ εδώ και πολύ καιρό, αλλά μόνο «γερμανικά κρατίδια». Αυτός είναι και ο μοναδικός λόγος για τον οποίο το αίμα των φίλων και των αδελφών μας που έπεσαν, τουλάχιστον δεν χύθηκε εντελώς μάταια.

Έτσι λοιπόν, όλα πήραν διαφορετική τροπή! Ναι μεν η Γερμανία κατέρρευσε με αστραπιαία ταχύτητα τον Νοέμβριο του 1918, αλλά, όταν συνέβη η καταστροφή στην πατρίδα, οι στρατιές του μετώπου βρίσκονταν ακόμη βαθιά στο εχθρικό έδαφος. Το πρώτο μέλημα της Γαλλίας εκείνη την εποχή δεν ήταν η διάλυση της Γερμανίας, αλλά μάλλον: πώς θα έβγαζαν τις γερμανικές στρατιές από τη Γαλλία και το Βέλγιο όσο το δυνατόν γρηγορότερα; Και έτσι το πρώτο καθήκον της κυβέρνησης του Παρισιού για τον τερματισμό του Παγκόσμιου Πολέμου ήταν να αφοπλίσει τους γερμανικούς στρατιές και, ει δυνατόν, να τις απωθήσει πίσω στη Γερμανία· και μόνο κατά δεύτερο λόγο θα μπορούσε να αφοσιωθεί στην εκπλήρωση του αρχικού και πραγματικού πολεμικού

στόχου. Σ' αυτόν τομέα όμως η Γαλλία είχε ήδη παραλύσει. Για την Αγγλία, με την καταστροφή της Γερμανίας σαν αποικιακής και εμπορικής δύναμης και με την υποβάθμισή της σε κράτος δεύτερης κατηγορίας, ο πόλεμος τελείωσε πραγματικά νικηφόρα. Οι Άγγλοι όχι μόνο δεν είχαν κάποιο συμφέρον από μια πλήρη εξάλειψη του γερμανικού κράτους, αλλά είχαν και κάθε λόγο να επιθυμούν έναν αντίπαλο εναντίον της Γαλλίας στην Ευρώπη για το μέλλον. Έτσι, η γαλλική πολιτική έπρεπε να συνεχίσει αυτό που είχε ξεκινήσει ο πόλεμος δουλεύοντας αποφασιστικά για την ειρήνη, και η δήλωση του Κλεμανσώ ότι γι' αυτόν η ειρήνη ήταν μόνο η συνέχιση του πολέμου, είχε μεγάλη σημασία.

Συνεχώς, κάθε φορά που δινόταν η ευκαιρία, έπρεπε να κλονίζουν τη διάρθρωση του Ράιχ. Με την επιβολή ολοένα και νέων διακοινώσεων αφοπλισμού από τη μια και με τους οικονομικούς εκβιασμούς απ' την άλλη που μπορούσε να κάνει μετά από αυτόν τον αφοπλισμό, το Παρίσι ήλπιζε ότι σιγά-σιγά θα διέλυε τη δομή του Ράιχ. Όσο περισσότερο εξαφανιζόταν η εθνική τιμή στη Γερμανία, τόσο πιο πιθανό ήταν η οικονομική πίεση και η διαρκής δυστυχία να οδηγήσουν σε καταστροφικά πολιτικά αποτελέσματα. Μια τέτοια τακτική πολιτικής καταπίεσης και οικονομικής λεηλασίας, αν συνεχιστεί για δέκα ή είκοσι χρόνια, δεν μπορεί παρά σιγά-σιγά να καταστρέψει και κάτω από συγκεκριμένες προϋποθέσεις να διαλύσει τον καλύτερο κρατικό σχηματισμό. Έτσι θα επιτυγχανόταν ο πολεμικός στόχος της Γαλλίας.

Το χειμώνα του 1922/23 έπρεπε προ πολλού να έχουμε καταλάβει τις προθέσεις της Γαλλίας. Αυτό όμως μας άφηνε μόνο δύο επιλογές: Μπορούσαμε να ελπίζουμε, είτε ότι οι γαλλικές επιθυμίες θα αμβλύνονταν σταδιακά μπροστά στο πείσμα του γερμανικού εθνικού κορμού, ή ότι στο τέλος θα κάναμε αυτό που δεν μπορούσαμε να αποφύγουμε, δηλαδή σε μια εξαιρετικά δύσκολη περίσταση να στρίψουμε το πηδάλιο του καραβιού του Ράιχ αλλάζοντας πλεύση και να εμβολίσουμε τον εχθρό. Αυτό φυσικά σήμαινε τότε έναν αγώνα ζωής ή θανάτου και υπήρχε μόνο μια πιθανότητα να ζήσουμε, εάν προηγουμένως καταφέρναμε να απομονώσουμε τη Γαλλία σε τέτοιο βαθμό, που αυτός ο δεύτερος πόλεμος να μην συνιστά και πάλι μια σύγκρουση της Γερμανίας με όλο τον υπόλοιπο κόσμο αλλά έναν αμυντικό πόλεμο της Γερμανίας απέναντι στη Γαλλία, η οποία διαρκώς αναστάτωνε τον κόσμο και απειλούσε την ειρήνη του.

Το τονίζω αυτό και είμαι απόλυτα πεπεισμένος, ότι αυτό το δεύτερο ενδεχόμενο πρέπει και θα συμβεί κάποια μέρα, ό,τι κι αν γίνει. Ποτέ δεν πίστεψα ότι οι προθέσεις της Γαλλίας απέναντί μας μπορεί να αλλάξουν, γιατί σε τελική ανάλυση συμβαδίζουν με την έννοια της αυτοσυντήρησης του γαλλικού έθνους. Αν ήμουν Γάλλος και αν αγαπούσα το μεγαλείο της Γαλλίας όσο είναι ιερό για μένα το μεγαλείο της Γερμανίας, δεν θα ενεργούσα διαφορετικά από ό,τι κάνει ο Κλεμανσώ. Η γαλλική συνείδη-

ση, που σιγά-σιγά σβήνει, όχι μόνο όσον αφορά τον πληθυσμό, αλλά ιδιαίτερα όσον αφορά τα καλύτερα φυλετικά της στοιχεία, μπορεί μακροπρόθεσμα να διατηρήσει τη θέση της στον κόσμο μόνο εάν η Γερμανία καταρρεύσει. Η γαλλική πολιτική μπορεί να κάνει χιλιάδες ελιγμούς, αλλά κάπου στο τέλος αυτός ο στόχος θα είναι πάντα εκεί σαν την εκπλήρωση των ύψιστων επιθυμιών και των βαθύτερων πόθων της. Αλλά είναι λάθος να πιστεύουμε ότι μια καθαρά **παθητική** θέληση, η οποία θέλει μόνο να επιβιώσει, μπορεί να αντιστέκεται για μεγάλο χρονικό διάστημα σε μιαν εξίσου δυνατή θέληση, η οποία όμως δρα **επιθετικά**. **Όσο η αιώνια σύγκρουση ανάμεσα στη Γερμανία και στην Γαλλία θα διεξάγεται μόνο με τη μορφή της γερμανικής άμυνας απέναντι στη γαλλική επιθετικότητα, δεν θα κριθεί ποτέ αποφασιστικά, αλλά η Γερμανία από χρόνο σε χρόνο, από αιώνα σε αιώνα, θα χάνει τη μία θέση μετά την άλλη**. Ακολουθήστε τις μετακινήσεις των συνόρων της γερμανικής γλώσσας από τον δωδέκατο αιώνα μέχρι σήμερα, και δύσκολα θα μπορέσετε να βασιστείτε στην επιτυχία μιας στάσης και μιας εξέλιξης που μας έχει κάνει τόση ζημιά μέχρι σήμερα.

Μόνο όταν αυτό γίνει πλήρως κατανοητό στη Γερμανία, ούτως ώστε η θέληση του γερμανικού έθνους για ζωή να μην αφήνεται πλέον να μαραζώνει στην καθαρά παθητική άμυνα, αλλά αντ’ αυτού να εξωθηθεί σε μια οριστική αναμέτρηση με τη Γαλλία και ριχτεί σε έναν τελικό αποφασιστικό αγώνα με τους μεγαλύτερους απώτερους στόχους της γερμανικής πλευράς: μόνο τότε θα μπορέσουμε να θέσουμε τέλος στην αιώνια και τόσο ανώφελη διαμάχη ανάμεσα σε εμάς και τη Γαλλία· αλλά με την προϋπόθεση ότι η Γερμανία θα αντιμετωπίσει την καταστροφή της Γαλλίας μόνο σαν ένα μέσο που θα της επιτρέψει στη συνέχεια να δώσει τελικά στο λαό μας και σε ένα άλλο πεδίο, την έκταση που του χρειάζεται. Σήμερα υπολογίζουμε ογδόντα εκατομμύρια Γερμανούς στην Ευρώπη! Αυτή η εξωτερική πολιτική θα θεωρηθεί πετυχημένη μόνο εάν, μετά από σχεδόν εκατό χρόνια, υπάρχουν διακόσια πενήντα εκατομμύρια Γερμανοί σε αυτήν την ήπειρο, και όχι στοιβαγμένοι όπως οι βιομηχανικοί χαμάληδες του υπόλοιπου κόσμου αλλά: όπως οι αγρότες και οι εργάτες, που εγγυώνται ο ένας τον βιοπορισμό του άλλου με την εργασία τους.

Τον Δεκέμβριο του 1922 η κατάσταση μεταξύ της Γερμανίας και της Γαλλίας φαινόταν να έχει κλιμακωθεί σε απειλητικό επίπεδο. Η Γαλλία είχε στο μυαλό της την επιβολή νέων τρομερών μέσων εκβιασμού και χρειαζόταν δεσμεύσεις για να το κάνει. Στην οικονομική αφαίμαξη έπρεπε να προηγείται μια πολιτική καταπίεση και μόνο ένα βίαιο χτύπημα στο νευραλγικό μας κέντρο όλης της γερμανικής ζωής φαινόταν στους Γάλλους αρκετό για να επιβάλουν στον «απείθαρχο» λαό μας έναν πιο βαρύ ζυγό. Με την **κατάληψη της περιοχής του Ρουρ**, οι Γάλλοι ήλπιζαν όχι μόνο να σπάσουν μια για πάντα την ηθική ραχοκοκαλιά της

Γερμανίας, αλλά και να μας βάλουν σε μια δύσκολη οικονομική κατάσταση στην οποία, είτε μας άρεσε είτε όχι, θα έπρεπε να αναλάβουμε κάθε υποχρέωση, ακόμα και την πιο βαριά.

Ήταν ζήτημα υποταγής και διάσπασης. Και η Γερμανία στην αρχή λύγισε, για να καταλήξει αργότερα σε μια πλήρη διάσπαση.

Με την κατοχή της περιοχής του Ρουρ, η μοίρα προσέφερε για άλλη μια φορά το χέρι της στο γερμανικό λαό για να ξανασηκωθεί. Γιατί, αυτό που με την πρώτη ματιά φαινόταν να είναι μια μεγάλη δυστυχία, με μια πιο προσεκτική εξέταση περιελάμβανε την απεριόριστη ελπιδοφόρα πιθανότητα του τερματισμού όλης της γερμανικής δυστυχίας.

Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, η κατάληψη της περιοχής του Ρουρ αποξένωσε ουσιαστικά για πρώτη φορά την Αγγλία από τη Γαλλία και μάλιστα όχι μόνο μέσα στους κύκλους της βρετανικής διπλωματίας που είχαν συνάψει, υπολογίσει και διατηρήσει τη συμμαχία με τη Γαλλία μόνο με τα μάτια ενός ψυχρού υπολογιστή, αλλά και μέσα στους ευρύτερους κύκλους του αγγλικού λαού. Ειδικά οι αγγλικοί οικονομικοί κύκλοι έβλεπαν με συγκαλυμμένη δυσαρέσκεια αυτή τη νέα και απίστευτη ενίσχυση της γαλλικής ηπειρωτικής δύναμης. Όχι μόνο γιατί η Γαλλία, από καθαρά πολιτικοστρατιωτική άποψη, λάμβανε τώρα μια θέση στην Ευρώπη που ούτε η Γερμανία είχε προηγουμένως, αλλά και επειδή αποκτούσε τα οικονομικά θεμέλια που σχεδόν συνδύαζαν μια θέση οικονομικού μονοπωλίου με την ικανότητά της για πολιτικό ανταγωνισμό. Τα μεγαλύτερα μεταλλεία σιδήρου και ανθρακωρυχεία της Ευρώπης ενώνονταν έτσι στα χέρια ενός έθνους το οποίο, σε έντονη αντίθεση με τη Γερμανία, υπερασπιζόταν πάντα τα ζωτικά του συμφέροντα με την ίδια αποφασιστικότητα και ακτιβισμό, και το οποίο στον Μεγάλο Πόλεμο είχε μόλις υπενθυμίσει σε ολόκληρο τον κόσμο τη στρατιωτική του αξιοπιστία. Με την κατοχή των ανθρακωρυχείων του Ρουρ από τη Γαλλία, όλα τα κέρδη της Αγγλίας από τον πόλεμο ξέφυγαν από τα χέρια της και ο νικητής δεν ήταν πια η τόσο δραστήρια και ευέλικτη βρετανική διπλωματία, αλλά ο στρατάρχης Φος και η Γαλλία την οποία εκπροσωπούσε.

Και στην Ιταλία, τα συναισθήματα απέναντι στη Γαλλία, που από το τέλος του πολέμου δεν ήταν ιδιαίτερα ρόδινα, μετατράπηκαν πλέον σε έντονο μίσος. Ήταν η μεγάλη ιστορική στιγμή κατά την οποία οι χτεσινοί σύμμαχοι μπορούσαν να γίνουν οι αυριανοί εχθροί. Αν τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά και οι σύμμαχοι δεν ήρθαν αμέσως στα χέρια, όπως στον Β΄ Βαλκανικό Πόλεμο, αυτό οφειλόταν μόνο στο ότι η Γερμανία δεν είχε έναν Εμβέρ Πασά, αλλά έναν καγκελάριο, τον Κούνο.

Η εισβολή των Γάλλων στο Ρουρ αντιπροσώπευε τη μεγαλύτερη μελλοντική προοπτική για τη Γερμανία, όχι μόνο από την άποψη της εξωτερικής, αλλά και από την άποψη της εσωτερικής πολιτικής. Ένα σημαντικό μέρος του λαού μας, που χάρη στην ασταμάτητη επιρροή του ψευδολόγου Τύπου μας, εξακολουθούσε να βλέπει τη Γαλλία σαν υπέρ-

μαχο της προόδου και του φιλελευθερισμού θεραπεύτηκε απότομα από αυτήν την τρέλα. Όπως το έτος 1914 είχε διώξει τα όνειρα της διεθνούς αλληλεγγύης μεταξύ των λαών από τα μυαλά των Γερμανών εργατών μας και τους προσγείωσε ξαφνικά στον κόσμο της αιώνιας σύγκρουσης στην οποία το ένα πλάσμα τρώει το άλλο και ο θάνατος του αδύναμου είναι η ζωή του ισχυρότερου, το ίδιο έκανε και η άνοιξη του 1923.

Όταν οι Γάλλοι πραγματοποίησαν τις απειλές τους και τελικά άρχισαν να εισέρχονται στην περιοχή άνθρακα της Κάτω Γερμανίας, πολύ προσεκτικά και διστακτικά στην αρχή, σήμανε μια μεγάλη, αποφασιστική ώρα για το πεπρωμένο της Γερμανίας. Αν εκείνη τη στιγμή ο λαός μας συνδύαζε μια αλλαγή στάσης με μια μεταστροφή της προηγούμενης συμπεριφοράς του, τότε η γερμανική περιοχή του Ρουρ θα μπορούσε να γίνει να γίνει η Ναπολεόντεια Μόσχα για τη Γαλλία. Υπήρχαν μόνο **δύο επιλογές: είτε να το ανεχτούμε και αυτό και να μην κάνουμε τίποτα, είτε να κάνουμε το γερμανικό λαό να στραφεί σε αυτή την περιοχή των πυρακτωμένων καμινιών και των καπνισμένων φουγάρων και να του εμπνεύσουμε την ισχυρή θέληση να βάλει ένα τέλος σε αυτήν την αιώνια ταπείνωση και να επωμιστεί τον τρόμο της στιγμής παρά να υπομένει τον ατέλειωτο τρόμο αργότερα**.

Η ανακάλυψη μιας τρίτης επιλογής ήταν η «αθάνατη συνεισφορά» του τότε καγκελάριου του Ράιχ Κούνο και η ακόμα πιο «ένδοξη» συνεισφορά του αστικού μας κομματικού κόσμου ήταν ο θαυμασμός και η συμμετοχή σε αυτήν.

Σ' αυτό το σημείο θα ήθελα να εξετάσω την δεύτερη επιλογή, όσο πιο σύντομα γίνεται:

Με την κατάληψη της περιοχής του Ρουρ, η Γαλλία είχε παραβιάσει κατάφωρα τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Κάνοντας αυτό, τέθηκε σε αντίθεση με ορισμένες εγγυήτριες δυνάμεις, αλλά κυρίως με την Αγγλία και την Ιταλία. Η Γαλλία δεν μπορούσε πλέον να ελπίζει σε καμία υποστήριξη από αυτά τα κράτη για την προσωπική της εκστρατεία αρπαγής. Η περιπέτεια, γιατί αυτό ήταν στην αρχή, έπρεπε να φτάσει σε ένα αίσιο τέλος. Για μια εθνική γερμανική κυβέρνηση μπορούσε να υπάρχει μόνο ένας δρόμος και αυτός ήταν αυτός που υπαγόρευε η τιμή. Ήταν βέβαιο, ότι προς το παρόν δεν μπορούσαμε να αντιταχθούμε στη Γαλλία με τη δύναμη των όπλων· ήταν όμως απαραίτητο να συνειδητοποιήσουμε ότι όλες οι διαπραγματεύσεις, χωρίς να συνοδεύονται από τη δύναμη, θα ήταν παράλογες και μάταιες. Ήταν παράλογο, χωρίς τη δυνατότητα μιας ενεργητικής αντίστασης, να υιοθετήσουμε τη θέση: «Δεν θα πάμε σε καμία διαπραγμάτευση»· αλλά ήταν ακόμα πιο παράλογο να πάμε τελικά σε διαπραγματεύσεις χωρίς στο μεταξύ να έχουμε εξασφαλίσει δύναμη.

Όχι ότι η κατάληψη του Ρουρ θα μπορούσε να είχε αποτραπεί με **στρατιωτικά μέτρα**. Μόνο ένας τρελός θα μπορούσε να συμβουλεύσει μια τέτοια απόφαση. Όμως αξιοποιώντας την εντύπωση που προκάλεσε

αυτή η γαλλική ενέργεια και ενώ εκτελούνταν, αυτό που έπρεπε οπωσδήποτε να είχαμε κάνει, χωρίς να λάβουμε υπόψη τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, που η ίδια η Γαλλία είχε παραβιάσει, ήταν να εξασφαλίσουμε τις στρατιωτικές δυνάμεις με τις οποίες θα μπορούσαμε αργότερα να έχουμε εξοπλίσει τους διαπραγματευτές μας. Γιατί ήταν ξεκάθαρο από την αρχή ότι μια μέρα το ζήτημα αυτής της περιοχής, την οποία κατείχε η Γαλλία, θα αποφασιζόταν σε κάποιο τραπέζι διαπραγματεύσεων. Αλλά έπρεπε να είμαστε εξίσου σαφείς στο γεγονός ότι ακόμη και οι καλύτεροι διαπραγματευτές δεν μπορούν να πετύχουν και πολλά πράγματα, αν το έδαφος στο οποίο στέκονται και η καρέκλα στην οποία κάθονται δεν είναι η ασπίδα του έθνους τους. Ένας αδύναμος ράφτης δεν μπορεί να τα βάλει με έναν αθλητή και ένας ανυπεράσπιστος διαπραγματευτής πρέπει συνεπώς να ανέχεται το σπαθί του Βρέννου* στην άλλη μεριά της ζυγαριάς, εκτός κι αν ο ίδιος μπορεί να πετάξει το δικό του για να την ισορροπήσει. Ή μήπως δεν ήταν ντροπή να βλέπουμε την παρωδία των διαπραγματεύσεων που από το 1918 πάντα προηγούνταν των αντίστοιχων υπαγορεύσεων; Αυτό το εξευτελιστικό θέαμα που δίναμε σε ολόκληρο τον κόσμο, όταν μας προσκαλούσαν πρώτα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, κοροϊδευτικά, και έπειτα μας παρουσίαζαν αποφάσεις και σχέδια που είχαν αποφασιστεί πολύ καιρό πριν, για τα οποία μας επιτρεπόταν να μιλήσουμε, αλλά από την αρχή έπρεπε να θεωρηθούν αμετάβλητα. Φυσικά, οι διαπραγματευτές μας σπάνια ξεπερνούσαν το πνευματικό επίπεδο του μέτριου ανθρώπου και συνήθως δικαιολογούσαν την αυθάδη φράση του Λόυντ Τζωρτζ, ο οποίος περιφρονητικά δήλωσε μπροστά στον πρώην υπουργό Ζίμον ότι «οι Γερμανοί δεν ξέρουν πώς να επιλέγουν έξυπνους ανθρώπους για ηγέτες και εκπροσώπους τους». Ακόμα όμως και οι ιδιοφυΐες πολύ λίγα θα μπορούσαν να πετύχουν απέναντι στην αποφασιστική θέληση του εχθρού για δύναμη και στην αξιοθρήνητη αδυναμία του ανυπεράσπιστου από κάθε άποψη δικού τους λαού.

Όποιος όμως ήθελε να χρησιμοποιήσει την κατάληψη του Ρουρ από τη Γαλλία την άνοιξη του 1923 σαν ευκαιρία για την αναγέννηση των μέσων της στρατιωτικής μας δύναμης, έπρεπε πρώτα να δώσει στο έθνος τα πνευματικά του όπλα, να ενισχύσει τη δύναμη της θέλησής του και να εξουδετερώσει τους καταστροφείς αυτής της πολύτιμης εθνικής δύναμης.

* Βρέννος (κελτικά brenn = αρχηγός, ηγεμόνας). Ηγεμόνας των Σενόνων Γαλατών (β΄ μισό 5ου – α΄ μισό 4ου αι. π.Χ.)· το πραγματικό όνομά του δεν είναι γνωστό, καθώς έμεινε στην ιστορία με την κελτική ονομασία της ιδιότητάς του, ως ηγεμόνα. Στις αρχές του 3ου π.χ. ο Βρέννος με τα στρατεύματά του πολιορκούσε τη Ρώμη. Οι Ρωμαίοι φοβούμενοι ότι η Ρώμη θα πέσει τελικά στα χέρια του Βρέννου, ήλθαν σε διαπραγματεύσεις μαζί του για να λύσει την πολιορκία έναντι κάποιου ανταλλάγματος. Ο Βρέννος δέχθηκε την πρόταση των Ρωμαίων και ζήτησε ως αντάλλαγμα μια τεράστια ποσότητα χρυσού. Φέρανε τότε οι Ρωμαίοι την μεγάλη ζυγαριά στην αγορά της πόλης και ξεκίνησαν το ζύγισμα του χρυσού. Μάλιστα ο Βρέννος, όταν τοποθετούσαν τα σταθμά στη ζυγαριά έβαλε επάνω σε αυτά το μεγάλο σιδερένιο σπαθί του, προφανώς για να έχει να παίρνει περισσότερο χρυσάφι. (Σ.τ.μ)

Όπως πληρώσαμε με το αίμα μας το 1918, το ότι το 1914 και το 1915 δεν συνθλίψαμε μια για πάντα το κεφάλι του μαρξιστικού φιδιού, έτσι επρόκειτο να πληρώσουμε πάρα πολύ σκληρά για το γεγονός ότι την άνοιξη του 1923 δεν εκμεταλλευτήκαμε την ευκαιρία να βάλουμε τέλος στην δραστηριότητα των μαρξιστών προδοτών και δολοφόνων του έθνους.

Οποιαδήποτε σκέψη για μια πραγματική αντίσταση απέναντι στη Γαλλία ήταν σκέτη ανοησία, αν δεν κηρύσσαμε πόλεμο εναντίον εκείνων των δυνάμεων που πέντε χρόνια πριν είχαν διασπάσει εκ των έσω την γερμανική αντίσταση στα πεδία των μαχών. Μόνο τα μυαλά των αστών μπορούν να φτάσουν στο απίστευτο συμπέρασμα ότι ο μαρξισμός τώρα μπορεί να έχει αλλάξει και ότι οι αδίστακτοι ηγέτες του 1918, που τότε πάτησαν εν ψυχρώ πάνω σε δύο εκατομμύρια νεκρούς για να μπορέσουν να αναρριχηθούν στις διάφορες κυβερνητικές θέσεις, τώρα το 1923 ήταν ξαφνικά έτοιμοι να προσφέρουν τη δική τους εισφορά στην εθνική συνείδηση. Μια απίστευτη και πραγματικά ανούσια σκέψη ήταν η ελπίδα ότι οι προδότες του παρελθόντος θα γίνονταν ξαφνικά μαχητές της γερμανικής ελευθερίας! Ούτε που το σκέφτηκαν! **Όσο μια ύαινα αρνείται να εγκαταλείψει τα ψοφίμια, τόσο και ένας μαρξιστής αρνείται να προδώσει την πατρίδα του**. Μην στέκεστε, σας παρακαλώ, στο πιο ηλίθιο επιχείρημα, ότι πολλοί εργάτες κάποτε έχυσαν το αίμα τους για τη Γερμανία. Γερμανοί εργάτες, ναι, αλλά τότε δεν ήταν πια διεθνιστές μαρξιστές. Αν το 1914 οι Γερμανοί εργάτες ήταν ακόμα μέσα τους μαρξιστές, ο πόλεμος θα είχε τελειώσει σε τρεις βδομάδες. Η Γερμανία θα είχε καταρρεύσει πριν καν ο πρώτος στρατιώτης είχε πατήσει το πόδι του πέρα από τα σύνορα. Όχι, το γεγονός ότι ο γερμανικός λαός πολεμούσε ακόμη εκείνη την εποχή, αποδεικνύει ότι η μαρξιστική τρέλα δεν είχε μπορέσει ακόμα να διαβρώσει την ψυχή του μέχρι τον πάτο. Στον ίδιο βαθμό όμως που κατά τη διάρκεια του πολέμου ο Γερμανός εργάτης και ο Γερμανός στρατιώτης ξανάπεσαν στα χέρια των μαρξιστών ηγετών, στον ίδιο ακριβώς βαθμό χάθηκαν για την πατρίδα. Εάν στην αρχή του πολέμου και κατά τη διάρκειά του βρισκόντουσαν κάτω από τα δηλητηριώδη αέρια δώδεκα ή δεκαπέντε χιλιάδες από αυτούς τους Εβραίους διαφθορείς του λαού, όπως έπρεπε να αντέξουν εκατοντάδες χιλιάδες από τους καλύτερους Γερμανούς εργάτες από όλα τα κοινωνικά στρώματα και τα επαγγέλματα στο μέτωπο, τότε η θυσία των εκατομμυρίων νεαρών του πολέμου δεν θα πήγαινε χαμένη. Αντιθέτως: η εξόντωση δώδεκα χιλιάδων αχρείων ανθρώπων την κατάλληλη στιγμή θα μπορούσε να είχε σώσει τη ζωή εκατομμυρίων αληθινών Γερμανών, πολύτιμων για το μέλλον της πατρίδας μας. Όμως ήταν μέρος της αστικής «πολιτικής τέχνης», από τη μια μεριά να θυσιάζει εκατομμύρια ανθρώπους στο μέτωπο χωρίς να της καίγεται καρφάκι και από την άλλη να θεωρεί δέκα ή δώδεκα χιλιάδες προδότες, μαυραγορίτες, τοκογλύφους και απατεώνες σαν πολύτιμο εθνικό θησαυρό και να διακη-

ρύσσει ανοιχτά το απαραβίαστο τους. Κανείς δεν ξέρει τι είναι μεγαλύτερο σε αυτόν τον αστικό κόσμο, η βλακεία, η αδυναμία και η δειλία ή η πλήρης διαφθορά. Πραγματικά είναι μια τάξη καταδικασμένη από τη μοίρα να χαθεί, αλλά δυστυχώς παρασύρει μαζί της στην άβυσσο και ένα ολόκληρο το έθνος.

Το 1923, όμως, η κατάσταση ήταν ακριβώς η ίδια με το 1918. Ανεξάρτητα από τη μορφή αντίστασης που θα αποφασιζόταν, η πρώτη προτεραιότητα έπρεπε πάντα να είναι η εξάλειψη του μαρξιστικού δηλητηρίου από το σώμα του έθνους μας. Και κατά τη γνώμη μου, εκείνη την εποχή το πρωταρχικό καθήκον μιας αληθινά εθνικής κυβέρνησης ήταν τότε να αναζητήσει και να βρει τις δυνάμεις που ήταν διατεθειμένες να κηρύξουν έναν εξοντωτικό πόλεμο στον μαρξισμό και στη συνέχεια να αφήσει το πεδίο ελεύθερο σ’ αυτές τις δυνάμεις· καθήκον της δεν ήταν να αποθεώνει την ανοησία του «νόμου και τάξης» τη στιγμή που ο εξωτερικός εχθρός ετοίμαζε το πιο εξοντωτικό χτύπημα εναντίον της πατρίδας και στο εσωτερικό η προδοσία παραμόνευε σε κάθε γωνιά του δρόμου. Όχι, εκείνη την εποχή μια αληθινά εθνική κυβέρνηση θα έπρεπε να επιθυμεί την αταξία και την αναταραχή, αν με αυτή την αναταραχή γινόταν επιτέλους δυνατή μια τελική αναμέτρηση με τους μαρξιστές τους θανάσιμους εχθρούς του λαού μας. Από τη στιγμή που δεν έγινε αυτό, τότε οποιαδήποτε σκέψη για αντίσταση, ανεξάρτητα από τη μορφή της, ήταν σκέτη τρέλα.

Ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών πραγματικά κοσμοϊστορικού μεγέθους δεν γίνεται σύμφωνα με τα σχέδια κάποιου ειδικού συμβούλου ή κάποιου αποστεωμένου γηραλέου υπουργού αλλά σύμφωνα με τον αιώνιο νόμο της ζωής πάνω σ’ αυτή τη γη, που είναι και παραμένει ο αγώνας για επιβίωση. Θα έπρεπε να συνειδητοποιήσουμε ότι από τους πιο αιματηρούς εμφύλιους πολέμους συχνά προέκυψε ένας σκληρός και υγιής εθνικός κορμός, ενώ οι τεχνητά δημιουργούμενες καταστάσεις ειρήνης συχνά παράγουν μια σήψη που η βρόμα της φτάνει ως τον ουρανό. Δεν μπορεί να αλλάξεις τις μοίρες των λαών με λευκά γάντια παρέλασης. Έτσι, το 1923, χρειαζόταν η πιο σκληρή γροθιά για να μαγκώσει τα φίδια που κατέτρωγαν το σώμα του λαού μας. Αν πετύχαινε αυτό το εγχείρημα, μόνο τότε θα είχε νόημα η προετοιμασία μιας ενεργητικής αντίστασης.

Εκείνη την εποχή επανειλημμένα μιλώντας βράχνιαζα, να τους δώσω να καταλάβουν, τουλάχιστον στους λεγόμενους εθνικιστικούς κύκλους, τι διακυβευόταν αυτή τη φορά και ότι αν κάναμε τα ίδια λάθη που κάναμε το 1914 και τα επόμενα χρόνια, το αποτέλεσμα θα ήταν αναπόφευκτα το ίδιο όπως το 1918. Ξανά και ξανά τους ικέτευα να αφήσουν ελεύθερο το πεπρωμένο να ακολουθήσει τον δρόμο του και να δώσουν στο κίνημά μας μια ευκαιρία να αναμετρηθεί με τον μαρξισμό· όμως μιλούσα σε κουφά αυτιά. Όλοι ήξεραν καλύτερα, συμπεριλαμβανομένων των ηγετών της Βέρμαχτ, μέχρι που στο τέλος

ήρθαν αντιμέτωποι με την πιο άθλια συνθηκολόγηση όλων των εποχών.

Εκείνη την εποχή συνειδητοποίησα βαθιά μέσα μου ότι η γερμανική αστική τάξη είχε φτάσει στο τέλος της αποστολής της και ότι δεν είχε να προσφέρει καμία άλλη υπηρεσία. Τότε είδα πώς όλα αυτά τα κόμματα συνέχιζαν να διαπληκτίζονται με τον μαρξισμό μόνο από τον φθόνο του ανταγωνισμού, χωρίς καμία σοβαρή επιθυμία για να τον καταστρέψουν· είχαν προ πολλού συμβιβαστεί με την ιδέα της καταστροφής της πατρίδας και το μόνο πράγμα που τους παρακινούσε ήταν η μεγάλη έγνοια τους να συμμετάσχουν και αυτοί στο επικήδειο γεύμα. Μόνο γι’ αυτό «πολεμούσαν».

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου – το παραδέχομαι ειλικρινά – ένιωθα βαθύτατο θαυμασμό για τον μεγάλο άνδρα νότια των Άλπεων, ο οποίος, γεμάτος από φλογερή αγάπη για τον λαό του, δεν έκανε συμφωνίες με τους εσωτερικούς εχθρούς της Ιταλίας, αλλά επιδίωξε τον αφανισμό τους με κάθε τρόπο και με κάθε μέσο. Αυτό που θα κατατάξει τον Μουσολίνι μεταξύ των μεγάλων αυτής της γης είναι η αποφασιστικότητά του να μην μοιραστεί την Ιταλία με τον μαρξισμό, αλλά, να καταστρέψει τον διεθνισμό και να σώσει την πατρίδα του από αυτόν.

Πόσο αξιολύπητοι νάνοι φαίνονται συγκριτικά οι Γερμανοί πολιτικοί μας, και πόση αηδία πρέπει να νιώθει κανείς όταν βλέπει αυτά τα μηδενικά να τολμούν, με πρόστυχη αλαζονεία να επικρίνουν αυτόν τον άνδρα που είναι χίλιες φορές καλύτερός τους· και πόσο θλιβερό είναι να σκέφτεσαι ότι αυτό συμβαίνει σε μια χώρα, που μόλις πριν από μισό αιώνα μπορούσε ακόμα να αποκαλεί έναν Μίσμαρκ ηγέτη της!

Με αυτή λοιπόν τη στάση εκ μέρους της αστικής τάξης και με την πολιτική της προστασίας του μαρξισμού, είχε κριθεί εξαρχής η μοίρα κάθε ενεργούς αντίστασης στο Ρουρ. Το να θέλουμε να πολεμήσουμε τη Γαλλία με τον θανάσιμο εχθρό στις τάξεις μας ήταν σκέτη ανοησία. Ό,τι έγινε τότε στην καλύτερη περίπτωση ήταν μια σκιαμαχία, που εκτελούνταν για να ικανοποιήσει ως ένα βαθμό τα εθνικιστικά στοιχεία στη Γερμανία, να ηρεμήσει την «αναβράζουσα ψυχή του λαού» ή στην πραγματικότητα να την εξαπατήσει. Αν πίστευαν σοβαρά σε αυτό που έκαναν, θα έπρεπε να αναγνωρίσουν ότι η δύναμη ενός έθνους δεν στηρίζεται κυρίως στα όπλα του, αλλά στη θέλησή του και ότι προτού νικηθούν οι εξωτερικοί εχθροί, πρέπει πρώτα να καταστραφεί ο εσωτερικός εχθρός· αν δεν γίνει αυτό, αλίμονο αν η νίκη δεν θα στέψει τον αγώνα από την πρώτη κιόλας μέρα! Αρκεί μονάχα η σκιά της ήττας να περάσει πάνω από τον έναν λαό που διατηρεί μέσα του εχθρικά στοιχεία, για να λυγίσει αμέσως η αντίστασή του σε τέτοιο σημείο, ώστε ο εχθρός να πάρει την οριστική νίκη.

Αυτά θα μπορούσε κανείς να τα προβλέψει από την άνοιξη του 1923. Ας μη μιλάμε καθόλου για την αμφιβολία μιας στρατιωτικής επιτυχίας εναντίον της Γαλλίας! Γιατί αν το αποτέλεσμα της γερμανικής αντίδρα-

σης έναντι της γαλλικής εισβολής στο Ρουρ ήταν μόνο η εξουδετέρωση του μαρξισμού στο εσωτερικό, μόνο από αυτό το γεγονός η επιτυχία θα ήταν με το μέρος μας. Μια Γερμανία απαλλαγμένη από αυτούς τους θανάσιμους εχθρούς της ύπαρξής της και του μέλλοντός της, θα έβρισκε δυνάμεις που ολόκληρος ο κόσμος δεν θα μπορούσε πλέον να συγκρατήσει. **Την ημέρα που ο μαρξισμός θα συντριβεί στη Γερμανία, θα σπάσουν αληθινά μια για πάντα τα δεσμά της**. Γιατί ποτέ στην ιστορία μας δεν έχουμε νικηθεί από τη δύναμη των αντιπάλων μας, αλλά πάντα μόνο από τα δικά μας ελαττώματα και από τους εχθρούς στο δικό μας στρατόπεδο.

Δεδομένου ότι η γερμανική κυβέρνηση δεν μπόρεσε να βρει το κουράγιο για μια τέτοια ηρωική πράξη εκείνη την εποχή, λογικά θα μπορούσε να επιλέξει μόνο την πρώτη λύση, να μην κάνει δηλαδή απολύτως τίποτα και να αφήσει τα πράγματα να ακολουθήσουν τον δρόμο τους.

Αλλά αυτή την σημαντική στιγμή ο ουρανός έστειλε στον γερμανικό λαό έναν σπουδαίο άνθρωπο, τον κύριο Κούνο. Στην πραγματικότητα δεν ήταν πολιτικός εξ επαγγέλματος και πολύ περισσότερο εκ φύσεως, αλλά αντιπροσώπευε ένα είδος πολιτικού κλητήρα, που χρειαζόταν μόνο για τη διεκπεραίωση συγκεκριμένων εργασιών· κατά τα άλλα, στην πραγματικότητα ήταν πιο ικανός στις επιχειρήσεις. Μια κατάρα για τη Γερμανία, γιατί αυτός ο πολιτικοποιημένος επιχειρηματίας έβλεπε την πολιτική σαν οικονομική επιχείρηση και δρούσε αναλόγως.

«Η Γαλλία κατέλαβε το Ρουρ· τι υπάρχει στην περιοχή του Ρουρ; Κάρβουνο. Άρα, η Γαλλία κατέλαβε την περιοχή του Ρουρ για το κάρβουνο;». Τι πιο φυσικό για τον κύριο Κούνο από τη σκέψη να οργανώσει μιαν απεργία τώρα για αν μην πάρουν το κάρβουνο οι Γάλλοι, οπότε, κατά την γνώμη του κυρίου Κούνο, θα ερχόταν μια μέρα που οι Γάλλοι θα εκκένωναν το Ρουρ, αφού αυτό το εγχείρημα δεν θα αποδεικνυόταν επικερδές. Κάπως έτσι ήταν ο συλλογισμός αυτού του «σπουδαίου», «εθνικού» «πολιτικού», που του επετράπη να τον αναπτύξει στον «λαό του» στη Στουτγάρδη και σε άλλα μέρη και τον οποίο ο λαός θαύμαζε με ανοιχτό το στόμα.

Φυσικά όμως για να γίνει η απεργία χρειάζονταν και οι μαρξιστές, γιατί κυρίως θα έπρεπε να απεργήσουν οι εργάτες. Άρα λοιπόν ήταν απαραίτητο να ενώσει κανείς τους εργάτες (και στο μυαλό καθενός από αυτούς τους αστούς πολιτικούς ο εργάτης είναι πάντα συνώνυμος του μαρξιστή) σε ένα ενιαίο μέτωπο με όλους τους υπόλοιπους Γερμανούς. Εκείνη την εποχή έπρεπε πραγματικά να δει κανείς τη λάμψη στα μάτια αυτών των μουχλιασμένων κουλτουριάρηδων των αστικών πολιτικών κομμάτων, όταν άκουσαν ένα τόσο ευφυές σύνθημα! Εθνικό και ευφυές ταυτόχρονα – επιτέλους, είχαν αυτό που ολόψυχα αναζητούσαν τόσο καιρό! Η γέφυρα προς τον μαρξισμό είχε βρεθεί και ο εθνικός απατεώνας ήταν πλέον σε θέση με «τευτονικό» πρόσωπο και εθνικές εκφράσεις να

απλώσει το χέρι του φιλικά προς τον διεθνιστή προδότη της χώρας. Και ο προδότης το άρπαξε όσο πιο γρήγορα γινόταν. Γιατί όπως ακριβώς ο Κούνο χρειαζόταν τους μαρξιστές ηγέτες για το «ενιαίο μέτωπό» του, έτσι και οι μαρξιστές ηγέτες χρειάζονταν επειγόντως τα χρήματα του Κούνο. Μ’ αυτό ωφελήθηκαν και τα δύο μέρη. Ο Κούνο απέκτησε το κοινό του μέτωπο, αποτελούμενο από τους εθνικιστές φαφλατάδες και τους αντεθνικιστές λωποδύτες και οι διεθνιστές απατεώνες, που πληρώθηκαν από το κράτος, μπορούσαν να συνεχίσουν την υπέρτατη αποστολή του αγώνα τους, δηλαδή να καταστρέψουν την εθνική οικονομία, αυτή τη φορά με κρατικά έξοδα. Μια αθάνατη ιδέα, για τη διάσωση του έθνους μέσω μιας εξαγορασμένης γενική απεργίας, αλλά σε κάθε περίπτωση και ένα σύνθημα με το οποίο ακόμα και ο πιο αδιάφορος κηφήνας θα μπορούσε να συμφωνήσει με όλο του τον ενθουσιασμό.

Είναι γενικά γνωστό ότι ένα έθνος δεν μπορεί να ελευθερωθεί με προσευχές. Αλλά το κατά πόσον μπορεί κάποιος που κάθεται με σταυρωμένα χέρια να ελευθερωθεί, αυτό δεν έχει ακόμη δοκιμαστεί ιστορικά. Αν τότε ο κύριος Κούνο, αντί να προκηρύσσει την επιδοτούμενη γενική απεργία και να την κάνει βάση του «ενιαίου μετώπου» του, είχε απαιτήσει δυο ώρες επιπλέον δουλειάς από κάθε Γερμανό, τότε η απάτη αυτού του «ενιαίου μετώπου» θα είχε αποκαλυφθεί από μόνη της την τρίτη κιόλας μέρα. Τα έθνη δεν ελευθερώνονται μη κάνοντας τίποτα, αλλά με θυσίες.

Άλλωστε, αυτή η λεγόμενη παθητική αντίσταση δεν μπορούσε να κρατήσει πολύ. Γιατί μόνο κάποιος εντελώς άσχετος με τον πόλεμο θα μπορούσε να φανταστεί ότι θα μπορούσε να τρομάξει τα κατοχικά στρατεύματα με τέτοια γελοία μέσα. Μόνο αυτό θα μπορούσε να είναι το νόημα μιας πράξης, το κόστος της οποίας έφτασε τα δισεκατομμύρια και η οποία βοήθησε ουσιαστικά στην πλήρη κατάρρευση του εθνικού νομίσματος.

Φυσικά οι Γάλλοι μπόρεσαν να εγκατασταθούν στο Ρουρ με ένα αίσθημα εσωτερικής ανακούφισης σαν να ήταν στο σπίτι τους τη στιγμή που είδαν ότι η αντίσταση χρησιμοποιούσε τέτοια μέσα. Είχαν πάρει στα χέρια τους από εμάς την καλύτερη συνταγή, για το πώς να συμμορφώσουν έναν απείθαρχο άμαχο πληθυσμό, όταν η συμπεριφορά του αποτελεί σοβαρή απειλή για τις αρχές κατοχής. Με τι αστραπιαία ταχύτητα, εξάλλου, είχαμε κατατροπώσει τις βελγικές συμμορίες πριν από εννέα χρόνια και κάναμε σαφή τη σοβαρότητα της κατάστασης στον άμαχο πληθυσμό, όταν τα γερμανικά στρατεύματα διέτρεχαν τον κίνδυνο να υποστούν σοβαρές ζημιές από τη δραστηριότητά τους. Αν η παθητική αντίσταση στο Ρουρ αποτελούσε αληθινό κίνδυνο για τη Γαλλία, θα ήταν παιγνιδάκι για τα στρατεύματα κατοχής να δώσουν ένα σκληρό τέλος σε αυτά τα παιδιάστικα καμώματα μέσα σε λιγότερο από οκτώ ημέρες. Γιατί πάντα το τελικό ερώτημα είναι αυτό: Τι θα κάνουμε, αν η παθητική αντίσταση εκνευρίσει πραγματικά τους Γάλλους και επιχειρήσουν στο

τέλος να την καταπολεμήσουν με αιματηρή ωμή βία; Είμαστε τότε αποφασισμένοι, να προβάλουμε περαιτέρω αντίσταση; Αν ναι, θέλοντας και μη πρέπει να είμαστε έτοιμοι για βαρύτατες και αιματηρότατες διώξεις. Με αυτό όμως φτάνουμε στο ίδιο σημείο με την ενεργητική αντίσταση – δηλαδή αντιμέτωποι με τον αγώνα. Επομένως, οποιαδήποτε αποκαλούμενη παθητική αντίσταση έχει ουσιαστικό νόημα μόνο εάν συνοδεύεται από την απόφαση για συνέχισή της, αν χρειαστεί, με τη μορφή του ανοιχτού αγώνα ή του κρυφού ανταρτοπολέμου. Γενικά, κάθε τέτοιος αγώνας θα συνδέεται με την πίστη στην πιθανή επιτυχία. Μόλις ένα πολιορκημένο φρούριο, κάτω από την πιεστική πολιορκία του εχθρού, χάσει και την τελευταία ελπίδα σωτηρίας, για εντελώς πρακτικούς λόγους εγκαταλείπει τον αγώνα, ειδικά όταν σε μια τέτοια περίπτωση ο αμυνόμενος δελεάζεται περισσότερο από τη σιγουριά ότι θα ζήσει παρά από την πιθανότητα ότι θα πεθάνει. Αφαιρέστε από τη φρουρά ενός πολιορκημένου κάστρου την πίστη τους στην πιθανή απελευθέρωση και όλες οι δυνάμεις άμυνας αμέσως θα καταρρεύσουν.

Γι' αυτό μια παθητική αντίσταση στο Ρουρ, από την άποψη των τελικών συνεπειών που θα μπορούσε και έπρεπε αναπόφευκτα να τις προκαλέσει στην περίπτωση που ήταν πραγματικά επιτυχημένη, θα είχε νόημα μόνο αν είχε οργανωθεί από πίσω της ένα ενεργητικό μέτωπο. Τότε βέβαια, θα μπορούσαμε να αντλήσουμε από τον λαό μας αμέτρητα πράγματα. Αν ο καθένας από εκείνους τους Βεστφαλούς ήξερε ότι η πατρίδα ετοίμαζε έναν στρατό ογδόντα ή εκατό μεραρχιών, οι Γάλλοι θα βρίσκονταν σε δύσκολη θέση. Πάντα είναι περισσότεροι οι θαρραλέοι άνδρες που είναι πρόθυμοι να θυσιαστούν για την επιτυχία παρά για κάτι που είναι φανερά μάταιο.

Ήταν μια κλασσική περίπτωση, που ανάγκασε εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές, να πάρουμε την πιο σκληρή θέση εναντίον ενός λεγόμενου πατριωτικού συνθήματος. Και έτσι κάναμε. Εκείνους τους μήνες δέχτηκα επίθεση από πολλούς ανθρώπους, των οποίων η όλη πατριωτική νοοτροπία δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα μείγμα ανοησίας και υποκρισίας, που απλώς φώναζαν μαζί με τους άλλους, επειδή δεν μπόρεσαν να αντισταθούν στη γαργαλιστική επιθυμία να μπορέσουν τώρα ξαφνικά να κάνουν τους πατριώτες χωρίς κανένα κίνδυνο. Θεωρούσα αυτό το αξιοθρήνητο ενιαίο μέτωπο σαν ένα από τα πιο γελοία φαινόμενα και η ιστορία μου απέδειξε ότι είχα δίκιο.

Μόλις τα συνδικάτα γέμισαν τα ταμεία τους με τα χρήματα του Κούνο και η παθητική αντίσταση αντιμετώπισε την πρόκληση να περάσει από την άμυνα στην ενεργητική επίθεση, οι κόκκινες ύαινες ξαφνικά εγκατέλειψαν το εθνικό κοπάδι και επέστρεψαν σε αυτό που ήταν πάντα. Χωρίς κουβέντα και άδοξα ο κύριος Κούνο επέστρεψε στα πλοία του, αλλά η Γερμανία είχε αποκτήσει μια εμπειρία και είχε χάσει μια μεγάλη ελπίδα.

Μέχρι τα τέλη του καλοκαιριού πολλοί αξιωματικοί, που σίγουρα δεν

ήταν και οι χειρότεροι, δεν είχαν πιστέψει βαθιά μέσα τους ότι τα γεγονότα θα είχαν τέτοια ταπεινωτική εξέλιξη. Όλοι τους ήλπιζαν, αν όχι ανοιχτά, τουλάχιστον κρυφά, ότι γίνονταν οι προετοιμασίες που θα έκαναν αυτή την αυθάδη γαλλική εισβολή ένα σημείο καμπής στη γερμανική ιστορία. Ακόμα και στις τάξεις μας υπήρχαν πολλοί που είχαν εμπιστοσύνη τουλάχιστον στο στρατό του Ράιχ. Και αυτή η πεποίθηση ήταν τόσο έντονη, που καθόρισε αποφασιστικά τις πράξεις και κυρίως την αγωγή αμέτρητων νέων.

Όταν όμως επήλθε η επαίσχυντη κατάρρευση και αφού θυσίασαν εκατομμύρια περιουσιών και πολλές χιλιάδες νεαρούς Γερμανούς – που ήταν αρκετά ανόητοι για να πάρουν στα σοβαρά τις υποσχέσεις των ηγετών του Ράιχ – συνθηκολόγησαν με τόσο συντριπτικά ντροπιαστικό τρόπο, που τότε φούντωσε η αγανάκτηση απέναντι σε μια τέτοια προδοσία του δύστυχου λαού μας. Σε εκατομμύρια μυαλά εκείνη την εποχή υπήρχε ξαφνικά μια φωτεινή και ξεκάθαρη πεποίθηση ότι μόνο μια ριζική εξάλειψη ολόκληρου του συστήματος που κυριαρχούσε θα μπορούσε να σώσει τη Γερμανία.

Ποτέ δεν ήταν πιο ώριμος ο χρόνος, και μάλιστα ποτέ δεν κραύγαζε πιο επιτακτικά για μια τέτοια λύση απ’ ό,τι εκείνη τη στιγμή, που από τη μια αποκαλύφθηκε γυμνή με όλη της την αδιαντροπιά η προδοσία στην πατρίδα, ενώ από την άλλη ένας λαός ήταν οικονομικά στο έλεος της αργής πείνας. Αφού το ίδιο το κράτος είχε καταπατήσει όλους τους κανόνες της νομιμότητας και της τιμής, είχε περιφρονήσει τα δικαιώματα των πολιτών του, είχε εκμεταλλευτεί τη θυσία εκατομμυρίων από τα καλύτερα παιδιά του και είχε κλέψει από εκατομμύρια άλλους ακόμα και την τελευταία τους δεκάρα, δεν είχε πλέον δικαίωμα να περιμένει τίποτε άλλο παρά μίσος από τους υπηκόους του. Και αυτό το μίσος εναντίον των καταστροφέων του λαού και της πατρίδας προέτρεπε σε μια έκρηξη. Στο σημείο αυτό δεν μπορώ να μην να αναφερθώ στην τελευταία φράση της ομιλίας μου κατά τη διάρκεια της μεγάλης δίκης την άνοιξη του 1924:

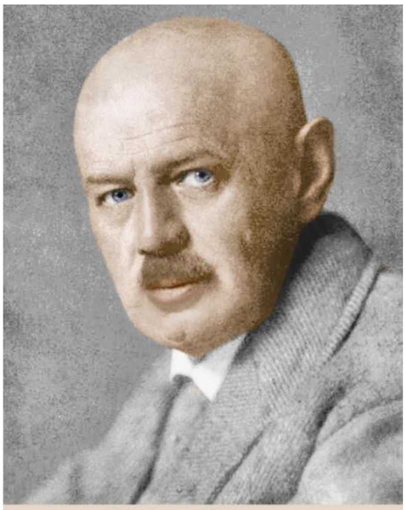
«Οι δικαστές αυτού του κράτους μπορούν με την ησυχία τους να μας καταδικάσουν τώρα για τις πράξεις μας, η ιστορία όμως, ενεργώντας σαν θεά μιας ανώτερης αλήθειας και μιας ανώτερης δικαιοσύνης, μια μέρα θα σχίσει αυτήν την απόφαση με ένα χαμόγελο, απαλλάσσοντάς μας από κάθε ενοχή και κατηγορία».

Τότε όμως θα καλέσει μπροστά στη δικαστική της έδρα όλους εκείνους που σήμερα, έχοντας στα χέρια τους τη δύναμη, καταπατούν τη δικαιοσύνη και τον νόμο, εκείνους που οδήγησαν τον λαό μας στην εξαθλίωση και στην καταστροφή, εκείνους που, όταν η πατρίδα κινδύνευε, έβαλαν το προσωπικό τους συμφέρον πάνω από τη ζωή του συνόλου.

Σε αυτό το σημείο δεν θέλω να συνεχίσω με μια περιγραφή των γεγονότων που οδήγησαν στην 8η Νοεμβρίου του 1923 και που την

ολοκλήρωσαν. Δεν το θέλω γιατί δεν περιμένω ότι θα βγει από αυτό τίποτα χρήσιμο για το μέλλον και επειδή, κυρίως, είναι ανώφελο να ξύνουμε πληγές που σήμερα μοιάζουν να έχουν κάπως επουλωθεί· επιπλέον και γιατί είναι ανώφελο να μιλάμε για ενοχή ανθρώπων που ίσως στα βάθη της καρδιάς τους ήταν όλοι αφοσιωμένοι στο έθνος τους με την ίδια αγάπη και που μόνο δεν μπόρεσαν να ακολουθήσουν ή να καταλάβουν την κοινή πορεία.

Μπροστά στις μεγάλες κοινές δυστυχίες της πατρίδας μας, σήμερα δεν επιθυμώ πλέον να πληγώσω και έτσι ίσως να αποξενώσω εκείνους που μια μέρα στο μέλλον θα πρέπει να σχηματίσουν το μεγάλο ενιαίο μέτωπο όσων είναι αληθινά Γερμανοί στην καρδιά τους, ενάντια στο κοινό μέτωπο των εχθρών του λαού μας. Γιατί ξέρω ότι κάποια μέρα θα έρθει η στιγμή που ακόμη και εκείνοι που τότε μας αντιμετώπισαν με εχθρότητα, θα σκεφτούν με σεβασμό αυτούς που περπάτησαν στον σκληρό δρόμο του θανάτου για τον γερμανικό λαό τους.

Ντήτριχ Έκαρτ
(23 Μαρτ. 1868 - 26 Δεκ.1923)

Στο τέλος του δεύτερου τόμου, θέλω να υπενθυμίσω στους οπαδούς και στους υποστηρικτές των θεωριών μας εκείνους τους ήρωες στους οποίους αφιέρωσα τον πρώτο τόμο του έργου μου, εκείνους τους ήρωες που θυσιάστηκαν για όλους μας με την πιο καθαρή συνείδηση. Πρέπει πάντα να θυμίζουν στους αμφιταλαντευόμενους και στους αδύναμους την εκπλήρωση του καθήκοντός τους, ένα καθήκον, που οι ίδιοι, με την καλύτερη πίστη, εκπλήρωσαν μέχρι την τελική συνέπεια. Και ανάμεσά τους θέλω να συμπεριλάβω εκείνον τον άνδρα, που σαν ο καλύτερος αφιέρωσε τη ζωή του στην αφύπνιση του δικού του, του δικού μας λαού με τα κείμενα, με τις σκέψεις και τελικά με τις πράξεις του:

τον Ντήτριχ Έκαρτ.

Επίλογος

Στις 9 Νοεμβρίου 1923, στον τέταρτο χρόνο της ύπαρξής του, το Εθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Εργατικό Κόμμα διαλύθηκε και απαγορεύτηκε για ολόκληρο το Ράιχ. Σήμερα, τον Νοέμβριο του 1926, στέκεται ξανά μπροστά μας ελεύθερο σε όλο το Ράιχ, πιο δυνατό και εσωτερικά πιο σταθερό από ποτέ.

Όλες οι διώξεις του κινήματος και των ηγετών του, όλες οι συκοφαντίες και οι διασυρμοί δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα για το βλάψουν. Η ορθότητα των ιδεών του, η καθαρότητα της θέλησής του, το πνεύμα αυτοθυσίας των οπαδών του, το έκαναν να βγει από όλες τις δοκιμασίες πιο δυνατό από πριν.

Εάν στον κόσμο της σημερινής κοινοβουλευτικής διαφθοράς συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο τη βαθύτερη ουσία του αγώνα του και αισθάνεται τον εαυτό του σαν την πιο καθαρή ενσάρκωση της αξίας της φυλής και του ατόμου και πορεύεται ανάλογα, τότε με μαθηματική σχεδόν ακρίβεια μια μέρα θα βγει νικητής από αυτόν τον αγώνα. Όπως ακριβώς και η Γερμανία θα αποκτήσει αναπόφευκτα τη θέση που της αρμόζει πάνω σε αυτή τη γη, αν οδηγείται και οργανώνεται με τις ίδιες αρχές.

Ένα κράτος, που σε αυτή την εποχή της φυλετικής δηλητηρίασης αφιερώνεται στην καλλιέργεια των καλύτερων φυλετικών του στοιχείων, πρέπει μια μέρα να γίνει ο κυρίαρχος της γης.

Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνούν ποτέ οι οπαδοί του κινήματός μας, αν κάποτε το μέγεθος των θυσιών τους, τους οδηγήσει σε μια αγωνιώδη σύγκριση με την πιθανή επιτυχία.

Feldherrnhalle

Περιεχόμενα

Σελίδα